

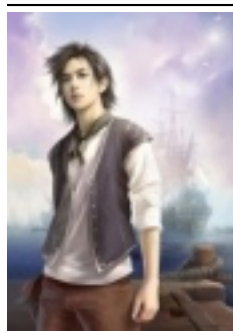
Anh Hùng Thời Loạn

Contents

Anh Hùng Thời Loạn	2
1. Chương 1: Thức Ăn	3
2. Chương 2: Dục Vọng Của Quái Thú	6
3. Chương 3: Chàng Lính Đánh Thuê	10
4. Chương 4: Đội Quân Động Vật	13
5. Chương 5: Thân Mật	16
6. Chương 6: Bí Mật Của Trình Thanh Lam	19
7. Chương 7: Người Cải Tạo	23
8. Chương 8: Giấu Diêm Và Hiểu Lầm	26
9. Chương 9: Kẻ Thống Trị Vùng Đất Chết	30
10. Chương 10: Tối Tăm	33
11. Chương 11: Bị Người Thú Nhìn Thấy Hết	38
12. Chương 12: Bán Thú Dị Dạng	42
13. Chương 13: Diệt Diêm Đến	45
14. Chương 14: Tìm Giết Hung Thủ	49
15. Chương 15: Quay Về	53
16. Chương 16: Tình Yêu Của Chiến Sĩ	56
17. Chương 17: Tàn Sát	59
18. Chương 18: Nộ Sát	63
19. Chương 19: Chọn Một Trong Hai	67
20. Chương 20: Cuộc Trò Chuyện Giữa Những Người Đàn Ông	71
21. Chương 21: Mùi Nhộn	75
22. Chương 22: Sấm Sét	79
23. Chương 23: Cuộc Chiến Sinh Tử	83
24. Chương 24: Giao Đấu	87
25. Chương 25: Quê Mùa	90
26. Chương 26: Chết Chóc	94
27. Chương 27: Cơn Giận Của Đình Nhất	97
28. Chương 28: Điều Chu Tử Giấu Giếm	100
29. Chương 29: Sau Biển Cỏ	104
30. Chương 30: Cổ Tướng Quân	108
31. Chương 31: Hành Trình Đến Nam Thành	112
32. Chương 32: Thân Mật Cùng Bay	116
33. Chương 33: Trước Biển Cỏ	120
34. Chương 34: Anh Yêu Em	123
35. Chương 35: Đưa Vào Chỗ Chết	129
36. Chương 36: Công Chúa Của Tôi	133
37. Chương 37: Bán Thú Thô Bạo	138
38. Chương 38: Cuộc Chiến Zombie	143
39. Chương 39: Đình Nhất Bị Giam Lông	147
40. Chương 40: Thuộc Về Anh	152
41. Chương 41: Liên Minh Với Nam Thành	156

42. Chương 42: Giam Cầm	160
43. Chương 43: Giao Hợp	164
44. Chương 44: Trình Thanh Lam Phản Kích	169
45. Chương 45: Ai Nói Tôi Không Yêu Em	173
46. Chương 46: Chúng Ta Đi Ngắm Vũ Trụ	178
47. Chương 47: Gặp Lại Em	181
48. Chương 48: Trận Chiến Của Hai Người	186
49. Chương 49: Sống Lại Đi, Tình Yêu Của Anh.	189
50. Chương 50: Phá Thai!	193
51. Chương 51: Anh Là Vua Zombie	198
52. Chương 52: Lời Kêu Gọi Của Hoàng Tử	202
53. Chương 53: Chúng Ta Không Phải Là Con Người	205
54. Chương 54: Tình Hình Thế Giới	210
55. Chương 55: Người Nhân Tạo Số 15	214
56. Chương 56: Đợt Tấn Công Đầu Tiên	218
57. Chương 57: Tình Mẹ Con	222
58. Chương 58: Anh Em	226
59. Chương 59: Cuộc Trùng Phùng Bi Ai	231
60. Chương 60: Bước Ngoặt Chiến Tranh	235
61. Chương 61: Người Máy Vera	240
62. Chương 62: Anh Em Cố Thị	244
63. Chương 63: Đại Lục Thất Thủ	248
64. Chương 64: Lãng Quân Nổi Dậy	253
65. Chương 65: Kết Cục Của Chiến Tranh	257
66. Chương 66: Kết Thúc	261
67. Chương 67: Yêu Không Nói Bằng Lời	265
68. Chương 68: Người Chồng Cố Thành	270
69. Chương 69: Thiếu Nữ Bất Lương - Vợ Chồng Hình Thị (một)	272
70. Chương 70: Vị Vua Vô Tình - Vợ Chồng Hình Thị (hai)	276

Anh Hùng Thời Loạn

Giới thiệu

Truyện Anh Hùng Thời Loạn thuộc thể loại viễn tưởng xen kẽ những tình tiết ngôn tình, là một tron

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-thoi-loan>

1. Chương 1: Thức Ăn

Bên ngoài khung cửa sổ màu nâu là bầu trời xanh thẳm, những tầng mây dày che kín những tia nắng soi rọi xuống mặt đất.

Trong nhà im ắng. Đó là một căn phòng rất nhỏ, chỉ có thể đặt một tấm nệm đơn, nếu có thêm một người nữa sẽ có vẻ chật chội.

Đối diện với cửa là một góc tường chật hẹp, nơi đó có mấy lon thịt hộp và bánh quy, còn có mười mấy quả táo đã úng. Trên những thứ này, là một bắp đùi đã khô máu bắt mắt, giống như là thịt heo, bò hoặc là thịt chó. Thời tiết nóng bức, những thứ này bốc mùi hôi thối.

Cho nên, đây vốn là căn phòng chứa thức ăn. Chẳng qua mấy ngày nay kê thêm một chiếc giường đơn mà thôi.

Khi Trình Thanh Lam tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Cô phát hiện ra mình nằm trên chiếc nệm này. Cô sống sót một lúc lâu, nhưng lại không tìm ra manh mối nào.

Cô phát hiện mình mặc một bộ đồ xa lạ, rất nóng bỏng. So với những bộ quần áo chuẩn mực trước kia của cô, bộ đồ này quả thật rất hở hang. Mái tóc dài màu đen xõa trên giường, trên người chỉ mặc chiếc áo hai dây bó sát màu đỏ, lộ cả bắp vai, cánh tay và nửa bộ ngực. Phía dưới cô mặc một chiếc quần soóc màu cà phê siêu ngắn, ôm sát chiếc mông tròn lẳn của cô. Nói một cách khác, hiện giờ cô mặc một bộ không thể nào hở hang hơn được nữa.

Ngoài những thứ này ra, cổ, cổ tay, cổ chân, ngang hông còn bị người ta đeo vài chiếc vòng, hình như là bao cổ tay kim loại. Trong trí nhớ của cô, chưa từng thấy chiếc bao cổ tay chất liệu thế này bao giờ.

Song, những thứ này cũng không là gì. Trên cổ tay cổ chân trắng mịn của cô có dây xích đen to bằng ngón tay quấn quanh. Cẳng chân còn có vết máu đen sẫm mờ mờ. Hai màu trắng và đen vô cùng tương phản với nhau. Ngay cả chính cô nhìn thấy cũng giật mình. Đầu xích kia được cố định trên bốn vách tường. Trên tường như được tráng một lớp kim loại trắng bạc, chứ không phải những bức tường được sơn trắng như Trình Thanh Lam thường nhìn thấy.

Rõ ràng, cô đã bị nhốt ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm, như trong một bộ phim điện ảnh kinh dị!

Trái tim Trình Thanh Lam đập cuồng loạn, cô bắt buộc mình phải tỉnh táo: Bệnh viện? Chắc chắn không phải! Không có bệnh viện nào ở Bắc Kinh lại đối xử với bệnh nhân như vậy. Bắt cóc? Cô là ai chứ, bắt cóc cô được lợi ích gì?

Khoan đã! Bệnh của cô?

Đột nhiên Trình Thanh Lam nhớ ra, nhìn xuống ngực trái của mình. Cô không nhận được đưa tay qua, chạm lên ngực, cảm nhận trái tim đang đập mạnh mẽ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cô vẫn còn nhớ rất rõ: Rõ ràng cô đã hôn mê, mỗi ngày ngực đau đến muốn chết. Trong cơn mê, cô nghe thấy giọng nói chằng có chút tình cảm gì của bác sĩ: “Trình Thanh Lam, thời gian tử vong tháng 4 năm 2010...”

Nhưng lúc này, cô bỗng tỉnh táo hẳn ra, trái tim không cảm thấy đau nữa. Nhịp đập vô cùng chân thật, hơi thở nhịp nhàng trôi chảy. Trong thoáng chốc cô muốn rơi nước mắt. Cô không quan tâm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết mình vẫn còn sống là quá tốt rồi!

Trình Thanh Lam che ngực mình lại, nhìn cảnh tượng xung quanh, vui buồn lẫn lộn.

Dường như bầu trời cũng khác hẳn thường ngày. Màu xám tro xem lẫn sắc đỏ, màu đỏ đó cũng không phải do mặt trời nhuộm lên, mà như một màu đỏ của máu từ từ rỉ ra tràn ngập cả bầu trời. Từ góc độ của cô, còn nhìn thấy một bức tường đỏ nát ngoài cửa sổ, loáng thoáng có thể thấy được lớp kim loại mạ lên. Từ góc độ bức tường và bầu trời, có thể phán đoán được, bây giờ cô đang ở trong căn phòng nhỏ, nằm ở tầng một, hơn nữa xung quanh còn có những tòa nhà khác.

Ngoài những thứ này ra, cô chẳng nghe thấy gì và nhìn thấy gì nữa cả.

Cô chỉ có thể ngơ ngác nằm trên giường. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ có bầu trời bên ngoài đã dần dần tối xuống.

Trái tim Trình Thanh Lam từ từ hoảng loạn. Có lẽ, cô được một tên bác sĩ biến thái có trình độ cao siêu cứu sống? Hay có lẽ cô xuyên không như những nhân vật trong tiểu thuyết? Thế nhưng cơ thể này rõ ràng là của mình mà!

Đang trong lúc suy nghĩ lung tung, căn phòng yên tĩnh vang tiếng bước chân xa xa. Tiếng động hơi lộn xộn, nhưng lại nặng nề mạnh mẽ. Trình Thanh Lam vội vàng nhắm chặt hai mắt, giả vờ ngủ say.

Cánh cửa lặng yên đóng lại, có hơi thở tiến đến gần bên giường. Trình Thanh Lam nằm im không nhúc nhích, nhưng hai tay căng thẳng nắm chặt dây xích đang xiềng mình.

“Lão Ngũ, cậu tìm được cô ta ở đâu thế? Là người hả?” Một giọng nói khàn khàn cất lên. Trình Thanh Lam nghe lời dạo đầu kia cảm thấy rất quái dị. Sao lại nói là người? Chẳng lẽ cô có cái gì không giống người sao?

“Nhặt được bên dòng sông Đen. Cô ta nằm trong một cái hộp kim loại. Em chạm vào cái hộp kia, nắp lại tự động mở ra, thấy cô ta ở trong đó.” Giọng người kia trong trẻo. “Sao hả, cũng ngon lành hen? Em sờ qua rồi, là người, không có xương bằng kim loại, trên người cũng không có vũ khí. Lão Tam, lúc em nhặt được cô ta đã nghĩ rằng, ở vùng đất chết này, đã rất lâu chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp tinh khiết như vậy.”

Trái tim Trình Thanh Lam đập thình thịch. Mặc dù cô không hiểu lời hắn nói lắm, nhưng từ giọng điệu, cô dần dần cảm nhận được mùi nguy hiểm. Song, cô lại không có cách nào phản kháng, chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ.

“Chẳng có tiền đồ... Lão đại có biết không?” Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên.

“Dĩ nhiên không biết.” Giọng nói trong trẻo. “Anh, anh xem... hay là... chúng ta ăn cô ta trước đi?”

Hô hấp Trình Thanh Lam dần chậm lại, hoảng sợ kinh hãi! Cô không nghe lầm chứ? Ăn, trước? Nói là ăn cô sao? Chẳng lẽ gặp phải tên bác sĩ biến thái thật? Cô chỉ cảm thấy da gà nổi hết cả lên, tim đập vô cùng mãnh liệt, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Hôm em nhặt được cô ta, vẫn nhìn chưa làm...” Giọng nói khàn khàn hơi châm biếm.

“Không gạt anh...” Tiếng nói trong trẻo lại vang lên, “Dĩ nhiên là em muốn rồi! Nhưng quần áo của cô ta. Em nghĩ hết cách cũng không cởi ra được, lấy lửa đốt cũng không hư, thật kỳ quái.”

“Đúng là rất kỳ quái.” Tiếng nói khàn khàn vang lên.

Nghe bọn họ nói không cởi được quần áo của mình, Trình Thanh Lam lại hơi an lòng. Nhưng càng cảm thấy quái dị! Ai đã mặc cho cô bộ quần áo xa lạ kỳ quái này?

Hai người yên tĩnh hồi lâu. Trình Thanh Lam cũng không hề nhúc nhích, tim cứ đập loạn bình bịch. Chỉ cảm thấy ánh mắt nóng rực kia vẫn nhìn mình. Một lát sau, tiếng nói khàn khàn kia vang lên: “Ăn trước chút đi. Lâu rồi anh cũng không nếm thịt tươi, thịt con chó nhà của em cũng là nhân tạo, thật khó ăn.”

Tiếng nói trong trẻo cũng hòa theo, “Được”

Quả thật Trình Thanh Lam sợ đến cực điểm. Bọn họ lại muốn ăn cô thật! Xem cô như miếng thịt tươi? Có lắm hay không?

Cô luôn luôn là người vật cực tất phản (*). Bình thường cô đều ôn hòa hiền lành, một khi bị ép, sẽ hung ác hơn bất cứ ai! Cô cũng không chịu đựng được cuộc nói chuyện khủng khiếp của hai kẻ kia nữa. Đột nhiên mở hai mắt ra, hét lên giận dữ: “Các người không sợ bị bắt hả?”

* Vật cực tất phản: Cái gì bị đẩy đến quá mức thì sẽ phản tác dụng

Cô vừa mở mắt ra, ba người đều sửng sốt

Trình Thanh Lam vốn tưởng rằng hai tên này sẽ là hai kẻ đê tiện cực kỳ. Lại không ngờ nhìn qua lại là hai chàng trai trẻ tuổi ngăm đen, cơ thể cường tráng, tuổi cũng chỉ hơn đôi mươi, mặc áo ngắn tay và quần dài. Mặt mũi nghiêm chỉnh, thậm chí được cho là đẹp trai. Mà hai chàng trai bị đôi mắt to tròn xinh đẹp của cô trừng lớn, lại ngây dại ra.

Chuyện gì đã xảy ra? Bọn họ không giống như mấy tên biến thái! Trình Thanh Lam hơi ngớ ra.

Song, hoàn toàn không đợi cô phản ứng... Tên đàn ông lớn tuổi hơn trầm giọng cười. Đột nhiên vươn bàn tay ngăm đen, bắt lấy bắp đùi lằng lằng đều đặn của cô. Bỗng cúi đầu, cắn lên đó!

Trình Thanh Lam sợ hãi vô cùng, cong chân lên đá hấn theo phản xạ có điều kiện. Song, chân kia lại bị xiềng xích, vốn là cú đá mạnh lại trở thành nhẹ bẫng. Trong nháy mắt, cô tự vệ thất bại, da thịt trên bắp đùi nhói đau mãnh liệt, tựa như hàm răng của hắn đã cắm sâu vào máu thịt.

Trình Thanh Lam chống cự không nổi, hét lên thê thảm! Trong lòng hoảng sợ nghĩ: Tiếp theo tên này không cắn xé da thịt mình mới là lạ! Chẳng lẽ mình sẽ bị tên này ăn hết một bắp đùi sờ sờ như thế sao? Sau đó lại còn bị bọn họ làm nhục?

Cô đau đến cuồng loạn, căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ! Nhưng không thể nghĩ ra được cách nào để thoát. Cô muốn chửi ầm lên: Rốt cuộc đây là đâu? Tại sao lại có người biến thái như vậy chứ?

Cầu xin ông, ông trời ơi! Có ai đến cứu mình hay không? Trình Thanh Lam mặc niệm trong tuyệt vọng. Mặc dù trong lòng cô biết, việc này chỉ phí công vô ích!

Song, Trình Thanh Lam không ngờ rằng, lời khẩn cầu vô dụng nhất, lại có hiệu lực!

Cũng không có người tới cứu, thậm chí tên bên cạnh cũng nóng lòng muốn thử hương vị của cô. Song, hàm răng của tên kia lại không thể tiếp tục cắn sâu vào nữa. Ngược lại, rời khỏi bắp đùi cô, đập đầu vào tường ầm ầm. Giống như bắp đùi bị cắn bê bết máu là của hắn vậy.

Tên còn lại lập tức nhào đến bên cạnh hắn, “Lão Tam, anh bị sao vậy?” Trình Thanh Lam cố chịu cơn đau thấu xương trên đùi, nhìn về phía người đàn ông kia. Chuyện gì đã xảy ra?

“Có độc!” Tên đó kêu lên thảm thiết, mặt của hắn từ từ toát ra làn khói trắng, che mờ đi khuôn mặt. Sau đó cơ thể hắn dần dần bốc mùi khét lẹt như bị nướng.

“Trên người cô ta có độc.” Nói xong, hắn không còn nhúc nhích và kêu ca nữa. Làn khói trắng kia dần dần tản đi, chỉ còn lại một cái xác mờ mờ, da thịt đã rữa nát.

“Lão Tam! Lão Tam!” Tên còn lại kêu to, run rẩy đưa tay đến mũi của lão Tam. Hắn đã chết bất đắc kỳ tử! Lão Ngũ quay đầu lại hoảng hốt nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam ngu ngơ, chỉ cảm thấy tình trạng của tên kia thật đáng sợ. Từ nhỏ, trừ người thân của cô qua đời, cô chưa từng thấy thi thể nào khác. Hôm nay, một người đàn ông còn sống sờ sờ lại chết một cách quái dị trước mặt mình. Mặc dù hắn biến thái, nhưng cô cũng cảm thấy đầu óc mình chết điếng!

“Mày là con đàn bà đê tiện.” Người còn sống mắng to, vội vàng chạy ra ngoài cửa. “Tao sẽ đi tìm lão đại đến đây trừng phạt mày! Mày hãy đợi bị cắt thành từng khúc ăn hết đi!”

“Chờ một chút.” Trình Thanh Lam vội vàng hô lên. Nhưng tiếng bước chân hoảng loạn không hề dừng lại, dần dần chạy xa.

Bên trong nhà lại yên tĩnh trở lại. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa. Cô không hiểu tại sao tên kia cắn cô xong lại lăn ra chết tươi. Nhưng hôm nay, chuyện cô lo lắng nhất chính là sự đe dọa của tên còn lại.

Hắn nói: Mày chờ bị cắt thành từng khúc ăn hết đi.

Theo tiềm thức, cô cảm thấy đây không phải là lời đe dọa suông, đó là thật. Lão đại mà bọn họ nhắc tới là người thế nào đây?

Có lẽ vì quá lo sợ, nên cô cảm thấy vết thương trên đùi cũng không đau đớn nhiều nữa. Trình Thanh Lam chỉ có thể cười khổ, khích lệ mình rằng trời không tuyệt đường người.

Trời tối dần. Nhưng Trình Thanh Lam hoàn toàn không dám ngủ: Khỏi bệnh khó hiểu, hoàn cảnh lạ lẫm, căn phòng xa lạ, thậm chí cả màu sơn trên vách tường cô cũng chưa từng thấy. Những quân nhân cường tráng ăn thịt người, thân thể có độc, và tên lão đại chưa gặp mặt...

Thật sự quá kỳ quái, hoàn toàn không giống với cuộc sống tại Bắc Kinh năm 2010 của cô. Nhưng, nếu như không phải năm 2010, vậy là năm nào? Nếu như không phải Bắc Kinh, thì đây là đâu? Cô hoàn toàn chẳng biết gì cả

Điều duy nhất cô biết chính là: Có lẽ cô sắp gặp phải vận mệnh bị biến thành thức ăn hoặc đồ chơi.

Mà chút dự cảm tuyệt vọng từ cái tên “Lão đại” trong miệng người đàn ông bỏ chạy kia, lại chứng thực với cô, thậm chí, nó còn kinh khủng hơn dự cảm của cô rất nhiều.

2. Chương 2: Dự Vọng Của Quái Thú

Trình Thanh Lam không ngờ đến, “Lão đại” trong lời nói của người đàn ông này lại là một người phụ nữ to khỏe xấu xí. Điều này hơi bất ổn. Nếu như lão đại là đàn ông, có lẽ sẽ không thiếu thịt ăn, có lẽ sẽ vì dự vọng mà để cô sống thêm một thời gian ngắn nữa.

Đêm đó, người đàn ông nhặt được cô quay lại, dẫn theo ba tên đàn ông khác, xông vào căn phòng nhỏ. Bốn họ cường tráng như nhau, từ cử chỉ đều cho thấy đây là quân nhân. Khi họ thấy Trình Thanh Lam thì đều sửng sốt.

Bọn họ dùng một dây xích thô to trói cổ Trình Thanh Lam, một người đàn ông khác nắm lấy đầu kia. Đồng thời họ tháo dây xích trên tường xuống. Cứ như thế, cầm ba dây xích lôi Trình Thanh Lam đi gặp lão đại.

Sự chênh lệch sức mạnh giữa đôi bên quá lớn. Quả thật Trình Thanh Lam cảm thấy nếu như cô phản kháng, thì bốn tên đàn ông này sẽ có lý do ăn tươi nuốt sống cô ngay! Cho nên, mặc dù vô cùng không muốn, mặc dù sợ hãi tột cùng, cô vẫn phối hợp để bọn họ trói cô đi.

Ra khỏi căn phòng nhỏ, bóng đêm càng sâu thẳm. Trong tầng mây thấp thoáng có ánh trăng sáng rõ, chiếu qua rặng mây đỏ, bầu trời không sao. Trình Thanh Lam đi theo bọn họ qua hai dãy phố, xung quanh đều xa lạ khiến cô càng lúc càng khó tin.

Nơi này nhất định không phải Bắc Kinh, thậm chí cô không biết đây là đâu cả.

Tường đỏ nát. Trong tầm mắt cô, tất cả đều là những vách tường đỏ nát. Vô số nhà cao tầng chỉ còn lại dàn giáo kim loại. Cho dù những căn nhà cao tầng vẫn còn nguyên vẹn, cũng không có lấy một ánh đèn, cứ lạnh lùng không hề có sức sống. Trên đường không có xe lẫn người đi bộ, chỉ nhìn thấy hai chiếc chiến xa khổng lồ và mười mấy người đàn ông mặc quân phục. Những chiếc súng tự động và súng phòng không khiến lòng người kinh sợ.

Đây là một thành phố chết, cảnh tượng giống ngày tận thế. Suốt đường đi Trình Thanh Lam không nói được câu nào, phục tùng không phản kháng. Cô bắt buộc mình phải tỉnh táo, yên lặng theo dõi cảnh tượng kỳ lạ này. Càng lúc cô càng khẳng định sự hoài nghi xuyên không của mình. Chỉ có điều, cô đã xuyên không đến một thế giới khác sao?

Cô không dám nghĩ sâu xa. Bọn họ dẫn cô đến trước một căn cao ốc rồi dừng lại. Xung quanh cao ốc có những ngọn đèn mờ mờ, để cô nhìn thấy rõ hình dáng của tòa cao ốc này. Giống như một tòa thành theo phong cách cổ xưa của Châu Âu được xây bằng những khối đá to lớn.

Cô bị lôi vào trong mới phát hiện ra, căn nhà này được kết hợp mâu thuẫn giữa phong cách cổ xưa và kỹ thuật khoa học hiện đại. Đi qua mấy cửa kính tự động, có mấy phun sương khử trùng, lại đi qua mấy tia xanh xanh đỏ đỏ phòng vệ, hiển nhiên đây là hệ thống an ninh.

Người ở đây rất đông, kể từ khi bước vào nhà, cứ cách vài bước lại có một hai người đàn ông cầm súng ngòi dưới đất. Họ ngẩng đầu nhìn Trình Thanh Lam, ánh mắt cũng lạnh lùng, nhưng chỉ nhìn từ bộ ngực cô trở xuống.

Trình Thanh Lam bị dẫn đến phòng của lão đại. Người đàn ông có tiếng nói trong trẻo cất tiếng kêu cung kính về phía giường lớn, “Hong lão đại.”

Trên giường, Hong lão đại đẩy người đàn ông khôi ngô đang nằm trên người cô ta ra, thuận tay khoác áo ngủ tơ tằm che đi cơ thể to khỏe, nhưng tất cả vẫn như ẩn như hiện.

Màu da cô ta ngăm đen, đôi mắt nhỏ, mũi và miệng rất lớn. Thật sự nổi bật lên hai chữ “Xấu xí”. Cô ta nhướng mắt quan sát Trình Thanh Lam, “Chính cô giết lão tam?” Giọng nói mềm mỏng đáng yêu dị thường, hoàn toàn không hợp với dáng vẻ bên ngoài, nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo.

Trình Thanh Lam cố gắng giữ vững giọng nói, “Tôi không giết anh ta.”

Lúc này, người đàn ông điển trai lại nhào lên người Hong lão đại lần nữa. Dường như Hong lão đại không kiên nhẫn, chụp lấy thân thể đàn ông cường tráng, nói lạnh lùng, “Có đẹp trai cũng vô dùng, tôi đã chán ghét người máy rồi.” Vừa dứt lời, một cánh tay khác của Hong lão đại ấn lên nơi nào đó trên đầu giường. Sàn nhà cạnh giường nhanh chóng mở ra một cái hầm tối như mực. Hong lão đại nhẹ buông tay, người đàn ông kia rơi xuống. Trong nháy mắt sàn nhà khép lại.

Một tiếng gào vang lên từ một nơi rất sâu dưới sàn nhà, tựa như một người bay lên, lại tựa như dã thú gào thét. Ngay sau đó là tiếng đàn ông kêu thảm thiết, và tiếng cấn xé của dã thú.

Một lát sau, tất cả đều khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, như người đàn ông kia chưa hề tồn tại. Trình Thanh Lam thấy vậy thì hoảng hốt choáng váng.

Phía dưới kia, có cái gì? Sư tử ư? Chó hoang ư?

“Phụ nữ...” Hong lão đại quan sát Trình Thanh Lam, “Một phụ nữ xinh đẹp. Tại sao lại đến địa bàn của tôi?”

Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói cô ta không có ý tốt. Cô cân nhắc, cố gắng hết sức định trả lời bằng giọng nói dịu dàng, thì tiếng nói tên đàn ông trong trẻo lại xen vào, “Lão đại, lão tam chỉ cần cô ta một cái đã trúng độc chết.”

“Hà?” Đột nhiên Hong lão đại khoát tay. Trình Thanh Lam đứng cách đó hai mét kêu ré lên đau đớn rồi ngã vật ra đất. Bên cạnh cô chỉ rơi xuống một cây lược gỗ, nhưng bởi vì sức ném của Hong lão đại, khiến Trình Thanh Lam đau nói nói không nên lời.

“Nói, cô là ai? Ai phái cô đến đây?” Hong lão đại nói lạnh lùng.

Mình là ai? Ngực đau đến mức toàn thân Trình Thanh Lam như nhũn ra, e rằng đã gãy hai xương sườn. Nhưng bây giờ không phải lúc sợ đau! Cô khề cấn răng, đứng lên, hít một hơi thật sâu, “Tôi tên là Trình Thanh Lam, là một người bình thường. Chính mình cũng không hiểu tại sao lại đến đây.”

Song, lời nói của cô hoàn toàn chọc giận Hong lão đại. Lời nói thẳng thắn của cô bị Hong lão đại xem như lời nói xằng bậy khiêu khích! Hong lão đại cười vang, da thịt toàn thân cũng run theo tiếng cười.

Hong lão đại ngừng cười, lại nói: “Trình Thanh Lam? Cô chọc cười bọn tôi ư? Không chịu nói thân phận của cô. Được, không phải cô có độc sao? Thủ hạ của tôi cũng có một đứa được nuôi lớn từ nọc độc, chẳng sợ chất độc gì.”

Trình Thanh Lam ngu ngơ, nhưng thấy ánh mắt mấy người đàn ông bên cạnh hiện lên sự tiếc hận, cảm thấy có điều không ổn.

Hong lão đại cũng chú ý đến phản ứng của mấy người đàn ông kia. Cô ta cười nói nhẹ nhàng đáng yêu với bọn họ: “Các cậu đừng nóng lòng. Ngày mai cho quái thú ăn no xong, còn dư lại cũng là của các cậu.”

Một người đàn ông đánh bạo hỏi, “Hong lão đại, chị đưa cô ta cho quái thú, quá thiên vị rồi! Đến lúc đó nó ăn chẳng còn miếng xương. Huống chi, chỉ làm thức ăn, không lãng phí sao?”

Trình Thanh Lam nghe rõ ràng: Hong lão đại muốn đem cô làm điểm tâm cho quái thú!

Hong lão đại nhìn gương mặt tái nhợt của Trình Thanh Lam, càng thêm hài lòng, “Quái thú cũng coi như là nửa đàn ông, các cậu có ham muốn, quái thú không có sao?”

Trái tim đập nhanh cuồng loạn. Lời nói của Hồng lão đại gần như khiến Trình Thanh Lam phát điên, quái thú nửa đàn ông ư? Cô chịu đựng cơn đau ở ngực, siết chặt hai tay, “Hồng lão đại, thật sự tôi không cố ý giết lão tam.”

Nhưng Hồng lão đại thu lại nụ cười, ánh mắt gian ác, “Tôi ghét phụ nữ, càng ghét cái loại xinh đẹp như cô, thực tế lại là loại quỷ kế đa đoan! Đừng thêm bớt thêm sự dối trá của cô nữa! Xem dáng vẻ của cô, cũng biết cô đến từ Nam Thành đến. Chỉ có điều, tôi chẳng cần biết cô là ai. Đến chỗ của tôi, thì tất cả đều là của tôi! Vừa nãy cô cũng đã thấy quái thú rồi đó, nó đang ở dưới giường tôi. Yên tâm, ngày mai nó sẽ làm cô rất thoải mái!”

Trên mặt Trình Thanh Lam chẳng còn tí máu nào cả, hai chân rụng rời.

Hồng lão đại sai những người khác mang Trình Thanh Lam đi, lại cất giọng, “Bảo cho tất cả anh em, mười hai giờ trưa mai, đến xem quái thú làm tình với cô gái xinh đẹp!” Cuối cùng lại thêm một câu, “Cho dù chỉ còn lại xương, tất cả anh em ở đây, ai ai cũng có phần.”

Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói của cô ta vang khắp tòa nhà. Tiếng hoan hô vang lên từ mọi góc ngách. Sự tuyệt vọng và sợ hãi bao trùm lấy cô như thủy triều.

“Chờ một chút.” Trình Thanh Lam hỏi ra điều nghi ngờ cuối cùng, “Bây giờ là thời đại nào, đây là đâu? Các người là ai?”

Hồng lão đại ngẩn ra, lập tức cười vang, như nghe được một câu chuyện khôi hài. Cô ta cười đến mức chảy cả nước mắt. Cô ta nhìn Trình Thanh Lam, gần từng chữ, “TRÌNH THANH LAM? Cô đùa với tôi à? Được, tôi nói cho cô biết. Bây giờ là năm 2234, không là năm 2235, tôi nhớ lắm. Nơi này là vùng đất chết, đây là đêm cuối cùng cô còn sống sót, nơi cuối cùng của cô. Mà chúng tôi, là chủ nhân của cô!”

Trình Thanh Lam cũng không kiên trì nữa, thẫn thờ ngồi phịch xuống đất. Lại bị những người đàn ông nắm dây xích lôi đi.

Ông trời ơi! Cô nghĩ: Ông trời hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc đây là thế giới biến thái gì? Cô lại xuyên không đến hai trăm năm sau ư?

Nhưng thế giới tương lai, lại thành như vậy sao? Vùng đất chết, vùng đất chết! Rốt cuộc đây là đâu? Thành phố hoang tàn, vũ lực dã man, mất đi nhân tính. Nếu là như vậy, cô tình nguyện chết trên giường bệnh, cũng không muốn xuyên không rồi lại sống bị thảm thế này!

Song, không có ai trả lời cho những giọt nước mắt của cô. Chỉ có bóng đêm mịt mờ, chỉ có càng nhiều đàn ông tụ tập trước căn phòng nhỏ nhìn chăm chăm vào cô. Cô dựa vào góc tường run lấy bầy.

Thời gian từ từ trôi qua, ánh ban mai từ từ chiếu đến.

Giữa trưa ngày hôm sau, những đám mây phủ kín bầu trời nhiều ngày đã tan, mặt trời to lớn bất ngờ xuất hiện. Mặt trời vừa lộ dạng, đã quét sạch không khí u ám lạnh lẽo, mặt đất nóng bức như sa mạc.

Trình Thanh Lam không biết đã bao lâu mình chưa ăn rồi, chỉ có điều khi mặt trời chiếu xuống, cô càng thêm bối rối. Xương sườn bị gãy nơi ngực chưa được băng bó, đau đớn vô cùng. Cô bị trói kéo đến khu đất trống ngoài tòa lầu của Hồng lão đại, trên đó có một sân khấu có đường kính chừng mười mét. Xung quanh vang lên từng đợt vỗ tay âm ỉ, cô ngược mắt, phát hiện ra xung quanh có chừng hơn bốn mươi người đàn ông ngồi trên đài, nhìn mình hưng phấn. Tình cảnh như thế, khiến cho sức lực phản kháng của cô cũng chẳng còn.

Có người đi lên, cởi dây xích cho cô. Cô lại bủn rủn ngồi vật trên nền đất. Xung quanh tràn ngập hơi thở quái đản của bọn đàn ông.

Trình Thanh Lam... Mà không thể chết ở đây như vậy! Cô nói với mình. Cô cố gắng cắn môi dưới của mình cho đến khi bật máu, tinh thần cô tỉnh táo lại. Song, miệng đầy máu tươi lại đưa đến tiếng reo hò của nhiều người hơn.

“Biến thái...” Giọng nói hơi khàn khàn của cô vang lên giữa sân khấu. Tuy không vang dội, nhưng lại rất gây sự chú ý trong tiếng gào thét của bọn đàn ông, “Tất cả đều biến thái...”

Những người đàn ông xung quanh không hề hên mà cùng yên tĩnh trong giây lát. Nhưng bởi vì vẻ mặt và lời nói quá quật cường của cô, nên càng vang lên những tiếng chửi bậy nhiệt liệt.

Hôm nay Hồng lão đại mặc mặc bộ đồ rằn ri, trên lưng vác theo một khẩu súng tự động, thân thể cường tráng cất bước đi đến. Trình Thanh Lam nghiêng đầu nhìn một bóng dáng đàn ông cường tráng hơn cả cô ta lơ mơ đứng phía sau. Từ góc độ Trình Thanh Lam, chỉ có thể nhìn thấy đôi chân to khỏe kia.

Điều đó khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Đợi đến khi người đứng sau Hồng lão đại đến gần. Tất cả những người đàn ông ở đây đều yên tĩnh, cùng nhau kêu lên “Hồng lão đại.” Hồng lão đại uốn éo thân hình ngồi trên chiếc ghế sofa đã bẩn không còn rõ màu sắc cách sân khấu bảy tám mét.

“Được rồi, cô gái!” Tiếng nói Hồng lão đại vang dội từng ngõ ngách, “Hãy cung kính dâng thân thể của cô cho quái thú đi!”

Xung quanh vang tiếng reo hò đình tai nhức óc. Giọng nói của Hồng lão đại như châm lên ngọn lửa kích động điên cuồng của bọn họ. Vô số những bàn tay ngăm đen đưa về phía sân khấu, chạm vào thân thể Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy vô cùng đau khổ, cô thét lên tránh né. Mỗi một lần họ chạm vào đều khiến toàn thân cô run lên.

Tiếng bước chân nặng nề ầm ầm vang lên, những bàn tay kia mới an phận thu về. Trình Thanh Lam che ngực, ngẩng đầu nhìn tên quái thú đang bước đến gần sân khấu.

Lần đầu tiên trong đời cô hoảng sợ đến mức răng va vào nhau lập cập, toàn thân đều toát mồ hôi lạnh. Nhưng cô không còn đường để trốn, không có chỗ nào để núp.

Hắn ta là quái thú, thật sự là quái thú.

Thân thể người đàn ông vô cùng to lớn, cao trên hai mét, từ bỏ vai trở xuống là con người. Da thịt trên cổ hắn có vài phần giống như măng xà, phía trên cùng là một cái đầu khổng lồ. Đôi mắt to tròn kia hoàn toàn là mắt của dã thú. Trên mũi có mấy nếp gấp uốn lượn, hai chiếc nanh vươn ra khỏi khóe miệng, nhìn thật kỳ rất giống như nanh sư tử. Song, hai bên đầu của hắn còn có định hai khối kim loại, trên cánh tay có trang bị thứ gần giống súng máy. Gần như nối liền với da thịt của hắn, dường như mọc ra từ xương tủy kia. Giống người, lại vừa giống người máy, còn giống như dã thú. Thứ này cứ từng bước từng bước đi đến gần Trình Thanh Lam.

Lông ngực màu đen dài phủ cả người hắn. Thân dưới mặc cái quần lính dài giống như con người. Nhưng lúc này hắn cũng không vội nhào lên. Sau khi đi lên sân khấu, chuyện đầu tiên hắn làm là khom lưng, cõng chiếc quần dài, lộ đôi chân trắng kiện mọc đầy lông. Hắn chỉ mặc một cái quần cụt màu đen, còn có mấy chỗ rách rưới, mặc cũng như không.

Song, trong mắt Trình Thanh Lam, điều kinh khủng nhất không phải là thân hình vô cùng cường tráng của hắn, không phải là chiếc nanh đang chảy nước miếng rờn rờn, càng không phải là súng máy trên tay hắn. Mà là dã thú này, dã thú này lại giống như một người đàn ông, giữa hai chân hắn đang dựng lên dục vọng khổng lồ kinh người.

Toàn thân Trình Thanh Lam hóa đá, cô hận mình không thể lập tức chết đi!

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn mặt trời. Ánh sáng chói mắt rạng rỡ khiến cho người cô trở nên ảm áp. Hai tay cô che trước ngực, nơi đó vang lên tiếng tim đập từng là ước mơ tha thiết của cô.

Mình không thể chết được! Cô nói với mình. Mình không cam lòng bị nhục nhã rồi chết đi như thế! Mình xuyên không đến hai trăm năm sau để sống lại, nhất định không thể chết lãng xẹt như thế được!

Sau đó, thân hình cao lớn của quái thú, từ từ che khuất toàn bộ ánh sáng trên đỉnh đầu cô.

3. Chương 3: Chàng Lính Đánh Thuê

Có lẽ là do ý chí chống đỡ kiên định, Trình Thanh Lam cảm thấy tinh thần của mình tốt hơn khi nãy một chút. Đường như sức lực cũng dần dần khôi phục. Ánh mặt trời rực rỡ không làm cho cô thấy chói mắt nữa, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Nhưng, trong tiếng reo hò của đám người xung quanh, lại nghe thấy tiếng gầm thét của quái thú. Trước mắt Trình Thanh Lam nhoáng lên, một bóng đen che kín đất trời bổ nhào tới. Cô né sang bên theo phản xạ có điều kiện, trong lòng lại thầm kêu không ổn. Tốc độ của quái thú nhanh như vậy.

Tránh thoát, vậy mà cô lại tránh thoát được!

Trình Thanh Lam vẫn hoàn hảo không xây xước gì, đứng cách xa quái thú một mét. Cô chỉ cảm thấy trái tim trong ngực mình đập như sấm. Tất cả chợt yên tĩnh lại. Quái thú chụp hụt, có lẽ hấn hành động nhanh nhẹn, hiểm lăm mới thất thủ, lúc này cũng ngầy người.

Nhưng chỉ một giây. Quái thú lại gầm thét, dùng thế tấn công càng mãnh liệt thần tốc, đánh về phía Trình Thanh Lam. Cô lại nhào sang một bên.

Lại, lại tránh thoát rồi!

Trình Thanh Lam vỗ ngực, đứng lên sát rìa sân khấu. Cô nghĩ mình quá may mắn, có thể vì luôn vận động ngoài trời nên cô vẫn giữ được thân thủ nhanh hơn người thường. Nhưng, cô vừa buồn bã vừa bi thương, có thể tránh được đến khi nào chứ?

Quả nhiên, cô tránh được hai đòn tấn công của quái thú, thành công khơi dậy lửa giận của quái thú và tiếng rít của mọi người. Quái thú ngồi xổm xuống, móng vuốt sắc nhọn cào đất, để lại vài vết máu. Cổ họng nó phát ra tiếng gầm gừ nặng nề.

Nhìn thấy đôi mắt đỏ tươi của nó, Trình Thanh Lam ngụi lạnh, trực giác cho cô biết: Lần này, không tránh nổi nữa rồi.

Quái thú nhảy lên đột ngột, xen lẫn với cơn gió dữ dội. Trình Thanh Lam lại tránh sang một bên, nhưng lúc này, xương sườn gầy trên ngực bỗng nhiên đau nhói, bước chân chậm đi phần nào. Cô hoảng sợ ngẩng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt đầy cơ bắp quần bện của quái thú khủng khiếp rơi thẳng xuống đầu mình, nó mở miệng ra, răng nanh dài lóe sáng.

“Không!” Trình Thanh Lam sợ hãi kêu to. Cô thấy răng nanh và móng vuốt sắc nhọn của quái thú hạ xuống thấp hơn. Hai tay cô ôm đầu, toàn thân mềm nhũn.

“Ầm!” Bỗng có một tiếng vang thật lớn!

Mình không ngã xuống, vậy mà mình lại không ngã xuống!

Trình Thanh Lam đột nhiên dời cánh tay, trợn trừng, trơ mắt nhìn thân thể quái thú như thể bị một cú đánh khổng lồ, văng sang ngang mười mấy mét, ngã lộn ra mặt đất ngoài sân khấu. Mà những người khác nhất thời cũng không nói nên lời, chết lặng nhìn tất cả mọi chuyện trên sân khấu.

Trình Thanh Lam phản ứng rất nhanh, đứng phắt dậy. Sao lại thế này?

“Đối xử với một cô gái như vậy, thật sự không tốt lắm!” Một giọng nói vô cùng trong trẻo cất lên, tựa như ánh sáng tinh khiết, quét qua không khí vốn dĩ tanh mùi máu bản thủ.

Lúc này Trình Thanh Lam mới nhìn thấy trên sân khấu chẳng biết có thêm một người đàn ông cao lớn từ lúc nào. Anh ta cũng giống với những người đàn ông dưới kia, mặc đồ rằn ri, một tay cầm súng, khiêng trên vai, họng súng còn bốc lên khói trắng nóng rực.

Trình Thanh Lam hốt hoảng nhìn anh, nghĩ thầm, thì ra thật sự có kỳ tích, lại có anh hùng tới cứu mình. Cô biết ngay, bản thân mình xuyên không sống lại, sẽ không kém cõi xui xẻo thế.

Anh ta đứng ở đó, vác súng, nhìn Trình Thanh Lam nở nụ cười. Mặt anh ta bôi thuốc màu, không thấy rõ ngũ quan. Trình Thanh Lam chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời như mặt trời. Trong khoảnh khắc, như thể có một ánh nắng ấm áp lướt qua lòng mình.

“Quái thú!” Tiếng nói phần nộ của Hồng lão đại vang lên, “Nhãi ranh, mày là ai?” Mọi người xung quanh cũng phản ứng lại, vô số khẩu súng trên tay, đồng loạt nhắm ngay người đàn ông và Trình Thanh Lam trên sân khấu. Quái thú ngã ra ngoài sân khấu cũng đứng lên chậm rãi, nó không chết, gào lên rất to, đi từng bước về phía sân khấu.

“Hồng lão đại!” Giọng nói trong trẻo lại vang lên, êm tai khiến Hồng lão đạo cũng giật mình. Cô ta nhìn người đàn ông điển trai này, lại không thể ra lệnh bắn chết anh ta ngay lập tức.

Người đàn ông kia cười nói: “Tôi là người Cố tướng quân cử tới.”

Tất cả mọi người ngẩn ra. Trình Thanh Lam không rõ, Cố tướng quân là ai?

Nhưng mà ngay tức khắc, giống như nghe thấy hiệu lệnh, vô số bóng đen không biết ẩn nấp ở đâu chợt bổ nhào ra từ khắp nơi, vô cùng nhanh nhẹn, vô cùng hung hãn! Nhìn kỹ lại, thật ra là vô số chú chó khổng lồ hung mãnh, hạ gục mấy người đàn ông trong nháy mắt!

Đây mới là dã thú đích thực! Hồng lão đại và thủ hạ bị đánh lén trở tay không kịp.

“Lừa các người thôi! Tôi không biết Cố tướng quân!” Người đàn ông kia cười nói, mà Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe lên, bên hông bị siết chặt, lại rơi vào trong lòng người đàn ông kia.

“Tiểu thư, tôi đưa em đi khỏi đây.” Giọng nói của anh ta dịu dàng vang lên bên tai cô, bờ ngực vững chắc rộng lớn. Trái tim Trình Thanh Lam chợt đập nhanh hơn, gật đầu theo bản năng. Khóe miệng người đàn ông cong lên, ánh mắt lưu chuyển, nhỏ giọng khen: “Thật tinh khiết xinh đẹp.” Giọng điệu dịu dàng, vô cùng thân thiết, làm cho Trình Thanh Lam ngẩn ngơ.

Vừa dứt lời, người và cảnh vật xung quanh trong mắt Trình Thanh Lam chợt thụt lùi, bên tai là tiếng gió vù vù! Người đàn ông nhanh như tia chớp, đưa cô đi. Trong nháy mắt đã cách sân khấu mấy mét. Những viên đạn ở sau lưng không chạm được tới góc áo của hai người. Anh ta lại ra sức chạy như điên, bóng dáng hai người đã ẩn vào những công trình đổ nát.

“Đuổi theo!” Hồng lão đại cầm súng bắn con chó to ở chỗ mình, phần nộ quát lên. Lúc này những người bị tập kích cũng phản ứng lại. Tuy mười mấy người bị cản thương, nhưng vẫn nổ súng giết chó hoặc vật lộn với chúng!

“Muộn rồi!” Tiếng cười nhẹ của người đàn ông kia vang lên từ xa. Đám người Hồng lão đại chỉ nghe thấy xa xa có tiếng động cơ xe khởi động. Mà đàn chó ở lại cũng như tuân thủ lệnh cùng rút lui, chạy như điên về các hướng, trong nháy mắt tất cả chạy trốn hết sạch.

Quái thú bị thương tập tễnh bổ nhào xuống cạnh chân Hồng lão đại, rên rỉ trầm thấp. Hồng lão đại tức giận đến phát run. Cuộc đánh lén thần tốc này, mặc dù người của cô ta không chết, nhưng lại bị thương nặng hơn mười người, nằm dưới đất liên tục rên rỉ đau đớn.

Mà trên mặt đất chỉ còn lại hơn mười xác chó.

“Tôi biết anh là ai!” Hồng lão đại tức giận, nói về phía xa ở đằng sau: “Lính đánh thuê Đinh Nhất! Anh chờ đấy! Tôi muốn anh và lũ chó hoang của anh, không được chết tử tế!”

Người đàn ông này lái một chiếc chiến xa. Trình Thanh Lam nghĩ vậy, khóe mắt lại liếc nhìn ân nhân cứu mạng của mình.

Xe lướt qua thành thị hoang tàn mệnh mông vô bờ với tốc độ không thể ngờ. Trên đường thi thoảng có vài bóng người lẻ tẻ, nhưng vì tốc độ xe quá nhanh, hoàn toàn không thấy dáng vẻ của họ. Hình dáng của chiếc xe này rất lạ, khác xa với khái niệm “Xe” của Trình Thanh Lam. Tuy vẫn giữ nguyên hình dáng giọt nước quen thuộc, lớp kim loại tráng bên ngoài xe khiến người khác có cảm giác uyển chuyển. Trước sau xe có gắn hai khẩu súng máy, trên bánh xe hình như còn có đạn pháo. Ánh trời chiều dịu hơn, Trình Thanh Lam kinh ngạc phát hiện hình dạng xe cũng thay đổi vì điều này. Màu xe cũng nhạt hơn, trong thùng xe càng rộng rãi. Ghế dựa sau lưng cô vốn kê sát vào khoang xe sau, lúc này đằng sau chẳng biết có thêm khoảng trống từ lúc nào, rõ ràng cho thấy xe đã thay đổi hình dạng. Ghế dựa tự động dần dần ngã ra sau, hai người đều có tư thế nửa nằm thoải mái.

“Đình Nhất.” Người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, “Tùng là đội trưởng trung đội một, đội quân năm, sư đoàn lính thánh thuê số ba, bây giờ một thân một mình. Tiểu thư, tại sao lại ở mảnh đất chết thuộc Nam Thành này?”

Rõ ràng anh ta đang tự giới thiệu, Trình Thanh Lam cười khổ nói: “Trình Thanh Lam, viên chức công ty bình thường. Tôi chân thành cảm ơn ân cứu mạng của anh, Đình Nhất! Tôi đến từ Bắc Kinh năm 2010, không phải Nam Thành gì cả. Tôi không biết gì về nơi này, cũng không biết vì sao lại thức tỉnh ở mảnh đất chết này. Thời kỳ này khác hẳn chỗ tôi, năm 2010 không có chiến tranh, chỉ có hòa bình yên ổn. Đương nhiên, năm 2010 cũng không có xe cao cấp như vậy.”

“Chỉ thuận tay cứu em thôi. Đừng để ý nhiều!” Đình Nhất xua tay, kinh ngạc nhìn cô: “Nhưng mà. Em nói năm 2010? Hơn hai trăm năm trước?”

Rất khó tin nhỉ? Trình Thanh Lam tự giễu: “Trừ phi hai mươi lăm năm cuộc đời của tôi là ảo giác.”

Đình Nhất nhìn chằm chằm vào cô, yên lặng một lúc: “Cũng không phải là không thể.”

Anh ta tin mình ư?! Lúc này đổi thành Trình Lam trợn mắt ngạc nhiên: “Anh tin tôi là người hai trăm năm trước?”

Đình Nhất gật đầu: “Tôi từng nghe nói hơn hai trăm năm trước chính phủ nghiên cứu chế tạo ra cỗ máy thời gian. Nhưng tình hình cụ thể thì lính đánh thuê chúng tôi không biết được. Hơn hai trăm năm nay, đại lục chiến tranh liên miên, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Cô không biết gì cả cũng chẳng lạ lùng gì.”

“Thật vậy ư?” Trình Thanh Lam kích động đứng phắt dậy, nhưng vì động tác quá mạnh mà ngực lại đau đốn, cô ôm lấy ngực. Nếu có thể tìm được cỗ máy thời gian, có phải sẽ tìm được nguyên nhân cô xuyên không? Biết rõ tại sao cô lại tồn tại ở đây?

Đình Nhất chợt vươn tay ra, chạm nhẹ lên ngực phải của Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam đau nhói, khẽ kêu lên.

“Gãy xương sườn?” Anh hỏi.

Trình Thanh Lam gật đầu.

Ánh mắt anh lại hơi khó tin: “Vậy mà cô còn có thể kiên trì lâu như vậy?” Một cô gái nhu nhược như thế ư?

Trình Thanh Lam cười cười, bình tĩnh nói: “Tôi muốn sống. Tiếp tục sống. Không biết vì sao lại xuyên qua hai trăm năm tới đây, nhưng nhất định phải có lý do rõ ràng, cho nên tôi không thể dễ dàng buông xuôi. Đình Nhất, cảm ơn anh đã cứu mạng tôi!”

Đôi mắt như sao sáng của Đình Nhất nhìn Trình Thanh Lam, nhưng hai tay lại rời khỏi bảng điều khiển tinh thể lỏng, gối lên sau đầu, nghiêng đầu nhìn Trình Thanh Lam: “Được, yên tâm, đã đến địa bàn của tôi, bọn chúng không đuổi tới được.”

Trình Thanh Lam lại căng thẳng nhìn anh: “Anh. . . . Không cần để ý tay lái sao?”

Cô gọi máy dẫn đường tốc độ siêu âm là “Tay lái”. . . . Đình Nhất hơi ngẩn ra, khước miệng nhất thời mang nụ cười, cup mắt nhìn cô rồi nói: “Chế độ lái tự động, công chúa của tôi ạ.”

Mặt Trình Thanh Lam nóng lên, nói lảng sang chuyện khác: “Vừa rồi ở chỗ Hồng lão đại, anh nói anh là người của Cố tướng quân? Anh ta là ai vậy?”

Đình Nhất nói ngạo nghễ: “Lừa họ thôi! Để đánh lạc hướng chú ý của họ! Cố tướng quân là kẻ thống trị đại lục, cho nên bọn chúng sợ hãi. Trước tiên đừng quan tâm tới Cố tướng quân gì đó nữa, chúng ta sắp đến rồi, tôi sẽ nói xương cho em trước đã. Rồi từ từ nói cho em những chuyện tôi biết. Đương nhiên, nếu em bằng lòng, tôi cũng muốn nghe em nói về chuyện hai trăm năm trước.”

Giọng điệu của anh ta cực kỳ dịu dàng, Trình Thanh Lam gật đầu như già rồi.

Đinh Nhất nhìn cô, không nói gì, quay đầu đi, nhìn thẳng về phía trước. Bên trong xe nhất thời yên ắng trở lại, chỉ có tiếng động cơ đều đặn. Từ hồi tỉnh lại tới nay, Trình Thanh Lam chưa từng yên ổn như vậy, chỉ cảm thấy trời xanh mây trắng, đồng hoang tàn mênh mông, đâu đâu cũng bình yên.

Chiến xa đột ngột dừng lại, nhưng lại không giống như phanh gấp, vững vàng dường như không cảm thấy được chấn động. Đinh Nhất xuống xe, bước nhanh lách qua, mở cửa xe cho Trình Thanh Lam, thậm chí còn cố ý khom người chọc cô cười. Trình Thanh Lam gần như cảm động đến muốn khóc. Những cử chỉ hào hoa dịu dàng lúc này và trước khi cô chết đi sống lại, quả thực khác một trời một vực.

Song vừa xuống xe, Trình Thanh Lam lại ngây dại.

Nơi này.

Mặt trời màu đỏ vẫn treo cao như cũ, khắp nơi vẫn là thành thị hoang tàn. Nơi này còn hoang vắng hơn địa bàn của Hồng lão đại. Bởi vì không thấy bất cứ ai, dù chỉ một người. Nơi này có gió thổi xào xạc. Có lẽ đã từng là quảng trường phồn hoa, cho nên rộng ước chừng hai nghìn mét vuông.

Trình Thanh Lam bị cảnh vật trước mắt làm chấn động không thốt nên lời. Thậm chí cô còn có sự kích động muốn co cẳng xoay người chạy trốn.

Những thứ chi chít trên quảng trường. Cô cảm thấy không giống với uy hiếp sống còn trần trụi ở chỗ Hồng lão đại. Nơi này khủng khiếp, im ắng, tựa như có bàn tay vô hình bóp chặt yết hầu của cô, khiến cô căng thẳng đến độ không thể hô hấp.

Mồ hôi lạnh chảy sau lưng Trình Thanh Lam. Đinh Nhất, rốt cuộc là ai?

Đinh Nhất ở bên cạnh bỗng cúi xuống, kề sát tai cô, nói dịu dàng: “Đừng sợ, công chúa của tôi! Chúng nó đang chào em đấy!”

4. Chương 4: Đội Quân Động Vật

Nếu nhìn thấy một con cún, bạn sẽ cảm thấy đáng yêu. Nhưng nếu nhìn thấy một con chó khổng lồ, có lẽ bạn sẽ đi đường vòng. Lá gan lớn hơn một chút, có lẽ cũng dám tiến lên đùa giỡn.

Nhưng nếu một lần nhìn thấy hơn trăm con chó lực lưỡng, xếp thành hàng thành ngũ ngay ngắn chỉnh tề ngồi xổm trước mặt bạn, nhìn bạn như hổ rình mồi, e rằng chân bạn đã mềm nhũn rồi. Bởi vì mỗi đứa chúng nó chỉ cần cắn bạn một miếng, cũng đủ để xé bạn thành mảnh vụn.

Cho nên khi Trình Thanh Lam nhìn thấy đội ngũ chó dữ trên quảng trường, cô đã dựng hết tóc gáy lên. Khi Đinh Nhất cúi đầu sát vào cô, cô né tránh theo bản năng.

Đinh Nhất thấy vậy nhú mày, đứng thẳng người, giơ tay lên chậm rãi.

Động tác tay của anh, đó là mệnh lệnh. Trong phút chốc, mấy trăm con chó lực lưỡng cùng đứng dậy, nâng chi trước lên, đứng thẳng người, thè lưỡi ra, kêu hai tiếng “Gâu gâu” rồi ngồi xổm xuống ngay lập tức. Động tác còn đồng đều hơn cả quân đội loài người, thẳng đều tằm tấp.

“Chúng nó đang kêu: ‘Vâng, thưa sếp!’” Đinh Nhất nghiêng đầu mỉm cười nhìn Trình Thanh Lam, khuôn mặt đầy vết dầu nhớt vẫn mang góc cạnh rõ ràng, “Chưa kịp nói xong. Những lính đánh thuê tôi chỉ huy chúng nó đấy! Chúng tôi đã từng đầu quân cho chính phủ.”

“Nhưng. sao mà anh làm được?” Thấy đàn chó dữ nghe lời như vậy, cảm giác căng thẳng của Trình Thanh Lam giảm bớt. Sau đó cảm giác hứng phấn tò mò dần dần nổi lên thay thế, “Động vật cũng có thể trở thành lính đánh thuê?”

Đinh Nhất im lặng một lúc, chỉ vào gáy mình, nói: “Nơi này của chúng nó có máy cảm biến. Tôi có thể ra lệnh cho chúng thông qua sóng điện từ điều khiển từ xa. Hơn nữa, chúng nó đã từng là những con chó dữ được tuyển chọn kỹ lưỡng trên toàn giới, khả năng lĩnh ngộ rất cao.”

Trình Lam Thanh còn muốn hỏi tiếp. Đinh Nhất lại tiến sát thêm một bước: “Tinh thần thật là tốt. Nhưng tôi cứu em, vẫn phải phụ trách về sức khỏe của em.” Vừa dứt lời, đôi tay mạnh mẽ của anh đặt dưới nách và đầu gối Trình Thanh Lam, bỗng cô lên dễ dàng.

“A?” Trình Thanh Lam không quen tiếp xúc gần gũi với người đàn ông được cho là xa lạ này.

“Gãy xương sườn tuy không ảnh hưởng tới đi lại, nhưng thời gian chậm trễ kéo dài, để tôi giúp em chút thì hơn!” Đinh Nhất cụp mắt nhìn chăm chăm vào cô. Mặt Trình Lam kề sát ngực anh. Tuy cả người anh đầy mùi mồ hôi, nhưng kề sát bắp thịt rắn chắc trên ngực anh, cô không hề cảm thấy khó chịu.

Không giống với những người đàn ông ở xung quanh cô năm 2010. Cô nghĩ, những thành phần tri thức mặc đồ Tây ngồi trong quán cà phê, hào hoa phong nhã, nghĩ tới mà thấy xa xôi quá. Không thể ngờ được đàn ông của hai trăm năm sau, đã thay đổi về nhả nhận của tổ tiên, chỉ còn lại nhiệt huyết và kiên cường. Không biết điều này là tiến hóa hay là thoái hóa đây?

“Gâu gâu!” Tiếng sủa đồng loạt khiến Trình Thanh Lam giật nảy mình. Cô nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy hơn mười con chó khỏe mạnh hơn số còn lại trong đàn, nhìn chăm chăm vào mình.

“Đừng lo. Chúng nó sủa vì thấy tôi ôm phụ nữ.” Đinh Nhất có phần bất đắc dĩ liếc mắt nhìn những con chó đó, chúng mới yên tĩnh lại. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng trong của Trình Thanh Lam, “Cho nên. Chúng nó chỉ đang huyết sáo thôi.”

Mặt Trình Thanh Lam nóng lên. Dưới ánh nhìn của anh ta, cô không thể không dời ánh mắt mình đi: “Vậy chúng nó. vẫn còn ngây thơ nhỉ?”

Đinh Nhất ngẩn ra, khoe miệng từ từ cong lên, chợt bật lên tiếng cười vang, cả không trung quảng trường chỉ có thể nghe thấy tiếng cười của anh. Những con chó này không hiểu gì, sủa “Gâu gâu gâu” loạn cả lên.

Trình Thanh Lam cảm thấy rung động lên xuống của ngực anh, cũng lây nhiễm từ anh, không nhịn được cũng bật cười. Chàng trai Đinh Nhất này, tiếp xúc lâu có vẻ là người tốt. Cô, đã an toàn rồi ư?

Chỗ ở của Đinh Nhất là một tầng của toà nhà hơn mười tầng bỏ hoang. Bên trong cực kỳ rộng rãi, ít nhất cũng có diện tích một nghìn mét vuông. Trình Thanh Lam được ôm vào, mới nhìn thấy bên trong không đơn giản. Không chỉ chất đầy vũ khí, còn có một chút đồ hộp và gạo, ba cái bàn dài, trên đó đặt chính tể vài dụng cụ thiết bị cao cấp cô chưa từng thấy. Có lẽ, anh ta dùng cái này để khống chế đội quân động vật.

Tuy đồ trong phòng rất nhiều, nhưng hoàn toàn không mất vẻ gọn gàng sạch sẽ. Đinh Nhất đặt Trình Thanh Lam lên chiếc giường lớn ở góc phòng. Giường rất trắng, không biết trải chất liệu gì nên cực kỳ mềm mại thoải mái. Trình Thanh Lam vừa nằm lên đã cảm thấy mình gần như muốn nằm dí ở đấy luôn.

“Em nằm một chút đi, tôi nấu chút đồ ăn, rồi băng bó cho em.” Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của cô, Đinh Nhất không khỏi cảm thấy buồn cười. Anh vươn tay ra vỗ đầu cô, đứng dậy ra ngoài.

Một lát sau, Đinh Nhất quay lại, cầm cái hộp vuông bằng kim loại trong tay, có mùi thoang thoảng. Cho rằng khi quay lại sẽ thấy người đẹp say ngủ, lại không ngờ Trình Thanh Lam lại ngồi dậy, mỉm cười nhìn anh.

Anh nhúu mày, bước nhanh lên trước: “Sao lại không nằm?” Anh không thể không thừa nhận, dáng nằm của cô đúng là một bức tranh thật đẹp và sinh động.

Trình Thanh Lam lắc đầu, chỉ vào vết máu trên người: “Bẩn quá, giường của anh lại sạch như vậy.”

Ánh mắt của Đinh Nhất nhìn theo ngón tay mảnh khảnh của cô, thấy từng vết máu lấm lem trên bắp đùi trắng nõn láng mịn của cô, càng tôn lên làn da trắng mềm mại, óng ánh trong suốt đó.

Đinh Nhất chậm rãi dời ánh mắt đi, dừng trên mặt cô: “Nghe lời, ăn xong rồi nằm xuống ngay. Em không muốn bị khúc xương gãy chọc thủng phổi chứ, vậy tôi không cứu được em đâu.”

Trình Thanh Lam cũng không phải người mè nheo, nghe anh nói như vậy thì giật cả mình, vội vàng nói: “Vâng, được rồi. Tôi khỏe rồi sẽ giặt drap giường cho anh.”

Đinh Nhất nói: “Drap giường này có trang bị máy cảm biến, có tác dụng tự động làm sạch, phơi ánh nắng mặt trời là được rồi.” Thấy ánh mắt Trình Thanh Lam sáng hơn, anh nở nụ cười, đưa hộp kim loại trong tay cho cô.

Trình Thanh Lam nhận lấy rồi xem, thật ra là một chén cháo trắng đặc. Mặc dù hơi cháy khét, nhưng mùi hương tỏa ra lại khiến người ta khó có thể kháng cự. Có lẽ do nhịn đói quá lâu, cô ăn nhoáng cái là xong, thở dài thỏa mãn. Ngẩng đầu nhìn thấy Đinh Nhất bên cạnh đang gặm bánh quy nén. Thấy cô đã ăn xong, anh buông bánh quy trong tay ra, nhận lấy cái hộp rồi đặt sang bên. Anh lấy một ít băng vải, băng dính và mấy tuýp thuốc mỡ.

“Thuốc này chuyên trị gãy xương.” Anh đặt đồ lên giường, “Tôi đi rửa tay đã, sau đó băng bó cho em.”

Trình Thanh Lam nghe lời ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh khuất sau cánh cửa tự động. Tuy Trình Thanh Lam một mình rất muốn đi ngủ, lại ép bản thân phải tỉnh táo.

Ít ra cũng băng bó xong rồi mới ngủ được. Nhưng mà.

Đoạn xương sườn gãy ở ngực. Cái này, muốn băng bó, chắc phải cởi áo nhí. Trong đầu Trình Thanh Lam chợt lướt qua hình ảnh đôi tay của Đinh Nhất. Màu mạch, thon dài, rắn chắc, đốt ngón tay thô to mạnh mẽ. Trái tim cô đập thình thịch mãnh liệt hơn.

Nghĩ gì vậy? Cô không nhịn được tự mắng mình, bị ân nhân cứu mạng nhìn thấy hết, còn tốt hơn việc bị đám cầm thú của Hồng lão đại kia vũ nhục gấp bội, đúng không? Huống chi, anh ấy vì cứu mình...

Dù sao cũng không thể mắc cỡ ngại ngùng! Cô nghĩ như thế, dần dần trấn định lại.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, ánh mặt trời vàng rực chiếu qua cửa sổ vào phòng, trải bóng dài lên sàn nhà. Trong ánh hào quang đó, một bóng dáng cao lớn mơ hồ tiến tới chậm rãi. Từ đằng xa, lưng anh ngược sáng, không thấy rõ gương mặt, chỉ thấy trên người đã thay chiếc áo ba lỗ màu trắng, bên dưới vẫn mặc quần rằn ri, càng tôn lên bờ vai rộng, vòng eo cường tráng săn chắc, dáng vóc cân đối cao gầy của anh.

Trên mái tóc ngắn là những giọt nước lóng lánh, có lẽ dính vào lúc anh rửa tay rửa mặt. Anh tiến dần đến bên giường, cúi đầu nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam lại trợn lớn hai mắt, cái gì mà phải bình tĩnh không được ngượng ngùng, tất cả đều chạy biến lên mây không còn bóng dáng.

Thì ra khuôn mặt khi rửa sạch dầu nhờn của anh, lại là như vậy.

Khuôn mặt sắc cạnh, hàng mày đen nhánh vươn cao, ngạo nghễ nổi trội. Đôi mắt sáng quắc, chỉ bình tĩnh nhìn bạn thôi, cũng sẽ khiến bạn sinh ra ảo giác mê đắm say sưa. Mũi rất cao, môi dày, tăng thêm phần gợi cảm. Cả khuôn mặt là một bức khắc họa sâu thẳm khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nếu lúc trước, trong lòng Trình Thanh Lam, Đinh Nhất ảm áp rực rỡ tựa mặt trời, bây giờ có lại cảm thấy mình lắm rồi, không phải mặt trời. Rõ ràng anh là một vì sao, một hằng tinh, lẳng lặng phát ra ánh sáng, trong ánh sáng rực rỡ ẩn chứa sức mạnh.

“Đinh. . . . Đinh Nhất.” Trình Thanh Lam cười khan rồi nói, “Anh cũng đẹp trai phết đấy.”

Đinh Nhất nghe vậy, mỉm cười: “Cảm ơn! Vinh hạnh của tôi.”

Hai mươi lăm năm qua, Trình Thanh Lam chưa từng gặp người đàn ông nào như vậy: Nhanh nhẹn, mạnh mẽ, điển trai, hào hoa. Cô lặng lẽ nghĩ thầm trong lòng, hai trăm năm nay, xem ra, đàn ông đã tiến hóa rồi.

Đinh Nhất ngồi xuống bên giường, Trình Thanh Lam nhìn thấy giọt nước trên lọn tóc anh chảy xuống theo đường nét trên khuôn mặt sạch sẽ của anh, chảy đến yếu hầu của anh, đến lồng ngực rộng lớn rắn chắc của anh, chảy theo làn da màu mạch, sau đó biến mất trong áo ba lỗ màu trắng. Ngực Trình Thanh Lam càng siết chặt thêm, mặt cũng nóng hơn.

Được rồi, đây là phản ứng bình thường của phụ nữ, cô tự nói với chính mình.

Đinh Nhất đang mở thuốc đặt bên giường ra, không phát hiện vẻ khác thường của cô. Tay trái anh cầm băng vải, tay phải cầm thuốc mỡ, cup mắt nhìn Trình Thanh Lam.

“Cởi áo ra.” Giọng nói của anh trầm ấm dễ nghe, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào ngực Trình Thanh Lam.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Trình Thanh Lam vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Nhất thiết phải cởi áo sao?”

Đinh Nhất lẳng lẳng nở nụ cười: “Tiểu thư, tôi là chiến sĩ, khả năng chữa bệnh của tôi không cao siêu đến thế đâu.”

Trình Thanh Lam hít sâu một hơi, vươn tay ra cởi quai áo. Cũng kỳ lạ, khi ngón tay cô tiếp xúc dọc theo áo hai dây, ánh sáng xanh mỏng manh hiện lên, cô cũng không chú ý đến, cởi áo vô cùng dễ dàng.

Nửa người đã lộ liễu....

Đinh Nhất nói: “Trên áo có ra-đa cảm ứng cao cấp.”

Hử? Trình Thanh Lam nghe vậy nên hiểu ra: “Thảo nào người của Hồng lão đại không cởi được đồ của tôi.”

Đinh Nhất cầm lấy băng vải: “Trời ạ, ngay cả tôi cũng tò mò. Rốt cuộc làm sao em lại đến đây từ hai trăm năm trước được chứ? Là ai đã cho em bộ đồ vô giá này?”

“Bộ đồ này vô giá?” Trình Thanh Lam nhìn lướt qua chiếc áo hai dây cô vứt bừa lên giường, thật đúng là không nhìn ra nổi. Nhưng ngực lại chợt lạnh.

Cô quay đầu, chỉ thấy ánh mắt của Đinh Nhất dừng trên ngực mình. Anh vô cùng chăm chú vươn ngón tay ra thoa thuốc mỡ mát rượi lên ngực phải của cô.

Mặt cô không thể dè nén hơi nóng. Cô đoán chừng mình đã đổ mồ hôi tía tai rồi. Nhưng thấy Đinh Nhất tập trung nghiêm túc như vậy, cô càng thêm cảm động kính nể tận đáy lòng, cũng bớt khó xử hơn.

Bàn tay màu mạch của Đinh Nhất chậm rãi lướt qua bờ ngực trắng nõn như gôm sứ; Lướt qua làn da mịn màng dưới nơi đầy đặn của cô. Lại dán sát bên cạnh nơi tròn trịa, vuốt ve vô cùng nhẹ nhàng. Ngón tay anh rắn chắc chai sần, mát xa khiến cô tê dại.

5. Chương 5: Thân Mật

Trình Thanh Lam chỉ có cảm giác mặt mình nóng đến độ muốn chảy nước, đành phải cúi gằm, nhìn chăm chăm vào giữa ngực mình. Tiếc rằng khóe mắt vẫn có thể nhìn thấy ngón tay người đàn ông, lướt qua lướt lại trên ngực cô. Điều này làm cho toàn thân cô run nhẹ không ngừng. Nhưng cô vẫn cúi thấp đầu, dĩ nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của Đinh Nhất. Cũng không biết lúc này, trong mắt Đinh Nhất hoàn toàn là vẻ đẹp sống động của cô.

Đinh Nhất bôi thuốc mỡ cho cô, rồi dán băng dính và quần băng vải lên ngực phải cô một cách máy móc. Anh vốn biết màu da cô rất đẹp, nhưng không biết ngực cô còn trắng nõn mềm mại hơn cả đùi. Bây giờ cô đang nằm trên giường anh, nửa người trên để trần. Làn da cô còn trắng hơn drap giường. Màu đỏ điểm tô trên ngực, lại có vẻ run rẩy non nớt. Mà điểm chết người chính là, nửa người trên bóng loáng như gôm sứ của cô, trên cổ, cổ tay, còn mang theo vòng kim loại lớn bằng ngón cái. Vẻ lạnh lẽo vô tình của kim loại màu đen, càng tôn lên sự mềm mại nõn nà của cô. Khiến người ta khó kiềm chế muốn chiếm lấy vẻ nõn nà đó trong lòng bàn tay.

Mấy phút sau, Đinh Nhất ném thuốc mỡ, băng vải, băng dính còn lại qua một bên: “Xong rồi.”

Mặt Trình Thanh Lam đã đỏ rực, vội vàng vươn tay phải ra túm lấy áo.

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy tay cô, khiến cô không thể nhúc nhích. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy Đinh Nhất đã không còn ý cười. Anh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm. Đầu anh từ từ cúi xuống, kề sát lấy cô, hơi thở của anh gần như phủ hết lên mặt cô.

“Tôi có thể.” Yết hầu của anh di chuyển, “Hôn một cái không?” Anh nhìn chăm chăm vào nửa người trên của cô.

Trình Thanh Lam lập tức cứng người, anh ta muốn, hôn một cái ư?

“Một chút thôi.” Đôi mắt anh nhìn chằm chằm vào ngực trái đang để trần của cô. Đôi tay cứng cáp mạnh mẽ giữ chặt hai tay cô trên giường. Anh bao cô lại trong phạm vi của mình, “Bảy tám năm nay tôi không chạm đến phụ nữ rồi. Cho tôi hôn một chút có được không?”

Trình Thanh Lam chỉ nghe thấy tim mình đập như sấm giập. Thế nhưng không biết nói gì cho phải! Nếu lúc bình thường, có người đàn ông nào muốn sàm sỡ, nhất định cô sẽ ột cái bạt tai rồi chửi ầm lên! Nhưng người đàn ông này, người đàn ông đẹp trai vô cùng này. Anh ta vừa mới cứu cô ra khỏi động quỷ. Anh ta chăm sóc cô dịu dàng vô điều kiện. Anh hài hước và hào hoa. Lúc này, anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào ngực cô, giống như một đứa trẻ muốn ăn kẹo. Câu hỏi say đắm tựa như mê muội, tôi có thể hôn một chút, chỉ hôn một chút thôi.

Cô biết anh ta chỉ nảy sinh ham muốn nhất thời, nhưng cô không thể từ chối. Cô lại không thể từ chối! Cô nên từ chối anh ta thế nào đây? Nói không được ư? Nhưng ánh mắt của anh ta lại tự nhiên tha thiết, giống như cô mới là người có ý nghĩ xấu xa?

Coi sự yên lặng cô là đồng ý. Màu mắt Đinh Nhất càng sẫm lại. Anh chợt cúi thấp đầu, cắn lên điểm đỏ hồng trên ngực phải của cô. Trình Thanh Lam có cảm giác ngực mình nóng lên. Anh đã bắt đầu cắn nuốt nhẹ nhàng, dọc theo điểm đỏ vênh cao kia, và không nhận được lại lướt theo làn da trắng nõn xung quanh.

Cảm giác vừa mềm vừa tê từ ngực truyền đến khắp người. Trình Thanh Lam chợt cảm thấy toàn thân mềm nhũn. Thậm chí giữa hai chân cô còn hơi khó chịu. Kỹ thuật của anh ta rất tốt, chỉ nhẹ nhàng trêu đùa trên ngực đã khiến cho cô có ham muốn xa lạ.

“A. . . .” Hàm răng của Trình Thanh Lam rít ra tiếng than nhẹ. Động tác của Đinh Nhất vùi đầu trước ngực cô càng mãnh liệt hơn. Khiến cho cô rên rỉ liên tục.

“Đừng. Đừng.” Cô khê kháng nghị, Đinh Nhất lại gần như không nghe thấy. Đôi bàn tay rời khỏi vòng eo cô, vươn ra muốn cởi chiếc quần soóc của cô, nhưng không thể cởi bỏ được.

Anh kề sát vào thân cô. Cho dù cách lớp quần soóc, Trình Thanh Lam vẫn có thể cảm thấy vật cứng căng cứng giữa hai chân anh. Đầu óc đang mê loạn của cô nhất thời tỉnh táo hơn chút.

“Em. Cởi quần ra.” Đinh Nhất cắn mút ngực cô, thì thào nói nhỏ. Anh ngược mắt lên nhìn cô. Ánh mắt kia vô cùng sốt ruột, vô cùng khát khao, khiến cho cô gần như bị thôi miên.

Sau đấu tranh trong phút chốc, Trình Thanh Lam lập tức lấy lại ý thức. Tuy anh là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng họ chưa quen nhau tới một ngày! Không thể, không thể làm như thế!

Cô cố gắng muốn đẩy Đinh Nhất ra. Đinh Nhất lại dùng một tay tóm chặt lấy hai tay của cô, cố định trên đầu cô: “Đừng giãy dụa, đừng từ chối. Tôi sẽ khiến em cực kỳ dễ chịu. Cởi quần đi em, cởi ra. . . .”

Giọng nói của anh như mê hoặc. Trình Thanh Lam bỗng nhắm chặt mắt lại, gần từng tiếng quát lên: “TÔI KHÔNG MUỐN!”

Động tác của Đinh Nhất chợt dừng lại, giống như vừa hồi tỉnh. Anh ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Trình Thanh Lam từ trên cao: “Em không dễ chịu sao?”

“Không! Đinh Nhất! Anh nói chỉ hôn một chút mà.” Trình Thanh Lam nói với giọng run rẩy, “Chúng ta chỉ mới quen nhau một ngày. Chúng ta lại chẳng phải người yêu!”

Đinh Nhất buông hai tay của cô ra, sắc mặt có phần áy náy: “Xin lỗi, tôi thấy em cũng rất dễ chịu, tưởng rằng em cũng muốn. Cho nên không dừng lại. Em, chẳng lẽ chưa làm bao giờ sao?” Ánh mắt anh nhìn Trình Thanh Lam có vẻ không tin lắm.

Trình Thanh Lam gật đầu xấu hổ. Được rồi, cô là người nghiêm túc với cuộc sống. Mọi thứ trong cuộc sống đều phải diễn ra theo từng bước. Cho nên cô vốn chuẩn bị sau khi tìm được bạn trai thích hợp, sẽ phát triển theo từng giai đoạn. Cuộc sống vốn là một kế hoạch hợp lý, để đạt đến phúc lợi tối đa. Cô đã chia tay với bạn trai từng hẹn hò thời đại học. Bởi vì tính cách không hợp nhau. Hồi còn qua lại, không phải là hai người không có địa điểm và thời gian thích hợp. Nhưng với ý chí kiên cường, cô luôn dừng lại ở thời điểm cuối cùng. Sau khi tốt nghiệp vì quá bận rộn, cô càng hiếm có thời gian yêu đương.

“Vậy em thấy tôi không được sao?” Đinh Nhất nhìn cô nhanh chóng mặc áo lại, hỏi rất nghiêm túc.

Động tác của Trình Thanh Lam ngừng lại: “Không phải. Nhưng tôi vừa mới tới đây, không thể gấp rút như vậy. Huống chi chúng ta cũng không phải quan hệ đó.”

“Quan hệ gì cơ? Là người yêu thì có thể làm ư?” Đinh Nhất ngồi ở bên giường, ngẩng mặt lên nhìn cô. Mùi hương trên người cô thơm ngát, khiến anh hưng phấn vô cùng, “Suy nghĩ của em sao lại lỗi thời như vậy!”

“Ừm. Phải là người yêu sâu đậm mới có thể.” Trình Thanh Lam gật đầu, “Tôi lỗi thời thế đấy. Tôi là người của hai trăm năm trước mà! Huống chi tôi còn chưa rõ về lai lịch của tôi. Tôi không có tâm tư để làm những chuyện này.”

Anh gật đầu, nhìn khuôn mặt chưa hết đỏ của cô bằng ánh mắt sáng quắc: “Được! Cô gái lỗi thời, tôi nghe em. Vậy sau này, chúng ta sẽ trở thành người yêu, thế nào?”

Trình Thanh Lam thật sự muốn đào một cái hố rồi lấp mình xuống luôn. Đây chính là tự chui đầu vào rọ điện hình. Cô thừa nhận mặt mũi mình dễ coi, dáng người cũng chuẩn, tính tình cũng tốt. Nhưng mà ở thế kỷ XXI, cũng không có chuyện vừa gặp gỡ đã khiến cho anh chàng đẹp trai thế bị sét đánh. Có lẽ anh ta cũng có cảm tình với mình, nhưng nhất định là vì ham muốn nhiều hơn.

Lần đầu tiên của cô, cô chưa từng nghĩ sẽ dễ dàng trao thân như thế.

Thấy anh vẫn nhìn mình chằm chằm, như chắc chắn sẽ ăn được cô. Cô lại bình tĩnh, xua tay: “Từ từ thôi.” Không nói “Được”, cũng không nói là “Không được”. Rồi cô nói tiếp: “Năm 2010 của chúng tôi, phần đông mọi người vẫn rất truyền thống. Nên tình cảm đến mức độ nhất định, mới có thể tiến tới tình trạng thân mật.” Thấy anh cười cười không nói năng gì cả, cô đành phải lảng sang chuyện khác: “Đinh Nhất, hôn cũng hôn rồi, bây giờ tôi rất muốn biết vị trí hiện tại rốt cuộc là năm bao nhiêu, đây là đâu? Rốt cuộc hai trăm năm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Nhất đứng lên, cài lại thắt lưng bên hông, quần vẫn nhô lên cái lều nhỏ. Khiến Trình Thanh Lam không dám liếc mắt xuống dưới. Nhưng anh ta cũng không để ý hay lúng túng. Như thể chuyện thân mật vừa nãy của hai người là lẽ đương nhiên. Có lẽ quan niệm quan hệ nam nữ của con người hai trăm năm sau phóng khoáng tùy tiện như vậy!

Anh cầm hai cốc nước, đưa cho Trình Thanh Lam một cốc. Anh uống một hớp rồi mới nói: “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì bây giờ là năm 2235.”

“Gần trăm năm nay chiến tranh rất nhiều, không phải là chiến tranh giữa đại lục, mà là chiến tranh giữa người hành tinh Hackley và người máy.”

“Hành tinh Hack. ley?” Trình Thanh Lam nói xen vào, “Người ngoài hành tinh?”

“Đúng, đối với người Địa Cầu mà nói, bọn họ là người ngoài hành tinh. Đến từ Siêu Tân Tinh (*) thuộc chòm sao Volans .” Mắt Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào ánh mặt trời chiều ngoài cửa sổ. Chiếc lều giữa hai chân đã nhỏ lại không ít. Trình Thanh Lam thầm cảm thấy may mắn. Anh ta là một quân tử, nếu không thì ở đây anh ta thật sự muốn làm gì mình cũng được . Nhưng anh ta không làm vậy, anh ta đã dừng lại.

* Siêu tân tinh, hay siêu sao mới, là một số loại vụ nổ của sao tạo nên các vật thể rất sáng chủ yếu gồm plasma bùng lên trong một thời gian ngắn, cấp sao biểu kiến tăng lên đột ngột hàng tỉ lần, rồi giảm dần trong vài tuần hay vài tháng.

“Rất nhiều vùng đất đã rơi vào tay kẻ địch. Vì tất cả vệ tinh đã bị phá hủy nên đại lục bị cắt đứt liên lạc hoàn toàn. Còn bây giờ chúng ta đang ở một đảo biệt lập ở phía nam Thái Bình Dương, do loài người thống trị. Người thống trị là Cố tướng quân.” Đinh Nhất cười, “Còn về phần những người ở vùng đất khác sống hay chết thì không ai biết. Hai năm trước Cố tướng quân đã dẫn dắt quân đội loài người, người máy, người nhân bản liên hợp tác chiến, giết sạch bọn người hành tinh Hackley xâm lược ở đảo này. Anh ta cũng bị thương nặng, bây giờ có lẽ không còn sức để quan tâm đến tình hình ở các vùng đất khác nữa.”

“Cố tướng quân đó, là anh hùng và thủ lĩnh của loài người sao?” Trình Thanh Lam hỏi.

“Anh hùng sao?” Đinh Nhất cười, chỉ về phía Bắc, “Em nghe kỹ xem, có tiếng động gì không?”

Trình Thanh Lam nghiêng tai lắng nghe, mang máng như ở nơi xa xôi vọng đến tiếng hú dài trầm thấp. Hoặc có lẽ đó là tiếng gió. Cô cũng không rõ nữa.

“Đó là vùng đất của Zombie.” Trên mặt Đinh Nhất không còn vẻ tươi cười, lại chỉ về phía nam, “Nghe đằng này nữa.”

Vọng tới từ phía nam là vài âm thanh hỗn loạn trầm thấp, giống như là tiếng lạch cạch của máy móc, hoặc là tiếng gầm rú.

“Phía bắc cũng là vùng đất Zombie. Hai năm trước Cố tướng quân tiêu diệt người của hành tinh Hackley. Nhưng cũng bởi vì ô nhiễm do chiến tranh nên đã tạo ra mấy vạn người biến dị thành Zombie ở Bắc Thành. Phía nam, được gọi là ‘thành phố vương giả’, vua của những vị vua. Cố tướng quân mang theo quân đội ẩn náu ở đó. Dựng lên hàng rào điện cao thể cao năm mươi mét. Bảo vệ loài người còn lại ở Nam Thành. Nghe nói nơi đó cất giữ khoa học kỹ thuật và lực lượng quân sự đỉnh cao nhất của loài người. Nhưng anh ta không giết được Zombie. Dù sao bọn chúng cũng từng là con người. Cho nên hai năm rồi, đại lục vẫn bị phân chia thành hai vùng. Đây chính hỗn loạn mà Cố tướng quân còn để lại.”

Càng nghe, chân mày Trình Thanh Lam càng nhíu chặt. Không xui xẻo như vậy chứ, cô lại xuyên không tới khu vực nguy hiểm nhất đại lục này ư?

Đinh Nhất thấy vẻ mặt của cô, lại cười tán thành: “Có lẽ em đã nghĩ ra rồi. Nơi đây, vùng đất chết, dải đất hẹp nối dài giữa hai miền Nam Bắc. Đây là nơi tụ tập của những con người, người máy, người nhân bản, bán Zombie còn sống sót mà Cố tướng quân không kịp mang đi trong lúc rút về phương Nam. Tôi đoán chừng tổng cộng vùng đất chết này còn có mấy ngàn binh lực. Giữa chúng ta và vùng đất Zombie, chỉ có bức tường rào ười mét xây vội vàng. Thường xuyên có Zombie vượt qua tường rào tấn công chúng ta. Giữa chúng ta và Nam Thành, lại có lưới điện cao áp phòng hộ cao năm mươi mét. Nam Thành tuyệt đối không cho phép những kẻ đã bị nhiễm bẩn ở nơi này vào trong đó.”

Anh nhìn Trình Thanh Lam, gần từng chữ một: “Cho nên, đây là vùng đất bị chính phủ loài người vứt bỏ. Là nơi nguy hiểm nhất: Vùng đất chết.”

Lòng Trình Thanh Lam dần trùng xuống, cô nghe thấy giọng nói khô khốc của mình: “Vùng đất chết này, chỉ có quân nhân, không có người bình thường sao?”

Đinh Nhất nhìn cô: “Lúc Cố tướng quân rút về phía Nam, còn có một hai vạn người không kịp bỏ chạy. Nhưng hai năm qua, những người còn sống sót ở đây nhất định là kẻ mạnh. Còn kẻ yếu, hoặc là trở thành thức ăn cho kẻ mạnh, hoặc đã biến thành Zombie.”

Thấy sắc mặt càng ngày càng trắng của cô, Đinh Nhất khoanh tay, nói vô cùng hứng thú: “Cho nên, công chúa của tôi! Em là giống loài yếu ớt nhất, ngon lành nhất, khiến người ta muốn đoạt lấy nhất trên vùng đất chết này!”

6. Chương 6: Bí Mật Của Trình Thanh Lam

Ngày hôm sau, Trình Thanh Lam tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần thật sảng khoái.

Ngoài cửa sổ, những đồng hoang tàn vẫn cô đơn tĩnh mịch dưới ánh mặt trời. Hy vọng xa vời vừa mở mắt là trở về năm 2010 đã tan vỡ. Chỉ có điều Trình Thanh Lam cũng không còn phiền muộn. Lòng ngực cũng bớt đau nhiều, cô từ từ đứng dậy.

Tối hôm qua Đinh Nhất không cho cô từ chối, nhất quyết nhường gian phòng và giường ngủ lại cho cô. Cô thấy bên cạnh giường có đặt một miếng bánh bích quy nhỏ và cốc nước trắng, rõ ràng là do Đinh Nhất chuẩn bị.

Trình Thanh Lam vừa cắn nửa miếng bánh lập tức đã cảm thấy no. Cô phát hiện đây cũng là thành quả của thời đại công nghệ cao. Cô cắn thận tỉ mỉ gói nửa miếng bánh còn lại bỏ vào túi quần.

Năm 2235, tôi đến đây! Cô tự nhủ với mình.

Hôm qua Đinh Nhất đã nói khái quát cho cô một số điểm chính: Thế giới hiện nay đang vô cùng hỗn loạn và mất trật tự. Nơi này là hòn đảo biệt lập tại Nam Thái Bình Dương. Hòn là tương đương với Châu Úc hai trăm năm trước. Phía bắc là vùng đất Zombie, phía nam là bộ chỉ huy tối cao của loài người. Còn bọn họ đang ở vùng đất chết, không bị Zombie ăn hết, nhưng lại bị loài người vứt bỏ. Người thống trị đại lục Cổ tướng quân không hề quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Một số đội quân bị bỏ lại từ cuộc chiến trước đây nằm rải rác khắp vùng đất chết. Sau hai năm chiến loạn, những người sống sót đều là những kẻ mạnh nhất trong những kẻ mạnh. Hồng lão đại, Đinh Nhất, còn có năm sáu nhánh quân đội khác, đều vận hành theo hình thức cắt cử tự quản. Nhưng ở vùng đất chết, người có thể lực lớn nhất không là bọn họ, mà là một người đàn ông tên là Diệp Diễm. Ngoại trừ Đinh Nhất, các nhánh quân khác đều dưới quyền lãnh đạo và nghe theo lệnh của anh ta. Hồng lão đại cũng là một trong những kẻ dưới trướng Diệp Diễm.

Nghe giọng điệu của Đinh Nhất, anh ta hơi cảm hận bị Cổ tướng quân vứt bỏ, nhưng cũng không buồn chú ý đến Diệp Diễm. Cho nên anh ta dựa vào đội quân động vật mạnh mẽ, vẫn đi về một mình, sinh sống tại dãy núi hẹp này.

Ban đầu Đinh Nhất cũng không phải chiến sĩ. Thực chất anh ta là sinh viên ưu tú ngành sinh vật. Chỉ vì chính phủ điều động nên anh ta và các sinh viên khác đều phải nhập ngũ theo lệnh triệu tập. Dựa vào kiến thức sinh vật và kỹ thuật vật lý của mình, anh đã được phân công điều khiển đội quân động vật.

Sau khi nghe những chuyện này, Trình Thanh Lam quyết định phải tìm cơ hội đi đến Nam Thành, đến thành phố vương giả kia. Nếu thật sự cô đã xuyên không đến đây. Vậy kỹ thuật xuyên không có nhiều khả năng nằm trong tay chính phủ. Cô rất muốn biết nguyên nhân vì sao mình lại xuyên không đến đây? Trang phục bảo vệ kỳ quái này, là ai mặc cho cô? Vì sao lại vứt bỏ cô ở vùng đất chết nguy hiểm, hại cô thiếu chút nữa trở thành điểm tâm cho quái thú?

Hiện giờ đối với cô mà nói. Thứ nhất, phải sinh tồn. Thứ hai, phải giải được câu đố trên người mình. Đàn ông, dục vọng, toàn bộ những điều này đều phải gác sang một bên. Nếu không, cô cảm thấy quá hổ thẹn với lần tái sinh này rồi.

Cửa tự động từ từ mở ra đón ánh mặt trời. Cô nhìn thấy đội quân chó dữ chia theo tổ chạy đi chạy lại trên quảng trường, có lẽ là đang luyện tập. Thậm chí còn có mấy con chó to lớn, trên lưng còn trang bị cả súng máy.

Thực sự là thế giới bạo lực! Cô nghĩ, có lẽ cũng phải đòi Nhất Đinh cho cô một khẩu súng mới được. Cô nhìn một vòng, ánh mắt lại nhanh chóng bị thu hút.

Hóa ra, đàn ông khiến máu huyết phụ nữ sôi trào, thật sự chỉ cần một tấm lưng...

Anh đứng dưới ánh mặt trời, lưng để trần, trên vai vác một khẩu súng máy to lớn nặng nề. Những giọt mồ hôi đọng trên làn da màu mạch lóng lánh dưới ánh nắng, tôn lên đường cong của chiếc eo hoàn mỹ không ngờ. Cơ bắp trên lưng rắn chắc trắng kiêu. Đường nét dẻo dai uyển chuyển, dọc xuống theo bờ vai rộng, chạy vào dưới thắt lưng. Phần eo kia cũng rắn chắc mạnh mẽ, chuyển động dẻo dai theo động tác tay của anh. Chiếc quần màu xanh lục bó sát đường nét rắn rỏi của anh, phủ kín từ hông xuống, làm nổi bật khí khái anh hùng trên người anh.

“Đinh Nhất!” Trình Thanh Lam gọi, anh liền quay đầu. Cười rạng rỡ với Trình Thanh Lam dưới ánh mặt trời, rồi ngoắc cô đến.

Nếu như anh ta lại quyến rũ mình như ngày hôm qua một lần nữa, liệu mình có cảm lòng được không? Trình Thanh Lam vừa đi về phía anh vừa tự âm thầm hỏi bản thân. Nhưng cô lại yếu ớt phát hiện ra rằng, thật sự cô không có đáp án. Cô không có đủ kinh nghiệm sống chung với đàn ông.

Hôm nay Trình Thanh Lam xem Đinh Nhất huấn luyện đội quân chó. Sau khi xem xong cô cực kỳ bội phục anh. Anh có bản lĩnh huấn luyện động vật có tính kỷ luật và tấn công đến thế, thảo nào anh có thể đơn độc sinh tồn ở vùng đất chết. Trước đây Trình Thanh Lam chỉ tiếp xúc qua súng săn và súng mô hình. Nên phải nhờ Đinh Nhất hướng dẫn cách sử dụng súng thật.

Đinh Nhất vui vẻ đồng ý, chỉ có điều súng của anh đều là loại to lớn nặng nề. Trình Thanh Lam cầm lên

một khẩu, muốn cho Đinh Nhất mở rộng tầm mắt. Thế nhưng cô cũng không sử dụng nhanh nhạy chính xác được. Dù sao cô cũng bị thương hết nửa người.

Vì vậy Đinh Nhất hào phóng tặng khẩu súng lục bên người cho cô. Mặc dù là súng lục, nhưng bắn được cả trăm phát đạn, hỏa lực rất mạnh. Điều này khiến Trình Thanh Lam than thở lần nữa vì công nghệ cao.

Có lẽ do kiếp trước tế bào vận động của Trình Thanh Lam rất tốt. Nên đến tối hôm đó, cô đã nắm được cách bắn súng, gần như nổ súng đều trúng mục tiêu. Khiến Đinh Nhất phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Có điều Trình Thanh Lam không nói với Đinh Nhất: Không biết có phải ảo giác hay không. Cô cảm giác thị lực hai mắt mình tốt hơn trước đây rất nhiều. Dù bìa ngắm cách xa mấy trăm thước cô vẫn có thể thấy vô cùng rõ ràng.

Buổi tối, bầu trời không trăng không sao. Cả vùng đất lớn tối tăm ảm đạm. Đinh Nhất ngồi trên ghế sofa cũ nát trước nhà.

Trong bóng đêm, từng cử chỉ của người đàn ông này đều tuấn lãng bức người.

Trình Thanh Lam nhìn thân thể cao to của Đinh Nhất chiếm cứ hơn phân nửa ghế sofa. Cô chỉ dám cẩn thận ngồi xuống sát góc bên kia. Thấy dáng vẻ phòng bị quá đáng của cô, Đinh Nhất quan sát cô xong lại mỉm cười.

Trình Thanh Lam vẫn còn rất xấu hổ vì chuyện hôm qua. Nhưng Đinh Nhất lại giống như hoàn toàn không quan tâm. Anh vẫn như cũ, nhìn cô ôn hòa, thỏa mãn tất cả nghi vấn và yêu cầu của cô.

“Đinh Nhất.” Trình Thanh Lam hỏi, “Anh không đầu quân vào Nam Thành, cũng không gia nhập Diệp quân. Vậy anh muốn làm gì?”

Đinh Nhất hơi nghiêng đầu nhìn cô: “Đầu quân cho Nam Thành thì không thể. Nếu chúng ta đi vào Nam Thành thì chỉ trong vòng năm phút sẽ bị đội cảnh vệ người máy bắt lại, hủy diệt như virus. Cố tướng quân muốn giữ Nam Thành hoàn toàn sạch sẽ. Tôi lại không quen thân với Diệp Diễm. Nhưng cơ bản tôi không muốn nghe lệnh ai. Chưa kể là em thấy đấy. Cấp dưới của anh ta, Hồng lão đại là người như thế nào. Có lẽ Diệp Diễm cũng không khá hơn là bao!” Anh ta nhìn và khoảng không mênh mang, “Nhưng nếu có thể, tôi hy vọng có thể trở lại Nam Thành. Trở lại, cuộc sống bình yên từng có.” Anh quay đầu lại nhìn Trình Thanh Lam, “Thế nhưng tôi không biết làm sao thực hiện được. Chỉ có thể chờ cơ hội mà thôi.”

Phải không? Đinh Nhất, đây là nguyện vọng mà anh đeo đuổi sao? Trình Thanh Lam mềm lòng. Anh ta thực sự rất đáng thương. Sinh viên ưu tú khoa sinh vật, lại bị đẩy vào quân ngũ. Rồi bị chính phủ vứt bỏ, làm bạn với một đám động vật, lưu lạc nơi vùng đất chết. Thế nhưng may là vùng đất chết có Đinh Nhất, mình mới có thể sống sót.

Đinh Nhất cười sang sảng, nói: “Tiểu thư, đừng nhìn tôi chán chửa tình cảm như thế. Tôi sẽ không cảm lòng được.” Trình Thanh Lam nhất thời nóng mặt, ngẩng đầu nhìn trời. Đinh Nhất lại nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô.

“Thanh Lam, tôi có thể gọi em như vậy không?” Giọng nói của anh rất hiền hòa.

Trình Thanh Lam gật đầu: “Không thành vấn đề. Ân nhân cứu mạng của tôi.”

Đinh Nhất thu lại nụ cười, nói nghiêm túc: “Thanh Lam, tôi hoài nghi, em đã bị cải tạo?”

Trình Thanh Lam vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Đinh Nhất: “Cái gì? Bị cải tạo?”

Đinh Nhất gật đầu, chỉ đồng hồ trên tay mình: “Cái này, khi em tới gần tôi, có thể đo được lượng sóng nhỏ trên người em. Tuy rằng rất yếu, ở xa không thể dò ra được. Nhưng tôi khẳng định, đó không phải là tần số của con người bình thường.”

“Nhưng tôi bị cải tạo ở đâu?” Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy kinh khủng. Cải tạo, cải tạo ư? Cái từ này thực sự rất kinh khủng.

Đinh Nhất lắc đầu: “Có lẽ chưa phải cải tạo. Chắc chỗ nào đó trên người em cất giấu sóng từ.” Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Trình Thanh Lam, bỗng nhiên anh cúi người đến gần, “Lần trước tôi đã kiểm tra qua ngực em, không có sóng từ. Đêm nay khi tắm, em thử kiểm tra những chỗ khác trên cơ thể xem.”

Mặt Trình Thanh Lam nóng bừng. Nỗi sợ hãi vừa nảy liền bay biến. Cô chỉ cảm thấy cặp mắt của Đinh Nhất sáng quắc, trong bóng đêm càng khiến người khác say đắm. Cô bất giác muốn đứng lên, lại bị Đinh Nhất giữ chặt.

“Chúng ta đã nói rồi! Chuyện thân thiết, chỉ có quan hệ bạn trai bạn gái mới làm được!” Trình Thanh Lam vội vàng nói.

“Đừng sợ! Tôi sẽ không mất phong độ như vậy!” Mặt Đinh Nhất tiến gần hơn. Cô có thể ngửi thấy hơi thở đàn ông thuộc về anh rất rõ ràng.

“Chỉ có điều, bạn gái của tôi, ít nhất cũng cho tôi hôn một cái chứ!” Đinh Nhất vừa nói xong, khuôn mặt đã phủ xuống.

Mặt Trình Thanh Lam bị bàn tay anh nắm lấy. Thân thể lại bị anh ôm chặt trong ngực. Hơi thở ấm áp của anh len vào miệng cô trong nháy mắt. Đầu lưỡi mạnh mẽ trêu chọc cô hết lần này đến lần khác. Hơi thở của anh rất dễ chịu, tựa như da thịt sạch sẽ dẻo dai bóng loáng của anh. Song nụ hôn của anh cực kỳ mạnh mẽ bá đạo. Gần như cô có thể cảm giác được dự vọng không ngừng bành trướng trong nụ hôn của anh.

Cô biết rõ, nụ hôn này không đúng. Trước tiên cô phải dứt khoát cự tuyệt anh. Thậm chí mắng anh là tên sói háo sắc! Nhưng hai tay của cô dường như không còn sức lực.

Bầu trời đêm xanh thăm thẳm, có cơn gió lạnh lẽo thổi qua vùng đất chết. Mãi tới chân trời khắp cõi đại lục dường như chỉ còn anh và cô ngã vào nhau. Thân thể của cô thật mềm mại, hoàn toàn bị bao phủ trong lồng ngực rộng rãi và hơi thở nóng bỏng của anh.

Một lúc lâu sau, Đinh Nhất mới buông cô đang thở hổn hển ra.

“Mùi vị thơm ngon giống như trong tưởng tượng.” Đôi mắt anh như ngọn đuốc, chăm chú nhìn cô, “Thưa bạn gái Thanh Lam, kỹ thuật của tôi chắc cũng tạm được đúng không?”

Trình Thanh Lam cũng không biết nên nổi giận hay là nên mừng rỡ đây. Nỗi bất an trong lòng và sự khinh bỉ dành cho bản thân càng ngày càng nặng nề. Cô chỉ gật đầu lung tung rồi bỏ vào trong phòng. Phía sau, vang lên tiếng cười sang sảng của anh.

Đồ sói háo sắc gớm ghiếc! Cô âm thầm mắng trong lòng. Nhưng trong thâm tâm cô lại âm ỉ vui sướng. Vì nụ hôn của anh và vì hai chữ “Bạn gái” kia!

Như vậy có thích hợp không? Cô ngẫm mình trong bồn tắm tự hỏi. Thế là, hai người đã là bạn trai bạn gái của nhau rồi sao? Anh nghiêm túc chứ?

Cô tin tưởng mình có sức quyến rũ. Thế nhưng cô luôn nghĩ, Đinh Nhất đối với cô, e rằng ham muốn nhiều hơn yêu thích. Dù sao bọn họ cũng chỉ mới gặp nhau có hai ngày!

Thế nhưng, cứ đi theo một người đàn ông anh tuấn dũng mãnh, cùng nhau cầm súng lưu lạc nơi vùng đất chết. Để anh ta bảo vệ mình an toàn ở thế giới này, tựa như cũng là sự lựa chọn đúng đắn...

Bình tĩnh, bình tĩnh. Cô ép buộc bản thân không suy nghĩ miên man nữa. Cô tự nhủ: Điều quan trọng nhất chính là sống sót và tìm được lý do xuyên không đến đây!

Nghĩ tới đây, cô cầm lấy vòi sen tỉ mỉ cọ rửa trên người mình. Chỉ mong tẩy đi tinh thần sa sút và vận xui từ khi xuyên không tới nay. Nước nóng nhẹ nhàng theo tay cô chảy xuống người. Bỗng cô kinh hoàng.

A? Đây là cái gì?

Cô quăng vòi sen qua một bên. Cúi đầu nhìn dưới rốn mình chừng mười centimet, nơi đó nhô ra một nốt màu đỏ. Cô nhớ kỹ trên người mình chưa từng có nốt đỏ nào như vậy.

Thay vì nói nó là nốt đỏ, thật ra lại cảm thấy nó là một cái công tắc kim loại màu đỏ cắm vào da. Lại giấu ở một nơi bí mật như thế, tỏ rõ đây là một bí mật không thể để lộ.

Nếu nhấn xuống, sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Trình Thanh Lam lau khô nước trên người. Mặc quần áo tử tế đứng ở bên giường. Hít một hơi thật sâu, đưa tay phải ra, vén áo và quần soóc lên, bấm vào cái nút màu đỏ kia.

7. Chương 7: Người Cải Tạo

Khi ngón tay Trình Thanh Lam chạm đến nút ấn thì một ánh sáng màu đỏ hiện lên. Cả người cô run bần bật.

Tiếng ‘răng rắc’ vang lên liên tiếp. Mắt Trình Thanh Lam càng trợn lớn hơn, nhìn tất cả những chuyện khó tin trước mặt. Vòng kim loại ngay cổ tay, cổ chân đột nhiên nứt ra. Tất cả bành trướng bằng tốc độ nhanh nhất, tạo ra hàng loạt những thứ kim loại mới. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy hoa hết cả mắt. Không đợi cô nhìn rõ, trên đầu lại đột nhiên căng ra, chỉ nghe ba tiếng “cạch, cạch, cạch” thì chiếc đầu nặng xuống.

Biến hoá ngừng lại trong nháy mắt.

Cô căng thẳng đến mức thốt không nên lời. Cúi đầu lại nhìn thấy một nòng súng hiện ra từ cánh tay trái của cô, dọc xuống dưới là cò súng vừa vắn nằm trong lòng bàn tay cô. Trên nòng súng có một màn hình LCD 5 inch, trên đó có những hình nhỏ như súng lục và lựu đạn, còn mấy hình khác thì cô không nhận ra. Có lẽ là chức năng lựa chọn. Bên tay phải chẳng biết đã mọc ra cái móc trảo từ lúc nào, bao trùm toàn bộ tay phải của cô. Cái móc đó không biết được chế từ chất liệu gì, vô cùng sắc bén và lạnh lẽo. Còn khổng lồ hơn cả bộ móng vuốt của quái thú cô thấy lần trước. Trên móc, còn có ánh sáng xanh mờ nhạt.

Còn chiếc vòng trên mắt cá chân nhỏ bé của cô cũng xuất hiện bao da vòng quanh. Trên chân trái có năm loại súng khác nhau. Trên đùi phải thì có năm loại công cụ khác nhau cắm vào bao da. Có dây thừng móc câu, có dao ngắn sắc bén, có một hộp phi tiêu hình chữ thập, còn có mấy thứ cô không nhận ra.

Chân của cô đã được đôi giày kim loại dẻo và mỏng bao lấy. Cô thử cử động gót chân, phát hiện ra bên trong như có tiếng động cơ nổ vang...

Cô ngậy người một lúc, trong lòng mới có một giọng nói nhẹ nhàng: Khủng quá....

Trên đầu có gì đó nhưng cô không thấy rõ. Cô cố nín thở, bước từng bước đi về phía vách tường. Vách tường cũng trắng nước sơn kim loại màu trắng bạc, cho nên cô thấy được bóng dáng mình mờ mờ.

Trên vai trái, tựa như có một khẩu pháo nghiêng nghiêng, nhưng cũng không cảm thấy nặng lắm. Trên đầu là một chiếc mũ bảo hiểm bằng kim loại trong suốt, che phủ từ mũi cô trở lên. Cô đưa tay sờ chiếc mũ trên đầu. Khi cô vừa chạm vào, trước mắt bỗng nhiên thoáng hiện một màn ảnh LCD.

Là chữ Hoa màu đỏ.

“Xác định mục tiêu?”

Vòng tròn màu đỏ khóa lại một con chó dữ ngồi xổm cách mấy mét bên ngoài phòng. Trình Thanh Lam lắc đầu, nghiêng đầu nhìn một bức tường khác. Trên màn hình lại xuất hiện hình dáng mờ mờ của một người.

“Xác định mục tiêu?”

Lúc này đầu cô không nhúc nhích, ngay sau đó trước mắt không ngừng hiện lên số liệu:

“Khoảng cách: 20 m.

Chiều cao: 1m83

Cân nặng: 80 kg

Có bắn không?”

Trình Thanh Lam hoảng sợ, tuyệt đối đừng bắn chết Đinh Nhất ở phòng bên. Cô vội vàng quay đầu, đối mặt với vách tường khác thì những chữ đỏ đó mới biến mất.

Thật, thật thú vị. Rốt cuộc là ai đã ỉnh bộ đồ này?

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu trên tường, khiến mình có cảm giác oai hùng hiên ngang! Thật sự giống một nữ chiến sĩ!

Vừa nghĩ đến đây cô lại thấy lo lắng. Đinh Nhất nói đúng, mình đã bị cải tạo rồi. Trên người còn được gắn chốt mở, có thể kích hoạt những vũ khí có trên người này.

May mà cô không bị cải tạo thành người thú, người nhân bản và người máy gì đó.

Cô tự an ủi, chỉ là có thêm cái chốt mở mà thôi!

Đi nói cho Đinh Nhất nào!

Nghĩ tới đây cô bước tới cửa. Vừa đi được hai bước, nhưng cô dừng lại rồi trở về giường.

Có lẽ không cần thiết.

Trên người mình có trang bị cao cấp như vậy, càng lúc cô càng cảm thấy phải làm rõ lai lịch của mình trước. Nếu mình nói bừa cho Đinh Nhất biết, có thể có chuyện gì không? Anh ta có thể nghi ngờ mình là người Nam Thành không? Hoặc là, mục tiêu của anh ta là trở lại Nam Thành, có bắt mình phải làm chuyện mình không muốn không??? Ví dụ như giết người, ví dụ như xông vào Nam Thành?

Cô không biết. Nhưng điều cô rõ ràng duy nhất là cô không hề muốn bị cuốn vào cuộc chém giết ở vùng đất chết.

Hơn nữa, trong lòng cô vẫn còn nghi vấn. Ngày đó, Đinh Nhất nói là đi ngang qua tiện tay cứu mình. Nhưng tại sao lại đi ngang qua? Còn đắc tội với Hồng lão đại. Không phải anh ta vẫn chung sống hòa bình với họ sao?

Bởi vì cô biết quá ít thông tin về tình hình, nhưng Trình Thanh Lam lại rất tinh táo. Tuy Đinh Nhất là ân nhân cứu mạng của mình, nhưng dưới tình huống như vậy dĩ bất biến ứng vạn biến(*) mới đúng là thói quen của cô. Trong công việc, cô luôn bình tĩnh thận trọng giữ vững vị trí của mình.

* Dĩ bất biến ứng vạn biến tức là lấy cái bất biến (không thay đổi) mà ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi) Người hay là người biết cách đối phó, ứng xử khôn khéo với những việc xảy ra xung quanh mình. Mà để giải quyết cho khôn khéo trước hết ta phải có lập trường vững chắc và kiên định, phải bình tĩnh và sáng suốt để nắm lấy thời cơ cũng như đưa ra những cách thức hành động.

Nghĩ tới đây, cô vươn tay ra chạm vào cái nút đỏ dưới rốn.

Trang bị khắp người biến mất, nhanh gọn, thần tốc, kỳ diệu, không để lại dấu vết như khi xuất hiện. Trình Thanh Lam nhìn vòng kim loại màu đen không quá đáng sợ trên cổ tay cổ chân mình mà thở dài một hơi. Coi như chưa xảy ra chuyện gì đi!

Cô nằm trên giường, kiên nhẫn chờ đợi bình minh.

Có trang bị phòng thân tốt như vậy, cô cảm thấy bản thân được an toàn hơn. Nhưng câu hỏi kia từ từ dâng lên trong lòng, khiến cho cô càng thêm bất an.

Nếu có người có thể cài đặt công tắc lên người cô, để cô có thể khống chế vũ khí trang bị toàn thân. Như vậy, có ai trốn trong góc dùng thiết bị điều khiển khiến cả người cô ngừng hoạt động không?

Ý nghĩ này khiến cô không rét mà run.

Chắc là không đâu! Cô ép mình không nghĩ tới điều này nữa. Không cần lo lắng về chuyện chưa xảy ra, bởi vì tất cả đã thay đổi. Đây là một tín ngưỡng trong công việc khác của cô.

Cô cầm lấy chiếc súng lục Đinh Nhất cho, cảm thấy yên tâm hơn chút. Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt tuấn lãng và nụ cười ấm áp của Đinh Nhất. Và cả nụ hôn nhiệt liệt bá đạo của anh.

Không biết vì sao, cô cúi đầu hôn nhẹ lên nòng súng lạnh lẽo.

Ngủ ngon, Đinh Nhất.

“Em hỏi tại sao anh lại đi ngang qua địa bàn của Hồng lão đại ư?” Đinh Nhất ngồi trước bàn thí nghiệm loay hoay với vài thiết bị. Anh nghiêng đầu nhìn Trình Thanh Lam. Cô gật đầu.

“Tiểu thư, đương nhiên tôi không vô duyên vô cớ mà đi vào đó!” Đinh Nhất buông tay, “Tôi cũng không muốn tiết lộ hành tung, kết thù kết oán với người đàn bà xấu xa Hồng lão đại này! Em đã quên sóng cực ngắn mà tôi nói với em rồi sao?” Anh chỉ vào đồng hồ của mình, “Mấy ngày trước, tôi phát hiện ra bên cạnh sông Đen có bức xạ sóng cực ngắn xuất hiện khác thường. Vùng lân cận là phạm vi thế lực của Hồng lão đại, tôi đoán chừng có liên quan đến bọn họ. Tôi liền lên vào. Ai biết thực ra lại là một vị tiểu thư xinh đẹp như em chứ.”

“À. . . .” Thủ hạ của Hồng lão đại cũng nói phát hiện ra mình ở sông Đen. Trình Thanh Lam nói, “Sông Đen ở đâu?” Có lẽ có thể tìm ra manh mối tại đó.

Đinh Nhất nhìn biểu cảm của cô, lắc đầu: “Sông Đen thuộc phạm vi thế lực của Diệp Diễm. Hôm đó tôi đã tìm kiếm một lúc lâu mà không phát hiện ra điều gì dị thường.”

Trình Thanh Lam chợt thấy thất vọng. Manh mối này bị chặt đứt rồi.

“Nói đi nói lại, em tìm ra nơi có máy cảm biến trên người em chưa?” Đinh Nhất nói, ánh mắt dọc theo mặt cô rồi dịch xuống ngực và đùi cô.

Trình Thanh Lam sửng sốt, cười nói: “Không tìm thấy.”

Đinh Nhất nhìn cô rồi nói: “Sao hôm nay lại tự dưng hỏi tôi những thứ này, em có gì muốn nói với tôi sao?”

“Ừm, tạm thời không có.” Trình Thanh Lam cười nói, “Anh làm việc đi, còn tôi tự tìm nơi luyện kỹ thuật bắn súng.” Nói xong xoay người rời đi.

Đinh Nhất nhìn bóng dáng của cô ẩn vào trong những tòa nhà hoang tàn, chậm rãi dời mắt.

“Không định nói với tôi sao?” Anh lẩm bẩm, khóe miệng từ từ nhếch lên.

“Àm!”

“A!”

Mặt mày Trình Thanh Lam lấm lem, đứng lên giữa một đồng kim loại. Lúc này cô đã mở trang bị hạng nặng ra, mang dáng vẻ của một chiến sĩ nghiêm chỉnh. Chẳng qua khắp người chiến sĩ này bắn thủ dơ dáy, căn phòng bỏ hoang này bị cô bắn thủng vài chỗ. Vài vật dụng còn sót lại trong phòng cũng bị cô đụng phải trở nên hỏng hóc lộn xộn.

Nhưng mà cuối cùng cô cũng hiểu được. Thì ra đôi giày trên chân là máy gia tốc, gần như có thể khiến cô bay lên được. Nhưng cô vẫn chưa thông thạo cách khống chế phương hướng.

Cô hưng trí bưng bưng giơ tay trái lên. Thì ra con số lớn nhất 10000 trên màn hình tinh thể lỏng biểu thị lượng đạn còn lại. Kích thước nhỏ bé thế lại có thể chứa được một vạn viên đạn, chắc chắn không phải vật liệu bình thường.

Bên tai chợt truyền đến tiếng tiếng đạn pháo gầm rú. Cô giật mình xoay người lại.

Không nhầm, là tiếng đạn pháo gầm rú. Có chuyện rồi! Trình Thanh Lam vội vã nhấn chốt, tất cả trang bị được thu lại.

“Gâu gâu!” Tiếng sủa trong trẻo vang lên, một con chó to lao vào, bổ nhào tới trước mặt Trình Thanh Lam. Sau đó nó quay người, nhìn Trình Thanh Lam, ý bảo cô đi cùng nó. Trình Thanh Lam gật đầu.

Cô chạy theo con chó tới ngõ hẻm. Trình Thanh Lam lại nhìn thấy đàn chó dữ cũng đang xông tới hướng ngược lại mình. Cô chợt hiểu ra: “Chó cưng, Đinh Nhất đâu?”

Con chó kia sững lại, sủa lên về phía sau cô.

“Không phải là. . . . có người tấn công chứ? Đinh Nhất bảo mày đưa tao chạy trốn, còn anh ta mang quân đội đi nghênh địch?” Giọng nói của cô hơi run rẩy. Đinh Nhất, Đinh Nhất!

Con chó kia lại kêu một tiếng, ngoan ngoãn gục đầu xuống.

Đinh Nhất này.

“Khốn kiếp! Tôi không thể chạy một mình như vậy được!” Cô chửi một câu, xoay người chạy về phía ngược lại.

Trình Thanh Lam len lén nằm sau bức tường thấp cạnh quảng trường. Nhìn thấy Hồng lão đại mang theo hơn bốn mươi gã đàn ông cường tráng, đối đầu với Đinh Nhất và hơn một trăm con chó dữ đằng sau anh. Mà trên quảng trường, bốn năm người đàn ông và hơn mười con chó đã gục ngã.

Hôm nay Hồng lão đại mặc bộ đồ màu trắng bạc, càng lộ dáng người béo mập của cô ta. Cô ta nhìn chăm chăm vào Đinh Nhất, nói lạnh lùng: “Đinh Nhất, chắc anh không nghĩ rằng tôi có thể tìm tới đây phải không?”

Đinh Nhất cười cười: “Hồng lão đại tao nhã nữ tính như vậy có thể đến nơi này của tôi thì đúng là vinh hạnh.”

Trình Thanh Lam nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt của Hồng lão đại ngẩn ra, ánh mắt lại dịu đi chút. Cô không kiềm chế được suy nghĩ: Hồng lão đại cũng háo sắc ra phết

“Hừ!” Hồng lão đại nhìn chăm chăm vào Đinh Nhất, “Anh biết bố trí màn chắn từ trường, chẳng lẽ người của tôi cũng không biết sao? Cho nên đồng chó hoang anh thả bên ngoài để canh giữ lại không báo tin cho anh biết! Ha ha!”

“Hồng lão đại, cô muốn gì?” Đinh Nhất nói dịu dàng. Ánh mắt Hồng lão đại nhìn anh nhất thời cũng nóng bỏng hơn.

“Trả cô gái kia lại cho quái thú!” Hồng lão đại cũng chuyển sang giọng nói mềm mại đáng yêu, nhìn Đinh Nhất, “Sau đó, anh, đi theo tôi.”

Quái thú bên cạnh Hồng lão đại đứng dậy, vẫn mang dáng vẻ khùng khiếp lúc trước. Đôi mắt nhìn chăm chăm hung tợn về phía Đinh Nhất, mà mấy con chó sau lưng Đinh Nhất lại lùi một bước nhỏ.

Trình Thanh Lam vừa thấy quái thú thì trái tim đập thành thịch. Sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra theo phản xạ có điều kiện. Cô không dám nhìn nó, cúi đầu xuống.

Nhưng mà lúc này con chó vẫn nằm đằng sau bức tường thấp cùng với Trình Thanh Lam, nhìn thấy cô cúi người xuống lại tưởng cô bị thương nên sốt ruột. Quay đầu lại nhìn giữa quảng, phát hiện ra Đinh Nhất không nhìn thấy cô và nó. Con chó luống cuống, sửa “Gâu gâu” hai tiếng khiến Trình Thanh Lam vội vàng che miệng nó lại.

Những người khác liếc mắt về bên này, chỉ thấy một cái đầu chó nên không buồn để ý. Nhưng con quái thú lại không rời mắt.

Nó cảm nhận được hơi thở của cô. Hơi thở khiến cho nó có dục vọng nguyên thủy.

Quái thú gào lên, không đợi Hồng lão đại lên tiếng, chọt tung người nhảy liên mấy bước, lao về phía bức tường thấp kia.

8. Chương 8: Giấu Diêm Và Hiểu Lâm

Đinh Nhất nhíu mày, tay nhanh như chớp, khẩu súng tự động vốn dĩ trên vai trong nháy mắt đã nhắm vào quái thú. Nhưng hành động của thuộc hạ Hồng lão đại cũng không chậm. Hơn mười họng súng cùng nhắm vào Đinh Nhất, khiến cho anh không thể làm bừa. Đinh Nhất chỉ có thể trở mắt nhìn quái thú xông tới bờ tường thấp.

“A!” Tiếng kêu của Trình Thanh Lam vang lên, một tay của quái thú tóm lấy bóng dáng mảnh khảnh quen thuộc. Con chó to nằm bên cạnh cô tấn công quái thú, nhưng bị quái thú đá bay! Chiếc lưỡi dài của quái thú vội vã liếm dọc theo ngực của Trình Thanh Lam, lên mặt và tóc cô. Toàn thân cô run lên. Trong nháy mắt quái thú đã mang Trình Thanh Lam về đằng sau Hồng lão đại.

Trình Thanh Lam thật sợ hãi đến mức mất hồn! Mấy ngày nay, trong lòng cô, quái thú như thể ác mộng, như thể một cú ra oai phủ đầu mà thế giới này dành cho cô!

Súng tự động của Đinh Nhất theo sát bóng dáng của quái thú, nhắm vào đầu nó, hàng mìn xé rách cau chặt. Mắt anh tràn đầy tức giận, nhìn chăm chăm vào Trình Thanh Lam trong lòng quái thú: “Thả cô ấy ra! Nếu không chúng ta cùng chết!”

Trình Thanh Lam nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của anh mà không biết phải cảm nhận thế nào. Nhưng hơi thở nóng bỏng của quái thú phả lên cần cổ và vai cô, khiến cô kinh hồn bạt vía.

“Tôi có thể thả cô ta.” Hồng lão đại cười nhìn Đinh Nhất, “Anh dùng bản thân đổi cô ta được không? Anh đi theo tôi.” Ánh mắt của cô ta không hề kiêng nể nhìn Đinh Nhất từ đầu tới chân.

Trình Thanh Lam vốn đang lén lút vươn tay tới rốn, lại bị lời nói của Hồng lão đại làm cho sợ hãi dừng lại. Đinh Nhất, anh không thể nào.

Đinh Nhất nhìn thật sâu vào Trình Thanh Lam.

Tay trái buông búng súng ra, giơ lên; tay phải chuyển hướng về phía họng súng. Anh lại bó tay chịu trói gọn ghê như vậy! Hồng lão đại mừng rỡ, những tên vạ mỡ sau lưng cô ta cầm chắc súng, tiến gần tới Đinh Nhất đã gỡ bỏ gần hết trang bị.

Trình Thanh Lam lập tức ngây người. Vậy mà anh lại thật sự định dùng bản thân để đổi lấy cô? Tại sao anh lại đối xử với cô tốt như vậy?

“Rắc rắc rắc!” Mấy tiếng giòn tan vang lên khiến mọi người chấn động!

Quái thú kinh ngạc trợn to mắt, đôi tay vốn dĩ đang vòng quanh Trình Thanh Lam bị người trong lòng rạch thành hai vết thương. Cô xoay người thần tốc, cái chảo kim loại bên tay phải đột nhiên cào lên ngực quái thú.

“AAAAAA!” Quái thú hét lên thảm thiết. Lồng ngực rắn chắc như sắt thép đã có năm vết thương sâu đầy máu. Quái thú lùi lại một bước, đụng vào Hồng lão đại, ngã ngối xuống đất không đứng dậy nổi.

Mấy tên đàn ông bên cạnh thấy vậy lập tức quay họng súng lại nhắm vào Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam gấp gáp, chảo bên phải đột nhiên vút qua không trung một đường cong lớn, cùng lúc đó chân dồn sức, lao tới bên cạnh Đinh Nhất.

“Ừnh!”

“A” , “A” , “A” !

Một tiếng nổ, gộp với vài tiếng kêu than, cùng vang lên! Mọi người chết lặng! Đinh Nhất chợt xoay người chạy hai mươi mét, kéo Trình Thanh Lam ra khỏi mặt đất rạn nứt lõm xuống đầy bụi mù mịt! Cô hoảng hồn, cười xin lỗi: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa không chế được cường độ và phương hướng”

Nhưng Đinh Nhất không hề để ý tới cô, một tay đẩy cô ra, cất bước chạy về. Anh ra dấu, tất cả chó dữ bao quanh hội Hồng lão đại, vô số nòng súng nhắm ngay đám người ở trung tâm vòng vây.

Nhưng mà đám người trong vòng vây lại cực kỳ nhếch nhác. Hồng lão đại bị quái thú đè dưới đất, mãi không dậy nổi. Quái thú đau đớn lăn lộn trên mặt đất, miệng vết thương trên ngực bốc khói trắng. Mà bốn năm người đàn ông khác cũng bị móng vuốt của Trình Thanh Lam gây thương tích, tình trạng giống hệt quái thú Một người đàn ông đứng cạnh bỗng nhiên hoảng sợ nói: “Lão tam, lão tam chết rồi! Do cô ta đầu độc!”

Đinh Nhất nhíu mày, đằng sau nổi lên một cơn gió táp. Trình Thanh Lam nhảy tới trước mặt anh, vọt tới vị trí cách đám quái thú bốn năm mét, trong nháy mắt mấy chục khẩu súng nhắm vào cô trong phần nộ.

“Mau cho họ uống thứ này!” Cô lấy mấy viên thuốc trong chiếc hộp nhỏ có hình chữ thập đỏ trên đùi phải, “Nhanh lên! Nếu không thì không kịp nữa đâu!” Thật ra cô cũng không chắc lắm, chỉ có thể đánh cược một lần.

Đám đàn ông đang chần chừ, Hồng lão đại lại quyết định nhanh chóng: “Nhanh!” Rồi lườm Trình Thanh Lam đến mức cô cảm thấy sợ hãi.

Quái thú và những người đàn ông uống thuốc xong lập tức ngừng rên rỉ, trong phút chốc đã đứng lên được. Vết thương trên ngực vẫn còn, nhưng không nóng rất đau đớn nữa, song lại bị cháy khét cực kỳ khó coi.

“Chúng ta đi!” Hồng lão đại nói hung dữ. Mọi người không rõ lai lịch của Trình Thanh Lam, cũng không dám nán lại lâu. Đám chó dữ xung quanh không nhận được mệnh lệnh, vẫn giữ nguyên vòng vây. Hồng lão đại xoay người, nói lạnh lùng, “Đinh Nhất, anh thật sự muốn đối địch với chúng tôi ư? Cái mạng của Hồng Huân tôi dù gì cũng là của Diệp lão đại! Anh muốn tuyên chiến với Diệp lão đại sao?”

Đinh Nhất khoát tay, đám chó dữ nhường đường ngay tức khắc.

Đám người Hồng lão đại lái xe rời khỏi nhanh như bay. Quảng trường lại khôi phục sự tĩnh lặng. Đinh Nhất không thèm nhìn Trình Thanh Lam, xoay người rời đi. Trình Thanh Lam vội vàng thu hồi lại trang bị trên người, ba chân bốn cẳng theo sau, tóm lấy cánh tay của Đinh Nhất: “Anh giận à?”

Đinh Nhất chợt rút tay lại: “Buông tay ra!”

Anh xanh mặt, tâm trạng rất bất ổn! Trình Thanh Lam cố chấp ôm lấy vòng lưng anh.

Đinh Nhất nhìn thẳng về phía trước, giọng nói cực lạnh: “Rất buồn cười sao? Đùa giỡn tôi như vậy vui lắm sao? Em có biết để cứu em ra, tôi đã phải hi sinh mười bốn đồng đội không? Chúng nó cũng từng là lính đánh thuê!”

“Không!” Trình Thanh Lam luống cuống, “Tôi không lừa anh!”

Cánh tay nhanh nhẹn của Đinh Nhất thăm dò trên eo cô, lấy lại khẩu súng mà anh đưa cho cô: “Tôi thật khờ. Em không cần cái này nữa rồi.” Anh tránh thoát khỏi vòng tay Trình Thanh Lam, đi nhanh vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Trình Thanh Lam đứng ngẩn ngơ, ngực vừa đắng chát và buồn bã.

Trong đầu hiện lên hình ảnh anh buông súng, giờ tay chịu trời khi Hồng lão đại dùng mình để ép anh.

Đinh Nhất

Ban đêm không có sao như thường lệ, nhưng lại có một vầng trăng non.

Phần lớn những chú chó nằm ngủ tại ổ của mình. Hơn mười con trực ở các khu vực rải rác. Vừa đề phòng Hồng lão đại phản công, vừa phải đề phòng Zombie ở phía bắc vượt tường tới đánh lên.

Trong tòa nhà ười tầng, một người đàn ông để trần thân trên, mặc chiếc quần đùi quân dụng màu xanh nhạt dài đến đầu gối, đứng dưới vòi nước, gột rửa bụi bẩn trên người và tóc. Những giọt nước lăn theo đường cong bờ lưng cường tráng, càng tôn lên dáng người như báo hoang của anh.

Xung quanh, ngoại trừ tiếng nước thì hoàn toàn yên tĩnh, cho đến khi có thêm hơi thở của một người khác. Cơ thể của người đàn ông hơi cứng lại, không hề quay đầu.

“Đinh Nhất. Tôi sai rồi.” Giọng nói yếu ớt vang lên, giữa đêm khuya lại có vẻ cực kỳ mềm yếu và dứa dấm. “Tôi hôm qua tôi mới phát hiện ra bí mật trên người mình, chính là Máy cảm biến mà anh nói đó. Tôi phát hiện ra một cái nút, ấn xuống sẽ xuất hiện trang bị. Nhưng tôi chưa kịp nói cho anh.”

Động tác lau người của Đinh Nhất dừng lại, dòng nước lạnh lạnh chảy từ vai xuống chân anh. Anh cầm lấy khăn mặt ở bên cạnh lau tóc, xoay người định vào phòng.

“Anh đừng đi!” Trình Thanh Lam chắn trước mặt anh. Đối diện với đôi mắt thâm thúy như bầu trời sao, và khuôn mặt còn những giọt nước chảy của anh. Trình Thanh Lam rời mắt đi theo phản xạ có điều kiện, cô nói tiếp, “Tôi không nói cho anh không phải vì muốn gạt anh. Mà tôi không biết anh sẽ có phản ứng thế nào khi thấy tôi kì quái như vậy? Anh có cảm thấy tôi là quái vật, anh có nghi ngờ tôi có âm mưu hay

không? Nhưng bản thân tôi cũng không biết vì sao lại như vậy. Cho nên, nếu anh nghi ngờ tôi, tôi thật sự không biết phải làm sao.”

“Không đâu.” Đinh Nhất trầm giọng, “Tôi biết nhìn nhận tình hình.”

“Ừ!” Trình Thanh Lam nhất thời không biết nói gì cho phải.

Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào cô. “Em rất để ý tới suy nghĩ của tôi?” Anh chợt tiến lên một bước, Trình Thanh Lam sợ hãi lùi lại, bị anh ép kề sát tường.

“Em nhớ kỹ, tôi, Đinh Nhất, tin tưởng em, bảo vệ em vô điều kiện.” Mặt Đinh Nhất dần sát lại, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô, “Từ lần đầu tiên gặp em ở chỗ Hồng lão đại, tôi đã quyết định phải bảo vệ em.”

Trình Thanh Lam bị vây trong lòng anh, một tay anh ôm lấy cô, tay kia nâng mặt cô lên rồi hôn cô. Khác với nụ hôn lúc trước, nụ hôn này khiến cho cô không thể chối từ.

Làn da nóng bỏng của anh kề sát cô, toàn thân anh ướt sũng, anh ôm chặt cô vào trong lòng.

Vì sao. Cô bị anh ôm không thở nổi, cô suy nghĩ trong đau khổ. Đinh Nhất, vì sao anh lại bảo vệ tôi, tin tưởng tôi vô điều kiện? Vì sao anh có thể hi sinh bản thân cho Hồng lão đại vì tôi?

Vì sao không nói yêu, nhưng có thể đối tốt với tôi vô điều kiện? Anh có biết không, như vậy sẽ khiến cho tôi như thể đứng sát mép vực, không thấy rõ vực sâu phía trước, mà lại bị cảnh đẹp bên vách núi hấp dẫn, không thể đi tiếp con đường của tôi?

Trình Thanh Lam ôm Đinh Nhất thật chặt. Rõ ràng hai người gần gũi đến độ có thể nghe thấy nhịp tim đập của nhau. Nhưng cô lại chưa xót cảm thấy, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa.

Vàng trắng non chiếu rọi tòa thành đá cũ xưa.

Hôm nay đám đàn ông cực kỳ bức tức nhưng không dám thở mạnh. Hồng lão đại thề rằng sẽ tìm Đinh Nhất để đòi lại người đàn bà của họ. Sau cùng suýt nữa còn mất mạng. May là cô gái đó còn ra tay cứu giúp. Phải biết rằng giờ đây thứ quý giá nhất ở vùng đất chết này chính là mạng sống con người.

Cả tòa thành càng yên lặng hơn. Nhưng ở nơi sâu thẳm nhất trong tòa thành, tại căn phòng xa hoa nhất, vang lên tiếng kêu đau đớn mà vui sướng của phụ nữ.

Bên chiếc giường rộng ba mét dài ba mét, Hồng lão đại chỉ khoác chiếc áo ngủ tơ tằm của cô ta, nghênh ngang tách chân ra ngồi trên giường. Lão ngô từng có ý đồ ăn Trình Thanh Lam mà không có kết quả. Toàn thân mặc đồ rằn ri chỉnh tề, ngồi xổm dưới đất trước mặt Hồng lão đại, vùi đầu hôn hít liếm láp.

Hồng lão đại tóm chặt lấy tóc của gã, cánh tay trắng kiện gắng sức giữ chặt đầu gã. Hồng lão đại thở gấp liên tục. Thân thể càng căng cứng, cuối cùng, toàn thân cô ta co rút, thân thể chợt thả lỏng, nằm vật xuống giường.

Bên giường, lão ngô còn không biết đủ vẫn tiếp tục. Thân thể Hồng lão đại không ngừng run rẩy, không nhận được cười mắng yêu. Cô ta đá gã ngã xuống giường, lúc này gã mới ngẩng đầu lên, lau miệng, cười với Hồng lão đại.

“Lão ngô có tiến bộ đấy.” Hồng lão đại nhắm mắt lại nói.

Lão ngô thấy tâm trạng Hồng lão đại tốt hơn, từ từ bò lên giường, ngả lên người Hồng lão đại, vén áo ngủ của cô lên ngực rồi vùi đầu vào.

Hồng lão đại rên rỉ thỏa mãn, vừa rên vừa nói: “Cậu nói xem, Đinh Nhất và con đàn bà kia phải làm sao bây giờ?”

Động tác của lão ngô ngừng lại, nói không rõ ràng: “Còn phải nói sao, tóm con đàn bà kia về để các anh em chia nhau. Còn tên kia. chỉ xứng xách giày cho Lão đại!”

“Nhưng cô ta không giống con người bình thường.” Hồng lão đại nghe thấy vậy mà hài lòng mát dạ, giờ tay tìm kiếm dục vọng của lão ngô. Thân thể lão ngô cứng đờ, miệng và hai tay càng ra sức hơn.

Thân thể hai người trên giường kề sát bên nhau, không cùng chuyển động.

“Lão đại, hay là đi tìm Diệp lão đại xin thêm ít binh lực.” Lão Ngũ nhanh ý. Hồng lão đại mở mắt ra: “Nhưng Diệp lão đại từng nói không cho nhóm ta trêu chọc Đinh Nhất.”

“Lão đại, nghe nói gần đây Lâm Uyên và Tạ San ở phía Tây bị giết.” Lão Ngũ nói, “Diệp lão đại thiếu hai thủ hạ đắc lực, nhất định sẽ càng coi trọng lão đại. Chị chỉ xin thêm ít binh lực, chắc là ngài ấy sẽ đồng ý chứ?”

Hồng lão đại nghe vậy lại vui lên. Trong đầu hiện lên khuôn mặt kia, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng mà vô cùng điển trai đã lâu không gặp, thậm rung động trong lòng.

“Ừm. Diệp lão đại.” Cô ta khẽ thở ra, tóm lấy thân thể lão ngũ. Lão ngũ nhất thời ngả lên người Hồng lão đại, giữa đũng quần đã sớm phồng lên cái lều nhỏ.

Trong bóng đêm mê ly, thân thể hai người quấn quýt lấy nhau.

9. Chương 9: Kẻ Thống Trị Vùng Đất Chết

Trời âm u, nóng lạnh bất thường. Đầu giờ chiều gió lạnh thổi thốc từng cơn. Trình Thanh Lam đành phải khoác áo quân đội của Đinh Nhất ngoài bộ đồ của mình. Khiến cho Đinh Nhất vẫn nhìn cô chăm chú, đáng vẻ rõ ràng muốn đè cô xuống giường. Trình Thanh Lam không thể chọc vào anh. Dưới sự kiểm chế mạnh mẽ, cô rời khỏi phạm vi tầm mắt của anh, chạy đến một ngõ nhỏ trống trải tập bắn súng.

Đã năm ngày từ khi Hồng lão đại đánh lén căn cứ của Đinh Nhất. Năm ngày này, Đinh Nhất nghiên cứu trang bị trên người Trình Thanh Lam kỹ lưỡng. Giúp đỡ cô học hết cách sử dụng. Tay trái làm thế nào để chuyển đổi giữa súng lục, đạn pháo, ném bom, súng laser. . . Làm thế nào để điều khiển lực ở bộ phận trên tay phải. Cách sử dụng những vũ khí cắm vào bao da trên đùi.

Mấy ngày qua, Trình Thanh Lam xem như cũng thông thạo những điều cơ bản. Nhưng súng ống cũng chẳng giúp được gì. Vẫn là cần độ nhanh nhẹn, thông thạo và gan dạ. Chỉ có điều Trình Thanh Lam đã mò mẫm súng được vài ngày. Nên hiện tại cũng tạm cho là một tay non với hỏa lực cực khủng, chỉ cần tích lũy kinh nghiệm thực chiến là được.

Nhưng hai người càng ngày càng mờ ám hơn.

Khi đôi tay mạnh mẽ của Đinh Nhất lướt qua trang bị trên hai tay cô, anh sẽ cầm tay cô lên hôn nhẹ. Khi Đinh Nhất ôm cô trong ngực, dạy cô nhắm bắn mục tiêu cách xa một nghìn mét, đầu lưỡi lại không tự chủ được liếm lên cổ cô. Khi cô khống chế phương hướng của chân không tốt, chuẩn bị đụng đầu vào tường thì Đinh Nhất vươn tay ra kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô thật nồng nhiệt.

Cô gần như có ảo giác hai người như thể cặp tình nhân quấn quýt yêu thương đã lâu. Và Đinh Nhất thật sự rất yêu cô.

Thân thể của Đinh Nhất, nụ cười của Đinh Nhất, ánh mắt của Đinh Nhất, sự đụng chạm khiến cô gần như không thể chối từ của Đinh Nhất. Ở niên đại xa lạ, ở nơi đổ nát hoang tàn, trai đơn gái chiếc, anh lại đối xử với cô thân thiết yêu thương. Gần như mỗi ngày đều có giọng nói trong lòng khuyến nhủ cô. Hãy nghe theo đi, từ bỏ đi, hằng đêm hãy kề sát bên Đinh Nhất đi, hưởng thụ sự sung sướng hoan ái của nam nữ đi.

Nhưng cô lại kháng cự bản năng. Cô vẫn còn bao nỗi băn khoăn chưa tìm được lời giải đáp. Bản thân lại mắc kẹt ở vùng đất chết đầy nguy hiểm. Và cả việc Đinh Nhất chưa từng nói yêu cô. Nếu hai người quen nhau đã lâu, với việc Đinh Nhất đối xử với cô như vậy thì có lẽ cô sẽ cho rằng anh ta yêu cô.

Nhưng mỗi khi anh ôm cô, hôn cô, vuốt ve cô; khi anh đè nén dục vọng mãnh liệt bị cô đẩy ra, cô thấy được sự mê luyến và dục vọng sâu trong mắt anh. Anh ta chỉ mê luyến cô, chỉ mê luyến mà thôi. Giống như chiếc bánh ngọt ngon lành, bất cứ ai cũng không nhịn được mà muốn ăn nhiều thêm, không nhịn được muốn nuốt ngấu nghiến.

Nhưng sau đó thì sao? Tương lai ở đâu?

Vì thế, cứ như vậy, trong mối quan hệ mập mờ và vô cùng thân thiết, cô vẫn duy trì sự tỉnh táo cuối cùng, kháng cự lại anh. Cô nghĩ, nói không chừng có một ngày cô sẽ từ bỏ, cởi hết quần áo nằm lên giường Đình Nhất, trầm luân cùng với anh.

Trần tĩnh mình lại, cô rút khẩu súng laser trên chân trái ra, nhắm vào một ngọn đèn đã sớm tắt trong một căn phòng cách xa khoảng chừng năm trăm mét.

“Súng laser nano không dùng như vậy.” Giọng nói châm chọc xa lạ vang lên. Trình Thanh Lam giật mình vì giọng nói đột ngột đó. Cô xoay người lại chĩa súng vào kẻ kia.

Lại là hai người đàn ông xa lạ. Họ đều cao to điển trai. Một người có gò má ôi dày, giọng nói lạnh lùng. Người kia có khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to, không có biểu hiện gì.

“Ai vậy?” Nòng súng trên hai tay Trình Thanh Lam đều nhắm vào hai người. Rõ ràng Đình Nhất đã bố trí trạm gác ở căn cứ xung quanh. Hai người đàn ông này sao lại có thể lặng lẽ tiến tới đằng sau mình? Trình Thanh Lam nhỏ mồm hỏi lạnh.

Người gò má cao hình như không thể nhịn cười: “Tiểu thư, hành động của cô quá chậm, nếu tôi là kẻ địch thì cô đã chết từ lâu rồi.” Lời nói còn chưa dứt, người đàn ông kia đã ra tay nhanh như chớp. Trình Thanh Lam chỉ thấy hoa mắt. Tay phải đã trống không. Vậy mà người đàn ông kia đã đứng trước mặt cô và cầm khẩu súng của cô trong tay, khéo miệng nhếch lên nụ cười châm chọc nhìn cô.

“Hừ!” Anh ta nói nếu anh ta là kẻ địch của mình? Thế kia còn không phải là kẻ địch sao? Trình Thanh Lam nói năng loạn xạ, “Tôi vẫn chưa sử dụng thành thạo.”

“Hãy nhớ lấy, tiểu thư Trình Thanh Lam.” Người đàn ông ném súng trả lại cho cô. Bởi vì “không thành thạo” nên Trình Thanh Lam vươn tay ra không đón được súng, đành phải ngượng nghịu nhặt súng lên. Thật là mất mặt.

“Điểm mạnh nhất của chúng ta không phải là vũ khí trang bị khắp người, mà là sự lanh lợi và tốc độ.” Hai người đàn ông cùng đưa tay về phía dưới rốn của mình, “Mà Trình tiểu thư, tôi thấy cô vẫn chưa khám phá được tiềm năng của mình.”

“Rắc rắc rắc!!!” Tiếng máy móc lắp ráp quen thuộc. Trình Thanh Lam che miệng nhìn người họ diễn ra quá trình biến đổi ẩn tượng quen thuộc.

Một lát sau, hai người đàn ông đã trang bị hoàn tất. Tương tự với vũ trang của Trình Thanh Lam, nhưng từng loại vũ khí lại khác nhau. Thể tích lớn hơn, chắc chắn hỏa lực cũng mạnh hơn. Người gò má cao chĩa chiếc dao nhọn khổng lồ trên tay phải về phía cô: “Trình Thanh Lam, chúng ta giống nhau.”

“Giống nhau. . . .” Trình Thanh Lam hỏi, “Rốt cuộc các người là ai?”

Người đàn ông cười: “Là thần, người được ưu ái, cho nên mới có vũ lực mạnh mẽ và tốc độ nhanh nhẹn như vậy.”

“Vậy anh có biết những trang bị của chúng ta đến từ đâu không? Anh là người của thời đại này sao? Anh có biết ai trang bị cho chúng ta những vũ khí này không?” Trình Thanh Lam hỏi.

“Không, tôi sinh năm 2203. Năm 27 tuổi tôi tỉnh giấc đã thấy mình ở vùng đất chết. Còn về phần ai trang bị cái tạo chúng ta? Tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết, hiện tại chúng ta là kẻ mạnh nhất ở vùng đất chết.” Anh ta nói, “Được rồi, Trình Thanh Lam, cô có bằng lòng trở về với chúng tôi không?”

Trình Thanh Lam do dự nhìn hai người đàn ông.

“Có muốn cùng chinh phục vùng đất chết không?” Người gò má cao nói đầy kiêu ngạo.

“Chinh phục? Chinh phục thế nào được?” Trình Thanh Lam không khổng chế lùi lại một bước nhỏ.

“Chinh phục bằng vũ lực.” Người gò má cao nói, “Có năng lực như vậy, chúng ta đã được định sẵn là vua của vùng đất này.”

Anh điên rồi.

Trình Thanh Lam nói trong lòng. Vùng đất này hỗn loạn vô cùng, lai lịch bản thân không rõ ràng, lại có thể ảo tưởng làm vua!

“Tôi vẫn ở lại đây.” Trình Thanh Lam nói, “Anh cũng thấy đấy, tôi chẳng mạnh mẽ gì cả. Tôi không thích chinh phục người khác, tôi chỉ muốn sống tiếp thôi.”

“Cô gái. . . .” “Anh ta hừ lạnh, “Chớ vội từ chối, hãy suy xét cẩn thận. Nếu suy nghĩ rõ ràng rồi, hãy tới đường Lan Sĩ ở phía Bắc tìm chúng tôi. Tôi họ Văn.”

Hai người đàn ông biến mất ở cuối ngõ bằng tốc độ choáng váng. Trình Thanh Lam nhìn xung quanh vắng lặng, như thể tất cả những thứ vừa rồi đều là ảo giác của cô.

Thì ra cũng có người giống mình ư? Nhưng lại là những kẻ cuồng chinh phục.

Vùng đất chết là dãy đất hẹp trải dài từ tây sang đông. Phía Tây có ba nhánh thế lực của Lâm Uyên, Tạ San, Chu Tân; Phía Đông có Hồng Huân, Chu Tử, Đinh Nhất. Ngoại trừ Đinh Nhất, năm nhánh thế lực còn lại đều nghe lệnh của Diệp Diễm. Diệp Diễm ở tại một bình nguyên chính giữa vùng đất chết.

Trải qua hai năm hỗn chiến, cuối cùng vùng đất chết cũng có sự yên ổn. Thậm chí ở khu vực chính giữa còn xuất hiện một khu chợ nhỏ. Nơi nào có người thì sẽ có vật trao đổi.

Tiền đã mất giá trị từ lâu. Thứ mọi người trao đổi là đồ ăn, vũ khí, động vật và phụ nữ. Ở đây có rất ít phụ nữ. Thường thường cứ cách một khoảng thời gian, Diệp Diễm sẽ bí mật mua phụ nữ từ Nam Thành, chia sẻ cho đàn ông ở vùng đất chết. Nếu không thì đám đàn ông mạnh mẽ này đã nổi loạn từ lâu. Về phần anh ta mua thế nào thì không ai biết được.

Hồng lão đại – Hồng Huân đem theo năm tên thủ hạ, dọc theo con đường rải rác người mua bán, đi đến trước căn nhà trệt kiểu Trung Quốc rộng hơn bốn trăm mét vuông. Nơi này nghe đồn là căn nhà đã được xây dựng từ ba trăm năm trước. Diệp Diễm không thích sống tại tòa thành hoặc nhà cao tầng, mà lại sống ở căn nhà cũ kỹ này.

Hồng Huân và thủ hạ thông qua kiểm tra của thủ vệ ở cửa, được đi vào trong sân qua con đường đá. Họ xuyên qua hành lang, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng lớn nhất.

Hồng Huân ra hiệu cho thủ hạ ở lại còn mình đứng ở cửa. Cửa tự động từ từ mở ra, Hồng Huân ngừng thở bước vào. Cửa tự động đóng lại sau lưng cô ta.

Căn phòng rất đơn giản, không có lưới phòng hộ bằng hồng ngoại, không có trang bị khử độc. Chỉ có một cái bàn dài và vài cái ghế dựa. Nếu không phải trên bàn trải một loạt vũ khí hiện đại thì bạn sẽ nghĩ rằng bạn đã trở về hai trăm năm trước.

“Lão đại!” Hôm nay Hồng Huân mặc quân trang, bịt mặt, nghiêm chỉnh kỷ luật. Không hề giống người phụ nữ tàn nhẫn mà yêu kiều lúc trước.

Người đàn ông đứng trước bàn, cầm trong tay khẩu súng hóa học ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Hồng Huân. Chỉ cần một ánh mắt cũng khiến Hồng Huân giết người không ghê tay cảm thấy rét lạnh thấu xương, toàn thân căng thẳng. Những tưởng tượng trong lòng cô ta về thân thể người đàn ông trước mặt này đều biến mất.

Người đàn ông trước mặt là kẻ giết người nhiều nhất, vô tình nhất vùng đất chết. Hồng Huân tự nhủ với bản thân.

“Tôi thỉnh cầu được cấp thêm người.” Hồng Huân nói, “Gần đây vùng đất chết không yên ổn, tôi muốn. . . .”

“Tôi nói rồi, đừng gây khó dễ cho Đinh Nhất.” Giọng nói không hề có tình cảm vang lên. Người đàn ông buông súng xuống, chậm rãi tiến đến trước mặt Hồng Huân, nhìn Hồng Huân bằng ánh mắt ép bức, “Hử?”

“Lão đại, tôi không muốn gây khó dễ cho anh ta. Bởi vì anh ta cướp mất người trong tay tôi. Lại còn làm quái thú bị thương.” Hồng Huân chảy mồ hôi lạnh sau lưng. Anh ta đã biết hết rồi ư?! Nếu có thể, cô tình nguyện không bước chân vào căn phòng này.

“Tôi cũng nói rồi, đừng giết loài người nữa.” Bàn tay lạnh lẽo của anh ta từ từ phủ lên cần cổ thô to của Hồng Huân, “Con người ở vùng đất chết đã ít đến thảm thương. Nhất là phụ nữ.”

“Nhưng Lão đại, lai lịch của người phụ nữ kia không rõ ràng.” Đoạn sau câu nói của Hồng Huân bị mất kẹt trong cổ họng. Tay phải của anh ta dần dần siết chặt lại. Thân hình nặng một trăm cân của Hồng Huân lại bị anh nhấc cổ lên dễ dàng. Khuôn mặt mập mạp của Hồng Huân sung huyết đỏ bừng, dần dần trắng bệch.

“Báo cáo!” Người người đàn ông cao ngất mặc quân trang đi tới.

“Nói.” Anh ta vẫn chưa buông tay, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đó.

“Người còn sống đã tỉnh lại, nói rằng hung thủ mưu sát Lâm Uyên và Tạ San là một đám người lạ hoắc. Toàn thân họ giống như đã được cải tạo. Trên vai là súng hỏa tiễn, khắp người là vũ khí. Tay phải lấp trảo kim loại hoặc dao nhọn. Hiện giờ không còn manh mối nào khác.” Người mặc quân trang như thể không nhìn thấy Hồng Huân đang hấp hối trong phòng.

Người đàn ông bóp chặt cổ Hồng lão đại rơi vào trầm tư. Hồng Huân trong tay lại vùng vẫy loạn xạ. Anh ta hừ lạnh buông tay ra. Một tiếng động dữ dội vang lên, thân hình khổng lồ của Hồng Huân rơi xuống đất.

“Lão đại! Lão đại!” Tôi biết kẻ giết Lâm Uyên và Tạ San là ai!” Hồng lão đại thở hổn hển, “Là người đàn bà đó, Trình Thanh Lam! Cô ta cũng trang bị khắp người như vậy! Tay phải là trảo kim loại, quái thú còn bị cô ta cào bị thương!”

“Trình. Thanh. Lam?” Nhắc lại cái tên xa lạ này, ánh mắt của người đàn ông hồ hững liếc nhìn người mặc quân trang vừa mới vào cửa, “Đi nói với Đinh Nhất, giao cô gái đó ra đây.”

Hồng Huân vội nói: “Nếu Đinh Nhất không chịu thì làm sao?”

Anh ta cúi đầu nhìn Hồng Huân: “Đinh Nhất là người thông minh, biết giới hạn của tôi ở đâu.” Lại nhìn người mặc quân trang, “Chắc chắn anh ta sẽ giao cô gái kia ra.”

10. Chương 10: Tội Tăm

Thời tiết hôm nay nóng dị thường. Đã gần về đêm nhưng mặt trời vẫn như ngọn lửa hầm hập trên đầu. Ngay cả những con chó to lớn cũng phải thè lưỡi núp vào chỗ thoáng mát. Trình Thanh Lam luyện bắn súng rất lâu, chuyển đổi những vũ khí khác nhau cũng thuận lợi hơn nhiều. Miệng đắng lưỡi khô trút bình nước diên cuồng vào bụng. Cô suy nghĩ một chút lại nhắc một bình nước lên đi vào trong phòng lớn.

Đinh Nhất đang cởi trần ngồi trước chiếc bàn dài. Loay hoay với mớ dụng cụ trên tay. Anh nhận lấy bình nước cô đưa đến, rửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nhìn yết hầu của anh lên xuống, cơ bắp trên thân thể cường tráng cân xứng mạnh mẽ, nhìn thấy anh nghiêng đầu cười với cô. Trình Thanh Lam cười khổ trong lòng dứt khoát không nhìn anh nữa.

Thuốc độc, anh đúng là thuốc độc!

“Cái này cho em.” Đinh Nhất đưa một sợi dây chuyền cho cô, giống như bạch kim, nhưng hơi ửng đỏ.

“Đây là gì?” Cô hỏi xong cũng đưa tay đeo dây chuyền lên cổ mình.

Đinh Nhất cười nhìn sợi dây chuyền ửng đỏ trên làn da trắng nõn của cô “Đeo cái này vào. Dù em có đi đến bất kỳ ngõ ngách nào ở vùng đất này, tôi cũng có thể tìm được em.”

Đôi tay Trình Thanh Lam đang loay hoay với sợi dây chuyền dừng lại, cô nói cũng không ngẩng đầu lên, “Anh có cần phải vậy không? Chẳng phải tôi có đi đến đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của anh sao?”

Đinh Nhất đứng lên, trong nháy mắt bóng dáng cao lớn bao phủ lấy cô, “Em không muốn à?”

“Không.” Cô ngẩng đầu nhìn anh cười, “Tôi bằng lòng. Cảm ơn anh, Đinh Nhất.”

Ít nhất, bây giờ tôi bằng lòng giữ vững quan hệ mật thiết với anh.

Đôi mắt Đinh Nhất sáng quắc quan sát cô. Khi anh định cất tiếng nói gì đó thì bỗng nhúu mày, cảnh giác ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa. Ngoài cửa, những chú chó lớn liên tiếp sủa vang. Mà chiếc máy trên bàn cũng rung lên “Tít tít” không ngừng!

“Có người xông vào đây.” Đinh Nhất cầm lấy khẩu súng liên thanh trên bàn vọt ra cửa “Tốc độ nhanh thật!” Trình Thanh Lam nghe vậy lập tức biến thân. Cô bước nhanh cùng đi ra ngoài nhưng cô va đầu vào cửa cái ầm. Cô nghe răng sờ sờ đĩnh đầu, chiếc mặt trong suốt tự động xác định mục tiêu ở phía xa:

“Khoảng cách: 2500 mét

Thể trọng: 75kg

Có bắn hay không?”

Cô ghìem bước theo đuôi Đinh Nhất đến một khu nhà sau quảng trường. Chỉ thấy đội chó dữ đáng nghiêm chỉnh tập hợp xếp hàng thành thể tấn công, hỏa tiễn dựng thẳng trên lưng khắp bốn phía quảng trường. Mà hơn mười người đứng tại quảng trường cũng dẫn theo mười mấy chú chó dữ nhanh chóng dốc sức phòng ngự.

“Đinh Nhất, đã lâu không gặp.” Người chiến sĩ trưởng nhóm đứng vững không hề thay đổi sắc mặt. Mười mấy chiến sĩ đứng phía sau cũng nghiêm như pho tượng. Mặc dù bị mấy trăm chú chó dữ bao vây nhưng bọn họ cũng không buồn liếc nhìn.

Trình Thanh Lam nhìn đám người xa lạ này, đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Cô đã ở đây hơn mười ngày. Mặc dù cũng nhìn thấy một số quân nhân mạnh mẽ nhưng cũng là kẻ hạ lưu, cười hi hi ha ha, cam chịu cảm giác chán chường. Mà những người đàn ông trước mặt này lại khác. Bọn họ giống như những người lính chân chính, trấn tĩnh trầm mặc, lạnh lùng nghiêm chỉnh. Dường như bọn họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Tựa như một người lính chính quy của một quốc gia bình thường, mà không phải là những người lưu vong bị quốc gia vứt bỏ.

“Trần Giai Tân, đã lâu không gặp.” Đinh Nhất căng thẳng quan sát người đó “Hình như tôi không hề mời anh.”

Đột nhiên Trần Giai Tân giơ tay lên, đứng nghiêm kính cẩn chào theo nghi thức quân đội. Mười người phía sau cũng đồng thời chào theo. Trần Giai Tân nói: “Diệp lão đại kêu chúng tôi đến đây xin lỗi anh. Hồng Huân đã bị xử phạt.”

Nhưng Đinh Nhất lại nói hơi chán ghét “Khỏi.”

Trần Giai Tân cũng không quan tâm. Ánh mắt anh ta chuyển hướng đến Trình Thanh Lam đang đứng bên cạnh. Lúc này ánh mắt khôn ngoan hơi biến hóa, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt rồi nói “Trình Thanh Lam?”

Trình Thanh Lam nhìn Đinh Nhất. Anh ta không có phản ứng. Trình Thanh Lam tránh không trả lời, “Anh tìm cô ấy có việc gì?”

Ánh mắt Trần Giai Tân run lên, “Xin lỗi, Trình tiểu thư, cô phải đi theo tôi.”

Đinh Nhất nói bình tĩnh, “Tại sao phải theo anh?”

“Chúng tôi nghi ngờ bảy ngày trước, cô ta có liên quan đến việc đồng đội chúng tôi bị mưu sát.” Trần Giai Tân nói, “Diệp lão đại có lệnh, phải dẫn cô ấy trở về.”

“Không thể nào.” Đinh Nhất từ chối dứt khoát. “Ngày nào cô ấy đều ở bên tôi. Làm sao có thể mưu sát đồng đội của các cậu?”

Trần Giai Tân lắc đầu, “Lão đại có lệnh tôi phải dẫn cô ấy trở về.”

“Nếu như tôi nói không được thì sao?” Đinh Nhất cười lạnh “Diệp lão đại muốn tuyên chiến phải không? Tôi hầu!”

Trần Giai Tân nói cân nhắc “Chúng tôi dẫn cô ấy trở về chỉ vì muốn điều tra rõ ràng. Hiện tại không có manh mối khác, chỉ biết là hung thủ cũng đặc biệt giống như cô ấy.” Ánh mắt của anh ta dừng lại tại khẩu đại bác trên vai và chiếc trảo sắt trên tay phải của Trình Thanh Lam.

Thoáng cái Trình Thanh Lam chợt hiểu ra, “Tôi biết rồi! Còn có một nhóm người cũng giống như tôi, cũng bị cải tạo như vậy. Nhất định là bọn họ làm! Anh nên đi tìm bọn họ chứ không phải tìm tôi!”

Trần Giai Tân lắc đầu “Không có manh mối khác, cô là manh mối duy nhất. Tôi phải dẫn cô đi. Hãy yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

Đinh Nhất mạnh mẽ giơ súng lên nhắm ngay Trần Giai Tân. Trần Giai Tân không hề nhúc nhích. Mười mấy người phía sau đồng loạt chìa họng súng nhắm ngay Đinh Nhất và Trình Thanh Lam. Nhất thời hai bên giằng co gườm gườm sẵn sàng.

“Đinh Nhất, tôi nói một lần cuối cùng. Anh hãy suy nghĩ cho kỹ. Trước buổi trưa ngày mai phải đưa cô ấy đến tay Diệp lão đại. Nếu không, chúng tôi cho rằng anh tuyên chiến với chúng tôi.”

Đinh Nhất tái mặt không lên tiếng. Đôi mắt cũng bùng bùng lửa giận.

“Diệp lão đại không muốn vùng đất chết sẽ có thêm người bỏ mạng nữa. Nhưng nếu như anh cố ý không phối hợp. Hồng Huân và thuộc hạ của cô ta sẽ nhận nhiệm vụ chiến đấu. Lần này bọn họ đã phạm phải sai lầm. Diệp lão đại cũng không ngần ngại dùng bọn người liều mạng này để đổi lấy sinh mệnh của những chiến sĩ trung thành dưới trướng của anh.”

Trần Giai Tân chào hai người rồi xoay người sải bước rời đi.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn Đinh Nhất đang cau mày, trái tim cô dần dần trùng xuống.

“Đinh Nhất, để tôi theo bọn họ đi.” Trình Thanh Lam nói.

“Em điên rồi!” Đột nhiên Đinh Nhất cúi đầu, nhìn thẳng vào cô, “Em cho rằng tôi sợ bọn họ à?”

Trình Thanh Lam lắc đầu, “Nhưng không thể vì chút hiểu lầm mà hi sinh tính mạng của đội quân của anh!”

“Không, tôi sẽ không đồng ý.” Đinh Nhất nhìn cô kiên định, “Cùng lắm thì chúng ta rời khỏi đây đi đến phía bắc. Diệp Diễm sẽ không nín lấy chúng ta không chịu buông tha đâu.”

“Thế nhưng ở đây có kho lương thực dự trữ. Nếu như lúc này chúng ta bỏ đi thì có thể chúng ta tìm khắp nơi cũng chẳng có thức ăn đâu.” Trình Thanh Lam bình tĩnh phân tích. Sở dĩ Đinh Nhất chọn nơi này là trụ sở là bởi vì phát hiện ở đây có một kho lương thực dự trữ bí mật của chính phủ. Thức ăn bên trong kho đủ để bọn họ ăn đến mấy năm.

“Đi một bước tính một bước.” Đinh Nhất nhìn đội quân chó dữ đang vây quanh quảng trường, “Luôn luôn có cách giải quyết.”

Đêm hôm đó, Trình Thanh Lam và Đinh Nhất không hẹn mà cùng về phòng thật sớm, không nói chuyện phiếm như ngày thường, cũng không rúc vào nhau như tình nhân.

Tối nay, vầng trăng khuyết soi sáng tịch liêu treo trên bầu trời. Xung quanh đồng hoang tàn hoàn toàn tĩnh lặng như một tòa thành chết.

Trình Thanh Lam mặc chiếc áo sơ mi rộng của Đinh Nhất, ngồi bó gối trên mặt đất trước cửa phòng Đinh Nhất, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng.

“Đinh Nhất, tôi muốn nói chuyện với anh. Anh đừng đi ra, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh thế này được không?” Trình Thanh Lam cười yếu ớt, “Từ lúc tôi tỉnh lại đã mười mấy ngày. Mỗi lần anh gặp tôi đều ôm tôi và hôn tôi. Ngoại trừ hai ngày đầu tiên tôi gặp anh, hai chúng ta đã thật sự không trò chuyện rất lâu rồi.”

Bên trong phòng yên lặng. Qua một lúc lâu mới nghe thấy tiếng Đinh Nhất vang lên trầm âm “Được.” Tiếng nói kia êm ái như tiếng đàn violin.

“Đình Nhất, trước khi người ngoài hành tinh tấn công, vùng đất có dáng vẻ ra sao?”

“... Rất xinh đẹp.”

“Có phải rất hiện đại hay không?”

“Đúng vậy.”

“Các anh ra ngoài thường sử dụng công cụ giao thông gì? Có phải thường xuyên đi du lịch ngoài không gian không?” Trình Thanh Lam nhắm hai mắt lại, khóe miệng nhếch lên.

“Ra ngoài thì ngồi phi thuyền, hoặc là máy bay tự động. Tôi cũng chỉ đến sao Hỏa và mặt trăng thôi, chưa đi đâu khác.” Tiếng nói Đình Nhất truyền ra khỏi phòng.

Trình Thanh Lam đáp lại một tiếng “Thích thật! Trước đây tôi chưa ra khỏi nước, chỉ du lịch mấy nơi trong nước thôi. Các anh quá hạnh phúc rồi. Chúng tôi ra khỏi nhà còn phải chen chúc trên tàu điện ngầm. Mặc dù rất nhanh nhưng các anh vẫn siêu cấp hơn nhiều. Vậy trước đây anh từng có bạn gái không?”

“Không có.” Tiếng nói Đình Nhất bình ổn.

Trong lòng Trình Thanh Lam từ từ vui mừng, vừa ngọt ngào lại vừa chua chát, sau đó thì mềm nhũn. Bỗng nhiên lại nhớ đến gì đó, cô cười gượng, “Vậy anh từng có phụ nữ không?”

“Từng có.”

“Bao nhiêu?”

“Không nhớ rõ.”

“Lần đầu tiên là khi nào?”

“Em có rất nhiều câu hỏi nhỉ!” Đình Nhất dừng lại một chút, “Công chúa của tôi.” Giọng nói rất trầm ấm êm ái.

Thoáng cái Trình Thanh Lam nhớ lại ngày đầu tiên gặp anh. Hai tay đặt ra sau gáy, thông dong nhìn cô, cất giọng dí dỏm, “Chế độ lái tự động, công chúa của tôi ạ.”

Tim cô thoáng cái nhói đau.

“Đình Nhất, cảm ơn anh, ngủ ngon!” Trình Thanh Lam lau mắt, “Ngày mai gặp.”

Đình Nhất không đáp lại.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Cơ thể cao lớn của anh đang tựa lên chiếc ghế dài trong phòng, qua một hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Trình Thanh Lam, anh nhắm lại cái tên này trong lòng.

Đình Nhất, anh lại nhắm tên của mình.

Đã hơn mười ngày nay, rõ ràng đầu mày cuối mắt của cô vẫn mang niềm e thẹn và vui sướng. Nhưng vì sao vẫn còn có thể kiên trì kháng cự lại mình chứ?

Thật sự không nghĩ ra.

Đình Nhất cầm lấy màn hình tinh thể lỏng mỏng như tờ giấy và to cỡ bàn tay. Bản đồ của vùng đất đang ở trong tay, chính giữa là vùng đất chết dài và hẹp, phía đông là chấm đỏ đang lẳng lẳng bất động.

Đó là Trình Thanh Lam. Hơn mười ngày trước là một cái tên xa lạ. Hôm nay lại ở trong lòng bàn tay của mình.

Anh ném màn hình tinh thể lỏng qua một bên rồi đứng lên đột nhiên vỗ vào vách tường. Giống như cảm ứng, vách tường đối diện đột nhiên hiện lên một tia sáng hình chữ thập. Rồi sau đó chợt xuất hiện một chiếc LCD rộng sáu mét, trên đó có chín màn hình cho thấy những hình ảnh khác nhau.

Anh trở lại nằm xuống ghế, nhìn vào màn ảnh trần trần không chớp mắt.

Qua thật lâu, đêm đã rất khuya. Đinh Nhất đang nằm trên ghế bồng nhướng mày. Ngoài cửa truyền đến tiếng động rất nhỏ. Hai tay Đinh Nhất nâng cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đinh Nhất, tôi đi đây.” Tiếng nói nhẹ nhàng quen thuộc cất lên thật nhỏ như đó chỉ là tự nói với mình, “Không dám chào từ biệt anh. Ngày mai anh tỉnh lại đừng nóng giận. Tôi gây họa thì chính mình tự giải quyết. Anh ngủ ngon! Anh phải chờ tôi trở về. Tôi sẽ về mà.”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng, xa dần rồi xa dần, rồi sau đó vang lên tiếng động cơ rất nhỏ. Đó chính là tiếng động cơ anh rất quen thuộc, chiếc motor điện anh làm riêng cho cô.

Rốt cuộc xung quanh đã yên tĩnh hoàn toàn.

Đinh Nhất vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích. Qua thật lâu anh mới xoay đầu lại. Một lần nữa chuyển mắt nhìn vào màn ảnh LCD khổng lồ.

“Vẫn muốn đi sao Trình Thanh Lam?...” Anh thì thầm “Vây thì đi thôi.”

Cơ thể cao lớn của anh duỗi ra, hai mắt nhìn chăm chú vào hình vẽ đang di chuyển trên màn ảnh.

Nhưng suy nghĩ của anh lại bay xa. Anh nhớ đến ngày đó anh bí mật nghiên cứu sóng điện não sinh vật ở bên con sông Đen dày đặc chất phóng xạ. Hết lần này đến lần khác anh nhạy bén bắt được luồng sóng yếu ớt của cô. Nếu không phải anh thực hiện kích thích sóng điện não sinh vật phạm vi lớn ảnh hưởng đến cô, có thể cô sẽ vĩnh viễn ngủ say bên dòng sông Đen. Anh biết nhất định cô có bí mật, nhưng không nghĩ đến tiềm lực vũ khí chiến đấu của cô lại lớn mạnh như thế. Nếu như ngày đó anh tìm được cô trước nửa giờ thì chuyện chắc đã dễ dàng hơn nhiều rồi. Tựa như chú gà con mới sinh ra, cô sẽ xem anh là nơi nương tựa duy nhất. Mà không như bây giờ, anh phải kiên nhẫn từng chút từng chút để khiến cho cô khẳng khái một mực đi theo mình.

Anh nhìn trần trối vào màn ảnh rồi bật cười. Có lẽ trước kia anh đã sai rồi, phải dùng cách thức ương ngạnh mới có thể khiến cô an tâm đi theo mình.

Anh vươn cánh tay dài ra, khẽ chạm lên màn hình.

Chín ô trên màn ảnh đều là hình ảnh của một cô gái. Cô gái kia mặc áo hai dây quần soóc. Cô gái kia thích cuộn tròn lại khi ngủ. Cô gái kia lỏa lồ đứng tắm dưới vòi sen, kinh ngạc phát hiện dưới rốn có một nút màu đỏ. Cô gái kia gạt anh lên lên núp trong phòng luyện tập vũ khí trang bị trên người. Cô gái kia gặp được đồng loại trong con hẻm trống trải...

Tất cả đều là hình ảnh củ cô. Mỗi một ngày cô ở đây, từng thời khắc, từng cử động. Cô thật ngốc. Nếu như nơi này không có thiết bị quản lý làm sao anh lại yên tâm trú đóng ở đây? Tựa như cô vẫn còn hơi phòng bị anh, nhưng cô không biết căn bản chỉ phí công.

Phương đông dần dần lộ ra tia sáng. Hôm nay anh bắt đầu cuộc sống cô đơn một thời gian cho đến khi cô trở về.

Chắc chắn cô sẽ trở lại, anh tin là vậy. Cô rời đi mới có thể phát hiện, tất cả vùng đất này, chỉ có anh che chở cho cô. Anh chu đáo huấn luyện khai phá lực chiến đấu của cô; Và anh chính là chỗ dựa quan trọng sau này cho cô.

Trong đầu lại xuất hiện lên những hình ảnh rời rạc. Đó chính là ngày đầu tiên anh gặp cô. Cô đứng trên sân khấu bị bao vây bởi những tên đàn ông thèm khát. Sắc mặt cô tái nhợt nhưng lại lạnh lùng cao ngạo như một nữ vương. Rõ ràng thân thể sợ đến run rẩy nhưng lại gan dạ lớn tiếng mắng chửi những gã kia “Biến thái... Tất cả đều biến thái...”

Thật là thú vị.

Trong căn phòng âm u, Đinh Nhất cười sâu lắng. Cánh tay dài nhấc lên liên tục tìm kiếm lục lọi đồng hình trên màn ảnh. Cuối cùng nhẹ nhàng chọn ra một tấm. Anh phóng lớn tấm hình đó lên, trong nháy mắt, tấm hình kia chiếm hết màn ảnh sáu mét to lớn.

Trong tấm hình, cô trắng như tuyết đứng dưới vòi sen, ngửa khuôn mặt xinh đẹp lên, đôi mắt to khép hờ, lông mi hơi run, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Nhưng giọt nước trong suốt càng tôn lên cơ thể láng mịn căng mọng như một trái mật đào quýt rữ.

Đôi mắt Đình Nhất lặng lẽ lướt qua từng tác da thịt trên tấm hình. Tay phải anh cởi quần, lấy ra, bắt đầu chậm chậm xoa vuốt lên xuống.

Ánh mắt anh lướt qua vùng đất bí ẩn nhất của cô. Anh chỉ cảm thấy cổ họng thít chặt, bụng nóng rực. Tay trái anh phóng hình ảnh lớn hơn nữa lại lớn hơn nữa. Tay phải càng xoa vuốt nhanh hơn và nhanh hơn, nhanh chóng liên tục phát ra tiếng vang lả lướt.

Rốt cuộc, kẽ răng bật ra tiếng rên nhẹ duy nhất tới nay. Thân thể anh chợt căng chặt cong lên. Tay phải đột nhiên dừng lại cầm chặt lấy dục vọng của mình. Tay trái thì nắm chặt tay ghế.

Một lúc lâu sau thân thể của anh mới chậm rãi thả lỏng, anh yên lặng nằm xuống ghế dài.

Nhưng ánh mắt anh từ từ dời đi, cuối cùng dừng lại nơi nụ cười lẳng lặng nở rộ của cô.

11. Chương 11: Bị Người Thú Nhìn Thấy Hết

Giữa vùng đất chết có một con đường nối liền hai miền Đông – Tây rất dễ nhận thức phương hướng. Nơi đây từng là một trung tâm thương nghiệp. Các đường nét tròn trĩnh dưới bầu trời âm đạm hoàn toàn không phù hợp với các định luật về cơ học của kiến trúc, nhưng lại hợp thành những tòa nhà hào hùng, vừa mâu thuẫn lại vừa hài hòa.

Chỉ có điều những tòa nhà này giờ đây đã đổ nát gần hết, yên tĩnh đứng sừng sững nơi vùng đất chết.

Nhưng không ngờ rằng đường sá vẫn được giữ gìn sạch sẽ, trên đường dăm ba tốp chiến sĩ rải rác. Phần lớn là đàn ông, nhưng ngẫu nhiên cũng có một hai phụ nữ, họ đều có cơ bắp cường tráng, khuôn mặt hung dữ. Có đôi khi còn có thể thấy một hoặc hai người thú nửa người trên là thú, nửa người dưới là người, giống hệt như quái thú của Hồng lão đại, chỉ không có sự cao lớn, cường tráng vừa hung hãn như nó mà thôi. Thậm chí có người thú còn tán gẫu với các nữ chiến sĩ, tư thế giống hệt với những người đàn ông. Cũng không phân biệt được bọn chúng là do người và thú tạp giao mà ra hay là kết quả của sự ô nhiễm sinh hóa?

Mọi người tán gẫu, hút thuốc, có kẻ còn lấy đồ ăn, vũ khí các thứ ra để tiến hành trao đổi dọc trên con đường. Người ở nơi này còn trầm tĩnh hơn người ở phía Đông.

Một binh lính trẻ tuổi đứng tựa vào một bức tường. Người đó đội mũ lính dạng dẹt, vành mũ kéo xuống rất thấp, không nhìn rõ mặt. Trên người mặc một bộ quân phục xám trắng rộng rãi, có vẻ là một kẻ nhỏ gầy. Tuy rằng là một kẻ lạ mặt xuất hiện trên đường, nhưng lại khiến những người qua lại không nhìn được quay đầu liếc nhìn người đó. Thế nhưng lại không hề có ai tiến lên bắt chuyện.

Bởi vì người đó đang ôm một cây súng máy vô cùng vĩ đại ở trong tay. Đường như lớn hơn nửa người của mình. Trên súng máy còn có những vết máu lớn màu đỏ sậm, cho thấy chủ nhân của cây súng này không phải là người hiền lành gì.

Sau bức tường rào cao không đến mười mét là trái tim của vùng đất chết này: Nơi ở kiêm trung tâm chỉ huy của Diệp Diễm.

Người lính trẻ tuổi cứ đứng đó rất lâu không hề nhúc nhích, tựa như đã ngủ mất.

Được rồi, quả thật là cô đang ngủ. Cả đêm chạy trên đường, rốt cuộc cũng tìm được nơi ở của Diệp Diễm. Cô thật sự mệt đến mức không đi nổi nữa.

Ngực bị bó chặt, tóc dài quấn trong mũ, trên mặt lấm lem bùn đất và các vệt đủ màu, lại mang một cây súng máy nhuốm máu. Cô chính là chiến sĩ nhỏ gầy lại liều mạng đó.

Đột nhiên sau lưng vang tiếng động cơ ô tô, cô hơi tỉnh táo lại, xem xét xung quanh. Tay kéo thấp vành mũ, nghiêng đầu nhìn qua.

Đó là một chiếc xe bọc thép màu xám bạc. Nhưng lớp kim loại bên ngoài không khiến người ta có cảm giác nặng nề. Ngược lại giống như được phết lên chất lỏng khiến nó tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Những binh nhì ở tòa nhà cũ kia đều đồng loạt giơ tay lên chào, còn người lính đứng trước xe bọc thép thì hơi cúi người.

Một người đàn ông cao lớn bước ra. Bởi vì bị vệ binh cản tầm mắt, Trình Thanh Lam chỉ nhìn thấy đôi chân thon dài mạnh mẽ. Người đàn ông hơi nâng tay đáp lại quân lễ của vệ binh. Chiếc mũ lính của anh ta cũng kéo xuống rất thấp. Từ góc độ của Trình Thanh Lam, cô chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sâu không thấy đáy chợt lóe lên. Người đàn ông kia liền cúi người ngồi vào xe. Trong chớp mắt chiếc xe bọc thép đã không thấy bóng dáng.

Người này có phải Diệp Diễm không? Xem ra cũng hơi giống. Anh ta định đi đâu?

Vừa đúng lúc, Trình Thanh Lam nghe thấy rõ hai vệ binh đứng ở cửa khê thì thầm: “Nghe nói sáng nay sau khi đi tuần tra toàn bộ đội cảnh vệ, buổi chiều lão đại sẽ ra chợ nhận hàng.”

“Ừ. Nghe nói lão đại mua phụ nữ ở Nam Thành.”

“Tuyệt! Quả thật đàn bà ở đây ít quá! Mà sao chỉ mua một người vậy?”

“Nghe nói biên phòng Nam Thành kiểm soát rất nghiêm...”

Trình Thanh Lam lùi về rồi kéo thấp vành mũ.

Buổi chiều Diệp Diễm sẽ ra chợ? Đó là một cơ hội tốt. Cô khiêng súng lên, men theo vách tường không một bóng người, lên vào con hẻm nhỏ rồi rời đi.

Lúc còn ở cùng Đinh Nhất, cô vẫn chưa phát hiện ra thính lực của mình cực tốt. Bởi vì bên cạnh cô chỉ có mỗi mình Đinh Nhất, mà Đinh Nhất ngoài việc nói chuyện với cô ra thì cũng không nói với ai khác. Lúc đó, cô chỉ nghĩ là thính lực của mình dường như đã trở nên tốt bất ngờ. Sáng nay sau khi bước chân vào khu dân cư tương đối phồn thịnh này, cô mới phát hiện được thì ra thính lực của cô cũng trở nên rõ đến lạ thường. Nếu không phải bây giờ đã là hai trăm năm sau, cô còn thật sự sẽ cho rằng mình là một cao thủ võ lâm.

Có lẽ là sự thay đổi của cơ thể do xuyên không mà ra ư? Cô cười cười, cũng không tiếp tục nghiên cứu thêm.

Tối hôm qua khi rời khỏi nơi ở của Đinh Nhất, cô cũng hơi suy xét lại đối sách của bản thân. Trực tiếp đuổi theo Trần Giai Tân ư? Không được! Nếu buông tay chịu trôi, ai có thể cam đoan sự an toàn của cô đây? Cách tốt nhất là phải có một cơ hội, một cơ hội để cô có thể ngang hàng ngang về nói chuyện với Diệp Diễm.

Nhưng vừa rồi khi nghe thấy bọn lính bàn luận chuyện Diệp Diễm lại đến Nam Thành mua phụ nữ, cô chỉ cảm thấy khinh bỉ. Tuy rằng không biết anh ta dùng cách gì vượt qua phòng tuyến để mua phụ nữ, thế nhưng việc mua bán mạng người chắc cũng chỉ để thỏa mãn bản thân thôi. Thật đúng là mặt người dạ thú!

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy bản thân không vội vã xuất hiện là hoàn toàn đúng!

Cô dễ dàng biết được vị trí chợ từ người đi đường. Nhưng người đàn ông bị hỏi kia lại nhìn Trình Thanh Lam chằm chằm, cho đến khi Trình Thanh Lam quơ quơ khẩu súng với anh ta, anh ta mới thu hồi tầm mắt.

Cái gọi là chợ, cũng chỉ là một khu toàn những kho hàng bị bỏ hoang. Ở giữa là một quảng trường rộng, bốn phía đều là các kho hàng lớn. Có nơi chuyên bán lương thực, chuyên bán khoáng thạch; còn bán vũ khí trao tay, thậm chí còn bán chó, sư tử và các loại động vật khác. Sự hủy diệt của chiến tranh đã khiến xã hội nơi đây trở về hình thái nguyên thủy.

Duy chỉ không thấy là nơi buôn bán phụ nữ. Trình Thanh Lam cúi thấp đầu, đi dọc theo mỗi gian của kho hàng. Quả nhiên, có một kho hàng vắng tanh không một bóng người nằm ở phía Đông Nam cách quảng trường xa nhất. Cô thấy có hai người đàn ông đứng trước cửa kho hàng. Họ không mặc quân trang, miêng ngậm điều thuốc. Một người tự châm còn một người thì xin một tẩu mỗi lửa.

Trình Thanh Lam nép sát vào bên vách tường của kho hàng, ngồi xổm xuống, nghe trộm cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Khi nào lão đại tới?”

“Nhanh thôi.”

“Anh nói xem, chúng ta thuận lợi hộ tống cô ta đến đây có phải lão đại sẽ thưởng không?”

“Ha ha, đừng nghĩ là tôi không nhìn ra, anh thích cô gái đó đúng không?”

“Một cô gái rất tốt, sao lại bị bán đến vùng đất chết này? Ở đây, chẳng phải là trở thành vợ của trăm người sao?” Người đàn ông thở dài.

Hai người yên lặng một lát. Trong lúc bọn họ nói chuyện, Trình Thanh Lam rút ra một cây súng gây tê, nhắm về phía họ.

Hai tiếng “bụp, bụp” nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Hai người đàn ông không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã nhào xuống. Trình Thanh Lam thu hồi trang bị toàn thân, nhanh chóng vọt tới cửa kho hàng. Cô kéo hai người đàn ông đến mặt sau của kho hàng giấu đi, rồi trở lại cửa. Cô thoáng nhìn thấy một công tắc bên phải cánh cửa kim loại, cô ấn vào, cánh cửa kim loại từ từ mở ra.

Đó là một kho hàng trống không. Chỉ có một bóng dáng gầy yếu đang núp ở trong góc. Nhìn thấy cửa mở, cô ta đột nhiên ngẩng đầu. Trên gương mặt thanh tú là đôi mắt sáng ngời cảnh giác nhìn Trình Thanh Lam.

“Cô đừng sợ, tôi tới cứu cô ra ngoài.” Trình Thanh Lam đưa tay về phía cô gái. Thấy cô ta vẫn sợ mình, Trình Thanh Lam cười khổ. Nhìn thấy bên cạnh có để một chậu nước sạch và vài miếng bánh quy, cô đi đến lấy nước rửa mặt sạch sẽ.

“Nhìn đi, tôi cũng là con gái. Tôi sẽ không hại cô.” Cô nói.

“Tôi không đi.” Cô gái lắc đầu, “Tôi không trở về được.”

“Ít nhất cũng phải rời khỏi nơi này!” Trình Thanh Lam hơi khó hiểu.

“Đi đâu? Tôi nghe nói đây là vùng đất của Zombie, tôi không muốn chết!” Cô gái rưng rưng nói, “Ba, ông nội và bà nội đều đã chết, tôi tự nguyện bán tới đây để có tiền chữa bệnh ẹ.”

Trình Thanh Lam ngây người một chút, lát sau lại nói: “Mau, chúng ta đổi quần áo.”

“Hả?”

“Cô mặc quần áo của tôi, lấy súng của tôi, đi dọc theo đường lớn về phía Đông. Khoảng chừng bốn giờ, cô sẽ nhìn thấy một con chó lớn đang trông coi một chiếc mô tô điện. Cô lái nó đi về phía Đông tìm một người đàn ông tên Đinh Nhất. Anh ấy là người tốt, nhất định sẽ bảo vệ cô. Tôi cũng được anh ấy cứu.” Nhìn thấy đôi mắt của cô gái rõ ràng sáng lên nhưng vẫn cần môi, Trình Thanh Lam nói tiếp, “Còn tốt hơn là ở đây, trở thành đồ chơi của mấy trăm tên đàn ông!”

“Vậy còn cô thì sao?” Cô gái cảm kích nhìn cô.

“Tôi?” Trình Thanh Lam khoát tay, “Tôi không sao! Tôi chủ yếu tới đây tìm người. Giả thành cô không chừng còn giúp tôi nữa kìa!”

Tuy rằng không hiểu ý của Trình Thanh Lam lắm nhưng cô gái vẫn nghe lời cởi quần áo ra, mặc áo khoác quân đội và giày của Trình Thanh Lam, làm dơ mặt, bó người, biến mất ở ngã rẽ nơi con đường mòn phía sau kho hàng.

Lúc này Trình Thanh Lam đã cởi hết ra, chỉ còn lại chiếc quần ngắn bó sát có quai đeo. Cô sợ Diệp Diễm có thể nhận ra cách ăn mặc đặc trưng của cô là quần ngắn có quai đeo, nên cô phải ngụy trang cho thật giống một cô gái bị bán đến đây. Vì thế, cô không thể không liếc nhìn trang phục của cô gái để lại ở trong góc.

Đó có lẽ là quần áo mà bọn buôn người bắt cô gái kia mặc. Một bộ đồ lót màu đỏ tím. Chúng được nối liền bằng một lớp lụa mỏng màu đen mềm mại đến không ngờ.

Người thời đại này, quả là... có khẩu vị kinh tởm.

Trình Thanh Lam hiểu rõ chắc chắn Diệp Diễm trong truyền thuyết kia nhất định sẽ đích thân kiểm tra món hàng quý giá này. Nếu đến lúc đó Diệp lão đại đến gần cô không hề phòng bị, con dao nhỏ được giấu trong tay cô sẽ kề ngay động mạch cổ của anh ta. Như thế việc nói chuyện chẳng phải sẽ thoải mái hơn rất nhiều sao?

Sức chiến đấu của Trình Thanh Lam đã qua khổ luyện trong thời gian dài, nên cô nóng lòng muốn thử. Được rồi, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Trình Thanh Lam không dám khép lại cửa kho hàng. Vì sợ sẽ không biết được tình huống bên ngoài. Cô ra ngoài thăm dò, thấy hai bên trái phải đều không có ai. Cô yên tâm thoải mái quay trở về. Tránh khỏi nơi có ánh sáng, cô cởi áo hai dây quần soóc, nhét vào ba lô, thay bộ đồ màu đỏ tím kia. Thế mà bộ đồ này lại vô cùng vừa vặn với cô. Thậm chí chiếc áo lót kia cũng bao trùm vừa khít nơi tròn trịa của cô.

Nhưng sau khi thay xong, cô lại hơi hối hận. Lốp voan mỏng màu đen như ẩn như hiện kia quả thật quá mức nổi bật, bản thân cô cũng cảm thấy thật sự.... quá dung tục.

Cô hơi mất tự nhiên kéo kéo phía trên, lại chỉnh sửa phía dưới. Thậm chí cô có thể tưởng tượng được nhìn từ phía sau lưng sẽ như thế nào....

Thôi! Vẫn nên cởi ra đi! Cô vừa thoáng nghĩ, đang định nâng tay, lại bỗng nhiên dừng lại, khóe mắt cô vừa lướt thấy một bóng đen!

Một bóng đen! Vậy mà cô lại không thể nghe thấy chút âm thanh nào?!

Tay phải cô nhanh chóng cầm lấy súng máy tựa vào tường, nhắm ngay vào bóng dáng cao lớn ngay cửa kho hàng. Cô ngừng đầu, lại không tự chủ mà ngáy ngẩn.

Vậy mà.... đó không phải là người.

Ánh mặt trời giữa trưa như xé rách khoảng đất trống kia. Một tên đàn ông cao lớn cương trực trầm mặc đứng ngay cửa ra vào, giống như một bức điêu khắc. Đôi mắt của anh ta sáng ngời xinh đẹp hơn bất cứ người nào mà cô từng thấy. Ánh mắt của anh ta lướt qua người cô, sau khi kinh diễm qua đi chỉ còn vẻ thất thần. Đường như thời gian đã bị đóng băng lại, dường toàn bộ thế giới này chỉ còn lại mình cô....

Người thú này khác hẳn tên quái thú của Hồng lão đại. Quái thú cao lớn, hung mãnh và xấu xí. Mà người thú này, thân hình cao lớn nhưng không thô kệch, cơ bắp rắn chắc, tứ chi thon dài. Anh ta mặc áo sơ mi quân đội màu xanh nhạt và chiếc quần dài, trên cổ là lớp lông rậm thô ráp. Đầu của anh ta có gần giống đầu hổ, điểm khác chính là không có vằn lông trên trán. Hai chiếc răng nanh sắc nhọn như ẩn như hiện. Đôi mắt anh ta lại thuộc về loài người, đen láy và sáng ngời dị thường.

Đây thậm chí là một người thú vô cùng tinh khiết đẹp mắt. Trong lúc đó Trình Thanh Lam không hề thấy anh ta khó coi. Có lẽ do khí chất thanh thiết trầm ổn của anh. Trình Thanh Lam đã từng bị người đàn ông khác nhìn chăm chú, nhưng lại chưa bao giờ bị một người thú giống đực nhìn không hề kiêng nể như thế. Trong ánh mắt anh ta không có dục vọng làm lòng người hoảng sợ, chỉ đơn giản là sự si mê của giống đực với giống cái. Điểm chết người là, trái tim của Trình Thanh Lam còn đập rộn ràng vì ánh mắt của anh ta, mặt còn hơi hơi nóng lên nữa.

Luống cuống cái gì? Anh ta là người thú, không phải đàn ông! Cô tự nói với mình.

Trình Thanh Lam ghìim súng, chậm rãi tới gần: “Anh là ai? Anh nhìn thấy gì rồi hả?”

Ánh mắt anh ta chợt lóe sáng, có lúc còn có hơi thất thần khiến Trình Thanh Lam giật cả mình: “Anh, vừa rồi anh nhìn lén tôi thay quần áo phải không??”

Người thú yên lặng, lại hơi hoài nghi vì câu hỏi của cô. Ánh mắt vô cùng lo lắng của anh ta hơi dao động tại đường cong trắng trẻo tinh tế sau lớp lụa đen. Đầu Trình Thanh Lam trống rỗng. Thân thể của cô bị tên bán thú này thấy hết rồi!

Cô ghìim súng, tới gần anh ta một chút, lại bỗng nhiên có ảo giác, tai của anh ta vểnh lên, răng nanh cũng hơi vươn ra một chút.

“Rất đẹp.” Người thú bỗng nhiên mở miệng, tiếng nói không ngờ lại trầm ấm êm tai như dòng chảy róc rách. Ánh mắt của anh ta chợt tắt, vẻ kinh diễm và thất thần vừa rồi đã không còn. Nhưng ánh mắt chăm chú nhìn cô lại vẫn mang theo sự nóng bỏng.

12. Chương 12: Bán Thú Dị Dàng

Thân mình Trình Thanh Lam hóa đá. Một tay nắm lấy chiếc áo khoác màu đen ném dưới đất của cô gái kia bao kín lấy mình.

“Buông súng.” Người thú nhìn cô đang lấy chiếc áo đen quần lại thân thể càng khiến đường cong lả lướt hiện rõ hơn, đôi mắt càng trở nên sâu thẳm: “Tôi không có vũ khí, cũng không có ác ý.” Anh buông tay.

“Anh tới mua hàng?” Trình Thanh Lam nhìn thấy trên tay anh ta cầm một cái hộp, trong đó có mấy viên khoáng thạch lấp lánh.

Người thú gật đầu, hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi có thể biết tên em không?”

Dưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng lại hơi say mê của anh ta, mặt Trình Thanh Lam dần nóng lên. Sao lại thế? Anh ta cũng chỉ là một người thú thôi mà....

Nhưng một giọng nói khác lại cất lên trong lòng: Nhưng anh ta là người tinh khiết, trầm ổn nhất trong số tất cả những người đàn ông mà cô từng gặp! Cô đành nhìn về hướng ngực anh ta, lại bất gặp cơ bắp màu đồng nơi cổ anh ta hơi phập phồng, cô nói hơi mất tự nhiên: “Tôi có việc ở đây. Anh nhanh chóng rời khỏi đây đi.”

Người thú lại tiến lên một bước tới phía nòng súng của cô: “Em có thể.... gọi tôi là A Thành. Em gặp phiền phức à?”

“Tôi đang đợi Diệp lão đại. Anh ta hẹn gặp tôi nói chuyện.” Trình Thanh Lam thấy anh ta tới gần liền lui lại phía sau một bước nhỏ theo bản năng. Vì thế cô lại thấy anh ta nhẹ nhàng nở nụ cười.

Người thú ở thế giới này là sự tồn tại biến dị hèn mọn. Họ thường bị bắt làm nô lệ và bị loài người khinh bỉ. Thế nhưng một người thú hèn mọn như vậy lại có nụ cười....vô cùng thu hút. Đó là một nụ cười nam tính dịu dàng và trầm ổn.

“Em đến từ Nam Thành?” Người thú giơ tay nhẹ nhàng bắt lấy nòng súng của cô, “Buông súng đi! Tôi cam đoan sẽ không làm hại em. Nếu không em cứ bắn chết tôi!”

Nhìn anh ta tay không vũ khí, cũng không có vẻ hung ác. Nếu anh ta thực sự có lòng quấy rối, cô tin rằng bản thân mình có thể khống chế anh ta. Huống chi, lời nói của anh ta khiến cho người khác không tự chủ được mà một lòng tin tưởng. Cô nghe theo lời anh ta buông súng xuống, cũng lùi lại hai bước bảo trì khoảng cách an toàn với anh ta.

“A Thành phải không? Tôi không phải đến từ Nam Thành.” Cô đáp: “Tôi là Trình Thanh Lam.”

“Trình....Thanh...Lam....” Người thú chậm rãi lặp lại rồi ghi nhớ cái tên này, “Rất đẹp. Vậy em đến đây bằng cách nào vậy? Trước kia chưa từng thấy em?”

Tay áo sơ mi của người thú hơi kéo lên, cánh tay dài khoanh trước ngực. Cơ thể hấp dẫn dựa trên vách tường. Hai chân dài thẳng tắp bắt chéo vào nhau, in lên tường một hình ảnh vô cùng đẹp mắt. Dưới ánh mặt trời, bộ lông rậm rạp trên cổ anh ta trở nên cực kì mềm mại sạch sẽ. Ánh mắt của anh ta trầm ổn chín chắn hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp.

Trình Thanh Lam nói: “Lai lịch của tôi rất phức tạp, có nói anh cũng không hiểu hết được. Anh đi nhanh đi.”

“Nghe nói Diệp lão đại phải hoàng hôn mới có thể đến đây.” Người thú dừng một chút rồi nói: “Tôi không đi, em nói chuyện với tôi đi.”

“Hãy nghe tôi nói, A Thành! Anh phải đi, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu!” Giọng nói của Trình Thanh Lam lạnh lẽo đi vài phần, lại đưa súng lên nhắm vào anh ta.

“Không!” Người thú buông cánh tay, hai tay đút trong túi quần quân đội, cúi xuống lẳng lặng nhìn cô: “Em giết tôi đi.”

Trình Thanh Lam nhất thời không còn cái kinh chút nào. Được rồi, cô nhận thua. Muốn cô giết người là việc không thể nào. Huống chi là một người thú vô hại như vậy. Cô buống súng, dứt khoát đi đến cuối gara, dựa vào vách tường ngồi xuống.

Bầu không khí trong gara vẫn tĩnh lặng. Trình Thanh Lam hơi hoảng loạn. Lỡ mãng rời khỏi Đình Nhất, một thân một mình xông vào vùng đất chết có người thống trị cường hãn nhất. Giờ đây, cô lại hơi hối hận. Thế nhưng nghĩ đến việc giúp Đình Nhất vượt qua khó khăn, cô lại cảm thấy rất đáng. Lại nhớ đến ánh mắt nóng bỏng thâm trầm của Đình Nhất, cô càng phải chạy trốn, nếu không sẽ rơi vào tay giặc mất.

Nhìn thấy bóng dáng người thú chột lóe lên thì anh ta đã ngồi xuống vách tường nơi cửa. Thân hình cao lớn che mất phân nửa cửa kho hàng. Anh ta tựa như không hề để ý đến sự im lặng giữa hai người. Ánh mắt vẫn sáng ngời nhìn Trình Thanh Lam, trong đó lại có niềm si mê.

Vì thế Trình Thanh Lam lại đỏ mặt, không biết bản thân mình môi hồng răng trắng, khiến người thú than thở.

“A Thành, anh là thuộc hạ của Diệp Diễm sao?” Cô hỏi.

“Không phải.” Giọng nói của người thú A Thành chậm rãi ổn định, khiến người ta chìm sâu vào giọng nói trầm ấm dễ nghe kia của anh ta, “Tôi tự nuôi bản thân.”

Tự nuôi bản thân? Là tiểu thương buôn bán sao? Vậy cũng rất tốt.

“Em tìm Diệp lão đại làm gì?” Ánh mắt A Thành thâm thiết, “Vì sao phải đến nơi này chờ anh ta? Em có thể đến thẳng nhà anh ta tìm mả. Tất cả mọi người đều biết anh ta ở đâu.”

Trình Thanh Lam lắc đầu, “Đó là địa bàn của anh ta. Tôi đi vào, lỡ anh ta giở trò xấu gì, chẳng phải tôi sẽ rơi vào thế bị động sao?”

“À.” A Thành đứng dưới ánh sáng mặt trời, dưới sống mũi cao ngất có chiếc bóng mơ hồ. Đột nhiên trong lòng Trình Thanh Lam xuất hiện một từ: Anh tuấn. Cô nghĩ bản thân quả là điên rồi, thế mà lại cảm thấy một người bán thú anh tuấn.

“Thật ra tôi nghĩ Diệp Diễm có lẽ không phải người xấu.” Trình Thanh Lam vội vàng chuyển đề tài, dời đi sự chú ý của bản thân.

A Thành nhíu mày. Lòng mày của anh ta rất đậm, như thể nhuộm mực. Vì thế trong đầu Trình Thanh Lam lại toát ra từ “Mi thanh mục tú”. Một người bán thú giống đực, đồng lại lại khiến người ta có cảm giác trầm ổn, chín chắn, dịu dàng, tuấn lãng, mi thanh mục tú.

Trong lòng Trình Thanh Lam hơi hoảng, sau đó lại bình thường trở lại. Ánh mắt của cô không né tránh tầm mắt của anh ta, ngược lại nghênh ngang nhìn thẳng vào mắt anh ta. Anh ta là bán thú, một bán thú hèn mọn. Anh ta to gan nhìn cô chằm chằm như vậy, sao cô lại không dám nhìn anh ta?

Ánh mắt nhìn vào cô của A Thành bị kiềm hãm, giọng nói kéo theo vài phần trầm thấp cuốn hút của người đàn ông từng trải: “Trình Thanh Lam, vì sao..... em lại cảm thấy Diệp lão đại không phải là người xấu?”

“Anh ta không giống với Hồng lão đại. Tôi cảm thấy vậy.” Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy ánh mắt của anh ta thật thâm trầm: “Đầu tiên, thuộc hạ của anh ta thoát nhìn rất có kỷ cương. Tiếp theo, lúc tôi đến đây, thật ra có rất nhiều người đều nhận ra tôi là phụ nữ, nhưng lại không có ai tấn công tôi. Hơn nữa, thật ra tôi bị tình nghi đã sát hại cấp dưới của anh ta, thế nhưng người mà anh ta phái tới tìm tôi lại không hề làm gì tôi cả. Cho nên, tôi cảm thấy chắc rằng anh ta cai trị quân đội rất nghiêm ngặt, là một người chính trực.”

A Thành có vẻ hơi kinh ngạc: “Lần đầu tiên thấy người nói vậy. Tất cả mọi người đều nói Diệp lão đại lòng dạ độc ác, lạnh lùng hà khắc.”

“Vậy anh sợ anh ta sao?” Trình Thanh Lam nở nụ cười. A Thành chỉ cảm thấy trước mắt như thể bừng sáng, cứ nhìn chằm chằm nụ cười của cô, trong nháy mắt không biết nói gì.

Trình Thanh Lam thấy anh ta thất thần thì hơi buồn cười. Nhưng cũng sinh ra cảm giác vì được yêu mến mà cảm thấy hư vinh. Trong lòng hơi thẹn thùng rồi rầm. Cô thu lại nụ cười, tiếp tục truy vấn: “Anh sợ

anh ta sao?”

A Thành lắc đầu: “Nếu Diệp lão đại bắt nạt em, tôi sẽ bảo vệ em.”

Anh bảo vệ tôi? Anh cũng chỉ là một người thú thôi! Trình Thanh Lam thở dài trong lòng. Cô đáng chết thật. Vậy mà lại cảm thấy nói chuyện cùng người thú này thật vui vẻ, cảm thấy người thú này thật hấp dẫn.

Trình Thanh Lam làm bộ dăm chiêu: “Nói tới đây, tôi cũng rất lo lắng. Tuy rằng tôi cảm thấy Diệp Diễm có lẽ là một quân nhân tốt, nhưng sao anh ta lại tới Nam Thành mua phụ nữ cho bản thân, thật háo sắc! Tôi chỉ sợ anh ta sẽ bắt nạt tôi.” Lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy hối hận, sao giống làm nũng quá vậy.... Cô vội nghiêm mặt che giấu, lại nghe A Thành trầm mặc một chút rồi nghiêm cẩn đáp: “Nếu là em, không ai có thể đành lòng được mà muốn bắt nạt một chút.”

Lời của anh ta mang theo vài phần ngả nón khiến Trình Thanh Lam đỏ mặt tía tai. Một hồi sau, cô phát hiện thân hình cao lớn của A Thành chậm rãi xê dịch vào trong, hai người cách nhau không đến một mét. Anh ta chỉ nâng đầu gối lên một chút, cánh tay dài khoát lên đùi. Với khoảng cách gần gũi thế cô có thể nhìn thấy rõ cánh tay của anh đặt lên lồng ngực đầy lông đặc thù của phái nam, khiến người gọn gàng anh tuấn như anh ta lại tăng thêm vẻ hoang dã.

“A Thành, sao anh lại đến vùng đất chết?” Trình Thanh Lam tò mò hỏi.

“Mười lăm tuổi tôi bị cha mẹ đuổi khỏi nhà, từ đó trở đi đều sinh sống ở vùng đất chết.” A Thành nói bình thản, “Tôi cũng là người lính bảo vệ vùng đất chết này.”

Trình Thanh Lam sững sờ trong chốc lát, cha mẹ...cha mẹ của người thú, là khái niệm thế nào? Cũng không thể không biết xấu hổ hỏi thẳng ra. Anh ta chú ý tới biểu cảm của cô, A Thành cười yếu ớt: “Đừng lo lắng, cha mẹ của tôi đều là con người. Nhưng khi tôi còn là phôi thai, bị rớt vào gien biến dị.” Giọng điệu của anh thật bình thản.

“Thật sự khó tin!” Trình Thanh Lam nói, trong lòng thương tiếc người thú này. Cô dường như có thể tưởng tượng được, nếu không phải là do biến dị, chắc hẳn anh phải là một người đàn ông anh tuấn đến mức nào.

“Là thật.” A Thành lại xê dịch thân mình, cách cô không đến nửa mét, “Tôi không nói dối em.”

Lòng thương hại của Trình Thanh Lam tràn ra, cô cảm thấy cần an ủi anh ta một chút: “Thật ra cũng không có gì. Người thú cũng không có gì không tốt. Thế giới này, tôi cảm thấy người với thú cũng không có gì khác nhau. Thật đó! Anh và tất cả những người đàn ông tôi từng gặp mấy ngày nay đều rất tốt! Tôi thấy mấy tên người thú ở chỗ Hồng lão đại. Ôi, đều là đám thối tha!”

“Cảm ơn.” A Thành bị giọng điệu của cô chọc cười, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, “Đúng vậy, không có gì không tốt. Tôi thật sự cảm thấy tự hào vì bản thân mang gien thú.”

Trình Thanh Lam nhìn vào mắt anh ta, có thêm vài phần kính nể. Tư tưởng rất tốt! Cô gơ bàn tay phải, chân thành nhìn anh ta: “Xin chào, tôi là Trình Thanh Lam, rất hân hạnh được biết anh!”

“Trình Thanh Lam, gọi tôi là ‘Thành’!” Cánh tay ngăm đen xù lông của A Thành nắm lấy bàn tay trắng mịn thanh mảnh của cô. Tay cô trong tay anh ta có vẻ thật nhỏ, anh nâng tay cô lên, cúi đầu, làn môi ấm áp nhẹ nhàng chạm vào, “Vinh hạnh của tôi!”

Trái tim cô rộn nhịp, muốn rút tay ra. Không ngờ tay của anh ta lại vội vã túm lấy tay cô, sức lực thật lớn, cầm chặt lấy tay cô trong tay mình.

“A! Buông tay ra!” Cô hoảng hốt, “Anh như vậy, tôi sẽ đuổi anh đi!”

“Thật ảm áp.” Anh ta khẽ nói, “Tay cô, cũng mềm mại như tay mẹ tôi vậy. Tôi đã không gặp bà mười hai năm rồi.”

Chết tiệt! Thủ đoạn tranh thủ lòng thương hại của phụ nữ đây mà! Thế nhưng, Trình Thanh Lam cũng không từ chối. Nhìn vào ánh mắt tĩnh lặng của anh ta, trực giác nói cho cô biết, lời anh ta nói đều là thật.

“Vậy vì sao anh không đi tìm bà?” Trình Thanh Lam dịu dàng nói.

“Hai năm trước, nghe nói bà đã biến thành Zombie và chết rồi.” Giọng nói A Thành hơi nhẹ, ngẩng đầu nhìn Trình Thanh Lam cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Vì thế bàn tay bị anh ta nắm chặt cũng không đành lòng rút ra. Bàn tay lông lá của anh ta lại vô cùng ấm áp mạnh mẽ. Tựa như đôi mắt đang tươi cười của anh ta có sức mạnh trầm ổn khiến người ta yên lòng. Bất giác, Trình Thanh Lam cũng nắm chặt lấy tay anh ta. Anh ta biến sắc, càng siết chặt tay cô. Đôi mắt thú có một thâm trầm như đêm tối.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, mềm mại và cứng cỏi, trắng trẻo và ngăm đen, bóng loáng và lông thú, nhỏ bé và to lớn. Một cái nắm tay kia là sự dịu dàng kèm theo sự tinh tế và tê dại kéo dài, theo bàn tay kéo đến tận trái tim, khiến Trình Thanh Lam hoảng sợ tim đập càng nhanh.

“Anh đi đi.” Cô nói khẽ, “Diệp Diễm sắp tới rồi. Có thể sẽ có nguy hiểm!” Cô không muốn anh ta bị thương. A Thành lắc đầu.

“Không được!” Cô lắc đầu, “Trình Thanh Lam tôi xem anh như bạn bè! Nhưng chúng ta cũng chỉ vừa mới quen biết, cũng không hiểu biết nhiều về nhau. Tôi không muốn anh bị tôi liên lụy. Huống chi Diệp Diễm rất mạnh, anh chỉ là một binh lính bình thường, anh cũng không giúp được gì.”

“Nhưng mà, Trình Thanh Lam.” A Thành rành mạch, lần đầu tiên giọng nói hơi bất ổn. Anh ta nhìn cô đầy ngụ ý. “Có một số việc không nên nhìn trên phương diện thời gian dài hay ngắn đúng không?”

Ngón tay dài chai sần của anh ta nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay bóng loáng như ngọc của cô, khiến lòng cô cũng tê dại rung động theo mu bàn tay. Anh ta trầm giọng nói: “Tuy rằng tôi là bán thú, tuy rằng tôi chỉ là một chiến sĩ bình thường, tuy rằng từ nhỏ tôi đã bị loài người khinh bỉ, bị cấm bước vào Nam Thành để sống cùng gia đình. Nhưng hai mươi bảy năm qua, đây là lần đầu tiên tôi muốn hiểu biết thêm về một người phụ nữ.”

13. Chương 13: Diệp Diễm Đến

Không thấy vẻ điềm tĩnh của anh ta nữa, ngược lại còn lộ ra ánh mắt chờ mong, Trình Thanh Lam không nói được gì, trái tim chột mềm nhũn đến mức hỗn loạn. Làm sao có thể mềm lòng như vậy? Như thể sống triêu trên biển tạt vào bờ cát mềm mại.

Tới vùng đất chết, chắc chắn Hồng lão đại và quái thú đã khiến cô kinh hồn bạt vía nhiều ngày. Mà Đinh Nhất, người lính đánh thuê có nụ cười lãng tử, nói rằng sẽ bảo vệ cô mãi mãi, không thể nghi ngờ là chỗ dựa vững chắc nhất của cô. Nhưng sự che chở không cần nguyên do, những bí mật như có như không khiến cô không thể nào kháng cự, lại sinh lòng cảnh giác.

Trước mặt người đàn ông mang gien bán thú và thân phận hèn mọn này, một tên lính quèn, một kẻ chưa quen biết được bao lâu, một kẻ không có quan hệ gì với cô cả, lại có thể là giống đực đầu tiên khiến cô yên tâm và cảm động trong chuỗi ngày dài nơi đây. Tay hai người nắm chặt, không mang theo chút dục vọng và mưu tính nào, chẳng qua cô mang tới cho anh cảm giác mềm mại ấm áp, còn anh mang tới cho cô cảm giác ấm áp yên ổn. Tựa như hai người bạn thân quen lâu năm, chỉ là cái nắm tay đơn giản, liếc nhìn lẫn nhau.

Thật ra cô chưa nói gì nhưng cũng muốn biết thêm chút về anh.

“Được rồi!” Cô thở dài một hơi, “Tùy anh.” Ánh mắt của cô chợt trở nên kiên định, “Binh lính bán thú A Thành, tôi không nhu nhược như vẻ bề ngoài. Lát nữa Diệp Diễm tới đây, anh không cần lên tiếng, tôi cũng sẽ cố hết sức để bảo vệ anh.”

A Thành nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong veo như nước biển và chớp mũi hơi vênh thanh tú quật cường mà không lên tiếng. Sau đó mới thốt lên một chữ trầm âm: “Được.”

Cô muốn bảo vệ anh? Một phụ nữ muốn bảo vệ một bán thú? Tay trái đặt bên người mình của bán thú đột nhiên siết chặt lại trong vô thức, rồi lại buông ra. Anh phát hiện bản thân mình lại muốn nắm lấy bàn tay bé nhỏ kia của cô.

Nhưng cô lại không hề phát hiện ra, tay cô cho vào trong ba lô của mình lấy ra một miếng thịt khô. Cô cắn một miếng rồi ném nửa còn lại cho anh. Anh chìa tay ra bắt lấy.

“Ăn chút đi! Bổ sung năng lượng!” Cô nói với vẻ rất thành thạo.

“Ừm.” Bán thú lặng lẽ cắn thịt khô, mùi vị cũng được. Ngẩng đầu lên lại thấy hàm răng nho nhỏ trắng tinh trong đôi môi đỏ của cô đang cắn miếng thịt khô, để lại dấu răng nhật.

Chết. tiệt!

Miếng thịt khô cực kỳ hiếm hoi trên vùng đất chết này đột nhiên trở nên nhợt nhạt vô vị. Yết hầu chợt siết chặt, anh nhìn chăm chăm vào cô. Cô tỏ vẻ “Hiểu rồi”, cắn một miếng thịt khô rồi lấy một bình nước nhỏ từ trong ba lô ra, nói không rõ tiếng: “Khô quá hả? Đây!”

Nhận lấy bình nước, bán thú cười tự giễu, ngửa đầu uống sạch để dập tắt sự khó chịu ngứa ngáy trong lòng. Cúi đầu lại liếc thấy cô trừng lớn hai mắt, dáng vẻ không nỡ. Bán thú chợt bật cười: “Chỉ có một bình nước?”

“Ặc.” Cô khoát tay, “Không sao đâu.”

Ngón tay cái của bán thú nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, giọng điệu dịu dàng: “Đừng lo. Nhà tôi còn chút nước và đồ ăn, đều cho em hết.”

“Được! Cảm ơn!” Mày cô giãn ra, cười nói sang sảng, “Nếu tôi có thể thuận lợi giải quyết vấn đề với Diệp Diễm rồi hẵng nói.”

Ăn uống no đủ, dưới yêu cầu của Trình Thanh Lam, hai người buông bàn tay đã nắm chặt rất lâu ra. Hoàng hôn trải dần về phía tây, lúc chạng vạng, cửa nhà kho không hề mong đợi lại được bao phủ bởi ánh trời chiều màu vàng kim.

Đối diện cửa nhà kho là bức tường của một nhà kho khác ở đằng trước. Xung quanh nhà kho vẫn im ắng như cũ, nhưng Trình Thanh Lam lại nghe thấy chấn động trong không khí. Cô trấn tĩnh tập trung, quả nhiên nghe thấy tiếng động cơ truyền tới từ rất xa. Phân biệt kỹ càng, âm thanh này giống với tiếng xe bọc thép cô nghe thấy trước cửa nhà Diệp Diễm sáng nay.

Cô hết sức tập trung, cũng không chú ý A Thành ở bên cạnh hơi nhúu mày.

“Diệp Diễm tới rồi.” Trình Thanh Lam nhìn A Thành, cô giải thích, “Thính giác của tôi tốt hơn người bình thường, cho nên có thể nghe thấy tiếng động từ rất xa.” Thấy anh gật đầu, Trình Thanh Lam hít sâu một hơi rồi đứng lên. A Thành cũng lập tức đứng lên. Anh cao hơn cô nửa cái đầu, thân hình cao lớn tĩnh lặng đứng sừng sững trước mặt cô.

“A Thành, tôi không phải là người của thời đại này. Tôi đến từ năm 2010, hơn hai trăm năm trước.” Thấy anh đột nhiên nhúu mày, nhìn cô đầy kinh ngạc, cô nói bình thản, “Đừng hỏi tôi vì sao, bản thân tôi cũng không biết vì sao vừa tỉnh lại đã xuyên không tới đây. Tôi cũng muốn tìm ra đáp án. Có phải rất khó tin không?”

“Không.” A Thành nhìn nụ cười gượng của cô, giọng điệu ôn hòa kiên định, “Tôi tin em. Nghe nói vài thập niên trước chính phủ nghiên cứu chế tạo ra cỗ máy thời gian, kênh khoa học đã từng đưa tin. Nhưng về sau không thấy đả động gì nữa, có người nói là trò bịp bợm.”

Ánh mắt Trình Thanh Lam sáng lên. Ngay cả anh cũng từng nghe nói, xem ra cỗ máy thời gian thật sự tồn tại. Nghe thấy tiếng động cơ trầm thấp càng lúc càng gần, cô nhìn anh bằng ánh mắt bừng sáng: “Dù là nguyên nhân gì đi nữa, tôi nhất định sẽ tìm ra đáp án. Mấy ngày trước, tôi phát hiện ra có người đã cài đặt thiết bị trên người mình.” Thấy mắt anh trầm xuống, cô mỉm cười: “Xem đồ tốt nhé! Anh xem đây!” Cô vén chiếc áo khoác đen bao quanh người, nhìn anh rồi duỗi tay về phía dưới rốn mình. Ánh mắt người thú khóa trên người cô.

“Rắc rắc rắc!” Tiếng vang quen thuộc, biến đổi nhanh chóng. Cô gái nhu nhược trắng như tuyết trong nhảy mắt biến thành chiến sĩ oai hùng hiên ngang. Cô giơ tay trái lên, cười với anh: “Cũng được đấy chứ!”

“Rất. được.” Bán thú như thể mất hồn, ánh mắt dán chặt trên người cô. Khác hẳn với vẻ thâm trầm yên tĩnh lúc trước. Bây giờ đôi mắt của anh bị thân hình trước mắt làm cho bùng cháy. Vẻ dịu dàng trong suốt lướt qua, chiếm lấy sự kiểm chế mơ hồ dày đặc.

Bán thú gầm lên một tiếng trầm thấp trong cổ họng. Trình Thanh Lam không hiểu, cúi đầu liếc nhìn theo bản năng, nhất thời cô bị chính bản thân khiến mình sập đổ.

“Aaaaa!” Hét lên một tiếng, cô luống cuống che người mình, “Anh quay đi! Mau lên!”

Bán thú thấy cô chợt đỏ hết mặt và cổ, anh nở nụ cười không kiểm chế được. Di chuyển bước chân nặng nề, xoay người qua chỗ khác.

Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy mất hết cả mặt. Sao cô lại quên mình đang mặc bộ đồ thiếu vải màu đỏ tím kia? Vốn dĩ cũng có phần phóng đảng quá mức, bây giờ sau khi trang bị khắp người: Kim loại, súng đạn và bao da, từ dáng vẻ lộ liễu quyền rũ đơn thuần, lột xác điệu nghệ thành phong cách SM

“Không được quay lại!” Cô xoay người qua chỗ khác, nghe thấy con thú sau lưng lên tiếng trầm thấp. Cô vội vàng thu hồi trang bị, cởi bộ đồ lộ liễu kia, thay áo ba lỗ quần soóc, rồi mở trang bị lần nữa.

“Được rồi.” Mặt cô vẫn đỏ bừng, ấp úng xoay người, “Anh đừng hiểu lầm, đừng nghĩ lung tung. Vừa rồi không phải tôi để anh thấy dáng vẻ hở hang của tôi đâu, tôi muốn anh xem trang bị trên người tôi.”

“Như vậy cũng rất đẹp.” A Thành ngắt lời cô. Thật ra, đâu chỉ có rất đẹp. Có lẽ cô quá căng thẳng nên cả đầu vai và phần đùi trắng nõn đều ửng hồng. Như vậy. đâu chỉ là rất đẹp?

Tiếng động cơ dừng lại ở nơi không xa. Vẻ mặt Trình Thanh Lam đành lại. Cô không do dự nói: “Bán thú, anh ở lại đây, tôi ra ngoài. Nếu tôi đi cùng họ rồi thì anh lên trốn đi, đừng để họ phát hiện.”

“Được.” A Thành gật đầu, anh gọi tên cô, “Thanh Lam, nếu cần em hãy gọi tôi giúp đỡ.” Anh cúi đầu nhìn cô, “Tôi sẽ tận lực giúp em.”

Có lẽ do căng thẳng nên cô quên mất điều gì đó, lại có thể gọi anh là “Bán thú” tự nhiên lưu loát vô cùng.

Chiếc xe bọc thép màu bạc như thể một chiếc hòm kim loại hình bầu dục, phía dưới có gắn bánh xích bẹp. Dưới ánh mặt trời, bề ngoài giống như thể lỏng của chiếc xe bọc thép không hề phản quang, cũng khiến người khác không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Trình Thanh Lam đứng sau bức tường của một nhà kho, cảnh giác nhìn chiếc xe bọc thép ở bên phải từ từ mở cửa ra. Một đôi chân dài mạnh mẽ bước ra, đôi bốt da giẫm mạnh xuống đất. Người đàn ông với dáng người cao ngất xuất hiện, khoác bộ quân trang chỉnh tề, vành mũ kéo xuống thấp, chỉ có thể nhìn thấy đường nét tuấn lãng quanh mặt.

Chân Trình Thanh Lam phát lực, bổ nhào tới bằng tốc độ nhanh vô cùng. Người đàn ông bỗng nhiên quay đầu, nhanh chóng đưa tay về phía khẩu súng bên hông. Hai binh lính cầm súng vội vã lao ra từ cửa xe đã mở sẵn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc giương cung bạt kiếm này, sự việc lại phát triển theo hướng chẳng ai ngờ tới! Chỉ nghe thấy một tiếng “Uỳnh!!!!” chấn động.

Người đàn ông nhíu mày, nhìn chiếc xe bọc thép trước mặt bị lồm vào do cú va chạm, và cả người phụ nữ đang run rẩy đứng lên từ hố lồm đó.

Chệch rồi. Trình Thanh Lam cảm thấy vô cùng xấu hổ và bức mình. Cô vốn định vọt tới bên cạnh anh ta, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chia súng vào động mạch cổ của anh ta, sau đó nói lạnh lùng: “Diệp Diễm, tôi là Trình Thanh Lam. Như anh mong muốn, tôi đã tới.”

Ai ngờ cửa trước của xe chợt mở ra, có người lính thăm dò xuất hiện vừa đúng phạm vi chiếc trảo trên tay phải của cô. Chiếc trảo này như thể cây sui(*), để tránh ngộ thương, cô nghiêng người né tránh theo bản năng. Kết quả bởi vì vẫn chưa sử dụng “Phong Hỏa Luân” dưới chân thành thạo nên cô lập tức mất thăng bằng, dưng mạnh vào thân xe!

* Cây sui (Antiaris toxicaria) hay ở một số vùng thường gọi là cây Thuốc bắn là loài cây rất độc. Khi nhựa của cây ngấm vào cơ thể người và động vật máu nóng thì cái chết đến rất nhanh. Từ xa xưa các thợ săn dân tộc ít người ở miền núi đã dùng nhựa của loài cây này để tẩm vào mũi tên để săn thú rừng.

“Là cô?” Giọng nam vang lên trên đỉnh đầu, cô giật mình, nòng súng kim loại màu xám trên tay trái giơ lên nhanh như chớp. Mà nòng súng lạnh băng của người đàn ông cũng chìa lên trán cô gần như cùng lúc. Trong nháy mắt hai người cùng nhắm vào chỗ hiểm của đối phương!

Mà sau khi hai người lính phía sau đã phản ứng kịp, cũng giơ súng tự động chìa thẳng vào người cô.

Trình Thanh Lam ngỡ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt. Là anh ta, không phải Diệp Diễm ư? Thế là mình đã tấn công vô ích!

Người trước mặt đúng là Trần Giai Tân đến chỗ Đình Nhất chuyển lời.

Bỗng nhiên từ trong nhà kho ở đằng xa truyền tới tiếng cười trầm thấp mơ hồ. Trình Thanh Lam giật mình. Quả nhiên, Trần Giai Tân cũng nghe thấy. Anh ta nhú mày, nhìn nhà kho cách đó không xa: “Cô còn có người giúp đỡ? Ai? Ra đây đi!”

“Không có ai cả!” Trình Thanh Lam nói, “Đình Nhất không tới, tôi đi một mình!”

Nhưng rõ ràng Trần Giai Tân không tin, súng của anh ta và Trình Thanh Lam đều chìa vào trán đối phương đầy căng thẳng.

“Cô bảo anh ta ra đây, tôi không làm khó các người.” Trần Giai Tân nói. Trình Thanh Lam lắc đầu: “Anh ta chỉ là một người qua đường bình thường, không liên quan gì tới tôi. Không phải anh muốn tôi đến chỗ Diệp Diễm sao? Tôi đến rồi, anh đưa tôi đi. A!”

Kinh nghiệm chiến đấu của Trình Thanh Lam quá ít ỏi so với Trần Giai Tân, ít đến thảm thương. Vừa rồi chẳng qua là anh ta dụ cô nói. Trong khi cô nói thì thân thể anh ta chợt nghiêng sang bên, bàn tay tóm lấy nòng súng của cô, súng lục trên tay di chuyển nửa tấc, nhắm ngay huyệt thái dương của cô.

Bị bắt rồi. Trình Thanh Lam hơi bức mình, nhưng vẫn không kiềm chế được liếc mắt về phía nhà kho ở đằng xa, hi vọng A Thành trốn được. Bán thú ngu ngốc, lúc này rồi mà còn cười được? Vì thấy mình quá nhếch nhác ư? Thật sự quá ngu ngốc!

Trần Giai Tân liếc nhìn hai binh lính kia. Hai người gật đầu, cầm súng đi chậm chậm về phía nhà kho.

“Sao Diệp Diễm lại không tới?” Cô nhìn chằm chằm vào nhà kho rồi hỏi.

Trần Giai Tân không trả lời, ánh mắt cũng nhìn nhà kho kia. Thật ra với trình độ cảnh giới của anh, khi Trình Thanh Lam lén lút tiến đến mai phục, anh cũng phát hiện ra sự khác thường. Nhưng mà không ngờ cô ta lại lao tới xe bọc thép như vậy. Có điều người đàn ông trong nhà kho, nếu như không phải anh ta cười một tiếng rất nhỏ, Trần Giai Tân hoàn toàn không thể phát hiện được sự tồn tại của anh ta. Anh nhỏ mồm hơi lạnh.

Hai binh lính cầm súng tới gần nhà kho đột nhiên cứng đờ người, họ không hện mà cùng buông súng xuống. Ở chỗ rẽ giữa hai nhà kho, đôi boots da quân đội bước từng bước vững vàng.

Đó là một người đàn ông cao lớn xa lạ. Anh ta mặc áo sơ mi quân đội màu xanh nhạt và quần rằn ri màu xanh sẫm. Anh ta mang đường nét đã qua rèn luyện của quân nhân, cực kỳ điển trai. Tay phải của anh ta giơ nhanh lên thái dương dứt khoát mạnh mẽ, chào kiểu quân đội đáp lại hai binh sĩ cứng nhắc nghiêm nghị. Anh đi từng bước tới trên mặt đất phủ ánh nắng chiều màu vàng nhạt. Hai binh lính nắm chặt súng đi theo sau anh ta với lòng kính nể. Mái tóc ngắn đen nhánh, làn da màu đồng. Dưới hàng lông mày lạnh lùng đậm như mực là đôi mắt thâm trầm kiên định của quân nhân.

Anh sải bước đến trước mặt Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân, đôi chân thon dài dừng lại. Anh ta không nhìn, chỉ giơ tay đẩy nòng súng của Trần Giai Tân ra.

“Lão đại.” Trần Giai Tân lên tiếng khó xử. Nhưng mà người đàn ông như thế không nghe thấy gì, cúi đầu nhìn Trình Thanh Lam. Tay phải thon dài mạnh mẽ nhanh chóng tóm lấy tay trái đang cầm súng của cô, giọng nói lại trầm ấm êm tai như tiếng nước chảy: “Đụng có đau không?”

“Bán bán thú?” Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng điển trai đó, cô nghe thấy giọng nói của mình khẽ run.

14. Chương 14: Tìm Giết Hung Thủ

“Bán. bán thú?” Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng điển trai đó. Cô nghe thấy giọng nói của mình khẽ run.

Cô rút mạnh tay bàn tay bị anh nắm chặt lại theo phản xạ có điều kiện. Nhưng Diệp Diễm vẫn bình thản nhìn cô, lực trên tay rất mạnh. Sự phản kháng của cô và sự kiên quyết của anh khiến Trần Giai Tân và hai tên lính ngạc nhiên đến chết lặng.

Diệp Diễm nhúu mày mở cửa xe, buông tay cô ra: “Lên xe.”

Trình Thanh Lam sa sầm mặt thu hồi trang bị, ngồi vào hàng ghế sau. Diệp Diễm cúi thấp người chui vào xe, ngồi bên cạnh cô. Cô lập tức dịch vào chỗ bên trong, kéo khoảng cách của hai người ra xa nhất có thể. Trần Giai Tân thấy vậy, đưa mắt ra hiệu cho hai binh lính cùng ngồi lên ghế trước.

Xe bọc thép là không gian khép kín. Ngồi trên xe chỉ có thể cảm thấy xe chạy băng băng vững vàng. Ở hàng ghế trước là màn hình tinh thể lỏng lơ lửng, cảnh vật hai bên đường lùi về phía sau nhanh chóng.

Ba người ngồi ghế trước vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn không dám quay đầu lại. Trình Thanh Lam ngồi co ro trong góc, suy nghĩ loạn xạ. Thì ra anh ta là Diệp Diễm, bán thú là Diệp Diễm. Nhưng hôm nay anh ta che giấu thân phận ở bên mình lâu như vậy để làm gì chứ? Anh ta có âm mưu gì? Hay là chỉ tình cờ gặp nhau? Nhưng khi mình lao ra với ý đồ uy hiếp “Diệp Diễm”, anh ta cũng không để lộ thân phận! Vì sao chứ?

Trong lòng hơi tức giận, khóe mắt cô liếc thấy ánh mắt của người đàn ông ngồi bên kia vẫn nhìn thẳng về phía trước, kiên nghị vững vàng như một pho tượng. Về mặt anh ta cực kỳ lạnh lùng. Ánh mắt hờ hững nhìn chằm chằm về phía trước. Mũi anh cao ngất khiến đường nét khuôn mặt thêm phần sắc nét. Miệng khẽ nhếch dung hòa bớt vẻ nghiêm nghị. Cho dù chỉ ngồi yên tĩnh ở đây cũng có thể khiến người khác cảm thấy vẻ uy nghiêm đáng sợ của anh ta. Nếu không có buổi nói chuyện hồi trưa, Trình Thanh Lam tuyệt đối không dám tin tưởng người đàn ông trầm tĩnh làm người người sợ hãi ngồi cạnh cô đây là bán thú cổ chấp đòi ở lại bên mình.

Song, anh ta lại là Diệp Diễm!

Tuy Đinh Nhấp xem thường không đầu quân cho anh ta. Nhưng cũng hay nhắc đến vài chuyện về anh ta: Hơn vạn binh lính bị vứt bỏ lại vùng đất chết gần như lâm vào tình trạng hỗn loạn sụp đổ. Là người đàn ông này đã dứt khoát khởi nghĩa vũ trang, dùng thủ đoạn dũng mãnh và uy danh hơn người tập trung những binh sĩ vụn vặt lại, hình thành thế lực mới ở đại lục. Cũng là người đàn ông này đã mang theo ý chí không thể phá hủy của binh lính, liên tục xây dựng bức tường vây ười mét giữa vùng đất Zombie và vùng đất chết, cũng đuổi phần lớn Zombie ra khỏi vùng đất chết này.

Nhưng cũng là người đàn ông này, vào buổi chiều hôm nay, vào ngày quen biết đầu tiên của họ, không chịu buông tay mình ra, nói lời những lời chân thành: “Hai mươi bảy năm qua, đây là lần đầu tiên tôi muốn hiểu biết thêm về một người phụ nữ!”

Thậm chí còn khiến cô nảy sinh thiện cảm khó hiểu với một bán thú. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng rối rắm, mà người khởi xướng lại ngồi yên bất động.

Cuối cùng xe cũng dừng lại vững vàng. Cửa xe tự động mở ra, Diệp Diễm bước ra ngoài. Trình Thanh Lam cũng dịch người qua rồi xuống xe.

“Chuẩn bị chút đồ ăn.” Diệp Diễm nói một câu với người lính, nghiêng đầu liếc nhìn cô rồi bắt lấy bàn tay phải của cô, dặt cô vào trong sân. Vệ binh cầm súng ở cửa luôn được Diệp Diễm huấn luyện khắt khe. Lúc này anh ta đang cúi gằm nhưng vẫn không kiềm chế được len lén liếc nhìn hai người.

“Buông tay!” Trình Thanh Lam khê hô, nhưng Diệp Diễm hoàn toàn không quay đầu lại. Anh ta vẫn bước đi kiên định kéo cô thẳng vào trong. Xuyên qua hành lang dài cổ xưa, cứ cách vài bước có một vệ binh đứng gác đều ngạc nhiên há hốc. Trình Thanh Lam vừa lúng túng vừa bực mình, nhưng lại không giẫy ra được. Chỉ có thể cúi thấp đầu, bước nhanh theo anh vào trong. Người đàn ông này lại cố chấp quá mức, khác hẳn với buổi chiều!

Đến căn phòng ở trong cùng, cửa tự động từ từ mở ra, Diệp Diễm kéo cô vào rồi khóa cửa lại.

“Ngồi đi.” Diệp Diễm đưa cô đến chiếc ghế dựa, lúc này mới chịu buông tay.

Trình Thanh Lam sa sầm mặt không nói gì.

Căn phòng này rất đơn giản, ngoại trừ cửa bảo vệ, bàn ghế đều giống như được trở về hai trăm năm trước. Diệp Diễm ngồi xuống ghế tựa sát cạnh cô, nhìn sắc mặt khó coi của cô rồi cất tiếng trầm âm: “Giận à?”

Trình Thanh Lam không thèm ngẩng đầu lên, cô nói: “Diệp Diễm phải không? Hôm nay tôi tới muốn nói về việc thủ hạ của anh bị giết.” Giọng điệu rất nghiêm túc.

Diệp Diễm không lên tiếng, cô nói tiếp: “Tôi nói hết những chuyện tôi biết rồi sẽ đi ngay. Mấy ngày trước, có hai người đàn ông trang bị giống tôi đến tìm tôi. Họ rất mạnh, hỏa lực của vũ khí cũng mạnh hơn tôi. Họ lôi kéo tôi nhập bọn, nói muốn làm vua đại lục gì đó, nhưng tôi từ chối. Họ còn nói sẽ để tôi suy nghĩ, suy nghĩ kỹ rồi liên lạc với họ. Nhưng tôi không muốn đi cùng với bọn họ. Cho nên tôi nghĩ thủ hạ của anh có lẽ do họ giết. Nhưng nguyên nhân cụ thể thế nào thì tôi không biết. Thủ hạ của anh không phải do tôi giết. Như vậy thôi.”

Diệp Diễm trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi biết, chắc chắn không phải em giết. Thân thủ của hai người lính của tôi đều rất giỏi, muốn giết họ không hề dễ dàng.” Trình Thanh Lam nghe vậy liền nhú mày, Diệp Diễm lại hỏi: “Vậy bọn họ có nói có thể tìm họ ở đâu không?”

Trình Thanh Lam ngẫm nghĩ: “Ở biên giới phía bắc, đường Lan Sĩ.”

Diệp Diễm nói: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Có hai người tới tìm tôi. Nhưng nghe giọng điệu của họ hình như không chỉ có vậy.” Trình Thanh Lam nhớ lại, “Đúng rồi, người đàn ông kia cũng xuyên không tới thời đại này.”

“Vùng đất chết bỗng nhiên xuất hiện nhóm người có vũ lực đáng sợ như vậy, mà lại không phải là người thời đại này.” Diệp Diễm trầm ngâm.

“E rằng có âm mưu.” Trình Thanh Lam nói tiếp lời anh.

“Thanh Lam.” Anh khê gọi tên cô. Trình Thanh Lam vẫn còn giận, cô nói quả quyết: “Giải thích xong rồi, Diệp lão đại có thể thả tôi đi không?”

Người đàn ông ngồi cạnh đột nhiên nở nụ cười thâm trầm, hơi thở đột nhiên phả đến gần mặt cô. Cô giật mình ngẩng đầu lên, đã thấy thân thể của anh đã kề sát bên cô từ lúc nào không hay. Hai tay chống lên tay vịn ghế dựa của cô, nhìn cô từ trên cao.

“Hả? Vẫn còn giận à?” Bóng dáng người đàn ông che tắt cả ánh sáng, anh ta nhìn cô bằng đôi mắt sáng quắc, “Tôi không cố ý. Tôi chỉ tạm thời thay đổi lộ trình tới chợ, cũng không biết sẽ gặp em ở đó!”

Trình Thanh Lam biết anh nói thật, nhưng vẫn tức giận không nguôi. Cô quay đầu sang bên không để ý tới anh. Anh nhìn gò má trắng nõn của cô mà cảm thấy trái tim đập mạnh. Kiểm chế khát vọng, anh ép mình phải từ từ quay mặt đi.

“Báo cáo!” Ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nói không cảm xúc của Trần Giai Tân. Trình Thanh Lam giật mình run lên, Diệp Diễm đứng phắt dậy, nhìn cô rồi lại ngồi xuống.

“Vào đi.” Diệp Diễm trầm giọng nói.

Trần Giai Tân sải bước đi tới: “Lão đại, cô gái trốn thoát đã bị bắt lại, xử lý thế nào?”

Trình Thanh Lam ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trần Giai Tân. Khóe mắt Diệp Diễm liếc nhìn phản ứng của cô, anh nói: “Đưa vào đây.”

Cô gái thanh tú gầy yếu bước vào, theo sau là hai binh sĩ cầm súng. Cô ta sợ hãi, cúi đầu không nói lời nào.

“Tại sao lại chạy trốn?” Diệp Diễm trầm giọng, nghe thôi đã cảm thấy uy nghiêm.

Cô gái có phần sợ hãi ngẩng đầu lên, vội vàng liếc mắt nhìn Diệp Diễm, rồi cúi đầu: “Tôi. tôi. . . .
. . . sợ.”

“Là tôi bảo cô ấy chạy.” Trình Thanh Lam nói dứt khoát, “Tôi chẳng phải người tốt bụng gì. Nhưng thấy một cô gái sắp trở thành đồ chơi ấy trăm tên đàn ông, tôi thật sự không thể bàng quan được.”

Cô gái đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trình Thanh Lam, lộ vẻ mặt cảm kích nhưng tuyệt vọng.

Diệp Diễm hờ hững liếc nhìn Trình Thanh Lam, ánh mắt lạnh băng, khác hẳn với người đàn ông vừa khề cười lúc nãy. Anh nhìn cô gái kia: “Cô biết không? Cô không thể trở về Nam Thành nữa rồi.”

Cô gái gật đầu. Một khi bước vào vùng đất chết, trở lại Nam Thành sẽ bị đội cảnh vệ người máy tiêu diệt như virus.

“Cô cho rằng ở lại nơi của tôi rất thảm sao? Cô có biết rằng rời khỏi nơi đây cô không thể sống nữa không?” Diệp Diễm nói, “Ở lại đây, tôi có thể đảm bảo cô không cần lo cơm áo, tuyệt đối không nguy hiểm tới tính mạng. Việc duy nhất cô phải làm là thỏa mãn dục vọng của binh lính tôi. Nhưng nếu bất cứ người lính nào có ý đồ làm tổn thương cô, tôi cam đoan sẽ bắn chết anh ta.”

Diệp Diễm nói lạnh lùng: “Cô cho rằng những binh lính này là ai? Họ không phải là bọn du côn, không phải là cận bã. Khi chiến tranh bùng nổ, họ là những người lính ở lại vùng đất chết ngăn chặn sự tấn công của Zombie vì Nam Thành. Trong số họ không ít người tốt nghiệp loại ưu từ trường quân đội, là nhà khoa học trẻ tuổi. Nếu lúc ấy cùng rút lui với đại đội, hiện giờ họ có tiền đồ tốt đẹp thế nào. Nhưng vì tính mạng của mọi người, họ đã ở lại. Phụ nữ ở đây quá ít, họ cần phụ nữ. Tôi hỏi cô lần cuối, cô bằng lòng ở lại hay rời đi. Nếu cô muốn đi, sáu nghìn quân của tôi tuyệt đối không ngăn cản cô.”

Trình Thanh Lam yên lặng không lên tiếng. Trên mặt cô gái là vẻ xúc động, thân thể cô ta run nhè nhẹ: “Tôi bằng lòng, tôi bằng lòng ở lại!” Cô nhìn khuôn mặt tuần lãng của Diệp Diễm: “Tướng quân, tôi bằng lòng dâng hiến thân thể của mình.”

Cô gái được đưa đi, vẻ mặt kiên định, thậm chí còn rạng rỡ hơn lúc Trình Thanh Lam vừa gặp cô ấy. Căn phòng yên tĩnh trở lại.

Trình Thanh Lam cúi thấp đầu: “Tôi thừa nhận anh nói có lý.” Không đợi anh ta trả lời, cô nói tiếp: “Nếu vừa rồi đối lại là tôi, có tệ hơn nữa tôi cũng đồng ý ở lại.”

“Không giận nữa à?” Giọng nói của Diệp Diễm vang lên.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng vì sao lúc đó anh lại cố ý biến thành bán thú, giấu diếm thân phận với tôi? Lại còn bảo tôi gọi anh là A Thành?”

Cô lại kêu nhũ danh của anh lần nữa, anh rất vui sướng. Anh nhìn cô chăm chú: “A Thành là tên lúc nhỏ của tôi. Ngoài mẹ tôi ra chưa có người thứ hai nào gọi tôi như vậy.”

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ, cô nóng mặt. Một chút tức giận còn lại không biết biến đâu mất rồi. Miệng vẫn nói cứng: “Vậy sao anh lại biến thành bán thú? Làm tôi còn tưởng anh là bán thú hèn mọn. Lại còn trốn ở bên xem tôi mất mặt đung vào xe nữa.”

Rõ ràng cô đang chất vấn anh không ngừng nhưng giọng điệu đã mềm mỏng hơn rất nhiều. Diệp Diễm nghe như thể cô đang làm nũng, khiến cho tâm trạng anh vui vẻ hẳn lên.

Diệp Diễm nhìn cô, nói kiên nhẫn: “Tôi thật sự là bán thú hèn mọn từ khi sinh ra. Còn về chuyện biến thân hôm nay thì cũng không phải là việc tôi có thể không chế được. Mỗi khi hàm lượng Amphetamin(*) trong máu tôi tăng vọt, tôi sẽ biến thân ngoài ý muốn.”

* Amphetamin là chất kích thích có tác dụng làm tăng nhanh hoạt động của hệ thống thần kinh, làm giảm sự mệt mỏi, tăng thêm sức chịu đựng, làm tinh thần tỉnh táo.

“Vậy hôm nay vì sao lại tăng vọt? Cái amphe gì đó ý?” Trình Thanh Lam nghi ngờ.

Diệp Diễm nhìn cô: “Mỗi khi tôi không khống chế được cảm xúc, hoặc kiềm chế cảm xúc của mình quá mức thì Amphetamin sẽ tăng vọt. Sau năm mươi lăm tuổi, tôi chỉ biến thân ba lần. Một lần ở biên giới phương bắc, bị mấy trăm con Zombie bao vây, tôi giết sạch bọn chúng. Lần thứ hai khi nghe thấy tin mẹ tôi qua đời. Lần thứ ba là hôm nay.”

Nghe anh nói về hai lần trước, Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy thương xót. Đồng thời cũng kinh ngạc cô nói: “Hôm nay Vì sao?”

Cô hỏi anh vì sao?

Đôi mắt đen thẫm của Diệp Diễm chợt hiện lên ánh sáng rạng rỡ mênh mang.

Anh không khỏi nhớ tới tình cảnh gặp cô trong nhà kho ngày hôm nay. Thấy cô giải quyết hai binh lính hôn mê cũng gọn ghẽ, lại còn lắm chuyện khuyên người phụ nữ anh mua chạy trốn. Anh sai thủ hạ đi bắt cô gái chạy trốn về, còn mình thì đứng dựa bên tường nhà kho xem cô gái này gan dạ tới mức nào. Nhưng anh lại không ngờ rằng lại tuyệt diệu đến vậy. Có lẽ cô muốn giả dạng làm cô gái bị mua để đánh lén mình, liền cởi chiếc áo và quần soóc bó sát người ra.

Cô đứng trong kho hàng trống không. Những đường cong đầy đặn của phụ nữ trưởng thành có thêm vẻ trắng nõn non nớt của thiếu nữ. Giống như một đóa hoa tinh khiết từ từ nở rộ. Vì thế đây là lần đầu tiên anh nhìn phụ nữ tới thất thần. Biểu tình của cô rất sinh động, sau khi thay quần áo xong lại lộ vẻ mặt thất vọng. Cô xoay người đưa lưng về phía anh, anh không kiềm chế được tiến lên một bước, muốn nhìn thêm.

Vì thế mà cô đã phát hiện ra, còn anh đã biến thành bán thú.

Hoàn hồn lại, anh đón nhận ánh mắt dò xét của cô, nói chậm rãi bằng giọng trầm ấm: “Em nói xem, vì sao hôm nay tôi lại biến thân?”

Trình Thanh Lam không ngó, nhìn vào màu mắt sâu thẳm của anh, cô nhớ tới dáng vẻ ngẩn ngơ đứng ở cửa nhà kho xế chiều nay. Nhất thời nóng bừng cả mặt. Tên bán thú háo sắc này, lại khiến người ta không hận anh ta nổi.

Trong lòng có phần hơi khó chịu, rõ ràng anh ta là người được lợi, cô lại cảm thấy là chuyện hợp tình hợp lý. Cô chợt đứng phắt dậy, lại nói một câu: “Nếu rõ ràng rồi, vậy tôi đi đây.”

Anh lại tóm lấy tay trái cô theo thói quen: “Đừng đi.” Anh đứng lên, nghiêng đầu nhìn cô, hơi thở của anh phả bên tai cô: “Hãy ở lại đi. Đi tới phương bắc tìm hung thủ với tôi!”

Lý do này thật sự rất hoàn mỹ.

“Được.” Trình Thanh Lam không dám ngẩng đầu lên, nhưng vẫn nói cứng: “Vậy anh định cảm ơn tôi thế nào?”

“Bất cứ việc gì.” Anh thấp giọng, “Tôi sẽ làm cho em bất cứ việc gì, miễn là tôi có thể làm được.”

Trình Thanh Lam mềm lòng. Ở vùng đất chết này, người đàn ông thống trị một đám tội phạm bỏ trốn nói với mình, bằng lòng làm ỉn bất cứ việc gì. Dù là thật hay giả, lời nói như vậy luôn khiến người ta cảm động.

Cô buột miệng nói: “Vậy anh đưa tôi đi Nam Thành đi.” Vừa nói ra khỏi miệng cô lại thấy hối hận. Lời này có khiến anh khó xử không? Đây là việc hoàn toàn bất khả thi.

“Được!” Anh đáp dứt khoát, “Cùng giải quyết xong chuyện ở phương Bắc, tôi sẽ đưa em đến Nam Thành.”

“Nhưng Nam Thành.” Cô kinh ngạc nhìn anh.

“Tôi có thể làm được.” Anh chợt cúi đầu xuống, hôn chớp nhoáng lên má cô, “Chỉ cần em muốn.” Quả nhiên thấy má cô chợt đỏ lên.

“Anh đừng đụng chạm vào tôi nữa.” Trình Thanh Lam lùi sang bên hai bước, tay vẫn bị anh tóm chặt lấy như cũ. Có chỉ cảm thấy gò má mình tê dại. Cảm giác đó truyền từ má đến cổ rồi xuống người, rồi vọt tới trái tim run rẩy, chôn sâu vào lồng ngực mềm mại.

Diễm Diễm không trả lời cô, anh chỉ nói: “Đêm nay hãy ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai tôi sẽ xử lý chút chuyện. Sáng ngày kia, chúng ta sẽ xuất phát.”

“Được.” Trình Thanh Lam ngừng lại một chút rồi hỏi, “Anh định làm thế nào?”

Ánh mắt anh chợt lạnh đi: “Chúng ta đi săn bọn hung thủ kia.”

15. Chương 15: Quay Về

“Reng.....” Tiếng đồng hồ báo thức đột nhiên vang lên chói tai. Trình Thanh Lam lười biếng vươn tay ra sờ soạng rồi nhấn nút tắt. Cô mở mắt ra nhìn trần nhà màu lam nhạt. Sau khi ngây dại một lúc liền ngồi bật dậy, cảm thấy vui mừng đến ướt nước mắt....

Là mơ, chỉ là một giấc mơ! Căn bệnh nan y là giấc mơ, xuyên không đến hai trăm năm sau cũng là mơ!

Cơ khoan khoái bước xuống tàu điện ngầm. Trình Thanh Lam với bộ váy công sở màu trắng tôn những đường cong là lướt đi vào tòa nhà thương mại quốc tế. Trên đường đi có người quen thấy cô liền cất tiếng chào:

“Chào chị Trình!” Thực tập sinh mới tới tên Tiểu Lưu ngại ngùng cúi đầu.

“Tiểu Trình, sao hôm nay đến sớm vậy?” Trần Công bộ phận kỹ thuật cười hòa ái.

Cô cười tươi rói, chỉ cảm thấy hai mươi lăm năm qua, chưa bao giờ cô thấy vui vẻ như lúc này! Cô đi vào căn phòng thứ hai hướng Đông Nam trên tầng mười ba. Đây là văn phòng riêng của cô, sáng sủa đẹp đẽ, tràn ngập ánh mặt trời ấm áp. Cô chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế dành cho sếp. Đúng rồi, thăng chức, cô vừa mới thăng chức làm quản lý phòng hành chính - là trưởng phòng trẻ nhất công ty!

Một ngày làm việc bận rộn bắt đầu, có rất nhiều người tìm tới cô. Công nhân yêu cầu được nhận phúc lợi vào Tết Đoan Ngọ. Tiểu Lưu tới xin chỉ thị về mức độ và bản bạc chuyện cung ứng; chỉnh sửa lại một nửa sổ sách văn phòng, cô phải chỉ đạo chủ quản văn thư tiến hành chỉnh sửa. Tháng bảy này công ty tổ chức kỷ niệm bốn mươi năm thành lập, cô phải bàn bạc với các quản lý để chuẩn bị cho tốt.....

Cô bận rộn, khẩn trương, nâng cao chất lượng, làm việc đầu vào đầy, đơn giản hóa mọi thứ. Điều cô am hiểu nhất là phân tích chi tiết và chỉnh đốn những việc tạp vụ lằng nhằng rắc rối bằng cách thức có hiệu suất cao trong mọi trường hợp theo quy trình kỹ thuật kiểu mẫu. Đó là lý do cô được ngồi ở vị trí trưởng phòng hành chính này. May mà việc xuyên không chỉ là một giấc mơ. Nếu không, đến thời đại ngay cả trật tự xã hội cũng bị phá hủy kia thì cô không còn chút tác dụng nào nữa! Ngoài việc dựa vào những trang bị vũ khí trên người, cô đúng là một kẻ bỏ đi.

Tan tầm, cô miễn nguyện rời khỏi tòa cao ốc. Đúng vậy, đây mới là cuộc sống của cô, có quy luật, yên ổn. Cô có thể lên kế hoạch theo từng bước, sắp xếp và đẩy nhanh tiến độ mọi chuyện. Buổi tối sẽ đi hẹn hò với một thanh niên tài năng anh tuấn nào đó, nhưng cô không thể nhớ nổi tên anh ta!

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của mọi người xung quanh! Cô hoảng sợ ngẩng đầu lên thì thấy tòa cao ốc cô vừa làm việc đang bốc cháy bùng bùng, cả tòa cao ốc lạng lẹ đổ rầm xuống đầu cô!

Cô tuyệt vọng lấy tay che mặt, thậm chí cô còn không né tránh nổi. Nhưng trong màn khói dày đặc kia chợt xuất hiện hai bóng người cao lớn anh tuấn. Bọn họ đi đến gần cô, vác súng trên vai, dáng vẻ càng lúc càng rõ ràng....

.....

Đột ngột mở mắt ra nhìn thấy trần nhà màu xám trắng và một căn phòng xa lạ. Lòng Trình Thanh Lam chùng xuống, thì ra vừa nãy mới là mơ. Bản thân mình đang ở vùng đất chết, còn ở một gian phòng trong căn nhà của Diễm Diễm.

Năm 2010, năm 2010 xa xôi giờ đã trở thành giấc mơ kiếp trước! Câu nói trong giấc mơ vừa rồi vẫn không ngừng vang vọng bên tai cô: “Nếu không có những vũ khí trang bị trên người, cô chính là kẻ bỏ đi!” Đúng vậy, cô đã quá quen với cuộc sống tuân theo khuôn phép trước đây, ưu thế của cô chính là công việc hành chính. Ông trời ơi, vì sao không cho cô xuyên không trở lại?

Cô lắc đầu, áp chế những suy nghĩ phức tạp xuống tận đáy lòng. Lạc quan vui vẻ thuận theo tự nhiên, ý chí kiên quyết không dao động có thể coi là thể mạnh của cô không? Có khi nào người đứng sau sắp xếp vụ xuyên không đã nhìn trúng những điểm này của cô?

Ánh mặt trời chiếu vào phòng từ cửa sổ, mang theo sự lạnh lẽo và yên tĩnh của vùng đất chết. Trình Thanh Lam đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, có hai ba binh lính đứng gác trên hành lang đồng loạt nhìn về phía cô.

“Phụ nữ của lão đại.....” Đứng cách xa, có một người đang hạ giọng thì thầm với một người khác. Cô nghe thấy rất rõ, gương mặt nóng bừng, trong đầu chợt hiện lên gương mặt tuần tú của Diệp Diễm, trái tim đập thình thịch.

Trong sân có vòi nước vô cùng cũ kỹ, vừa mở ra đã có mùi rỉ sét. Cô múc nước lên rửa mặt, súc miệng. Bắt chợt giặt mình.

“Diệp Diễm đâu?” Cô hỏi những binh lính đứng gác trên hành lang.

Mấy binh lính bị câu “Diệp Diễm” của cô làm cho kinh ngạc. Họ liền đứng nghiêm, chào cô theo tiêu chuẩn lễ nghi quân đội: “Báo cáo! Lão đại đang tập thể dục buổi sáng ở sân trước!”

Trình Thanh Lam ngại ngùng, mỉm cười cảm kích với binh lính kia rồi bước nhanh ra sân trước. Bể qua một cánh cửa hình tròn thì thấy một cái sân rộng chừng năm mươi mét vuông. Ánh mặt trời chiếu tới từ đằng đông, phủ lên con đường đá màu xanh phía Tây, tỏa ra ánh sáng ấm áp vàng óng ánh.

Người đàn ông đang tập hít đất trên mặt đất. Cơ bắp hai tay cuộn cuộn trắng kiết, lưng ướt đầm mồ hôi. Đường nét trên gương mặt cứng cáp, rắn rỏi. Những phiến đá dưới mặt đất hiện ra những vết chấm li ti do mồ hôi anh ta rơi xuống.

“Dậy rồi sao?” Giọng nói trầm ấm của anh vang lên. Đột ngột anh nhắc người đứng dậy, nhanh nhẹn như một con mãnh hổ. Mái tóc đen và gò má anh còn vương lại mấy giọt mồ hôi, đôi mắt đen sâu thẳm đang cúi xuống nhìn Trình Thanh Lam.

“Ừm! Chào buổi sáng!” Nhìn thấy anh, Trình Thanh Lam khẽ mỉm cười. Trái tim bỗng nhiên nhảy nhót liên hồi.

“Đi ăn sáng thôi!” Diệp Diễm cười rộ lên nhìn cô. Cả khu vườn dường như cũng trở nên sáng sủa hơn. Anh cầm lấy tay cô, mặt cô đỏ bừng, cổ vùng vẫy mà không thoát được.

Anh dẫn cô tới một căn phòng nhỏ phía đông nam, trên bàn đã bày mấy món điểm tâm chuẩn bị sẵn cho cô. Trình Thanh Lam ngồi xuống mỉm cười: “Cảm ơn.”

Một miếng thịt khô, một bát cháo nhỏ, còn có cả một ly sữa thơm ngào ngạt. Trình Thanh Lam nhìn anh: “Anh không ăn sao?” Diệp Diễm buông tay cô ra: “Tôi đã ăn với các binh lính rồi. Tôi đi tắm, lát nữa theo tôi ra ngoài.”

Trình Thanh Lam gật đầu. Cô buộc tóc lại thành kiểu đuôi ngựa đơn giản. Diệp Diễm không kiềm chế được đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Trình Thanh Lam nghiêng đầu nhìn anh, giả vờ tức giận: “Này, tay anh toàn mồ hôi, đừng chạm vào tóc của tôi!”

Diệp Diễm thoáng sửng sốt thu tay về: “Tôi đi tắm rửa đây.” Khiến cô nhất thời không nói nên lời.

Nhìn bóng người anh biến mất khỏi cửa, Trình Thanh Lam thỏa mãn uống một hớp sữa. Hương vị thơm ngon ấm áp lạ thường. Dòng sữa trắng mịn theo miệng lan xuống lồng ngực khiến cô hơi run lên. Dường như còn có thêm cảm giác dịu dàng xuất hiện trong cơ thể.

Ăn sáng xong, Diệp Diễm mặc một bộ quân trang thoải mái dẫn Trình Thanh Lam ra ngoài, ngồi vào chiếc chiến xa mũi trần thông thường. Nghe nói cú va chạm của cô hôm qua đã làm chiếc xe bọc thép bị hỏng nặng, mất hai ngày mới sửa lại được. Trình Thanh Lam chỉ có thể cười gượng, che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Trần Giai Tân và một chiến sĩ khác ngồi phía trước. Chiến xa chạy dọc theo tuyến đường chính về phía Tây. Chạy được khoảng nửa tiếng thì Trần Giai Tân báo cáo với Diệp Diễm về đồ ăn dự trữ, tình hình khai phá khoáng thạch và huấn luyện chiến sĩ. Ngoài việc huấn luyện chiến sĩ khiến anh hài lòng, còn những việc khác đều khiến anh nhũn mỳ.

Trình Thanh Lam yên tĩnh ngồi bên cạnh anh, không ngừng suy nghĩ miên man: Thì ra cũng có chuyện làm anh đau đầu.

“Tất nhiên là đau đầu!” Diệp Diễm nói: “Việc hậu cần vốn do Tạ San quản lý, nhưng cô ấy đã chết nên hỏng hết hết cả!” Trần Giai Tân yên lặng một lát: “Tại tôi vô dụng.”

Diệp Diễm xoa tay: “Đó không phải sở trường của cậu.”

Trình Thanh Lam chú ý: “Hậu cần chính là chuyện mấy người vừa nói sao? Có phức tạp như vậy không?” Bố trí việc sản xuất lương thực, khai thác khoáng sản, đảm bảo tài nguyên để duy trì hàng phòng ngự Zombie ở phương Bắc, duy trì sức chiến đấu mạnh mẽ? Vậy không biết, công việc này có thích hợp với cô không, nghe giống như công việc hành chính cô vẫn thường làm.

Diệp Diễm gật đầu: “Đừng lo, tôi sẽ xử lý.”

“Ừm.” Trình Thanh Lam cười cười, hạ quyết tâm tìm hiểu rõ chuyện này. Nếu có thể, có phải cô đã tìm được việc thực sự thích hợp với mình ở thời đại này, mà không phải chém giết mới được.

Sáng nay, Trình Thanh Lam đi theo Diệp Diễm đến nông trường, mở quặng xây dựng lại sau chiến tranh và doanh trại chiến sĩ bản địa đóng quân một lần. Sau cuộc hành trình này, cô rất kính nể Diệp Diễm. Trong vùng đất chết, quả thật Diệp Diễm đã xây dựng nên một quốc gia nhỏ! Khôi phục việc cày cấy, dù phải dùng tới phương thức nguyên thủy nhất để khai thác khoáng sản. Vùng đất chết vốn là nơi có dây chuyền sản xuất vũ khí bỏ hoang, vụng trộm bán lại những khoáng sản quý hiếm cho quan viên và thương nhân hủ bại ở Nam Thành, để đổi lấy những thứ cần thiết ở vùng đất chết như thuốc men, phụ nữ. Còn thực lực của quân đội hoàn toàn khiến người ta tán thưởng. Sáu nghìn người chia thành ba nhóm, thay phiên túc trực ở biên giới phía Bắc, khôi phục sản xuất và luyện binh.

Bởi vì Diệp Diễm dốc hết sức lực, nên giờ đây ở Nam Thành, vùng đất chết mới có thể đảm bảo an ninh, trật tự.

Đây là người đàn ông chân chính, là bậc anh hùng thời loạn. Anh là người người đầu tiên dốc sức vì mục tiêu phát triển vùng đất chết mà cô biết.

“Tôi sẽ trở về nói với Đinh Nhất, để anh ấy gia nhập với anh!” Trình Thanh Lam khẽ cắn bánh mì mềm rồi nói.

Diệp Diễm làm như không để ý, cũng không đáp lại, chỉ nhìn cô: “Ngày mai chúng ta sẽ đi tới biên giới phía Bắc. Em nghỉ ngơi trước đi, đợi lát nữa tôi sẽ tới xem lại trang bị của em.”

Trình Thanh Lam gật đầu nhìn anh rời đi. Người đàn ông này lần nào cũng nói đã ăn cùng với cấp dưới. Không phải anh ta có chuyện gì với cô chứ..... đến cả một bữa cơm cũng không chịu ăn với cô. Trình Thanh Lam tiêu diệt sạch sẽ chiếc bánh mì, thật sự là rất ngon. Dù ở chỗ Đinh Nhất cũng không ăn được món ngon như vậy.....

Nghĩ tới đây, cô phát hiện ra điểm khả nghi. Cô biết Diệp Diễm là người có thể lực nhất ở vùng đất chết. Nhưng hôm nay, khi đi cùng anh tới mỏ quặng, cô thấy mọi người đều chỉ ăn bánh quy nén mà thôi. Trông anh cũng không giống người thường xuyên ăn bánh mì với sữa ngon như vậy.

Trình Thanh Lam bước ra cửa phòng, quẹo qua khúc quanh liền thấy ở phía cuối hành lang, Diệp Diễm và Trần Giai Tân, mỗi người đều đang cầm một miếng bánh quy nhỏ, tay kia cầm cốc nước đứng ở hành lang.

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ. Quả nhiên.....

Khi nói chuyện với Trần Giai Tân, gương mặt của Diệp Diễm vẫn không có chút biểu cảm nào, giống hết trạng thái làm việc suốt một ngày hôm nay. Anh không hề nở nụ cười, tình cảm không hề dao động. Chỉ ngắn gọn, mạnh mẽ truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới. Toàn thân anh tỏa ra sự trầm tĩnh, khí phách uy nghiêm khiến người khác kinh sợ. So với anh trước mắt cô, đúng là hai người khác biệt.

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng lặng lẽ kiên nghị của anh, còn cả miếng bánh quy nhỏ lòng lòng bàn tay to lớn kia, cô cúi đầu nhìn vụn bánh mỳ còn lại trên đầu ngón tay mình, Trình Thanh Lam cảm thấy không còn hương vị gì. Bán thú thối tha, có nhất thiết phải khiến cô cảm thấy áy náy và..... đau lòng như vậy không?

16. Chương 16: Tình Yêu Của Chiến Sĩ

Màn sương đêm giăng kín, ánh trăng soi ảm đạm, căn nhà lớn tĩnh lặng, Diệp Diễm bước vào phòng của Trình Thanh Lam. Phát hiện cô đang chống cằm thờ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe được tiếng Diệp Diễm bước vào, cô quay đầu, gương mặt thoáng vẻ mơ màng, sau đó lại được nụ cười thay thế.

Diệp Diễm đứng cách cô không đến hai mươi centimet, quen thuộc tìm lấy tay trái của cô, nắm trong tay.

“Ôi, không được nắm tay nha!” Trình Thanh Lam đùa: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Nam nữ... thụ thụ bất thân?” Diệp Diễm lặp lại câu ngạn ngữ xa lạ này, cũng từ chối cho ý kiến chỉ cúi đầu nhìn cô: “Chúng ta ra ngoài xem thử trang bị của em.”

Diệp Diễm dắt tay cô, một lần nữa đi đến gara ở quảng trường, nơi mà họ đã gặp nhau lần đầu tiên. Buổi tối ở nơi đây không một bóng người, chỉ có làn gió lạnh lạnh từ từ thổi qua, trên đất phản chiếu hai chiếc bóng một lớn một nhỏ.

Trình Thanh Lam nghe lời mở trang bị ra. Diệp Diễm bắt đầu xem xét từ đầu cô.

“Mũ hồng ngoại thông minh chống đầu đạn hạt nhân...” Tay anh sờn trớn thứ trong suốt đang bao bọc trước trán cô: “Quả thật là đồ tốt. Dùng thế nào?”

Trình Thanh Lam ngẫm nghĩ: “Ừm, nó có thể dùng để xác định mục tiêu.” Thấy anh vẫn chưa rõ lắm, cô nói tiếp: “Nó có thể tự động xác định mục tiêu, sau đó báo thông số căn bản của mục tiêu đó. Nếu lúc đó tôi nổ súng không chính xác, viên đạn vẫn có thể tự đuổi tới mục tiêu.”

Diệp Diễm gật đầu: “Sao nữa?”

“Sao nữa hả?” Trình Thanh Lam không rõ lắm.

“...Thảo nào Trần Giai Tân có thể dễ dàng không chế em. Em có trang bị tốt và điều kiện thân thể cũng hơn người. Vậy mà sức chiến đấu lại không được khai phá.” Diệp Diễm cau mày nói.

“Cũng không phải!” Trình Thanh Lam phản bác: “Đinh Nhất đã dạy tôi nhắm bắn mục tiêu, tôi cũng bắn rất chuẩn. Hơn nữa bản thân tôi cũng không ngừng luyện tập và sử dụng bộ trang bị này!”

Diệp Diễm từ chối cho ý kiến, ngón tay lướt qua mũ bảo hiểm trên trán cô: “Mũ bảo hiểm có hệ thống truy đuổi độc lập. Em nhìn đi, dưới tay phải của em có một cái nút. Nếu em xác định mục tiêu xong, ấn xuống cái nút thứ nhất, như vậy mục tiêu sẽ bị em truy đuổi, dù cách em rất xa, em vẫn có thể tìm được nó.”

“Nút ở đâu?” Tay trái của Trình Thanh Lam lần mò dưới tay phải, quả nhiên chạm được một nút lồi ra. Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Diệp Diễm - Sao anh lại quen thuộc loại vũ khí này đến thế?

“Trong ngôi nhà tại Nam Thành tôi từng ở có khá nhiều vũ khí.” Diệp Diễm nói thản nhiên: “Mặt khác, trong thời khắc mấu chốt, mũ bảo hiểm này cũng có thể cởi ra, trở thành một thiết bị nổ rất mạnh. Uy lực có thể sánh được với pháo nổ mang sóng cực ngắn loại nhỏ, đường kính sát thương lên đến một trăm mét. Chỉ có điều như vậy thì mũ bảo hiểm cũng sẽ bị hủy. Không phải cần thiết thì không nên làm vậy.”

Trình Thanh Lam cố gắng ghi nhớ trong lòng.

Hai người nán lại ở quảng trường hơn hai giờ, mãi cho đến khi toàn bộ công năng trang bị của Trình Thanh Lam vốn chưa khai phá hết, được đem ra nói đến mấy lần mới thôi. Trình Thanh Lam cảm thấy thật kích động, toàn bộ vũ khí trang bị trên người còn mạnh hơn nhiều so với hiểu biết của cô trước đây, khiến huyết mạch trong cô sôi trào....

“Cảm ơn anh, Diệp Diễm!” Trở lại phòng, Trình Thanh Lam nói với bóng hình cao lớn đang đứng ở cửa đối diện.

Diệp Diễm cười cười. Dưới ánh trăng, gương mặt anh bóng loáng sáng sủa, anh tuần đến mức khiến người ta khó thở.

Trình Thanh Lam khẽ cắn môi: “Còn nữa, bắt đầu từ ngày mai, anh ăn cái gì, tôi ăn cái đó. Không cần phải làm riêng đâu.”

Diệp Diễm nhìn cô chăm chú rồi chậm rãi nói: “Được, bắt đầu từ mai, tôi ăn gì, em ăn đó.”

Cùng một câu nói, nhưng khi bị anh lặp lại từng câu từng chữ lại mang ý nghĩa thật khác.

“Ừ! Tôi đi ngủ, ngủ ngon!” Trình Thanh Lam cười cười với anh, lui người về phía sau ...

Tay lại đột nhiên bị anh nắm lấy. Đường như anh rất thích tay cô và thích nhất là nắm trong tay, nắm thật mạnh mẽ: “Ngủ ngon!” Tay anh đột nhiên giật mạnh, dễ dàng kéo cô vào lòng, tay kia thì ôm lấy eo cô. Vậy mà tay anh cũng run run. Cô chỉ cảm thấy hết hồn, trước mắt tối lại, khuôn mặt tuần tú của anh đã che xuống.

Anh nhẹ nhàng chạm một cái lên môi cô. Thân mình cô không thể khống chế mà run lên. Vì thế anh liền giống như bị kích thích, cánh tay càng ôm chặt thân hình nhỏ nhắn của cô hơn. Đôi môi nam tính ngấu ngiến hôn cô, ngậm cắn môi cô, thăm dò vào miệng cô, tìm kiếm xung quanh!

Dưới ánh trăng soi rọi yếu ớt, Trình Thanh Lam cảm thấy trời đất quay cuồng. Nụ hôn của anh sao lại mạnh mẽ đến vậy? Khiến cho cô, từ miệng đến lồng ngực, đến cả tứ chi đều như bị điện giật. Lại còn có một chút ấm áp ngọt ngào theo dòng điện kia đi thẳng vào lồng ngực của cô.

“Diệp Diễm...!” Cô nhin không được khẽ gọi tên anh, hai tay nắm chặt lấy ngực áo sơ mi của anh, nói lời trái với lòng mình: “Buông tay...!”

“Ừ...!” Diệp Diễm đột ngột buông cô ra, khiến hơi ấm vây quanh cô chợt biến mất.

“Nếu còn tiếp tục, tôi sợ sẽ không thể cam đoan mình có biến thân hay không!” Diệp Diễm cúi đầu nhìn cô chăm chăm: “Trình Thanh Lam, sau khi trở về từ phương Bắc, em làm người phụ nữ của tôi nhé!”

“Hả?” Trình Thanh Lam mở to mắt, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Ánh mắt sáng quắc của Diệp Diễm khiến vầng trăng sáng trở nên ảm đạm: “Làm người phụ nữ của tôi!”

“Thế nhưng.... thế nhưng...” Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói của mình cũng trở nên run run, tự nhiên bị nói lấp: “Chúng ta mới quen biết nhau hai ngày. Vậy quá nhanh rồi.... Tôi không thể quyết định qua loa như vậy.... Chúng ta còn chưa hiểu biết đầy đủ về nhau. Tôi cũng chưa hiểu rõ anh!”

Cô không ghét anh, thậm chí còn hơi thích anh, điều này hoàn toàn khác với những người khác. Khi ở bên cạnh anh, cô sẽ không hoảng hốt, sẽ không hoài nghi. Anh khiến cô cảm nhận được sự vui vẻ bình yên. Mỗi lần nghĩ đến “Bán thú”, cô còn nghe thấy trong lòng đang có tiếng cười khẽ, mặc dù anh là người thống trị hà khắc vô tình nơi vùng đất chết trong truyền thuyết.

Diệp Diễm tiến lên một bước, bao phủ cả người cô trong bóng dáng của anh: “Chưa hiểu rõ tôi ư? Tôi sinh ra từ một vọng tộc ở Nam Thành. Mười lăm tuổi bị đuổi khỏi gia tộc, trên gia phả không có ghi tên tôi. Tôi luôn ở vùng đất chết, thuộc hạ có sáu ngàn người. Tôi từng là một trong ba người có sức chiến đấu mạnh nhất của quân đội chính phủ. Tôi có giên thú, thể năng mạnh hơn người bình thường gấp mấy lần. Trừ em ra tôi không thích nói nhiều với bất cứ ai. Tôi thích vũ khí, chiến đấu, chạy bộ, luyện binh, du hành vũ trụ, còn có.... em.”

Anh nhìn cô: “Đây là toàn bộ về tôi!” Ánh mắt anh nóng bỏng tha thiết. Có lẽ anh chưa bao giờ nói một hơi hết tất cả những gì trong lòng như thế. Anh vẫn lạnh lùng nhưng trong giọng nói lại có vẻ căng thẳng.

“Vì sao?” Cô nhích xuống một bước nhỏ: “Vì sao thích tôi?”

“Không vì cái gì cả!”

“Vậy anh thích gì ở tôi?” Trình Thanh Lam lắc đầu, “Tôi tự biết mình không phải dạng nghiêng thành đổ nước.”

Diệp Diễm im lặng một chút: “Thân thể của em, nụ cười rạng rỡ của em, lòng dũng cảm của em!” Anh ngừng một chút: “...Còn có sự yếu đuối của em.”

Thân thể được xếp hạng đầu tiên, thật đúng là..... Thế nhưng trong lòng cô lại không hề có sự chán ghét nào.

“Thế nhưng vẫn quá nhanh.... Anh không thể không cho tôi thời gian suy nghĩ...!” Trình Thanh Lam không biết nói gì cho phải. Lời nói của anh khiến cô xúc động, khiến cô không nói nổi một lời cự tuyệt. Thế nhưng cô luôn cho rằng, tình cảm là phải từ từ bồi đắp, không thể nhanh như chớp thế này....

“Tình yêu của chiến sĩ không nói lần thứ hai.” Diệp Diễm cắt ngang lời cô: “Được, tôi cho em thời gian suy nghĩ. Sau khi từ phương Bắc trở về, tôi hy vọng em sẽ trở thành người phụ nữ của tôi. Hoặc là, tôi sẽ để em an toàn rời khỏi đây. Tôi lấy tính mạng của mình thề, tuyệt đối sẽ không dây dưa với em.”

Nhìn bóng lưng của anh dứt khoát rời đi, Trình Thanh Lam mới quay về nằm lại trên giường. Cô chỉ cảm thấy lòng loạn như ma - Anh ép cô! Mới biết nhau đến ngày thứ hai, anh đã ép cô, hoặc là làm người phụ nữ của anh, hoặc là cắt đứt mọi quan hệ! Người đàn ông này sao lại vậy? Mỗi người thanh niên đẹp trai tài giỏi Trình Thanh Lam từng gặp đều rất rõ đạo lý theo đuổi phụ nữ phải thật chậm rãi! Làm gì có người nào mới biết nhau hai ngày đã nói thẳng thắn, hoặc là ở cùng nhau, hoặc không bao giờ gặp lại nữa!

Tên bán thú chết tiệt... Cô mắng trong lòng.

Thật ra anh là một người đàn ông kiêu ngạo. Cho nên, hoặc là yêu, hoặc là trở thành người lạ. Anh không thể chịu được sự cự tuyệt. Thế nhưng, ai lại nhẫn tâm cự tuyệt anh đây? Trình Thanh Lam, mày phải làm sao bây giờ?

Khi còn chưa hiểu rõ lai lịch của bản thân cô, vậy mà anh lại nói, mọi nguyện vọng của em, tôi sẽ cố gắng giúp em thực hiện. Mới biết nhau hai ngày, anh lại nói, có một số việc, không liên quan đến thời gian là ngắn hay dài.

Bán thú, bán thú đáng giận. Trong đầu cô đột nhiên hiện lên nụ cười của Đinh Nhất. Cô sợ hãi. Hình như Đinh Nhất cũng không thích Diệp Diễm. Nếu Đinh Nhất biết việc này, liệu có tức giận không?

Trình Thanh Lam, không thể ngờ trong tình yêu mày lại là người như thế! Đinh Nhất vừa trân trọng vừa thân mật, mày còn từ chối chưa xong. Lúc còn sống những ngày trai đơn gái chiếc, mày còn đề tiện ý vào anh ta, nhưng lại không thật sự tin tưởng anh ta. Vì sao mới đến nơi của Diệp Diễm có hai ngày, còn ít hơn thời gian mày và Đinh Nhất ở cùng nhau, sao mày lại ngay lập tức tin tưởng từng câu nói của Diệp Diễm? Tin rằng Diệp Diễm sẽ giúp mày, thực hiện nguyện vọng của mày?

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh ngày hôm qua. Bán thú cao lớn đứng trước cửa kho hàng, giữa đôi mắt thú đen sâu thẳm, sau khi kính diễm qua đi, chỉ còn lại sự thất thần. Vì thế mà người thống trị hà khắc vô tình nơi vùng đất chết kia, người đàn ông trầm lặng cô độc kia lại cứ ngơ ngẩn nhìn cô như thế, không thể kiểm soát biến thân thành bán thú.

Cô bỗng nhiên hơi muốn khóc.

Vì thế trần trọc không yên đến nửa đêm.

=====

Sáng sớm ngày hôm sau, Trình Thanh Lam dậy thật sớm. Quả nhiên nhìn thấy Diệp Diễm đang ở trước viện, tập lực cánh tay bằng cách khiêng một tảng đá to. Trình Thanh Lam cười cười, nằm sấp xuống tập hít đất. Lực cánh tay của cô quả thật mạnh hơn rất nhiều so với trước kia. Trước là vì đã gặp được Đinh Nhất, sau này lại gặp Diệp Diễm - một người có sức chiến đấu rất mạnh, nên cũng không phát hiện. Nay làm một hơi được năm mươi cái hít đất mới vui mừng đứng lên.

Lại phát hiện Diệp Diễm sớm đã đứng cạnh khoanh tay nhìn cô. Cô nhìn lồng ngực rộng lớn và cánh tay trắng kiện của anh, thất lực lại dẻo dai mạnh mẽ, Trình Thanh Lam ngượng ngùng dời ánh mắt: “Sao nào, tôi rất lợi hại đúng không?”

Diệp Diễm nhin không được lắc đầu, trực tiếp đã kích lòng tự trọng yếu ớt của cô. Cô khẽ cắn môi, hướng về phía khối đá lớn Diệp Diễm đang đặt trên đất. Cô nghiêng đầu phát hiện đôi mắt thật sâu của Diệp

Diễm đang nhìn cô. Cô vươn hai tay, nỗ lực ôm lấy nó....

Tảng đá lớn vừa gian nan nhúc nhích được chút ít: “A...!” Cô hô to một tiếng. Thế mà khối đá lớn đã được nâng lên từ mặt đất, điều này khiến Diệp Diễm như mây. Tuy nhiên, dù tổ chất cơ thể cô rất mạnh, nhưng do phương thức nóng vội hồng việc. Nên khiến Trình Thanh Lam cảm thấy thất vọng và bụng vô cùng đau đớn. Khối đá lớn mới cách mặt đất chưa tới một mét, thân mình Trình Thanh Lam đã bị xiêu vẹo. Cô hét lớn buông tảng đá ra. Trơ mắt nhìn khối đá sắp rơi xuống chân.....

Dĩ nhiên là không hề trúng vì Diệp Diễm đã kéo cô vào lòng ngay lập tức. Anh nhắc chân dài đạp văng tảng đá lớn mới rơi xuống, hơi thở phả bên tai cô: “Không sao...!”

Vệ binh nơi hành lang gần bên sân nghe động tĩnh lập tức nhô đầu ra, thấy Diệp lão đại đang ôm người phụ nữ trong lòng, tỏ vẻ vô cùng thân thiết. Ánh mắt lạnh lùng đồng thời liếc qua khiến người vệ binh lập tức đứng nghiêm không lên tiếng, rút lui trong yên lặng.

Diệp Diễm buông cô ra: “Đi ăn cơm đi!” Anh đi được hai bước, lại thấy cô vẫn còn đứng ngây tại chỗ, mặt đỏ tai hồng. Diệp Diễm yên lặng một chút rồi nói: “Yên tâm, trước khi có được câu trả lời thuyết phục của em, tôi sẽ không gặp em!”

Nhìn từng bước kiên định của anh khi xoay người bỏ đi, Trình Thanh Lam không biết nói gì cho phải. Cô không có ý kia, cô chỉ... hưởng thụ cảm giác được anh bảo vệ theo bản năng, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Được rồi, Trình Thanh Lam âm thầm suy tính. Cô dùng tay vỗ vỗ gò má mình. Trải qua sự suy xét tối qua, cô đã nghĩ ra cách giải quyết. Đó là: Thuận theo tự nhiên. Vẫn còn vấn đề về hung thủ phương Bắc phải xử lý, còn không biết sẽ có bao nhiêu gian nan hiểm trở. Trước hết cô chẳng cần suy tính gì cả, thừa dịp này nghiêm túc tìm hiểu anh, đồng thời cố gắng tăng sức chiến đấu của mình.

Thật sự cần chọn một ngày nói chuyện!

17. Chương 17: Tàn Sát

Bầu trời vẫn mang màu xám chì, tầng mây mỏng bao quanh mặt trời, tạo thành một vầng sáng màu đỏ nhạt. Một chiếc chiến xa chạy bằng điện màu xám trắng đang lặng lẽ di chuyển dọc theo quảng đường đổ nát hoang vu. Vì địa thế gập ghềnh lại thêm những đồng gạch đá nằm rải rác chắn lối đi, nên dù chiếc chiến xa đã vận hành với tốc độ cao nhất, nhưng cũng phải mất bốn giờ mới đi hết quảng đường dài một trăm năm mươi kilomet.

Bởi vì buổi sáng thức dậy quá sớm, lại còn bị thương gân cốt cộng thêm việc Diệp Diễm yên lặng chuyển tâm lái xe suốt quảng đường khiến Trình Thanh Lam quá nhàm chán, nên không cẩn thận ngủ gà gật. Đến khi cô đột nhiên mở mắt tỉnh dậy, Diệp Diễm mới cho cô biết đã sắp đến sở chỉ huy của quân đội phương Bắc.

“Chắc còn khoảng mười phút nữa là đến nơi.” Diệp Diễm nói. Mặt đường dần thoảng hơn, cứ cách năm trăm mét lại có một binh lính đứng gác. Bọn họ đều rời rít nghiêm chỉnh giơ tay chào khi nhìn thấy xe chuyên dụng của người thống trị cao nhất trong quân đội.

“Đúng rồi, Diệp Diễm!” Trình Thanh Lam nói: “Lúc trước tôi làm quản lý hành chính, chắc anh cũng biết, đó chính là quản lý mấy việc vặt vãnh. Không phải quân đội của anh thiếu người quản lý hậu cần sao? Anh có thể cân nhắc tôi không?”

Thấy gương mặt không biểu lộ cảm xúc của Diệp Diễm hơi liếc nhìn cô, Trình Thanh Lam tiếp tục nói: “Anh đừng khinh thường tôi, trước kia tôi rất lợi hại đó! Hôm qua đi xem nông trường mở quảng với anh, tôi cảm thấy việc sản xuất phân công tổ chức chưa được tốt, cũng không đáp ứng được nhu cầu của quân đội. Hơn nữa, hai cái xưởng nhỏ kia của anh hiện đang có sản lượng dồi dào. Nếu để tôi đảm nhận, tôi cảm thấy có thể khiến cho các sản phẩm càng thêm phong phú...”

“Được rồi!” Diệp Diễm cắt ngang lời cô: “Tôi cũng không hoài nghi lời em nói.” Anh nhìn thẳng vào mặt cô: “Nhưng mà, sao em không nghĩ nên làm sao để thỏa mãn nhu cầu của tôi mà lại lo lắng cho nhu cầu binh lính của tôi?”

“Đang nghĩ, đang nghĩ.....!” Trình Thanh Lam bỗng nhiên cảm thấy khi anh không cười thật đúng là đáng sợ.

Nói là sở chỉ huy phòng vệ của phương Bắc, nhưng cũng chỉ là một ngôi nhà nhỏ hai tầng. Bởi vì từng chịu sự tấn công của Zombie nên sở chỉ huy từng đứng vững như thành đồng nay chỉ còn là một cái vỏ bọc. Mấy sĩ quan của sở chỉ huy nhìn thấy Diệp Diễm đều vô cùng vui mừng. Còn thấy Diệp Diễm dẫn theo một người phụ nữ nên mọi người lại ngượng ngùng không dám nói chuyện.

Xế chiều Diệp Diễm và đội trưởng sở chỉ huy lái xe tuần tra tường phòng hộ và đội quân thủ vệ vùng lân cận. Chiến xa điện chậm rãi chạy dọc theo bức tường ười mét được đúc bằng kim loại. Diệp Diễm và đội trưởng ngồi ở hàng ghế trước, anh cẩn thận hỏi về tình hình phân bố binh lực và khá tán thưởng.

Đến nơi đóng quân quan trọng, ba người xuống xe. Tiểu đội trưởng phụ trách nơi đó nhanh chóng chạy ra. Cậu ta là một thanh niên mắt sáng mày rậm vừa hai mươi tuổi.

“An Trì, lâu lắm không gặp!” Diệp Diễm bước đến vui mừng bắt tay cậu thanh niên. Người thanh niên giậm chân đứng nghiêm nói: “Xin chào sếp! Hoan nghênh sếp đến kiểm tra!”

Diệp Diễm gật đầu rồi đi theo An Trì về phía trước. Anh đi được hai bước thì dừng lại, quay đầu nói: “Đi theo tôi!”. Trình Thanh Lam vẫn đang đứng ngoan ngoãn bên cạnh mỉm cười gật đầu. An Trì tò mò quay đầu lại nhìn thấy một người phụ nữ điềm đạm nho nhã, cậu sáng trí nhanh nhẹn chào: “Chào chị dâu!”

Trình Thanh Lam nóng mặt định phản bác, nào ngờ khi thấy ánh mắt Diệp Diễm đang quay đầu nhìn cô thì lại không thốt nên thành lời.

Diệp Diễm khựng lại, sa sầm mặt nói với An Trì: “Cần quấy!” An Trì nhất thời sửng sốt, cho rằng bản thân biến khéo thành vụng ngượng ngùng muốn xin lỗi Trình Thanh Lam, lại nghe Diệp lão đại vốn luôn tích chữ như vàng bổ sung thêm: “Bây giờ còn chưa phải!”

Vì thế cả đám người An Trì bưng tỉnh đại ngộ tươi cười nhìn cô. Cô vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng cũng trở nên êm ái.

Bức tường kéo dài vài cây số cao đến mười mét này được quân địa phương coi giữ gọi là “Tường Zombie”. Tên nghe có vẻ đáng sợ nhưng lại rất chính xác - Bởi vì bên kia tường chính là vùng đất của Zombie.

“Năm đó làm sao thi công xây được bức tường cao đến thế này vậy?” Trình Thanh Lam nói với vẻ nghi ngờ. Tình hình chiến đấu căng thẳng như vậy, anh đã làm bằng cách nào?

“Dùng người máy cỡ lớn chưa bị hủy diệt.” Diệp Diễm nhấn nạt giải thích, “Cũng không khó khăn gì, mỗi phút có thể tự động xây được một mét.”

Trình Thanh Lam gật gù đầu. Cho dù có công nghệ hỗ trợ, nhưng bảo đảm cho tường Zombie được thi công hoàn thành thì việc không ngừng đánh đuổi lực lượng Zombie xông vào cũng là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ.

Cô theo Diệp Diễm đi lên đài canh gác ười mét, rộng khoảng ba mét vuông, được xây dựng trên giá bằng sắt thép. Cứ cách năm trăm mét thì có một đài canh gác, duy trì giám sát bọn Zombie bên kia tường 24/24.

Đứng ở trên cao, Trình Thanh Lam gần như có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu kịch liệt năm đó. Vẫn là bầu trời mang một màu xám chì như vậy, lại xuất hiện từng nhóm Zombie không ngừng tiến lên. Những người lính cầm vũ khí đối kháng với chúng. Người máy vĩ đại tăng nhanh tốc độ xây dựng tường rào. Dường như cô có thể nhìn thấy Diệp Diễm cầm súng xung phong xông vào đám Zombie. Lúc ấy anh nổi giận gầm lên một tiếng rồi cầm súng bắn phá xung quanh. Bản thân cũng không thể ức chế hóa thân thành thú.

“Muốn nhìn thấy Zombie không?” Diệp Diễm nói nhỏ bên tai, cắt ngang suy nghĩ của cô. Cô ngẩng đầu nở nụ cười nhìn gương mặt anh tuần cương nghị lạnh lùng của anh: “Được!” Ánh mắt Diệp Diễm hơi ngáy ngẩn, gần như anh không thể khống chế ý nghĩ muốn cúi đầu chạm môi vào nụ cười tươi tắn của cô. Mà cả đám An Trì bên cạnh đã kinh ngạc chết lặng vì nhìn thấy Diệp Diễm nhấn nạt dẫn đường cho cô gái này. Bọn họ nhận định cô chắc chắn là người phụ nữ của sếp họ rồi.

Diệp Diễm vẫy tay ra hiệu cho người lính trinh sát đứng trước khẩu súng máy tránh ra. Anh đứng sau lưng ôm lấy Trình Thanh Lam đứng trước khẩu súng máy: “Nhìn kính ngắm đi!”

Cô nghe lời nhào người lên súng máy, mắt phải nhắm vào kính ngắm...

“A...!” Cô hô nhỏ một tiếng. Sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Phía sau, Diệp Diễm đã ôm nhẹ thắt lưng của cô từ lúc nào không hay, “Đừng sợ!”

Cô gật gật đầu, hít sâu bình tĩnh, rồi tiếp tục nhìn...

Nếu kiến trúc vùng đất chết còn có thể xem là đồng hoang tàn đổ nát. Vậy thì cảnh tượng trong kính ngắm kia quả thực có thể xem là địa ngục! Nhà cao tầng trước mắt đã không còn nguyên vẹn, những vết máu khô đỏ sậm to lớn khiến các tòa nhà nhuộm màu âm u đáng sợ. Trình Thanh Lam không thể tưởng tượng ra đó là máu tươi của bao nhiêu người. Phải có năng lực thế nào mới có thể khiến cho trời đất cũng phải tê lương ảm đạm đến thế?

Một vài cửa sổ của tòa nhà lớn đã bị hư hỏng, có vài điểm đen đang nằm đó. Nhìn kỹ lại, hóa ra là thi thể hoàn chỉnh hoặc không hoàn chỉnh của con người! Chúng vẫn nằm đó không hề nhúc nhích, như đã qua trăm ngàn năm.

Mà khủng khiếp nhất chính là không xa tầm nhìn, ước chừng có khoảng năm sáu chục người đứng sững tại chỗ không hề nhúc nhích. Quần áo toàn thân họ đều tả tơi, thậm chí có kẻ không một mảnh vải che thân. Bọn họ giống như những tượng sáp bị vết máu ăn mòn. Hoặc là, chỉ giống như những người bình thường đang đứng thần thờ trên đường. Bỗng nhiên cô nhận thấy bên phải tầm nhìn chợt xôn xao. Trình Thanh Lam chỉ có thể trông thấy từ xa có một cặp đùi trắng nõn nà của phụ nữ đang giãy dụa loạn xạ giữa không trung. Xung quanh có rất nhiều người bổ nhào đến, dần dần vây kín cô ta, che mất cặp đùi trắng kia.

Hai mắt Trình Thanh Lam đột nhiên rời khỏi kính ngắm. Cô xoay người đối mặt với Diệp Diễm, nói vô cùng khó khăn: “Có phải vùng đất Zombie không còn người nào ở đó không?”

Diệp Diễm trầm mặc một chút rồi nói: “Không loại trừ việc còn có người sống sót. Nhưng chúng ta cũng không thể làm gì!”

“Chúng ta xuống đi. Tôi xem đủ rồi!” Trình Thanh Lam nói, “Diệp Diễm, tôi muốn nói một cách chân thành. Việc mà các anh đã làm quả thực rất vĩ đại. Tôi thật sự rất kính nể các anh!”

Diệp Diễm liếc mắt nhìn cô sâu xa nhưng lại không nói gì.

=====

Buổi tối hôm đó, Diệp Diễm và Trình Thanh Lam xuất phát tới phố Lan Sĩ - Nơi cách sở chỉ huy khoảng hai mươi kilomet - Cũng là nơi mà người đàn ông thần bí kia đã nói cho Trình Thanh Lam biết. Diệp Diễm sai An Trì dẫn theo năm mươi tên lính khỏe mạnh, lái hai chiếc chiến xa với một ít vũ khí hạng nặng đi theo sau cách xe anh một kilomet.

Việc huy động nhiều binh lực như vậy có thể cho thấy được Diệp Diễm đánh giá đối thủ khá cao. Trình Thanh Lam đã mở toàn bộ vũ trang, Diệp Diễm cũng cầm súng laser tiểu liên trong tay, trên lưng đeo đầy đạn dược. Hai người dừng lại cách nơi đó năm kilomet, bắt đầu đi trong đêm đen với tốc độ cực nhanh.

Tối nay ông trời vô cùng phối hợp, từ vùng đất Zombie, từng trận gió phần phật che giấu tiếng bước chân của hai người. Đặc biệt trước khi hành động, Diệp Diễm đã hướng dẫn sơ qua cho Trình Thanh Lam về nhịp thở và bước chân phù hợp, giúp cô có thể di chuyển cấp tốc lại không bị ai phát hiện.

Phố Lan Sĩ đã từng là một con phố nổi tiếng về mua sắm, cũng là nơi được phụ nữ yêu thích nhất. Nhưng nay chỉ còn lại một con đường lớn âm u và tòa nhà hai bên đường bị tàn phá nghiêm trọng. Trong không khí trầm lắng, trên mặt đất còn có một chiếc giày cao gót của phụ nữ bị bỏ lại và tơ lụa rách nát tung bay trong gió. Cả con đường đều yên ắng, chỉ có tầng nhà dưới cùng còn ẩn hiện ánh sáng nhạt, phảng phất như ma trôi đang lay động trong gió.

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam nhanh chóng mai phục tại bức tường cách tòa nhà kia không đến năm trăm mét, đồng tai lên lắng nghe. Quả nhiên có tiếng người truyền đến, nhưng quá xa nên không nghe thấy rõ

ràng. Diệp Diễm nhìn ra ngoài, đoán chừng binh lực của An Trì cũng đã mai phục cách đây hai kilomet rồi. Hai người liếc nhìn nhau rồi cầm súng đi đến gần tòa nhà kia.

Đây thì ra là một khách sạn. Năm người đàn ông cao lớn chia nhau ngồi trên mấy chiếc sofa bọc nhung rộng rãi. Trình Thanh Lam nhận ra trong đó có hai kẻ đã từng đến tìm mình.

Chỉ nghe trong đó có một người đàn ông nói: “Lão tam, khi nào bọn họ mới về?”

Trình Thanh Lam nhíu mày. Thì ra bọn họ không chỉ có năm người.

Một người đàn ông có dáng người khỏe mạnh khác đáp: “Chắc khoảng hai ngày.”

Người đàn ông lúc nãy lại nói: “Thuộc hạ của Diệp Diễm đúng là ngu xuẩn, thà chịu chết cũng không chịu hợp tác với chúng ta. Hi vọng thượng úy biên phòng Nam Thành sẽ không khiến chúng ta thất vọng!”

Sắc mặt Diệp Diễm đột nhiên tối lại. Trình Thanh Lam cũng cảm thấy vô cùng bất ổn. Vì sao nhóm đàn ông bụng dạ khó lường này lại muốn liên lạc với Nam Thành?

“Tên lính đánh thuê Đinh Nhất kia làm sao đây?” Có người hỏi.

Người đàn ông đó nói: “Giết!”

Hơi thở Trình Thanh Lam chợt dồn dập thêm. Những người đàn ông trong phòng đều dừng lại một chút. Diệp Diễm hơi nhíu mày, ôm cô qua một bên nhanh như cắt.

“Pằng pằng pằng...!” Tiếng súng bắn về phía bên này. Một bên tường sụp đổ, năm người đàn ông trong phòng đều biến thân mở trang bị. Họ ghì súng, bước từng bước đến gần đồng đội nát.

“Là tôi!” Một giọng nữ lãnh lút vang lên, mấy người đàn ông đều sửng sốt.

Trình Thanh Lam bò ra khỏi đồng hoang tàn, mặt mày lấm lem cười khinh thường: “Bọn anh đều hoan nghênh người khác như vậy sao? Uống cho các người đều là đàn ông!” Giọng nói châm chọc của cô mang theo sự uể oải, êm ái nhưng cũng mạnh mẽ, khiến mấy người đàn ông sửng sốt.

“Trình Thanh Lam, cô nghĩ thông rồi à?” Người đàn ông cầm đầu nở nụ cười.

“Không!” Trình Thanh Lam lắc đầu, mặt hấn ta biến sắc. Cô lại nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nói cho các anh biết, đừng đi giết người lung tung nữa. Các anh có biết vì các anh giết người, Diệp Diễm đều đổ hết lên đầu tôi, còn truy sát tôi khắp nơi khắp chốn không?”

Hắn ta cười ha ha rồi đột nhiên dừng lại: “Chúng quy cô vẫn là đồng loại với chúng tôi. Cũng có ngày cô sẽ trở thành một phần tử của chúng tôi thôi.”

Trình Thanh Lam cắn môi: “Vì sao các anh muốn giết Đinh Nhất?”

Hắn ta khinh bỉ: “Sao hử, cô đau lòng rồi à? Hắn ta không chịu giao binh lực của hắn cho tôi. Tôi chỉ có thể giết hắn. Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô. Cho dù là động vật cũng sẽ không giết đồng loại. Cô được an toàn!”

Lời người đàn ông còn chưa dứt, chỉ thấy một bóng dáng nhào về phía hắn từ sau lưng bằng tốc độ như tia chớp! Phản ứng của người đàn ông cũng coi như nhanh chóng, bỗng nhiên hắn xoay người, nghiêng mặt với cái bóng kia. Chỉ nghe vài tiếng “Rắc rắc rắc” vang lên, hai người nhanh như tia chớp, vài lần nâng súng nhắm vào ngực đối phương lại đều bị đối phương tránh thoát khó hiểu.

Những người khác nhìn đến hoa mắt. Bởi vì khoảng cách quá gần nên không dám nổ súng giúp đỡ. Một người đàn ông chợt nhớ ra, cầm súng lên định tìm Trình Thanh Lam lại phát hiện không thấy cô đâu.

Mà nơi ngã tư đường tối đen, có tiếng bước chân dồn dập vang lên, vang vọng khắp bốn phương tám hướng của tòa nhà.

Rốt cục, chỉ nghe một tiếng súng vang lên, hai người đang đánh nhau đột nhiên tách ra, đều tự lùi ra ngoài hơn mười mét. Trình Thanh Lam ẩn thân trong bóng tối đột nhiên lao ra tóm lấy vai phải của Diệp Diễm, nhanh chóng rút lui. Phía sau bức tường đang sập âm âm có một ngọn đèn chói mắt chợt sáng lên. Chiến xa chậm rãi chạy đến, những người lính cũng đang cầm súng chạy theo.

Vai phải Diệp Diễm bị con dao nhọn của đối phương đâm một nhát sâu đến tận xương, máu chảy đầm đìa. Trình Thanh Lam lấy từ trong túi quần ra một viên thuốc giải độc nhét vào miệng anh. Anh nhú mồm nuốt vào rồi lập tức bỏ tay Trình Thanh Lam ra, giương súng nhắm về phía đại sảnh.

Còn trong đại sảnh, người đàn ông cầm đầu vốn đã trúng một nhát của Diệp Diễm, chậm rãi bò lên từ dưới đất. Đùi phải lộ rõ một vết máu loang lổ. Bốn người đàn ông khác đứng sau lưng hắn đều nâng súng lên, nhắm vào vòng vây bốn phía.

“Két!” “Két!” “Két!” Đại sảnh bị đèn quân dụng cực mạnh chiếu sáng như ban ngày. Binh lính yên lặng cầm súng hoặc ngồi hoặc đứng bên cạnh chiến xa. Chỉ cần một động tác của Diệp Diễm, họ có thể bắn tan xác năm người đàn ông trong đại sảnh này.

Cục diện hết sức căng thẳng. Căn phòng bao trùm bởi sự im lặng chết chóc. Trình Thanh Lam được Diệp Diễm bảo vệ sau lưng, hồi hộp đến mức không nói nên lời. Chỉ nhìn thấy vết thương sâu hoắm nơi tấm lưng dày rộng và vai của Diệp Diễm, trong lòng cô dâng lên sự cảm động và niềm chua xót khó tả. Cô không thể làm gì, chỉ có thể chậm rãi bước sang bên, dựa vào chiến xa. Nòng súng trên tay trái nhắm thẳng vào tên cầm đầu.

Tên cầm đầu đang bị thương kia bỗng nở nụ cười: “Diệp Diễm, không ngờ anh lại có thể đánh ngang tay với tôi! Không hổ là người thống trị của vùng đất chết. Thế nhưng, anh cho rằng chỉ với mấy chục binh sĩ, có thể bắt được bọn tôi sao?”

Hắn nâng tay trái lên bằng tốc độ kinh người, nhắm trúng đầu Diệp Diễm từ khoảng cách xa mấy mét: “Anh đúng là không biết thương tiếc tính mạng của binh lính!”

18. Chương 18: Nộ Sát

Hắn nâng tay trái lên bằng tốc độ kinh người, nhắm trúng đầu Diệp Diễm từ khoảng cách xa mấy mét: “Anh đúng là không biết thương tiếc tính mạng của binh lính!”

Chiếc mũ bảo hiểm của hắn giống Trình Thanh Lam, đều có tính năng tự động xác định mục tiêu. Nói cách khác, chỉ cần hắn nổ súng, đầu Diệp Diễm nhất định sẽ nổ hoa. Nhưng hắn không nổ súng, bởi vì Trình Thanh Lam đã nhắm vào đầu hắn từ một khắc trước. Hệ thống báo nguy trên mũ đã nhắc nhở hắn.

Cục diện căng thẳng. Hắn và Diệp Diễm đều biết rõ trong lòng.

“Thả chúng tôi đi!” Hắn cất cao giọng. Diệp Diễm lắc đầu: “Không thể nào!”

“Anh không sợ chết sao?” Hắn uy hiếp, lại quơ chiếc súng trong tay.

Diệp Diễm nói lạnh lùng: “Nhắm vào tôi có năm khẩu súng. Nhưng nhắm vào các người hình như có hơn ba mươi khẩu thì phải. Đầu hàng đi!”

Dưới ánh đèn pha cường độ cao chiếu rọi, sắc mặt người đàn ông có vẻ cực kỳ nhợt nhạt. Hắn nghiêm mặt gào thét: “Diệp Diễm, chúng ta đấu tay đôi với nhau! Nếu tôi thắng, anh thả chúng tôi đi! Hơn nữa không được đuổi giết chúng tôi nữa!”

Diệp Diễm yên lặng một lúc, vậy mà lại gạt đầu. Trình Thanh Lam lo lắng nhìn bóng lưng chảy máu của anh, anh lại không hề nhúc nhích.

Người đàn ông nói: “Tôi đếm một, hai, ba. Ngoại trừ tôi và Trình Thanh Lam, mọi người bỏ súng xuống!” Diệp Diễm nói ngay lập tức: “Làm theo lời anh ta nói!”

Thủ hạ sau lưng hắn chợt do dự: “Lão đại, thật sự phải đấu tay đôi sao?”. Hắn quay lại trừng mắt nhìn thủ hạ, bốn người kia lập tức im bặt.

“Tôi tin tưởng danh dự của người thống trị vùng đất chết!” Hắn nhìn Diệp Diễm: “Một, hai, ba!”

Những binh sĩ vây quanh “Soạt soạt” hai tiếng, những khẩu súng vốn dĩ đang giương cao đều được thu hồi trong nháy mắt, hòng súng hướng xuống theo góc vuông. Bốn thủ hạ đằng sau người đàn ông cũng buông cánh tay trái xuống. Hai bên không có ai không tuân theo quy định.

Người đàn ông gật đầu hài lòng: “Diệp Diễm, quả nhiên anh nói lời giữ lời!” Diệp Diễm cảm hận: “Tôi muốn tận tay giết anh, mới có thể báo thù cho người của tôi! Nhưng người của anh, ít ra cũng phải thu hồi lại trang bị!”

Người đàn ông nhìn quanh một lượt: “Vậy người của anh cũng phải ném súng xuống!”

“Không vấn đề!” Diệp Diễm đếm, “Một, hai, ba!” Vừa dứt lời, những binh sĩ vây quanh đại sảnh đều ngồi xổm xuống. Súng máy trên tay đều đặt xuống đất phát ra tiếng động giòn giã. Người đàn ông đứng giữa vòng vây cong khóe miệng, ngón tay của những người đứng sau hắn đưa về phía rốn, nhưng thực tế lại chưa nhả xuống.

“Ngắm bắn!” Hắn hưng phấn thét lên.

Nhưng khi hắn còn chưa thét lên chữ đầu tiên, hàng loạt tiếng súng dày đặc như mưa chọt vang lên, nháy mắt đạn đã dội về phía mình. Hắn giật mình kinh hãi. Bằng phản ứng và ý chí vượt trội, hắn đột nhiên xoay người, lộn về phía sau vài vòng liên tiếp. Hai chân đạp lên ghế sofa, lại lộn vòng, nhảy lên chiếc đèn chùm trên trần nhà đại sảnh. Nhìn tình hình trong đại sảnh, thật sự giận dữ không thể kiềm chế được!

Thì ra có hơn ba mươi binh sĩ vây quanh đại sảnh, nhưng đằng sau bọn họ còn có hơn mười binh sĩ ẩn nấp trong bóng đêm. Khi Diệp Diễm hạ lệnh ném súng xuống, hàng binh lính phía trên ngồi xổm xuống, hàng binh lính đằng sau nâng súng ngắm bắn! Hắn ta cho rằng mình có chiêu ngầm, nhưng thực ra lại bị Diệp Diễm mưu tính! Mà Diệp Diễm lại ra lệnh ngắm bằng câu nói ba mươi khẩu súng kia. Rõ ràng anh mang đến năm mươi người, không phải ba mươi. An Trì không hổ là chiến sĩ đi theo Diệp Diễm nhiều năm, phối hợp rất ăn ý.

Hai tên thủ hạ cũng nhảy lên đèn chùm. Nhưng hai người còn lại phía sau trúng vài phát đạn. Toàn thân họ đầy máu nằm giữa đại sảnh đã tắt thở.

Người đàn ông dẫn đầu từ khi tự thức tỉnh luôn tự phụ rằng trang bị của mình mạnh mẽ không ai bì kịp. Dưới hắn cũng chỉ có mười mấy người, hôm nay chết hai người nên đau lòng không thôi.

Dưới cơn thịnh nộ, hắn nhanh chóng giơ súng nhắm vào Diệp Diễm, ngón tay bóp cò! Dù cho Diệp Diễm có giỏi đến đâu, lúc này cũng đã ở trong tầm ngắm của hắn. Một khi hắn xác định mục tiêu là Diệp Diễm, chỉ cần bắn đạn, Diệp Diễm không chết cũng mất nửa mạng!

Cảnh báo! Bên tai hắn chọt vang tiếng cảnh báo vô cùng dồn dập! Đó là cảnh báo trí mạng, báo động trước tử vong! Từ khi hắn thức tỉnh tới giờ, nó chưa bao giờ vang lên! Là ai? Là ai nhắm bắn hắn?

Nhưng phản ứng của kẻ đó cũng cực kỳ nhanh chóng, gần như là trong nháy mắt. Hắn ta còn chưa kịp bóp cò đã dừng lại. Hốt hoảng quay đầu lại, cách mấy mét, đôi mắt lạnh băng xa lạ đang nhìn mình, mà ánh lửa màu trắng đang lao về phía mình! Vậy mà lại là cô ta! Cô xác định mục tiêu là hắn bao giờ? Tốc độ nổ súng của cô ta lại còn nhanh hơn hắn!

Phản ứng của hắn ta cũng rất nhanh! Hắn ta chọt di chuyển hòng súng, nhắm vào cánh tay giơ súng của Trình Thanh Lam.

Tiếng nổ vang lên, ánh lửa bùng cháy, tiếng nổ vang vọng giữa không trung... Đó là tiếng nổ do đạn của Trình Thanh Lam và người đàn ông va chạm với nhau giữa không trung.

Diệp Diễm bị súng máy của người đàn ông nhắm bắn, cảnh giác phát hiện thấy hòng súng của hắn chệch khỏi quỹ đạo. Anh vốn định nổ súng bắn người đàn ông kia, để cho đạn nổ mạnh giữa không trung, nếu không viên đạn đó sẽ xuyên qua đầu mình. Mà lúc này, ai đã cứu mình? Khóe mắt anh liếc nhìn người giơ súng hết sức tập trung sau lưng mình, nhưng thân hình nhỏ xinh lại run nhè nhẹ.

Vậy mà cô ấy lại cứu mình.

“A!” Mấy binh lính đứng khá gần che mặt ngã xuống.

“Bom!”

“Ngắm bắn!”

Người đàn ông đứng đầu và Diệp Diễm cùng phản ứng gầm lên ra lệnh cùng lúc. Năm sáu ánh lửa màu vàng lên chiếc đèn chùm. Nhưng ẩn hiện trong ánh vàng đó là ba luồng trắng mãnh liệt, bắn ngược lại về những binh sĩ xung quanh!

“Yểm trợ!” Diệp Diễm hét lớn một tiếng, ánh lửa ngất trời bùng nổ tại chiếc đèn chùm trên trần nhà và xung quanh đại sảnh. Diệp Diễm và Trình Thanh Lam đều cực kỳ ấn ý lùi lại vài bước. Diệp Diễm còn vươn tay kéo một binh lính chưa kịp rút lui.

“Diệp Diễm, hãy đợi đây!” Người đàn ông đứng đầu chợt thấy ba bóng đen mờ ảo biến mất ở chỗ rẽ cách xa mấy mét ngoài kia. Nhưng ngoài hai mươi người lính của Diệp Diễm còn đứng lại hoặc ngã ra ngoài cao ốc, hơn một nửa đã bị bom tiêu diệt, hoặc bị vấy trong cao ốc!

Cao ốc bị lửa đạn tấn công mãnh liệt, có tiếng gầm rú mơ hồ vang lên. Trình Thanh Lam nhìn Diệp Diễm ở bên cạnh chợt thay đổi sắc mặt. Anh chợt vọt vào ánh lửa như mũi tên rời khỏi cung.

“Diệp Diễm!” Cô hét lên một tiếng, trái tim như muốn nhảy lên tận cổ họng. Bên trong nguy hiểm vô cùng nhưng Diệp Diễm lại xông vào như vậy. Cô không hề suy nghĩ, đạp chân, xông vào cao ốc theo Diệp Diễm.

Thân thể đột nhiên vọt lên không. Một lực rất mạnh đột nhiên giữ chặt lấy quần áo cô, liên tục ngăn cản cô tiến về phía trước, kéo cô trở lại hai ba mét. Cô chỉ cảm thấy đằng sau lưng lạnh toát, rõ ràng nghe thấy người đàn ông đứng đầu đã đi xa! Ai đã cản đường cô? Cô tức giận nâng súng lên bắn người đàn ông đằng sau...

“Muốn bắn tôi sao? Công chúa của tôi!” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, hơi thở ấm áp liền phả lên gáy cô. Người đằng sau siết chặt cánh tay, ôm cả người cô vào trong lòng, từ từ quay vai cô lại.

Tứ chi căng thẳng chuẩn bị vung lên của Trình Thanh Lam chợt thả lỏng. Cô ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp, vui mừng nói: “Đình Nhất! Sao anh lại tới đây?”

Trong bóng đêm u ám, gương mặt tuấn lãng của Đình Nhất càng thêm dịu dàng. Anh vẫn mặc bộ đồ rằn ri xanh sẫm, vác hai khẩu súng máy trên lưng, bên hông là hai khẩu súng lục và hơn mười quả lựu đạn.

Anh nhếch miệng cười: “Tôi tới đón em!”. Nói xong, anh cúi xuống định hôn lên má Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam tránh né theo phản xạ. Đình Nhất từ từ đứng thẳng lên, khóe miệng vẫn mỉm cười: “Mới bốn ngày không gặp, tốc độ phản ứng của em cũng nhanh hơn nhiều.”

Trình Thanh Lam không có tâm trạng đùa đùa với anh: “Chuyện này nói sau đi. Diệp Diễm đang ở trong, chúng ta đi cứu binh lính cùng với anh ấy! Mau lên!”

Cô xoay người định xông vào lần nữa, nhưng mà không thể nào hoàn thành động tác xoay người trong vòng giam của anh!

“Không đi!” Anh nói thản nhiên: “Diệp Diễm không chết đâu. Không có liên quan gì tới tôi cả.”

“Anh!” Trình Thanh Lam trợn trừng: “Anh không đi tôi đi!”

“Em không được đi!” Đình Nhất đột nhiên nói lạnh lùng, bỗng vươn tay đỡ dưới nách và đầu gối cô rồi bồng cô lên, nhấc chân chạy như điên!

“Anh thả tôi xuống, nếu không tôi sẽ bắn!” Trình Thanh Lam vùng vẫy trong lòng anh, lại bị anh ôm càng chặt.

“Vậy em bắn đi!” Đình Nhất không hề chau mày.

“Anh làm sao vậy?” Thân thể Trình Thanh Lam bị anh ôm rất khéo, hoàn toàn không ngọ ngậy được. Mà hai tay không bị giữ lại không dám bắn hoặc tấn công anh, chỉ có thể nghiêng đầu qua chỗ khác, trố mắt nhìn tòa cao ốc bốc khói cách họ ngày càng xa.

Trong nháy mắt cô bị Đình Nhất ném vào đằng sau chiến xa, Trình Thanh Lam nhìn thấy một bóng người cao lớn nhanh nhẹn chui ra từ trong màn khói, chạy tới đây như mũi tên rời khỏi cung. Mà đằng sau anh, cao ốc chợt sụp đổ, phát tiếng đình tai nhức óc!

Khói bụi mờ mịt và ánh lửa bao phủ cả quảng trường trong nháy mắt, Đình Nhất lái xe với tốc độ nhanh chưa từng có, đột nhiên rẽ ngoặt vào một nơi tối đen. Sau lưng không còn thấy bóng dáng Diệp Diễm và cao ốc kia nữa.

+++++

Mặt trời rắc ánh vàng tiêu điều lên mảnh đất u ám, từ cuối đường kéo dài tới dưới chân. Vùng đất chết vẫn hoang vắng tĩnh lặng như vậy.

Chiến xa chợt dừng lại trước quảng trường, cửa xe bung ra. Trình Thanh Lam bước xuống xe trước, Đình Nhất vọt ra theo sau, giữ chặt lấy cánh tay cô, ngăn cô lao vào trong nhà.

“Vẫn còn giận à?” Đình Nhất kéo mạnh tay cô.

Trình Thanh Lam không lên tiếng.

Đình Nhất tiến đến bên tai cô: “Em xem này, suốt cả quãng đường em cào, cắn tôi!” Anh vươn cánh tay ra trước mặt cô, xắn tay áo lên. Trên cánh tay màu mạch có vài vết đỏ. Trình Thanh Lam khẽ liếc mắt rồi “Hừ” một tiếng.

“Trên lưng cũng có!” Đình Nhất nói, ép cô phải xoay người đối mặt với mình, không thể không mỉm cười: “Sao lại tức giận như vậy? Còn giận nữa tôi sẽ hôn em đấy!”

Lúc trước anh nói như vậy, Trình Thanh Lam thường đỏ mặt đỏ tai nói lảng sang chuyện khác. Không tránh được thì chỉ biết mềm nhũn trong lòng anh, tốn công run rẩy kháng cự. Nhưng hôm nay Trình Thanh Lam ở trước mắt lại cứng đờ, không nói gì hết.

Đình Nhất không nói gì nữa và buông tay ra. Trình Thanh Lam xoay người bỏ đi. Đình Nhất nói khẽ: “Dọn chút đồ rồi chúng ta rời khỏi đây một thời gian.”

Trình Thanh Lam đứng lại: “Vì sao?”

Đình Nhất nói chậm rãi: “Tôi không thích Diệp Diễm quấn lấy em như vậy.”

Trình Thanh Lam run lên, lại như thế nữa. Đình Nhất, anh vẫn như vậy, không nói chuyện mờ ám thì lại làm chuyện mập mờ! Nhưng sao mình vẫn không thể tin anh, tin sự quan tâm của anh là trong sáng, tin tình cảm khẩn khoản của anh là thật lòng?

Trình Thanh Lam không quay đầu lại, nói chậm rãi: “Nhưng tôi thích!”. Nói xong, cô lao vội vào phòng mình.

Trình Thanh Lam ngồi trên giường, đầu óc hỗn loạn.

Cô rất lo cho Diệp Diễm. Cô chỉ kịp nhìn thấy một bóng dáng giống anh lao ra khỏi tòa nhà sụp đổ. Đó là anh sao? Sau khi tòa nhà sụp đổ, anh có gặp nguy hiểm gì không?

Và cả Đình Nhất, Đình Nhất cố chấp dẫn cô đi. Trên người cô có dây chuyền anh tặng, đương nhiên anh có thể tìm thấy cô dễ dàng. Nhưng rõ ràng Đình Nhất có ý thù địch với Diệp Diễm!

Mấy ngày trước, cô lén lút trốn khỏi Đình Nhất. Một là để giảm bớt nguy cơ từ Đình Nhất, hai là có phần muốn chạy trốn khỏi sự mờ ám hỗn loạn không thể cắt đứt cùng với Đình Nhất. Đình Nhất có yêu cô không? Cô không biết, cô lẽ là có hứng thú, có lẽ coi cô là vật sở hữu để bảo vệ?

Thật ra phụ nữ đều không ngốc. Ánh mắt của người đàn ông yêu mình thật sự sẽ khác với ánh mắt của những người đàn ông vẫn còn chưa tập niệm. Bất cứ người phụ nữ nào cũng nhận thấy rõ ràng. Chẳng qua có người bằng lòng giả ngu, có người lại khước từ rồi khỏi. Trình Thanh Lam thuộc loại sau. Cho nên một thời gian trước, cho dù Đình Nhất dụ dỗ phong độ tới đâu. Cho dù hai người trai đơn gái chiếc bắt kể là tình cảm hay tiếp xúc với nhau càng ngày càng thân mật. Cho dù trong màn đêm lạnh lẽo trống trải bất lực tại vùng đất chết, Đình Nhất ôm hôn khiến cô muốn trầm luân, cô vẫn cắn chặt khớp hàm, vừa rơi vào tay giặc vừa kháng cự.

Cho đến khi Hồng lão đại và Trần Giai Tân lần lượt đột kích, anh lại đồng ý hi sinh bản thân vì cô, cô bắt đầu cảm thấy nụ cười phóng khoáng và nụ hôn nóng bỏng của anh có hương vị khác. Cô liền cảm thấy không được, cô phải rời khỏi.

Mà Diệp Diễm lại dường như không phải như vậy. Từ lúc bắt đầu đã không như vậy. Nhưng không giống ở đâu thì lại không nói được. Chỉ nghĩ đến ngày đó, màn gặp gỡ cực kỳ lãng mạn, ngổ ngáo vô cùng. Anh nhìn thấy thân thể cô, một người lạnh lùng nghiêm túc như anh lại ngổ ngáo tới mức biến thân thành thú. Nghĩ đến anh mấy ngày nay, từng cái nhìn chăm chú, từng cái quay mặt lạnh lùng, đều khiến nước mắt cô chực rơi xuống.

Rốt cuộc, là sự che chở dịu dàng, không kìm lòng nổi mà nương tựa vào nhau là tình yêu, hay là cảm giác chua xót muốn rơi lệ kia là tình yêu?

Ngoài cửa ánh sáng chớp lóe, cánh cửa tự động khóa trái bên trong bỗng mở ra từ từ. Trình Thanh Lam dần dần ngẩng đầu lên, nhìn căn phòng trống trải bên kia, dáng vẻ cao lớn quen thuộc đó đứng dưới bóng mặt trời.

“Anh đừng vào, để cho tôi yên lặng một chút!” Trình Thanh Lam nói.

Thân hình cao lớn mà âm u của người nọ để lộ nửa người, lộ ra lồng ngực đầy cơ bắp rắn chắc màu mạch. Thân hình nam tính của anh vẫn luôn hoàn mỹ làm cho người ta đổ mắt tim đập loạn. Nhưng anh vẫn yên lặng, vì vậy bởi vì yên lặng, gương mặt vô cùng thân thiết hào sảng khi xưa thêm vẻ âm u lạnh lùng. Lúc này, ở nơi đây, anh trong mắt Trình Thanh Lam, trở nên xa lạ và không thể đoán được.

Người đó dường như không nghe thấy câu nói của Trình Thanh Lam, chậm rãi đi vào phòng. Cánh cửa đằng sau anh từ từ đóng lại, cách biệt với bên ngoài.

19. Chương 19: Chọn Một Trong Hai

Người đó như thể không nghe thấy lời nói của Trình Thanh Lam, cứ chậm rãi đi vào phòng. Cánh cửa từ từ đóng lại, tiếng khóa trái vang lên “lạch cạch”.

Trình Thanh Lam nhìn anh tiến tới từng bước một, ngồi xuống cạnh mình, nụ cười trên mặt anh đã có vị chua xót. Tay anh đặt sau lưng. Quả nhiên giống lời anh nói, trên đường cô gãy giữa đã cào cấn anh chẳng chịt những vết bầm, càng thêm phần mờ ám thân mật.

“Thanh Lam, tôi thừa nhận ngay từ đầu cứu em là tôi có ý đồ khác.” Đinh Nhất bỗng cất lời, quay đầu nhìn cô, ánh mắt chân thành chưa từng thấy.

Trái tim của Trình Thanh Lam đập loạn nhịp. Anh thực sự.

Bây giờ mặt anh kề sát cô, anh lại ngồi xuống ngay cạnh cô. Đây không phải là khoảng cách an toàn. Mắt cô nhìn thẳng vào anh, nhưng lại dịch người ra sau. Song, cánh tay dài của anh chẳng biết đã ôm eo cô từ lúc nào, anh ôm thật chặt. Cô chỉ có thể ngẩng đầu xấu hổ nhìn anh.

“Sở dĩ tôi tìm đến em vì tôi giám định thấy bên bờ sông Đen có phản ứng sóng điện của sinh vật rất mãnh liệt. Có thể có phản ứng mạnh như vậy chắc chắn không phải là người bình thường. Cho nên tôi cứu em.” Anh nói, “Vì tôi nghĩ sức chiến đấu mạnh mẽ có thể giúp ích cho tôi. Điều tôi muốn, là được tự do ở vùng đất chết, là hướng tới một ngày có thể trở lại Nam Thành. Đây là ý đồ riêng của tôi. Con người là ích kỷ, tôi thừa nhận tôi cũng không phải ngoại lệ.”

Trình Thanh Lam ngổ ngáo nhìn anh. Thì ra anh đã đoán được cô không tầm thường. Thì ra anh cứu cô chỉ vì muốn có được sức chiến đấu của cô, chiếm lợi thế cạnh tranh ở vùng đất chết, thậm chí toàn đại lục. Lòng cô hỗn loạn, có phần tức giận vì anh định lợi dụng cô. Nhưng về phương diện khác lại cảm thấy có thể tha thứ được. Thời đại này người không vì mình thì trời tru đất diệt.

“Tôi cho rằng phụ nữ luôn thích đàn ông ân cần.” Sự chua xót trên môi Đinh Nhất càng sâu đậm, “Cho nên tôi gần gũi em không phải vì lý do gì khác, chỉ mong có ngày chiếm được trái tim em, để em quyết một lòng đi theo tôi. Được rồi, tôi thừa nhận mình rắp tâm.”

Bàn tay của anh nhẹ nhàng mơn trớn dọc theo khuôn mặt Trình Thanh Lam, khiến cô khẽ run. Tuy nhiên cánh tay đang ôm hông cô lại siết chặt hơn. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy buồn bã khi nghe thấy lời nói của anh. Nhưng tại sao lại vậy, cô phải tức giận mới đúng! Có điều hết lần này đến lần khác, cô lại cảm thấy chua xót không vui vẻ gì.

“Nhưng.” Nụ cười của Đinh Nhất càng thêm phần khổ sở, “Tôi xong rồi, Trình Thanh Lam.” Anh đột nhiên cúi đầu, hai tay ôm cô vào trong lồng ngực rộng của mình, tựa đầu vào hõm vai cô. Cô chỉ nghe thấy anh đang rầu rĩ nói bên tai mình, “Thật khổ nạn! Khi thấy em lo cho Diệp Diễm, tôi lại làm chuyện thấy chết mà không cứu.”

Mặt Trình Thanh Lam kề sát lồng ngực của anh, ngửi thấy mùi đàn ông trên người anh. Cô biết anh không phải loại người thấy chết mà không cứu, hóa ra là vì anh đang ghen? Không thể tưởng tượng nổi! Thế nhưng lúc này, sự run rẩy từ ngực anh lại chân thật vô cùng.

“Đinh Nhất, anh buông tôi ra.” Cô nói khẽ trong ngực anh, “Đừng như vậy.” Đừng như vậy, trong không khí dịu dàng mà mờ ám này dường như có thứ gì đó trào dâng khiến cô không thể trốn tránh!

“Không buông.” Đinh Nhất khẽ ngẩng đầu từ hõm vai cô, ngậm lấy vành tai nhỏ xinh như châu ngọc của cô, khẽ cắn lại liếm láp. Người Trình Thanh Lam run lên, cố đẩy mạnh anh ra, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn với sức lực ngoài sức tưởng tượng.

“Em có tin tôi không? Thanh Lam?” Đinh Nhất hôn quanh vành tai, cổ và mặt cô. Dịu dàng đến mức khiến toàn thân cô run rẩy. Khiến cô gần như không thể chối từ. Nhưng.

“Đinh Nhất, anh buông tôi ra trước đi.” Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói tỉnh táo của mình, “Đừng như vậy, đừng để ối quan hệ của chúng ta trở nên khó xử.” Giọng điệu của cô rất nhẹ, nhưng lại mang vẻ lạnh lùng dứt khoát.

Động tác của Đinh Nhất dừng lại, nhưng vẫn ôm cô thật chặt. Anh cười nói chậm rãi: “Là vì Diệp Diễm sao? Có phải em đã là. người của anh ta?” Hai tay anh ôm hông cô càng chặt hơn.

Hông Trình Thanh Lam đau nhói, ngẩng đầu khỏi ngực anh: “Không. Anh ấy cũng bảo tôi làm phụ nữ của anh ấy, nhưng tôi chưa đồng ý.” Nhìn vẻ vui sướng chợt hiện lên trên mặt Đinh Nhất, cô nhấn tâm nói thêm: “Tôi đang suy nghĩ.”

“Em đang suy nghĩ?” Đinh Nhất gần từng chữ lặp lại lời cô, “Vậy trái tim của em nghĩ gì?” Anh nhìn cô chăm chăm, chợt cúi mặt xuống cắn mạnh lên môi cô không ngừng ngấu nghiến. Cô cắn chặt răng lại. Tay phải của anh nắm chặt bên hông cô khiến cô há miệng kêu đau. Thế là lưỡi anh liền tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất. Cho đến khi miệng cô tràn ngập hơi thở của anh; cho đến khi môi cô đỏ bừng như máu, anh mới chịu buông cô đang thở hổn hển ra. Nhưng tay vẫn không chịu buông.

Anh nhìn dáng vẻ vừa tức vừa thẹn của cô, cất giọng dịu dàng: “Trình Thanh Lam, tôi yêu em. Hãy ở bên tôi!”

Trình Thanh Lam hoảng sợ ngẩng đầu nhìn anh, kinh ngạc không nói được gì. Vậy mà anh lại nói yêu cô! Sau khi thẳng thắn nói với cô tất cả mưu kế trong lòng, anh lại nói yêu cô!

Coi sự yên lặng của cô là đồng ý, Đinh Nhất cúi đầu định hôn cô tiếp, nhưng lại bị cô tỉnh táo nghiêng đầu né tránh.

“Đinh Nhất, không được.” Trình Thanh Lam nói nhẹ nhàng, “Tôi còn chưa điều tra rõ thân thế của mình, còn rất nhiều chuyện tôi chưa làm xong. Bây giờ tạm thời tôi không có tâm trạng đâu để yêu đương, để ở bên đàn ông. Xin lỗi.”

“Nếu là Diệp Diễm thì sao?” Đinh Nhất tái mặt cắt đứt lời cô, “Em cũng từ chối anh ta như từ chối tôi ư?”

Trong đầu Trình Thanh Lam chợt lóe lên ánh mắt nóng bỏng của bán thú. Bỗng nhiên cô không nói nên lời.

Đinh Nhất thấy vẻ mặt hồn của cô, không khỏi nhớ lại đồng hoang tàn ở vùng đất chết vô bờ bến ngoài căn phòng này. Cũng giống như vẻ mặt lạnh lạnh cương quyết hiện giờ của cô.

Tiếng còi báo động chợt vang lên phá vỡ sự yên lặng giữa hai người. Tiếng còi báo động vang từ xa đến gần. Hiên nhiên có người đột phá phòng tuyến của Đinh Nhất bằng tốc độ nhanh chóng. Còn hai người có thính lực tốt có thể nghe thấy những âm thanh rất nhỏ. Đó là tiếng bước chân dày đặc, còn có tiếng động cơ trầm thấp từng hồi, tượng trưng cho lực lượng xâm nhập.

“Cũng nhanh chân gói!” Đinh Nhất đứng dậy, hít sâu một hơi, hai tay rút khẩu súng bên hông ra. Anh nhìn Trình Thanh Lam, giọng nói vốn nên quyết tuyệt lại mang theo sự khẩn cầu: “Thanh Lam, đừng đi cùng anh ta. Đây là yêu cầu duy nhất của tôi.”

Nhìn dáng vẻ u ám của anh, Trình Thanh Lam gần như buột miệng nói được. Nhưng khi suýt nữa thốt ra thì lại nuốt xuống. Cô không biết, cô thật sự không biết. Không biết vì sao mình lại phải lựa chọn gấp rút như vậy, vì sao Diệp Diễm và Đinh Nhất đều muốn ép cô. Là vì vũ lực hùng mạnh của cô sao?

Xuân không tới nơi đây, có sức chiến đấu kinh ngạc, rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh?

“Tôi không chắc có thể ngăn cản anh ta. Nhưng dù có hy sinh tính mạng của tất cả thuộc hạ, tôi cũng không giao em cho anh ta.” Đinh Nhất bước ra khỏi phòng, cửa tự động từ từ đóng lại. Trình Thanh Lam lập tức mở trang bị ra, vọt tới trước cửa tự động. Cửa không mở, cửa tự động không hề mở ra! Cô nhấn nút khẩn cấp bên cạnh cửa, cửa vẫn đóng chặt như vậy.

Thế là Đinh Nhất đã nhốt cô ở trong phòng!

Sau khoảnh khắc kinh hoàng, cô lập tức trấn định lại. Như vậy cũng được, dù sao cô cũng không biết phải đối mặt với Diệp Diễm thế nào. Khi nhìn vào đôi mắt uy phong kia, cô có thể, cô có nên cự tuyệt Diệp Diễm giống như cự tuyệt Đinh Nhất hay không?

Song, dần dà Trình Thanh Lam lại không thể ngồi yên. Ngoài cửa vang lên tiếng gào rú dày đặc của súng đạn. Những bước chân của người và thú lẫn lộn dồn dập chứng tỏ tính kịch liệt của cuộc chiến. Ngoài cửa sổ có ánh lửa cao ngất trời. Trình Thanh Lam cực kỳ lo lắng, phải làm sao bây giờ? Cô không phải loại phụ nữ vô tâm. Hai người đàn ông dù thật tình hay giả dối, nhưng chung quy đều rước lấy tổn hại bởi vì cô. Cô tuyệt đối không muốn chứng kiến chuyện này! Cô lại vọt tới cạnh cửa, nện mạnh vào cánh cửa nhưng không có phản ứng gì. Cô bực mình, lùi lại đến bên cạnh giường, gờ khẩu súng ở cánh tay trái lên, điều chỉnh sang chế độ tên lửa laser. Cô chưa bao giờ sử dụng chế độ tấn công này, nhưng trong đêm ở phố Lan Sĩ đó, cũng chính là đạn pháo mà tên thủ lĩnh bắn về phía binh lính của Diệp Diễm. Bây giờ một phát đạn pháo không biết có khiến tòa nhà này sụp đổ không.

Mặc kệ! Bình thường thì cô dịu dàng bình thản, cuống lên thì cũng liều mạng. Trước kia, để chuẩn bị cho ngày kỷ niệm của công ty, cô đã thức ba đêm liên tiếp, ngay cả tổng giám đốc cũng khen cô là Tam Lang Liều Mạng(*) !Cô không thể để mặc chuyện hoang đường như vậy xảy ra được!

* Tước hiệu của hảo hán Lương Sơn Thạch Tú. Ý nói đánh giặc dùng cảm không sợ chết, hoặc làm việc bằng tất cả sức lực.

“Uỳnh!”. Ngay trước lúc cô bắn, cửa đã bị đập đổ từ bên ngoài. Cô sợ hãi ngẩn người, cảm súng không nhúc nhích. Ngoài cửa, ánh lửa nóng rực, khói thuốc súng dày đặc.

Một bóng người cao lớn anh tuấn đi ra từ màn khói kia. Đôi chân thon dài bước từng bước kiên định về phía Trình Thanh Lam.

“Tôi dùng đạn lửa tầm rộng và bom cay, em yên tâm. Đinh Nhất và thủ hạ chỉ bị thương nhẹ.” Hôm nay anh mặc bộ quân trang màu đen phẳng phiu, để lộ cổ áo sơ mi màu trắng tinh tươm. Dưới vành mũ mang đường nét đơn giản là khuôn mặt điển trai lạnh lùng kiên nghị vô cùng, “Cô gái, tối qua em đã cứu tôi một mạng. Tôi còn chưa kịp nói cảm ơn.” Điều anh nói là việc tối qua Trình Thanh Lam bắn một phát đạn vào tên thủ lĩnh trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, giúp Diệp Diễm thoát khỏi phát đạn của người đàn ông kia.

Anh vẫn trầm tĩnh lạnh lùng như vậy, nhưng trên trán lại có gân xanh nổi lên. Gương mặt anh vẫn ngạo nghễ nổi bật, nhưng lại không thể che giấu nỗi vẻ lo lắng và sốt ruột trong ánh mắt. Bước chân của anh rất mạnh mẽ, rất kiên định nhưng cũng có phần gấp rút.

Trình Thanh Lam nhìn anh cất từng bước đến gần. Đôi mắt sâu không thấy đáy của anh vẫn nhìn cô chăm chú, như thể sợ rằng một giây sau cô sẽ chạy mất, như thể trong mắt anh chỉ có mình cô. Trước mắt Trình Thanh Lam bỗng trở nên mơ hồ, tất cả như thể chỉ còn lại hai màu trắng đen. Mà tiếng súng đạn nổ vang bên tai và tiếng bước chân đột nhiên chìm xuống, chỉ còn lại tạp âm râm rì.

Rõ ràng hôm nay mới là ngày thứ tư họ quen nhau. Trình Thanh Lam nghĩ trong tuyệt vọng: Hai mươi lăm năm qua, cô vẫn cho rằng cuộc đời của Trình Thanh Lam sẽ tiến bước vững vàng, an toàn, tích cực và theo khuôn phép. Ngoại trừ hoạt động ngoài trời, cô không theo đuổi những hành động vượt khuôn phép nào khác. Tình yêu của Trình Thanh Lam cũng là tình yêu tiến dần từng bước một. Cô không tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu sét đánh. Điều này nghĩa là hơi hợt, nghĩa là lỡ mãng, nghĩa là không thể lâu dài yên ổn.

Nhưng mà tại sao đôi mắt si mê đắm đuối của bán thú trong lần gặp đầu tiên lại hết như vết dấu sắt nung, lấp đi lấp lại trong đầu cô? Tại sao khi bị Đinh Nhất đưa đi, bóng dáng liêu lĩnh chạy điên cuồng trong bóng đêm mờ mịt của anh lại làm cô rơi lệ?

Lúc này tại nơi đây, anh không lên tiếng cất từng bước đi về phía cô. Anh đứng trước mặt cô nhưng lại như xa tận cùng trời cuối đất. Giờ phút này lòng cô như thể đồng cỏ dại rậm rạp, lấp đầy những nỗi niềm trống trải tương tư.

Chắc cô điên rồi mới có thể nảy sinh cảm giác kích động mãnh liệt như vậy với một bán thú vừa mới quen bốn ngày. Đúng vậy! Chắc là cô quá kích động, cô không tỉnh táo!

Song, Diệp Diễm hoàn toàn không để cô có thời gian suy nghĩ. Rốt cuộc anh cũng đứng lại trước mặt cô, đưa tay cởi mũ xuống, để lộ mái tóc ngắn màu đen rối tung. Có lẽ anh đã chạy cả quãng đường, trên tóc trên trán anh đầy những giọt mồ hôi.

Anh lặng lẽ cầm tay cô đưa tới vị trí dưới rốn. “Rắc rắc rắc”, ánh đỏ yếu ớt quét qua dấu vân tay của cô, trang bị của cô thu hồi lại.

“Trình Thanh Lam, tôi đã vi phạm lời thề của mình.” Diệp Diễm cúi đầu nhìn cô chăm chú. Đôi mắt màu đen có sóng ngầm mãnh liệt, dường như muốn nuốt chửng lấy cô, “Tôi từng thề không bao giờ ra tay với con người ở vùng đất chết. Nhưng hôm nay tôi lại bắt giam toàn đội quân của Đinh Nhất.”

Giọng nói của anh bình tĩnh như thể đang bàn luận thời tiết và bữa sáng. Nhưng vào tai Trình Thanh Lam lại không khác gì tiếng sấm cuộn trào. Tiếng sấm này rất kịch liệt nhưng cũng rất tĩnh lặng. Nó lặng lẽ thoát khỏi đáy lòng cô, hâm nóng từng dây thần kinh của cô. Khi tiếng sấm đi qua thì mưa gió kéo đến mù mịt, biến thành cơn hồng thủy cuộn cuộn chạm vào cánh cửa trái tim cô. Trong phút chốc, sự tuyệt vọng trong tim của cô như được soi sáng. Dường như cô thấy được con mọt sách Trình Thanh Lam ổn định hèn nhát kia đang đứng trên trái tim run rẩy của cô, cười giễu cợt hỏi cô: Tại sao chỉ có đối với anh, cô mới kích động, cô mới mất bình tĩnh, cô điên rồi ư?

Rõ ràng đêm nay gió thổi điên cuồng rét lạnh, chân tay lạnh cóng, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân nóng bừng như bị lửa thiêu. Đầu cô choáng váng, rồi lại có thứ gì đó cực kỳ rõ ràng.

Cô lấy lại bình tĩnh, mở to mắt. Cho nên anh - người đứng trước mặt cô, trở nên rõ ràng chưa từng có. Cô chỉ cảm thấy sự kiên nghị nổi bật của quân nhân rõ rệt trên từng ánh mắt anh. Đường nét trên khuôn mặt lạnh lùng như một pho tượng. Và cả bóng lưng cao lớn mạnh mẽ này, đầu đầu cũng khiến cô vui mừng hớn hở, và cũng làm cho cô khổ sở tuyệt vọng.

Anh không nhận thấy sự thay đổi cảm xúc của người đứng trước mặt. Giọng nói của anh vẫn trầm ấm dễ nghe như tiếng nước chảy róc rách, còn dịu dàng cuốn hút hơn thường ngày: “Trình Thanh Lam, tôi đuổi theo từ phía bắc suốt một đêm. Tôi rất xấu xa điều tới một trăm binh lính vũ trang đầy đủ để đối phó với đội quân chưa đến trăm chú chó trung thành với loài người. Tôi chỉ muốn hỏi một câu. Em, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Trình Thanh Lam hé miệng định nói, nhưng anh lại nhanh chóng vươn ngón tay thon dài ra che môi cô lại. Anh hít sâu một hơi, đôi mắt sâu thẳm như đêm đen trào dâng sự cương quyết nóng bỏng: “Nếu em gạt đầu, từ nay sẽ đi theo tôi. Nếu em lắc đầu, từ nay Diệp Diễm sẽ biến mất trước mắt em.”

20. Chương 20: Cuộc Trò Chuyện Giữa Những Người Đàn Ông

Trình Thanh Lam hé miệng định nói, nhưng anh lại nhanh chóng vươn ngón tay thon dài ra che môi cô lại. Anh hít sâu một hơi, đôi mắt sâu thẳm như đêm đen trào dâng sự cương quyết nóng bỏng: “Nếu em gật đầu, từ nay sẽ đi theo tôi. Nếu em lắc đầu, từ nay Diệp Diễm sẽ biến mất trước mắt em.”

Căn phòng chợt trở nên yên tĩnh.

Diệp Diễm cúi đầu nhìn cô. Khuôn mặt cô lộ vẻ khổ sở, răng cắn chặt vào môi dưới như sắp bật máu. Điều này làm trái tim anh chùng xuống. Đồng ý thì gật đầu, không thích thì từ chối. Anh vốn nghĩ đây là một đạo lý vô cùng đơn giản, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt yên lặng của cô, anh bỗng nhiên thấy hơi hối hận. Nếu như cô lắc đầu..... Anh nắm chặt hai tay lại.

Nhưng sự hối hận chỉ thoáng qua. Đúng vậy, anh không thể chờ đợi, anh vừa nhìn đã thích người phụ nữ này, vì sao phải chờ đợi? Khắp vùng đất chết đều tràn ngập nguy hiểm, chỉ khi ở bên anh mới an toàn.

Cơ thể của cô xinh đẹp ấn tượng, nhưng hết lần này tới lần khác lại có phần ngờ nghệch dễ thương. Lúc bị Trần Giai Tân bắt được, lúc đối kháng với kẻ địch ở phố Lan Sĩ, cô dũng cảm bất ngờ, nhưng rõ ràng lúc được anh ôm vào lòng thì cô lại người phụ nữ nhu nhược yếu đuối.....

Diệp Diễm hít sâu một hơi, muốn đưa cô vào thế giới của mình. Anh muốn cô, cơ thể, và tất cả những gì thuộc về cô.

Nhưng lúc này cô lại không nói gì. Căn phòng vẫn yên tĩnh tới phiến muộn. Rõ ràng mới chỉ có mười mấy giây trôi qua mà lâu như một thế kỷ. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi mắt trong như nước đường như đang khê run lên. Đột nhiên, đôi mắt ảm đạm của cô dâng lên vẻ kiên quyết.

Diệp Diễm nhìn vào mắt cô, cảm thấy dường như có thứ gì nặng nề phủ lên lưng anh từng chút một, bóp nghẹt lấy hơi thở của anh. Anh thần thờ nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, sự lạnh lẽo đau đớn trong lòng cũng chậm rãi trào dâng.....

Cô gật đầu nhẹ tới mức không thể nhận ra.

Diệp Diễm ngừng thở hai giây.

Đúng vậy, cô gật đầu, dù rất nhẹ, dù sự đau khổ, dằn vặt trong mắt cô không hề giảm bớt. Nhưng dù có như vậy, cô đã gật đầu.

“Cô bé này!” Hai cánh tay mạnh mẽ ôm chầm lấy cô, anh không nhận được bế bổng cô lên, cười vang. Đây là lần đầu tiên Trình Thanh Lam thấy anh cười tươi như vậy.

“Thả em xuống!” Trình Thanh Lam hô lên, cô điên rồi, cô lại gật đầu đồng ý đi với người đàn ông mới quen có mấy ngày! Cô thậm chí còn chưa hiểu rõ tính cách, suy nghĩ của anh, tương lai hai người ra sao cô cũng không nắm chắc được! Nhưng cô lại muốn gật đầu.

Bởi vì cô chỉ biết một chuyện, nếu như không gật đầu, cô nhất định sẽ hối hận. Như vậy, cả cuộc đời này cô sẽ nhớ mãi không quên, từng có một người đàn ông tốt như vậy, quen biết chưa được bốn ngày đã ép cô làm người phụ nữ của anh.

Diệp Diễm trầm giọng cười, nhưng không để cô xuống đất. Anh dễ dàng nhấc bổng cô lên đưa sát về phía mình. Trình Thanh Lam vội đưa tay che khuất mặt anh: “Đợi chút! Em có điều kiện!” Diệp Diễm im lặng, sau đó nói dứt khoát: “Anh sẽ đáp ứng. Bỏ tay ra.” Trình Thanh Lam giãy dụa, anh đã nhanh chóng nghiêng đầu vòng qua hai tay cô. Mỗi anh bao trọn lấy môi cô, hôn nồng cháy.

Không thể nghi ngờ nụ hôn này vô cùng mãnh liệt. Diệp Diễm đã coi cô như vật sở hữu của mình, không còn kiên nhẫn và cố kỵ như trước. Nụ hôn này vừa khiến người ta thống khổ, xem lẫn với sự thấp thỏm và nôn nóng trong quá trình chờ đợi tuyên bố dài dằng dặc khi này. Trình Thanh Lam cảm thấy trước mắt tối đen, cô nắm chặt lấy cổ áo màu trắng của anh, đầu lưỡi quấn quýt, trong lòng hỗn loạn giữa khổ sở và ngọt ngào.

Cuối cùng, anh đặt cô xuống đất, hai tay ghì lấy hông cô, để cô kề sát vào anh. Cô cảm thấy hạ thân của anh đang sưng cứng lên, gương mặt càng nóng.

“Trở lại doanh trại, chúng ta sẽ tiếp tục.....” Ánh mắt anh càng thêm sâu thẳm.

Về mặt Trình Thanh Lam có phần quái dị. “Diệp Diễm, điều kiện thứ nhất của em, trước khi kết hôn không quan hệ thể xác.”

Gương mặt tuấn tú đang động tình của Diệp Diễm chợt ngậy ra, lập tức nói: “Vây trở về liền kết.....”

“Điều kiện thứ hai, chưa được kết hôn bây giờ.”

Lần đầu tiên Diệp Diễm cảm thấy khó có thể nắm bắt được người phụ nữ trước mắt. Nếu cô đã đồng ý ở bên anh, sao lại không chịu hưởng thụ cảm giác vui sướng của nam nữ khi buông thả?

Trình Thanh Lam cười cười, cảm giác nắm quyền trước mặt Diệp Diễm thật quá tốt, ai bảo vừa rồi anh đồng ý nhanh như vậy? Cô nói: “Diệp Diễm, em rất chân thành trong chuyện tình cảm, em còn chưa từng cùng đàn ông..... Em, em vẫn còn là xử nữ! Không sai, bây giờ em đồng ý đi theo anh, nhưng thực tế, bây giờ em cũng đang lo lắng vì quyết định này. Nhưng em đã quyết tâm, em đồng ý phát triển thêm một bước. Nhưng chúng ta phải đi từng bước một. Chỉ khi nào tình cảm sâu đậm tới mức độ nhất định mới có thể quan hệ thể xác. Nếu không, em thà không có cuộc tình này.....”

Cô tiếp tục nói quan điểm và đạo lý của mình, còn Diệp Diễm cúi đầu nhìn cô, hai tròng mắt thâm đen xuất hiện tia sáng khác thường: “Em nói..... em là xử nữ?”

Anh chỉ nghe lọt mỗi câu này.

Trình Thanh Lam nhất thời có xúc động muốn đập đầu vào tường. Đàn ông thời đại này đúng là khiến người ta giận sôi lên!

“Anh đồng ý với em.” Anh nhìn vẻ mặt bi phần của cô liền mềm lòng. “Còn gì nữa không?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra.” Trình Thanh Lam nhìn anh. “Đúng rồi, anh định làm gì với Đinh Nhất?”

“Anh định nói chuyện với anh ta.” Diệp Diễm nói. “Hai đồng nghiệp đặc lực của anh bị đám khốn khiếp kia giết chết, bây giờ anh cũng đang cần người.”

“Tốt quá! Em cũng nghĩ như vậy!” Trình Thanh Lam cảm kích nhìn Diệp Diễm. Nếu như Đinh Nhất có thể chung sống hòa bình với Diệp Diễm thì không còn gì tốt hơn. Chẳng qua Đinh Nhất vừa mới thổ lộ với cô, cô lại đón nhận Diệp Diễm.....

“Điều kiện thứ ba, không được phép thân mật trước mặt người khác!” Trình Thanh Lam thốt lên.

Diệp Diễm giận tới tái mặt, hai mắt sáng ngời nhìn cô không nói gì.

“Được rồi.....” Trình Thanh Lam thấy mình cũng hơi quá đáng, giọng nói nhỏ dần. “Coi như em chưa nói.” Chỉ có thể gắng sức để ý.

“Em yên tâm.” Diệp Diễm nói như đang ám chỉ: “Đinh Nhất sẽ không có chuyện gì.”

Không lâu sau Trình Thanh Lam đã trở lại trung tâm vùng đất chết, nơi ở của Diệp Diễm. Chẳng qua lần trước tới đây với tâm trạng thấp thỏm bất an, còn bây giờ lại ngọt ngào, yên tâm tìm nơi nương tựa.

Có lẽ Diệp Diễm cố ý chuẩn bị, dọc đường đi Trình Thanh Lam và Diệp Diễm ngồi chung một chiếc xe, khi tới nơi cũng không nhìn thấy bóng dáng Đinh Nhất. Chỉ biết chắc rằng anh ta đã bị dẫn về, đội quân của anh ta thì bị cưỡng chế ở nguyên tại chỗ, do binh lính của Diệp Diễm canh chừng.

Có thể do đã có được Trình Thanh Lam, Diệp Diễm không còn tỏ vẻ cố chấp chiếm đoạt cô trước mặt người khác như hai ngày trước. Vừa dẫn Trình Thanh Lam vào trong nhà, anh cũng không cố ý cầm tay cô tỏ vẻ thân mật trước mặt người khác. Anh là quân nhân, từng bước chân đầy kiên định, tiếp nhận những lời chào của vệ binh.

Nhưng khi ở trên xe, Diệp Diễm sẽ ngang nhiên ôm lấy eo hoặc bả vai Trình Thanh Lam, ôm lấy vật sở hữu của anh. Thỉnh thoảng còn cúi đầu xuống, ánh mắt thâm trầm khiến trái tim Trình Thanh Lam rộn nhịp. Cả quãng đường, binh sĩ ngồi ghế trước yên lặng như xác chết, hoàn toàn không thể hiện cảm xúc

Diệp Diễm bố trí cho Trình Thanh Lam ở căn phòng ngay cạnh phòng anh, đồng thời không kìm được lòng ôm chặt lấy cô, hôn lên mặt lên môi cô mới dẫn cô tới gặp Đình Nhất.

Lúc này đã hơn chín giờ tối, trong màn đêm âm u, tất cả đều vô cùng yên tĩnh, vắng vẻ. Diệp Diễm đi trước dẫn Trình Thanh Lam vào một căn phòng nhỏ, ánh đèn tự động sáng lên.

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ. Đây là một căn phòng trống rỗng không có gì cả. Chỉ có một bức tường trong suốt, Đình Nhất ngồi sau bức tường đó, ánh mắt không di chuyển. Đường như anh không nhìn thấy hai người Trình Thanh Lam, vẫn giữ nguyên tư thế kia.

Rõ ràng, chỗ hai người Trình Thanh Lam đang đứng là nơi dùng để quan sát căn phòng tối.

Trình Thanh Lam hơi buồn. Dù anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ nhưng vẫn mang vẻ tuấn tú thường ngày. Chẳng qua trên mặt có dính mấy vệt nâu đen, sắc mặt âm trầm. Còn có vẻ chán nản của kẻ chiến bại. Anh là ân nhân cứu mạng của cô, anh còn cố chấp hy vọng cô đi cùng anh, thậm chí anh còn nói yêu cô.....

“Anh đi nói chuyện với anh ta.” Diệp Diễm cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Để em nói với anh ấy trước.” Trình Thanh Lam nói. Dù sao cô cũng cảm thấy mình nợ anh một câu trả lời. Chẳng qua cô vẫn chưa nghĩ ra sẽ mở miệng như thế nào.

Diệp Diễm lắc đầu: “Phải nói chuyện của đàn ông trước.” Nói xong, không đợi Trình Thanh Lam đồng ý, đã đẩy cửa bước vào.

Trình Thanh Lam chỉ có thể giương mắt nhìn. Chuyện của đàn ông? Diệp Diễm sẽ không chèn ép Đình Nhất chứ? Có lẽ không. Nhìn dáng vẻ của anh, hình như cũng không quá để ý đến quan hệ lúc trước giữa cô và Đình Nhất.

Diệp Diễm đẩy cửa đi vào căn phòng, ngồi xuống bàn đối diện Đình Nhất.

Đình Nhất vừa ngẩng đầu nhìn thấy anh, im lặng không lên tiếng.

“Trình Thanh Lam thuộc về tôi.” Diệp Diễm hồ hững buông ra một câu nói mang lực sát thương cực đại.

Quả thật Trình Thanh Lam chỉ muốn dùng móng vuốt cào cửa! Không phải anh đi đàm phán để Đình Nhất làm việc cho anh sao? Sao lại mở đầu như vậy.

Quả nhiên, Đình Nhất nhướng mày, nửa thân trên lướt qua mặt bàn ghé sát vào Diệp Diễm, gần giọng nói: “Nếu anh dám ép cô ấy, tôi nhất định không bỏ qua cho anh!”

Trình Thanh Lam mềm lòng, Đình Nhất.....

Diệp Diễm không hề bị ảnh hưởng bởi sự kích động của anh ta, vẫn giữ nguyên ngữ điệu đều đều không thay đổi, trả lời đơn giản: “Cô ấy tự nguyện.”

Đình Nhất dờ người, ngồi phịch xuống ghế, im lặng không lên tiếng.

“Anh biết quy củ vùng đất chết.” Diệp Diễm lời ít ý nhiều.

“Nguyên tắc con người không xâm phạm lẫn nhau sao....” Đình Nhất khẽ cười khổ. “Yên tâm, nếu cô ấy tự nguyện đi theo anh thì đã thuộc về anh, tôi sẽ không xâm phạm. Nhưng....” Anh gằn từng chữ. “Tôi vẫn còn cơ hội, đúng không?”

Diệp Diễm từ chối cho ý kiến, nói: “Tiếp đây, chúng ta nói chuyện nghiêm túc.”

Trình Thanh Lam vốn đang đau lòng vì thái độ của Đình Nhất, vừa nghe thấy câu này lập tức kích động. Chuyện nghiêm túc? Chẳng lẽ chuyện anh vừa nói về cô không phải chuyện nghiêm túc sao? Đồ gia trưởng! Cô lập tức quyết định đẩy kỳ hạn kết hôn của họ từ hai lên ba năm.

Diệp Diễm nói. “Đám người kia, anh đã gặp rồi đấy.” Coi sự im lặng của Đình Nhất là đồng ý, Diệp Diễm nói: “Đối với bọn họ mà nói, không phải là bạn sẽ là kẻ thù không đội trời chung. Đối với tôi, cũng vậy.”

Gân xanh trên mặt Đình Nhất khẽ giật.

“Anh nên biết, tuy bọn họ ít người, nhưng muốn xâm nhập vào chỗ ở của anh lại là chuyện dễ dàng.” Diệp Diễm nhìn Đinh Nhất chăm chăm. “Cho nên, anh hãy chọn lựa giữa sáu ngàn binh lực của tôi và mấy người bọn họ.”

Đinh Nhất hít sâu một hơi: “Phải cho tôi binh lực.”

“Tôi cho anh một trung đội năm trăm người.” Diệp Diễm nói dứt khoát. “Nhưng đội quân động vật của anh phải phân bổ vào các trung đội.”

Đinh Nhất im lặng một lát, gật đầu.

Trình Thanh Lam thấy vậy trợn mắt há miệng, chỉ mấy câu như vậy mà hai người đàn ông đã nhất trí với nhau. Trình Thanh Lam trộm nghĩ, sức quyến rũ nhỏ bé này của cô đúng là chẳng sánh nổi với chuyện của đàn ông.

Diệp Diễm cũng gật đầu, đứng dậy ấn một cái nút trên tường. Cửa phòng từ từ mở ra, một bóng dáng gầy yếu thon thả đi tới. Là cô gái lần trước Diệp Diễm mua từ Nam Thành! Cô mặc chiếc áo dài làm bằng tơ tằm màu trắng, đường cong thiếu nữ như ẩn như hiện.

Diệp Diễm nói: “Đây là phụ nữ tới từ Nam Thành.” Anh hơi dừng lại. “Phúc lợi quân đội.”

Đinh Nhất khẽ gật đầu, anh ngồi bất động, ngược mắt nhìn cô gái kia. Cô vừa nhìn thấy vẻ bề ngoài của anh thì giật mình hoảng hốt. Cô biết điều khéo léo đi tới trước mặt anh, nụ cười còn mang vẻ e lệ, xấu hổ. Đinh Nhất khẽ cười đưa tay vào thăm dò bên trong chiếc áo tơ tằm của cô. Chiếc áo đung đưa, gương mặt cô gái ửng hồng, nhưng lại chủ động hôn lên trán Đinh Nhất.

Đinh Nhất ôm lấy hông cô, cô gái thuận thế dang hai chân ra ngồi lên đùi anh. Hai tay anh kéo chiếc áo tơ tằm lên, gục đầu vào thăm dò bên trong.

Trong phòng yên tĩnh lại. Cô gái run rẩy, hai tay nắm chặt mái tóc đen lộ ra ngoài của Đinh Nhất, răng cắn chặt lấy môi dưới, sắc mặt đỏ ửng.

Trình Thanh Lam nhìn ba người trong căn phòng đối diện tự nhiên như vậy, trợn mắt há miệng..... Được rồi, nhìn thấy một mặt khác của Đinh Nhất, dù sáng nay người đàn ông này còn thề son sắt nói lời yêu cô, nhưng cô sẽ không ghen. Chẳng qua cô thoáng cảm thấy mất mát.....

Cô gái hơi giãy dụa. Dĩ nhiên Diệp Diễm cũng không ở lại bên trong làm khán giả, anh đi về phía cửa phòng.

“Nếu có một ngày.” Giọng nói của Đinh Nhất chợt vang lên, Diệp Diễm dừng bước, Trình Thanh Lam không hiểu ra sao. Tiếng nói không rõ ràng của Đinh Nhất vang lên từ dưới lớp áo tơ tằm của cô gái, “Nếu cô ấy tự nguyện đi theo tôi, tôi nhất định không nhường cho anh.”

Cơ thể Trình Thanh Lam cứng đờ. Tại sao Đinh Nhất vừa có thể làm chuyện kia, vừa nhất định phải có được mình? Anh..... Rốt cuộc anh là người đàn ông thế nào?

Diệp Diễm không quay người lại, anh nói bằng giọng chân thành nhất: “Anh sẽ nhận được thiệp mời hôn lễ của chúng tôi.”

Trình Thanh Lam ngây người, động tác trong chiếc áo tơ tằm của cô gái kia khựng lại.

“Hahaha. Còn muốn kết hôn?” Đinh Nhất thăm dò xong rồi ra ngoài, trên mặt còn mang theo nụ cười trào phúng khó tin. “Ồ đại lục nát bét này, sinh tồn đã là vấn đề. Còn nghĩ tới những chuyện vô vị như kết hôn? Diệp Diễm, tôi phục anh!”

Diệp Diễm không trả lời, chỉ bỏ lại một câu: “Ngày mai bắt đầu gia nhập huấn luyện!” Anh đi ra ngoài, cánh cửa tự động đóng lại.

Trình Thanh Lam nhìn qua bức tường trong suốt tối đen, ngoài tiếng rên rỉ ngày càng lớn của cô gái kia thì không còn nghe thấy gì. Cửa phòng bên này từ từ mở ra, Diệp Diễm đi tới.

21. Chương 21: Mũi Nhọn

Ngày hôm sau khi Trình Thanh Lam tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Ra khỏi phòng với tinh thần sảng khoái, cô được binh lính cho biết Diệp Diễm đang ở phòng sách.

Phòng sách là nơi mà thường ngày Diệp Diễm dùng để xử lý quân vụ. Trình Thanh Lam đi vào gian phòng sách rộng rãi, Diệp Diễm đang đứng trước một màn hình lớn, bóng dáng cao ngất trầm tư. Trên màn hình là bản đồ ba chiều chi tiết, dễ dàng phân biệt được đâu là địa hình của vùng đất Zombie, đâu là địa hình của vùng đất chết.

Bởi vì nhiều vệ tinh của Trái Đất đã bị hủy, vùng đất chết cũng không đủ khả năng xây dựng lại mạng lưới thông tin. Nên hiện tại, mọi hình ảnh trên bản đồ đều đang ở trạng thái đứng yên.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trình Thanh Lam dựa vào cửa, hỏi.

Diệp Diễm xoay người, ánh mắt thâm trầm: “Nghĩ xem bọn họ đang núp ở đâu.” Bọn họ chính là chỉ nhóm đàn ông dũng mãnh đã trốn thoát ở phố Lan Sĩ.

Trình Thanh Lam cắn răng: “Em sẽ trở nên mạnh hơn, lần sau gặp được nhất định không tha cho bọn họ.” Giết nhiều binh lính trước mặt cô như vậy, đây là lần đầu tiên Trình Thanh Lam thấy kẻ coi mạng người như cỏ rác như thế.

Diệp Diễm nhìn cô: “Được.”

Rõ ràng anh chỉ nói một chữ đơn giản, thế nhưng đôi mắt sáng quắc trên gương mặt anh tuần của anh lại khiến lòng cô run lên. Không được tự nhiên lắm...

Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian mà. Trình Thanh Lam à, ba năm kháng chiến không kết hôn của mày quả thật là quãng đường xa xăm vô bờ bến.

Binh lực của Diệp Diễm ở vùng đất chết là sáu nghìn người, dưới trướng có sáu người Trần Giai Tân, Lâm Uyên, Tạ San, Hồng Huân, Chu Tấn, Chu Tử. Trong đó Trần Giai Tân phụ trách hồi sức cho quân lính sau các đợt tập huấn, Tạ San ngoài việc dẫn binh còn phụ trách quản lý nông trường, mỏ quặng. Còn lại bốn người, đều có binh lính riêng, đóng quân ở biên giới của vùng đất chết. Trong đó, binh lính ở phía Bắc lên tới một nghìn năm trăm người.

Sau khi Lâm Uyên và Tạ San bị mưu sát, quân đội của họ liền về dưới sự quản lý của Trần Giai Tân, khiến anh ta bận tới độ sứt đầu mẻ trán.

“Họ đã đến.” Diệp Diễm dẫn Trình Thanh Lam đến trước bộ chỉ huy thuộc tòa nhà phía Tây.

“Họ có dễ hòa đồng không?” Trình Thanh Lam không nhịn được hỏi.

Vấn đề này khiến Diệp Diễm rất khó trả lời. Im lặng vài giây, Diệp Diễm nói: “Họ rất kính nể kẻ mạnh.” Anh xoay người bước vào phòng chỉ huy.

“Đình Nhất, anh nghĩ kĩ cũng chưa muộn đâu!” Một giọng nữ mềm mại đáng yêu vang lên. Đi theo Diệp Diễm vào phòng chỉ huy, Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói này khẽ nhú mày.

Trong căn phòng rộng rãi thoáng mát hơn năm mươi mét vuông, bốn người đàn ông ngồi quanh bàn. Người điển trai nhất trong số đó đang nhàn nhã ngồi dựa vào chiếc ghế lớn, chân dài duỗi ra, khoanh tay mỉm cười, khiến trong đầu người ta bất giác lóe lên hai chữ “Phong lưu”.

Hồng Huân cao lớn rắn chắc ngồi nghênh ngang trên bàn trước mặt anh, nhìn anh thân thiết. Ba người đàn ông khác chỉ cười không nói.

“Hồng Huân, giờ chúng ta đã ngồi cùng thuyền, chẳng lẽ cô còn mang thù sao?” Giọng điệu Đình Nhất hơi ngả ngớn. Khi thấy Diệp Diễm và Trình Thanh Lam bước vào, những người khác đều nhìn qua, chỉ có anh vẫn giữ ánh mắt như cười như không nhìn chằm chằm vào Hồng Huân.

Tuy rằng khoảng cách không đến hai mét nhưng Trình Thanh Lam bỗng cảm thấy nụ cười của anh có phần xa lạ. Được rồi, cô nên lường trước được. Là do cô chấp nhận Diệp Diễm rồi cự tuyệt anh.

“Ha ha ha! Nhưng tôi tiếc lắm!” Đường như Hồng Huân rất thích thú ánh mắt của Đinh Nhất, cười lớn rồi nhảy xuống khỏi bàn, cùng những người khác cúi chào Diệp Diễm rồi ngồi xuống.

Diệp Diễm lập tức ngồi vào vị trí thủ lĩnh, Trần Giai Tân gật đầu với Trình Thanh Lam, cô ngồi xuống bên cạnh Trần Giai Tân.

“Các vị, cuộc họp khẩn cấp hôm nay có hai việc chính.” Diệp Diễm đi thẳng vào vấn đề, “Thứ nhất, hai người gia nhập với chúng ta, Đinh Nhất, Trình Thanh Lam!”

Mặt Đinh Nhất luôn tươi cười, anh vốn quen biết mấy người này từ lâu. Trình Thanh Lam hơi ngại ngùng cười với mọi người, hai người đàn ông xa lạ khác đều đang cười hề hề đánh giá cô. Mặt Hồng Huân lại lạnh tanh.

“Lính của Lâm Uyên, rút ra năm trăm người cho Đinh Nhất, năm trăm người còn lại giao cho Hồng Huân.” Đinh Nhất gật đầu, Hồng Huân mừng rỡ.

“Nông trường và mỏ quặng tạm thời giao cho Trình Thanh Lam quản lý. Binh lính của Tạ San vẫn do Trần Giai Tân quản lý.” Diệp Diễm nói tiếp, anh chỉ về hướng người đàn ông tóc húi cua mặt chữ điền có vết sẹo do dao chém rất bất mắt bên cạnh: “Thanh Lam, đây là Chu Tử.” Lại chỉ chỉ một người đàn ông mặt mày trẻ trung thanh tú: “Đây là Chu Tấn.”

Trình Thanh Lam ngẩn ra, lúc trước chỉ đề cập với Diệp Diễm có một lần là hy vọng được làm quản lý hậu cần, không ngờ anh vẫn nhớ. Cô vội cười gật đầu: “Xin chào!” Hai người đàn ông đều nở nụ cười, gật đầu.

“Lão đại!” Hồng Huân lên tiếng. “Nông trường, bãi chăn nuôi có liên quan đến sự sống còn của chúng ta, cô ta có thể quản lý sao?”

Diệp Diễm vẫn bình thản: “Cô nói đúng. Cho nên, Trình Thanh Lam, anh cho em thời gian năm ngày, em lập một kế hoạch. Nếu tất cả mọi người bỏ phiếu thông qua, sau này em sẽ quản lý, nếu không, em vẫn chỉ có thể ở bên anh.”

Anh làm vậy với cô cũng chỉ vì việc chung. Trình Thanh Lam cảm thấy như vậy rất tốt, tuy rằng cô không hoàn toàn nắm chắc, nhưng cô cũng muốn chứng minh năng lực và giá trị của bản thân. Cô gật đầu quả quyết.

Thật ra mấy người ở đây đều biết quan hệ của Trình Thanh Lam và Diệp Diễm. Chu Tấn nói: “Lão đại, cô ấy là người phụ nữ của anh, mấy người chúng tôi không có ý kiến. Thế nhưng hiện tại sáu nghìn binh lính cũng chỉ có mười người phụ nữ, tôi sợ ảnh hưởng đến sĩ khí của binh lính.”

Trần Giai Tân vốn ít lời lại nói một câu không mang cảm xúc: “Khuya ngày hôm trước, Trình Thanh Lam suýt bắn chết thủ lĩnh của kẻ địch, hơn nữa còn cứu lão đại một mạng.”

Việc này tất cả mọi người đều có nghe nói, bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

“Đừng coi tôi như phụ nữ, hãy coi tôi như chiến sĩ!” Giọng nói trong trẻo vang lên, Trình Thanh Lam này giờ vẫn cười buồn bã cao giọng nói.

“Chiến sĩ?” Hồng Huân bật cười, “Không dễ vậy đâu. Làm phụ nữ dễ hơn đó.”

Trình Thanh Lam trừng mắt nhìn Hồng Huân: “Hồng Huân, cô cũng là phụ nữ, sao cô không cần lên giường với binh lính?” Lời nói của cô cực kỳ rõ ràng, cũng khiến cho Diệp Diễm nhìn với đôi mắt khác xưa, ngay cả Đinh Nhất ở cùng cô đã lâu cũng ngẩng đầu nhìn cô, nhưng lại rất hợp khẩu vị của những người đàn ông trong quân đội.

“Tôi? Ha ha!” Hồng Huân cười nói, “Bà đây mạnh như vậy! Chỉ có tôi chọn đàn ông, làm gì có chuyện đàn ông chọn tôi?”

“Lần trước quái thú của cô bị bà đây làm bị thương, bây giờ đã khỏe chưa?” Trình Thanh Lam nói ngạo nghễ, “Ngượng quá, bà đây cũng thế. Bà đây mạnh như vậy, chỉ có tôi lựa chọn đàn ông, không có chuyện đàn ông chọn tôi!”

Lời nói này nói âm vang mạnh mẽ, khiến ặt Hồng Huân nhất thời tái nhợt. Mấy người đàn ông khác cười ha ha, Chu Tấn thậm chí to gan nhìn nhìn Diệp Diễm mặt không biểu cảm, thấp giọng nói với Trần Giai Tân: “Thì ra Diệp lão đại là người đàn ông được phụ nữ chọn lựa...”

Lần đầu tiên trong ngày Đinh Nhất đưa mắt nhìn Trình Thanh Lam, cũng có chút kinh ngạc cười hòa hảo. Trình Thanh Lam nhạy cảm bắt gặp ánh mắt của anh thì nở nụ cười thật tươi. Ánh mắt anh hơi ngưng đọng, thu nụ cười lại, quay đầu đi.

“Nói đủ chưa?” Cuối cùng Diệp Diễm lên tiếng, “Quyết định vậy đi. Nói qua chuyện thứ hai.”

Diệp Diễm lại thảo luận, bố trí kế hoạch nhằm tìm kiếm và vây diệt bọn vô lại kia. Binh lính đi tìm kiếm hợp thành tiểu đội hai mươi người, không thể hành động một mình. Nếu phát hiện kẻ địch thì phải đợi đủ năm mươi người trở lên, mới có thể tấn công. Cố hết sức không cần chiến đấu chính diện bằng vũ lực, nên chọn cách thức linh hoạt, cố gắng bắt sống kẻ địch.

Mọi người thảo luận kế hoạch xong xuôi, nhất trí tán thành. Hôm đó mọi người đều trở về nơi ở của mình. Ngay hôm đó Đinh Nhất nhận năm trăm binh lính từ Trần Giai Tân, ba ngày sau đóng quân ở phía Bắc.

Trong phòng chỉ huy chỉ còn lại hai người là Diệp Diễm và Trình Thanh Lam.

Diệp Diễm vẫn đứng trước bản đồ ba chiều, nhìn phân bố binh lực của mình đến ngẩn người. Anh biết bọn người vô cùng hung ác kia quả thật rất khó giải quyết, nên hôm nay đã truyền mệnh lệnh cho binh lính truy đánh tới cùng, mau chóng vây diệt. Thời gian càng dài càng dễ để lại hậu họa. Trình Thanh Lam nhìn gương mặt nghiêm túc nhíu mày suy xét của anh, hơi thấp thỏm: “Diệp Diễm, hôm nay biểu hiện của em thế nào?”

Diệp Diễm nghiêng đầu nhìn cô: “Tốt lắm.”

“Có phải thô lỗ lắm không?” Cô rối rắm.

“Ừm.”

“A! Có ảnh hưởng đến uy nghiêm của anh không?” Hồi nãy cô nói cái gì chọn lựa với không chọn lựa, cũng không còn cách nào khác.

“Ừm.” Diệp Diễm gật đầu nghiêm cẩn, “Quân đội của anh nếu có binh lính cấp dưới phạm thượng, phạt đánh năm mươi roi.”

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ, chỉ có thể cười gượng: “Xét tường tận về mặt ý nghĩa mà nói, bây giờ em vẫn chưa phải là binh lính của anh!”

Diệp Diễm đến gần cô, nhìn từ trên cao xuống: “Là ai vừa rồi nói đừng coi mình như phụ nữ, muốn làm chiến sĩ?”

“Đó là thuận miệng nói thôi.” Trình Thanh Lam rất không có khí phách mà thoái thác.

Diệp Diễm lắc đầu: “Không được! Phải trừng phạt!”

Vì thế trong hoàn cảnh chưa đến mười giờ sáng, bầu trời ngoài phòng chỉ huy sáng trưng, bất cứ kẻ nào đẩy cửa đi vào cũng sẽ bắt gặp cảnh tượng không nên thấy. May phòng chỉ huy là phòng riêng của Diệp Diễm nên không ai dám đi vào.

Cho nên ở trên bàn trong phòng chỉ huy, Diệp Diễm hung hăng “trừng phạt” Trình Thanh Lam. Chỉ trừng phạt thôi Diệp Diễm còn chưa thấy đủ, người đàn ông từng chém mấy ngàn kẻ địch chỉ vì một câu hứa hẹn khinh suất lúc trước, lúc này chỉ có thể bình thần buông đối thủ không còn sức chiến đấu trong lòng ra. Mà Trình Thanh Lam quần áo xốc xếch bỏ khỏi bàn, đã bị trừng phạt đến không tìm được phương hướng. Nếu không bởi vì bụng đói phát ra tiếng òng ọc, ranh giới cuối cùng mà cô vẫn cố giữ vững suýt đã rơi vào tay giặc.

Ba năm không kết hôn! Hôm nay mới là ngày đầu tiên, cứ như vậy, như vậy nữa... Trình Thanh Lam tức tối lệ rơi quay về phòng mình. Lần đầu cảm thấy quy định do mình đặt ra có khả năng không thể hoàn thành!

Cuộc sống mỗi ngày của Diệp Diễm đều rất có quy luật. Sáng sớm rèn luyện, buổi sáng đến chỉnh đốn cho quân đội luân phiên chạy một vòng. Sức chiến đấu của quân đội chính là điều mà anh quan tâm nhiều nhất. Buổi chiều xử lý các hạng mục do cấp dưới báo lên. Hai ngày một lần anh sẽ đến nông trường và mở quặng xem một vòng. Ba ngày một lần anh sẽ đến biên giới phương Bắc quan sát hàng phòng ngự. Mỗi tuần, anh còn có thể rút ra chút thời gian để tuần tra hàng phòng ngự ở bờ biển phía Tây và phía Đông. Một là lo lắng chuyện Zombie bơi từ đường biển xông qua biên giới, tuy rằng khả năng này là vô cùng nhỏ, thế nhưng hai năm nay đã xảy ra không dưới bốn năm lần, những Zombie đơn độc bơi qua đều bị binh lính đánh gục. Thứ hai là năm đó người hành tinh Hackley cũng ẩn nấp trong biển để tấn công đại lục, gây nên tai họa cho đại lục. Hiện nay tuy rằng những người hành tinh Hackley gần như đã bị tiêu diệt hết, nhưng cũng phải đề phòng các lực lượng khác trên đại lục đánh lên.

Hôm nay do Trình Thanh Lam đã tiếp nhận công việc muốn đi xem nông trường và mở quặng. Anh liền đưa cô đi cùng.

Xe dừng ở nông trường trước.

Thế kỉ XXIII, con người tuy rằng có thể đạt tới kỹ thuật phân tử, tạo ra các thực phẩm vô cùng ngon miệng từ hóa học. Thế nhưng, việc lấy sản xuất nông nghiệp làm gốc vẫn chưa từng bị đình chỉ. Thứ nhất là vì muốn tạo ra thực phẩm thì nhất định cần có nguyên liệu, thứ hai là đa số mọi người đều cho rằng thực phẩm nguyên thủy mới là thứ ngon miệng nhất. Cũng nhờ vào kỹ thuật sản xuất càng ngày càng tiên tiến, vẫn luôn bảo đảm sản xuất ra khối lượng lớn các sản phẩm nông nghiệp nguyên chất với hiệu suất cực cao.

Nơi này vốn là một nông trường cỡ trung ở trung tâm, cũng là nông trường duy nhất còn giữ lại một số phương tiện thiết yếu sau chiến tranh. Vốn là bãi sản xuất khép kín tự động hóa toàn bộ, thế nhưng hiện tại chỉ còn khép kín phân nửa khoảng vài kilomet. Hệ thống trồng trọt thông minh đã bị xóa sạch từ thời chiến loạn, thế nhưng các loại phương tiện cốt lõi vẫn còn được giữ lại.

Cho nên những gì mà quân lính cần làm chính là trở thành “Hệ thống trồng trọt thông minh”, thông qua sức người, hoàn thành các thao tác nuôi trồng.

Diệp Diễm đưa Trình Thanh Lam vào nơi làm việc của nông trường. Nơi này cũng bị chiến tranh tàn phá, cái gọi là chỗ làm việc chính là một ngôi nhà bằng kim loại được quân lính dựng tạm lên. Cũng may là vật liệu cũng khá tốt, trong nhà lại khá thoáng mát.

Hai người đàn ông mặc quần áo quân đội đang ngồi giữa nhà, nhìn thấy Diệp Diễm lập tức đứng dậy hành lễ. Trong đó có một người khoảng bốn mươi tuổi, mặt chữ điền chất phác, một người khác chỉ là một cậu chàng khoảng hơn hai mươi.

“Tần Tự, Phương Lâm! Bọn họ từng là trợ thủ đắc lực của Tạ San.” Anh chỉ hai người đàn ông, lại nói với họ, “Đây là người sắp tiếp nhận nông trường, Trình Thanh Lam.”

Hai người đàn ông chỉ tỏ ra sững sốt khoảng một phút, sau đó đều vươn tay cười nói: “Xin chào!” Ba người bắt tay. Trình Thanh Lam cười nói: “Kinh nghiệm của tôi không nhiều lắm, hi vọng hai vị chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai người tuy rằng không rõ Diệp Diễm kiếm được một cô gái như hoa như ngọc thế này từ đâu ra, thế nhưng nhận thấy được Diệp Diễm cũng khá quan tâm đến cô, không dám hỏi nhiều.

Diệp Diễm dẫn Trình Thanh Lam dạo một vòng quanh nông trại, liền lái xe trở về. Chỉ nói trời tối sẽ có xe đến đón.

Xe của anh vừa đi xa, Trình Thanh Lam liền thu lại nụ cười, bước nhanh vào căn nhà dùng để xử lý công việc. Không nói câu nào liên quan đến tình cảm, chẳng qua cũng chỉ hàn huyên và khách sáo vài câu, chủ yếu là hỏi hai người về các danh mục công việc ở nông trường, tìm hiểu tất cả mọi việc liên quan. Chỗ nào không rõ lập tức đặt câu hỏi, hoặc là nhờ hai người dẫn đến tận nơi quan sát. Phong cách chuyên nghiệp và thái độ thận trọng của cô cũng khiến cho hai binh lính cảm thấy làm việc cùng rất thoải mái.

Đến tối, Trình Thanh Lam đã biết rõ ràng tình trạng hiện tại của nông trường. Thở dài một hơi, gọi Tần Tự và Phương Lâm tới.

“Hai người quản lý không có vấn đề gì. Vấn đề mấu chốt có ba điểm. Thứ nhất, cứ ba tháng binh lính lại thay phiên nghỉ ngơi phục hồi, tới đây giúp chúng ta trồng trọt. Bởi vì vấn đề chuyển tiếp, khiến cho khâu sản xuất xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến sản lượng. Tôi nghĩ cứ mỗi nhóm lính nên bố trí một người giám sát chất lượng trong sản xuất để giải quyết chuyện này. Họ sẽ đến nông trường nhận sự huấn luyện từ hai người. Thứ hai, sản lượng lương thực của chúng ta quả thật rất cao, thế nhưng lại không ổn định. Có đôi khi tích trữ trong kho hàng để hỏng, giống lại chỉ có một. Về sau tăng cường thêm khâu liên lạc với quân lính, thật ra mỗi tháng nhu cầu của họ đều cố định, sau này cứ mỗi tháng lại thống kê hàng tồn kho một lần. Căn cứ vào lượng hàng tồn kho để điều chỉnh kế hoạch sản xuất, đừng sản xuất vô tội vạ. Lúc nhàn rỗi, quân lính có thể sản xuất những chủng loại cây nông nghiệp khác. Thứ ba, không phải tú lạng cất giữ lương thực đã hỏng rồi sao? Việc này khiến thời gian cất giữ lương thực của chúng ta không được lâu. Cũng không sao, bên Đình Nhất cũng có một kho dự trữ khá lớn, sau này những lương thực muốn dự trữ lâu dài đều có thể đem qua.”

Cô nói một tràng, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông.

Tần Tự gật đầu: “Tuân lệnh! Sếp! Ngày mai chúng tôi bắt đầu làm!”

Phương Lâm cũng gật đầu lia lịa: “Tuân lệnh! Sếp!”

“Tốt! Vậy hôm nay đến đây thôi. Xe đã đến, tôi phải đi đây. Hai người vất vả rồi. Sáng mai tôi sẽ đến mở quảng, buổi chiều sẽ trở lại.”

Hai người đưa Trình Thanh Lam ra ngoài, Trình Thanh Lam mở cửa xe, Phương Lâm luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng: “Sếp, nghe nói cô đã giao chiến với tên giết chết sếp Tạ San phải không?”

Trình Thanh Lam dừng bước, gật đầu.

“Chúng tôi hận không thể giết hẳn báo thù cho sếp Tạ San.” Phương Lâm nói.

Trình Thanh Lam nhìn anh ta và Tần Tự: “Nhất định làm được!”

22. Chương 22: Sấm Sét

Theo ánh hoàng hôn, Trình Thanh Lam đi vào nhà lớn. Mặc dù trời xám xịt, nhưng những binh nhì dọc đường gặp cô vẫn cúi chào nghiêm chỉnh: “Chào sếp!” Điều này khiến cô có phần thích thú. Nếu như chỉ với thân phận là người phụ nữ của Diệp Diễm thì tất cả mọi người đều đau đầu.

Bởi vì cả ngày đều ra vào quân doanh toàn đàn ông nên cô mặc bộ quân trang rắn rỏi kín đáo. Diệp Diễm còn tìm cho cô một bộ quần trang số nhỏ, mặc dù vẫn hơi dài rộng nhưng vẫn rất xinh đẹp đáng yêu. Cũng may chất liệu của quần trang rất đặc biệt, mặc vào nhẹ nhàng mà vô cùng mát mẻ.

Vệ binh đứng ở cửa phòng sách chào cô, cô cười chào lại. Thấy vệ binh mỉm cười, cô đưa tay cời mũ ra, để lộ mái tóc dài đen nhánh. Tự tin ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của vệ binh hơi mơ màng. Bởi vì chuyện ở nông trường thuận lợi, cô cũng vui mừng trong lòng. Vừa quay đầu đã thấy phòng sách qua cửa sổ, Diệp Diễm đuổi người nằm tựa lên ghế, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã ngủ.

Anh hôm nay vẫn mặt áo sơ mi màu xanh nhạt, quần dài màu xanh xám, tư thế ngủ dù yên ổn nhưng vẫn oai hùng đẹp đẽ, giống như một gốc cây tùng đang nằm. Hàng mày đen nhánh, lông mi đen chớp nhẹ, chớp mũi anh tuấn. Trình Thanh Lam sửng sốt.

Thật ra thì cô cũng không hiểu rõ người đàn ông trước mặt này.

Vậy mà vẫn cứ muốn đi theo con đường của anh, ở nơi loạn lạc này.

Trình Thanh Lam đứng ngoài cửa sổ, Diệp Diễm chỉ nhắm mắt một lát rồi lập tức mở ra. Anh vẫn chưa ngủ, lúc này lại nhìn thấy cô đang đứng lẳng lặng bên cửa sổ. Bóng đêm sau lưng cô nhuộm thành màu xám tro, quần trang kiểu nam lại tôn lên gương mặt động lòng người của cô. Cô kinh ngạc nhìn anh, trong ánh mắt mơ màng còn lộ vẻ thương tiếc.

Diệp Diễm chỉ lặng yên trong chốc lát, vẫy vẫy cô. Cô đi tới, dừng trước mặt anh.

Cánh tay vươn ra kéo lấy cô, thân thể mềm mại của cô ngã xuống đùi anh. Anh rất thích thú cảm giác được ôm thân thể mềm mại thơm ngát này trong lòng. Nhưng theo thói quen người trong lòng vẫn mang vẻ cứng nhắc cần được làm mềm dần.

Hai tay đặt bên hông cô, giọng nói Diệp Diễm trầm thấp: “Thuận lợi không?”

“Ừ thuận lợi.” Trình Thanh Lam nhớ tới mục đích chủ yếu của mình - Ngày đầu tiên nhậm chức, phải tích cực báo cáo với cấp trên. Thân thể của cô càng căng thẳng hơn, hơi nhồm khỏi chỗ đang ngồi. Đầu tiên nói về kết luận của mình, sau đó trình bày cẩn thận những phát hiện của mình và dự định sẽ giải quyết ra sao.

Diệp Diễm vẫn yên lặng nghe cô nói, nghe được vài vấn đề mấu chốt, ánh mắt chợt sáng ngời. Cô nói liên tục gần năm phút mới xong, liền nhìn Diệp Diễm.

Nhìn cô có vẻ rất bình tĩnh tự nhiên, nhưng thực ra hai mắt lại đang lóe sáng, mong chờ anh khẳng định và khen ngợi. Diệp Diễm cố nén cười, nói chân thành: “Không ngờ người phụ nữ của anh lại có khả năng như thế.”

Trình Thanh Lam cười: “Dĩ nhiên!”

Rất hài lòng với việc cô dùng hai chữ “Dĩ nhiên” để khẳng định quyền sở hữu của bản thân, bàn tay của Diệp Diễm mơn trớn gương mặt mịn màng của cô, ánh mắt hơi thâm trầm. Vừa nhìn thấy dáng vẻ của anh, trong đầu Trình Thanh Lam chợt vang tiếng chuông báo động, lập tức chuyển đề tài: “Diệp Diễm, hình như chúng ta vẫn chưa hiểu về nhau lắm.”

“Vậy ư?”

“Đúng!” Trình Thanh Lam nắm lấy vạt áo trước ngực anh, “Anh nói thêm cho em biết về anh đi.”

“Lần trước nói rồi mà.” Anh nhìn năm ngón tay trắng nhỏ của cô.

“Ít vậy sao! Có mấy câu!” Trình Thanh Lam thở dài, “Anh phải biết rằng, muốn phát sinh quan hệ phải hiểu rõ lẫn nhau...”

“Vậy em nói đi.” Diệp Diễm cắt lời cô.

“Ừm..” Trình Thanh Lam ngẫm nghĩ, “Hồi em trước thích du lịch, đã đến châu Âu, Singapore, rất nhiều chỗ khác trong nước. Cửu Trại Câu, Hạ Môn, Đại Liên, Tân Cương, Tây Tạng....đều rất đẹp. Em còn thích ca hát, mặc dù hát không hay. Công việc của em là quản lý hành chính, thật ra em cũng chỉ mới nhậm chức không lâu, tiền đồ tươi sáng còn chưa thấy, lại phát hiện mình có bệnh tim sắp chết. Nhưng cuối cùng lại xuyên không đến đây.”

Diệp Diễm nhíu chặt mày, đưa tay chạm lên ngực trái của cô.

“Đừng lo!” Cô cười, “Đã tốt hơn rồi. Lúc xuyên qua, trái tim cũng trở nên khá hơn, những phương diện khác anh cũng thấy đó. Thị lực, thính lực, tốc độ, sức mạnh cũng tốt hơn người bình thường rất nhiều. Chắc là do lúc xuyên không cơ thể bị biến đổi? Thật ra em rất vui, vốn đã là người chết, đột nhiên sống lại. Cho nên nếu như em tìm được người làm cho em xuyên không, em phải cảm ơn người đó hần hoi, bất kể mục đích của người đó là gì.”

“Ừ!” Diệp Diễm khẽ nói, “Anh tìm cùng em.”

“Em không thích ăn đồ chua, rất ghét rắn. Em có lúc không quá tự tin, có lúc lại hiếu thắng đến biến thái. Có phải làm cho người ta không biết nói gì không? Còn nữa, thật ra em không thích cuộc sống quá rối loạn.” Trình Thanh Lam ngập dài, “Hơi buồn ngủ, đã lâu rồi không được trải qua buổi chiều vừa bận rộn vừa phong phú như thế. Cả ngày cứ phải đánh giết giết, trí nhớ và khả năng chuyên môn của em sắp bị thoái hóa rồi.”

“Em rất giỏi.” Diệp Diễm nói.

“Cảm ơn đã khích lệ, sếp!” Cô ngồi trong lòng anh, nghiêng nghiêng kính chào theo nghi thức quân đội, “Em buồn ngủ quá, tối nay ăn gì?”

“Em nghỉ ngơi trước đi.” Tay Diệp Diễm siết chặt hơn, để thân thể cô ngã vào lòng mình.

“Như vậy nguy hiểm lắm.” Giọng nói của cô rất thấp, “Nhưng rất thoải mái.... Sa dọa mất rồi....” Thân thể cuộn trong lòng anh, đầu tựa vào ngực anh, “Được rồi, em chỉ chớp mắt một lát thôi.”

Anh gạt đầu, hai tay ôm lấy cô.

Trời tối dần, khoảng chừng đã bảy tám giờ. Binh lính chịu trách nhiệm hậu cần thấy sếp vẫn chưa dùng bữa tối, đành phải bưng mâm đến phòng sách tìm Diệp Diễm luôn quên ăn quên ngủ.

Từ xa, mới vừa đi tới chỗ rẽ hành lang ở phòng sách đã thấy binh nhì ở cửa phòng sách ra dấu tay bảo anh ta dừng lên tiếng. Người lính đi theo Diệp Diễm đã nhiều năm, coi như cũng biết thời thế, nhón tay nhón chân đi đến cửa phòng sách, không nhìn được thậm dò nhìn vào trong cửa sổ theo ánh trăng. Sếp đang cúi đầu tựa vào ghế dài, trong lòng là một cô gái mặc quân trang có mái tóc dài. Cô gái tựa đầu vào ngực sếp, cánh tay sếp vòng qua người cô, không nhúc nhích. Đường như hai người đều ngủ rất say, bên trong yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Hai binh lính liếc nhìn nhau, binh lính hậu cần rón rén đặt mâm thức ăn xuống, ngồi xuống bậc thang ở cửa phòng sách. Ánh trăng bao phủ khắp bậc thang, lặng lẽ bàng bạc.

=====

Xe chạy ổn định trên đường, tới mỏ quặng rộng lớn nhanh chóng. Trình Thanh Lam nhảy xuống xe. Hôm nay Tần Tự kinh nghiệm đây mình cũng theo cô tới mỏ quặng này.

Nhớ tới sáng nay mình tỉnh giấc trên giường Diệp Diễm, anh lại ngủ trên ghế dài cạnh giường cả đêm. Hỏi anh nguyên do, thì ra hôm qua mình ngủ trong lòng anh. Diệp Diễm nổi tiếng bền gan vững chí lại không thể đảm bảo ôm cô trong lòng mà có thể giữ vững lời hứa, nên không dám lên giường ngủ chung, đành chấp nhận ở bên giường cả đêm.

Nghĩ tới đây, tâm tình bỗng nhiên nhộn nhạo. Bình thần đi theo Tần Tự gặp người quản lý hiện tại của mỏ quặng. Hiệu suất công việc khá cao, cho tới buổi trưa, đã có thể hiểu rõ tình trạng sản xuất của mỏ quặng.

Vùng đất chết thì ra là nơi tập trung sản xuất của nhiều loại kim loại hiếm. Sản xuất ở mỏ quặng, một mặt là để cung cấp nguyên liệu sản xuất vũ khí đạn dược cho quân đội. Mặt khác, chính là bán những kim loại cao cấp số lượng cực ít này cho Nam Thành, đổi lấy thuốc men cần thiết và phụ nữ.

Trước kia bởi vì thiết bị sản xuất vũ khí và dây chuyền sản xuất được cất giữ dưới lòng đất nên may mắn các bộ phận thiết bị này được bảo tồn. Chẳng qua là những bộ phận bị tổn hại khác thì cần sức người giúp, hơn nữa chủng loại vũ khí sản xuất được cũng không đa dạng.

Trình Thanh Lam xem xét cẩn thận, quan sát tình hình và phân tích vấn đề của mỏ quặng, trao đổi trực tiếp với người quản lý hiện tại của mỏ quặng. Hiệu quả cũng không tệ, người quản lý hôm nay chuẩn bị theo lời cô, Trình Thanh Lam hẹn mai lại tới.

Buổi trưa ăn chút cơm, xong xuôi lại theo Tần Tự trở lại nông trường. Mọi chuyện ở hai nơi đều cực kỳ thuận lợi, trong lòng Trình Thanh Lam rất vui vẻ. Nhưng xế chiều lại muốn trở lại nông trường, xem xét cẩn thận sửa đổi vấn đề còn tồn tại, để bảo đảm không bỏ sót.

Xe vừa mới vào khu làm việc của nông trường đã nhìn thấy một chiếc chiến xa vô cùng quen thuộc. Phương Lâm đứng ở khu đất trống, bên cạnh là một binh sĩ cao lớn. Hai người đang nói gì đó, Phương Lâm lắc đầu liên tục.

Nhận ra xe này, Trình Thanh Lam hơi giật mình. Hàng ghế sau xe còn có người ngồi nhưng không xuống xe. Có lẽ là Đinh Nhất.

Im lặng theo Tần Tự đi tới. Tần Tự nhìn Phương Lâm đang cau có và binh sĩ đứng ngạo nghễ bên cạnh, hỏi; “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Phương Lâm thấy hai người trở lại, vội nói: “Sếp, anh Tần, bọn họ không muốn sản xuất lương khô nén, muốn được cung cấp lương thực tươi. Chúng ta lại làm không được.” Nông trường có dây chuyền sản xuất lương khô nén dành cho quân đội bằng các chủng loại lương thực dựa trên tỷ lệ thích hợp. Thành phần dinh dưỡng không thua gì thực phẩm tươi.

Trình Thanh Lam nhìn binh lính kia: “Anh nói chuyện với tôi đi.”

Binh lính đánh giá người phụ nữ xinh đẹp có phần lớn lối, giọng nói cũng dịu mấy phần, “Cô là?”

Tần Tự nói: “Cô ấy là sếp mới của chúng tôi.”

“Sếp!” Binh lính thông thả ung dung nói, “Tôi là cảnh vệ của trung đội năm. Sếp của chúng tôi nói không muốn ăn lương thực nén, muốn được vận chuyển rau quả tươi.”

Trình Thanh Lam không hề do dự: “Gọi sếp của anh tới nói chuyện với tôi.” Gặp phải loại người “Cầm lòng gà mà tưởng lệnh tiền” này, tốt nhất là nói chuyện trực tiếp với cấp trên của hắn, mặc dù cấp trên của hắn...

Cửa chiến xa quả nhiên từ từ mở ra. Mối đôi giày da màu đen giẫm xuống đất, Đinh Nhất mặc quân phục bước ra. Binh lính kêu: “Đội trưởng!” Đinh Nhất xua tay, ý bảo những người khác tránh đi.

Tần Tự và Phương Lâm nhìn Trình Thanh Lam, cô gật đầu. Ba người kia liền tự giác rời đi, trước xe chỉ còn hai người là Đinh Nhất và Trình Thanh Lam.

“Đi, chúng ta nói chuyện một chút.” Trình Thanh Lam đánh đòn phủ đầu, Đinh Nhất nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của cô, bỗng nở nụ cười: “Sao vậy, thấy tôi lại không được tự nhiên? Công chúa của tôi?”

Mặt Trình Thanh Lam nóng lên: “Cũng bình thường.” Trong lòng cũng buông lỏng, dùng giọng điệu quen thuộc.

Đinh Nhất chợt bật cười, nụ cười sáng khoải khiến ba người vừa đi xa xoay người ghé mắt nhìn. Anh mỉm cười nhìn cô. “Theo em. Chỉ cần đừng làm cái vẻ mặt cứng nhắc đó với tôi là được.”

Trình Thanh Lam cúi thấp đầu bước nhanh về phía trước, đôi chân dài của Đinh Nhất bước chậm rãi. Anh nhìn đường cong thướt tha dưới lớp quân trang của cô, bình thản đi theo cô. Đi thẳng đến bên hồ nước không người, trước mặt là mặt nước trải rộng hai nghìn mét vuông, Trình Thanh Lam quay đầu lại.

“Chuyện lương thực, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Thế nhưng anh phải biết.....” Trình Thanh Lam nói, “Rau quả tươi rất khó bảo quản, chúng tôi cũng không đủ sức để vận chuyển. Nhiều lắm là một tháng đưa cho các anh một lần.”

Đinh Nhất lắc đầu: “Quá ít.”

“Tôi thật sự không còn cách nào khác.” Trình Thanh Lam nói điềm tĩnh.

“Nếu như người đưa tới là em, vậy thì có thể.” Đinh Nhất khẽ nói, “Em không muốn gặp tôi sao?”

Trình Thanh Lam định nói thì bị kiềm lại, chỉ thấy Đinh Nhất cúi đầu xuống, biểu hiện trên gương mặt tuần lãng có vẻ rất nghiêm túc, lại có vẻ rất xa xôi.

“Đinh Nhất, chuyện mấy ngày hôm trước, tôi muốn nói xin lỗi.” Trình Thanh Lam cắn môi, “Anh đối xử với tôi rất tốt, còn cứu tôi. Thế nhưng tôi lại đón nhận Diệp Diễm.”

Đinh Nhất cười khẽ, quay đầu đi, nhìn mặt nước phẳng lặng: “Đừng gấp gáp.”

Anh thoải mái nói đừng gấp gáp lại khiến trái tim Trình Thanh Lam hơi đau nhói.

Hai người nhất thời không nói chuyện, chợt yên tĩnh lại.

Nơi đằng xa dưới ánh nắng chói chang, binh lính đi xuyên qua cánh đồng thành từng nhóm, mở chốt của máy phun phân bón và nước bên bờ ruộng, đọc chỉ tiết các hạng mục sản xuất trên tấm bảng bên ruộng.

“Trình Thanh Lam, em không thích tôi chút nào sao?” Đinh Nhất thu lại tươi cười, nhìn thẳng vào cô.

Đây mới là anh mà cô quen thuộc. Dịu dàng, tuần lãng, nghiêm nghị, mà không phải người đàn ông mỉm cười phong lưu mấy ngày qua.

Trình Thanh Lam hít sâu một hơi: “Nói không thích là giả. Tôi không phải thánh nhân gì. Đi tới một thế giới xa lạ như nơi này, anh giống như bạch mã hoàng tử, cứu tôi, giúp tôi, ở bên tôi. Anh tốt như vậy, sao tôi lại không có tình cảm với anh?” Những lời này vừa thốt ra, bản thân Trình Thanh Lam cũng ngăn người.

Đinh Nhất quay đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp.

“Đinh Nhất, phụ nữ đều có lòng tham hư vinh, tôi cũng không phải không có cảm giác với anh, tôi cũng từng vì anh mà do dự, đấu tranh. Thế nhưng tôi đã gặp Diệp Diễm, tôi liền bị lún sâu vào. Mặc dù không hề nắm chắc.... Đinh Nhất, không phải anh không tốt, anh rất tốt. Chẳng qua chuyện tình cảm, có lúc cũng còn tùy. Tôi không đáng để anh thích...”

“Không quan trọng.” Đinh Nhất nói một câu cắt lờ cô, ánh mắt mang theo nụ cười hài hước.

Anh gần từng chữ một: “Em không rõ sao? Trình. Thanh. Lam?”

Trình Thanh Lam không hiểu nhìn anh, trái tim không tự chủ được hơi chùng xuống.

“Không quan trọng. Em bây giờ thích Diệp Diễm hay bất cứ ai, không hề quan trọng.” Đinh Nhất thu lại sắc mặt nghiêm túc, đột nhiên cúi người, tiến tới sát mặt cô: “Em bây giờ thuộc về ai, cũng không quan trọng.”

Cô lùi về phía sau theo phản xạ có điều kiện, lại bị anh nắm lấy hai vai, không cho lui.

“Bởi vì, thứ tôi muốn, nhất định phải có được.” Đinh Nhất cười khế bên tai cô, “Cho nên hiện tại, không sao cả.”

Nụ cười hiện rõ trên mặt anh, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, phẳng phất như anh đang trêu chọc bên tai cô. Song, lần đầu tiên, Trình Thanh Lam cảm nhận được, anh đang nghiêm túc.

Anh giữ chặt lấy vai cô, chậm rãi cúi mặt xuống. Trình Thanh Lam ngẩng lên nhìn anh, trái tim từ từ chùng xuống, tay phải siết chặt dao đeo bên hông. Song khi môi anh sắp đụng môi cô, bả vai chợt nhẹ đi, mặt của anh nâng lên, đột nhiên kéo giãn khoảng cách với cô.

Nhìn mặt cô như trút được gánh nặng, Đinh Nhất cười một tiếng: “Nói giỡn thôi, công chúa của tôi! Tôi không có hứng thú đoạt người phụ nữ của người lãnh đạo trực tiếp. Ngày mai tôi đến biên giới phía Bắc rồi, nhớ đưa lương thực đến cho tôi!”

Trình Thanh Lam nhìn nụ tươi rói của anh, không biết nói gì cho phải, trong lòng hỗn loạn.

Vậy ư? Chỉ là đùa thôi? Tốt nhất nên như vậy!

“Đây là không phải là người phụ nữ chọn Diệp lão đại sao?” Một giọng nói tràn đầy khiêu khích vang lên, cắt ngang hai người. Đinh Nhất nhíu mày, Trình Thanh Lam kinh ngạc, hai người nghiêng đầu lại, một binh sĩ cao lớn cường tráng, ngang nhiên chống nạnh đứng cách đó bảy tám mét. Râu quai nón, mày rậm mắt to.

“Cô kia! Đội phó trung đội hai Hạ Khải Dũng! Chờ đợi được cô lựa chọn!” Người đàn ông la lớn, “Nếu như tôi đánh thắng cô, có phải có thể giống Diệp lão đại, trở thành người đàn ông của cô?”

Trình Thanh Lam nhìn người đàn ông đeo trang bị hưng phấn trước mắt, tâm tình ưu thương mới vừa bị Đinh Nhất gợi lên biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là sự lúng túng quẩn bách.

Cô nhìn trời cao trong xanh, chỉ cảm thấy như sấm sét cuộn cuộn chợt bay qua đầu, khiến người ta muốn thở dài.

23. Chương 23: Cuộc Chiến Sinh Tử

Trình Thanh Lam nhìn người đàn ông võ trang đang rất phấn khởi kia, lại nhìn trời cao trong xanh, chỉ cảm thấy như sấm sét cuộn cuộn chợt bay qua đầu, khiến người ta muốn thở dài.

Đinh Nhất đứng sau lưng cô, dường như đang tự nhủ: “Nực cười! Cho dù có phần cũng không tới lượt anh!”

Trình Thanh Lam sững người, bực mình trừng mắt lườm Đinh Nhất. Người đứng sau cười sang sảng rồi đưa mắt theo hướng nhìn gượng gạo của cô về phía người đàn ông kia.

Trong quân đội chỉ có một đồng đội đàn ông với nhau. Đề tài liên quan đến phụ nữ và nhất là phụ nữ xinh đẹp luôn luôn khiến các đồng đội râu hắng hái bưng bưng. Mặc dù khắp đội quân đều biết cô thuộc về người

có chức vụ cao nhất, còn có tin đồn cô là kẻ tàn bạo, nhưng khi thấy đã có người dám can đảm khiêu khích cô, đám đàn ông cô đơn vẫn rất mong đợi.

Vì vậy rất nhiều binh sĩ nhàn rỗi trong nông trường nghe thấy vậy đều bỏ nhào đến xem. Mặc dù Tần Tự và Phương Lâm ra lệnh cho họ rời đi nhưng họ lại cười đùa không chịu nhúc nhích. Có vài người đã rời bước đi rồi lại quay đầu về. Được rồi, Tần Tự còn tốt bụng chút, còn Phương Lâm cũng rất muốn xem mọi chuyện diễn biến ra sao, nhưng Trình Thanh Lam lại là sếp của anh ta nên cũng rất rối rắm.

Trình Thanh Lam liếc nhìn mười mấy binh lính tụ tập xung quanh. Hôm nay họ đều là cấp dưới của cô, cô không thể lộ vẻ yếu đuối được. Cô đi tới trước mặt Hạ Khải Dũng: “Đội phó trung đội hai? Người của Chu Tấn?” Người đàn ông hai mươi mấy tuổi mặt bừng ra sữa dãn đầu một nghìn năm trăm binh lính đó sao?

Hạ Khải Dũng gật đầu lia lịa: “Sếp, tôi khiêu chiến với cô!”

Ánh mắt Trình Thanh Lam tìm kiếm Tần Tự: “Trong quân đội không cấm thi đấu cá nhân sao?”

Tần Tự đang định gật đầu thì Hạ Khải Dũng lại xen vào: “Lão Tần, đừng có đàn bà thế! Thi đấu cá nhân cái rắm, tôi chỉ muốn thỉnh giáo quyền cước của sếp thôi. Tháng trước tôi còn khiêu chiến Diệp lão đại đó!”

“Kết quả bị đánh đến mức cầu xin được tha như đàn bà!” Phương Lâm nói xen vào, đám đàn ông cười ầm lên.

Trình Thanh Lam vẫn nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi nói: “Không thể so quyền cước.”

Hạ Khải Dũng cười sang sảng, nói nghiêm nghị: “Sếp coi thường tôi à?”

Trình Thanh Lam lắc đầu: “Quyền cước không có mắt, tôi sẽ ra tay không có chừng mực làm anh bị thương. Anh dám thi bắn với tôi không?”

“Bắn thì bắn! Sao lại không dám chứ!” Hạ Khải Dũng mạnh miệng.

Trình Thanh Lam xoay người, đi mấy bước về phía Đình Nhất: “Cho tôi mượn súng lục của anh.” Nhiều người như vậy, cô biến thân lại sợ người khác nói cô ỷ vào vũ khí tốt để chiếm ưu thế. Mà cô lại tương đối quen thuộc với súng lục của Đình Nhất.

Năm phút sau.

Hạ Khải Dũng cầm súng lục một cách ử rữ. Cách một nghìn mét, mười túi nước nhỏ đến mức không thể nhận ra, Trình Thanh Lam bắn trúng tám, anh ta chỉ bắn trúng hai. Thất bại thảm hại!

Những người đàn ông xung quanh không ngờ khả năng bắn của Trình Thanh Lam lại siêu đẳng thế nên đều lấy làm kinh hãi. Bắn thân Trình Thanh Lam cũng cảm thấy vui mừng. Cô vẫn cảm thấy khả năng bắn súng của mình cũng không tệ. Nhưng so với những người như kiểu Đình Nhất, Diệp Diễm thì cũng không thấy mình xuất chúng. Hôm nay so với người bình thường lại có chênh lệch lớn vô cùng. Quả thật việc này đã khiến cô yêu môn bắn súng rồi! Nhưng cô nghĩ lại thị giác của mình tốt, súng của Đình Nhất cũng chuẩn hơn súng của Hạ Khải Dũng, cô không thắng mới là lạ.

Trình Thanh Lam cũng hài lòng với chiến thắng vẻ vang này. Nhân lúc tình thế còn tốt thì rút lui. Cô hắng giọng, nói với vẻ cấp trên: “Ừ, tất cả giải tán đi. Hạ Khải Dũng cũng về đi.”

Mặt Hạ Khải Dũng sung huyết đỏ bừng. Anh ta cũng được coi là kẻ nổi bật là trong quân đội, ngay cả Diệp Diễm lão đại cũng phải khen anh ta dũng mãnh! Bị một phụ nữ đánh bại dễ dàng như vậy thì sau này anh ta còn mặt mũi gì nữa!

Anh ta chột ngắc đầu lên quát: “Tôi vẫn muốn so quyền cước!” Giọng nói vang dội đình tai khiến Trình Thanh Lam Nhất ngẩn người.

“Được! So quyền cước! Quyền cước!” Những binh lính xung quanh lập tức hoan hô. Thật ra thì ai cũng muốn xem quyền cước. Vì họ rất muốn xem động tác thân hình của vị cấp trên như hoa như ngọc thế nào.

Trình Thanh Lam chần chờ.

Quyền. cước.

Mặc dù hồi ở chỗ Đinh Nhất cũng luyện tập đánh tay đôi với anh, nhưng nếu độ sức thì cô chẳng là gì. Đinh Nhất thường ra tay rất nể nang, giữ chặt điểm yếu của cô, không để cho cô có thể nhúc nhích. Nói đến quyền cước, cô thật sự không nắm chắc.

Tần Tự ở bên thấy vẻ khó xử của cô, lập tức nói với Hạ Khải Dũng: “Đại Dũng, cậu đừng được đằng chân lân đằng đầu! Cậu biết Diệp lão đại rồi, xem cậu bị xử thế nào!”

Hạ Khải Dũng sa sầm mặt. Mặc dù lão Tần nhắc tới Diệp Diễm làm anh ta cũng hơi sợ, nhưng vẫn mạnh miệng: “Diệp lão đại thì làm sao! Sáu trăm anh em chúng tôi được phân có mỗi một phụ nữ! Chúng tôi không phản đối việc cô ta làm sếp một đội quân. Bằng không các anh em hãy ý kiến đi!”

“Tên du côn này!” Thấy anh ta càng nói càng thái quá, lão Tần lập tức chặn lời anh ta.

“Tôi đấu với anh!” Giọng nói trong trẻo của Trình Thanh Lam cắt đứt cuộc tranh cãi giữa hai người, “Hạ Khải Dũng, bớt nói nhảm đi, tôi đấu với anh.”

Tất cả yên tĩnh lại, đều nhìn Trình Thanh Lam. Cô siết chặt nắm tay, vẻ mặt thấy chết không sờn. Được rồi, cô hoàn toàn không dám chắc, nhưng người đàn ông này nói vậy, cô cũng có thể nghĩ được rằng trong quân chắc hẳn có người không phục. Nếu như cô không mượn cơ hội hôm nay ra oai, sau này không chỉ có mình bị làm khó, Diệp Diễm cũng sẽ khó xử. Mặc dù cô nghĩ rằng mình quản lý nông trường, mở quảng hoàn toàn không có vấn đề gì cả, nhưng đây là quân đội, dù sao cũng phải lên tiếng bằng vũ lực.

Huống chi cô cũng quyết định chủ ý, hơn nữa nếu mà không đánh lại được thì cũng phải thể hiện ý chí chiến đấu kiên cường, đánh rất khí thế, thua trận không thua người.

“Em đánh thắng được anh ta!” Giọng nói của Đinh Nhất chợt vang lên. Giọng nói trầm ấm, cắt đứt suy nghĩ lung tung của cô. Trình Thanh Lam giật mình xoay người thấy Đinh Nhất đang nhìn cô. Vẻ mặt ngạo nghễ, ánh mắt ân cần, anh khẽ nói: “Cũng chỉ là kẻ hạng ba thôi. Tốc độ phản ứng và sức mạnh của em đều là hạng nhất. Vẫn luôn luyện tập đánh tay đôi với tôi, mặc dù không thắng tôi nhưng để đánh được anh ta thì dư sức.”

Trái tim Trình Thanh Lam ầm ập: “Thật sao?”

Đinh Nhất cup mắt nhìn cô: “Thân thể anh ta cường tráng, cánh tay mạnh mẽ nhưng người dưới không vững. Em đánh vào đầu gối và sau lưng anh ta.”

Trình Thanh Lam gật đầu lia lịa, quay người qua.

Binh lính tụ tập xung quanh càng ngày càng nhiều, hai tay của Trình Thanh Lam nắm lại chấn trước ngực: “Đánh đi!” Đám đàn ông reo hò động trời.

“Sếp!” Lão Tần và Phương Lâm đều sốt ruột, lại bị những binh lính khác chen lấn đẩy ra khỏi vòng. Mười ngón tay của Hạ Khải Dũng giao nhau, các đốt ngón tay thô to vang lên tiếng “Rắc rắc”, nhếch môi cười: “Sếp! Tôi sẽ rất dịu dàng!”

Đám đàn ông cười vang lên.

Trình Thanh Lam nở nụ cười tươi rói, chỉ nhìn thôi cũng khiến Hạ Khải Dũng và tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

“Còn tôi thì không đâu!” Nhân khoảnh khắc Hạ Khải Dũng đang ngây dại, Trình Thanh Lam đã vung nắm đấm lên!

Mười phút sau.

Quá trưa, mọi người trên nông trường đều hò hét ầm ĩ. Diệp Diễm nhận được được tin phóng xe tới nông trường liền thấy một toán lính không lo chuyện sản xuất, vây thành một vòng hồ hào vung tay cổ vũ.

Anh ra hiệu cho cảnh vệ đứng tại chỗ, một mình đi chậm chậm đến sau đám người. Anh rất cao, nhìn qua đỉnh đầu của đám người thì thấy ngay giữa sân là cảnh tượng khiến người ta trào máu.

Đã trải qua vô số quyết sách anh minh thời chiến loạn, lần đầu tiên Diệp Diễm hoài nghi quyết định để Trình Thanh Lam quản lý nông trường mở quảng có chính xác hay không.....

Ngay chính giữa có một binh sĩ cao lớn nằm dưới đất, Trình Thanh Lam đặt mông ngồi trên lưng anh ta, hai chân kẹp chặt bắp đùi của anh, một khuỷu tay đè cổ anh ta xuống đất, tay kia níu chặt lấy tóc anh ta, quát lạnh lùng: “Có phục hay không?!”

Diệp Diễm chưa từng thấy cô như vậy, có vẻ như đánh rất hăng. Thân thể nhỏ nhắn áp chặt một người đàn ông dưới người. Khuôn mặt người đàn ông bị cô đè đầy bụi bẩn và những vết bầm xanh tím, còn cô cũng chẳng khá hơn chút nào. Không biết mũ đã rơi đâu, mái tóc dài rối bù, mặt xám xịt, quân phục nhăn nhúm.

Nhưng mà, Diệp Diễm cau mày, cổ áo quân phục mở rộng để lộ làn da trắng như tuyết, bản thân lại dường như không biết. Anh đành phải giơ tay lên, vỗ vỗ binh lính ngăn trở trước mặt.

“Đánh hần! Đánh hần!” Bọn lính vây xem người đẹp và Hạ Khải Dũng đánh nhau. Hạ Khải Dũng cười trên người đẹp nhưng lại không ra tay được thì cảm thấy mất mặt. Người đẹp phản pháo cười lên người Hạ Khải Dũng đánh cho anh ta tơi bời thì máu hần lên! Hơn nữa, họ vẫn luôn đứng về phe người đẹp.

“Khụ khụ!” Diệp Diễm ho khan hai tiếng. Những binh sĩ đang khua tay hô hào ở phía trước ngăn người, chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt vừa xanh vừa trắng.

“Sếp!”

“Sếp!”

Đám lính tản ra dần, nhìn sắc mặt u ám và sát khí gợn sóng của sếp thì tự động tự giác tránh đường.

Cuối cùng Diệp Diễm dừng lại trước mặt hai người đang ở giữa sân.

Hạ Khải Dũng vẫn bị đè liếc mắt thấy người trước mặt, chợt có cảm giác hồn bay phách tán, chỉ biết cười gượng.

“Có phục hay không?!” Thấy anh ta không đáp lời, cô gái ngồi trên người anh ta vẫn còn ở kêu gào. Hạ Khải Dũng mất mặt đến cùng cực: “Phục phục phục! Cô đứng lên đi!”

Thấy anh ta chịu thua, cơ thể vẫn căng cứng của Trình Thanh Lam không khỏi buông lỏng. Nghiến răng nghiến lợi đang định nói vài lời chua ngoa thì thân thể chợt bay lên không, một đôi tay mạnh mẽ nhấc cô lên từ đằng sau!

Đầu óc hơi choáng váng, cô vừa nhấc chân đá đột ngột vậy mà phản ứng của người nhấc cô lên cũng rất nhanh. Anh ta đưa tay ra bắt lấy chân cô: “Là anh!”

Động tác của cô chợt dừng lại, người kia vẫn ôm lấy thân thể cô từ đằng sau. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp một lượt. Bọn lính không dám thở mạnh, trong nháy mắt đều biến mất sạch sẽ. Ngay cả Hạ Khải Dũng đang nằm bẹp dưới đất cũng chống eo dậy, bỏ chạy dưới sự giúp đỡ của hai binh lính.

Trên sân chỉ còn lại hai người họ.

Cô cúi thấp đầu trong lòng anh, không quay đầu lại, không nói lời nào. Thực ra cô cũng đã kiệt sức. Một tay Diệp Diễm ôm eo cô, khiêng lên ném vào trong xe.

Diệp Diễm ngồi vào xe, mặt không cảm xúc: “Lái xe.”

“Em thắng rồi.” Giọng nói khê khàng vang lên, nhưng cũng hơi khàn.

“Anh biết.”

“Sau này chắc là mọi người sẽ không nghi ngờ thân phận chiến sĩ của em nữa.” Giọng nói của cô mang phần nức nở.

Diệp Diễm cau mày, nghiêng đầu muốn nhìn cô thì một bóng đen bất chợt ập tới, ngực khê đau, thân thể nhỏ nhắn của cô đụng vào ngực anh.

“Em đánh hần! Hu hu!” Trình Thanh Lam bắt đầu nức nở, “Cảm giác đánh người ta. thật tốt!”

Diệp Diễm buồn cười nhưng lại nghe thấy tiếng nức nở của cô càng rõ. Giọng nói từ nghẹn ngào chuyển thành tiếng khóc thút thít khê khàng. Sau đó là gào khóc. Khóc đến nỗi trái tim Diệp Diễm đắng chát, khóc đến nỗi binh lính lái xe ở hàng ghế trước phải run tay.

“Em thắng. rồi! Diệp. Diễm.” Cô khóc lớn, “Xem bọn họ. còn dám. khiêu khích em nữa không. Hu hu. Bây giờ có phải. đối đầu với họng súng của kẻ xấu. em cũng không sợ nữa. em cũng đánh bọn họ như vậy.”

Diệp Diễm mềm lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô: “Đừng khóc.”

Tuy nhiên Diệp Diễm không biết trận đánh hôm nay đối với đàn ông mà nói cũng chỉ là đánh một trận thi đấu mà thôi, nhưng đối với thành phần trí thức chưa đánh nhau với người khác bao giờ như Trình Thanh Lam mà nói thì chẳng khác gì một trận chiến sinh tử.

Thế mà cô lại thắng được! Vì vậy tại sao cô phải kiềm chế những giọt nước mắt vì vui mừng của mình? Lúc này, bao cảm xúc hỗn loạn cô đè nén từ ngày xuyên không tới nay đều ủa tới, Diệp Diễm an ủi thế nào cũng không nghe lọt.

“Chó má! Chó má!” Cô làm nhàu phần áo trên ngực anh, “Xuyên không gì chứ. Hu hu. Thời đại chó má gì chứ. Sai lầm! Tất cả đều là sai lầm.”

“Đinh Nhất, Hồng Huân, tất cả đều là chó má. Chết tiệt! Mẹ kiếp! Vùng đất chết! Chết tiệt! Tất cả đều là chó má!”

.

Xe chạy nhanh đến cửa nhà Diệp Diễm, cô mới dần dần nín khóc. Có điều đôi mắt mở to sưng đỏ, sưng sờ trong lòng ngực của Diệp Diễm. Binh lính ngồi ở hàng ghế trước cũng đau buồn vì tiếng khóc của cô, bước xuống mở cửa xe cho hai người.

Diệp Diễm vỗ về cô gái làm loạn dọc đường mà lúc này buồn bực không lên tiếng: “Bắt đầu từ ngày mai, hãy để anh huấn luyện em.”

24. Chương 24: Giao Đấu

Đêm không trăng, bóng đêm nồng đậm như mực, vùng đất chết yên tĩnh như Tử Thành. Trong hoàn cảnh này, mắt người muốn phân biệt cảnh vật cách xa vài mét quả thật không dễ dàng.

Trình Thanh Lam mặc bộ quân trang rằn ri màu xanh sẫm, cầm khẩu súng laser, nép sau bức tường thấp.

Địch không động, ta cũng không động.

Vậy mà giằng co hồi lâu, ở địa điểm kho hàng quang đấng thể này, không biết đối thủ ẩn nấp mai phục ở đâu. Trình Thanh Lam đã “đánh gục” ba lượt liên tiếp từ phía sau, lúc này đột nhiên xoay người lại theo phản xạ có điều kiện...

Sau lưng không có ai.

Ba kho hàng trước mặt vắng lặng không một tiếng động.

Mặc dù không mở trang bị ra, sức chân và tốc độ phản ứng của Trình Thanh Lam vẫn hơn người bình thường. Chờ đợi sau bức tường thấp thật sự sốt ruột nên cô quyết định di chuyển. Cô nhấc chân lao vọt vào một kho hàng, nhanh chóng nép người sau cánh cửa.

Hơi nóng! Hơi nóng đột nhiên ập tới! Trình Thanh Lam thấy không ổn, nghiêng người nhào vào đồng vật liệu hỗn độn trong kho hàng. “Ừnh..!” Lốp khói dày đặc bốc lên từ cánh cửa kim loại cô vừa náu mình, chứng tỏ cánh cửa này đã “hư hỏng”. Tiếng bước chân khê khàng vang lên dồn dập, khoe miệng Trình Thanh Lam nhếch lên, tay trái vội lấy súng lục bên hông ra. Bắn tía!

Bước chân tự nhiên dừng lại, dưới lực tấn công của súng laser mô phỏng, anh không thể không lùi lại một bước nhỏ, rồi chợt dừng lại. Trong bóng tối, người đó cười không ra tiếng: “4-1! Có tiến bộ!”

Trình Thanh Lam đứng dậy từ đồng vật liệu hỗn độn, vỗ vỗ người: “Em chết bốn lần, anh mới chết một lần, thật xấu hổ!” Vừa dứt lời, cô ném súng trong tay xuống, vội nhào về phía người kia.

Phản ứng của anh dĩ nhiên là rất nhanh, đôi tay thuận thế bắt lấy hông cô định đánh ngã, cô lại xoay người linh hoạt trên không trung, tay lại tóm lấy bả vai anh, thúc mạnh gối về phía sau lưng anh.

Anh không né tránh, chịu một cú thúc, rên lên một tiếng nhưng hai tay vẫn không buông tha mà lại tóm lấy hông của cô, trong nháy mắt quật ngã cô xuống đất. Trên mặt đất, cô lộn người trượt khỏi tay anh, đồng thời tay phải đâm móc về phía cằm anh. Anh nghiêng đầu tránh, khuỷu tay ép chặt, rốt cuộc cũng thành công đè chặt cô dưới người.

Trình Thanh Lam thở hổn hển, hơi thở của Diệp Diễm cũng có phần dồn dập.

“Lại thua rồi!” Trình Thanh Lam thở dài.

Diệp Diễm nhìn cô: “Cũng không tồi!”

Trình Thanh Lam đánh rất vui, tuy bại nhưng vinh. Năm ngày trước, sau khi đánh bại kẻ khiêu khích Hạ Khải Dũng, dường như cô đã thay đổi, sự hiếu chiến cất giấu trong máu như được bộc phát. Năm ngày Diệp Diễm tự tay huấn luyện này, mặc dù vẫn là bại nhiều thắng ít, nhưng số lần thắng cũng càng ngày càng nhiều; thời gian độ sức cũng kéo dài từ một giây lên đến mười phút như bây giờ. Ở vùng đất chết này, người có thể giằng co mười phút dưới tay Diệp Diễm cũng không nhiều.

“Đánh tiếp!” Trình Thanh Lam hăng hái muốn đứng lên.

Diệp Diễm đè trên người cô không nhúc nhích, giơ tay chạm lên mặt cô. Cô cứng đờ.

“Chịu khổ rồi!” Diệp Diễm bỗng nói.

“Ha ha!” Trình Thanh Lam nói, “Trước kia thật ra em rất hâm mộ những cô gái vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ trên ti vi, cảm thấy quá ngẫu. Không ngờ rằng bây giờ em cũng có cơ hội như vậy, tốt quá đi!”

“Rất tốt!” Diệp Diễm nói, không biết nói những cô gái xinh đẹp mạnh mẽ kia là tốt, hay là nói cô cũng có thể làm chuyện như vậy là tốt?

“Nhưng cũng vô dụng. . . . Anh xem anh huấn luyện em năm sáu ngày rồi, em còn vô dụng như vậy...!” Trình Thanh Lam hơi ủ rũ.

Diệp Diễm lặng yên một lát: “Ngày mai đổi người đánh với em!”

“Ai vậy?” Trình Thanh Lam cũng biết Diệp Diễm quá mạnh, còn luyện với anh nữa chắc cô sẽ chết vì tự ti.

“Hồng Huân!” Diệp Diễm kéo cô dậy, cầm lấy tay cô.

“Hả?” Trình Thanh Lam ngẩn người, bà bé kinh khủng bạo lực đó sao? “Nhưng cô ta. . . . Em không đánh được cô ta đâu!”

Diệp Diễm dắt tay cô, đi thẳng không quay đầu lại: “Không, em có thể thắng cô ta!”

“Nhưng. . . .” Trình Thanh Lam dừng bước, “Em hơi ghét cô ta. Em vừa tới thế giới này đã phải dây dưa với cô ta...” Cô không muốn nói quá nhiều với Diệp Diễm, chỉ tỏ vẻ nghi kỵ. Nhưng nếu muốn làm lơ hoàn toàn thì thật sự rất khó.

“Anh hiểu. Anh đã trừng phạt cô ta rồi!” Diệp Diễm xoay người, hôn lên má cô rất tự nhiên: “Nhưng cô ta là một chiến sĩ giỏi. Bây giờ là đối thủ thích hợp nhất của em.”

“Được rồi, thật ra thì không phải em ghét cô ta. . . . Em hơi sợ cô ta.” Trình Thanh Lam nói rầu rĩ.

“Được.” Diệp Diễm ôm eo cô để cô tựa vào sát người mình: “Em có hai lựa chọn. Đánh bại cô ta; hoặc chính thức trở thành người phụ nữ của anh. Anh không hề ngại chuyện em không phải là chiến sĩ, chỉ làm phụ nữ của anh cũng được.”

“NO!” Trình Thanh Lam dang tay ôm chặt hông anh: “Em nhất định phải trở nên mạnh hơn!” Ở thế giới này, cô không thể tiếp tục nhu nhược yếu ớt nữa; không thể trở thành gánh nặng cho anh được.

Sáng hôm sau, Hồng Huân bị Diệp Diễm ép tới kho hàng luyện tập với Trình Thanh Lam thì cực kỳ tức giận. Cô ta vốn không thích Trình Thanh Lam, cộng thêm việc bây giờ cô ta là phụ nữ của Diệp Diễm, hai người còn có thù cũ.

Lại còn bắt cô luyện tập súng ống mẫu với Trình Thanh Lam, độ sức với cô ta sao? Song, Diệp Diễm ra lệnh cô không dám vi phạm, chỉ có thể đi vào kho hàng.

Diệp Diễm để hai người lại ở đó rồi rời đi, cũng không ở bên quơ tay múa chân hoặc thiên vị một bên. Hồng Huân nhìn Trình Thanh Lam cũng lộ vẻ khó coi, cảm giác buồn nôn trào dâng từ ruột gan.

Cô ta biết Trình Thanh Lam đã không còn là người đàn bà yếu đuối lúc vừa gặp đó, Trình Thanh Lam còn có vũ khí trang bị đáng sợ. Nhưng hôm nay hai người chỉ dùng súng laser mô phỏng đấu tay đôi trong kho hàng, cô rất tự tin, phải dạy dỗ người đàn bà này cẩn thận mới được.

“Hồng Huân! Cảm ơn cô đã luyện tập với tôi!” Trình Thanh Lam chợt nói.

Hồng Huân ngẩn người, khuôn mặt vạm vỡ tỏ vẻ khinh thường.

“Nhưng tôi vẫn còn hận cô, trừ phi cô xin lỗi tôi vì chuyện trước kia!” Mặc dù tới qua Trình Thanh Lam một mực từ chối, nhưng thật ra đối mặt với Hồng Huân, nhớ tới sự thê thảm mà cô đã phải trải qua, cô không thể nhẫn nhịn được.

“Muốn tôi xin lỗi?” Hồng Huân bật cười: “Được, cô thắng tôi rồi hẵng nói!”

“Được! Nếu như tôi thắng cô, cô và quái thú của cô đều phải nhận lỗi với tôi!” Trình Thanh Lam lớn tiếng.

“Nếu tôi thắng thì sao?” Hồng Huân tiến lên hai bước tới gần trước mặt Trình Thanh Lam, “Bây giờ cô là phụ nữ của lão đại, tôi cũng không thể làm gì được cô.”

“Chiết tiết! Thắng thua của chúng ta không liên quan gì tới Diệp Diễm!” Trình Thanh Lam quát lên, nói lời thô tục. Sự hưng phấn đó lại từ từ chảy vào trong máu, tựa như cảm giác thích thú khi đánh bại Hạ Khải Dững ngày đó! Thảo nào đàn ông thích nói bậy thế. Thật tội lỗi. . . !

“Được!” Hồng Huân cười dịu dàng đáng yêu, trái ngược với ngoại hình khiến cho người ta cảm thấy khắp khiêng: “Nếu tôi thắng, cô phải nhảy thoát y vũ cho quái thú xem!”

“Biến. thái.” Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy nhức đầu. Lâu rồi không gặp, thì ra Hồng Huân còn biến thái hơn!

Người ta thường nói, việc đời như ván cờ. Sau năm ngày tập huấn của Diệp Diễm, người vẫn luôn tâm niệm dùng dao mổ trâu cắt tiết gà như Trình Thanh Lam vốn tưởng rằng hoàn toàn không thể thắng được Hồng Huân. Nhưng dưới sự khăng định và khích lệ của Diệp Diễm cô cảm thấy ít ra mình cũng có thể đánh ngang tay. Sau ba trận đấu súng tay đôi, trong vòng hai tiếng cô lại thua liền ba trận.

Hồng Huân nhìn thô lỗ, biến thái, háo sắc, nhưng thực ra cũng rất tinh tế. Mặc dù khả năng bắn súng và thị lực không thể sánh với Trình Thanh Lam nhưng mai phục, đột kích, bắn lén, gài bẫy không cần những khả năng đó. Mỗi ván đều thay đổi biện pháp để đấu với Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam thật sự cũng bị đánh tỉnh người, nhớ tới đánh giá của Diệp Diễm về Hồng Huân, thật sự không phải người bình thường. Thảo nào nhiều năm qua Diệp Diễm vẫn ủy thác trách nhiệm nặng nề cho cô ta.

Ván thứ tư, Trình Thanh Lam tổng kết được kinh nghiệm từ ba ván trước, cũng nắm được đại khái cách chiến đấu của Hồng Huân, không bị đánh lừa bởi dấu hiệu giả của cô ta, chọn lựa một vị trí thật tốt để mai phục, “bắn” vào đầu Hồng Huân, ván này cô lại thắng.

Vì vậy đến ván thứ năm, Hồng Huân cũng nghiêm túc hẳn lên. Trình Thanh Lam cũng bùng lên ý chí chiến đấu, ra sức chiến đấu với Hồng Huân. Sau sự tê dại ngắn ngủi khi tay và chân bị “trúng đạn”, cũng can đảm đánh lại. Ván này, Trình Thanh Lam “tắt thở” sau Hồng Huân nửa phút. Trình Thanh Lam lại thắng.

Đấu súng tay đôi có kết quả là 3-2. Sau đó là năm ván độ sức.

Độ sức khác với súng ống, không thể nào áp dụng chức năng mô phỏng hoàn toàn. Hai người đều thay đồ phòng hộ và mũ bảo hiểm mỏng tang. Đánh vào người thì quần áo sẽ chịu phần lớn lực, nhưng vẫn sẽ bị đánh lên người một phần nào đó. Chiếc mũ bảo hiểm sẽ ghi chép số lần bị đánh, trừ giá trị sinh mệnh. Giá trị sinh mệnh của người nào về không trước thì ván đó sẽ thua.

Ván đầu tiên, Trình Thanh Lam đang tràn ngập ý chí chiến đấu, cộng thêm rất nhiều bí quyết Diệp Diễm chỉ bảo mấy ngày trước nên đánh bại Hồng Huân nhanh chóng. Hồng Huân bị Thanh Lam đè dưới người mới ý thức được mình có thể thất bại thực sự.

Ván thứ hai, Hồng Huân liên sử dụng tất cả kỹ xảo sức lực, Trình Thanh Lam cũng không hề yếu thế. Mặc dù vóc người gầy yếu hơn Hồng Huân rất nhiều, nhưng cô lại linh hoạt, hơn nữa sức lực cũng không yếu hơn Hồng Huân. Hai người đánh ván thứ hai đến nửa giờ cho đến khi hai người nằm dưới đất thở hồng hộc, nhưng Trình Thanh Lam lại “chết” trước Hồng Huân.

Đến ván thứ ba hai người thật sự đã sức cùng lực kiệt, nhưng Trình Thanh Lam run rẩy bò dậy, mặc dù đã mặc đồ phòng hộ và mũ bảo hiểm, mặt cô đã tím bầm, chắc hẳn trên người cũng không khá hơn chút nào. Hồng Huân cũng không mạnh hơn cô bao nhiêu.

“ Ván thứ ba. ” Trình Thanh Lam thở hổn hển.

Hồng Huân thấy Thanh Lam đứng lên thì thấy không ổn. Cô ta vốn mập mạp, mặc dù cường tráng nhưng đánh mấy ván thật sự khiến gân cốt cô ta tê dại. Bây giờ cô ta hoàn toàn không đứng lên nổi, có thể thấy Trình Thanh Lam vẫn đứng lên được, e rằng ván thứ ba lành ít dữ nhiều.

“Không đánh nữa. Không đánh được nữa!” Hồng Huân gần như không thở nổi, đánh tiếp không biết cô có chết thật không nữa.

“Không. được. ” Trình Thanh Lam lắc đầu, bước chân lảo đảo, khom người kéo quần áo, “Không đánh nữa. thì cô nhận lỗi với tôi. thế nào được? Suýt nữa thì cô. ăn tôi rồi. ”

“Chết tiệt! Tôi. xin lỗi. Còn không được à. Đúng. ! Không đánh được nữa. ” Hồng Huân nhắm mắt lại: “Cô. muốn giết bà. đó hả! Bà đây. còn phải. giữ lại mạng. để giết Zombie. ”

“Bà đây. cũng muốn. giết Zombie. !” Trình Thanh Lam nghe thấy cô ta cuối cùng cũng nói xin lỗi, thân thể mềm nhũn, ụt ụt một tiếng ngã xuống đất, nằm cạnh Hồng Huân.

“Mẹ nó. Bà đây. Muốn chộp mắt một lát. ”. Hồng Huân lẩm bẩm: “Cô đúng là. yêu tinh hại người. Mấy năm bà. chưa từng bị thương. như vậy.”

“Bà đây. cũng ngủ. ” Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy bầu trời trước mặt mờ mịt u ám, nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

25. Chương 25: Quê Mùa

Diệp Diễm phát hiện ra mỗi lần để lại Trình Thanh Lam một mình để đi làm chút chuyện thì cô luôn gây bất ngờ cho anh.

Ví dụ như để cô đến nông trường mở quảng, trong thời gian ba ngày cô lại có thể lập được bản kế hoạch đơn giản thiết thực. Sau khi các trung đội chuyên tay nhau đọc, ngay cả Hồng Huân cũng phản hồi: “Tôi không thích nhưng đồng ý.” Vì vậy cô tiếp quản hai công việc một cách thuận lợi.

Ví dụ như nửa ngày không gặp lại thấy cô ở giữa đám đàn ông, cười trên người kẻ khiêu khích, đánh cho Hạ Khải Dũng một trận tơi bời. Từ đó toàn quân đều biết người phụ nữ của Diệp Diễm cũng rất hung hãn.

Còn ví dụ như buổi huấn luyện với Hồng Huân ngày hôm nay. Hôm qua còn từ chối nói hai người có thù oán, nửa ngày không thấy đâu, hai cô lại vai kề vai nằm dưới đất ngủ khò.

Diệp Diễm đứng bên chân hai người, ánh mắt dĩ nhiên hướng về Trình Thanh Lam. Cánh tay dài chụp tới, khiêng cô lên vai. Trình Thanh Lam kêu lên một tiếng, biết là anh nên cũng chẳng mở mắt ra, vất vẻo trên vai anh.

Diệp Diễm liếc nhìn vệ binh rồi xoay người bước ra cửa. Mặc dù vệ binh hiểu được nhưng nhìn thân thể khổng lồ nằm ngang dưới đất của Hồng Huân chỉ cảm thấy vô cùng khổ sở. đành phải xoay người ra cửa gọi người.

Diệp Diễm khiêng Trình Thanh Lam vừa mới bước ra khỏi kho hàng thì mây rậm đột nhiên nhướng lên, bước chân chợt tăng nhanh. Mà trên chiếc xe cách mười mét, binh lính làm rơi thiết bị truyền tin, mở cửa xe chạy gấp về phía Diệp Diễm.

“Sếp! Tìm thấy rồi!” Giọng nói của binh lính không che giấu được vẻ hưng phấn, “Sếp Trần Giai Tân bao vây bọn họ ở biên giới phía nam sát cầu Mục Vân. Binh lực tiền tuyến báo động, yêu cầu trợ giúp!”

Nửa đêm, Trình Thanh Lam tỉnh lại trên xe. Cô đang mơ mình ngủ trên chiếc giường mềm mại quen thuộc ở năm 2010, kích động đến huơ tay múa chân. Vừa vươn tay ra, tỉnh lại, phát hiện mình ngủ trên phần bụng mềm mại của Hồng Huân. Mà người ở đằng sau đang dựa vào ghế ngồi, trợn mắt cực kỳ tức giận.

Trình Thanh Lam vội vàng ngồi dậy, hơi xấu hổ: “Ngại quá.”

“Không có gì!” Hồng Huân nói với vẻ quái lạ, “Nếu cô không phải phụ nữ của lão đại, tôi đã quăng cô ra ngoài từ lâu rồi.” Tuy nói như vậy nhưng Diệp Diễm ngồi ở hàng ghế trước, Trình Thanh Lam vẫn cảm thấy Hồng Huân chỉ mạnh miệng.

Trình Thanh Lam gật đầu nghiêm trang: “Được! Vậy tôi tha thứ cho cô, Hồng Huân.”

Hồng Huân giận đến mức khoe miệng co giật, hừ một tiếng: “Cẩn thận! Lần sau nếu cô thua thì phải nhảy thoát y vũ cho. . . .” Còn chưa dứt lời, Hồng Huân chợt phản ứng rồi lập tức im bặt, liếc nhìn hàng ghế trước.

Trình Thanh Lam cũng bị cô ta làm cho sợ hết hồn, nếu như Diệp Diễm biết cô chấp nhận đánh cược như vậy thì hậu quả đúng là không thể lường được.

Diệp Diễm cũng không lên tiếng.

Chắc là không nghe rõ? Trình Thanh Lam thở phào, thấy vẻ mặt Hồng Huân cũng thả lỏng. Hai người ngồi thẳng, uống nước, thấy đằng trước đằng sau có hơn mười chiếc chiến xa đi theo, đang định hỏi thì Diệp Diễm không quay đầu lại nói hờ hững: “Em còn có thể nhảy thoát y vũ.” Là giọng trầm thuật.

Trình Thanh Lam nhất thời xúc động muốn đập đầu vào tường, cười gượng, lẩm nhẩm trong lòng: Không hiểu ý tứ trong lời của anh ấy, không hiểu không hiểu. . . .

“Chúng ta chạy xe suốt đêm đến đâu thế?” Đối chủ đề là sở trường của Trình Thanh Lam.

Diệp Diễm trả lời không nhanh không chậm: “Trần Giai Tân đã bao vây bọn họ ở phía nam rồi. Tình báo nói họ chỉ có sáu người. Nhưng Trần Giai Tân tấn công, hao tổn rất nhiều binh lực.”

“Hay quá! Lần này phải trừng trị bọn chúng mới được!” Hồng Huân kinh nghiệm dày dặn, hiểu rằng lúc này năng lực tác chiến của từng binh sĩ vô cùng quan trọng, nếu không sẽ gặp tổn thất vô ích.

“Sáng mai Đinh Nhất sẽ từ biên giới phía bắc chạy tới phía nam.” Diệp Diễm nói, “Chu Tấn và Chu Tử một người canh giữ ở tuyến giữa, một người tiếp tục ở lại biên giới phía bắc. Bọn họ không còn chỗ trốn nữa.”

Trình Thanh Lam gật đầu. Trong số mấy người, ngoại trừ Diệp Diễm thì người có thân thủ tốt nhất chắc hẳn là Đinh Nhất. Trình Thanh Lam có phần nóng lòng muốn thử, từ khi cô được Diệp Diễm huấn luyện đặc biệt đây là lần thực chiến đầu tiên. Mặc dù kẻ địch rất mạnh nhưng không sao cả, đã có Diệp Diễm ở đây.

“Đến rồi, em theo sát anh.” Diệp Diễm nói.

“Vâng!” Trình Thanh Lam gật đầu, Hồng Huân ở bên cạnh trợn tròn mắt.

Đến cầu Mục Vân ở biên giới phía nam đã là hai giờ sáng. Bên đường quốc lộ là khoảng không đen kịt, không thấy một bóng người. Họ xuống xe, nhìn về phía vang lên tiếng bước chân khê khàng.

Trần Giai Tân mang theo mấy binh lính, trong màn đêm vẻ mặt của họ có phẫn một mỗi. Diệp Diễm gật đầu, ba người đi theo Trần Giai Tân. Năm mươi quân chi viện Diệp Diễm dẫn tới ổn định theo những binh lính khác.

Đi tới một chiếc xe bọc thép, bốn người mở cửa xe bước vào. Bên trong sáng đèn, hai hàng ghế ngồi được phủ một tấm bản đồ. Nghiễm nhiên là bộ chỉ huy tạm thời của Trần Giai Tân.

“Làm tốt lắm.” Diệp Diễm nói. Trần Giai Tân gật đầu: “Lúc mười một giờ đêm, có hai kẻ phá vòng vây. Giết chết được một người nhưng để chạy mất một.”

“Trong đó còn bốn người nữa?” Diệp Diễm nhíu mày.

Trần Giai Tân gật đầu: “Chúng tôi đuổi theo sáu người bọn họ tới đây.”

“Tại sao bọn họ lại trốn ở đây?” Hồng Huân nói xen vào, “Hỏa lực mạnh như vậy, trốn ở đây để chết sao?”

Lần đầu tiên Trần Giai Tân nở nụ cười có phần quái dị: “Bởi vì. sương mù.”

Trình Thanh Lam còn chưa thấy kinh ngạc, Diệp Diễm và Hồng Huân đã hơi giật mình. Thì ra bây giờ đang là mùa hè, thời tiết khắp đại lục vẫn nóng nực, có điều chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn. Nhưng sương mù như vậy thì mùa này chưa từng có.

“Có sương mù nên hỏa lực của họ không thể phát huy ưu thế.” Diệp Diễm nói. Mọi người gật đầu.

“Thế nên bọn họ trốn ở đây à?” Ngón tay của Trình Thanh Lam chỉ lên vật to lớn trên bản đồ.

Thứ đó có kết cấu xa lạ. Trình Thanh Lam vốn tưởng “cầu Mục Vân” mà họ nhắc tới là cầu lớn vắt qua sông hoặc là cầu trên đất liền. Ít ra cũng phải là cầu vượt. Nhưng cái cầu trên bản đồ này lại giống con quái thú dữ tợn màu đen hơn. Mấy chục chiếc râu uốn éo nhô ra, tạo thành vật co dãn có hình thù rối rắm.

“Đây là đường sắt trên không.” Hồng Huân hừ một tiếng, “Chưa thấy hả? Đồ quê mùa!” Mấy người họ biết lai lịch của Trình Thanh Lam, cho nên cô ta gọi Trình Thanh Lam là “đồ quê mùa”.

Nghe cô ta quát lên như vậy, Trình Thanh Lam sững sờ, lơ đãng ngẩng đầu vừa chạm phải ánh mắt của Diệp Diễm. Trong chớp lát, Trình Thanh Lam cúi đầu, Diệp Diễm rời ánh mắt đi.

“Lão đại, chúng ta phải làm thế nào? Trời sáng không biết còn sương mù không?” Hồng Huân suy nghĩ rất nhanh.

“Còn.” Diệp Diễm khẳng định.

“Tôi vừa quan sát, không khí tương đối ẩm.” Trần Giai Tân giải thích, “Chắc sẽ có sương.”

“Sương mù tan thì bắt bọn họ không dễ đâu!” Hồng Huân nói. Trình Thanh Lam hoàn toàn đồng ý, gật đầu lia lịa, Hồng Huân trừng mắt nhìn cô. Cô trừng lại.

Mọi người không nói lời nào, chờ Diệp Diễm.

Diệp Diễm trầm ngâm nhìn bản đồ, ngón tay thon dài gõ dọc theo bản đồ: “Thanh Lam, em đã từng chạm trán với bọn họ. Thủ lĩnh của họ có tính cách thế nào?”

Hai người còn lại đều nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ. Mới gặp một lần, còn đo sức sống chết, tính cách gì chứ? Nhìn Diệp Diễm cup mắt, Trình Thanh Lam cố gắng nhớ lại, thấy Hồng Huân sắp cười tới nơi, Trình Thanh Lam hắng giọng: “Ừ. Rất kiêu ngạo. Mơ mộng hảo huyền muốn chinh phục đại lục.”

Thấy Diệp Diễm cũng không phản đối, Trình Thanh Lam nói tiếp: “Còn là người rất kích động, lần trước còn muốn chiến đấu tay đôi với anh.” Hành quân đánh giặc, làm gì có chiến đấu tay đôi? Cho nên lần trước bọn họ mới bị mắc bẫy của Diệp Diễm.

“Không ngờ cô cũng tinh tường ra phết!” Hồng Huân nói. Cô ta và Trần Giai Tân cũng nhìn chăm chăm vào Diệp Diễm. Nếu anh hỏi Trình Thanh Lam như thế thì chắc rằng đã có mưu kế.

Diệp Diễm ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt Trình Thanh Lam, chợt vươn tay ra vuốt tóc cô. Ba người hội Trình Thanh Lam cũng không phản ứng kịp. Diệp Diễm lão đại hiển nhiên không chú ý tới phản ứng của những người khác, thu tay lại, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào cầu vượt lơ lửng.

“Còn một vấn đề nữa.” Diệp Diễm trầm giọng. “Tại sao bọn họ lại tới đây vào lúc này?”

Hồng Huân nghi ngờ: “Vừa lúc đi ngang qua?”

Diệp Diễm lắc đầu: “Đứng ở nơi này có lẽ có cảm giác quan sát chúng sinh.” Dĩ nhiên câu này để chỉ thủ lĩnh của đối phương. Hồng Huân không hiểu cho lắm, nhưng Trình Thanh Lam lại hiểu được. Nếu là tên thủ lĩnh kiêu căng ngạo mạn đó, có lẽ sẽ chọn nơi này làm căn cứ? Thỏa mãn cảm giác cao cao tại thượng!

“Hai giờ sau, Hồng Huân dẫn mấy binh lính có thân thủ tốt lên tiếp cận.” Diệp Diễm nói, “Đừng tấn công bọn họ, bắn vài phát rồi dẫn họ ra.”

“Một mình tôi?” Hồng Huân hít sâu một hơi, “Lão đại, tôi không sợ chết nhưng cách xa như vậy.”

“Còn có Đinh Nhất.” Diệp Diễm liếc nhìn cô ta, “Hai giờ sau anh ta sẽ đến. Đừng giả bộ với tôi, điều cô am hiểu nhất là chiến đấu trên đường phố. Cần phải cẩn thận, quay lại an toàn!”

Hồng Huân vừa nghe Đinh Nhất sắp tới thì mỉm cười, liếc mắt nhìn Trình Thanh Lam: “Tuân lệnh!”

Trình Thanh Lam chợt thấy kính trọng Hồng Huân. Cô gái nhìn biến thái như vậy thì ra lại đánh giặc giỏi thế, thậm chí Diệp Diễm có thể tin cậy khi cần thiết. Kinh nghiệm thực chiến của cô còn ít ỏi đến đáng thương, còn phải tiếp tục cố gắng!

Sắc trời sâu thẳm mờ tối, xe Đinh Nhất tới đúng lúc.

Trình Thanh Lam và Diệp Diễm ngồi trong xe bọc thép, xuyên thấu qua thân xe nhìn thấy Hồng Huân cười nghênh đón, bắt lấy cánh tay của Đinh Nhất, thân thể mập mập gần như dán sát vào Đinh Nhất. Hình như Đinh Nhất cũng không để ý, khoe miệng nở nụ cười lãng tử, còn chào Hồng Huân.

Trình Thanh Lam không khỏi liên tưởng đến hình ảnh Đinh Nhất thân mật với cô gái ở trong phòng ngày hôm trước, mặt nóng lên, lắc đầu một cái. Đàn ông thời nay đó!

Cầm chặt cảm thấy thô ráp, Trình Thanh Lam quay đầu lại, Diệp Diễm lão đại vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi chẳng biết đã mở mắt ra từ lúc nào. Đôi mắt đen thẳm nhìn cô, đưa hai ngón tay ra nắm lấy cảm cô.

Trình Thanh Lam vui trong ngực Diệp Diễm lão đại chợt cảm thấy rất rung động.

Ngẩng đầu lên rồi kề sát tới, khe hôn lên khoe miệng và phần cảm còn lởm chởm râu ria của anh, cô lập tức quay đầu lại tiếp tục vui trong ngực anh. Người phía sau nở nụ cười trầm thấp lần đầu trong tối nay, khí nóng chợt phả lên tai cô.

Giọng nói trầm thấp vang lên: “Đồ quê mùa.”

Cửa xe bọc thép đột nhiên bị mở ra, mặt Đinh Nhất và Hồng Huân cùng xuất hiện một lúc. Tám mắt nhìn nhau, ánh mắt của Đinh Nhất lệch qua một bên.

“Lão đại!” Giọng nói Hồng Huân lại dịu dàng êm dịu trước mặt trai đẹp, “Tôi và Đinh Nhất chuẩn bị lên đường!”

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam nhảy xuống xe.

Hồng Huân và Đinh Nhất đã võ trang đầy đủ, đằng sau là bốn binh sĩ cao lớn ngang nhau. Trần Giai Tân đi tới từ một bên: “Thưa sếp, binh lực các nơi đã bố trí xong rồi.”

Diệp Diễm gật đầu.

Trần Giai Tân lại nói với hai người Hồng Huân: “Hai người cẩn thận. Mặc dù hai người cũng mặc áo chống đạn nhưng chỉ có thể chắn được đạn bình thường, không thể cản được tia laser, đạn xung điện từ và vũ khí hạng nặng. Nhưng áo chống đạn của họ rất lợi hại.”

Trình Thanh Lam không khỏi cúi đầu nhìn áo hai dây trong áo rằn ri chống đạn của mình.

“Tên vừa bị quân ta đánh gục bị trúng mười mấy viên đạn còn chưa ngã xuống. Cuối cùng bắn liên tục lên đầu hai phát mới chết.” Về mặt Trần Giai Tân không có biểu cảm.

Hồng Huân và Đinh Nhất gật đầu.

“Cẩn thận!” Trình Thanh Lam cũng nói. Hồng Huân vẫn trừng mắt nhìn cô, Đinh Nhất cúi đầu mỉm cười.

“Mũ của bọn họ có thể tự động xác định mục tiêu, hai người hãy giữ khoảng cách!” Diệp Diễm trầm giọng.

Chào kiểu lính với Diệp Diễm, bóng dáng của hai người Hồng Huân và bốn binh lính nhanh chóng chìm vào màn sương mù dày đặc trắng xóa phía trước.

26. Chương 26: Chết Chóc

Sương mù dày đặc, che chắn tầm mắt của mọi người. Có lẽ bởi vì sương mù mà không khí càng lạnh lẽo hơn.

Trình Thanh Lam cởi bỏ quân trang. Đồng hồ đeo tay chỉ đúng năm giờ.

Đinh Nhất và Hồng Huân đi vào bên trong màn sương đã được nửa giờ. Hai mươi phút đầu vẫn còn có tiếng súng vụn vặt, thậm chí còn có mười mấy tiếng súng liên tiếp, khiến lòng người run sợ.

Song, mười phút gần nhất lại yên lặng như cái chết.

Diệp Diễm ném điều thuốc lá giữa ngón tay xuống, đập cho tắt hẳn: “Để tôi vào.”

“Không được!” Trần Giai Tân ở bên cạnh phản đối đầu tiên, “Để tôi đi. Anh ở lại chỉ huy.”

Diệp Diễm lắc đầu. Mặc dù Trần Giai Tân chiến đấu rất giỏi nhưng không bằng Đinh Nhất. Bây giờ Đinh Nhất đi vào còn chưa có tin, Diệp Diễm sao lại có thể để anh vào?

Trình Thanh Lam đưa tay xuống, mở trang bị ra: “Em đi với anh.”

Diệp Diễm nhìn Trình Thanh Lam nhíu mày.

“Anh không để em đi cùng, em sẽ chờ anh vào rồi đi theo.” Trình Thanh Lam liếc nhìn xung quanh, “Bọn họ ai có thể cản được em?”

Diệp Diễm khẽ mỉm cười: “Cũng mạnh miệng lắm.”

“Không được!” Trần Giai Tân lại phản đối. Thấy hai người Diệp Trình nhìn mình, Trần Giai Tân buồn bực nói, “Kinh nghiệm của cô còn non kém, để tôi với lão đại đi là được.”

Trình Thanh Lam cười he he: “Đừng quên trang bị của tôi giống với bọn họ. Muốn đánh chết tôi, ít nhất phải bắn hai phát súng liên tiếp vào đầu, anh nghĩ xem!”

Một phát bắn vỡ mũ bảo hiểm, một phát bắn thẳng vào đầu.

Trần Giai Tân không thể phản bác.

“Theo sát anh.” Diệp Diễm nhận súng laser từ tay cảnh vệ, “Giai Tân, ra lệnh cho binh sĩ ở vòng vây đối diện tản ra, che cho chúng tôi.”

Mặt nạ bảo vệ trong suốt lơ lửng trước mặt lóe ánh sáng màu đỏ, Trình Thanh Lam hít sâu một hơi, đi theo sau Diệp Diễm, bước vào trong màn sương trắng dày đặc.

Chéo theo hướng cầu vượt vang lên tiếng súng yểm trợ. Dọc theo chiếc cột thẳng đứng, Diệp Diễm và Trình Thanh Lam leo lên đường ray lơ lửng trên không.

Sương mù vẫn dày đặc. Ở độ cao khoảng năm mươi mét, bước lên thanh kim loại lạnh lẽo, Trình Thanh Lam không dám nhìn xuống. Đường ray dưới chân rộng khoảng một mét, bởi vì đã bị bỏ hoang nhiều năm nên phần lớn mặt ngoài đã bị gỉ, khiến người ta nghi ngờ sự chắc chắn của nó. Trình Thanh Lam đứng trên đoạn ngoặt trống rỗng, qua màn sương mù dày đặc chỉ có thể thấy loáng thoáng vô số đường ray cũng cũ kỹ như vậy giăng khắp nơi trên không trung. Nhưng thoáng chốc lại tựa như chỉ có màn sương trắng xóa, không thể nhìn rõ được gì.

Cô không khỏi tưởng tượng, nếu như không bị phá hoại, nơi này sẽ phồn hoa náo nhiệt tới mức nào! Không như hiện tại, đường ray lơ lửng này dường như đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi.

Hai người cúi người trườn theo đường ray, từ từ đi sâu vào trong. Dần dần, thấy khoảng cách giữa các đường ray càng lúc càng gần. Xung quanh đường ray nơi họ đang đứng dường như có ít nhất năm sáu đường ray vươn tới từ khắp các phía.

Vậy có lẽ là tương tự với trạm trung chuyển giao thông thời 2010? Trong lòng Trình Thanh Lam chợt có một định nghĩa thú vị như thế.

Hai người đi khoảng mười mấy phút đồng hồ. Trình Thanh Lam càng lúc càng căng thẳng. Bất chợt, Diệp Diễm đang đi đằng trước dừng lại, vững vàng như một cây đinh.

Trình Thanh Lam căng thẳng. Đi lên trước, đứng song song với anh. Nhìn lướt qua một vòng lại không thể nhìn thấy mục tiêu nào khả nghi.

Nơi họ đứng là một đoạn ngoặt của đường ray. Diệp Diễm cúi đầu nhìn xuống, nhưng phía dưới chỉ là màn sương trắng dày đặc. Trình Thanh Lam nín thở, cũng nhìn theo ánh mắt anh. Vẫn không thấy gì, chỉ có sương mù.

Một lát sau, hình như có gió nhẹ thổi qua, sương mù chậm rãi tản đi khá nhiều. Trình Thanh Lam thấy rõ sự vật trước mắt, ngực như có cái chày lớn nện mạnh vào.

Ở phía dưới đường ray quanh co, hai, ba, bốn, bốn xác chết nằm ở những vị trí khác nhau. Họ mặc bộ đồ rằn ri mà Trình Thanh Lam đã rất quen thuộc, trong đó có một cái xác thậm chí đã bị đánh nát phần đầu, chỉ còn thân người, cổ đứt rời để lại mấy giọt máu đứt quãng. Mà nửa giờ trước, bốn binh lính này đã lặng lẽ đi theo Đinh Nhất và Hồng Huân bước vào màn sương mù này.

Hai chân Trình Thanh Lam như nhũn ra, Diệp Diễm bên cạnh lại không động đậy, cánh tay dài đột nhiên ôm chặt lấy thân thể cô, cản lại bước chân lao đảo của cô. Trình Thanh Lam ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt Diệp Diễm xanh mét như bị mây đen bao phủ, đôi mắt nhìn thẳng tắp về hướng mấy xác chết. Trình Thanh Lam hơi choáng váng, cô cắn chặt môi dưới mới làm bình tĩnh táo một chút.

Bốn binh lính đã bỏ mạng ở nơi này. Còn Đinh Nhất đâu? Hồng Huân đâu?

Thế nhưng đường ray treo bốn xác chết lại dịch xuống, sương mù che phủ, không nhìn rõ.

Diệp Diễm cũng chỉ yên lặng trong chốc lát, hai người tiếp tục đi về phía trung tâm nơi đường ray tập trung.

Tâm trạng Trình Thanh Lam nặng nề đến không thở nổi. Từ lúc xuyên không đến nay cũng đã trải qua bao nhiêu gấp ghềnh sóng gió, nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa như thế. Cảm giác sợ hãi giống như một cánh tay vô hình từ từ bóp chặt cổ cô. Hai tai cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập như sấm của mình - điều này làm cô càng cảm thấy bất an.

Mới đi được mấy bước lại đột nhiên cảm thấy không bình thường! Cô ngẩng đầu lên theo bản năng, trong mũ bảo hiểm, tia sáng đỏ nhanh chóng lóe lên! Cô hoảng sợ, thế nhưng trong tầm mắt lại không hề có mục tiêu. Diệp Diễm bên cạnh mặc dù không đội mũ, nhưng cũng thấy có ánh sáng lướt qua, cảnh giác giờ sừng nhắm ngay phía trước.

Ở phía đường ray đằng trước, ngoài sương mù thì không còn gì khác.

Có tiếng động vang lên loáng thoáng. Giống như âm thanh phát ra từ phía bờ xa lắc bên kia, như thể tiếng sấm, lại như tiếng vận hành nặng nề của máy móc.

Thế nhưng nơi này toàn sương mù, trên đường ray lơ lửng bị bỏ hoang này, sao lại có sấm sét, sao lại có máy móc vận hành?

Mà tiếng ầm ầm này càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng gần! Rốt cuộc là cái gì?!

Trình Thanh Lam hít thật sâu, buộc mình cầm vững súng nhắm về phía vật không rõ trong màu trắng ở phía trước. Cô chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, cảm giác bất an dần tràn ngập trong lòng.

Diệp Diễm bên cạnh cũng tập trung chờ đợi, hòng súng hướng thẳng về phía trước.

Thế nhưng sương mù lại khiến hai người không thể nhìn rõ, chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng động càng lúc càng tới gần! Đường ray dưới chân bỗng nhiên bắt đầu có những chấn động nhỏ!

“Là cái gì?” Trình Thanh Lam rốt cuộc không còn kiên nhẫn nữa, đè thấp giọng nói run rẩy. Gần như đồng thời, về mặt Diệp Diễm bỗng nhiên biến đổi, động tác nhanh như chớp! Anh đột nhiên thu súng, cánh tay vòng quanh thân Trình Thanh Lam chạy ba bước lấy đà nhảy lên không trung.

Gần như cùng lúc đó là một cảnh tượng đáng sợ xuất hiện - Trong lớp sương mù dày đặc, bỗng nhiên có một đầu xe bằng kim loại lao ra! Giống như một thanh đao màu đen không có bất cứ tiếng động nào, chém màn sương mù làm hai, dọc theo đường ray nơi hai người vừa đứng hai giây trước mà lao vụt qua với tốc độ ngoài sức tưởng tượng!

Trình Thanh Lam được Diệp Diễm ôm lấy cũng đứng ở bên cạnh đường xe chạy quanh co, mở to mắt nhìn đầu xe dài chỉ khoảng năm mét chạy ầm ầm trên đường ray với tốc độ cực nhanh, đột nhiên rơi xuống không trung ở chỗ ngoặt, biến mất trong làn sương trắng.

“Oành!” Tiếng nổ vang trời truyền tới từ dưới đất, mặc dù không thấy rõ nhưng họ đều biết đầu xe vừa xuất hiện như bóng ma đã tan thành trăm mảnh!

Diệp Diễm buông Trình Thanh Lam ra, chợt rút trái lựu đạn ra từ bên hông, không thèm nhìn mà ném về phía đầu xe vừa chạy tới!

“Oành oành!” Ánh lửa hiện lên, sương mù tiêu tán, hai người Trình Thanh Lam chỉ liếc thấy những đường ray màu đen đang giao nhau ở đằng trước, sau đó sương mù lại nhanh chóng tụ lại, che mất tầm mắt.

“Đi tiếp thôi!” Diệp Diễm nói không hề do dự, cầm súng lên, tiếp tục đi về phía trước. Trình Thanh Lam thấy về mặt cử chỉ điềm tĩnh của anh thì trấn định lại, đi theo sau anh nhanh như mèo.

Hai người đi về phía trước khoảng năm phút. Sương mù như đã tiêu tán một chút, có thể thấy được trong cự ly khoảng từ hai đến năm mét. Khoảng cách của hai người với mặt đất càng ngày càng xa, cũng may sương mù đã che đầy tình hình dưới mặt đất, nếu không Trình Thanh Lam không biết hai chân mình có nhũn ra mà ngã xuống không.

Vẫn không thấy bóng dáng Đinh Nhất và Hồng Huân. Cổ họng Trình Thanh Lam căng chặt - Nhất định sẽ không, Đinh Nhất và Hồng Huân chiến đấu rất giỏi, sẽ không giống những binh sĩ vừa rồi.

“Có muốn trở lại tìm thử không?” Trình Thanh Lam hạ giọng nói bên tai Diệp Diễm. Cô nói trở về, tức là trở lại nơi mà họ phát hiện ra mấy cái xác lúc này.

Diệp Diễm nghiêng người nhìn cô, lắc đầu. Trình Thanh Lam lại thở dài một hơi, vừa ngẩng đầu - đã cứng đờ.

Trong mặt nạ, đường cong màu đỏ từ từ vòng quanh một đường nét nho nhỏ ở đằng xa. Đường cong rung động, đó là bóng dáng của một người. Trình Thanh Lam từ từ gờ súng lên. Giữa sương mù, Diệp Diễm mặc dù không nhìn thấy chính xác, nhưng cũng nhận thấy sự khác thường ở phía trước.

Trước mắt không ngừng hiện ra chi tiết.

“Xác định mục tiêu?”

Cự ly: 800 mét

Chiều cao: 1m78

Cân nặng: 75kg

Có bắn không?”

Bóng dáng người nọ cứng đờ, không động đậy. Trình Thanh Lam ngừng thở, từ từ bóp chặt cò súng.

“Có chắc là kẻ địch không?” Diệp Diễm cúi người khẽ nói bên tai cô. “Khoảng cách xa như vậy, lỡ là Đinh Nhất hoặc Hồng Huân thì sao?”

Trình Thanh Lam lại gạt đầu kiên định, đột nhiên bóp cò, tiếng nổ vang lên, tia sáng đỏ ỏn vào trong sương mù. Trong mặt nạ, cô nhìn rõ bóng dáng người nọ từ từ ngã xuống.

“Không phải họ.” Trình Thanh Lam khẽ nói.

Đó là một người đàn ông, nhưng chắc chắn không phải Đinh Nhất.

Cô nhớ rõ chiều cao và cân nặng của Đinh Nhất.

Vừa dứt lời, Trình Thanh Lam chợt thấy không khí bên tai đột ngột chấn động, cô hoảng sợ, quay ngoắt đầu lại. Diệp Diễm bên cạnh như có thần giao cách cảm với cô, người còn chưa xoay, súng trên tay đã bắn về phía sau hai người!

Cùng lúc đó, một tay khác của Diệp Diễm đè mạnh thân thể Trình Thanh Lam thấp xuống, Trình Thanh Lam bất ngờ ngã xuống đường ray. Trong sương mù, luồng sáng trắng vọt tới, xoẹt qua đỉnh đầu của hai người – Đó là một viên đạn có thể lấy mạng người!

“Aaaa....” Tiếng kêu rên vang lên từ đằng xa, ngay sau đó truyền tới tiếng vật thể rơi xuống đất.

Thì ra là đe dọa, ở phía sau, không phải ở phía trước! Phía trước cũng chỉ là một người chết dùng để hấp dẫn sự chú ý của họ! Phía sau mới có mai phục! Trình Thanh Lam đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng màu đỏ cũng đã biến mất.

Sương mù sâu thẳm, để lộ vẻ kỳ dị.

Trình Thanh Lam hít sâu một hơi, từ lúc xuyên không cho tới nay, đây là lần đầu tiên cận kề cái chết đến vậy! Mà trong mười phút ngắn ngủi, Diệp Diễm đã cứu cô đến hai lần!

Cô nhìn qua, Diệp Diễm đang ở cạnh cô, thân hình cao lớn vẫn cúi rất thấp, hơi thở khẽ phả bên tai cô. Một cánh tay của anh cầm súng vững như đá, khuôn mặt anh tuần khẽ ngẩng lên, đôi mắt đen sâu kiên nghị mà cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước. Mặc dù áo chống đạn của Trình Thanh Lam cũng hoàn hảo như của anh, nhưng... một cánh tay mạnh mẽ của anh vẫn ôm trọn vòng eo của Trình Thanh Lam theo bản năng, bảo vệ cô trong phạm vi của mình.

27. Chương 27: Cơn Giận Của Đinh Nhất

Xung quanh đã yên tĩnh trở lại. Bởi vì gây ra động tĩnh, Diệp Diễm và Trình Thanh Lam không dám nán lại lâu, nhảy lên một đường ray khác tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi được năm sáu phút đồng hồ, một tia sáng đỏ chợt lóe lên trước mắt Trình Thanh Lam, thân thể cô cứng đờ. Cô kéo Diệp Diễm, chỉ tay về bên phải phía trước. Diệp Diễm nhìn theo tay cô, cũng chỉ thấy một khoảng sương trắng mà không nhìn rõ gì cả.

Sương vừa tan bớt một chút, nghĩa là thời gian của họ không còn nhiều. Nếu như sương mù đều bị tản đi, họ chỉ còn con đường chết!

Hai người bước từng bước tiến gần về phía bên phải. Bóng dáng một vật to lớn hiện dần lên trong sương mù. Thì ra là ba đường đường ray giao nhau tạo thành một trạm trung chuyển nhỏ rộng khoảng hai, ba mét vuông. Hai người vội vàng xông tới bậc thềm, hai bóng dáng quen thuộc hiện ra.

Thân người Đinh Nhất nằm ngang trên một đường ray, lưng dựa vào bậc thềm để che chắn. Một cánh tay anh mang súng, trên người có mấy vết thương không rõ ràng, một cánh tay khác đang bảo vệ Hồng Huân. Tình trạng của Hồng Huân tệ hơn nhiều. Cô ta tựa trên thềm, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã hôn mê

bất tỉnh. Mà phần bụng áo của cô ta đã bị máu nhuộm đỏ, hoàn toàn dựa vào Đinh Nhất. Đinh Nhất đang dùng hết sức ấn chặt vào xung quanh vết thương, làm chậm tốc độ chảy máu. Thế nhưng máu của cô vẫn nhỏ giọt quanh đường rạch thành một vũng lớn.

Sợi tóc rũ xuống che kín trán của Đinh Nhất, nhưng hai mắt của anh vẫn trong trẻo kinh người. Anh liếc nhìn gương mặt tái nhợt của Trình Thanh Lam, sau đó nhìn Diệp Diễm. Diệp Diễm khoát tay, ý bảo anh khoan hãy lên tiếng, nhưng Đinh Nhất vẫn khẽ nói: “Mười người!”

Diệp Diễm chợt nhướng mày.

“Không phải là năm! Là mười!” Đinh Nhất nói hờ hững.

Trình Thanh Lam kinh hoàng. Thảo nào bốn chiến sĩ kia đều phải phơi thây, thảo nào Đinh Nhất và Hồng Huân chỉ có thể trốn ở nơi này, Hồng Huân còn bị thương nặng! Thì ra họ gặp đến mười kẻ địch! Họ cùng đám người kia lấy một đấu mười, còn có thể giữ mạng quả thật không dễ!

Diệp Diễm chỉ im lặng vài giây rồi thốt lên: “Rút lui!”

Sương mù tản đi nhiều hơn. Ánh sáng mặt trời dần dần khiến cho sương mù quanh đây trở nên mỏng manh.

Diệp Diễm dẫn đường, Đinh Nhất cõng Hồng Huân, Trình Thanh Lam theo sau, nhanh chóng chạy từng bước nhỏ dọc theo đường rạch. Họ cố sức không phát ra tiếng bước chân nhưng vẫn có tiếng động rất nhỏ. Trình Thanh Lam cảnh giác cầm súng chú ý sau lưng, vành tai lại nhạy cảm bắt được rung động cực nhỏ: Đó là tiếng bước chân đơn lẻ!

Diệp Diễm dẫn đầu nhưng không trở về theo đường cũ mà chọn một hướng khác mà lao tới. Trình Thanh Lam kinh ngạc phát hiện đường rạch ngang dọc thuộc con đường này cực kỳ nhiều, các chướng ngại vật cũng nhiều hơn, hiển nhiên đã khiến cho hành tung của họ càng thêm an toàn! Rõ ràng là Diệp Diễm đã nhớ kỹ kết cấu trong ngoài của cầu vượt này, cho nên mới có thể chuẩn xác tìm được đường lui an toàn như thế!

Trình Thanh Lam cảm thấy hơi khó tin!

Năm sáu phút trôi qua, cự ly phía trước giảm xuống chỉ còn khoảng hơn ba mươi mét. Trong lòng Trình Thanh Lam đã bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ cách mặt đất không còn xa! Cô hoảng hốt quay đầu nhìn phía trước, Đinh Nhất cong lưng vác thân hình to con của Hồng Huân, Diệp Diễm dùng một tay đỡ lấy Hồng Huân, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhanh lên! Trình Thanh Lam tự nói với mình, sắp trở lại mặt đất rồi! Diệp Diễm không muốn đi tiếp, một là vì cứu Hồng Huân, hai là..... không có ý định giữ lại người sống?

“Choang!!!” Tiếng va chạm giữa đá và kim loại vang lên, thân thể Trình Thanh Lam run lên, đường rạch bên cạnh đang phun ra lửa! Có người bắn tia! Trình Thanh Lam rút một trái lựu đạn từ trong ngực, nhắm chừa phương hướng ném qua!

“Uỳnh!” Trong ánh lửa mờ mịt phát nổ từ quả lựu đạn, Diệp Diễm quát lên: “Chạy!” Ba người tăng nhanh tốc độ, không quan tâm đến tiếng nổ mà chạy như bay!

Tại một khúc quẹo, Diệp Diễm đột nhiên dừng lại, kéo lấy Hồng Huân trên vai Đinh Nhất: “Đến lượt tôi!” Đinh Nhất cũng không chậm trễ, đẩy thân hình to lớn của Hồng Huân lên lưng Diệp Diễm. Diệp Diễm hít sâu một hơi, đột ngột nhảy xuống một đường rạch, bóng dáng ẩn vào sương mù.

Trình Thanh Lam và Đinh Nhất cũng không chần chừ, cùng tung người nhảy xuống!

Phía sau chợt vang lên tiếng súng dày đặc.

“Bịch!” Trình Thanh Lam nhảy xuống đất, trái tim vốn như bị treo lơ lửng mới có thể thả lỏng. Thì ra đường rạch này chỉ cách mặt đất chưa đến bảy tám mét. Nhưng nếu là Trình Thanh Lam trước kia thì dù thế nào cũng không dám nhảy, giờ đây đã liều mạng thành thói, không hề cảm thấy sợ hãi.

Cô nhanh chóng đứng dậy, liếc thấy Đinh Nhất nhảy xuống cách cô khoảng một mét, hai người nhìn nhau, căng chân chạy. Mà Diệp Diễm nhảy xuống sớm hơn hai người một chút cũng dùng tốc độ không thua gì hai người, vác Hồng Huân vội vã chạy trốn, đã cách hai người khoảng hơn mười mét.

Trình Thanh Lam bắt chợt run lên. . .

Thế nhưng sương mù lại tan đi đúng lúc khẩn cấp này!

Trong nháy mắt, sau tai đột nhiên truyền đến tiếng đạn xé gió khiến người ta kinh hãi!

Thấy chiến xa của binh lính phe mình đang ở đầu cách khoảng hơn bảy tám chục mét, Trình Thanh Lam biết tốc độ lúc này là trên hết, hoàn toàn không dám quay đầu lại, càng ra sức chạy như điên. Tiếng súng như vang lên gần bên chân, Diệp Diễm ở phía trước đã tiến gần tới binh lính phe mình, hai người Trình, Đinh vẫn chưa chạy ra khỏi gầm cầu vượt!

Bên tai đột nhiên có một tiếng súng vang xẹt qua, Trình Thanh Lam trợn to mắt nhìn thân thể Đinh Nhất bỗng lao đảo suýt ngã xuống. Bắp đùi bên trái của anh bị trúng đạn, máu chảy ồ ạt!

Trình Thanh Lam nghe thấy trong lòng “rắc” một tiếng, giống như có vật gì đó bể nát trong nháy mắt...

Trong lúc Đinh Nhất dừng lại, Trình Thanh Lam đã vượt xa qua mặt anh.

Thế nhưng Trình Thanh Lam không kịp suy nghĩ mà thân thể đã phản ứng. Cô nhanh chóng dừng bước, đột nhiên xoay người...

Đinh Nhất dùng tay che lại vết thương đang chảy máu ồ ạt, sắc mặt khó coi vô cùng. Trình Thanh Lam giật mình, cô chưa từng thấy một Đinh Nhất như vậy. Trên mặt anh không hề thấy sự đau đớn hay mất bình tĩnh khi bị thương. Sắc mặt anh cực kì u ám, hai mắt đỏ ngầu, hiển nhiên cực kì tức giận. Anh dừng bước, ánh mắt tràn đầy sát khí lướt qua Trình Thanh Lam. Vậy mà vào lúc này anh lại quay đầu về phía sau, dáng vẻ điên cuồng như muốn báo thù!

Thế nhưng Trình Thanh Lam cũng chỉ sợ hãi trong chớp mắt. Cô đưa tay nhanh như điện về phía tên lửa ở vai trái. Cô chưa bao giờ dùng đạn pháo mà lúc nào cô cũng mang trên vai này, thế nhưng vào lúc này cô biết, cô phải dùng!

Thân lựu đạn khê rung lên khi cô đụng tới, mũ bảo hiểm liên tiếp hỏi cô có muốn khóa mục tiêu không, cò súng ở giữa bàn tay trái như có linh tính, cũng hơi động đậy, nhắc nhở cô rằng đã chuẩn bị xong. Cô không thèm nhìn, nâng tên lửa vai trái lên, nhắm bắn phía sau Đinh Nhất!

Một ánh lửa đỏ trắng cực lớn xì ra, Trình Thanh Lam bị lực phản đẩy lui về phía sau hai bước. Cũng trong lúc ngấm bắn cô đã thấy rõ hơn một trăm mét phía trước, sương mù đã tản đi, nơi cầu vượt khổng lồ lơ lửng, lấp ló có bốn năm bóng dáng cao lớn!

Cô hoàn toàn không muốn biết tên lửa điện từ có thể gây ra bao nhiêu sát thương, Trình Thanh Lam xông lên phía trước tóm lấy tay Đinh Nhất, đột nhiên xoay người đưa lưng về phía anh, cúi xuống: “Leo lên!”

Thế nhưng thân thể Đinh Nhất lại cứng đờ, Trình Thanh Lam sốt ruột, hai tay vòng ra sau tóm lấy cánh tay của anh, kéo mạnh lên, bờ ngực kiên cố của anh đã dán chặt vào lưng cô. Cô lấy hơi, ra sức chạy thật nhanh!

Diệp Diễm còn cách khoảng hơn mười mét, binh lính đã lao ra đỡ lấy Hồng Huân. Bởi vì tốc độ của anh cực nhanh, mọi người mang Hồng Huân trở lại xe bọc thép rồi tạo thành vòng bảo vệ cũng chỉ mất vài giây. Diệp Diễm không dừng lại một giây nào, phần nộ quát: “Tên lửa!”

Bóng dáng Trần Giai Tân từ xa xông lại, vừa chạy vừa la: “Chuẩn bị tên lửa!”. Rồi phát tay: “Đã vào vị trí!”

Hàng loạt tên lửa phòng không trên xe bọc thép được giương lên, Diệp Diễm bỗng nhiên xoay người, giơ cao cánh tay phải, nhìn mấy bóng người mơ hồ cách khoảng hơn hai trăm mét đằng cầu vượt kia, chữ “bắn” sắp bật khỏi miệng lại bị nghẹn trong cổ!

Trên cầu vượt, khi phát hiện bốn xác binh lính, anh đã có ý định giết người, gần như vứt bỏ luôn ý nghĩ phải bắt được người sống. Sau khi tìm được Đinh Nhất và Hồng Huân, biết được đối phương có mười người, càng làm ý định này trong anh trở nên mãnh liệt hơn. Một khi rút về lập tức tiến hành tấn công mang tính hủy diệt đối với cầu vượt, không để bất cứ kẻ nào sống sót, nếu không hậu họa khó lường!

Giờ phút này rõ ràng là thời cơ một lưới bắt gọn kẻ địch tốt nhất, họ còn đang ở trên cầu vượt - thế nhưng lúc này, anh giơ cao cánh tay nhưng lại không thể ra lệnh!

Trong nắng sớm, khi màn sương mỏng đã tan đi hết, ánh lửa tràn ngập cầu vượt, một đường ray bị gãy lìa rơi xuống. Cô tựa như một con báo nhanh nhẹn, vác thân hình cao lớn của Đinh Nhất trên vai chạy với tốc độ không thể ngờ! Cô và anh ta vẫn còn trong phạm vi sát thương của tên lửa, nét mặt cô cương nghị mạnh mẽ mà anh chưa từng được thấy. Và trên lưng cô, vẻ mặt của Đinh Nhất đã cứng ngắc. Hai mắt anh ta đỏ ngầu, cũng không thèm nhìn kẻ địch ở phía sau, cũng không hề nhìn phe mình ở phía trước. Anh ta không nhìn bất cứ thứ gì, chỉ chăm chú nhìn gò má của Trình Thanh Lam, khoảng cách không tới năm centimet.

Đạn bay xẹt qua chân hai người, phía sau ánh lửa ngập trời. Diệp Diễm la lớn: “Yểm trợ!” Binh lính rối rít bắn về phía cầu vượt ở đằng xa.

Trong tiếng súng như mưa, Diệp Diễm nhìn hình bóng Trình Thanh Lam càng ngày càng gần, cô phát hiện ra anh, hai mắt liền nhìn anh chăm chăm, như đã coi anh trở thành mục tiêu cuối cùng duy nhất để lao tới.

“Bụp!!!” Cô ngã dúi vào lồng ngực anh, giống như mỗi lần cô thẹn thùng, liều lĩnh nhào tới lòng anh. Anh giơ cánh tay lên cao rồi hạ xuống, âm thanh tên lửa phía sau làm rung động đất trời! Thế nhưng, mấy bóng người đã nhân lúc anh lưỡng lự mà biến mất không còn một ai!

Làn sóng xung kích khổng lồ đánh về phía đối diện giống như sấm sét mãnh liệt đánh vào lòng người! Diệp Diễm thuận thế kéo Trình Thanh Lam, ôm cô nằm xuống. Đinh Nhất trên người cô cũng bị sóng xung kích khổng lồ làm ngã xuống, ba người ngã dúi lên nhau. Diệp Diễm ôm chặt thân thể Trình Thanh Lam, bảo vệ đầu của cô.

Ánh lửa ngất trời! Các đường ray lơ lửng giăng khắp nơi như bị một cánh tay với sức mạnh vô cùng to lớn xé rách, cắt thành từng khối lớn màu đen rơi xuống đất, vang thành tiếng đổ sập tai nhức óc. Tro bụi tràn ngập khắp bầu trời!

Trình Thanh Lam ngẩng đầu khỏi ngực Diệp Diễm, hai người bốn mắt nhìn nhau, thấy sự quan tâm trong mắt đối phương thì không hẹn mà cùng im lặng. Nhưng Trình Thanh Lam hơi ngẩn ra, đột nhiên quay đầu về phía người đang ngã dưới kia: “Đinh Nhất, Đinh Nhất, anh sao rồi?”

Đinh Nhất ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu đã không còn, bàn tay dính đầy máu vuốt lộn tóc màu đen, để lại dấu vết màu máu trên tóc. Anh nhìn Trình Thanh Lam, gần từng chữ một: “Thanh Lam, tôi không sao!”

28. Chương 28: Điều Chu Tử Giấu Giếm

Khi Trình Thanh Lam tỉnh lại thì xung quanh tối đen mát lạnh.

Đưa tay nhấn nút điều khiển, ánh đèn chợt sáng lên. Trong buồng xe cũng được coi là rộng rãi chỉ có một mình cô. Nhìn đồng hồ đeo tay, đã là năm sáu giờ chiều. Cô đã ngủ chừm sáu tiếng rồi. Trời ạ!

Cô lấy từ trong túi ra một viên nén vệ sinh, ném vào trong miệng. Đây là “kem đánh răng” của thế kỷ XXIII, có dây chuyền sản xuất ở nông trường. Lần này cô mang theo một bọc lớn.

Uống một hớp nước lớn, tâm trạng phấn chấn hẳn lên, cô bước xuống xe. Phần lớn binh lính nghỉ ngơi tại chỗ, người ngồi kẻ nằm. Ánh hoàng hôn chiếu chéo trên bình nguyên rải đầy cát bụi, khiến những binh lính vừa chiến đấu kịch liệt xong càng thêm vẻ kỳ quái.

Chỉ có mình cô được hưởng thụ đặc quyền được ngon giấc trong buồng xe mát mẻ.

Sáng sớm, trận chiến đã chính thức kết thúc từ khi trạm trung chuyển của cầu vượt trên không bị phá hủy. Đinh Nhất, Hồng Huân được quân y chữa trị khẩn cấp. Diệp Diễm, Trần Giai Tân dẫn binh lính tìm khắp mấy ngàn mét vuông xung quanh một lượt. Trừ một người bị Trần Giai Tân đánh gục lúc đầu, một người Diệp Diễm bắn chết trên cầu vượt thì phát hiện thêm hai thi thể nữa. Rõ ràng tổng cộng có tám kẻ chạy trốn được. Số lượng không nhỏ, còn có thể chống cự trăm người.

Sau khi cho nổ tung, Trình Thanh Lam vô cùng mệt mỏi, đặt lưng xuống ngủ luôn. Bây giờ tỉnh lại, nhìn Diệp Diễm, Trần Giai Tân, và cả Đinh Nhất bị thương ngồi dưới bóng cây cách mười mét mà có phần ngượng ngùng.

Bước trên ánh nắng đi tới, ba người đàn ông không hẹn mà cùng nhìn cô. Dưới ánh trời chiều, ba người đàn ông đều điển trai khôi ngô, ánh mắt lấp lánh như sao đêm khiến cô hơi ngượng ngùng.

Trình Thanh Lam đi đến chỗ giữa Diệp Diễm và Trần Giai Tân rồi ngồi xuống cạnh Diệp Diễm. Cánh tay của Diệp Diễm vòng quanh hông cô, cup mắt xuống: “Khá hơn chưa?”

Trình Thanh Lam: “Em không sao, chỉ lười biếng ngủ một giấc thôi. Vẫn chưa tìm thấy họ sao?”

Diệp Diễm nhìn cô: “Chạy về phía Bắc rồi.”

Trần Giai Tân nói: “Đã báo cho Chu Tấn và Chu Tử. Họ chạy về phía Bắc là tự tìm đường chết!” Lần này chỉ có hơn một trăm binh lính phục kích đối thủ, mà binh sĩ đóng quân ở Trung Bộ và Bắc Bộ của Diệp Diễm lên đến gần sáu nghìn.

Đối diện Trình Thanh Lam, Đinh Nhất ngồi trên một gốc cây, đôi chân dài duỗi ra, trên đùi quần băng cầm máu. Anh nhìn Trình Thanh Lam, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt lại bình tĩnh không thể ngờ. Trình Thanh Lam đã từng thấy một Đinh Nhất cuồng ngạo, một Đinh Nhất bá đạo, một Đinh Nhất thâm tình nhưng lại chưa bao giờ thấy vẻ mặt anh yên tĩnh như vậy, cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Sao rồi?” Trình Thanh Lam hỏi.

“Vết thương nhỏ!” Đinh Nhất cười, hàng mày dài khẽ nhếch, Đinh Nhất bắt cần đời lại trở về: “Cảm ơn em, ân nhân cứu mạng.”

Trình Thanh Lam xua tay: “Tôi có cứu anh đâu, cứu kẻ địch của chúng ta đó chứ. Đáng vẻ lúc đó của anh cứ như muốn xông về phía cầu vượt ăn sống nuốt tươi mấy tên khốn kia ý!”

Cô nói đùa, nhưng ba người đàn ông cũng rất không nể tình mà yên lặng.

Hoàng hôn sâu thẳm hơn, ánh vàng óng ánh chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, cả vùng đất rộng lớn chỉ còn lại ánh sáng nhạt nhòa. Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam, cúi đầu khẽ hôn lên mái tóc mềm mại của cô: “Chúng ta về thôi!”

Đinh Nhất vẫn nhìn hai người bằng ánh mắt sáng quắc khiến Trình Thanh Lam cảm thấy không được tự nhiên. Rồi anh cười nhạt nói: “Tôi trở về phía Bắc!” Anh từ từ đứng lên.

Diệp Diễm gật đầu, ba người kia cũng đứng lên.

Đinh Nhất cũng không nhìn Trình Thanh Lam quá lâu, xoay người bước khập khễnh về xe của mình. Trình Thanh Lam nhìn bóng lưng lẳng lặng của anh mà thấy buồn bã.

“Hong Huân tỉnh rồi!” Diệp Diễm nói, Trình Thanh Lam ngẩng đầu lên: “Cô ấy thế nào rồi? Chảy nhiều máu như vậy!”

“Cô ấy không có việc gì!” Diệp Diễm vỗ khuôn mặt căng thẳng của cô: “Đi thăm cô ấy không?”

Trình Thanh Lam vội vàng gật đầu, bước nhanh theo Diệp Diễm tới một chiếc lều dựng tạm.

Cách đó không xa, chiếc xe nổ máy khởi động. Đinh Nhất ngồi ở trong xe, nhìn cử chỉ vẻ mặt của những người kia qua thân xe đen nhánh.

“Sếp! Lên đường chưa ạ?” Binh lính ở hàng ghế trước hỏi.

Đinh Nhất chậm rãi thu hồi ánh mắt, gương mặt tuấn lãng lạnh lẽo vô cùng.

“Lên đường!”

Xe chạy băng băng trên đường. Binh lính ngồi thẳng ở hàng ghế trước như pho tượng. Cánh tay dài của Diệp Diễm vòng quanh hông cô, vùi đầu lên mái tóc cô. Cử chỉ thân mật này khiến cô bạn Trình Thanh Lam cũng cứng đờ như tảng đá không dám nhúc nhích giống như binh lính ngồi ở ghế trước.

“Thơm quá!” Giọng nói trầm thấp của người nào đó chợt vang lên khiến cô mê hoặc một cách khó hiểu. Vai anh dày rộng vững chắc, bao phủ hơn nửa người cô, không khỏi làm cho người ta cảm thấy an ổn, trong an ổn còn có sự xúc động ấm áp.

“Phụ nữ đương nhiên thơm hơn đàn ông các anh rồi!” Trình Thanh Lam nói chậm rãi, Diệp Diễm bất động, hai cánh tay siết chặt thêm chút.

“Anh một ngày một đêm không ngủ rồi, nghỉ ngơi chút đi!” Trình Thanh Lam nói: “Em ngủ hết cả buổi chiều rồi!”

“Cô gái à!” Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô từ trên cao xuống: “Em xem thường người đàn ông của em sao?” Ánh mắt của anh trầm tĩnh như bóng đêm nhưng lại nóng rực đến mức làm người ta hoảng loạn.

Trái tim Trình Thanh Lam run lên bởi vì câu “Người đàn ông của em” đó. Cho tới nay, chắc hẳn anh là người theo chủ nghĩa đàn ông, lãnh đạo sáu ngàn người, kẻ thống trị của vùng đất chết sao có thể mềm yếu như vậy? Cho dù biết sức chiến đấu của cô mạnh hơn người bình thường mọi lúc mọi nơi, thế nhưng anh lại che chở cô như một người yếu ớt như thể là trách nhiệm vốn có của mình.

Người đàn ông như vậy, lẽ nào là người đàn ông tốt chăng?

Trình Thanh Lam gơ tay lên, vuốt dọc theo hàng hàng mày như mực, lướt nhẹ qua gương mặt lạnh lùng góc cạnh của anh: “Em biết lỗi rồi, sếp à.”

Lời nói còn lại bị nụ hôn bất ngờ của anh giữ lại. Đôi môi ấm áp ngậm nhẹ môi cô, mút vào vô cùng bá đạo nhưng rồi đi trong chốc lát, có lẽ kiêng dè binh lính ngồi ở hàng ghế trước.

Nụ hôn khê khàng qua đi, anh bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt rực lửa. Giọng nói của anh hơi khàn: “Thanh Lam, chẳng lẽ chúng ta còn chưa hiểu nhau đủ sao.?”

Hiểu được ý tứ uyển chuyển của anh, Trình Thanh Lam mềm lòng. Một người đàn ông như vậy cố gắng kiềm chế bởi vì cô không muốn, mỗi lần lướt qua liên ngừng lại, lâm trận dập lửa lại có thể khiến cô cảm thấy đáng yêu. Cô cười: “Đúng, còn chưa đủ!”

Diệp Diễm nhìn cô, cười thâm trầm: “Cô gái à. Giải quyết xong chuyện này, anh sẽ dẫn em tới Nam Thành!”

“Hả?” Trình Thanh Lam tròn tròn mắt. Nam Thành sao? Lãnh địa của Cố tướng quân trong truyền thuyết, căn cứ cuối cùng của loài người ở đại lục, gần như không bị chiến tranh ảnh hưởng, bảo tồn văn minh và khoa học kỹ thuật ba mươi ba thế kỷ của loài người đây sao?

Anh đã nói sẽ đưa cô đến Nam Thành lâu rồi, nhưng mà.

“Anh vào Nam Thành thế nào được?” Trình Thanh Lam không kiềm được mà bầu lấy vạt áo trước ngực anh: “Không phải có người máy bảo vệ tiêu diệt sao.?”

“Anh có thể mua phụ nữ từ Nam Thành thì tiến vào Nam Thành cũng không khó khăn.” Giọng nói của Diệp Diễm có phần châm chọc: “Càng phồn hoa, càng loạn lạc, càng sa đoạ!”

Tâm trạng cô gái trong lòng rõ ràng đã được khơi lên bởi Nam Thành chưa từng ghé qua, đôi mắt sáng lóng lánh, cười ngu ngơ: “Có phải Nam Thành có phi thuyền bay qua bay lại không? Mọi người mặc quần áo gì? Có phải có rất nhiều người máy không? Em phải mặc quần áo thể nào mới không bị phát hiện? Em, em có thể mua người máy về không?” Rồi lại tóm lấy áo anh: “Trời ạ, anh làm thế nào để họ không phát hiện ra chúng ta thế?”

Anh hơi ngẩn ra, không kiềm được cúi đầu tiến tới gần cắn chóp mũi của cô: “Ồn quá!”

Trở về trung tâm, đội ngũ nghỉ dưỡng sức mấy ngày. Trình Thanh Lam trở lại nông trường mỗ quặng, tất cả đều thuận lợi. Theo sự sắp xếp của cô, sản lượng và chất lượng đều có khởi sắc rõ rệt. Hai ngày sau Hồng Huân đã có thể ngồi dậy, nhưng xuống đất lại khó khăn.

Mỗi ngày Diệp Diễm đều chú ý tới sự truy kích bao vây kẻ địch của Chu Tấn và Chu Tử.

Tiền phương không ngừng truyền tin đến, Chu Tấn canh giữ ở tuyến giữa, không ngừng báo cáo có kẻ khả nghi đột phá phòng tuyến. Bởi vì phòng tuyến rộng lớn, nhân số của Chu Tấn cũng không phát huy ưu thế rõ ràng.

Sau hai ngày chiến đấu, Chu Tấn bắt đắ dĩ báo cáo lại rằng qua nhiều cuộc chiến kịch liệt đã tổn thất hơn mười người, nhưng toàn bộ kẻ địch đã vượt qua phòng tuyến trốn về phía Bắc.

Càng ở phía Bắc đại lục càng không bằng phẳng, càng dễ thủ khó công. Chu Tử nổi danh vì thô bạo tàn nhẫn lại chấp tay chờ đợi trong khi đã bố trí thiên la địa võng dọc tuyến đường cốt yếu.

Vậy mà hai ngày sau, ngược lại với chiến sự quyết liệt lúc trước, sau khi có báo cáo đã giết chết một người của đối phương, Chu Tử lại báo cáo đang truy tìm.

Ngày thứ hai, báo cáo đang truy tìm; ngày thứ ba, vẫn báo cáo đang truy tìm.

Sau khi liên tục nhận được mấy báo cáo chiến sự hời hợt không có đầu mối, Diệp Diễm đột nhiên đập bàn: “Chu Tử đang làm gì thế?!”

Anh đã hạ quân lệnh rằng phải tiêu diệt hết kẻ địch không tiếc bất cứ giá nào. Vậy mà binh lực hùng hậu nhất trong tay Chu Tử lại hành quân lạng lẽ trên đoạn đường đã từng chiến đấu oanh liệt này.

Trần Giai Tân lặng yên trong chốc lát rồi nói: “Tôi đến phía Bắc xem xét!”

Diệp Diễm gật đầu.

Hai ngày sau, tin tức của Trần Giai Tân đã truyền về từ phía Bắc.

Chu Tử bị thương nặng, binh lực hao tổn hơn trăm, lòng quân xao động. Mong Diệp Diễm nhanh chóng tới phía Bắc dẫn dắt quân đội.

Diệp Diễm nhận được tin tức thì yên lặng rất lâu, sắc mặt tái xanh. Trình Thanh Lam kéo nhẹ tay áo của anh, anh ngẩng mặt lên, đôi mắt khắc nghiệt: “Tên khốn kiếp Chu Tử này!”

Hiển nhiên Chu Tử đã che giấu tình hình chiến đấu thật sự. Bây giờ họ thật sự không biết tình hình đã thê thảm tới mức nào.

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam chỉ dẫn theo mấy cảnh vệ, đi suốt đêm về phía Bắc. Lúc trời sáng, họ đã gặp An Trì chờ đợi ở sở chỉ huy phía Bắc.

“Sếp đã tới là tốt rồi!” Sắc mặt của cậu trai trẻ ảm đạm: “Sếp Trần Giai Tân đang chỉ huy chiến đấu ở tiền tuyến.”

Diệp Diễm khoát tay: “Dẫn đường!”

Địa điểm chiến đấu cũng không khó tìm, bởi vì ánh lửa và tiếng nổ vang đã nhấn chìm cả sở chỉ huy. Họ lái ô tô vào khu vực phòng thủ, vùng đồi núi cách bức tường cao ở phương Bắc hai nghìn mét.

Xe chạy trên con đường không bằng phẳng cho lắm, các binh lính mệt mỏi khiêng súng ngã trái ngã phải. Thỉnh thoảng có băng ca khiến binh sĩ chảy máu đầm đìa xuyên qua trận địa. Diệp Diễm cau mày. Thương vong như vậy liệu chỉ có dừng lại ở một trăm?

“Sáng sớm hôm qua sếp Chu thương nặng hôn mê. Cũng may buổi trưa Trần Giai Tân tới kịp thời!” An Trì quay đầu lại, nhanh chóng báo cáo: “Đối thủ rất mạnh, chúng ta chiến đấu kịch liệt năm sáu ngày, tổn thất rất nghiêm trọng. Sếp Chu nổi giận mấy ngày nay, muốn tiêu diệt hết rồi báo cáo với sếp sau. Nhưng mà. . . lại không thuận lợi lắm!”

Nhìn Diệp Diễm không có biểu cảm gì, An Trì nói tiếp: “Lúc sếp Trần đến, kẻ địch đã bị sếp Chu vây ở vùng đồi này. Nhưng sếp Chu trúng đạn nên đội ngũ rối loạn. Kẻ địch phá vòng vây, chúng ta lại tổn thất hơn năm mươi người. Bây giờ vừa đánh tiếp.”

Diệp Diễm gật đầu: “Xuống xe!”

29. Chương 29: Sau Biển Chết

Bầu trời trắng xám như cotton baby, đó là sự cô quạnh đặc trưng nơi vùng đất chết.

Trình Thanh Lam không biết, liệu bầu trời của Nam Thành có nền khoa học kĩ thuật phát triển mà mọi người vẫn bàn tán kia có cùng một màu với vùng đất chết hay không.

Đây là kinh nghiệm chiến đấu chính diện đầu tiên sau khi cô tỉnh lại.

Binh lính hàng đầu giương súng trường bắn, nhưng khoảng cách quá xa nên chỉ bén lửa bên chân quân địch. Quân địch náu mình vào mấy ngôi nhà cao tầng sau ngọn đồi đánh trả bằng một đợt hỏa lực chuẩn xác. Cự ly như nhau, vũ khí khác biệt, độ chính xác của đạn tất nhiên cũng khác biệt. Ưu thế về quân số lại trở thành gánh nặng, như vậy quân địch có thể bắn đầu trúng đó.

Mà tiểu đội đang cố gắng đánh lên sau lưng quân địch bằng lựu đạn cũng không cẩn thận bị bọn chúng dùng tên lửa giết chết hơn nửa.

Lại càng không thể dùng hỏa lực có tính hủy diệt cao - Xét về cự ly, nếu mấy cao ốc kia đổ ập xuống thì quân lính cũng sẽ bị chôn sống.

Lần trước khi hai phe đối đầu tại cầu vượt trên không, Diệp Diễm chỉ cần dùng một loạt tên lửa phòng không là có thể phá hủy cầu vượt. Lần này, quân địch đã có kinh nghiệm, chúng tìm địa hình dễ thủ khó công.

Cho nên mới dẫn đến việc giằng co. Phía sau ngọn đồi khoảng hai nghìn mét chính bức tường cao ở phương Bắc, không đường nào có thể trốn, có lẽ quân địch cũng đang đau đầu tìm cách thoát khỏi đường chết.

Dám đối đầu với sáu nghìn binh lính của vùng đất chết, bọn chúng quả thật rất tự cao tự đại. Thế nhưng thái độ cứng rắn của Diệp Diễm cũng chính là điều mà bọn chúng không hề ngờ tới, nên mới bị đánh đến mức chật vật như vậy.

Tuy nhiên, đối với Diệp Diễm mà nói, thương vong cao, trận chiến này cũng không được coi là chiến thắng.

“Không chịu đầu hàng thì giết hết!” Diệp Diễm hờ hững nói, Trần Giai Tân ở bên cạnh cúi thấp đầu.

“Quân lính không muốn đánh tiếp!” Trần Giai Tân nói chậm rãi, “Mấy hôm trước thương vong quá lớn, họ bị đánh đến mức choáng váng rồi. Hiện tại mặc dù chúng ta đã bao vây quân địch nhưng binh lính cũng không muốn đánh nhau nữa.”

Diệp Diễm liếc nhìn Trần Giai Tân: “Ngừng tấn công!” Trần Giai Tân gật đầu, xoay người đi truyền đạt mệnh lệnh.

Tiếng súng đạn tạm ngưng, nhưng vẫn tiếp tục bao vây.

Trình Thanh Lam khẽ cắn răng: “Diệp Diễm, để em đi cho.”

Diệp Diễm lắc đầu: “Không cần!” Anh khoanh tay nhìn sắc trời màu xanh xám: “Lâu rồi vùng đất chết không có nhiều người chết như vậy!” Nhìn Trần Giai Tân đang chạy trở lại, Diệp Diễm lại như tự nói: “Người chết, lại là do đồng loại là loài người giết.”

“Đám người kia rốt cuộc tại sao lại xuất hiện?” Trình Thanh Lam nhẹ nhàng cầm tay anh, anh lập tức nắm chặt trở lại: “Rốt cuộc là âm mưu của ai?”

Diệp Diễm xoay người lại, cúi đầu nhìn cô: “Âm mưu của ai đều không quan trọng. Lam, anh nhất định sẽ giết sạch bọn chúng!”

Trình Thanh Lam gật đầu lia lịa, mặc dù cô là đồng loại với họ nhưng cũng không thể chịu được việc họ giết chóc binh lính như vậy.

“Vùng đất chết, phải khôi phục lại sự bình yên!” Diệp Diễm nói: “Vùng đất chết là bức bình phong cuối cùng để ngăn trở Zombie tiến vào Nam Thành. Anh sẽ tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, tuyệt đối không để có bất cứ uy hiếp nào đến Nam Thành.”

Lần đầu tiên nghe Diệp Diễm nói những lời như vậy, Trình Thanh Lam hơi giật mình. Diệp Diễm, là ai đã đeo lên vai anh trách nhiệm lớn như vậy? Là vị Cố tướng quân kia ư? Anh và quân đội bị Nam Thành vứt bỏ, vì sao lại cam tâm tình nguyện bảo vệ cho người Nam Thành?

Ngàn vạn câu hỏi, nhưng cuối cùng lại biến mất nơi khóe miệng. Chỉ lẳng lặng cầm tay anh, cô nói dịu dàng: “Được, em sẽ làm cùng anh!”

Diệp Diễm gật đầu, xoay người nhìn Trần Giai Tân: “Nghỉ ngơi hai giờ, sau đó quyết chiến!”

Trần Giai Tân nghiêm nghị: “Tuân lệnh, sếp!”

Diệp Diễm nhìn anh ta: “Ra lệnh chuẩn bị súng bắn tỉa, quan trọng là hỏa lực chứ không cần dùng tên lửa, dùng đại bác laser đốt cháy mấy cao ốc này, tiện bề khống chế hướng sụp đổ của cao ốc. Chọn lựa một trăm binh lính khỏe mạnh, trang bị lựu đạn, một giờ năm mươi phút nữa tập hợp, tôi có việc cần nói.”

“Tuân lệnh!” Trần Giai Tân tuân lệnh rời đi.

“Tính cả em vào nữa!” Trình Thanh Lam nói: “Thân thể của em có được coi là khỏe mạnh không?”

Diệp Diễm ngẩng ngửa Trình Thanh Lam, khó có lúc mở miệng nói đùa: “Lâu rồi không nhìn, không nhớ rõ nữa!”

Trình Thanh Lam đỏ mặt.

Đại chiến sắp tới, Diệp Diễm lại không thấy căng thẳng chút nào. Ngược lại nhìn thấy gương mặt ửng hồng của Trình Thanh Lam thì mỉm cười. Trình Thanh Lam nhìn hàng mi dài đen như mực rủ xuống hai mắt anh, nghĩ tới lời nói kiên định vừa rồi của anh thì mềm lòng.

“Sếp, của anh em đã thấy rồi, là đàn ông nhất trong số đàn ông!” Trình Thanh Lam kiễng mũi chân, hai tay ôm cổ anh, mặt áp vào làn da ấm áp trên cổ anh, trong lòng rung động. Thấy anh cúi đầu nhìn sâu vào mắt mình, Trình Thanh Lam ngửa mặt lên, khê hôn lên môi anh.

Anh phản ứng rất nhanh, môi cô vừa chạm vào anh thì hai tay anh đã ôm chặt lấy thân thể mềm mại đó. Một tay đè lại mái tóc mềm mại trên gáy cô, giam chặt cô trong sự khống chế của mình.

“Cho anh đi!” Một lát sau, anh buông cô đang thở hổn hển ra nhưng vẫn ôm cô trong lòng mình. Đôi mắt thâm trầm phảng phất như có chất độc trí mạng: “Sau khi cuộc chiến kết thúc, cho anh đi!”

Toàn thân Trình Thanh Lam đều mềm nhũn, ngực anh kiên định vững vàng, có thể khiến cho bất cứ người phụ nữ nào bị vây hãm trong đó.

“Em không có lòng tin.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, mặt của anh kề sát thân mật với cô như thể làm cô hơi choáng váng trầm mê.

“Cái gì?” Môi Diệp Diễm nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, vùi đầu vào cằm cổ trắng như tuyết giấu dưới lớp quân trang, từng tác đều khiến anh trần trở, không thể nào thỏa mãn.

“Anh tốt như vậy, em không có lòng tin!” Trình Thanh Lam ngả đầu lên vai anh: “Anh là hắc mã hoàng tử, sao có thể coi trọng em?”

Anh cười trầm lắng, lồng ngực rung nhẹ, ngược mắt nhìn Trần Giai Tân đang cúi đầu chờ đợi ở đằng xa. Anh chậm rãi buông cô ra, gần từng chữ: “Lam, anh chỉ là bán thú A Thành!” Thấy trong mắt cô hiện lên tia sáng dịu dàng, anh khẽ nói: “Khi nào chuẩn bị xong hãy nói cho anh biết.”

Anh đi về phía Trần Giai Tân cách đó không xa, hai người đàn ông hút thuốc, đứng tại chỗ nói chuyện. Thỉnh thoảng ánh mắt nhu hòa của Diệp Diễm liếc về phía cô rồi tiếp tục nói chuyện với Trần Giai Tân. Ánh sáng màu đỏ mờ ảo của đèn thuốc nơi ngón tay thon dài của anh càng làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị của anh.

Trình Thanh Lam lặng lẽ nhìn anh, không thể kháng cự mà rung động. Đúng vậy, người đàn ông này, anh ấy là bán thú, anh bị kẻ thống trị của loài người vứt bỏ, thế nhưng anh vẫn giữ vững lòng tin của mình mà bảo vệ vùng đất chết. Một người đàn ông mạnh mẽ mà cô độc!

Anh thậm chí không hề nói yêu cô giống Đinh Nhất. Thế nhưng anh lại muốn cô, mà cô lại chết tiệt không thể cự tuyệt! Không giống như sự kích động lần đầu gặp gỡ, khi đó cô đánh cược ở lại bên anh; hôm nay, khi đã ở bên cạnh anh, tất cả lại như trở thành thói quen.

Thế giới này, loài người, người máy, bán thú sinh hóa, còn có người ngoài hành tinh, nhiều uy hiếp như vậy. Nếu có một ngày loài người nhất định bị diệt vong, cô nghĩ có lẽ mình sẽ hối hận vì đã không tận hưởng lạc thú trước mắt!

Mày còn ngại gì nữa hả, Trình Thanh Lam!

=====

Ánh sáng giữa trưa càng thêm nóng bức, khiến cho người ta có mong muốn được ngủ mê man. Nơi đồi núi hoàn toàn yên tĩnh, ưu thế của Diệp Diễm là ở chỗ anh có đầy đủ binh lực, chỉ tốn mấy phút đồng hồ đã có thể triệu tập một trăm binh sĩ cường tráng tràn trề sức mạnh.

Lúc này, một trăm người võ trang đầy đủ trèo lên đứng ở công trường sau ngọn đồi, yên lặng như một trăm pho tượng. Diệp Diễm mặc quân phục chậm rãi đi tới phía trước đội ngũ. Anh nhướn mày, ánh mắt sắc bén lướt qua, giọng nói vừa lạnh lẽo vừa nặng nề: “Các người sợ chết không?”

Mọi người đều im lặng. Trình Thanh Lam đứng bên cạnh, nhìn vị thống soái uy nghiêm này.

“Sợ chết không?” Diệp Diễm đột nhiên quát to một tiếng ép hỏi.

“Không sợ!” Mọi người cùng hô lên, vô cùng khí thế, âm vang ngất trời.

Diệp Diễm đứng lại, chậm rãi lắc đầu: “Mọi người làm sao có thể không sợ chết chứ? Năm đó tôi bị hàng trăm Zombie bao vây, sợ muốn chết.”

Quân lính nhìn chằm chằm vào sếp của họ, không nói được lời nào. Họ cũng đã tham gia cuộc chiến hai năm trước, thậm chí còn sớm hơn, cũng từng nghe nói đến sự tích kinh người một mình giết hơn một trăm Zombie của Diệp Diễm.

“Nam Thành đã vứt bỏ chúng ta hai năm rồi!” Diệp Diễm thản nhiên nói, “Hai năm qua, chúng ta đã bảo vệ phòng tuyến phía Bắc của loài người, từng bước gây dựng lại vùng đất chết. Tôi nói cho các anh biết, ở lại vùng đất chết chẳng qua chỉ là tạm thời. Loài người cuối cùng sẽ thu phục toàn bộ đại lục này cho đến đại lục khác.

Tới ngày đó, chúng ta - những người đã từng là chiến sĩ của nước nhà có thể tự hỏi lòng mà không thẹn, chúng ta vẫn trung với đế quốc bằng tất cả máu và ý chí!”

Chúng ta vẫn trung với đế quốc bằng tất cả máu và ý chí. Những lời này từng là lời thề của tân binh khi mới bước vào quân đội. Đế quốc bị tiêu diệt, chỉ còn Cố tướng quân ở Nam Thành lãnh đạo chính phủ tạm thời, những lời này lại chưa từng vang lên ở vùng đất chết. Hôm nay Diệp Diễm nhắc lại, khiến cho tất cả binh sĩ từng tuyên thệ trung thành với đế quốc dâng trào cảm xúc.

“Thế nhưng tướng quân, đế quốc đã diệt vong!” Đội ngũ yên tĩnh bỗng dưng vang lên tiếng nói của một người đàn ông, thậm chí còn có phản nện ngào.

Ánh mắt vừa chậm vừa trầm của Diệp Diễm lướt qua một trăm tướng sĩ: “Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, Cố tướng quân có thể lập lại đế quốc, thu phục toàn bộ đại lục. Tôi tin là như vậy. Tôi thề trung với đế quốc bằng tất cả máu và ý chí!”

“Trung với đế quốc bằng tất cả máu và ý chí!” Trăm binh lính không hẹn mà cùng giậm dũ hét lên, những đôi mắt đen đều rực lửa.

“Những kẻ núp ở cao ốc phía sau đã giết cấp trên Lâm Uyên, Tạ San tôn kính của các anh, họ khiến Hồng Huân, Chu Tử thương nặng! Tôi rất thất vọng, cũng rất hoài nghi tại sao họ vẫn còn có thể sống sót nơi vùng đất chết của chúng ta?” Diệp Diễm cười lạnh.

“Giết! Giết!” Quân lính giậm dũ hét lên! Diệp Diễm gật đầu thỏa mãn.

“Bình lính, tấn công!” Diệp Diễm khiêng súng máy, ánh mắt ngạo nghễ: “Đi theo tôi, bước lên con đường chết phía trước! Đi theo tôi, bảo vệ vùng đất chết!”

=====

Sắc trời đã tối.

Cuộc chiến giữa trưa vô cùng kịch liệt, kéo dài suốt bốn tiếng, Diệp Diễm mới bình tĩnh thu binh. Trên mặt đất còn lại xác chết của hơn mười binh lính.

Bên này không chết một ai, bảy người chỉ bị thương nặng có bốn, nếu không may không chừng còn có thể thua nhiều hơn.

Hoàng Dịch Linh ngồi dựa vào tường, mấy trận tàn phá cao ốc này khiến cho cả khoảng đất trống phủ bụi mờ mịt. Miệng vết thương nơi vai phải bị súng bắn rất lớn, còn có vết máu rỉ ra.

“Lão đại, mấy ngày tiếp theo làm sao đây?” Một người đàn ông bên cạnh hỏi, hẳn chỉ bị thương nhẹ ở bắp đùi, khá hơn mấy người ngồi hoặc nằm chung quanh nhiều.

Hoàng Dịch Linh cắn răng: “Mẹ kiếp! Tên Diệp Diễm này muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta!”

“Vì sao chúng ta phải đối nghịch với Diệp Diễm? Theo phe hắn không phải tốt hơn sao? Tại sao nhất định phải thay thế địa vị của hắn?” Giọng nói của người đàn ông có phần bất mãn, mấy người đàn ông bên này cũng nhìn sang.

Hoàng Dịch Linh nghe vậy, lạnh lùng liếc nhìn: “Mày nói gì?” Lời còn chưa dứt, thân hình hắn lao tới như điện, người đàn ông bên cạnh cũng thấy hoa mắt, liền đưa tay ngăn chặn. Hoàng Dịch Linh đã đến trước mặt hắn, cánh tay xuyên qua tay hắn, bóp cổ hắn.

“A...” Hắn ta không thở nổi, sắc mặt xanh mét, hai đấm đánh về phía Hoàng Dịch Linh. Hoàng Dịch Linh không để hắn thành công, sức lực trên tay càng lớn hơn nữa: “Đừng quên tao là lão đại của tụi bây!”

Hắn chột buông tay, người đàn ông thở từng hơi hổn hển, phần hện ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn không thèm để ý, ánh mắt quét qua sáu người khác, nói đầy hung tợn: “Theo phe Diệp Diễm? Lực chiến đấu của chúng ta mạnh như vậy, sao lại phải theo phe hắn? Chúng ta giống nhau, có lực chiến đấu siêu phàm. Chúng ta đã thỏa thuận xong với quân biên phòng của Nam Thành, chỉ cần thay thế được Diệp Diễm, chúng ta sẽ là người thống trị của vùng đất chết. Rồi đàm phán với Cố tướng quân, chúng ta mới thực sự có được vị trí của mình ở đại lục! Theo phe Diệp Diễm, bây giờ hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta!”

“Thế nhưng... Trời sắp tối rồi, nếu như Diệp Diễm lại tấn công nữa, chúng ta không thể sống nổi!” Người đàn ông ngồi dưới đất nói.

Hoàng Dịch Linh khẽ cắn răng không lên tiếng, chỉ tàn bạo trừng mắt liếc nhìn người đàn ông vừa lên tiếng, người này e ngại sự hung hãn của hắn, cúi đầu.

Thật ra thì hắn nói đúng. Vừa rồi Diệp Diễm thu binh cũng có nghĩa rằng muốn thay những chiến sĩ khỏe mạnh để tiếp tục chiến đấu. Bảy người họ đã bị thương nặng phần nửa, nếu lại đấu một trận chính diện thì họ nhất định xong đời! Nhìn nét mặt đầy sát khí kia của Diệp Diễm, rõ ràng là muốn diệt toàn bộ họ!

Hoàng Dịch Linh cũng hơi hối hận, hắn vốn là người của ba mươi năm trước, là một người đàn ông hai mươi lăm tuổi trẻ trung phong lưu, con trai của trưởng cục cảnh sát, là đầu sỏ của xã hội đen trong vùng. Bởi vì uống thuốc quá liều mà đột tử trên người kỹ nữ mấy. Mồ mả tỉnh lại, hắn lại có thể tới hơn ba mươi năm sau, đại lục vốn đã đã loạn lạc, thêm vào chiến tranh với người ngoài hành tinh mà bị hủy diệt hơn nửa! Phát hiện mình có vũ khí siêu đẳng và siêu năng lực, đồng thời bên cạnh còn có mấy người giống mình, hắn vô cùng hưng phấn, tự nhiên trở thành thủ lĩnh của họ. Từ từ, hắn thu thập thêm mười người như vậy về dưới trướng. Đây không phải là một đội ngũ quá sức vĩ đại sao? Hắn cảm thấy rất kích động, từ sâu trong lòng hắn nghĩ vận mệnh của mình nhất định là cứu vớt đại lục!

Thế nhưng Diệp Diễm và cả bọn tay chân của anh ta lại không biết cảm kích.

“Lão đại, chúng ta rốt cuộc phải làm sao đây?” Lại có người hỏi.

“Chúng ta đầu hàng đi, sau đó tìm thời cơ phản công!” Hoàng Dịch Linh bắt đầu nói. Một người đàn ông chung quanh cũng gật đầu, ánh mắt cũng rõ ràng.

Trên khoảng đất trống bí mật, tất cả đều im lặng. Mặc dù Hoàng Dịch Linh nói đầu hàng, nhưng trong lòng lại thấp thỏm - Diệp Diễm sẽ bỏ qua cho họ sao?

“Ha ha!!!!” Trong bóng tối vang lên một tiếng cười khê, đối với hội Hoàng Dịch Linh lại không khác gì sấm sét giữa trời quang. Tài của họ thính hơn người thường, không kẻ nào có thể đến gần họ mà không bị phát hiện như thế.

Thế nhưng giọng nói của người này lại truyền tới từ nơi không xa, trong nụ cười lưỡi biếng có lộ ra vẻ khinh miệt và châm chọc.

“Ai?” Hoàng Dịch Linh và những người đàn ông bị thương nhẹ khác lập tức lao người lên từ mặt đất, giờ súng nhắm về nơi đen tối kia.

Một bóng dáng cao lớn đi ra từ trong bóng tối, anh ta mặc bộ đồ rằn ri, vai phải khiêng một khẩu súng máy, tiến gần tới từng bước. Anh ta mỉm cười, đôi mắt rực rỡ như sao đêm, nhưng lại khiến cho đám người Hoàng Dịch Linh dựng tóc gáy.

“Các người cho là đầu hàng còn có đường sống sao?” Người đàn ông để súng trên vai xuống, làm như không thấy mấy cái họng súng đang nhắm thẳng vào mình, “Diệp Diễm đã hạ lệnh không để lại kẻ nào sống sót.”

Hoàng Dịch Linh hít sâu một hơi: “Là anh ư? Anh nghĩ sao?”

Người đàn ông cười, rõ ràng chiều cao hai người tương đương nhưng lại khiến cho đám người Hoàng Dịch Linh sinh ra ảo giác bị người đàn ông này nhìn từ trên cao xuống. Ánh mắt anh ta chậm rãi quét qua bảy người nửa đứng nửa nằm kia, gần từng chữ: “Tôi tới tặng cho các anh một con đường sống!”

30. Chương 30: Cổ Tướng Quân

Người đàn ông cười, rõ ràng chiều cao hai người tương đương nhưng lại khiến cho đám người Hoàng Dịch Linh sinh ra ảo giác bị người đàn ông này nhìn từ trên cao xuống. Ánh mắt anh ta chậm rãi quét qua bảy người nửa đứng nửa nằm kia, gần từng chữ: “Tôi tới tặng cho các anh một con đường sống!”

Anh ta đi tới đứng giữa mấy người đàn ông, không để ý chuyện mình bị mấy nòng súng vây quanh, nhìn thẳng vào Hoàng Dịch Linh.

“Đường sống gì cơ?” Ánh mắt lo lắng của Hoàng Dịch Linh liếc nhìn người đàn ông nhàn nhã trước mặt, sự bình tĩnh tự tin của anh ta khiến Hoàng Dịch Linh khó chịu.

Anh ta liếc nhìn một lượt, giọng nói vừa chậm vừa trầm: “Đầu hàng Diệp Diễm chỉ còn một con đường chết. Theo tôi, các anh không chỉ có đường sống, còn có thể thực hiện mục tiêu của mình.”

Mấy người đàn ông nhìn nhau, cuối cùng nhìn thủ lĩnh Hoàng Dịch Linh của họ. Hoàng Dịch Linh cũng không tin có chuyện tốt như vậy, càng không tin tưởng người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt mình lại có khả năng như vậy. Hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông này: “Vậy anh nói xem, tình hình bây giờ chúng tôi đã không còn đường để đi, anh sẽ cho chúng tôi đường sống thế nào đây?”

Người đàn ông liếc nhìn hắn: “Chú ý giọng điệu của anh.”

Anh ta giơ tay lên, chậm rãi chỉ về phía sau mọi người.

“Phía Bắc? Vùng đất Zombie?” Hoàng Dịch Linh gần như bật cười, nói đầy dửng dưng, “Đó là đường sống mà anh nói?”

Trong nháy mắt, người đàn ông vừa nhanh vừa mạnh giơ tay lên, động tác ngoài sức tưởng tượng và vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể thấy được, túm lấy cổ áo Hoàng Dịch Linh. Lần này mấy người đàn ông bên cạnh lại không giơ súng lên.

“Đúng vậy, đó chính là đường sống mà tôi nói!” Ánh mắt người đàn ông chậm rãi quét qua mặt Hoàng Dịch Linh, giọng nói lạnh lẽo như thanh đao xẹt qua, khiến Hoàng Dịch Linh không rét mà run, “Nếu như.... Tôi cho các người, khả năng không chế Zombie?”

Anh ta buông tay ra, Hoàng Dịch Linh há hốc miệng thở dốc. Vừa rồi Hoàng Dịch Linh chèn ép thủ hạ mình, bây giờ lập tức có người khác chèn ép hắn.

“Không chế như thế nào?” Bên cạnh có người hỏi.

Ánh mắt người đàn ông thâm trầm: “Không chế sóng điện não của Zombie. Và chúng ta cũng sắp có một đội quân Zombie làm người ta hoảng sợ.”

“Tại sao anh lại muốn giúp chúng tôi đối phó với Diệp Diễm?” Hoàng Dịch Linh đột nhiên hỏi.

Anh ta cười trầm thấp: “Tôi không giúp các anh. Tôi giúp bản thân. Nếu chúng ta có cùng mục tiêu, tại sao không cùng hợp tác?”

Hoàng Dịch Linh nói: “Thì ra anh cũng muốn trở thành kẻ thống trị loài người trên đại lục. Sao anh có thể không chế sóng điện não của Zombie?”

Anh ta hí hóp: “Chuyện này anh đừng quan tâm. Bây giờ các anh lập tức đi theo tôi đến bức tường cao ở phía Bắc. Ba cây số về phía Đông có một cánh cổng, đó là cổng thông giữa hai bên. Các anh giết chết thủ vệ, trốn vào vùng đất Zombie. Tôi sẽ giao cho các anh phương pháp không chế Zombie. Các anh tập hợp tất cả Zombie lại, sau đó chờ hiệu lệnh của tôi.”

Đám người Hoàng Dịch Linh không lên tiếng, nhưng không thể cự tuyệt lời đề nghị kì cục mà có phần hấp dẫn này.

“Lão đại! Chúng tôi đi theo anh!” Một người sau lưng Hoàng Dịch Linh nói với người đàn ông kia, Hoàng Dịch Linh cúi thấp đầu không lên tiếng. Mấy người đàn ông khác cũng gật đầu, coi như đồng ý.

Anh ta gật đầu thỏa mãn: “Tin tưởng tôi. Có lực lượng quân đội Zombie, thu tóm binh lực của Diệp Diễm, đánh vào Nam Thành không khó chút nào!”

Lời nói của anh ta có vẻ xa xôi như thế, nhưng hết lần này đến lần khác lại tràn đầy tự tin, khiến người ta cảm thấy điều đó là hoàn toàn có thể, khiến người ta dấy lên lòng tin một lần nữa.

“Vâng! Lão đại, chúng tôi theo anh!” Hoàng Dịch Linh cắn răng nói, người đàn ông mỉm cười.

Ba người trong đám Hoàng Dịch Linh chỉ bị thương nhẹ đỡ bốn người bị thương nặng dưới đất, cầm vũ khí, đứng nghiêm chỉnh trước mặt người đàn ông. Anh ta dường như đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại mỉm cười: “Đúng rồi!”

Đám người Hoàng Dịch Linh ngẩn ra nhìn anh ta đi tới trước mặt một người đàn ông bị thương nặng.

“Lần trước ở biên giới Nam Thành, là anh bắn bị thương chân tôi sao?” Anh ta nhìn chăm chăm vào người đàn ông sắc mặt tái nhợt.

“Tôi...tôi...” Kẻ thương nặng đó kinh hồn bạt vía.

“Ừ, vậy chân của anh cũng không cần giữ nữa.” Người đàn ông cười, cánh tay phải đưa về khớp háng của người đàn ông bị thương nặng.

“AAAAAA!!” Hắn ta kêu lên thê lương thảm thiết, bốn người Hoàng Dịch Linh trợn to hai mắt hoảng hồn. Anh ta chỉ dùng một tay mà có thể vặn khớp háng của người đàn ông bị thương nặng, rồi chộp thu tay lại. Người đàn ông bị thương nặng rên la thảm thiết, máu tươi trên đùi như rót, khiến người ta ngờ vực rốt cuộc phần da thịt giữa đùi và bụng của hắn ta còn mấy phần nguyên vẹn?

Tàn bạo như Hoàng Dịch Linh cũng không thể lên tiếng ngăn cản.

Bàn tay của anh ta đầm đìa máu. Anh ta mở nắm tay ra, một khối thịt cỡ quả trứng chộp rơi xuống đất. Ánh mắt lạnh như băng của anh ta lướt qua khuôn mặt hoảng sợ của mọi người: “Huề nhau!”

=====

Bầu trời đen kịt. Bên kia chiến trường, tinh thần của mọi người đều phấn chấn. Năm mươi người lính tinh nhuệ đang chờ đợi chỉ đạo của sếp, tiêu diệt toàn bộ quân địch.

Lúc này Trình Thanh Lam cũng là một trong năm mươi người này. Nhìn về phía bóng đêm đen kịt, Trình Thanh Lam dẫn một phân đội mười người lên vào vùng đồi. Theo đội ngũ từ từ đi về phía trước, Trình Thanh Lam càng lúc càng hoang mang bối rối.

Sao lại. . . . không có bất cứ tiếng động nào? Tiếng hít thở, tiếng nói, tiếng đạn lên nòng cũng không có? Trình Thanh Lam bỗng nhiên đứng lại.

Đội tiên phong xâm nhập vào trước, đột nhiên lộ đầu ra, hai tay ra hiệu không có ai cả. Trình Thanh Lam tăng tốc, chạy vọt về phía sau tòa cao ốc.

Không có ai, chung quanh cũng không có người. Không có chút động tĩnh nào.

Kẻ địch đã chạy mất rồi!

“Chạy rồi?” Diệp Diễm đứng dưới ánh trăng, sắc mặt cực kì khó coi: “Họ có thể chạy đi đâu?”

Trình Thanh Lam không trả lời được, ngẩng đầu chỉ thấy màn đêm đen tĩnh lặng phía trước. Hiển nhiên kẻ địch đã rời khỏi một lúc rồi!

“Sếp! Đinh Nhất truyền tin đến!” An Trì chạy tới, “Biên giới phía Bắc bị đánh lén, kẻ địch giết thủ vệ, vòng qua cổng sắt trốn vào... vùng đất Zombie!”

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam liếc nhìn nhau, thấy trong ánh mắt đối phương là vẻ khó tin.

Bọn chúng không muốn sống nữa ư? Trốn vào vùng đất Zombie?

“Ra lệnh Đinh Nhất bố trí phòng tuyến, cần phải phong tỏa bọn chúng trong vùng đất Zombie!” Diệp Diễm cau mày: “Sao lại trốn vào... vùng đất Zombie?”

Ngay cả Diệp Diễm cũng không thể chắc chắn mình có thể trở ra từ vùng đất Zombie, tại sao họ lại....?

Hai người lập tức lên xe, dẫn dắt đội ngũ truy kích về phía Bắc.

=====

Đứng trên biên giới phía Bắc một lần nữa, Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy như đã trải qua mấy đời. Trên bức tường cao vắng lặng có mấy vết máu lớn. Đó là máu của binh sĩ canh giữ cửa sắt bị tàn sát một giờ trước.

Diệp Diễm đứng trước cửa sắt đóng kín mít, không nói một lời.

Cửa sắt này để lại lúc xây bức tường cao. Bởi vì khi đó Diệp Diễm nói, cuối cùng cũng sẽ có một ngày loài người đánh vào vùng đất Zombie, giành lại toàn bộ đại lục.

Trong một đêm, Đinh Nhất đứng ở cạnh cửa sắt, cúi thấp đầu.

“Là tôi tắc trách!” Anh lẳng lặng nói, “Tôi không ngờ bọn chúng lại trốn vào vùng đất Zombie.... Cửa sắt được phong tỏa kịp thời, không có Zombie lọt vào, nhưng tôi không tìm được họ.”

Diệp Diễm lắc đầu: “Không trách anh được. Tôi cũng không ngờ tới!”

Trình Thanh Lam bên cạnh di chuyển ánh mắt từ cửa sắt đầy máu về phía Đinh Nhất, tiện đà liếc nhìn bắp đùi bị thương của anh. Đường như Đinh Nhất cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngước mắt nhìn.

Trình Thanh Lam cười - anh không có chuyện gì là tốt rồi!

Diệp Diễm, Trần Giai Tân, Trình Thanh Lam ở biên giới phía Bắc mười ngày. Vùng đất Zombie vẫn yên lặng như cũ. Người sống rơi vào vùng đất Zombie sẽ hấp dẫn bọn Zombie không ngừng tụ tập tới. Mười ngày đủ cho bảy người kia bị gặm tan nát!

Ngày thứ mười, Diệp Diễm cuối cùng cũng tuyên bố cuộc chiến thắng lợi. Toàn quân đều vui mừng, nhưng cũng mặc niệm ột trăm chín mươi hai chiến sĩ tử trận. Diệp Diễm đưa Trình Thanh Lam trở lại trung tâm.

Trải qua biến cố lần này, tướng sĩ của Diệp Diễm hao tổn rất lớn, điều này làm cho anh suy nghĩ đến ngoài Zombie còn những uy hiếp khác. Vùng đất chết lại đột nhiên xuất hiện hơn mười người.

Cho nên, Diệp Diễm và Trần Giai Tân càng thêm coi trọng việc huấn luyện năng lực tác chiến cho các binh lính, đồng thời cũng bắt tay vào huấn luyện một nhóm sĩ quan có năng lực chỉ huy, tránh dẫn tới cục diện bị tàn sát khi có kẻ địch mạnh xuất hiện.

Đến khi Diệp Diễm hết bận rộn, thoáng cái một tháng đã trôi qua. Trình Thanh Lam cũng đã chỉnh lý nông trường, mở quặng dầu ra đây. Vùng đất chết yên bình trở lại.

Song, cho dù cơ trí như Diệp Diễm cũng không ngờ vùng đất Zombie yên tĩnh phía Bắc đang nổi lên biến cố khổng lồ.

Đồng thời họ cũng không biết, tin tức nơi vùng đất chết cũng bị truyền vào tai kẻ thống trị của Nam Thành.

Thời gian lặng lẽ bước vào tháng chín. Đã hai tháng kể từ lúc Trình Thanh Lam thức tỉnh. Diệp Diễm, Trần Giai Tân, Trình Thanh lặng lẽ rời khỏi trung tâm vùng đất chết, lên đường đi về phía Nam.

=====

Nam Thành.

Hoa Đô ngày xưa của đế quốc, hôm nay là vùng đất trị vì vững chắc, là nơi nương tựa cuối cùng của loài người. Dinh thủ tướng của đế quốc xưa kia hôm nay đã là trụ sở và bộ tư lệnh của thống soái tối cao của loài người đại lục - Tướng quân Cổ Đồng.

Ở gian phòng lớn phía nam, một người đàn ông trẻ tuổi đang chấp tay đứng trên ban công. Qua cánh cửa sổ khổng lồ, mặt trời chiếu ánh sáng vàng rực lên người anh ta. Ở cửa sổ của tầng bốn mươi này, trên bầu trời có vô số các loại vật thể bay và các chuyến xe lơ lửng trên không qua lại hối hả chớp nhoáng, thế nhưng không ai có thể nhìn thấy bóng dáng nơi cửa sổ.

Người đàn ông mặc bộ quân trang phẳng phiu, đôi mắt sâu nhìn xuống sinh dưới nhà cao tầng. Anh ta cứ lặng lẽ đứng nơi đó như thể đã đứng ngàn năm.

Bên trong căn phòng phía sau người đàn ông, một luồng sáng chợt lóe lên tựa như pháo hoa rực rỡ, nổ bung theo chiều lập thể. Hình chiếu chi tiết của một người đàn ông hiện lên trên không, cao lớn cường tráng, rất sống động.

“Tướng quân!” Anh ta cúi mình báo cáo, “Đồn quan sát tiền phương truyền tin, quân lính lưu vong ở vùng đất chết xảy ra nội chiến, chết gần hai trăm. Có mấy người khác trốn vào vùng đất Zombie.”

Cổ tướng quân không xoay người, chỉ im lặng chốc lát rồi nói: “Biết rồi!”

Cảnh vệ trong hình ảnh chi tiết kia chính là cánh tay phải của Cổ tướng quân, cũng là chiến hữu từ nhỏ đến lớn của anh ta, con trai của vị thủ tướng trước đây của Đế quốc - Thư Bình Nam. Anh ta thấy Cổ tướng quân cũng không có biểu hiện gì, chứng tỏ Cổ tướng quân cũng không coi trọng nên báo cáo việc khác: “Tướng quân, tối mai chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Thành Lâm mở tiệc, mời ngài tham dự. Ngài xem...”

“Không đi!” Cổ tướng quân trả lời dứt khoát.

“Thế nhưng tướng quân, tập đoàn Thành Lâm giúp đỡ chúng ta rất nhiều, nếu như không đi...” Thư Bình Nam hơi khó xử.

“Bình Nam, cậu đi đi!” Cổ tướng quân chậm rãi xoay người, ánh mắt chăm chú nhìn Thư Bình Nam. “Lần trước nghe cậu nên mới tham gia yến tiệc, không phải khuôn mặt của tôi đã khiến ấy người phụ nữ hoảng hốt sao?”

Thư Bình Nam sững lại. Như vậy cũng không sai, thế nhưng mặc dù đám phụ nữ kia hoảng hốt thì vẫn không thể thay đổi sự thật rằng ngài là thống soái trẻ tuổi anh tuấn của loài người đại lục. Sau bữa tiệc lần trước còn có rất nhiều quan to phú hào muốn gả con gái cho ngài. Song Cổ tướng quân lại mấy lần lấy cớ, không tham gia hoạt động của xã hội thượng lưu nữa, lần nào cũng để Thư Bình Nam đi.

“Thế nhưng tướng quân, chủ tịch tập đoàn Thành Lâm muốn giới thiệu cháu gái cho ngài...” Thư Bình Nam khẽ cắn răng: “Ngài cũng hai bảy tuổi rồi, mặc dù đại lục còn chưa được thu phục nhưng cũng không nghĩ đến chuyện kết hôn sao? Nếu vậy thì tướng quân và phu nhân đã mất, sẽ rất lo lắng...”

Ánh mắt của tướng quân Cố Đồng chậm rãi lướt qua Thư Bình Nam, dừng lại ở dòng xe cộ ngoài cửa sổ.

“Cậu nói nghe cũng có lý!” Anh ta nói bình tĩnh: “Nhưng tôi không có hứng thú. Nếu như muốn nối tiếp đời sau, sau này cậu chỉ cần tìm một người phụ nữ đến đây. Tôi sẽ giao hợp với cô ta!”

Thư Bình Nam khẽ cắn răng, huyết mạch của tướng quân sao có thể kể truyền tùy tiện như vậy! Tướng quân trẻ tuổi kiên cường trước mặt lại không bao giờ thay đổi chủ ý. Anh đành chịu, lần sau tìm cơ hội thuyết phục tiếp vậy.

“Thủ lĩnh của quân lính lưu vong tên là Diệp Diễm à?” Cố Đồng chợt nói.

Thư Bình Nam gật đầu: “Là một người đột nhiên xuất hiện vào hai năm trước, đã duy trì sự ổn định của vùng đất chết!”

Cố Đồng gật đầu: “Vậy thì cứ giữ lại. Bao giờ nghiên cứu thuốc cải tạo Zombie thành công thì hãy cải tạo nốt Diệp Diễm và quân lính lưu vong của hắn ta, nhập vào quân đội Zombie. Đại lục, cuối cùng cũng sạch sẽ, không còn loài người bị ô nhiễm nữa.”

31. Chương 31: Hành Trình Đến Nam Thành

Bốn giờ sáng. Tại biển đông đại lục.

Quân đội vượt qua lưới điện cao áp phòng hộ.

Ở nơi tối tăm sâu thẳm, lưới điện cũng đen ngòm, có ánh bạc chợt lóe qua.

Đầu thu thời tiết hơi lạnh. Áo khoác màu đen và áo sơ mi màu xám cũng làm cho Diệp Diễm cao lớn càng thêm vẻ lạnh lạnh nghiêm túc. Trong tiềm thức của Trình Thanh Lam, trang phục như vậy tạo nên cảm giác thanh lịch tao nhã của người thanh niên chứ không phải là vị tướng lĩnh trẻ tuổi dẫn dắt sáu nghìn người lính khỏe mạnh đánh lui hơn vạn Zombie của hai trăm năm sau.

Anh nhắc cánh cửa kim loại xám xịt nặng nề gắn trên vách núi Lâm Hải lên, để lộ cửa động đen nhánh. Cửa động rất nhỏ, chỉ vừa một người khom lưng đi qua.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn tia thăm dò lướt qua khiến bầu trời cao sáng trưng như ban ngày. Đó không phải là đèn pha bình thường, màu trắng nhạt mà chiếu lên người có thể đốt thấu ba tấc dưới da trong nháy mắt. Cô khẽ hỏi: “Vào thành từ đây sao? Đơn giản vậy à?”

“Hồi anh mười lăm tuổi, mẹ đã đưa anh rời khỏi Nam Thành qua lối này.” Diệp Diễm khẽ nói, xoay người bước vào cửa động tối tăm.

Trình Thanh Lam giật mình, thiếu niên Diệp Diễm bị gia tộc ruồng bỏ cất giấu câu chuyện gì?

Cô theo sát phía sau, Trần Giai Tân mang súng đi sau cùng, nhẹ nhàng đóng cửa kim loại lại. Ba người hoàn toàn đi vào nơi tối đen. Lối đi ngang qua lưới điện phòng hộ cao gần năm mươi mét và thành tường dày một mét. Vì vậy không thể bật đèn, không thể lên tiếng. Bất cứ nguồn nhiệt nào có nhiệt lượng cao hơn nhiệt độ thân thể con người, hoặc là bất cứ nơi nào phát ra tiếng động đều có thể dẫn tới sự chú ý của đội người máy canh gác.

Lối đi cực kỳ bằng phẳng, có thể nhanh chóng lặng lẽ tiến về phía trước. Nhưng không khí trong đường ngầm kín bưng chôn trong đất bùn nhiều ngày khiến con người khó chịu. Ba người kéo nhau, đi thành hàng về phía trước. Không biết đi bao lâu, có lẽ nửa giờ, có lẽ dài hơn; Diệp Diễm cuối cùng cũng dừng bước. Có lẽ đã cách xa nơi đóng quân của quân đội, tia sáng nhỏ trong tay Diệp Diễm chợt sáng bừng trong đường ngầm.

Thì ra đã đến điểm cuối. Trên đỉnh đầu là một cánh cửa hình thoi, màu sắc xám xịt như cửa vào.

Diệp Diễm im lặng trước cửa ba giây.

Anh giờ tay lên, lướt qua cánh cửa kia từ trái tới phải. Chợt có cảnh tượng kỳ lạ xảy ra: Cánh cửa kim loại vốn xám xịt từ từ trở nên trong suốt với ánh xanh bạc mỏng manh. Vì vậy ba người có thể thấy rõ cảnh tượng bên ngoài - đó là một lối đi trống trải không một bóng người.

“Ra ngoài thôi.” Diệp Diễm nói, “Bốn giờ năm mươi ba phút. Máy cảm ứng từ chỉ có tác dụng trong hai mươi bốn giờ. Làm xong việc thì đúng mười hai giờ đêm tập hợp ở cửa vào.”

Máy cảm ứng từ của ba người dùng để chống thiết bị nhiễu sóng của đội cảnh vệ máy trong thành. Về phần Diệp Diễm lấy từ đâu ra thì không ai biết.

Trần Giai Tân gật đầu. Diệp Diễm dắt tay Trình Thanh Lam, khẽ mở cửa kia, ba người bò ra ngoài.

Năm giờ sáng, tại Nam Thành, trên đường chỉ có hai ba bóng người. Nhưng trên mặt đường, giữa không trung, thỉnh thoảng sẽ có đội cảnh vệ máy trong thành điều khiển mô tô điện hoặc vật thể bay để tuần tra.

Đây là lần đầu tiên Trình Thanh Lam được thấy người máy chân thực. Thậm chí còn có một đội đi lướt qua cô. Người máy trơ xương kim loại, có loại mang hình người, có loại thì không. Ánh mắt hờ hững liếc nhìn Diệp Diễm và Trình Thanh Lam đi xa dần trong tiếng động cơ khê khàng.

“Người máy đều như vậy sao?” Trình Thanh Lam hỏi, “Em còn tưởng người máy giống người bình thường chứ.”

Diệp Diễm: “Loại đó chi phí cao, số lượng ít. Chỉ dùng trong trường hợp quan trọng.”

Trình Thanh Lam đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Hồng Huân, cô ta ném người đàn ông trên giường cho quái thú làm thức ăn, còn nói chán người máy nam rồi. Cô hỏi: “Lúc em ở chỗ Hồng Huân đã thấy người máy hình người!”

Diệp Diễm cúi đầu liếc nhìn cô: “Còn có một loại có chi phí rẻ như người máy bình thường nhưng có hình người. Bề ngoài và thể lực hoàn mỹ, nhưng trí lực tương đối thấp và tuổi thọ ngắn. Tạo ra để làm. đồ chơi cho người giàu.”

Trình Thanh Lam im lặng. Thì ra là thói hư tật xấu của con người dù bao nhiêu năm đi nữa vẫn vậy. Mấy trăm năm trước, các quan lại quyền quý đều thích săn bắn; hai trăm năm sau điều duy nhất thay đổi là họ có thể tạo ra món đồ chơi mà họ muốn.

Trời sắp sáng.

Người đi đường càng lúc càng đông, trên đỉnh đầu số lượng xe cộ lơ lửng và vật thể bay cũng càng lúc càng nhiều. Diệp Diễm đội mũ lưỡi trai lên, vành mũ kéo thấp che kín hơn nửa gương mặt. Trình Thanh Lam mặc áo khoác mỏng và quần dài mượn của một cô gái ở vùng đất chết đất chết. Hai người đi trên đường giống như cặp đôi bình thường. Chẳng qua vóc dáng hai người nổi bật, khó tránh khỏi hấp dẫn chú ý của người đi đường.

Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam vào trong ngực, dọc theo mặt đường như gấn đá cẩm thạch đi về phía trước.

Trời sáng dần.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu lên, nhìn những tòa nhà xung quanh, nghe thấy nhịp đập thở than của trái tim mình.

Cô đã từng tưởng tượng nếu như thành thị năm 2235 không bị hủy diệt, sẽ có cảnh tượng thế nào. Có lẽ là những công trình lộng lẫy như mộng ảo, những nhà cao tầng với hình dáng quái lạ nhưng vô cùng đẹp đẽ. Từng công trình đều hiện đại tân tiến.

Giờ đây hết thảy trước mắt đều giống như trong tưởng tượng.

Mặt đất, không trung và cả lòng đất chưa từng nhìn thấy tạo thành kết cấu giao thông tọa độ ba chiều. Xe buýt và xe riêng qua lại trên không trung với độ cao khác nhau, tốc độ cực nhanh, mắt thường chỉ có thể

nhìn thấy từng luồng ánh bạc lóe lên. Những công trình được đường cái phân chia thành từng cụm, thể hiện những phong cách khác biệt.

Có hình đĩa khổng lồ trôi nổi giữa không trung. Đây là công trình xây dựng bằng khoáng sản đặc thù ở vùng đất chết;

Có hình lập phương hẹp dài kín mít nhưng lại cực kỳ đơn giản, hơn mười người chen chúc xếp hàng làm cho không gian càng bức bối;

Còn có kiểu công trình tạo thành từ mười mấy mặt phẳng trong suốt, Diệp Diễm nói những kẻ sống ở đó thường có dự vọng lộ liễu.

.....

Đây là thế giới thời đại quang điện(*). Hùng mạnh, chóng vánh, lạnh lẽo, đẹp đẽ.

* Quang điện là hiện tượng ánh sáng sinh điện. Khi ánh sáng rọi trên bề mặt một vật. Vật sẽ hấp thụ năng lượng nhiệt của ánh sáng cho đến tần số thời gian đạt đến mức hấp thụ cao nhất. Vật sẽ không còn hấp thụ năng lượng nhiệt của ánh sáng. Tại thời điểm này năng lượng ánh sáng sẽ tách điện tử rời khỏi bề mặt của vật trở thành điện tử tự do có khả năng làm cho vật trở thành dẫn điện.

“Giao thông cả thành phố được kiểm soát có hệ thống.” Diệp Diễm ngẩng đầu nhìn vật thể bay màu bạc hình tròn bay qua, “Bất cứ phương tiện giao thông nào đều có liên kết với điểm cuối. Tự động dẫn đường.”

“Em cảm thấy đúng là mình không uống công đi một chuyến này.” Trình Thanh Lam cười, nói: “Đi một ngày đang học một sàng khôn. Nhưng mà.” Ánh mắt của cô lướt qua các công trình và vật thể bay, rồi nhìn thẳng tới công trình đồ sộ đứng vững trong mây ở đằng xa, “Màu sắc của thành phố này thật kỳ lạ.”

Thật sự rất kỳ lạ. Cả thành phố chỉ có một màu.

Ngoại trừ đủ mọi màu sắc của quần áo người qua đường ra, thì đưa mắt tới đâu cũng chỉ thấy một màu. Dù là tòa nhà cao vút hay xe buýt bay qua, hoặc là xe của đội cảnh vệ máy. Toàn bộ đều mang màu xám trang nghiêm mà tăm tối dưới ánh mặt trời.

Màu xám u ám không bờ bến. Vốn là thành phố quang điện phát triển vượt bậc, trong mắt Trình Thanh Lam lại trở thành thành phố diệt vong cô đơn buồn thảm.

Diệp Diễm nói: “Vốn là có rất nhiều màu sắc. Trên thực tế mỗi một công trình đều có thể tự động điều chỉnh màu sắc. Đã từng rất đẹp.”

Trình Thanh Lam không hiểu, Diệp Diễm lộ vẻ mặt tôn kính trang nghiêm: “Cố tướng quân hạ lệnh, nếu như anh ta còn sống mà không thể khôi phục đại lục, khu vực dưới quyền anh ta sẽ vĩnh viễn dùng màu xám để tưởng nhớ những đồng bào hi sinh trong chiến tranh hoặc biến thành Zombie.”

“Là để mang đến áp lực và động lực ình và loài người?” Trình Thanh Lam khẽ nói, cũng thêm phần kính nể vị Cố tướng quân trong truyền thuyết này.

Sau khi vào thành, Trần Giai Tân tách khỏi hai người đi mua vài vị thuốc khan hiếm và vũ khí. Hai người Diệp Diễm đi dọc theo con đường kim loại mềm mại màu xám khoảng nửa giờ, tới một con phố đặc biệt. Tòa nhà cao nhất hai bên phố không quá mười lăm mét. Kiểu kiến trúc hình bán cầu thuần màu xám.

Diệp Diễm đi tới căn nhà thứ ba ở bên trái thì đứng lại.

Căn nhà đó như thể cảm nhận được Diệp Diễm và Trình Thanh Lam, trong nháy mắt liền xảy ra biến hóa.

Vách tường bán cầu lồi chột xuất hiện vết lõm, vết lõm nghiêng nhiên lại là hình người. Vết lõm càng lúc càng sâu, một tiếng “rắc” chột vang lên, hình người đó tách ra từ vách tường, gần như là lơ lửng giữa không trung, lung lay trước mặt hai người. Nếu không phải Diệp Diễm cho biết trước thì Trình Thanh Lam suýt nữa đã kêu ầm lên rồi.

Người máy mỏng manh mặc dù có đầu, thân thể và tứ chi giống con người nhưng lại chỉ dày có mười centimet. Phần đầu chỉ là đĩa tròn, không có ngũ quan.

Đột nhiên, trên cái đầu đĩa tròn nứt ra hai con mắt, chiếm gần một nửa cái đĩa tròn. Con người đó siêu đen siêu to, không có lông mi, chớp mắt hai cái nhìn họ.

Tất nhiên Trình Thanh Lam sợ hết hồn, quá, quá kinh khủng!

“Xin chào, tiên sinh, phu nhân.” Giọng nói của người máy cũng phát ra từ đôi mắt đen đó, vừa khàn vừa thô, “Xin hỏi cần giúp đỡ gì?”

Trình Thanh Lam chỉ hận mình không có máy ảnh kỹ thuật số để chụp lại người máy này.

Diệp Diễm nói: “Mua tiền tín dụng.”

Tất cả chi phí ở Nam Thành đều dùng tiền tệ tín dụng điện tử dưới danh nghĩa của một người để thanh toán. Mà trong đó có thể lên lút mua ID giả và tiền tín dụng ở chợ đen.

Đôi mắt đen của người máy nhìn trái nhìn phải, giọng nói khô khốc trầm xuống, vươn cánh tay không có bàn tay ra đặt lên khóe miệng, giống như bảo hai người nhỏ giọng chút: “Suyt. . . . Muốn bao nhiêu?”

Diệp Diễm đưa tay phải ra.

Có lẽ người máy đã quen với chuyện này, rất lạnh lợi đưa tay trái ra, nhận được một viên khoáng thạch tinh thể màu lam từ tay Diệp Diễm. Tập trung nhìn lại, con người màu đen chợt to ra, vừa sáng vừa tròn, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Diệp Diễm rõ ràng đã khác lúc trước.

Trình Thanh Lam không thể nhịn cười, trong đôi mắt đen đó rõ ràng viết hai chữ: “Đại gia!”

Một tấm thẻ mỏng tang trong suốt màu lam nhạt đặt trên cánh tay người máy, Diệp Diễm nhẹ nhàng cầm lấy: “Cảm ơn!”

Người máy lại trở về vết lõm trên vách tường: “Vinh hạnh của tôi.”

Diệp Diễm bỏ thẻ vào trong ngực, liếc thấy Trình Thanh Lam còn nhìn chằm chằm vào mặt tường đã khôi phục về bằng phẳng bóng loáng.

“Nơi này được coi là khu vực đen của Nam Thành à?” Trình Thanh Lam ngẩng đầu hỏi anh: “Người máy cũng buôn bán?”

Diệp Diễm lắc đầu: “Nó chỉ là người làm, kiểu cửa hàng này bình thường do loài người mở.” Ánh mắt chợt trở nên sắc bén: “Buổi tối ở đây cũng không an toàn.”

Trình Thanh Lam le lưỡi: “Vàng thau lẫn lộn?”

Diệp Diễm gật đầu, Trình Thanh Lam không khỏi suy nghĩ vàng thau lẫn lộn ở thế kỷ XXIII sẽ ra sao?

Diệp Diễm lại không nghĩ nhiều, ôm lấy cô, đi tới đầu khu phố nhỏ này, đưa tay nhấn lên cột đèn màu bạc ở ven đường. Đỉnh đầu tối sầm lại, một cơn gió vụt tới, vật khổng lồ màu xám rơi xuống trước mặt hai người.

Cửa tự động hình chữ nhật bật ra, bên cạnh cửa, một người máy nhỏ hình tròn chỉ ột mét khê khom người: “Xin chào!”

“Đây là?” Trình Thanh Lam nhìn Diệp Diễm bình tĩnh bước vào cỗ máy hình bầu dục này.

Diệp Diễm đưa tay cho cô: “Xe taxi.”

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Diệp Diễm thuê chiếc taxi cao cấp nhất. Hai người đang thưởng thức bữa sáng thịnh soạn trên chiếc taxi bay, mười phút sau đã tới thư viện của Đế Quốc. Đó là một tòa nhà hình đĩa bay lơ lửng trên không trung. Dưới hướng dẫn của người máy thông minh, hai người tra cứu trong hệ thống thư viện hai tiếng, tìm kiếm tư liệu về cỗ máy thời gian mà chính phủ chế tạo.

Nhưng còn về chuyện sử dụng máy thời gian, hệ thống chỉ ghi lại chính phủ đã sử dụng hai lần, chia ra đưa người tình nguyện về năm mươi năm quá khứ và năm mươi năm tương lai. Nhưng những người tình nguyện đó cũng chưa trở về.

Cũng không ghi lại chuyện đã sử dụng máy thời gian đưa người quá khi tới hiện tại. Điều này làm cho Trình Thanh Lam có phần chán nản.

Bởi vì hệ thống bảo an của thư viện cực kỳ tiên tiến nên hai người không dám nán lại quá lâu, đến trưa đành phải rời đi. Bữa trưa vẫn ăn trên chiếc taxi bay họ thuê.

Nhìn những tòa nhà màu xám lướt qua cửa sổ, nghĩ tới việc đã mất công lên vào Nam Thành mà không thu hoạch được gì, Trình Thanh Lam không khỏi ủ rũ. Thức ăn phân tử người máy đưa tới có ngon đến đâu cũng chẳng có vị gì.

“Anh sẽ giúp em tìm được đáp án.” Diệp Diễm nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói vừa chậm vừa trầm.

Trình Thanh Lam nắm lấy tay anh: “Ừ, chúng ta từ từ tìm. Buổi chiều làm gì?”

Diệp Diễm quay đầu nhìn người máy: “Giao cho cậu đó.”

Không phải giọng ra lệnh, nhưng lại cực kỳ thông thạo. Đó là thái độ quyền quý mà người hầu máy đã quen thuộc, người máy khẽ khom người theo phản xạ có điều kiện: “Vâng.”

Trình Thanh Lam liếc mắt nhìn Diệp Diễm vẫn bình tĩnh. Anh đã cởi mũ và áo khoác xuống, áo sơ mi màu xám cắt may vừa vặn với tôn lên khí chất hơn người của anh, khóe miệng khẽ mỉm theo thói quen càng lộ vẻ kiên nghị. Người đàn ông hai mươi bảy tuổi đã không còn là thiếu niên trẻ trung nhanh nhẹn nữa, cho dù chỉ ngồi lặng lẽ ở đối diện cũng làm cho người ta cảm thấy sức mạnh vững vàng có thể nương tựa.

“Cảm ơn anh!” Cảm ơn anh vì lời thách đố của em mà mạo hiểm tới Nam Thành.

Diệp Diễm khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc dài trên bờ vai cô.

Lúc này, người máy nhỏ ở bên lại chột xoay người, đưa mặt về bên ngoài taxi bay, thân thể tròn trịa nghiêm trang, sắc xanh của đôi mắt hình bầu dục dịu dàng, nghiêm chỉnh hành lễ. Trình Thanh Lam tò mò nhìn sang thì thấy mấy mét bên dưới là một tòa thành đá cổ xưa không thuộc thời đại này, lặng lẽ đứng sừng sững. Mà trong bán kính vài trăm mét lại hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ công trình, cây cối và người đi đường nào.

Người máy như thể biết được nghi ngờ của Trình Thanh Lam, quay đầu lại: “Phu nhân, đây là dinh thự của người thống trị vĩ đại, vua của đại lục, Cố tướng quân.”

32. Chương 32: Thân Mật Cùng Bay

Trình Thanh Lam cảm thấy chiều nay là thời khắc lãng mạn nhất, dịu dàng nhất từ khi cô thức tỉnh tới nay. Thậm chí cô có thể chắc chắn, cả đời cô cũng không thể quên buổi chiều này.

Ánh trời chiều trong veo ấm áp buổi đầu thu, người máy rất tận tâm điều chỉnh cường độ ánh sáng trên bề mặt để hai mươi mét vuông bên trong taxi vẫn giữ nguyên màu vàng óng ánh ấm áp. Có lẽ cho rằng Diệp Diễm là người có chức vị, người máy cực kỳ cung kính tận tụy.

Vốn là có hai chiếc ghế dựa êm ái nhưng Diệp Diễm lại đứng dậy ôm lấy Trình Thanh Lam, ngồi xuống ghế của cô, để cô ngồi trên đùi anh. Tư thế vô cùng tự nhiên, cũng không phải chưa từng ôm ấp nhưng Trình Thanh Lam lại đỏ mặt ngay trước mặt người máy. Người máy cực kỳ tận tâm vọt tới, đưa tay điều chỉnh chiều rộng chiếc ghế. Ghế dựa lập tức rộng thêm, đủ không gian cho hai người. Trình Thanh Lam liền giùng giàng muốn xuống khỏi người Diệp Diễm.

Diệp Diễm chỉ liếc nhìn hờ hững nhưng đủ để khiến người máy luống cuống.

Vì vậy người máy nhỏ xinh lại lao đến bên ghế của hai người lần nữa, thử dò xét điều chỉnh ghế trở về chiều rộng ột người, thậm chí còn hẹp hơn trước. Lúc này Diệp Diễm mới tặng người máy một nụ cười tán dương, người máy khẽ khom người.

Hai cánh tay thon dài của Diệp Diễm ôm chặt cô gái không ngoan ngoãn trong lòng, vùi đầu lên vai cô: “Đừng ngộ nguyệt.”

Vì vậy Trình Thanh Lam không dám ngộ nguyệt nữa, nhìn chăm chăm về phía người máy đang ngẩng đầu nhìn cô.

Người máy trở về bảng điều khiển, điều chỉnh thành hình thức du ngoạn chậm rãi, vì vậy taxi bay nhẹ nhàng men theo tuyến đường chính của Nam Thành. Taxi bay lướt qua tòa nhà cao chọc trời dành cho người bình dân, thấy muôn màu muôn vẻ trong từng cánh cửa sổ; lướt qua sông Phủ Nam sóng gợn lăn tăn, dòng sông uốn lượn quanh co trong veo có thể nhìn thấy đáy, đó là dòng sông còn trong suốt cuối cùng trên đại lục.

Taxi bay còn lướt qua vườn hoa bãi cỏ mênh mông, bay qua đỉnh núi muôn vàn các loài hoa ở chốn ngoại ô, cho dù ở trên bầu trời cũng có thể cảm nhận được hương thơm trong lành mát mẻ. Nhưng người máy lại nói tất cả đều là hình ảnh. Còn có những tòa nhà khổng lồ hoàn toàn trong suốt khiến Trình Thanh Lam không dám nhìn. Nam nữ đang ở trong những căn nhà trong suốt xem phim 4D, ăn cơm, hoặc là XXOO..... Mặc dù đó là tự do của họ.

Ngắm nghía suốt dọc đường, tất cả đều vượt quá sức tưởng tượng của Trình Thanh Lam. Cô trợn trừng mắt, chỉ sợ để lỡ mất một phút một giây.

Nhưng những thứ này đã quá đỗi quen thuộc với Diệp Diễm sinh ra và lớn lên ở Nam Thành. Vì vậy sau khi Diệp lão đại ôm Trình Thanh Lam nghỉ ngơi nửa giờ tĩnh lại, tất cả tâm trí đều tập trung vào cô gái mềm mại trắng nõn trong lòng. Ánh mắt của cô, nụ cười của cô đều rạng rỡ bởi những công trình kiến trúc trên bầu trời, nụ hôn của anh lưu luyến trên lọn tóc, gương mặt và cổ của cô. Hương thơm nữ tính khiến anh mê say.

Từ khi phát hiện dấu vết của đám người Hoàng Dịch Linh ở biên giới phía Nam vùng đất chết, hai người đã lâu chưa thân mật. Cho dù cuối cùng cũng giành được thắng lợi nhưng Diệp Diễm còn phải bận rộn chinh chiến đội ngũ. Hồi đó anh thậm chí dành cả buổi tối để trấn an những binh sĩ mất đi đồng đội, không còn thời gian lưu luyến bên cô.

Vì vậy buổi chiều du ngoạn Nam Thành này là thời gian hiếm hoi hai người được bên nhau, Diệp Diễm ôm cô không nói lời nào, màu mắt tối dần.

Nhận thấy vòng ôm của anh càng lúc càng chặt, môi anh lưu luyến mãi trên làn da và lọn tóc, Trình Thanh Lam luống cuống. Cô cup mắt liếc nhìn người máy đứng cách hai người tầm một mét, lặng lẽ nhìn hai người chờ đợi mệnh lệnh, con mắt hình bầu dục chính giữa mặt lấp lánh có hồn. Trình Thanh Lam chợt đỏ bừng mặt, đẩy Diệp Diễm ra: “Còn có người đó!”

Diệp Diễm ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng rực liếc thấy người máy ngần ngợ đứng bên thì cau mày. Người máy thấy ánh nhìn chăm chú của Diệp Diễm thì dịch lên trước năm centimet.

Diệp Diễm: “Nhìn mặt trời.”

Người máy sững sờ một lát mới phản ứng với chỉ thị này, xoay người, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào vật thể bay hình tròn giống mặt trời, không nhúc nhích.

Trình Thanh Lam đỏ khốc đỏ cười, định mở miệng kháng nghị thì thân thể chợt nhẹ bồng, sau lưng đã là ghế dựa êm ái. Mà thân thể cao lớn vững chãi của Diệp Diễm từ từ áp tới.

Trong taxi bay có thể thấy rõ cảnh sắc bên ngoài, nhưng từ bên ngoài thì lại không thấy bên trong. Diệp Diễm kề sát với thân thể cô ở phía dưới. Người đàn ông quen khổng chế cục diện dùng một tay cố định hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia bắt lấy cằm cô rồi hôn nồng nhiệt.

Mỗi lưỡi nóng bỏng quấn quýt, trong chiếc taxi bay ấm áp, tĩnh lặng tới mức chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở khe khẽ đè nén của hai người. Môi anh rời khỏi cô, vùi sâu vào cổ cô, đầu vai cô, khó kiềm chế nổi mà cắn khiến cô hơi đau.

Hơi thở của Trình Thanh Lam trở nên dồn dập, gương mặt điển trai của anh phóng đại trước mặt cô, hàng mi đen khê rung, chạm vào mặt cô. Phản ứng thân thể không thể giả dối, vòng ôm của anh, nụ hôn của anh và cả dục vọng bị đè nén của anh cũng khiến cô hoảng hốt.

Tay anh siết cổ tay cô hơi chặt, làm cô hơi đau. Nhưng anh lại vùi vào cổ áo cô, lưu luyến quên về, còn cô cũng không muốn ngừng lại. Vật cứng nóng rực giữa chân anh chạm vào người cô, đó là sự hấp dẫn khó hiểu, quần bách quần lấy trái tim cô, gần như phá bỏ chút kiên trì còn sót lại.

Nụ hôn của anh lúc này khác hẳn khi hai người mới quen. Khi đó nụ hôn của anh nồng nhiệt gấp gáp, mang theo khát vọng bá đạo muốn quần thúc cô. Mà gần hai tháng qua, đã cùng trải qua thử thách sống chết, anh lại huấn luyện cô từng chút một, mỗi trận chiến đều che chở cô, sự thân mật và quen thuộc giữa hai người đã không còn như xưa.

Vì vậy nụ hôn lúc này của anh đã bớt sự gấp gáp và bá đạo hồi đầu, tăng thêm sự quyến luyến và dịu dàng. Nhưng lại nồng nhiệt hơn, mang theo dục vọng muốn ăn tươi nuốt sống cô đã đè nén từ lâu.

“Tối nay về cho anh có được không?” Diệp Diễm thở hổn hển, ngược đôi mắt trầm lắng lên, nhìn cô gái trong lòng.

Mắt anh cách cô không đến một tấc, trong mắt Trình Thanh Lam chỉ có màu đen láy đó, cô gần như thốt lên lời bằng lòng.

Trong giây phút cực kỳ nguy cấp này, chợt vang lên giọng nói lễ phép: “Tiên sinh, phu nhân, phía dưới là sân chơi của trẻ em.”

Diệp Diễm cau mày, Trình Thanh Lam lộ đầu ra. Người máy vẫn không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn mặt trời, nhưng vẫn vô cùng tận tụy không quên giải thích cảnh quan dọc đường.

Bị chen ngang, Trình Thanh Lam tỉnh táo lại, ngược mắt nhìn Diệp Diễm, cười nói: “Diệp lão đại, trước em anh có bao nhiêu phụ nữ?”

Diệp Diễm không thích sự phá bình này chút nào, sự đăm đũa trong mắt cô vừa này rõ ràng nghĩa là đồng ý. Nhưng không khí đã không còn, ánh mắt cô ấy đã tỉnh táo trở lại, cười rất thoải mái. Diệp Diễm ngồi thẳng dậy, lại ôm cô vào lòng, còn mình thì ngồi xuống ghế.

“Một.” Anh cup mắt nhìn cô, không kiềm chế được hôn lên khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Trình Thanh Lam sững sờ.

Một ư?

Nếu như chưa từng có thì dĩ nhiên là tốt nhất; nếu như có hai ba bốn người gì đó thì ở thời đại này cũng không phải khó hiểu. Chỉ mà chỉ một?

Tâm trạng khê chừng xuống, theo bản năng liền nghiêng đầu né tránh nụ hôn của anh, đôi mắt mang nét khổ sở.

Vốn định hôn lên đôi môi đỏ mọng nhưng lại lệch sang má tóc, nhìn khuôn mặt chợt cúi gằm của cô, Diệp Diễm vươn tay quay mặt cô về phía mình: “Sao vậy?”

“Là mối tình đầu của anh à?” Trình Thanh Lam cười nói, “Đáng lẽ thời đại này của các anh phải rất cởi mở chứ? Sao anh lại chỉ có một người phụ nữ? Tại sao lại chia tay?” Nếu như chỉ có một người phụ nữ, với tính tình của Diệp Diễm thì hẳn phải rất coi trọng cô ta chứ?

Rõ ràng cô ấy đã tức giận. Mặc dù vẫn cười nhưng mắt lại mở to, khóe miệng khê mím, có phần khó chịu. Diệp Diễm chợt bật cười: “Em. tức giận bởi vì anh từng có phụ nữ?”

Cô im lặng, khê “Hừ” một tiếng.

“Đó là môn sinh lý anh học hồi mười lăm tuổi.” Anh cúi đầu khê cắn chóp mũi của cô, “Trường học sẽ sắp xếp cho học sinh quan hệ, chỉ là một môn học.”

Trình Thanh Lam giật mình nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Diễm, hiểu rằng anh đang nói thật: “Vậy các người, sau hồi mười lăm tuổi, đều. đều không phải là.”

“Đúng!” Diệp Diễm gật đầu, “Cho nên em nói em là xử nữ. Anh cảm thấy thật khó tin.”

Trình Thanh Lam ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy sau đó anh không chạm vào người phụ nữ nào khác nữa à?” Thấy anh lắc đầu, cô hỏi tiếp: “Thế còn mấy cô gái trong quân đội, anh cũng chưa chạm vào à?”

Anh tiếp tục lắc đầu.

“Tại sao?” Giọng nói của Trình Thanh Lam hơi chát, “Anh. không muốn sao?”

“Có chứ. Nhưng mẹ từng nói.....” Ánh mặt Diệp Diễm chợt mờ đi, “Quan hệ như vậy không có ý nghĩa. Anh cũng không thể bởi vì bản thân là bán thú mà sinh hoạt giống động vật.”

Trái tim Trình Thanh Lam chợt mềm nhũn. Hai trăm năm sau, thế kỷ XXIII, sự sinh tồn của loài người cũng trở thành vấn đề khó khăn, khắp nơi đều là những con người đã mất đạo đức luân lý. Vậy mà anh ấy, bán thú đó, lại nghiêm túc coi trọng truyền thống xa xưa nhất.

“Cho nên.” Đôi mắt Diệp Diễm tối dần, “Cô gái à, anh thừa nhận anh sắp nhịn không nổi rồi.”

Buổi chiều đó Diệp Diễm không tiến thêm bước nào nữa. Chỉ ôm cô đầy thân mật, thỉnh thoảng trao cô vài nụ hôn. Thân thể ấm áp của nhau cũng đủ để khiến trái tim hai người đập thành thịch.

Xế chiều, taxi bay qua công viên giải trí lộ thiên. Chiếc sừng nhọn trên đầu khủng long khổng lồ lướt quay sần taxi, Trình Thanh Lan sợ hãi thét lên, còn Diệp Diễm nhìn khuôn mặt hoảng hốt của cô mà buồn cười. Anh hôn hờ bảo người máy hạ taxi xuống, đưa Trình Thanh Lam đến công viên chơi hơn một giờ. Trình Thanh Lam chưa từng thấy khủng long sống sờ sờ, mặc dù sau này biết được con khủng long này do người tạo nên. Hai người dạo bước trong công viên, các loài chim quý hiếm lần lượt tới đòi tiền bo, vì vậy đã cuồn cuộn không ít tiền tín dụng của Diệp Diễm.

Lúc chạng vạng, người máy đưa hai người về bờ sông Phủ Nam, ánh trời chiều phủ trên mặt nước, hai người thưởng thức đồ ăn Trung Quốc tinh xảo ở nhà hàng bên bờ sông. Không phải thức ăn phân tử, không phải thức ăn nén, là bốn món mặn một món canh do người máy đầu bếp tự tay chế biến. Hai người dùng món trong phòng riêng. Xuyên thấu qua vòng bảo vệ trong suốt, người máy hình người xinh đẹp dẻo dai đang nhảy múa trên mặt thảm lông dê bên bờ sông. Cuối cùng, chúng nó lặng lẽ đứng trên mặt thảm, bị những khách trong phòng riêng chọn lựa, các cửa phòng từ từ đóng lại, ngăn cách những tiếng nam nữ đồ mị.

Trời tối dần, Diệp Diễm thanh toán rồi đi tới dắt tay Trình Thanh Lam. Cũng nên trả lại tiền tín dụng vừa mua ngày hôm nay cho chủ cửa hàng rồi trở về vùng đất chết rồi. Còn sáu tiếng nữa thì đến mười hai giờ - thời gian hẹn với Trần Giai Tân, vẫn còn rất nhiều thời gian.

Vì vậy hai người tản bộ bên sông Phủ Nam tĩnh lặng trong bóng đêm. Thế kỷ XXIII, cách giải khuây xa xưa nhất là tản bộ này vẫn được một số người áp dụng. Thỉnh thoảng bắt gặp chàng trai loài người cường tráng và thiếu nữ xinh đẹp, Trình Thanh Lam nhận ra thiếu nữ từng xuất hiện trong vũ điệu đó thì khê thở dài.

Cuối cùng hai người đi taxi về con phố vừa mua tiền tín dụng kia. Dọc đường Diệp Diễm chỉ khê ôm Trình Thanh Lam, hai người thì thầm với nhau, có khi không cất lên tiếng, Trình Thanh Lam đồ ỉng mặt được Diệp Diễm ôm trong lòng, Diệp Diễm vui đầu vào vai cô.

Người máy rất yên lặng, bởi vì cả quãng đường Diệp Diễm chỉ thị cho nó nhìn trắng.

Chín giờ, hai người tới nơi, người máy lễ phép cáo biệt, hai người bước trên con phố nhỏ chìm trong đêm tối đó. Diệp Diễm vẫn bình tĩnh, Trình Thanh Lam lại trợn trừng, không thể tin được những gì mình nhìn thấy.

Nơi này thật sự là con phố hồi sáng sao?

Nếu cô nhớ không lầm, bên con đường hồi sáng là hai dãy tòa nhà bán nguyệt không cao lắm, màu xám xịt tĩnh lặng, có cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Nhưng con đường trước mắt này lại được bao phủ bởi ánh sáng mờ ảo bằng bạc, đâu còn kiến trúc bán nguyệt đơn giản nữa, toàn bộ đều là những tòa nhà hình thù kỳ quái, hình tam giác, hình vuông, hình bầu dục. Còn có hình mắt rõ rệt, có hình trái tim, có nơi còn trở thành bến nước, không thấy bóng dáng tòa nhà đâu nữa.

Mà hai người đi dọc theo con đường chẳng biết đã trở nên mềm mại từ lúc nào, từng tòa nhà đều truyền đến tiếng ồn ào thoảng qua, có trăm tháp có quỷ dị, có kinh hãi có sôi nổi. Mà cửa từng gian nhà đều mở toang, hoặc không có cửa. Nam nữ đứng la liệt bên trong bên ngoài, quần áo cực kỳ thiếu vải. Nhìn từ bên ngoài vào có thể thấy những cô gái tóc vàng óng ánh với đường cong đầy đặn uốn éo thân thể quanh ống thép giữa phòng.

Thì ra đây là những quán bar ở thế kỷ XXIII.

Trái tim bé nhỏ của Trình Thanh Lam đập thành thạch cuồn loạn. Cô ngẩng đầu thấy Diệp Diễm bình tĩnh nhìn thẳng về trước, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự ma quái kì dị xung quanh.

Trên đường dĩ nhiên cũng có đàn ông hoặc phụ nữ nhìn chằm chằm vào họ, nhưng Diệp Diễm vẫn lạnh mặt nghiêm túc, phong thái lạnh lùng khiến người khác không dám đến gần.

Diệp Diễm đi thẳng tới cửa hàng hồi sáng, bây giờ nó đã biến thành một cặp vú trắng. Trong khe vú đưa ra một cái tay, nhận lấy thẻ của Diệp Diễm, sau đó nói: “Cảm ơn đã tới cửa hàng chúng tôi.”

Khắp nơi đều là hình ảnh ăn chơi trác táng, hai người cúi thấp đầu bước nhanh rời đi, họ tựa như người ngoại tộc, vô cùng nổi bật.

Đến một quán bar có vẻ bình thường nhất, Trình Thanh Lam chợt dừng bước. Diệp Diễm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt của cô. Đó là một ngôi nhà màu trắng bạc mang dáng vẻ cổ xưa, tốp năm tốp ba trai xinh gái đẹp đứng trước cửa, ánh mắt mơ hồ lướt qua người đi đường. Trong quán bar là ánh sáng êm dịu màu trắng bạc, mênh mang, không rõ ràng.

Mà ở cửa của quán bar có một hàng chữ trôi nổi trong sắc bạc đó. Trình Thanh Lam ngẩng mặt nhìn chằm chằm vào hàng chữ, ánh mắt mang nỗi đau âm thầm.

Diệp Diễm cầm chặt tay cô.

Hàng chữ trôi lơ lửng trên đỉnh đầu hai người đó mang màu đen nghiêm trang, trên con phố hoa lệ này có vẻ cực kỳ vắng lặng cổ xưa. Đó là một con số, viết cực kỳ rõ ràng: 2012.

33. Chương 33: Trước Biển Cố

Cuối cùng Trình Thanh Lam vẫn đi vào quán bar “2012” cùng với Diệp Diễm.

Trình Thanh Lam từng là người có quy củ, thực tế nghiêm túc mà hơi nhạy cảm. Những năm 2000, bên cạnh nơi ở của Trình Thanh Lam có một chung cư tên là thành phố ánh trắng. Là một chung cư cực kỳ bình thường, tòa nhà cao tầng đơn giản. Nhưng đến tối, bốn chữ “Thành phố ánh trắng” màu xanh nhẹ nhàng êm dịu trên tầng cao nhất lại thêm phần mềm mại. Mỗi tối làm thêm giờ bắt xe đi ngang qua thấy bốn chữ này, Trình Thanh Lam lại cảm thấy trong lòng trào dâng sự ấm áp.

Vì vậy nên ở con phố đầy những quán bar hỗn loạn này, thấy quán bar lấy tên 2012, Trình Thanh Lam lại không thể nhắc chân đi tiếp. 2012 từng là năm tận thế mà mọi người suy đoán hoặc đùa giỡn. Nhưng ở thời đại này lại là con số duy nhất có liên hệ với cô.

Quán bar này rất yên tĩnh, không có mấy cô nàng múa cột, không có thiết bị quang điện, chỉ có hơn mười chiếc ghế sofa màu đỏ mềm mại lẳng lặng đặt dưới ánh đèn màu trắng bạc. Những đôi nam nữ áo mũ chỉnh tề vui mình trên ghế, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Bồi bàn vóc người cao gầy, vẻ mặt tuấn mỹ lặng lẽ đi qua lối đi giữa ghế sofa. Đôi mắt trên khuôn mặt tựa pho tượng có ánh xanh le lói, trên mặt là nụ cười tiêu chuẩn của người máy sản xuất số lượng lớn.

Khung cảnh này khiến Trình Thanh Lam an tâm. Hai người ngồi vào một chiếc sofa sát tường, ánh đèn ảm đạm, bồi bàn bưng tới hai ly, bên trong là chất lỏng màu trắng sữa.

Hương vị ngọt ngào, Diệp Diễm không thích uống, gọi một ly rượu trắng từ từ thưởng thức.

Thình thoảng vang lên tiếng cười khê của nam nữ bàn bên cạnh, Trình Thanh Lam rất có đạo đức không nghe nội dung trò chuyện của họ, ngẩng đầu liền thấy trong ánh đèn màu sáng là khuôn mặt điển trai vô cùng của Diệp Diễm. Hai ngày nay vì chuyện chuẩn bị tới Nam Thành mà mặt anh đã lờm chờm râu ria, tăng thêm vẻ nam tính cho những đường nét màu đồng.

“Thích nơi này à?” Diệp Diễm cầm ly lên, nhấp ngụm rượu.

“Ừ!” Trình Thanh Lam gật đầu, “Anh thì sao? Trước kia anh có đến bar không?” Trong đầu chợt hiện dáng vẻ mỉm cười trong sáng của thiếu niên anh tuấn trong quán bar mờ ảo.

Diệp Diễm lắc đầu: “Không.”

“Em cũng mới chỉ đến hai ba lần.” Trình Thanh Lam mỉm cười, “Sao anh lại ngoan vậy? Em còn tưởng thanh niên nhà giàu ở Nam Thành sẽ là khách quen ở nơi xa hoa trụy lạc chứ!”

Diệp Diễm cười nhạt: “Nói vậy.” Mới nói mấy câu, ly rượu nhỏ trước mặt anh cũng đã thấy đầy, anh vẩy tay, bồi bàn máy lạnh vội đưa lên một ly đầy.

“Trước kia cũng không thấy anh uống rượu?” Trình Thanh Lam thấy anh uống thoải mái như vậy, không kiềm chế được mà hỏi tới.

Diệp Diễm đặt ly rượu xuống, ngược mắt thấy cô đang cầm cái ly trắng sữa, đôi mắt tròn trịa còn động lòng người hơn chất lỏng trong suốt đó. Anh khoanh tay dựa vào lưng ghế sofa êm ái, đôi mắt thâm trầm bình tĩnh nhìn cô, nói chậm rãi: “Uống chút rượu, thoải mái hơn.”

Lúc đầu Trình Thanh Lam sửng sốt, sau đó hiểu anh nói gì thì thân thể cứng đờ, nóng mặt tim đập thình thịch. Hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt bình tĩnh nhưng tràn đầy vẻ xâm lược của anh, cô đành liếc trái liếc phải rồi lại nhìn ngó xung quanh, không để mình lộ vẻ sợ hãi chút nào. Nhưng mà thức uống lạnh lẽo trên tay sao lại nóng lên vậy?

Được rồi, nhất định là cô nghĩ nhầm. Diệp lão đại chỉ nói chuyện đi đến Nam Thành hôm nay rất thoải mái, không phải nói chuyện gì đó sẽ càng thêm thoải mái.

“Tiên sinh, tiểu thư!” Khuôn mặt của bồi bàn điển trai mà cứng đờ, giọng nói dịu dàng phá vỡ yên tĩnh, “Đây là Đồng tiên sinh và phu nhân tặng!”

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam nhìn sang, tay của bồi bàn đang nâng một chai rượu đầy ụ. Chai rượu trong suốt hình bán nguyệt, chất lỏng màu vàng sáng sủa. Trên chai in chữ viết xa lạ.

“Đây là rượu ủ từ năm mươi năm trước ở Tây Đại Lục.” Giọng nam trầm thấp vang lên, mang vẻ ngạo mạn. Đó là một người đàn ông hơn bốn mươi, vóc người không cao, mặc áo vest thời trang, áo sơ mi màu đen, dựa vào thành ghế sofa bên cạnh. Gã có gương mặt góc cạnh, lông mày rất rậm, mũi ôi dày, không anh tuấn nhưng cực kỳ cường tráng.

Thấy hai người nhìn sang, gã cầm ly chậm rãi đi tới, chống tay lên thành ghế sofa của hai người, cản lại phân nửa ánh sáng.

“Lời mời của tôi, hai vị có tiếp nhận không?” Giọng nói của gã trầm thấp, còn mang vẻ đùa giỡn, đôi mắt đen sẫm lướt qua Trình Thanh Lam rồi dừng trên mặt Diệp Diễm, dò xét cẩn thận.

“Lời mời gì?” Trình Thanh Lam ngạc nhiên nói. Diệp Diễm ngồi đối diện lại đứng lên, kéo tay Trình Thanh Lam qua bàn, nói với người đàn ông xa lạ kia: “Tránh ra.”

Gã nhún mày, nhìn chằm chằm vào sắc mặt âm trầm của Diệp Diễm, cười: “Đi gì chứ? Không có ý xấu gì đâu.”

Trình Thanh Lam thấy khó hiểu, rốt cuộc người đàn ông này muốn làm gì? Bắt chuyện ư? Với Diệp Diễm à? Gã muốn mời mọc gì?

Nhưng Diệp Diễm lạnh mặt, cũng không hỏi không giải thích, có lẽ cũng không muốn gây chuyện. Vì vậy Trình Thanh Lam cũng nói: “Tiên sinh, xin nhường bước. Chúng tôi muốn đi.”

Gã buông tay ra, cực kỳ hào sảng lùi lại một bước: “OK!” Lại quay đầu nói: “Bà xã, người hợp ý em muốn đi kia.”

“Đi cái gì chứ!” Giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên, một người phụ nữ cao gầy mặc áo vest quần Âu màu trắng chợt xuất hiện, đứng bên cạnh người đàn ông. Khuôn mặt trang điểm đậm không nhận rõ tuổi, đôi mắt đẹp như ánh lửa nhìn chằm chằm vào Trình Thanh Lam: “Các người thật nghịch ngợm!”

Trình Thanh Lam cảm thấy mình gặp phải người thần kinh!

Bồi bàn máy vẫn lặng lẽ đứng bên chợt cất giọng hèn mọn: “Tiên sinh, phu nhân, chúc mừng hai vị! Đồng tiên sinh cùng phu nhân muốn giao hợp với hai vị.”

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam đều sững sờ trong chốc lát.

Biến, biến thái ư? Trình Thanh Lam chợt bị Diệp Diễm kéo vào trong ngực. Dựa vào lồng ngực vững vàng của anh, Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy chuyện gặp phải lúc này đúng là sấm sét!

Đồng phu nhân chú ý tới vẻ mặt sững sờ của Trình Thanh Lam thì hiểu ra, cô ta cười ha ha: “Trai xinh gái đẹp à, ai ai cũng biết 2012 là quây bar trao đổi, biết con đường này là địa bàn của Đồng gia. Nếu hai người tiến vào rồi sao còn để ý? Yên tâm đi, kỹ thuật của chồng tôi và tôi đều rất tốt, hai người chắc chắn sẽ vui sướng!” Nói xong, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Trình Thanh Lam: “Cùng à, có biết trong thành phố có bao nhiêu thiếu nữ thích chị không?”

Da đầu Trình Thanh Lam tê rần, Đồng tiên sinh và phu nhân này là ai? Biến thái như vậy sao? Khó nhọc nói: “Hai vị nhầm rồi, chúng tôi không phải. . . .”

Đồng tiên sinh vỗ vai Đồng phu nhân: “Em đừng hù dọa họ.” Gã nhìn Diệp Diễm, rõ ràng Diệp Diễm mới là mục tiêu của gã, gã cười từ tốn: “Nhóc à, có muốn ném thử rượu ủ hai trăm năm của Tây Đại Lục không?”

Ánh mắt gã nhìn Diệp Diễm như thể nhìn con mồi nhất định phải có được! Trình Thanh Lam rất khó chịu, khẽ xoay người theo bản năng, chắn trước mặt Diệp Diễm.

“Cút ngay.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Diệp Diễm sa sầm mặt, có vẻ người thống trị của vùng đất chết bị trêu chọc nên đã nổi giận rồi.

Nụ cười của Đồng tiên sinh và phu nhân đọng trên mặt.

“Ha ha!!!!” Đồng tiên sinh cười nhưng mặt lại trầm xuống, dịu dàng nói với Đồng phu nhân, “Đứng sang bên đi.” Đồng phu nhân cười quyến rũ, sóng mắt dò xét trên người Trình Thanh Lam một lượt rồi mới thỏa mãn bỏ đi. Trình Thanh Lam không biết nói gì cho sự khốn nạn này.

Ánh đèn trong quán bar chợt lóe sáng, đám khách tụ tập hoặc thụt lùi vào trong sofa, hoặc là vội vã chuồn đi. Những bồi bàn máy rải rác khắp nơi trong quán bar chợt đứng thẳng, lặng lẽ đi tới sau lưng Đồng tiên sinh, cặp mắt yên lặng lóe lên màu xanh sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào Diệp Diễm.

“Bắt bọn chúng lại.” Đồng tiên sinh lùi lại hai bước để người máy bao vây Diệp Diễm và Trình Thanh Lam, “Đưa lên lầu. À, đừng quên dùng thuốc, càng hưng phấn càng tốt.”

Có lẽ đây là trận đánh thảm hại nhất của Diệp Diễm và Trình Thanh Lam.

Vốn là năm sáu người máy bình thường, cho dù cũng khá khảm nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp Diễm và Trình Thanh Lam. Nhưng diện tích quán bar quá nhỏ, không thể thi triển quyền cước. Mà người máy lại vô cùng ngoan cố, mặc dù bị Diệp Diễm đánh cho lăn lộn dưới đất cũng không buông không tha mà ôm lấy đùi hai người. Trong cơn giận dữ, Diệp Diễm đập gãy cánh tay của mấy người máy, chúng lại không hề cảm thấy đau, dùng răng cắn ống quần Diệp Diễm. Diệp Diễm giận dữ, nắm lấy một thân thể người máy, quăng mạnh đi. Đồng tiên sinh vốn đang hút thuốc lá ở góc hoang hốt hết lên một tiếng, bị nện trúng, ngã xuống đất không thể nhúc nhích.

Trình Thanh Lam cũng không khá hơn chút nào. Quần dài bị người máy ngoan cố kéo thành vết rách dài ngoằn, để lộ bắp chân cân đối trắng như tuyết nổi bật trên đôi ủng quân nhân màu đen, ngay cả Diệp Diễm cũng phải dừng lại nhìn một lát. Khó khăn lắm mới thoát khỏi người máy, lại bị Đồng phu nhân bắt chợt nhào ra ôm trọn vào lòng, Trình Thanh Lam cảm thấy toàn thân tê dại. “Soạt!!!” một tiếng, Đồng phu nhân đã hưng phấn cởi áo khoác của Trình Thanh Lam ra, để lộ bắp vai và cánh tay mảnh khảnh trắng nõn. Trình Thanh Lam cảm thấy hai tay mảnh khảnh trước ngực thật sự làm người ta giận sôi, không để ý đối thủ là phụ nữ mà đâm mạnh lên mặt Đồng phu nhân!

Đồng phu nhân bị cô đâm mạnh mà ngã văng ra, đụng lên tường, kêu đau oai oái.

Diệp Diễm dắt tay Trình Thanh Lam: “Đi!”

Hai người chạy như bay trên đường, bởi vì tiếng đánh nhau vang quá lớn mà có không ít người từ quán bar khác lao đến quán bar 2012. Họ lại không dám chạy trốn quá nhanh, cuối cùng đã tới khúc quẹo ở đầu phố, đến đại lộ.

Vội vã đi trên quãng đường dài phía trước, Diệp Diễm đã mất mũ trong lúc đánh nhau, hai người cúi thấp đầu. Sau lưng vang lên tiếng kêu gào. Diệp Diễm khẽ ngẩng đầu lên thấy hai chiếc xe của của đội người máy canh gác ven đường, ba người máy nhìn về phía hai người, ánh mắt hờ hững.

Nếu như bị phát hiện thì sao? E rằng sẽ bị đội canh gác bắt đi vì gây gỗ, không ổn chút nào! Lòng Trình Thanh Lam chùng xuống.

Mặt cô chợt bị ngón tay thô ráp bắt lấy, mặt Diệp Diễm áp tới tức thì, hôn cô nồng nhiệt. Trình Thanh Lam hé mắt, nhìn sang từ gò má Diệp Diễm, đội người máy canh gác đã thôi không nhìn chăm chú vào hai người.

Tiếng kêu gào sau lưng vẫn không ngừng, môi Diệp Diễm rời đi, anh dùng áo khoác ôm lấy thân thể Trình Thanh Lam, che kín làn da trắng ngần làm người khác chú ý. Hai người đi tiếp về phía trước, quẹo vào một ngõ nhỏ, nhà thứ hai mang bảng hiệu “Hotel”, hai người tiến vào.

Cạnh cửa là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, diện mạo bình thường, ngẩng đầu quan sát hai người: “100 đồng một đêm!” Diệp Diễm cởi đồng hồ trên tay trái đưa cho cậu ta.

Trình Thanh Lam đau lòng nhìn thiếu niên vui mừng nhận lấy chiếc đồng hồ có chức năng siêu khủng, có thể thực hiện video call, phát sóng điện từ gây nhiễu. Cô vẫn hi vọng còn chiếc đồng hồ giống cái của Diệp Diễm! Lại lập tức bị Diệp Diễm kéo vào thang máy lên tầng ba, đi vào một phòng, sau đó khóa trái cửa lại.

Tiếng kêu gào đeo đẳng hai người xa dần, ngoài phòng yên tĩnh trở lại.

Từ lúc vào phòng Trình Thanh Lam vẫn lo lắng dán lên nghe nghe động tĩnh bên ngoài, lúc này mới yên tâm xoay người: “May quá, họ đi xa rồi.”

Đèn phòng chợt sáng. Đây là nhà nghỉ bình thường ở Nam Thành. Chiếc giường trắng noãn khổng lồ, ánh đèn sáng trưng xuyên thấu từ bốn bức tường, màn hình LCD khổng lồ màu lam nhạt giữa không trung. Trang thiết bị cũng không quá kém. Sau giường còn có ban công, có thể thấy ánh sáng lượn quanh những cái cây ngoài cửa sổ.

Diệp Diễm ngồi trên giường, nhìn Trình Thanh Lam. Bởi vì mới vừa đánh nhau, mái tóc ngắn màu đen của anh hơi rối, tăng thêm vẻ bất kham. Gương mặt kiên nghị lạnh lùng không lộ vẻ gì, đôi mắt như màn đêm, nhìn xoáy vào Trình Thanh Lam. Có lẽ là bởi vì thói quen của quân nhân mà lưng của anh thẳng tắp, hai tay đặt trên bắp đùi thon dài thẳng tắp.

Ánh mắt anh lướt qua mái tóc đen dài mượt cũng rối tung của Trình Thanh Lam. Mặt cô hơi đỏ, nhiều chỗ quần áo bị xé rách, thân thể trắng noãn như ẩn như hiện.

Trình Thanh Lam thấy hằn kết của Diệp Diễm giật giật, đột nhiên cảm thấy đáng vẻ của anh hình như có gì đó không ổn, về phần cái gì không ổn, dù sao cũng khiến cô hoảng loạn.

Trình Thanh Lam vội vàng cười ha ha xuất chiêu đổi chủ đề quen thuộc: “Hai người kia thật sự kỳ quái, đúng là thần kinh! Lại còn đặt tên quán bar là 2012, ra vẻ huyền bí, phải không? Ừm, cũng mười giờ rồi đấy, chúng ta phải về chưa?”

Lần này, Diệp Diễm không tiếp lời.

Ánh mắt anh dọc theo bắp chân bóng loáng trắng noãn đi lên dần, không thể khống chế mà hơi dừng lại, cuối cùng rời về khuôn mặt tinh khiết trắng bóc của cô. Đôi mắt thâm trầm, bình tĩnh mà kiên định nhìn thẳng vào cô.

“Lại đây.” Anh nói, giọng hơi khàn.

34. Chương 34: Anh Yêu Em

“Lại đây” Anh nói, giọng hơi khàn.

Trình Thanh Lam ngẩn người gần năm giây đồng hồ, biết thừa còn cố hỏi: “Tới...tới làm gì?”

Diệp Diễm im lặng, ánh mắt kiên định: “Bây giờ về vẫn còn sớm, Giai Tân chưa chắc đã đến. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một lát.”

Nhìn bộ dạng của anh, một kẻ chưa hiểu nhiều về phương diện nào của chuyện nam nữ như Trình Thanh Lam, lại mang tâm lý may mắn tin tưởng rằng anh chỉ muốn cô “nghỉ ngơi” một lát thôi. Cô đi đến, cách anh khoảng một mét, ngồi xuống bên cạnh anh: “Phù, mệt thật đấy. Nhưng mà hôm nay rất vui, cuối cùng cũng thấy được thế kỉ XXIII...”

Nửa câu sau bị thay thế bởi một hơi thở khác, vai Trình Thanh Lam bỗng hơi đau, thân thể ngã xuống giường, bóng dáng cao lớn của Diệp Diễm chắn đi ánh sáng. Hai tay anh giữ chặt Trình Thanh Lam, hai chân quỳ giữa hai chân cô.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh, Trình Thanh Lam chỉ thấy đôi mắt đen thẳm kia như có cái gì đó đang thiêu đốt, sắc bén vững vàng nhìn chằm chằm vào cô. Ngay sau đó, anh liền cúi mặt xuống, mang theo hơi thở tinh khiết mà nóng bỏng của đàn ông, trong nháy mắt bao phủ lấy cô. Anh thành thạo cạy mở môi cô.

Bả vai và cánh tay Trình Thanh Lam bị giữ thật chặt, không cách nào nhúc nhích. Trái tim trong lồng ngực đập thình thịch liên hồi. Hơi bối rối, cũng hơi sợ hãi. Họ vẫn thường xuyên thân mật, mỗi lần anh đều khiến cho cô mãi lâu sau cũng không thể bình tĩnh nổi. Thế nhưng, đây vẫn là lần đầu tiên họ thân mật ở một nơi nguy hiểm như...ở trên giường.

Diệp Diễm vẫn theo thói quen là người dẫn dắt, mỗi lần thân mật anh tiến công hết như tác phong chiến sĩ của mình, kiên định, chính xác, mạnh mẽ. Hôm nay thân thể cô lại bị anh khống chế đến mức không nhúc nhích nổi. Mặc dù lúc này môi của anh cũng chỉ lưu luyến nơi môi lưỡi và hai má của cô, cô lại cảm thấy căng thẳng hơn bất cứ lần thân mật nào trước đây. Như vậy không phải trạng thái “mặc chàng xử lí” sao?

“Anh buông em ra...” Khi đầu anh tựa vào nơi xương quai xanh của cô, cô mới vất vả lên tiếng “Đau quá...”

Lực nắm trên tay nhẹ lại một chút, nhưng vẫn không buông ra. Đầu của Diệp Diễm tựa vào đầu cô, hơi thở phả vào tai cô, ngậm lấy vành tai cô, nhẹ nhàng cắn mím.

Kích thích tê dại không chịu nổi từ từ trào dâng nơi vành tai, Trình Thanh Lam run run, cảm thấy sự ngứa ngáy tê dại mau chóng lan rộng từ vành tai đến những nơi khác trên cơ thể.

“A...” Khẽ than một tiếng, Trình Thanh Lam bị chính tiếng kêu mềm mại của mình làm hoảng sợ, nhưng lại cảm thấy thân thể của Diệp Diễm dừng lại một lát, sau đó động tác của răng môi lại càng nhanh hơn, mạnh hơn, khiến cô hơi đau.

“A, anh buông...” Trình Thanh Lam nghe thấy giọng nói yếu ớt của mình mà chỉ muốn đánh mình mấy cái, sau đó lại hắng giọng nói: “Anh không buông thì làm sao em ôm anh?”

Lực nắm trên cánh tay chợt biến mất, thay vào đó đôi tay lại di chuyển xuống hông cô, siết chặt. Hông cô bị nâng lên, buộc phải dán sát vào bộ phận kia của anh. Trong lòng Trình Thanh Lam run rẩy, vật cứng nóng rực dính sát vào người qua lớp quần khiến cô hơi khó chịu.

Chẳng lẽ anh muốn cô ngay lúc này?

Áo khoác và quần dài trên người Trình Thanh Lam không biết bị anh kéo ra từ bao giờ, ném trên giường. Trên người cô chỉ còn chiếc quần ngắn và áo hai dây luôn theo bên người che đi nơi bí mật nhất của mình. Diệp Diễm chợt cúi đầu, hôn cô nồng nhiệt, đồng thời bắt lấy một tay cô, dẫn dắt xuống phía dưới của hai người mà tìm kiếm.

Trình Thanh Lam bị hôn đến mức mềm nhũn cả người, vừa nóng bỏng vừa kích thích, mà thân thể người đàn ông đang ôm lấy cô cũng cực nóng. Anh hôn cô, ngăn trở tầm mắt của cô, nhưng cô vẫn phát giác ra tay của cô đang bị anh dẫn dắt xuống phía dưới.

Hình như anh đang muốn cô chạm vào.... Tay cô đang bị anh nắm chặt bắt đầu hơi run. Chẳng qua là di chuyển có một chút thôi lại khiến cho nhịp tim của cô gần như tăng gấp đôi!

Song cô lại không đụng phải vật thể nóng bỏng như trong tưởng tượng, anh bỗng nhiên buông tay cô ra. Trình Thanh Lam cảm thấy phần dưới chợt lạnh, chiếc quần phải cần dấu vân tay của cô mới có thể cởi ra, sau khi ngón tay cô lướt qua, đã được anh thành công tận dụng cơ hội kéo xuống tận đầu gối!

Trình Thanh Lam cảm thấy có một dòng máu nóng dâng lên đầu, muốn che lại theo phản xạ có điều kiện nhưng đã không kịp. Diệp lão đại nhanh tay lẹ mắt lấp lại chiều cũ, anh dùng một tay bắt lấy tay cô, thuận

thể cố định tay cô trên đỉnh đầu. Chắc hẳn đây là tư thế yêu thích của vị lão đại có thói quen nắm chắc mọi thứ trong tay.

Ánh mắt Diệp Diễm dần dần dời xuống dưới, dừng lại, như thể đang đánh giá một vật trân quý nào đó. Trình Thanh Lam cảm thấy mặt mình nóng đến mức sắp bốc cháy: “Đừng nhìn....”

Cái đầu thích suy nghĩ lung tung của cô lại nhớ tới, khi cô lên mạng lướt qua các diễn đàn, có người nói, nếu người đàn ông ở trên giường nói với cô “Chỉ ôm em thôi, nhất định không làm”; “Chỉ để vật kia ở ngay cửa vào của em thôi, nhất định không làm” hoặc là “Chỉ tiến vào một chút thôi, nhất định không làm”..... Mấy lời như thế, cô nhất định không nên tin. Bởi vì phần lớn đàn ông sẽ nửa dụ dỗ nửa lừa gạt, cuối cùng nhất định sẽ làm!

Trình Thanh Lam đưa ra quyết định, nếu Diệp Diễm nói chỉ muốn đặt ở cửa vào hay chỉ muốn vào một chút thôi hay chỉ là xem một tý thôi.... Cô cũng nhất định không được thỏa hiệp!

“Anh....Anh muốn làm gì?” Trình Thanh Lam bị anh nhìn chằm chằm bằng ánh mắt mãnh liệt, run rẩy hỏi.

Diệp Diễm không thèm ngẩng đầu lên, vẫn nhìn thẳng về nơi kia, giọng nói kiên định vững vàng: “Làm!”

Trình Thanh Lam “....”

Đôi khi, phản kháng là vô dụng. Hơn nữa cũng chỉ có lời nói là mang ý phản kháng, trong khi ý chí đã khuất phục, thân thể cũng đã đầu hàng, âm thanh phản kháng này cũng chỉ kích thích ý chí chiến đấu của đàn ông thêm mãnh liệt. Hiển nhiên, Trình Thanh Lam, kẻ đang toàn thân nóng rực, hai mắt mê mẩn, đầu óc mông lung, miệng khê khê: “Đừng...” vẫn không hề biết rõ đạo lý này.

Hai mắt của Diệp Diễm đen láy một cách lạ thường, nhìn gương mặt lúc đỏ lúc trắng của người con gái đang giãy giụa chống cự trong lòng mình, Diệp Diễm kiên nhẫn ép người xuống, buông hai tay đang giữ chặt tay cô ra - dù sao cô cũng đã mềm nhũn đến mức không còn tí sức lực nào. Anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, vén mấy sợi tóc đang bám trên gò má cô ra sau, sau đó dịu dàng hôn lên tóc cô “Đừng sợ, Lam. Khi trở lại vùng đất chết, chúng ta kết hôn...”

Trình Thanh Lam gật đầu qua quýt, không ngờ phía dưới chột đau nhói, vật cứng khổng lồ đã đi vào không ít. Lòng cô hoảng hốt, cau mày: “Đau...”

“Nhịn một lát thôi, sắp không đau nữa rồi...” Anh nói nhỏ bên tai cô, “Thật ư?” Một cái tay khác của anh lần mò xuống dưới, chuẩn xác tìm được vị trí nào đó, nhẹ nhàng vuốt ve. Sự vuốt ve của anh khiến bụng của người con gái trong lòng kích thích đến run rẩy kịch liệt, “A...”

Động tác của tay anh càng lúc càng nhanh, sắc mặt của người con gái trước mặt lại vô cùng mê say, hai má đỏ hồng óa hoa đào nở rộ.

“Lam...” Anh cúi đầu gọi cô, rồi bất chợt thẳng người vùi sâu vào trong cơ thể cô! Toàn thân cô căng thẳng, hai tay bắt lấy vật áo cởi cúc để lộ phần nửa lồng ngực của anh.

“Diễm....” Giọng của cô thật trầm, mang theo chút nức nở, khiến cho anh cũng phải mềm lòng. Anh đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô để dễ dàng xâm nhập. Cảm giác bị bao vây khiến anh vô cùng rung động, cảm giác nóng bỏng từ nơi này lan ra khắp người.

Diệp Diễm khê thở dài, vùi đầu vào mái tóc đen mềm của cô.

Mà cảm giác đau nhói xa lạ kia khiến cho Trình Thanh Lam không nói được tiếng nào. Đường như rất khó chịu, nhưng đường như lại rất thảo mái. Xa lạ, kỳ lạ, kích thích, đau đớn, sai trái..... cảm xúc gì cũng có, thế nhưng, cô lại....không muốn anh dừng lại.

Diệp Diễm chỉ dừng lại khoảng hai giây, vật cứng nóng rực bắt đầu chậm rãi ra vào thật sâu trong cơ thể cô. Đầu Diệp Diễm vùi sâu trong tóc cô, thân thể của anh còn nóng hơn cô. Anh ôm rất chặt, lồng ngực của anh cũng khê run rẩy.

Dần dần, cảm giác đau đớn giảm bớt, thay vào đó là sự khoan khoái kì diệu mà xa lạ truyền đến từ nơi hai người kết hợp kia.

Tốc độ của anh cũng dần tăng nhanh, sức lực cũng càng lúc càng mạnh, chẳng qua đầu anh vẫn vùi vào mái tóc nơi vai cô, giống như một con thú ngủ đông đang thức dậy.

Sự vui thích từ thân thể càng ngày càng rõ ràng, Trình Thanh Lam nắm chặt áo anh, thân thể của anh nóng hổi lạ thường, hơi thở dần ông vô cùng dễ chịu. Trình Thanh Lam rất cực, rất cực không thể nhịn được nữa, nhẹ nhàng cắn lấy bờ vai anh. Nơi cửa vào vô cùng mềm mại bao trọn lấy sức mạnh của anh. Nhận thấy cử động của cô, thân thể anh chỉ dừng lại một chút, sau đó tốc độ lại càng nhanh.

Tuy gần như cắn anh để phát tiết nhưng vẫn không thể nào giảm bớt cảm giác kịch liệt từ thân thể. Anh vẫn duy trì tốc độ, cảm giác sưng tấy từ giữa hai chân càng lúc càng mãnh liệt, nhưng đầu óc lại dần dần mơ hồ. Ánh sáng màu trắng bạc trong phòng dần trở nên mờ ảo, bóng cây ngoài cửa sổ dường như đang đung đưa.

Đột nhiên cơ thể có cảm giác tê dại vô cùng, thân thể Trình Thanh Lam run lên, anh nhận thấy được, càng ôm chặt cô, động tác lại thêm phần kịch liệt. Sự tê dại biến thành dòng suối ấm áp, không chỉ khiến người ta run sợ, còn cuốn theo cảm giác như điện giật. Từ nơi nào đó trong thân thể, niềm hân hoan vừa nhanh vừa mạnh dần dần trào dâng! Trình Thanh Lam kẹp chặt hai chân, thế nhưng không cách nào ngăn cản sự tiến bước của anh, cảm giác này trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, khiến cô không cách nào chạy trốn, thân thể cô hơi cong lên, không thể kiềm chế mà phát ra tiếng kêu thống khổ như loài thú nhỏ.

Anh biết cô đã lên đỉnh, hai cánh tay lại càng siết chặt ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô.

Giọng nói quyết tuyệt mà ảm đạm đột nhiên vang lên bên tai cô.

“Trình Thanh Lam, anh yêu em.”

Trình Thanh Lam đang đắm chìm trong khoái cảm chợt sững sờ. Động tác của người phía trên càng lúc càng nhanh khiến cho cảm giác tưởng như đã lui dần kia lại trào dâng. Thế nhưng, thế nhưng, sự rung động vô tận trong lòng lại càng mãnh liệt hơn niềm hân hoan của thân thể.

Câu nói kia cũng là một câu nói rất đối bình thường, nhưng lại là câu nói anh yêu em đầu tiên của anh.

Cô chậm rãi vòng tay ôm lấy anh - người mà không biết đã dần xuất hiện bộ lông rậm rạp xen kẽ vàng đen trên ngực từ lúc nào. Tay cô run rẩy, hốc mắt không khỏi nóng lên, những giọt nước mắt nóng hổi bắt chợt chảy xuống.

Thì ra là như vậy, cô mơ màng nghĩ. Trước kia, cô kiên định không để cho bạn trai vượt qua phòng tuyến cuối cùng. Mặc dù ở bên Đinh Nhất cũng hơi động lòng nhưng cô lại vẫn dùng lí trí trốn tránh tình ý của anh. Thế nhưng, thì ra không phải vậy, không phải do cô kiên định, cũng không phải do cô tràn đầy lí trí, chẳng qua là cô còn chưa gặp được người có thể khiến cô mất đi lí trí, có thể khiến cô không thể nào giữ vững được sự kiên định!

Kể từ sau khi gặp được người này, kể từ khi bán thú này ngây dại nhìn vào thân thể trần trụi của cô, tất cả lí trí đều như tan thành mây khói. Không cảm lòng được, không cảm lòng được gần như là đánh cược mà đáp ứng làm người phụ nữ của anh; cũng không cảm lòng được, không cảm lòng được ngay tại giây phút này, ôm anh thật chặt, cho anh tất cả những gì anh muốn.

Chợt giật mình thấy nước mắt của cô khi mặt hai người kề sát nhau, Diệp Diễm hơi ngẩng đầu, bộ lông vàng dài mềm mại đã xuất hiện khắp đầu và bờ vai anh, răng nanh cũng lộ ra giữa làn môi, đôi mắt tròn đen lấp lóe lên ánh đỏ. Gương mặt thô kệch của loài mãnh hổ lại vô cùng anh tuấn hơi hoảng hốt, cách cô khoảng nửa tấc.

“Tại sao lại khóc?” Động tác phía dưới của anh cũng dừng lại, dù anh vẫn còn trong trạng thái sưng tấy khó chịu.

Trình Thanh Lam lắc đầu, vươn tay ôm lấy cổ của bán thú, nói từng từ từng chữ: “Diệp Diễm, em yêu anh.” Đúng vậy, em yêu anh, những lời này vừa nói ra cũng làm chính bản thân cô xúc động vô cùng.

Mà em rơi lệ bởi vì trước kia em không hề biết, ở niên đại xa lạ mà nguy hiểm này, tình yêu thấu hiểu lẫn nhau thì ra cũng đầy chua cay như thế.

Màu đỏ như máu trong đôi mắt thú lại càng đậm, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đè nén, chuyển động phía dưới lại bắt đầu. Đôi mắt đắm lệ của Trình Thanh Lam mờ lung, nhưng lại nở nụ cười: “Anh.... Phía dưới của anh hình như....” to ra....

“Thoải mái không?” Răng nanh lạnh băng chợt lóe lên.

“Vẫn được....” Mặt cô nóng đến mức có thể nấu nước!

“Xin lỗi...” Mồ hôi anh nhỏ giọt, “Bán thú, có thể sẽ lớn hơn một chút....”

Đâu chỉ là một chút?

Bóng đêm sâu thẳm, vốn là gian phòng mát mẻ thư thái nhưng hai người lại mồ hôi đầm đìa. Cuối cùng Diệp Diễm cũng dừng lại, trán đầy mồ hôi, ôm cô vào lòng. Dĩ nhiên Trình Thanh Lam cũng có kiến thức thông thường, thế nhưng sau khi kết thúc, cái kia của bán thú sao lại không từ từ nhỏ đi theo những gì cô biết?

Trời ạ....

Anh để cô nằm trên cánh tay mình, tay kia ôm ngang hông cô, đôi mắt đỏ đen của loài thú nhìn chằm chằm vào cô, đôi môi hơi dày hơn thường ngày kề sát môi cô. Lòng trên mặt anh khiến cô hơi nhột, răng nanh thô lạnh dán vào mặt cô.

“Haiz, mấy giờ rồi?” Trình Thanh Lam đột nhiên nhớ đến vấn đề nghiêm trọng này, vội vàng lấy đồng hồ đeo tay để bên giường của mình.

Mười hai rưỡi! Thời gian hẹn là mười hai giờ! Muộn nửa tiếng rồi!

Trình Thanh Lam vội vàng muốn ngồi dậy, lại bị anh ôm chặt trong lòng.

“Chúng ta đi mau!” Trình Thanh Lam vội la lên, “Trần Giai Tân chắc đã đến rồi.”

Diệp Diễm làm như không nghe thấy, bỗng nhiên chui vào trong lòng cô, nói không rõ tiếng: “Để cậu ta đợi.”

Trình Thanh Lam ngẩn ngơ, phải biết rằng Diệp lão đại từ trước đến nay là người rất đúng giờ! Nhưng bây giờ....

Quả nhiên tình dục làm lí trí không tỉnh táo! Trình Thanh Lam bất chợt bị sự nồng nhiệt của anh làm cho choáng váng, khó nhọc nói: “Diệp lão đại, anh rất có tiềm năng làm hôn quân!”

Diệp Diễm cười trầm thấp, nhưng vật cứng vẫn còn trong cơ thể cô bỗng nhiên khiến cô cảm thấy nó lại càng sưng lên. Quả nhiên, môi lưỡi của người kia sau khi thỏa mãn liền rời khỏi ngực cô, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú. Bộ dạng này thật là....

Không được! Nếu còn tiếp tục như vậy sẽ làm trễ nải thời gian, máy cảm ứng từ sẽ mất tác dụng! Quá nguy hiểm! Trình Thanh Lam khê cắn răng, trước khi anh lại tiếp tục tấn công mãnh liệt thêm đợt nữa thì nói bằng giọng điệu vô cùng chính nghĩa: “Người em bắn quá, muốn tắm!”

Bán thú hơi sững sờ, ánh sáng đỏ trong mắt thú càng đậm: “Tắm?”

Trình Thanh Lam quả thật muốn đi tắm. Thân dưới vừa nhơn nhớt vừa đau nhức. Cô nghĩ tắm cũng không mất nhiều thời gian, lại có thể nhẹ nhàng khoan khoái trở về Nam Thành.

Thế nhưng, bồn tắm trong gian phòng này lại đặt trên ban công gần như trống trải. Được rồi, mặc dù cô biết bên ngoài sân thượng không thể nhìn thấy bên trong, nhưng khi bị bạn Diệp Diễm cưỡng chế ôm vào lòng, dùng khăn lông lau từng chút một, còn dùng bộ phận nào đó của anh lau rửa từng tắc trên người cô, cô mơ màng nhìn những máy bay bên ngoài và cả những bóng người ngồi ngay ngắn trong những chiếc xe công cộng thì cảm thấy quần bách vô cùng!

Thế nhưng Diệp lão đại hiển nhiên rất thích đề nghị tắm này. Mặc dù anh vẫn im như hũ nút, nhưng với thể lực gần như hoàn mỹ của anh và cái thứ rõ ràng vẫn đang ngẩng cao đầu kia, cuối cùng anh ôm cô ngồi trong bồn “tắm rửa” gần một giờ.

Đã một rười sáng.

Còn khoảng một tiếng nữa là máy cảm ứng từ mất hiệu lực. Sau khi tính thời gian còn lại, Diệp lão đại liền vươn cánh tay dài, ngăn chặn Trình Thanh Lam - kẻ đang có ý định thừa dịp anh không chú ý nhảy đến góc tường mặc quần áo.

Cho nên Diệp lão đại, người từ năm mươi lăm tuổi đã trải qua đợt huấn luyện kĩ xảo tại trường, liền yên lặng đi tới, trở mình Trình Thanh Lam lại, làm cô cong mình chống hai tay lên tường. Bàn tay thô ráp vung văng ôm lấy hông cô, lồng ngực nóng rực dính sát vào lưng cô.

Lại một giờ nữa....

Trình Thanh Lam mềm nhũn cả người, được Diệp lão đại ôm vào lòng ngồi ở bên giường, khó có lúc dịu dàng hỏi: “Có muốn tắm nữa không?”

Trình Thanh Lam lắc đầu, toàn thân không còn tí sức lực nào: “Lão đại, đừng như vậy được không, em mới lần đầu mà...”

Bán thú im lặng vài giây, bắt lấy tay cô. Cánh tay nhỏ bé mềm mại được bàn tay ngăm đen nhiều lông nắm lấy, dẫn dắt về nơi nào đó vẫn đang ngang nhiên đứng thẳng trên người anh, để những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của cô bao trùm.

“Anh xin lỗi. Lâu quá không làm rồi.” Giọng nói của anh hơi mang ý xin lỗi, “Hơn nữa hiện giờ đang là người thú...”

Nghe giọng nói khàn khàn như đang đè nén của anh, Trình Thanh Lam vừa hồi lại sức lực lập tức mềm lòng. Chợt nhớ đến chuyện gì, trái tim đập thình thịch. Nhìn bộ dáng ẩn nhẫn của anh cô lại đau lòng. Cho nên bắt buộc mình phải lấy dũng khí, bàn tay nắm chặt lấy, nghe thấy hơi thở của anh trở nên nặng nề hơn.

“Haiz, bán thú, em cũng từng xem mấy loại phim này...” Cô cúi thấp đầu, đỏ mặt, “Hồi còn học đại học, bị bạn cùng phòng dạy hư, có xem mấy lần.”

“Phim gì...” Bàn tay nhỏ bé mềm mại không thành thạo nắm lấy anh, lại khiến anh rung động vô cùng.

“Aizz, chỉ xem thôi!” Cô ngẩng đầu, đôi mắt có ánh sáng kì dị, “Chính là mấy phim của Nhật Bản, dạy người ta làm như thế nào...”

Bán thú hít sâu một hơi, đêm nay cô nhiều lần lên đỉnh, mà anh chỉ được có ba lần. Nhưng đây là lần đầu quai hàm kiên định của anh bật ra những âm thanh vừa thống khổ lại vừa vui vẻ như thế.

Anh có phần không tin nổi nhìn thân thể người con gái trắng nõn bóng loáng kia, thành kính mà ngưỡng ngừng quỳ gối giữa hai chân anh, vùi mặt vào vùng rậm rạp màu đen kia, đôi môi đỏ mọng phát sáng như có ánh nước ngậm lấy anh, chậm chạp lên xuống. Sắc đẹp quyến rũ, cảm giác mê người tê dại này khiến anh sắp phát điên!

“Ưm...” Gầm lên một tiếng như loài thú, anh vươn bàn tay có móng vuốt sắc nhọn giữ chặt lấy đầu cô, tiến vào càng sâu, càng sâu hơn. Cô cũng dần tìm được vị trí kia của anh, đầu lưỡi nhỏ nhỏ nghịch ngợm liếm láp, nhưng khuôn mặt đã đỏ đến mức không nhận ra nữa. Anh không nhận được kêu một tiếng, tóm chặt lấy mái tóc dài sau gáy cô, khiến cho động tác của cô nhanh hơn.

Tốc độ lên xuống càng mau, cổ cô càng sâu, thân thể bán thú chợt cứng đờ, đột nhiên rút ra rồi phóng thích. Ngay cả người kiên cường như anh cũng phải ngồi yên một lát mới có thể trấn định nhìn người con gái trước mặt.

Mà cô quỳ gối bên giường, gương mặt xinh đẹp ngẩng lên nhìn anh, vẻ mặt ngưỡng ngừng nhưng hai mắt lại sáng ngời vô cùng.

Bán thú chậm rãi đưa tay, ôm chặt cô vào lòng.

Ba giờ năm mươi phút.

Tại bình nguyên ở phía Nam vùng đất chết, lưới điện cao thế cách quân đội Nam Thành khoảng một nghìn mét, đã đứng trong khoảng cách an toàn.

Trên con đường nhỏ tối đen, truyền đến tiếng bước chân và tiếng cười. Hai bóng người vượt qua bóng đêm đi tới. Đi vài bước, bóng dáng cao lớn dừng lại, ôm chặt lấy người con gái bên cạnh, hai bóng người kề sát nhau dưới ánh trăng. Người con gái được anh hôn nồng nhiệt, mặt đỏ đến tận mang tai, vất vả đẩy anh ra, lại bị bán thú vẫn chưa hoàn toàn khôi phục hình người kia si mê nhìn ngắm.

Cô gái cười, kiễng mũi chân hôn lên răng nanh của bán thú. Hô hấp của bán thú hơi chậm lại, làn môi dày hơi mở ra, gần như bao trùm đôi môi nhỏ xinh của cô.....Nụ hôn sâu đậm lâu vô cùng, khiến cô gái xúc động trong khoảng thời gian dài.

“Lão đại.” Một giọng nói quen thuộc hơi khàn vang lên trong cơn gió đêm.

Động tác của bán thú dừng lại, kéo người con gái vào bên trong áo khoác màu đen của mình theo phản xạ có điều kiện, ngược mắt nhìn.

Trần Giai Tân mặc đồ đen đứng ở phía cuối đường mòn cách đó khoảng năm sáu chục mét, anh ta chậm rãi bước đến, gương mặt vốn tuấn lãng nhưng dưới ánh trăng lại hơi bàng hoàng.

Diệp Diễm hiếm khi thấy vẻ mặt này của Trần Giai Tân. Anh và Trình Thanh Lam đồng thời nhìn vẻ mặt vô cùng ảm đạm của Trần Giai Tân. Mà bước chân của Trần Giai Tân nhanh dần lên, cuối cùng gần như chạy vọt đến trước mặt hai người.

“Lão đại.” Anh nhìn Diệp Diễm, mặt xám như tro tàn, “Zombie tới.”

“Cái gì?” Diệp Diễm buông Trình Thanh Lam ra, ánh mắt lạnh băng.

“Vừa mới nhận được tin từ thành trì phía Bắc báo cáo về.” Giọng nói của Trần Giai Tân chưa bao giờ ngờ ngàng như vậy, “Hàng ngàn Zombie, bảy giờ tối qua đã phát động tấn công, quân tiên phong vượt qua bức tường ngăn cách, đánh vào vùng đất chết!”

35. Chương 35: Đưa Vào Chỗ Chết

“Vừa mới nhận được báo cáo của An Trì ở biên giới phía Bắc.” Giọng nói của Trần Giai Tân chưa bao giờ ngờ ngàng như vậy, “Bảy giờ tối qua hàng ngàn Zombie đã tấn công, quân tiên phong vượt qua bức tường ngăn cách, đánh vào vùng đất chết!”

Diệp Diễm đứng bên cạnh trầm giọng nói: “Nói rõ đi.”

Trần Giai Tân dường như bị sự bình tĩnh của Diệp Diễm tác động, giọng nói cũng trở nên ổn định hơn: “Lần trước bảy người kia trốn vào vùng đất Zombie vẫn chưa chết, bọn chúng vượt qua tường Zombie, mở cửa lớn để toàn bộ quân Zombie tiến vào. Zombie đều được trang bị đầy đủ, tấn công bằng hình thức tác chiến số đông. Hiện giờ số lượng Zombie vượt qua tường đã lên đến hai nghìn!”

Có quân đội nào có thể đáng sợ hơn Zombie - một đội quân không hề biết đau đớn sợ hãi, lại vô cùng đói khát?

“Sao lại như thế?” Trình Thanh Lam lẩm bẩm, tại sao bảy người kia lại đột nhiên có thể khống chế Zombie?

Khống chế Zombie...

Khống chế...

Khống chế bằng sóng điện não!

Trình Thanh Lam chợt nhớ tới Đinh Nhất cũng đã từng khống chế đội quân chó dữ bằng sóng điện não. Không biết.... bọn người kia có kỹ năng tương tự như vậy không?

Không đúng. Trong quân của Diệp Diễm cũng có mấy chiến sĩ đã từng học kỹ năng khống chế động vật, nhưng họ đều giống Đinh Nhất, không thể khống chế Zombie. Bởi vì Zombie dù thể nào thì vẫn từng là người, khống chế chúng quả là một vấn đề nan giải, nếu không Nam Thành đã cử người đến khống chế chúng từ lâu rồi.

Thế nhưng bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, bảy người kia đã làm được! Như vậy tức là họ có kĩ thuật không chế sinh vật vượt xa tất cả mọi người!

Nhưng tại sao lúc đầu họ không sử dụng tuyệt chiêu này? Ngược lại còn bị Diệp Diễm đuổi đánh thê thảm như thế?

Không hiểu nổi! Cô dần lại sự nghi ngờ trong lòng, cùng Trần Giai Tân nhìn về phía Diệp Diễm đang im lặng.

Bán thú thống trị vùng đất chết vẫn cứ im lặng, răng nanh bén nhọn dưới ánh trăng càng lộ vẻ lạnh lùng. Một lúc lâu sau, anh nhìn Trần Giai Tân, đôi mắt thú đã trở thành màu đen sâu thẳm tiêu điều.

“Hạ lệnh lập tức, cho đội cảnh vệ của tôi gia nhập tiền tuyến.”

Trần Giai Tân lập tức xen vào: “Sếp, đó là lực lượng tinh nhuệ nhất của chúng ta!”

Đội cảnh vệ của Diệp Diễm đều là những chiến sĩ ưu tú nhất, hơn nữa còn là những người chịu trách nhiệm những nhiệm vụ mấu chốt hoặc bảo vệ Diệp Diễm. Bị phái đến tiền tuyến làm vật hi sinh là chuyện chưa bao giờ xảy ra!

Diệp Diễm nhìn Trần Giai Tân bằng ánh mắt lạnh lùng, lắc đầu đầy kiên định: “Không chỉ riêng đội cảnh vệ. Hạ lệnh cho tất cả quân đội ở Trung bộ, Nam bộ và vùng ven biển phải di chuyển ngay trong vòng một giờ, tập trung ở tiền tuyến bằng tốc độ nhanh nhất! Hạ lệnh cho Chu Tử, Đinh Nhất, An Trì đều phải tham gia vào quân đội ở Bắc bộ, trong vòng ba giờ tiêu diệt toàn bộ số Zombie đang vượt tường, đóng cửa lớn lại!”

Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân đều kinh hãi vì hiệu lệnh này. Huy động toàn bộ binh lực các nơi tấn công, cho dù là ở trận quyết chiến với Zombie hai năm trước cũng không đến mức như thế. Như vậy thì quân đội sẽ không còn đường lui. Mặc dù Nam Thành và vùng đất chết thủ thế suốt hai năm vẫn bình an vô sự, nhưng lúc này nếu có bất kì kẻ nào lên lút đâm một dao thì điều chờ đợi họ chính là vận mệnh toàn quân bị tiêu diệt!

Quả nhiên, đối với Diệp Diễm mà nói, cuộc chiến này còn nghiêm trọng hơn hai năm trước rất nhiều!

Trần Giai Tân chỉ sững sốt một giây, lập tức lấy thiết bị truyền tin truyền lệnh khẩn cho quân đội.

Trình Thanh Lam và Diệp Diễm đã lên xe. Ba người lập tức chạy xe với tốc độ cao về phía Bắc. Bởi vì tốc độ quá nhanh mà xe có hơi xóc nảy. Người Trình Thanh Lam đau nhức, nhưng giờ đây phải lúc lo lắng mấy chuyện này? Diệp Diễm lạnh lùng không có một nụ cười, tàn nhẫn nhìn thẳng về phía trước.

Cô đưa tay, nắm lấy tay anh.

Anh lập tức nắm ngược lại.

Anh trầm giọng nói: “Toàn lực tiến lên, đoạt lấy thời cơ thì còn có năm mươi phần trăm cơ hội đánh đuổi bọn Zombie. Nếu không, toàn quân ta sẽ bị tiêu diệt!”

Giọng anh vẫn điềm tĩnh nhưng lại nói ra một sự thật tàn nhẫn như thế. Trình Thanh Lam hiểu dụng ý của anh khi làm vậy, nhưng trong lòng run lên. Diệp Diễm vẫn chưa nhận được tình báo cụ thể đã ra mệnh lệnh kiểu “Được ăn cả, ngã về không” như thế, không biết cô nên xem anh là lạnh lùng quả cảm, hay là dùng mạng sống để cá cược?

Trên đường về phía Bắc.

Dọc đường cũng thấy không ít quân đội thuộc Nam bộ, Trung bộ, dải Đông Tây lái xe hoặc hành quân gấp về phía Bắc. Trình Thanh Lam ngủ mê man trên xe mấy giờ, khi tỉnh lại đã cách biên giới phía Bắc chỉ còn khoảng bốn tiếng đi xe.

An Trì truyền tin chiến sự đến: Anh ta và hai nghìn binh lực phía Bắc của Chu Tử, hi sinh ba trăm lính thành công tiêu diệt hai nghìn quân Zombie vượt tường, mặc dù vẫn có Zombie không ngừng chạy qua cổng lớn, nhưng số lượng Zombie vượt tường chỉ còn không tới một nghìn!

Thắng lợi phút đầu! Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân đều khá vui mừng, quay lại nhìn Diệp Diễm.

Song, Diệp Diễm - đã khôi phục hình người - khi nghe tin tức, bàn tay đang đặt trên ghế hơi co lại, sắc mặt chợt xám xịt, đôi mắt toát ra sự lạnh lẽo kinh người. Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân thấy sắc mặt của anh mới cảm giác được có điều không ổn, tâm trạng cũng chùng xuống.

Diệp Diễm im lặng một lúc lâu mới lên tiếng, giọng nói lạnh lùng quyết tuyệt: “Hai người vẫn chưa rõ sao? Lúc này là cơ hội duy nhất để chúng ta ép Zombie quay lại. Hôm nay quân đội ở Bắc bộ đã chiến đấu kịch liệt trong thời gian dài, nhuệ khí đã mất, viện quân lại chưa tới mà Zombie lại không ngừng tăng thêm.”

Dưới ánh sáng mặt trời lúc tám giờ, vùng đất chết như được bao phủ một màu vàng óng ánh, mà lời của anh lại khiến người ta lâm vào tuyệt vọng khôn cùng: “Biên giới ở Bắc bộ, e rằng đã gần thất thủ.”

Tình hình chiến tranh lại từng bước xác minh lời của Diệp Diễm. Hơn mười một giờ trưa, khi ba người đã đến bộ chỉ huy tạm thời cách bức tường cao ở biên giới phía bắc ba cây số về phía nam, tin tức khiến người nghe đau lòng truyền đến.

An Trì chết trận! Đinh Nhất bị thương một bên vai phải lui khỏi tiền tuyến! Khu vực trong vòng một cây số quanh tường Zombie hoàn toàn thất thủ!

Thì ra, một nhánh khác bao gồm ba nghìn Zombie đột nhiên xuất hiện ở bức tường phía Tây. Có lẽ chúng đã lợi dụng những vũ khí hạng nặng trong vùng đất Zombie để trèo tường. Quân đội loài người đang chiến đấu không kịp đề phòng, bị bọn chúng thành công đột phá phòng tuyến!

Ở tiền tuyến, Chu Tử vừa mới bị thương nặng không lâu vẫn tiếp tục mang binh ra chống cự. Mà một nghìn quân tiên phong do Chu Tấn mang tới hai giờ trước đều đã tham chiến! Hồng Huân dẫn đầu ba nghìn binh lính, triệu tập đủ ở bộ chỉ huy cách đó hai cây số về phía Nam, chạy đến tường Zombie.

Đây là một cuộc chiến thương vong vô số khiến người ta bi thống! Mặc dù trong suốt mười mấy giờ, vẫn là quân đội loài người lấy ít thắng nhiều, một chiến sĩ có thể giết mười Zombie mới chết trận, nhưng Zombie vẫn liên tục xuất hiện, mà quân đội của loài người cũng chỉ có sáu nghìn người, số lượng thương vong trong hôm nay đã lên đến tám trăm!

Ba người Diệp Diễm đứng sau trận địa, tiếng chém giết, tiếng súng và tiếng lửa đạn vang trời không ngừng ầm ào truyền tới từ phía tiền tuyến không xa. Trình Thanh Lam, Trần Giai Tân và Hồng Huân đều nhìn Diệp Diễm, chờ anh hạ lệnh quyết một trận tử chiến.

Thế nhưng Diệp Diễm chỉ trầm tĩnh nhìn về phía đằng xa.

Ở tiền tuyến, vô số chiến sĩ trẻ tuổi trung với Đế Quốc, đang đánh đổi từng giọt máu cuối cùng. Anh từng hứa với họ khi Nam Thành thu phục toàn bộ đại lục, anh sẽ đấu tranh với chính phủ để cho họ một danh xưng. Thế nhưng hôm nay, họ lại đang chết dần trước mắt anh!

“Hạ lệnh cho quân đội của Chu Tử tiếp tục chống cự! Chu Tấn để lại năm trăm quân, tất cả quân lính còn lại đều rút lui! Phía trên không sẽ do quân lính của Chu Tử lo liệu!” Anh chậm rãi nói từng câu từng chữ.

Tất cả mọi người đều bị mệnh lệnh này của Diệp Diễm làm cho sợ đến ngậy người! Nói như vậy, binh lực trên tay Chu Tử không tới hai nghìn, dù có thể chống cự trong một thời gian ngắn, nhưng nếu không có trợ giúp thì Chu Tử nhất định sẽ bị tiêu diệt!

Mục đích của Diệp Diễm là gì?

Thế nhưng quân lệnh như núi, Trần Giai Tân bước từng bước nặng nề đi truyền đạt mệnh lệnh.

Nửa giờ sau, Chu Tấn chém giết đến đỏ cả hai mắt rút quân trở lại. Gương mặt non trẻ nhuốm đầy máu đen đó không còn là của người thanh niên đáng yêu trong trí nhớ Trình Thanh Lam nữa, mà là một người đàn ông giận dữ mặt nổi đầy gân xanh. Chu Tấn nhào đến trước mặt Diệp Diễm, tóm lấy vạt áo của anh.

“Lão đại! Tại sao lại bắt tôi rút lui? Không thể để lại một mình Chu Tử và quân đội chống lại mấy nghìn Zombie được!”

Trình Thanh Lam đứng cạnh Diệp Diễm, nhìn đôi mắt lạnh băng của anh rũ xuống. Anh nhìn Chu Tấn, gần từng tiếng: “Cậu ép tôi phải tiếp tục nhìn thấy cứ mỗi giờ lại có hàng trăm người chết trận sao? Hả? Vậy còn năm ngàn quân còn lại của chúng ta, trong vòng hai ngày sẽ chết sạch sao?!”

Giọng của anh vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng, nói ra sự thật tàn nhẫn này.

Chu Tấn tròn tròn hai mắt, lớn tiếng nói: “Tôi tình nguyện hi sinh vì Đế Quốc!”

Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Diễm chậm rãi quét về phía Trần Giai Tân, Hồng Huân, Trình Thanh Lam và Chu Tấn, anh lắc đầu: “Không, tôi muốn bảo vệ vùng đất chết.” Anh dừng một chút, “Không tiếc bất cứ giá nào.”

Trình Thanh Lam không biết mình có nhìn lầm không, ánh mắt của anh thậm chí xuất hiện vẻ đau đớn thống thiết.

“Nói với Chu Tử! Hai ngày!” Anh hít sâu một hơi, thu lại niềm xót thương trong đáy mắt, chỉ còn lại sự tàn nhẫn, “Cho dù phải hi sinh đến người cuối cùng cũng phải cố gắng cầm cự trong hai ngày!”

Từ cái đêm lên vào Nam Thành, đã hai ngày Diệp Diễm không ngủ. Cho dù là chiến sĩ như sắt thép cũng không thể chịu được sự mệt mỏi trong thời gian dài như thế. Song, anh vẫn cứ như không biết mệt mỏi, lập tức triệu tập ba người Chu Tấn, Hồng Huân, Trần Giai Tân bàn sách lược kế tiếp trong phòng chỉ huy.

Trình Thanh Lam không vào phòng chỉ huy.

Nhìn tấm lưng thẳng tắp của anh, trái tim đã trót trao của Trình Thanh Lam gợn lên sự đau đớn. Đêm qua, cánh tay nóng hổi đầy sức mạnh của anh, đôi mắt đen thẳm nóng bỏng, và cả mồ hôi không ngừng chảy trên tấm lưng rộng kia cứ như đang hiện rõ trước mắt. Mà chỉ trong một đêm, nguy cơ lan tràn, người đàn ông thâm lặng ý chí kiên cường liền rời khỏi cô, gánh trên lưng hi vọng của sáu nghìn người nơi vùng đất chết, trở thành phòng tuyến kiên cố cuối cùng của Nam Thành.

Giờ đây cô cũng coi như cao thủ đứng đầu trong quân, nhưng cô không hiểu về binh pháp hay mưu lược, tham gia vào hội nghị tác chiến của họ e rằng chỉ khiến Diệp Diễm phân tâm. Tỉnh táo suy nghĩ lại, cô nhanh chóng trở lại vị trí vốn có của mình.

Lương thực, vũ khí và những thuốc men còn đang thiếu thốn.

Cô chạy đến nơi đường sức của ba nghìn năm trăm quân lính kiểm tra một lượt, bảo đảm cung ứng ổn thỏa nhu yếu phẩm. Sau đó buộc một cảnh vệ của Diệp Diễm đưa cô tới trận địa vẫn còn trong vòng chiến ở tiền phương. Từng loạt đạn xẹt qua đỉnh đầu, thậm chí còn bay ngang chân cô. Cô còn đích thân bắn chết năm Zombie đột phá phòng tuyến. Cô cố chấp xem xét thương thế của chiến sĩ trong làn mưa bom bão đạn, nhanh chóng ra lệnh bổ sung lương thực và đạn dược thiếu hụt. Do đó, đảm bảo mỗi một nhóm quân lính khi vừa rời khỏi trận địa sẽ lập tức có được thức ăn và thuốc men.

Hai giờ sau, khi cô người đầy bụi, vẻ mặt mệt mỏi nhưng hai mắt vẫn sáng ngời đứng trước cửa của bộ chỉ huy, Diệp Diễm mới hạ mệnh lệnh cuối cùng. Vừa ngẩng đầu, anh liền thấy bóng dáng làm trái tim anh rung động.

Ánh mắt nhanh chóng lướt nhìn khắp người cô, Diệp Diễm thả bản đồ tác chiến trong tay ra rồi bước tới. Anh cúi đầu, kéo hai tay của cô. Đôi tay trắng nõn đó nhiễm đầy máu đen. Ngửi thấy mùi thuốc súng trên người cô, ánh mắt Diệp Diễm trầm xuống. Anh nói: “Em ra tiền tuyến à?”

Trình Thanh Lam gật đầu, nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng như tuyết trên gương mặt ám đầy khói bụi.

“Sếp yên tâm đi, nhân viên hậu cần Trình Thanh Lam nhất định tận trung vì công tác! Bảo đảm tất cả lương thực, đạn dược, thuốc men đều được đưa đến tận tay các chiến sĩ! Tuyệt đối không để cho quân đội có nỗi lo về sau!”

Sau khi báo cáo xong những điều này, giọng nói của cô hơi run nhưng lại mềm mại đi nhiều, đôi mắt sáng trong nhìn anh: “Diệp Diễm, anh đã không ngủ hai ngày hai đêm rồi, có thể nghỉ ngơi một chút không?”

Diệp Diễm không lên tiếng. Anh nhìn người con gái tự tiện hành động trước mặt mà nói không nên lời. Muốn ôm chặt lấy cô vào trong lòng mình, muốn từng thời từng khắc đoạt lấy sự rung động của cô, tất cả những điều không đúng lúc này đồng loạt trào dâng trong đầu anh. Anh đã hai ngày hai đêm không ngủ, nhưng đối với tướng lĩnh mà nói, năm ngày năm đêm không ngủ cũng phải tiếp tục gánh vác. Nhưng cô cũng quên mất mình cũng đã hai ngày hai đêm không ngủ rồi? Cô đau lòng cho anh, nhưng còn cô thì sao.

Anh vẫn biết cô có vũ khí và sức chiến đấu rất mạnh, cô không cần anh bảo vệ. Thế nhưng anh lại không thể không che chở cô dưới đôi cánh của mình, bởi vì bảo vệ người phụ nữ của mình là trách nhiệm vốn dĩ của người đàn ông. Song, trong cuộc chiến sống chết này, anh không có thời gian quan tâm đến cô, cô liền dứt khoát bỏn ba nơi tiền tuyến lẫn hậu phương, gánh vác trách nhiệm của một người chiến sĩ.

Sách lược quân đội và phương hướng tấn công, phòng thủ của quân đội không ngừng biến hóa, rất cần hậu cần ra sức trợ giúp. Nói đơn giản vậy nhưng việc này cũng không hề dễ dàng. Nhớ lại lúc cô chỉnh đốn công việc hậu cần đâu ra đây và sắc mặt mỗi một với ánh mắt kiên định lúc này của cô, anh lập tức hiểu ra. Trong hai giờ ngắn ngủi này, cô nhất định đã dùng cạn trí tuệ lẫn thể lực của mình để đảm bảo nhu yếu phẩm vẫn tiếp tục vận chuyển với tốc độ cao, đảm bảo cho nhu cầu chiến đấu.

Diệp Diễm hít thật sâu, chậm rãi vươn tay ôm cô vào lòng. Mặt cô dán vào ngực anh, mái tóc dài mềm mại chạm vào cái cằm đầy râu ria của anh.

“Lam, anh nhất định sẽ đánh thắng trận này.” Giọng nói kiên định của anh vang trên đỉnh đầu cô.

Trình Thanh Lam vui mặt vào lồng ngực anh, gật đầu lia lịa nhưng không biết nói gì.

Ở thư viện của Nam Thành, cô có xem tài liệu từng ghi lại - Vùng đất Zombie có khoảng trên năm vạn Zombie, thậm chí lên đến mười vạn. Thế nhưng người đàn ông này lại tuyên bố với cô, anh nhất định sẽ thắng? Lấy sáu nghìn binh lực để đánh thắng mười vạn Zombie?

Song, cô không nói gì cả, chỉ ngẩng đầu hôn lên chiếc cằm râu ria đó: “Diệp Diễm, vào ngày quyết chiến, hãy để em làm tiên phong!”

Cánh tay người đàn ông chợt siết lại làm lưng cô hơi đau. Cô ngẩng đầu, nhìn gò má kiên nghị như sắt của anh.

Một lúc sau mới nghe giọng nói trầm thấp chắc chắn của anh vang lên: “Anh có lẽ sẽ chết, nhưng anh thề, em, nhất định sẽ sống sót.”

Lúc này, Trình Thanh Lam quả thật đã bị câu nói này làm cho cảm động sâu sắc. Cô cho rằng những lời này chỉ là lời thề nhất thời của Diệp Diễm. Mãi về sau cô mới biết, Diệp Diễm rất chân thành. Mỗi lời thề của anh đều cất giấu một con át chủ bài cuối cùng.

36. Chương 36: Công Chúa Của Tôi

Gần đến trưa. Bầu trời trong xanh một cách hiếm hoi, ánh nắng chiếu lên vùng đất chết, nơi đã chém giết kịch liệt mấy giờ.

Diệp Diễm hoàn toàn không nghĩ đến việc nghỉ ngơi, anh cùng với hội Trần Giai Tân ra tiền tuyến bố trí sắp xếp vòng phòng thủ. Nhưng anh lại ép Trình Thanh Lam nghỉ ngơi. Trình Thanh Lam vốn không chịu nhưng chợt nhớ tới một chuyện, ngay sau đó đồng ý.

Đưa mắt nhìn bóng dáng Diệp Diễm ẩn vào trận địa, Trình Thanh Lam xoay người, nhìn nơi đóng quân phía sau bộ chỉ huy.

Phía tây là một tòa nhà bỏ hoang màu xám, những thương binh được thu xếp ở đó.

Đình Nhất.

Xuyên qua hành lang tràn ngập mùi thuốc gay mũi và tiếng kêu đau đớn, Trình Thanh Lam cảm thấy hơi thấp thỏm.

Lần cuối cô gặp Đình Nhất đã cách đây nửa tháng rồi. Cô còn nhớ rõ lần đó, nhớ rõ ánh mắt tức giận sau khi bị thương của anh, và cả vẻ mặt tỉnh lặng lạ lùng sau khi được cô cứu.

Trái tim này đã có lúc rung động bởi vì anh, mặc dù bây giờ nghĩ lại đã như chuyện xảy ra nhiều năm trước. Nhưng trong khoảng thời gian ở bên Diệp Diễm, cô cũng từng nghĩ đến Đình Nhất. Nhớ tới ngày đầu tiên anh xuất hiện như thể anh hùng tuần lãng, một người một ngựa cứu vớt cô khỏi cơn hoạn nạn; nhớ tới thời

gian cảm động hai người sống nương tựa lẫn nhau. Và còn nhớ sự chăm nom, tính bá đạo cùng bản chất phong lưu tuấn lãng... Tất cả mọi điều đều khiến cô áy náy, đau lòng.

Lời thổ lộ của anh, tình ý và dự vọng của anh đều chứa rắp tâm lợi dụng cô. Nhưng ảnh hưởng của anh tới cô vẫn rất lớn. Hôm nay đi gặp anh, cô sợ rằng hai người sẽ lúng túng.

Các thương binh nằm đầy hành lang, mấy người phụ nữ và những binh sĩ bị thương nhẹ đang chăm sóc cho họ. Trình Thanh Lam nhanh tay lẹ mắt kéo một binh lính đang vội vã chạy qua: “Đình Nhất ở đâu?”

Binh lính không nhận ra cô, nhưng thấy cô mặc quân trang, lại nhắc tới Đình Nhất thì lộ vẻ tôn kính, chỉ một phòng phía sau: “Sếp Đình mới vừa tỉnh, anh ấy bị thương nặng, ở trong đó một mình. Chị đừng ở lại lâu quá.”

Thấy Đình Nhất rất được binh lính kính yêu, Trình Thanh Lam gật đầu lia lịa: “Đình Nhất bị thương thế nào vậy?”

Binh lính nghiêm nghị hẳn lên: “Là ở chân tường Zombie. Một mình sếp Đình chiến đấu với hai mươi Zombie, cuối cùng đỡ đạn ột người anh em.” Ngừng lại một chút, “Năm trăm chiến sĩ ở Đại đội 3 đã thế phải giết hết Zombie bằng tất cả máu và ý chí mới không phụ kỳ vọng của sếp Đình!”

Bóng dáng của binh lính biến mất ở chỗ quẹo, Trình Thanh Lam hít sâu một hơi, đến gần gian phòng vô cùng yên tĩnh đó.

Cửa mở ra, ánh mặt trời từ cạnh cửa kéo dài đến hành lang không khỏi làm cho Trình Thanh Lam cảm thấy ấm áp yên lòng, rồi cảm giác vui mừng phảng phất nhuộm lên trái tim.

Chỉ cần bước một bước nhỏ, hơi nghiêng người về phía trước, tất cả mọi thứ trong phòng đều chiếm lấy tầm mắt cô. Trình Thanh Lam đứng ở cửa, ánh mặt trời rực rỡ. Cô khẽ nghiêng đầu tránh ánh sáng đó, liền thấy người kia nằm trên giường bệnh.

Vào khoảnh khắc cô xuất hiện ngoài cửa, anh nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Thời gian không gian, hết thảy như bất động. Hai người nhìn vào mắt nhau, không cất một lời.

Trình Thanh Lam giơ tay lên che ánh nắng trên đầu. Trong ánh dương, cô thấy rõ bóng dáng quen thuộc, gương mặt quen thuộc đó.

Rõ ràng bà vai anh bị trúng đạn nhưng lại không an phận nằm nghỉ mà ngồi thẳng tắp ở trên giường. Vai rộng eo hẹp, cánh tay cường tráng rắn chắc. Anh mặc quần rằn ri, không mặc áo, lồng ngực màu mạch khỏe khấn quần băng, có vết máu rỉ ra trên vai. Mái tóc đen của anh hình như hơi dài ra, rối tung che trên trán, khuôn mặt tuấn lãng vẫn tràn đầy khí khái anh hùng. Mấy ngày chiến đấu kịch liệt liên tục, cằm anh cũng mọc đầy râu, lại càng lộ vẻ điển trai.

Trên người anh không chỉ có vết thương đạn bắn được bằng bó, còn có vết cắn sâu thấu xương. Nhìn vết cắn có thể thấy đây là dấu vết của Zombie.

Lúc này Đình Nhất cũng nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngẩn ngơ đứng đó mà không biết đường bước tới.

Nhiều ngày không gặp, mặc dù cô khó có thể giấu vẻ tiều tụy nhưng sao lại trở nên xinh đẹp hơn chút?

Đình Nhất chợt cười, đôi mắt còn sáng hơn ánh mặt trời. Giọng nói trong trẻo vang lên: “Sao vậy? Sợ tôi à mà không dám tới?”

Giọng nói hài hước mà thân mật vốn khiến Trình Thanh Lam hoảng hốt không thôi. Nhưng lúc này vào trong tai cô lại có vẻ cực kỳ quen thuộc thân thiết. Cô cũng mỉm cười, có lẽ bởi vì vui mừng từ tận đáy lòng, cặp mắt cười cong như vầng trăng, hớn hở đi tới bên giường: “He he! Chào anh hùng! Nhiều ngày không gặp, anh khỏe không?”

Đình Nhất nhìn chằm chằm vào nụ cười nở rộ của cô, yên lặng trong chốc lát. Ngay sau đó lại cất lời bất kham như trước: “Nhớ tôi nên mới đến tìm tôi hả?”

Trình Thanh Lam không trả lời, chỉ chân thành nhìn anh: “Đình Nhất, anh mau khỏe lên nhé! Chúng ta cùng nhau chiến đấu!”

Cô vẫn thản nhiên kiên định, lòng không có việc khác như thế. Đinh Nhất hơi giận, thu lại nụ cười, nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc. Cô vẫn bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, mỉm cười.

Như vậy. . . . Hai người thật sự có thể coi nhau như bạn bè không? Trình Thanh Lam nói trong lòng.

Dưới ánh nhìn mà bản thân Trình Thanh Lam cảm thấy có thể nói là “Thánh mẫu” đủ để cảm hóa vạn vật, Đinh Nhất lại hoàn toàn không bị cô “cảm hóa”!

Anh bật cười, cười có phần ảm đạm.

“Trình Thanh Lam, em và Diệp Diễm đã làm rồi.”

Đột nhiên anh quăng một câu có lực sát thương vô cùng lớn bằng giọng trần thuật. Trình Thanh Lam choáng váng, mặt nóng bừng lên. Tại sao người này lại có thể nói giọng chắc chắn như vậy?

Đâu chỉ là chắc chắn? Giọng điệu của anh còn chắc chắn như thể ông chồng bắt gặp bà xã ngoại tình!

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Trình Thanh Lam nói với giọng khô khốc. Lại không biết khuôn mặt đỏ bừng của cô đã tố cáo mình là phụ nữ mới biết mùi đời, không thể che giấu sự ngượng ngùng ở phương diện này. Cô thấy lạ, máy theo dõi Đinh Nhất đưa cô lúc trước đã bị cô nhét vào một góc trong nhà Diệp Diễm. Nhưng anh làm sao có thể biết cô đã. . . .

Đinh Nhất vẫn lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào. Trình Thanh Lam cảm thấy mình nên giải thích, nhưng tại sao cô phải giải thích? Cô và Diệp Diễm là danh chính ngôn thuận! Vì vậy cô cũng nhìn anh, không nói lời nào, không giải thích, không mềm yếu.

“Kỹ thuật của anh ta có được không?” Đinh Nhất chợt nói, mặt của bạn Trình Thanh Lam lại càng đỏ.

“Anh còn nói bậy nữa thì tôi đi đây!” Trình Thanh Lam cố gắng nói nghiêm túc, “Tôi đến thăm anh mà anh không cảm kích à? Tôi còn là ân nhân cứu mạng của anh đấy!” Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể dùng điều này để áp chế anh.

Đinh Nhất nhìn gương mặt đỏ như sắp rỉ máu của cô, lúc này mới buông tha mà cười: “Em lại đây ngồi đi.”

Trình Thanh Lam nhú mày nhìn anh.

“Bây giờ tôi bị thương, sẽ không làm vậy với em đâu.” Đinh Nhất cười ha ha, “Chẳng qua nếu như em bằng lòng thử đàn ông khác, tôi không ngại mang thương ra trận!”

“Nói bậy!” Trình Thanh Lam mắng, nhưng vẫn ngồi xuống bên giường, “Hình như bây giờ ai đó đang bị thương, không đánh lại tôi, còn lâu tôi mới sợ.”

“Cô gái dã man.” Đinh Nhất cười lắc đầu. Dưới ánh mặt trời, gương mặt anh tuần cực kỳ dịu dàng, “Tiếp theo hội Diệp Diễm định làm thế nào?”

Trình Thanh Lam nhìn lồng ngực quần đầy băng của anh: “Tiếp tục phòng thủ thôi. Tôi không tham gia cuộc họp của họ, dù sao tôi cũng không giúp được gì.”

Đinh Nhất nhìn đôi mắt rũ xuống của cô: “Vậy còn em, em tính sao? Định cùng Diệp Diễm chết trận ở đây hả?”

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ, ngược mắt nhìn thẳng vào anh: “Tôi sẽ không rời khỏi anh ấy. Thế còn anh, anh có định chết trận cùng Diệp Diễm không?”

“Có lẽ.” Đinh Nhất quay đầu nhìn cửa sổ, “Không còn nơi nào để đi nữa.”

Gò má của anh vẫn anh tuấn như vậy, những đường nét tuấn lãng dọc tới bờ vai rộng rắn chắc. Không có sẹo, cũng không có cơ bắp quá đáng. Cánh tay, bắp vai, lồng ngực, cơ bắp trên bụng anh đều cường tráng, tích chứa sức mạnh dồi dào. Thân thể cao lớn của anh ngồi ở trên giường, gần như chiếm hết hơn nửa không gian căn phòng chật hẹp.

Mà giờ đây anh lẳng lặng nhìn ra cửa sổ, ánh mắt bình tĩnh.

Trình Thanh Lam đột nhiên cảm thấy Đinh Nhất như vậy thật khác hồi trước. Đinh Nhất trước kia, là Đinh Nhất anh tuấn xán lạn, anh tuấn như ánh dương. Mặc dù thỉnh thoảng khiến cô sợ hãi, nhưng hai người vẫn có thể gần gũi.

Đinh Nhất hôm nay, không còn là Đinh Nhất nói muốn cô, không còn thăm lặng nhìn cô. Thế nhưng nét mặt hồ hững ấy, những lời nói đùa bộc phát ấy lại làm cô cảm thấy xa lạ. Rốt cuộc là Đinh Nhất thay đổi, hay cô vẫn chưa hiểu rõ anh?

“Tôi thường nghĩ. Nếu như tôi có thể trở về thời đại của tôi thì chắc hẳn cha mẹ rất vui mừng.” Trình Thanh Lam nói, “Nhưng càng ngày tôi lại càng không muốn rời khỏi thời đại này. Thế còn Đinh Nhất, anh thì sao? Cha mẹ anh ở đâu? Họ ở Nam Thành à?” Hay là, trong chiến tranh đã.

Đinh Nhất lại đưa mắt nhìn cô, thấy vẻ quan tâm chân thành trong ánh mắt đó, anh hỏi: “Tại sao lại hỏi chuyện này?”

“À. Chỉ là ngẫu hứng nhất thời.” Cô thấy mình hơi lỗ mãng.

Đinh Nhất yên lặng. Tiếp tục nhìn bầu trời bao la bị khói lửa chiến tranh nhuộm đỏ.

Nhìn dáng vẻ của anh cô chợt cảm thấy hối hận. Có lẽ đây là nỗi đau mà anh không muốn nhắc tới. Sao bỗng dưng mình lại nổi hứng vậy?

Cô áy náy nói: “Ặc, tôi hỏi bừa thôi, không muốn nói thì.”

“Họ chết rồi.” Đinh Nhất cười nhạt, “Cha, mẹ, chị gái, tất cả, tất cả đều chết rồi.”

Trái tim Trình Thanh Lam chùng xuống, nhìn hàng mày trên khuôn mặt điển trai của anh nhú lại, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy bóng của hàng mi đen của anh. Không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng.

“Xin lỗi.” Cô gọi lên đề tài đáng chết này.

“Tôi cũng không khó chịu.” Anh nói, “Nhưng tôi sẽ báo thù. Nhất định.”

“Ai giết họ vậy? Zombie sao?”

Đinh Nhất không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn Trình Thanh Lam: “Những kẻ còn đáng hổ thẹn hơn Zombie, những kẻ bội bạc, giết chết những sinh linh vô tội.”

Trình Thanh Lam nhìn cặp mắt sâu không thấy đáy của anh, nhất thời không nói nên lời.

“Tôi giúp anh.” Không hỏi rốt cuộc ai đã giết người nhà của anh, cho dù là kẻ tai to mặt lớn nào cô cũng không quan tâm. Cô nói đầy kiên định, “Đinh Nhất, thế giới này cần phải dùng bạo động diệt trừ bạo động. Nếu như anh cần, tôi sẽ giúp sức.”

Có lẽ không ngờ cô lại nói vậy, Đinh Nhất chợt nhướng mày nhìn cô, ánh mắt nóng rực. Mãi lâu sau anh mới rời mắt đi, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Được.”

Trình Thanh Lam cúi đầu. Như vậy là tốt rồi, khoảng cách của hai người hình như đã gần lại không ít. Giống như bạn bè.

Trong khi hai người không biết nói gì, bên ngoài vang lên tiếng đạn pháo thấp thoáng, còn có tiếng kêu đau trầm thấp của binh lính trên hành lang. Trong ánh mặt trời buổi ban trưa, tất cả đều không chân thật, chỉ có ánh mặt trời vẫn rực rỡ như thế.

Trình Thanh Lam chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Sao bảy người kia lại đột nhiên có thể khống chế Zombie vậy? Anh có biết gì không?”

Đinh Nhất lắc đầu.

Trình Thanh Lam nói tiếp: “Anh thấy có phải họ dùng phương pháp khống chế đội quân chó của anh không, chính là sóng điện mà anh nói đó?”

Đinh Nhất kinh ngạc nhìn cô: “Không thể nào.” Thấy cô không hiểu, anh nói tiếp, “Trong đầu chó được gắn chip, nên mới có thể bị khống chế. Nếu như chỉ bằng sóng điện mà có thể khống chế Zombie thì rất khó.”

Trình Thanh Lam gạt đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Nếu dễ dàng như thế thì Nam Thành đã khôi phục đại lục từ lâu rồi.”

“Anh Đinh! Anh khỏe hơn chút nào chưa?” Một giọng nói trong trẻo chợt vang lên, Trình Thanh Lam nhìn sang, cạnh cửa là một cô gái dịu dàng thanh tú cầm chiếc bánh bao.

“Tần Tuyết Thần!” Trình Thanh Lam đứng lên, thân thiết gọi tên. Đây là cô gái Trình Thanh Lam đã từng ra tay cứu giúp, nhưng cuối cùng lại theo lời khuyên của Diệp Diễm mà ở lại trong quân đội.

“Chị Trình!” Tần Tuyết Thần thấy Trình Thanh Lam cũng vui mừng, đi tới ôm cô, ánh mắt vội vã liếc nhìn Đinh Nhất, mang vẻ ân cần rõ rệt, “Khỏe hơn nhiều chưa? Em mang bánh bao tới cho anh này!” Ngay sau đó nhìn Trình Thanh Lam đầy áy náy: “Chị Trình, ngại quá, không biết chị cũng ở đây nên chỉ có một chiếc.”

Trình Thanh Lam liền vội vàng lắc đầu, đẩy cô đến trước giường Đinh Nhất: “Tôi không giành ăn với thương binh đâu.”

Đinh Nhất liếc nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng. Tần Tuyết Thần nhìn người đàn ông trên giường, mặt đỏ lên: “Anh Đinh, em giúp anh dọn đồ trong phòng.”

“Cảm ơn! Tuyết Thần!” Đinh Nhất dịu dàng nói. Anh vẫn luôn đối đãi với phụ nữ tao nhã lễ độ như vậy.

Tần Tuyết Thần rõ ràng bị cảm hóa bởi một câu “Tuyết Thần” của anh, đôi mắt bừng sáng rạng rỡ, vội vã thu dọn mấy thứ trên giường.

Trình Thanh Lam nhìn hai người, trong đầu thoáng hiện hình ảnh hai người ngồi trên ghế ôm hôn ở dinh thự của Diệp Diễm đêm đó.

Khi đó. Đầu và tay Đinh Nhất đều ở trong quần áo của cô ấy. Không thể nghĩ ngờ, đêm đó Tần Tuyết Thần chắc chắn thuộc về Đinh Nhất. Hoặc là, còn có rất nhiều đêm sau nữa?

Mà bây giờ sự quan tâm Tần Tuyết Thần dành cho Đinh Nhất rõ ràng đã vượt qua mức bình thường! Trình Thanh Lam không kiềm chế được mà khẽ nói với Đinh Nhất: “Đinh Nhất, hai người.”

“Không phải.” Đinh Nhất dứt khoát ngắt lời cô, mỉm cười, “Cái đầu nhỏ của em suy nghĩ lung tung gì thế, hử?”

Tần Tuyết Thần ở đầu giường rõ ràng đã cứng ngắc, không ngẩng đầu lên mà tiếp tục vội vã dọn dẹp.

Trình Thanh Lam thấy phản ứng của hai người liền hiểu được. Cô trừng mắt nhìn Đinh Nhất, thế nhưng anh vẫn mỉm cười nhìn chằm chằm vào cô. Cô lại trừng dữ tợn hơn, đôi mắt kiên quyết của anh rời xuống, nhìn chằm chằm vào bộ ngực được quân phục bao phủ, khiến cô đỏ khốc đỏ cười.

Tần Tuyết Thần chợt ngừng lại: “Anh Đinh, anh chị từ từ nói chuyện, em đi trước đây. Không quấy rầy nữa.”

Đinh Nhất gạt đầu cười: “Cảm ơn em!”

“Chúng ta cùng đi!” Trình Thanh Lam nói, “Anh tốt nhất nên nghỉ ngơi rồi mau chóng trở lại chiến trường!” Trình Thanh Lam kéo tay Tần Tuyết Thần, không đợi Đinh Nhất trả lời mà cùng ra khỏi phòng bệnh.

Hai người cùng đi xuống lầu. Trình Thanh Lam cảm thấy vừa rồi mình lỗ măng, nhẹ giọng hỏi thăm Tần Tuyết Thần. Cô gái đáp lại từng câu nhưng rõ ràng có phần ử rữ. Trình Thanh Lam thấy hơi đau lòng. Chỉ mới đầu hai mươi tuổi đã phải bán mình rời khỏi Nam Thành, phục vụ mấy trăm người đàn ông, nhưng lại một lòng một dạ với Đinh Nhất ưu tú như vậy.

“Haiz, cô đừng như vậy.” Trình Thanh Lam nói, “Ở đây ít phụ nữ thế, sẽ có đàn ông tốt thích cô. Đến lúc đó tôi cầu xin Diệp Diễm để cô ở bên anh ta.” Có ý là phụ nữ ít như thế, cô không phải phải sợ Đinh Nhất không yêu cô.

Tần Tuyết Thần lại lắc đầu. Cô ngẩng đầu nhìn Trình Thanh Lam, nhiều ngày không gặp, cô lại càng xinh đẹp hơn. Cô cắn môi dưới, như thể lấy hết dũng khí mới có thể lên tiếng: “Chị Trình, sao chị lại không thích anh Đinh?”

“Hả?”

“Mặc dù ngài Diệp là thống soái toàn quân. Nhưng anh Đình cũng không kém hơn ngài.”

“Cô nói lung tung gì vậy?” Trình Thanh Lam bình tĩnh nói.

“Tôi không nói lung tung.” Tần Tuyết Thần nhìn thẳng vào Trình Thanh Lam, “Nhiều lần anh ấy ở đây. . . . Khi anh vui vẻ, anh ấy sẽ gọi ‘Thanh Lam!’”

Trình Thanh Lam ngây người. Hiểu “Vui vẻ” trong lời cô ấy là gì, mặt Thanh Lam đỏ lên, không biết phải nói gì.

Mà Tần Tuyết Thần nhu nhược như bị đè nén hồi lâu, nói tiếp với giọng kích động: “Nhiều lần tôi và anh ấy làm quá. kịch liệt, quá lâu, tôi sẽ mệt mỗi ngất đi, thế nhưng anh ấy vẫn tiếp tục. Có mấy lần, anh ấy không phát hiện tôi đã tỉnh, tôi mới nghe thấy.

Khi anh ấy chạy nước rút, khi anh ấy lên đỉnh, anh sẽ gọi tên chị. Những câu tôi nghe thấy nhiều nhất chính là:

‘Cho tôi, Thanh Lam!’

‘Muốn tôi, Thanh Lam!’”

Khi lặp lại hai câu của Đình Nhất, cô bất giác hạ thấp giọng, bắt chước ngữ điệu và vẻ mặt của Đình Nhất. Thật ra vẻ ngoài phong thái của cô và Đình Nhất khác xa nhau, nên về lý chắc hẳn không thể giống được.

Nhưng có lẽ khi đó giọng nói và thần thái của Đình Nhất để lại cho cô ấn tượng quá sâu sắc, nên lời nói bắt chước Đình Nhất của cô rõ ràng mang theo vẻ cuồng dã, âm trầm và đè nén của Đình Nhất.

Trình Thanh Lam chấn động, trong đầu không thể nào khống chế mà hiện ra thân thể cường tráng trần trụi của Đình Nhất. Anh nhất định sẽ dùng cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cô gái trong lòng, ánh mắt của anh nhất định sẽ nóng bỏng mà mê đắm, nụ hôn và động tác của anh nhất định vô cùng mạnh mẽ. Mà trong lúc mất khống chế, Đình Nhất lại gọi tên mình.

“Cho tôi, Thanh Lam!”

“Muốn tôi, Thanh Lam!”

Dường như cô nghe thấy giọng nói trong trẻo của Đình Nhất đang vang vọng bên tai mình, giống như được trở lại mấy tháng trước, anh ôm chặt cô trong lồng ngực, hơi thở nóng rực của anh phả lên tai lên mặt cô.

Tần Tuyết Thần không ý thức được lời nói của mình khiến Trình Thanh Lam chấn động, cô nói tiếp: “Còn có một câu, tôi chỉ nghe anh ấy nói một lần:

‘Tôi yêu em, công chúa của tôi!’”

Mắt Tần Tuyết Thần đầm lệ: “Chị Trình, công chúa trong lòng anh ấy, là chị đấy. . .

37. Chương 37: Bán Thú Thô Bạo

Trình Thanh Lam cảm thấy hơi hối hận vì hôm nay đã đến thăm Đình Nhất.

Rõ ràng khi hai người ở cùng nhau, cô cũng đã cố gắng hết sức, chút gọn sóng lúng túng đã được gạt bỏ hoàn toàn. Nhưng sau khi nói chuyện với Tần Tuyết Thần, tâm trạng của cô lại ngổn ngang trở lại. Cảm động, lo lắng, tức giận, áy náy.... cảm xúc gì cũng có.

Đình Nhất à, rốt cuộc cô nên nói gì cho phải đây?

Với tâm trạng hỗn loạn, một mình cô trở về bộ chỉ huy. Cô thấy rõ ràng mấy ngàn mét ngoài kia là trận địa giao tranh ác liệt. Còn trên bức tường Zombie màu xám, không ngừng có thi thể rơi xuống. Có lẽ là người, có lẽ là Zombie.

Tâm trạng rối bời lập tức trở nên bình thản mà thê lương.

Không nên rối loạn vì Đinh Nhất nữa, hai người đều không biết có thể sống quá ba ngày không! Cô xoay người đi về phía bộ chỉ huy, nhưng lại đột nhiên ngừng đầu.

Phía nam vẫn mênh mông tĩnh lặng. Con người và Zombie đang tranh giành sống chết ở vùng đất chết, còn Nam Thành vẫn lặng lẽ phát triển thịnh vượng.

Trình Thanh Lam có phần căm hận Cố tướng quân và loài người dối trá lạnh lùng ở Nam Thành. Cố tướng quân cho rằng vùng đất chết bị ô nhiễm nên vứt bỏ sáu ngàn người. Nhưng hôm nay ai đã dùng tính mạng, vì những kẻ gọi là loài người chính thống ở Nam Thành mà ngăn cản Zombie xâm nhập?

Đi tới trước cửa phòng chỉ huy, cô bỗng dừng bước. Bóng dáng cao lớn đang gục bên bàn làm việc, vùi đầu trong cánh tay. Tầm lưng rộng khê phập phồng.

Thì ra anh đã trở lại.

Có lẽ do quá lâu không ngủ, lại nhọc lòng bốn ba khắp nơi, anh gục xuống bàn ngủ như một đứa trẻ. Từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét tĩnh lặng nơi thái dương anh. Dù đang trong giấc mộng nhưng lưng và cổ anh vẫn thẳng tắp.

Trình Thanh Lam bỗng mềm lòng, khoe miệng cong lên, muốn tiến đến nhưng lại không thể cất bước.

Một lúc lâu sau, cô lặng lẽ rời khỏi phòng.

Rất lâu về sau, khi Trình Thanh Lam nhớ lại cuộc chiến này, cô chỉ nhớ rõ trong căn phòng chỉ huy đó, ngọn đèn vẫn tỏ suốt đêm thâu, và bóng dáng cô đơn lặng lẽ chấp tay đứng trước cửa sổ của Diệp Diễm.

Ba mươi sáu giờ sau khi để một mình đội quân của Chu Tử ở lại tiền tuyến, Diệp Diễm đã dùng hết tất cả các cách để trận chiến vốn dĩ phải hi sinh rất nhiều trở thành chiến dịch kinh điển mà đời sau còn truyền tụng. Lúc đó, đội quân phòng thủ của Nam Thành giật mình trước náo động của Bắc Bộ, có người len lén khởi động ống nhôm hồng ngoại rồi ghi chép hết thảy. Mặc dù mãi về sau chiến dịch này mới được công bố, nhưng lại khích lệ ý chí sinh tồn của mỗi người ở đại lục.

Quân đội của Chu Tử cũng chỉ là con cờ giữ chân quân địch.

Hơn năm nghìn binh lính trong tay anh biến thành lực lượng vô cùng hùng mạnh. Anh bày mưu tính kế trước mỗi trận chiến. Từng thời cơ, từng lần tiến công và phòng thủ đều được anh tính toán chính xác.

Anh linh hoạt chia binh lính làm hai đội quân nhánh sau đào chiến hào, phối hợp ăn ý với Chu Tử để hàng nghìn Zombie rơi vào những hố ngầm chôn đầy gai nhọn và bom mìn;

Trong khi hai đội quân nhánh sau đang vật lộn, anh linh hoạt chỉ huy quân cảnh vệ xông vào quân Zombie như một thanh đao nhọn, khiến đội hình của chúng trở nên rối loạn. Mà những binh sĩ chỉ huy đội quân Zombie hiển nhiên không phản ứng bén nhạy, trong quá trình tập hợp ẩn nấp, có vô số Zombie chết bởi loạt súng càn quét của quân đội loài người đã chờ sẵn ở ngoài.

Thậm chí khi quân Zombie định lập lại chiêu cũ, vượt qua bức tường cao vắng vẻ ở phía tây định áp dụng tập kích bất ngờ, Diệp Diễm lại như thể có khả năng tiên đoán, mai phục bốn trăm binh lính ở con đường Zombie phải đi qua, giết sạch một nghìn Zombie.

.

Tám giờ tối ngày hôm sau, số quân thương vong của loài người lên đến năm trăm. Nhưng thi thể Zombie cũng đang chất như núi ngoài bức tường Zombie. Máu chảy vô tận, nhuộm đỏ hai kilomet tường Zombie về phía nam.

Quân đội loài người dùng ý chí sắt thép chống cự cuộc tấn công của hơn vạn Zombie. Trong quá trình này, phòng tuyến của loài người chưa từng lùi về sau dù chỉ một mét!

Vì vậy quân đội Zombie sinh lực dồi dào không ngừng không nghỉ cũng phải sợ hãi, thế tiến công chậm lại. Hồng Huân đã thay Chu Tử chỉ huy quân đội chiến đấu hơn mười sáu giờ, rồi lại được Trần Giai Tân thế chỗ.

Quân đội của Chu Tử được rút lui, lập tức thay bằng một nghìn năm trăm binh lính khỏe mạnh tiếp tục chống cự. Nhưng những chiến sĩ không còn sức lực được phép rút lui, trên người đều có máu, vẫn chửi mắng không ngừng, kiên quyết không muốn rút lui. Sau khi Diệp Diễm ra tử lệnh, họ mới rời khỏi chiến trường.

Song, thắng lợi nhỏ nhoi trong hai mươi bốn giờ ngắn ngủi này vẫn chưa đủ để trở thành chiến dịch kinh điển của đại lục.

Màn đêm buông xuống, động tĩnh nơi tiền tuyến rõ ràng đã lặng đi không ít. Điều này làm ọi người có ảo giác chiến tranh sắp kết thúc.

Nhưng, chẳng qua chỉ là ảo giác.

Trình Thanh Lam trải qua một ngày chiến tranh đẫm máu, tắm qua loa bằng vòi nước trong nhà vệ sinh, kéo thân thể mệt mỏi rã rời về phòng.

Hôm nay cô đi theo Hồng Huân đến tiền tuyến tác chiến, giết vô số Zombie. Những quái vật kia, có kẻ trần truồng, có kẻ mặc trang phục cũ rách của loài người. Chúng không có cảm giác, không có lý trí, chỉ biết những động tác đơn giản như nổ súng và há mồm cắn xé. Lòng Trình Thanh Lam đã trở nên chết lặng sau một ngày chém giết. Nhưng hiện giờ không thể không chế mà nhớ lại cảnh tượng vô số Zombie nhào tới, máu thịt tung tóe trên chiến trường.

Cô hít một hơi thật sâu, đẩy cửa ra.

Cô và Diệp Diễm ở chung một phòng. Vậy mà ba mươi sáu giờ qua, cô chỉ thấy anh ở phòng chỉ huy đứng một lần. Sau đó, anh lại ở căn phòng nhỏ kia bài binh bố trận, không ngừng đưa ra lệnh chỉ huy mới. Còn cô, sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi thì kiên quyết gia nhập chiến trường.

Vì vậy khi thấy bóng dáng lặng lẽ bên giường đó, thấy tấm lưng thẳng tắp của anh, vành mắt Trình Thanh Lam lại có thể không có tiền đồ mà ươn ướt.

Nhận thấy động tĩnh của cô, anh lập tức xoay người. Tóc anh rối bù, gương mặt điển trai của anh đã đầy râu ria, áo sơ mi màu xám nhàu nhúm, từ khi anh trở về từ Nam Thành vẫn chưa thay. Anh dơ dáy như tên ăn mày, chỉ có đôi mắt vẫn vô cùng sắc bén.

Trình Thanh Lam lại cảm thấy bây giờ anh lại đẹp trai đến mức ngây người, ném khẩu súng trong tay, cô lao tới. Anh dang tay ôm cô vào lòng.

Lòng ngực anh mang mùi hương quen thuộc, còn có mùi thuốc lá nồng đậm. Mấy ngày nay thời gian ngủ của anh chưa tới năm tiếng, tất nhiên anh hút không ít thuốc.

Anh cũng cúi đầu nhìn cô, mặc dù sắc mặt mệt mỏi nhưng ánh mắt nhìn cô vẫn kiên định cố chấp như vậy: “Vất vả cho em rồi.” Anh nói việc cô phải ra chiến trường.

Trình Thanh Lam lắc đầu: “Chẳng vất vả chút nào.” Anh ôm cô ngồi xuống giường.

“Vũ khí của em mạnh như vậy, trảo phải và người em còn có độc, Zombie bình thường sẽ không thể chạm tới người em. Có một lần Hồng Huân bị Zombie ngăn chặn, em còn cứu cô ấy đó.” Cô cười vô cùng hài lòng, “Có Zombie không biết sống chết cắn em một phát, sau đó chính nó lại chảy máu đến chết!”

Cô coi như là chuyện cười mà khoe khoang, thế nhưng anh lại nghĩ tới tình cảnh lúc đó nhất định vô cùng nguy ngập. Hít sâu một hơi, anh cúi đầu khẽ hôn lên tóc cô.

“Hồng Huân, Chu Tấn, tất cả mọi người đều nói chúng ta sắp thắng rồi!” Cô ngẩng đầu, đôi môi đỏ tươi chủ động hôn anh, “Sếp Diệp à, đều nhờ anh biết cách chỉ huy! Các chiến sĩ đều nói sau khi đánh thắng, anh phải mời toàn quân bữa cơm!”

Môi lưỡi và vòng ôm của Diệp Diễm nhất thời cứng đờ, anh yên lặng không nói gì.

Trình Thanh Lam cảm thấy phản ứng của anh hơi lạ. Hôm nay tình thế cuộc chiến rất khả quan, nhưng Diệp Diễm lại có vẻ không vui.

Anh bỗng chậm rãi lên tiếng: “Thanh Lam, chúng ta sắp thua rồi.”

Trình Thanh Lam bất ngờ nhìn gương mặt hơi tái nhợt của anh. Sao lại thua được ? Làm sao có thể thua được?

Hai ngày một đêm này đã làm nên chiến tích huy hoàng, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Diễm sẽ dẫn dắt họ lập nên kỳ tích! Bởi vì có tường Zombie ngăn trở, Zombie không thể nào vượt qua toàn bộ. Hiện giờ trừ đi số Zombie đã chết, số Zombie đã vượt tường ước chừng còn có năm nghìn, chỉ cần họ tăng cường tấn công dồn chúng trở về, phong tỏa tường Zombie một lần nữa, đóng cổng, thì nhất định có thể chiến thắng!

Nhưng anh lại nói họ sắp thua ư?

Diệp Diễm hít một hơi thật sâu: “Anh đã dùng hầu hết các cách nhưng lại không thể tiêu diệt tất cả Zombie. Mỗi lần áp dụng sẽ khiến chúng phòng bị. Anh tin rằng chỉ tới sáng, chúng sẽ phát động một cuộc tấn công mới.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Trình Thanh Lam vội la lên.

Diệp Diễm nhìn xuống đất, đây là lần đầu tiên Trình Thanh Lam thấy ánh mắt trống rỗng đó của anh.

“Còn có một cách cuối cùng.” Anh nói chậm rãi, “Vừa bắt đầu bọn anh đã nghĩ đến, nhưng mà.”

“Cách gì vậy?” Trình Thanh Lam nhìn sắc mặt khó coi của anh, lòng cô dần chùng xuống.

“Tên lửa.” Anh nói, “Cuộc chiến lần trước chỉ giữ lại được hai quả tên lửa đạn đạo lớn nhất, đủ để san bằng ba kilomet tường Zombie về phía nam.”

Anh nhìn Trình Thanh Lam: “Nhưng phải có hai nghìn quân lính dẫn dắt toàn bộ quân đội Zombie chủ lực vào phạm phi đạn đạo, sau đó bắn. Thanh Lam, đó là tính mạng của hai nghìn chiến sĩ, tính mạng của hai nghìn người đó!”

Trình Thanh Lam cảm thấy tay chân lạnh lẽo chết lặng. Thì ra chỉ còn một cách thảm khốc như thế. Thảo nào ngày đầu tiên Diệp Diễm tới tiền tuyến lại tức giận như vậy, anh đã đoán được chỉ có phương pháp này mới có thể đánh lui Zombie ư?

Nhưng anh vẫn ngoan cố phản đối phương pháp mang tính hủy diệt này. Anh nỗ lực suốt ba mươi sáu giờ, dùng hết thủ đoạn này đến thủ đoạn khác nhưng vẫn không thể xoay chuyển tình thế!

Thực tế tàn khốc đến mức khiến con người tuyệt vọng!

Lòng Trình Thanh Lam đau đớn vô cùng, cô nghẹn ngào, trước mắt chỉ còn những giọt lệ mờ lung.

Gương mặt của Diệp Diễm cũng bắt đầu mờ dần, chỉ nghe thấy giọng nói xót xa khiến lòng người vỡ nát: “Nhưng ba giờ trước, anh đã quyết định sử dụng cách này. Khi trời hửng sáng sẽ quyết chiến!”

Trình Thanh Lam cũng không chịu được nữa, tiếng nức nở chợt vang lên, cô ôm chặt lấy hông của anh, lớn tiếng khóc: “Diệp Diễm! Diệp Diễm!” Ngoài gọi tên anh cô không biết phải nói gì khác.

Cô lau khô nước mắt, gương mặt của người đàn ông trước mắt hiện lên rõ ràng. Cô run tay vuốt mặt anh, thế nhưng anh lại đột nhiên đẩy eo cô ra, nghiêng đầu né tránh.

Cô lập tức hiểu được, cố chấp đưa tay lướt qua khóe mắt anh. Thế nhưng anh vẫn nghiêng đầu, không chịu quay lại.

Song tay cô lại ướt đầm.

Trình Thanh Lam đau đớn trong lòng, gần như không thể hô hấp. Diệp Diễm lại có thể chảy nước mắt. Người đàn ông như được đúc từ thép như anh lại rơi lệ!

Nhưng Diệp Diễm, thì ra em không biết, thấy anh rơi lệ, em còn thấy khó chịu hơn cái chết!

Trình Thanh Lam nhìn bờ lưng cương trực của Diệp Diễm mà nhòe lệ. Cô khóc đến rũ cả người, nên ngủ một giấc thật ngon để nghênh đón trận quyết chiến ngày mai. Nhưng hiện giờ cô chẳng ngủ nổi.

Cô từ từ cởi áo khoác quân đội và quần dài ra, cởi bỏ bớt quân nhân, cô bò ra giữa giường, cởi áo hai dây và chiếc quần soóc cuối cùng trên người. Cô ngồi bó gối, ngẩn người nhìn Diệp Diễm.

“Muốn em đi, Diệp Diễm.” Giọng nói của cô rất khẽ.

Diệp Diễm đột nhiên quay đầu, đôi mắt đã sáng trong sắc bén, như thể những giọt nước mắt vừa rồi là ảo giác của Trình Thanh Lam. Song khi anh nhìn thấy cô gái trên giường thì thân thể chợt cứng đờ.

Mái tóc dài đen mượt thả xõa trên vai, thân thể trắng như tuyết cuộn lại, những nơi khiến anh mê say như ẩn như hiện. Mà trên khuôn mặt trắng nõn đơn thuần, đôi mắt trong veo mang vẻ ái mộ mông lung.

Hơi thở của Diệp Diễm không còn ổn định, hai tay siết chặt đặt trên đầu gối buông lỏng.

Mà ngoài cửa sổ, bóng đêm sâu thẳm, trăng còn non, làn mây mỏng. Nếu như không phải có tiếng chém mơ hồ thì mọi người sẽ cho rằng đây chỉ là một đêm yên tĩnh nơi vùng đất chết.

“Muốn em đi, Diệp Diễm.” Cô lặp lại, giọng nói rất nhỏ rất khẽ, tựa như động vật yếu đuối, anh chỉ cần đưa tay là có thể bóp chết cô.

Diệp Diễm đứng lên, bóng dáng cao lớn chắn lại hơn nửa ánh sáng trên đầu Trình Thanh Lam. Anh lặng lẽ cởi bỏ chiếc áo sơ mi máu xám, để lộ lồng ngực cường tráng. Áo sơ mi bị anh vứt bỏ ở góc tường. Anh không cởi quần dài, chỉ cởi bớt quân nhân rồi bò lên giường.

Không ôm hôn, không âu yếm. Từ trên cao, anh nhìn cô gái có gương mặt ửng hồng nước mắt mông lung bên dưới, đưa tay tách hai chân cô ra, đầu gối lập tức chặn vào giữa, anh quỳ gối giữa chân cô.

Một bàn tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của cô, tay kia cởi khóa quần, lấy vật cứng đã dâng trào từ lâu.

Không có màn dạo đầu, không đợt cô ướt át. Vật cứng rắn thô to tiến thẳng vào, đau đớn khiến Trình Thanh Lam phải cắn chặt lấy chân mới không kêu thành tiếng.

Chạy nước rút, chạy nước rút! Từ lúc mới bắt đầu anh đã điên cuồng chạy nước rút. Bàn tay thô ráp nắm lấy hông cô, khiến cô không thể nào nhúc nhích. Ánh mắt nóng rực của anh lướt qua nơi đỏ thắm trên bầu ngực trắng nõn của cô, đưa tay ôm cô ngồi lên người mình. Như vậy khiến anh tiến vào càng sâu, cô không chịu được cắn lên vai anh, để lại dấu răng sâu hoắm.

Mà hình như Diệp Diễm bị nhát cán của cô kích thích, môi lưỡi vốn đang mơn trớn hai điểm đỏ ửng trên ngực cô, chợt chuyển sang cắn lên vai cô.

Cơn đau nhói truyền đến từ bả vai, Trình Thanh Lam không chịu được nữa mà cất tiếng kêu đau. Cảm giác đau đớn và khoan khoái đan xen mãnh liệt dường như đã nhấn chìm cơn đau trên vai đó. Cô nghiêng đầu, hoảng sợ phát hiện trên vai là dấu răng sâu hoắm, đã có máu rỉ ra.

Cô giật mình, giùng giàng định chạy trốn khỏi lồng ngực của anh. Nhưng làm sao có thể chạy thoát khỏi cánh tay mạnh mẽ đó? Cô vội la lên: “Máu của em có độc, anh mau buông em ra! Em lấy thuốc giải cho anh!”

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh như ngọn lửa tán loạn, giọng nói cực kỳ trầm khàn: “Từ nhỏ anh đã được tiêm vắc-xin chống độc, độc của em vô dụng với anh.”

Trình Thanh Lam sững sờ, bất chợt bị anh ôm lấy, lật người lại. Anh di chuyển hai chân của cô, để cô đưa lưng về phía anh, quỳ gối trên giường. Vật to lớn của anh tiến sâu vào. Luật động kịch liệt, lồng ngực nóng bỏng của anh kề sát lưng cô, hàm răng lại cắn chặt lên bờ lưng trắng như tuyết của cô.

Trình Thanh Lam lại kêu lên đau đớn. Vậy mà người tiến vào cơ thể cô dường như không nghe thấy, càng chiếm đoạt kịch liệt hơn!

Đây là đêm thứ hai của Trình Thanh Lam và Diệp Diễm. Vậy mà đêm nay Diệp Diễm còn thô bạo tàn nhẫn hơn những lần về sau rất nhiều. Cho đến quá nửa đêm, anh rút cuộc cũng dừng lại, ôm Trình Thanh Lam vào lòng.

“Xin lỗi.” Anh ôm rất chặt, khiến cô hơi khó thở.

Thật ra về sau anh cũng dịu dàng đi nhiều. Nhưng mở đầu thô bạo, còn để lại trên vai và người Trình Thanh Lam rất nhiều dấu răng. Phía dưới cô vừa bắt đầu đã vô cùng đau đớn! Mãi tới lúc sau niềm khoan khoái mới choán lấy cơn đau đó.

Trước kia cô hận nhất đàn ông không biết săn sóc phụ nữ. Hôm nay Diệp Diễm đối đãi với cô thô bạo ngoài sức tưởng tượng, vừa mới bắt đầu cô còn hơi giận, nhưng khi cô ngẩng đầu lên trong cơn đau, thấy đôi mắt đêm thắm thô bạo mất hết lí trí của Diệp Diễm, cơn giận chợt biến đâu mất.

Cô chỉ cảm thấy đau lòng. Đúng vậy, anh đối xử với cô như vậy, làm cho cô đau đến chết đi sống lại. Nhưng khi cô nhìn anh lại cảm thấy đau lòng.

Anh là bán thú, nhất định cũng có thú tính, nhưng được che giấu rất kỹ. Nếu không gặp tình cảnh nguy cấp, anh cũng không bộc phát thú tính mà biến thành bán thú. Hôm nay, anh phải trả giá bằng tính mạng của hai nghìn để đổi lấy thắng lợi, rốt cuộc anh phải chịu đựng bao nhiêu áp lực và áy náy?

Nhưng anh là thống soái toàn quân, anh không thể lộ vẻ yếu ớt trước mặt bất kỳ ai. Cho nên hôm nay, anh mới mất khống chế mà phát tiết với cô?

Diệp Diễm thú tính mất lý trí, Diệp Diễm thô bạo đoạt lấy cô, vậy mà cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Cả người Trình Thanh Lam được anh ôm chặt, rầu rĩ nói: “Có người nói với em làm sẽ ngất đi, em còn không tin, không ngờ hôm nay lại hôn mê thật.”

Diệp Diễm yên lặng một lát rồi lại nói: “Xin lỗi.”

“Không sao, em tha thứ cho anh.” Trình Thanh Lam khẽ cắn lấy ngực anh, vừa nhẹ nhàng vừa tê dại khiến anh phải hít sâu một hơi. Cô cười khê: “Anh đồng ý sau khi chiến tranh kết thúc, cho em bạo hành anh một lần là được rồi.”

Diệp Diễm chợt bật cười: “Được, nếu như em có năng lực đó.”

“Hừ!” Trình Thanh Lam giả vờ giận, “Được” cái gì chứ! Rõ ràng đây là lời hứa vô dụng, nếu cô có thể đẩy ngã Diệp Diễm lão đại thì cô đã là thống soái của vùng đất chết rồi!

Nhưng ngẩng đầu thấy khoe miệng cong lên của anh, Trình Thanh Lam lại mềm. Cuối cùng anh cũng cười rồi.

“Thanh Lam, vợ của anh. Sau khi Zombie rút binh, chúng ta sẽ kết hôn.” Diệp Diễm nói, “Mà ngày mai, anh sẽ thắng.”

38. Chương 38: Cuộc Chiến Zombie

Ngày 27 tháng 9 năm 2235 công nguyên, quân đội loài người nơi vùng đất chết đã phải trả cái giá cực kỳ thê thảm để có thể chiến thắng quân đội Zombie.

6 giờ 5 phút, quân đội Zombie phát động đợt tấn công mãnh liệt;

6 giờ 40 phút, quân đội loài người bất ngờ thay đổi từ trạng thái phòng thủ sang phản công. Trong quá trình phản công cảm tử, phòng tuyến loài người đã thành công rời về phía Bắc năm trăm mét;

8 giờ 30 phút, quân đội loài người đã bắt đầu tập trung tại khu vực một phẩy năm kilomet về phía nam bức tường Zombie.

9 giờ đúng, chín ngàn Zombie vượt tường bao vây một ngàn bốn trăm chiến sĩ loài người còn sống;

9 giờ 40 phút, vòng vây của Zombie, dưới sự dẫn dắt ngấm ngấm của quân đội loài người, thu nhỏ đến phạm vi và cự ly thích hợp nhất để thực hiện tấn công bằng tên lửa đạn đạo. Tên lửa đã được phóng thành công từ năm kilomet phía sau trận địa.

0,03 giây sau, đạo đạn nổ tung trên mục tiêu đã định. Trong tích tắc đó, dù là những con người đang chiến đấu oanh liệt hay là Zombie đều không hện mà cùng sững người. Vùng đất chết hoàn toàn yên tĩnh. Mọi người ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời bao trùm bởi ánh lửa đỏ rực.

Tiếng nổ long trời lở đất! Ngọn lửa hùng hực vô bờ bến, trong chớp mắt bao trùm khắp khu vực một kilomet về phía bắc đến hai kilomet về phía nam tường Zombie!

Đám Zombie kêu oai oái, bò lẩn lộn, khắp người đều là lửa. Nhưng các chiến sĩ đã quyết tâm liều chết sao có thể cho phép. Họ cười gằn, hoàn toàn không quan tâm bản thân cũng bị thiêu cháy mà người này tiếp nói người kia đâm chết đám Zombie.

Trên vùng đất chết trống trải, chỉ vang vọng tiếng kêu rên vút trời của Zombie và âm thanh thấp thoáng của chiến sĩ loài người. Họ hưng phấn hô to bằng chất giọng khàn khàn: “Zombie, chết với ông nội đi!” “Ha ha! Thiêu cháy đám quái vật này đi! Báo thù cho cha mẹ ta!”

.....

Mặc dù Zombie không có cảm giác đau như loài người, nhưng bọn chúng cũng biết sợ lửa. Chúng vội vã lùi lại khu vực một kilomet phía bắc tường Zombie.

Thậm chí ngay cả Hoàng Dịch Linh và bốn người đàn ông bình thường đứng trong vùng đất Zombie cũng phải giật mình nhìn ánh lửa ngập trời. Họ bị hơi nóng và khói bụi làm cho sặc sụa không thở nổi. Trong chớp lát, họ cũng quên việc giục đám Zombie tiếp tục tấn công.

Mùi cháy xém kinh khủng lan tràn khắp vùng đất chết, theo cơn gió bay thẳng tới Nam Thành.

Mà ở khu vực rực lửa đó, còn lại hơn hai ngàn binh lính loài người như thể nhô lên từ dưới đất, xông tới bức tường Zombie với tốc độ khó tin, đóng lại cánh cửa ngăn cách với vùng đất. Bởi vì kịp thời vượt qua tuyến lửa từ hai bên, hai ngàn người này hi sinh một phần mười trong cơn hỏa hoạn.

Khi Hoàng Dịch Linh đứng tít đằng xa giục quân Zombie lao tới chân tường Zombie, vô số súng pháo của binh lính loài người đã đồng loạt nhắm vào vô ngàn Zombie đó.

Thêm một quả tên lửa đạn đạo phóng ra vào khoảnh khắc này!

Trong đường kính ba kilomet phía bắc tường Zombie, thảm kịch lại tái diễn một lần nữa! Hơn vạn Zombie chết cháy ngay tại trận!

Đám Zombie sợ hãi mà tỉnh mộng, hai quả tên lửa gần như tạo thành phản xạ có điều kiện trong não chúng. Chúng không dám đến gần bức Zombie tường có nhiệt độ cực cao nữa.

Vì vậy quân đội loài người canh giữ ở bức tường cao chỉ thấy nơi xa xa trong vùng đất Zombie là vô số Zombie đang chen chúc nhau, hỗn loạn kêu ré lên. Mà biển Zombie vẫn kéo dài đến nơi tận cùng đại lục nơi mắt thường không nhìn thấy được.

Quân đội loài người rút cuộc cũng đóng lại cánh cửa ngăn cách, đoạt lại tường Zombie, giành được thắng lợi ngoài sức tưởng tượng!

Sau này những binh sĩ tham gia cuộc chiến chỉ nhớ rõ những hình ảnh khắc sâu ấn tượng này:

Một là Chu Tử mặt đầy râu ria, mắt đỏ ngầu dùng cái chết uy hiếp để đoạt lấy nhiệm vụ dẫn đầu quân cấm tử từ tay Diệp Diễm. Anh và hơn một ngàn binh lính may mắn còn sống đều táng thân trong biển lửa. Anh vẫn khắc ghi rằng vì sai lầm của mình mà đám người Hoàng Dịch Linh đột phá phòng tuyến. Thế nên một người kiêu ngạo như anh phải dùng tính mạng chuộc lại lỗi lầm;

Hai là khi màn khói bụi do hỏa hoạn tạo thành còn chưa tản đi, hai cô gái dẫn đầu đội quân xông tới tường Zombie. Hai người điên cuồng như sư tử cái, vác súng đứng sừng sững ở đầu tường Zombie, nét mặt khắc nghiệt khiến tất cả binh sĩ phái nam phải sợ sệt.

Ba là khi quả tên lửa đầu tiên nổ tung, Diệp Diễm đứng sững ở phía sau chỉ huy lặng lẽ cúi mũi lính, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa ngập trời đó. Những cảnh vệ chưa bao giờ thấy vẻ đau thương như vậy trên mặt sếp Diệp.

Năm ngày sau khi loài người đoạt lại được bức tường Zombie, Zombie không còn tấn công nữa. Nhưng vô số Zombie vẫn tập kết xa xa phía sau bức tường đủ để cho những người canh giữ hiểu rằng, chiến tranh còn chưa kết thúc.

Nhưng bức tường Zombie đã đoạt loại góp phần thiên thời địa lợi cho quân đội loài người. Tuy chỉ còn lại hai ngàn năm trăm người canh giữ bức tường cao đó, nhưng họ lại hoàn toàn tin tưởng rằng họ có thể bảo vệ vùng đất chết!

Khói bụi dày đặc và sắc lửa bao phủ trên vùng đất chết cuối cùng cũng tản đi. Song, Trình Thanh Lam lại nghi ngờ rằng mùi khét lẹt gay mũi sẽ tồn tại trong một thời gian rất dài mà không thể tiêu tán.

Một mối lửa thiêu cháy hết sạch, dư sức san bằng cả chiến trường. Nhưng mỗi khi Trình Thanh Lam đi qua chiến trường này, nhìn đồng tro cốt ngổn ngang thì chỉ cảm thấy đau đớn.

Và cơn đau này sẽ mãi mãi tồn tại trong lòng hơn hai ngàn người còn sống!

Đêm hôm đó, sau khi kiểm lại vũ khí và lương thực, Trình Thanh Lam trở lại bộ chỉ huy. Đi cầu thang lên lầu, xuyên qua hành lang, đập vào mắt cô chính là bóng dáng ngồi thẳng bất động trên ban công.

Anh khoanh tay ngồi tựa lên ghế, đôi mắt như mực nhìn chăm chăm vào bức tường Zombie tro xám trắng xa, đường nét trên mặt vô cùng cứng cõi. Mấy đêm nay, Trình Thanh Lam đều cạo râu cho anh. Thế nên hiện giờ Diệp Diễm mang dáng vẻ điển trai thanh thoát.

Nhưng ánh mắt thì không như vậy.

Trước trận chiến, ánh mắt của Diệp Diễm luôn kiên định, nghiêm túc, tàn nhẫn, dịu dàng;

Dù rằng bây giờ anh mang vẫn lẳng lặng đôi mắt về phương xa như trước, nhưng ánh mắt lại mang nỗi đau thâm lặng không thể xua tan. Đột nhiên Trình Thanh Lam cảm thấy, vẻ đau thương ấy sẽ mãi mãi chôn giấu trong mắt anh, không bao giờ biến mất.

Cô không thích ánh mắt như vậy. Nhưng cô biết, ánh mắt đó sẽ chỉ xuất hiện lúc anh ở một mình. Trước mặt người khác, thậm chí ở trước mặt cô, anh cũng sẽ không dễ dàng lộ vẻ đau thương.

Nhẹ nhàng bước tới, ngồi xổm xuống bên anh, cánh tay đặt lên thành ghế, vùi đầu vào khuỷu tay mình, chỉ ngược đôi mắt đen như mực lên nhìn anh.

Tầm mắt Diệp Diễm từ phương xa liếc về phía cô, ánh mắt cũng dịu dàng lại. Anh yên lặng một lát rồi đưa tay ra, dễ dàng nhắc người cô đặt lên đùi mình. Rồi lại giơ tay lên cúi mũi cô ra, để mái tóc như thác nước của cô xoa trên ngực mình.

Vóc người một mét sáu lăm của Trình Thanh Lam cũng không nhỏ bé gầy yếu, nhưng lại cân đối thướt tha hấp dẫn. Mặc dù Diệp Diễm cao lớn nhưng cũng không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn. Song, trong lồng ngực rộng của anh, cô lại có vẻ nhỏ nhắn.

Hai người cứ yên lặng như vậy. Mặc dù kề sát bên nhau, cũng không có lời gì để nói.

Thỉnh thoảng Trình Thanh Lam sẽ quay đầu lại nhìn gương mặt trầm tĩnh của Diệp Diễm. Không thể nói tới việc quân, như vậy ắt sẽ nhắc tới Chu Tử và các tướng sĩ tử trận. Mặc dù Diệp Diễm vốn không nhiều lời, nhưng Trình Thanh Lam lại cảm thấy khó chịu, Diệp Diễm cứ lặng im như vậy chắc hẳn rất buồn bã.

Vậy hai người nên nói chuyện gì đây? Phải tìm đề tài để phân tán sự chú ý của Diệp Diễm, như vậy anh sẽ không nghĩ tới cái giá phải trả cho cuộc chiến này nữa!

Nhưng mà bên một người đàn ông lạnh lùng thì đúng là không dễ để gợi chuyện. Hai người ở bên nhau lâu như vậy, những điều anh nói với cô hoặc là trêu ghẹo, hoặc là nói việc công, hoặc là. làm.

Diệp Diễm này, cho dù lúc làm cũng rất ít khi phát ra âm thanh. Chỉ khi cô vô cùng chủ động thì anh mới khẽ gầm lên mấy tiếng trầm thấp.

Bởi vì cô ngộ nguỵ trong lòng mãi nên Diệp Diễm thu hồi ánh mắt lại, nhìn cô: “Sao vậy?”

Trình Thanh Lam chợt nghĩ đến một chuyện: “Diệp Diễm, trước kia anh từng thích cô gái nào chưa?”

Diệp Diễm không có biểu hiện gì: “Không có.”

“Tại sao?” Hai mươi bảy tuổi còn chưa có bạn gái sao? Nói như vậy cô là mối tình đầu của anh à?

Hình như Diệp Diễm thấy lạ với vấn đề này của cô: “Không có phụ nữ.”

Oh, đúng rồi. Vùng đất chết chỉ có vài thiếu nữ anh mua từ Nam Thành, cho dù anh muốn yêu thì cũng phải có đối tượng chứ! Cô hỏi ngu quá!

Trình Thanh Lam gật đầu, bất chợt có suy nghĩ xấu xa, như vậy rất tốt.

Diệp Diễm gia ít khi hỏi đến chuyện cũ của Trình Thanh Lam chợt chú ý tới nụ cười ngọt ngào bên môi cô, ma xui quỷ khiến mà hỏi: “Em thì sao?”

“Cái gì cơ?” Trình Thanh Lam còn chưa nhớ lại cổ ngữ “Trong lòng không muốn, đừng đẩy cho người khác.”

“Em đã từng thích. . . . người đàn ông khác rồi sao? Hử?” Động tác của Diệp Diễm dừng lại, quay mặt cô lại đối diện mình.

Trình Thanh Lam chợt cảm thấy sách lược gợi chuyện để phân tán sự chú ý của Diệp Diễm đúng là thành công trong chưa xót! Hôm nay nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Diệp lão đại kẻ sát mình, cô vô cùng hi vọng vừa nãy không nhắc đến chuyện này!

“Ừ, từng thích hai người.” Trình Thanh Lam đành phải trả lời thành thật, “Hồi cấp ba thích một bạn cùng lớp, lên đại học từng hẹn hò với một bạn trai.”

Ánh mắt Diệp Diễm sững lại. Đương nhiên anh biết anh là người đàn ông đầu tiên của cô, phần drap giường nhuộm máu tại nhà nghỉ ở Nam Thành đêm đó còn được anh nhét lên nhét vào túi áo khoác. Sau đó cắt vào kết bảo hiểm cơ mật nhất, cần quét đồng tử của anh mới mở ra được.

Nghe xong lời cô nói, Diệp Diễm vẫn im lặng.

Thấy màu mắt anh trầm xuống, Trình Thanh Lam vội vàng giải thích: “Hồi cấp ba, tụi em cũng chỉ nắm tay. Lên lớp mười hai cậu ấy chuyển trường, em liền chuyển tâm ôn thi tốt nghiệp, cậu ấy đến tìm thì em không thèm để ý nữa.”

Thấy anh chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhìn chằm chằm vào cô, giọng điệu cây ngay không sợ chết đứng của Trình Thanh Lam không khỏi yếu đi vài phần: “Bạn trai em quen hồi đại học cũng được hai năm. Nhưng không đi đến bước cuối cùng. Anh biết mà.”

Diệp Diễm vẫn không nói gì, nhưng hai cánh tay từ từ siết chặt, thân thể của cô bị ép kẻ sát lòng ngực anh.

Trình Thanh Lam chợt dạ chưa đánh đã khai, thật sự cô cũng cảm thấy không cần thiết phải gạt anh: “Được rồi, em với bạn trai hồi đại học đã từng ôm hôn rồi, nhưng em từ chối không làm cùng anh ta. Hơn nữa số lần hai đứa thân thiết cũng không nhiều, dù sao vẫn còn đi học mà.”

Diệp Diễm vẫn im lặng.

“Anh để ý à?” Trình Thanh Lam khẽ nói.

Diệp Diễm vẫn không trả lời.

Thật ra thì lúc đầu anh cũng không để ý.

Dù sao nam nữ ở thế kỷ XXIII này cũng rất cởi mở, thế nên Diệp Diễm mười lăm tuổi đã được nhập môn kiến thức về phương diện đó cũng không cảm thấy có gì không ổn. Kể cả lúc mới quen cô, Diệp Diễm cũng không có địch ý rõ ràng với Đinh Nhất. Cách thể hiện tình cảm của anh cũng nhất trí với việc cầm quân: Cương quyết, kiên định, hiệu suất cao, tự tin.

Nếu Trình Thanh Lam đã đồng ý ở bên anh, anh tin chắc cô đã thuộc về anh. Vì vậy mặc dù Đinh Nhất có khiêu khích nhưng anh vẫn không coi Đinh Nhất là đối thủ, ngược lại còn yên tâm giao quân cho Đinh Nhất.

Nhưng dần dà quan điểm này cũng thay đổi. Càng có được nhiều hơn anh càng thấy không đủ. Nghĩ đến đã từng có người đàn ông giống anh, cũng từng gần gũi với thân thể ngọt ngào động lòng người này.

Anh cúi đầu che môi cô lại: “Anh muốn bắn chết hai người đàn ông này.”

Đêm đó, sau khi kết thúc hội nghị quân sự, Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam tắm, đến khi Trình Thanh Lam xụi lơ nằm trong ngực thì anh ôm hông cô, nói lạnh nhạt: “Tạm thời anh sẽ không giao binh lực cho Đinh Nhất.”

Trình Thanh Lam nhìn anh.

“Anh đã phái người giám sát anh ta hai tư giờ.” Diệp Diễm nói, “Trong quân đội, người có kỹ thuật không chế sinh vật tốt nhất là anh ta. Anh mong rằng không phải anh ta, hơn nữa cũng không có lý do để anh ta làm vậy. Nhưng quân Zombie đột nhiên gây khó dễ tức là người không chế Zombie có thể vừa mới nghiên cứu được kỹ thuật không chế. Anh cho rằng mấy kẻ trốn vào vùng đất Zombie không có khả năng đó. Nhất định có người giật dây đằng sau.”

Trình Thanh Lam không biết phải nói gì. Cô không thể tin cũng như không chấp nhận được việc Đinh Nhất chính là người đứng sau chuyện này. Nhưng nghi ngờ của Diệp Diễm cũng không vô lý. Dù sao người biết kỹ thuật không chế sinh vật cũng không nhiều. Nhưng nếu để cho cô lựa chọn, cô thà rằng tin tưởng Đinh Nhất là người trong sạch.

Vừa nhắc tới Đinh Nhất, lời nói mấy ngày trước của Tần Tuyết Thần lại hiện về trong đầu, Trình Thanh Lam ngẩn người.

Diệp Diễm nhìn chằm chằm vào đôi mắt mất hồn của cô, bỗng nói: “Còn có Đinh Nhất.”

“Hả?” Suy nghĩ Trình Thanh Lam bị anh cắt đứt, có phần không phản ứng kịp.

“Cũng là người nên bắn chết.” Diệp Diễm chột siết chặt cánh tay trên eo cô.

Mặt Trình Thanh Lam lập tức nóng lên. Dĩ nhiên cô biết Diệp Diễm không thể báo thù riêng mà bắn chết Đinh Nhất thật. Nhưng mà mức độ thân mật giữa cô và Đinh Nhất thậm chí còn vượt qua bạn trai thời đại học.

Sao Diệp Diễm không nhận thấy cô lại ngẩn ngơ chứ, người đàn ông kiêu lời cũng không muốn nói gì thêm nữa, chỉ dễ dàng lật người áp lên cô gái trong lòng, dùng hành động chứng minh và còn liên tục chứng minh quyền sở hữu của mình.

Sáng sớm hôm sau, khi Trình Thanh Lam đau lưng tỉnh lại, Diệp Diễm đã trầm tư ngồi bên ban công.

Thì ra sáng nay, hai bức thư một trước một sau được đưa đến tay Diệp Diễm.

Bức thư thứ nhất do một con Zombie cầm cờ trắng đưa đến chân tường Zombie;

Bức thư còn lại thông qua phương tiện truyền tin. Bức thư này đến từ quân canh phòng Nam Thành.

39. Chương 39: Đinh Nhất Bị Giam Lồng

Phòng chỉ huy.

“Nói thử xem.” Gương mặt Diệp Diễm trầm tĩnh. “Mọi người thấy hai bức thư này thế nào?”

Trước đó Trình Thanh Lam đã xem qua hai bức thư kia. Đó là thư đến từ vùng đất Zombie do Hoàng Dịch Linh gửi tới, kẻ được xem là thủ lĩnh của bọn đàn ông kia - kẻ thù không đội trời chung của họ.

Trong thư Hoàng Dịch Linh đã nói rất rõ ràng: Hi vọng Diệp Diễm sẽ hợp tác với hắn, cùng uy hiếp Nam Thành để đạt được càng nhiều lợi ích.

Trong thư hán cũng có nói, lần này mặc dù số lượng Zombie bị Diệp Diễm giết lên đến ba vạn, nhưng tổng binh lực của hán có đến mười vạn. Thay vì hai bên đều tổn hại, hán đề nghị hợp tác, cùng nhau chống lại Nam Thành, nhằm đạt được càng nhiều tài nguyên, đàn bà và địa vị. Hán hi vọng có thể được gặp mặt trực tiếp để nói chuyện.

Một lá thư khác đến từ Nam Thành do tổng chỉ huy tối cao của biên phòng quân Nam Thành gửi đến - Đại úy Hà Khâm Du. Thư anh ta gửi rất ngắn gọn, ý nói, anh ta biết rõ sự xáo trộn nơi vùng đất chết. Nhằm duy trì sự an toàn của Nam Thành, anh ta mong Diệp Diễm ra sức phối hợp, tóm gọn tên trùm thổ phỉ nơi vùng đất Zombie kia, đồng thời tiêu diệt luôn quân đội Zombie.

Một kẻ mềm mỏng mong muốn được tìm nơi dựa dẫm, một kẻ lại dùng giọng điệu ngạo mạn nhưng lại không thể không nhờ đến sự trợ giúp của Diệp Diễm.

Hoàng Dịch Linh nói là có mười vạn binh lực, nhưng trên thực tế hán có bao nhiêu quân, không ai biết; huống chi cho dù hán có mười vạn Zombie, cũng không thể trang bị vũ khí ười vạn quân này. Cho nên số lượng nhất định ít hơn mười vạn. Tuy nhiên, cho dù trong tay hán có bao nhiêu binh lực đi chăng nữa, việc Diệp Diễm có thể một lần tiêu diệt gọn bọn chúng hay không vẫn là điều không thể đoán trước.

Nhưng dường như hán không biết lai lịch của Diệp Diễm. Ngày đó, bằng hai quả tên lửa làm rung động cả quân địch, Hoàng Dịch Linh chắc cũng không ngờ rằng, đó là hai quả tên lửa cuối cùng. Hôm nay quân của Diệp Diễm chiếm đóng bên tường Zombie, từ trên cao nhìn xuống, Hoàng Dịch Linh cũng không dám liều mạng tấn công.

Mà quan quân Nam Thành mặc dù ăn nói ngạo mạn, nhưng lập trường của họ cũng làm cho người ta cảm thấy rất hợp tình hợp lý.

“Liên minh với Nam Thành,” Trần Giai Tân dứt khoát nói, “Thân là quan quân của đế quốc, đây là trách nhiệm mà chúng ta nên làm.”

Diệp Diễm gật đầu, nhìn về phía Chu Tấn.

Chu Tấn cười cười: “Lão đại, tôi không có ý kiến. Anh mang Zombie đi đánh Nam Thành, tôi cũng đi theo anh; anh mang quân Nam Thành đi tiêu diệt Zombie, tôi sẽ đi đánh Zombie.”

Nói cũng như không! Trình Thanh Lam khinh bỉ liếc Chu Tấn, Chu Tấn xấu hổ cười cười.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu, lại phát hiện ánh mắt Diệp Diễm đang nhìn về phía mình. Muốn cô nói sao? Từ trước tới giờ cô chỉ cần nghe theo quyết định của họ là được.

Cuối cùng mọi người lại cùng nhìn chăm chăm về phía Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam suy nghĩ một chút, cuối cùng phát hiện ra mình cũng chỉ có một đáp án, thật mất mặt nói: “Em giống với Chu Tấn.”

Chu Tấn ở bên cạnh buồn cười.

“Lão đại, tôi không đồng ý.” Bàn tay to của Hồng Huân đập xuống bàn, “Mặc dù lần này chúng ta đấu với tên họ Hoàng kia đến một mất một còn, nhưng điều mà hán nói cũng thể xem như một lựa chọn!”

Ánh mắt hờ hững của Diệp Diễm nhìn về phía Hồng Huân.

“Chúng ta canh giữ ở đây hai năm, đã chết hơn nửa.” Hồng Huân nói, “Tại sao lại phải tiếp tục trấn thủ cho Nam Thành? Quân đội bên Nam Thành kia có bao giờ thấy một người lính đang sống sờ sờ, cuối cùng lại bệnh chết vì không có thuốc chưa? Quân đội bên kia có bao giờ phải chịu cảnh năm trăm người mà chỉ có một người đàn bà chưa? Thuốc thang, tài nguyên, đàn bà, chúng ta cái gì cũng thiếu! Chúng ta cũng không cần cùng tên họ Hoàng kia đánh vào Nam Thành, chỉ cần nhường đường cho bọn chúng là được, để cho Nam Thành biết đến sự quan trọng của chúng ta!”

Lời nói ra vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, càng hiện rõ bản chất nữ lưu manh của Hồng Huân.

Trình Thanh Lam cảm thấy hơi buồn bực, bởi vì cô lại cảm thấy mấy lời của Hồng Huân....rất có lý. Cô vốn không phải người của thời đại này, sẽ không thể trung thành với Đế Quốc một thời huy hoàng như các

chiến sĩ khác. Ngược lại, sau khi trải qua chiến dịch lần này, ấn tượng của cô đối với Nam Thành và Cố tướng quân lại càng kém. Thế nhưng, cứ thế mà bỏ qua cho Hoàng Dịch Linh, cô lại không cam lòng.

“Hoang đường!” Trần Giai Tân vốn luôn tỉnh táo, biết cách kiềm chế và thường không thể hiện cảm xúc quá nhiều bỗng đứng dậy, “Hong Huân, đừng quên bốn phận là quan quân Đế Quốc của cô!”

Hong Huân hừ lạnh: “Tôi vốn không phải là quan quân của Đế Quốc. Tôi chỉ theo chân Diệp lão đại kiếm ăn mà thôi.”

Chu Tấn với khuôn mặt non nớt cũng chậm rãi nói: “Hong Huân nói cũng rất có lý”

Ánh mắt Diệp Diễm chậm rãi lướt qua tất cả mọi người, trầm giọng: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Mọi người không nói gì nữa, chỉ có Hong Huân lớn tiếng: “Haizz! Lão đại, anh cứ suy nghĩ như thế, chúng ta lại cũng cứ phòng thủ như thế, đây không phải là một cách hay. Giờ là Zombie, sau này nếu như là người máy hay người ngoài hành tinh của các đại lục khác đánh tới thì sao đây? Chúng ta vẫn phải trở thành bia đỡ sao?”

Ánh mắt lạnh băng của Diệp Diễm nhìn cô, sắc mặt Hong Huân rõ ràng trở nên cứng đờ, miệng không tự chủ được sửa lại: “Diệp lão đại...Theo ý anh...”

Hong Huân vẫn sợ Diệp Diễm theo phản xạ!

Trình Thanh Lam không kiềm chế được mà bật cười, Hong Huân hung dữ nhìn chằm chằm vào cô. Chu Tấn vốn đã nhin cười từ trước lại càng cười suông sã. Trần Giai Tân không cười, gương mặt tuấn lãng vẫn trầm tĩnh.

Diệp Diễm nhìn mấy thuộc hạ của mình, vẫn không nói tiếng nào.

Con đường tương lai vẫn chưa thể quyết định được. Tất cả quyết định đều phụ thuộc vào ý của Diệp Diễm, anh nói hướng Bắc, họ sẽ theo hướng Bắc; anh nói hướng Nam, họ dù có hy sinh cũng không thể quay lưng về phía Nam.

Toàn quân vẫn đang đóng tại chỗ, thay phiên nhau phòng thủ nơi tường Zombie. Trình Thanh Lam cũng cùng Diệp Diễm trải qua cuộc sống nhàn hạ - nắm tay nhau tản bộ nơi chiến trường đầy xương cốt và xác chết; lái xe dọc theo tường Zombie hóng gió, hoặc là bị Diệp lão đại trầm tĩnh nhốt trong phòng hơn nửa ngày, dốc sức chứng minh quyền sở hữu của mình N lần....

Rất vô tâm, rất tự tại mà yêu nhau.

Nhưng mỗi khi Trình Thanh Lam bừng tỉnh, sẽ thấy bóng dáng cao ngất cô đơn kia đang đứng sững cạnh cửa sổ.

Hoặc khi Trình Thanh Lam ngồi một mình trong xe, sẽ nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia leo lên tường Zombie, nhìn về phía xa xăm...

Trình Thanh Lam cảm thấy trái tim mình thật sự không chịu nổi nữa. Anh đang suy nghĩ cho con đường tương lai sao? Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh, đều tin tưởng quyết định của anh vô điều kiện.

Anh lại im lặng một mình gánh chịu.

Diệp Diễm, bất kể anh muốn làm gì, em cũng sẽ ở bên anh.

Vào xế chiều ngày thứ ba, lại xảy ra một chuyện khác.

Tần Tuyết Thần vốn làm Trình Thanh Lam nhức đầu, bỗng nhiên lại đến tìm cô, nói Đinh Nhất muốn gặp cô.

Từ lần gặp mặt trước, Đinh Nhất vẫn đang dương thương. Thỉnh thoảng, Trình Thanh Lam cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của Đinh Nhất ở doanh trại của binh lính. Nhưng Diệp Diễm lấy cố binh lực hiện tại còn rất ít, không giao binh lực cho anh. Cho nên Trình Thanh Lam cũng đã mấy lần không thấy anh tới phòng chỉ huy. Hong Huân có đôi khi cũng nhắc tới anh, hỏi Trình Thanh Lam có phải Diệp Diễm đang dùng việc công báo thù riêng không, sao lại không cho Đinh Nhất chút binh lực nào.

Trình Thanh Lam nhìn Tần Tuyết Thần đối diện đang có vẻ hơi lo lắng, lắc đầu: “Tôi không gặp đâu.”

Tần Tuyết Thần cắn môi dưới: “Chị thật độc ác!”

Trình Thanh Lam: “Mỗi người phụ nữ, đều chỉ không thể nhẫn tâm với một người đàn ông mà thôi.”

Tần Tuyết Thần nghe cô nói vậy, giọng nói cũng dịu bớt: “Nhưng chị Trình à... Đinh Nhất muốn bỏ đi!”

“Tại sao?” Trình Thanh Lam hỏi với giọng khô khốc.

Tần Tuyết Thần lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Nhưng bây giờ vùng đất chết nguy hiểm như thế, anh ấy muốn bỏ đi, tôi...tôi không yên lòng. Chị Trình, chị có thể đi khuyên nhủ anh ấy không?”

Trình Thanh Lam hiểu rõ, Diệp Diễm giờ không cho anh binh lực, đội quân động vật của anh cũng đã được sát nhập vào biên chế cùng các binh lính khác từ lâu. Thân là quân nhân, không có binh để dẫn dắt, cũng không có nhiệm vụ để làm, anh không muốn đi mới là lạ!

Trình Thanh Lam không phải là người khéo miệng, thế nhưng nghĩ đến việc mình và Diệp Diễm mỗi ngày yêu nhau say đắm, mà người đàn ông đã từng cứu cô, bảo vệ cô, người đã từng tuyên bố yêu cô đến mức thậm chí muốn đoạt cô từ tay người đàn ông của cô, hôm nay lại cô đơn như thế, cô không khỏi thấy hơi áy náy.

Mấy ngày sau, khi đến phòng bệnh của Đinh Nhất lần nữa, Trình Thanh Lam mới thấy những điều mà Tần Tuyết Thần nói cũng đúng hơn phân nửa.

Lên lầu, lính gác hai bên chào Trình Thanh Lam. Cách đó không xa, còn có một đội quân đang thao luyện. Không biết người giám thị mà Diệp Diễm đã bố trí là ai nhỉ?

Vừa đi vào phòng bệnh chật hẹp liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đưa lưng về phía cô, đứng ở bên giường. Anh mặc bộ quần áo rằn ri phẳng phiu chỉnh tề. Ngay cả mũ cũng đang đội ngay ngắn trên đầu.

Anh nghe thấy tiếng động liền xoay người, tay phải cầm lấy balô quân đội trên giường, tay trái cầm một khẩu súng máy, quả là đã dọn xong hành lý.

Nhìn thấy Trình Thanh Lam, anh chậm rãi cười: “Muốn bỏ trốn với tôi sao?”

Anh càng cười, càng nói đùa, Trình Thanh Lam lại càng cảm thấy anh không chân thật.

“Tại sao phải đi?” Trình Thanh Lam nhìn anh.

Đôi mắt anh sáng ngời, rực rỡ trong suốt như lần đầu họ gặp nhau: “Tôi thấy tường Zombie khó mà phòng thủ được, nên phải chạy trước thôi.”

“Có phải anh trách Diệp Diễm không trao binh lực cho anh? Thế nhưng quân đội hiện giờ cũng đang rất căng thẳng...” Trình Thanh Lam tỏ ý muốn khuyên bảo.

Đinh Nhất lắc đầu: “Không phải vì chuyện này.” Anh tiến lên, bóng dáng cao lớn lập tức che hết ánh sáng, nhìn cô từ trên cao xuống: “Em... hoặc là đi theo tôi, hoặc là nhường đường.”

Trình Thanh Lam cắn môi dưới: “Nhưng một mình anh định đi đâu?”

Đinh Nhất không lên tiếng, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào cô: “Kì lạ thật.”

Trình Thanh Lam không hiểu nổi cái nhìn của anh.

“Xem ra thật sự quá ít phụ nữ.” Giọng nói trong trẻo như bầu trời đột nhiên mang vẻ mê hoặc, “Cho nên tôi mới nhớ mãi không quên thế này.”

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ, đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng rát.

“Em hôn tôi một cái, tôi sẽ không đi!” Đinh Nhất phả hơi nóng vào mặt cô, nói đùa.

“Đinh Nhất!” Trình Thanh Lam nghiêm mặt, “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc! Đừng đi.”

“Tôi cũng đang nói chuyện rất nghiêm túc.” Đinh Nhất thu lại nụ cười, giọng nói hơi lạnh lùng, “Không có binh lực, không có phụ nữ, tôi ở lại làm gì?”

Trình Thanh Lam không nói gì được.

Đinh Nhất cất bước, đi lướt qua cô. Đi tới cửa, bước chân chợt dừng lại.

Cô nghe thấy giọng nói của anh truyền đến từ đằng sau, mang theo sự chắc chắn vô cùng: “Thanh Lam, em yên tâm. Cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, em cũng có thể sống sót.”

Bóng dáng Đinh Nhất biến mất ngay chỗ rẽ của hành lang. Trình Thanh Lam hít sâu, kiềm chế sự ứa ứa trong hốc mắt.

Nghe thấy lời nói giống hệt Diệp Diễm kia của Đinh Nhất, cô chỉ cảm thấy khổ sở. Anh giống Diệp Diễm, đều cho tương lai của cô một sự bảo đảm, sẽ giúp cô sống sót. Đây là chỉ là một câu nói rất đơn giản, nhưng ở vùng đất chết, một người hứa hẹn cho người khác sự an toàn, ý nói sẽ dùng tính mạng của bản thân để bảo vệ người đó!

Trình Thanh Lam hơi hoảng hốt đi từng bước dọc theo hành lang. Cô rẽ vào chỗ ngoặt, đi xuống lầu, dọc theo cầu thang, rẽ theo rất nhiều chiều nghỉ, đi xuống tầng một. Cửa chính ở tầng một rất rộng rãi, có ánh mặt trời chiếu rọi khiến cho người ta cảm thấy thật chói mắt.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, cô ra khỏi cửa chính, nhưng lại thấy bóng dáng quen thuộc kia vẫn đang đứng cứng ngắc ở đằng xa.

Nơi đó là ven quân doanh, đi ra khỏi đó chính là đồng cỏ nát mênh mông vô bờ.

Anh đứng đó, balô ném xuống đất, họng súng chĩa xuống, có hai binh lính đứng trước mặt anh.

Trình Thanh Lam chạy vội tới.

Từ xa cô đã nghe thấy anh cười lạnh: “Sao? Không để tôi đi ư?”

“Sếp Đinh!” Một người nói “Sếp Diệp dặn dò cho chúng tôi phải chăm sóc anh dưỡng bệnh.”

Người còn lại khuyên nhủ: “Sếp Đinh, bên ngoài giờ đang rất nguy hiểm, tất cả mọi người đều ở đây, sao anh phải đi?”

Sợ họ có xích mích, Trình Thanh Lam bắt lấy cánh tay Đinh Nhất: “Đinh Nhất, anh đi theo tôi, tôi có việc cần nói.”

Đinh Nhất đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cô.

Trình Thanh Lam cố chấp nhìn thẳng vào anh. Hai binh lính này cũng nằm trong đội cảnh vệ của Diệp Diễm, biết Trình Thanh Lam. Thấy cô phát tay cũng không nhiều lời, liếc mắt nhìn nhau rồi rời đi.

Trình Thanh Lam kéo Đinh Nhất trở về.

Bất ngờ là, Đinh Nhất lại không lên tiếng phản kháng, chỉ đi theo cô. Đi hơn một trăm mét Trình Thanh Lam mới kịp nhớ ra cô vẫn đang nắm tay anh! Cô đột nhiên rút tay ra, nhưng không thành công, tay đã bị anh tóm chặt lấy.

Bàn tay của quân nhân thô ráp chai sạn giống tay Diệp Diễm, hoàn toàn đối lập với bàn tay mềm mại trắng nõn của cô.

“Buông ra!” Trình Thanh Lam lạnh lùng nói.

Nhưng người đàn ông này luôn chẳng bao giờ quan tâm đến sự phản kháng của cô. Súng trên tay bị vứt xuống đất, một tay kéo cô vào lòng.

Trình Thanh Lam nhất thời sơ sẩy không đề phòng, thân thể liền bị ôm chặt trong lồng ngực ấm áp rộng rãi của anh. Một tay anh vòng trên lưng cô, tay kia lại siết chặt hông cô, tựa như muốn để cô nhập vào trong cơ thể mình.

Tim Trình Thanh Lam đập như sấm, bên tai phải cũng như ù đi, tiếng ong ong làm cô hoảng hốt gần nửa giây.

Thế nhưng Trình Thanh Lam hôm nay không còn là Trình Thanh Lam khi xưa nữa. Tay cô đầm mạnh lên ngực anh, còn đầu gối thì thúc vào bụng anh.

Đinh Nhất bị đau, rên một tiếng, nhưng hai tay vẫn siết chặt cô không rời. Trình Thanh Lam nghiêng đầu, thấy hai binh lính cách đó không xa đang ngậy người nhìn họ. Trình Thanh Lam lại huých mạnh khuỷu tay vào dưới nách anh, lần này lực mạnh vô cùng, khiến Đinh Nhất đau đến hơi cong người. Lúc này Trình Thanh Lam mới đẩy mạnh anh ra, chạy khỏi ngực anh.

Lực tấn công của Trình Thanh Lam đã thuộc những người giỏi nhất trong quân. Khoảng cách gần như vậy mà dùng toàn bộ sức lực tấn công, e là Diệp Diễm cũng không chịu nổi. Cô lui về sau mấy bước, nhìn Đinh Nhất không nâng nổi người lên, Trình Thanh Lam hơi hối hận vì đã ra tay nặng như thế.

“Anh không sao chứ....Tôi, tôi ra tay hơi nặng....”

Đinh Nhất từ từ ngẩng đầu lên nhìn Trình Thanh Lam. Anh hít sâu, chậm rãi ngồi thẳng dậy, một tay nhắc lấy cái balô dưới đất, tay kia nhặt súng lên, sau đó không hề nhìn cô mà bước từng bước trở lại căn nhà phía trước,

Cho đến khi bóng lưng anh biến mất ở cửa lớn một lúc lâu, Trình Thanh Lam vẫn đang ngậy người. Ánh nhìn vừa rời của Đinh Nhất khiến cô cứng người.

Đó là ánh nhìn thế nào? Không có tức giận, không có đau khổ, không lạnh lùng, thậm chí không hề chán ghét.

Trong đôi mắt trong suốt sáng ngời như sao kia, chỉ có sự dịu dàng sâu không thấy đáy.

40. Chương 40: Thuộc Về Anh

Mặt trời đỏ đang lặn dần ở phía Tây, gió bắt đầu thổi. Cát bụi cuộn lên, đồng cỏ nát hoang tàn cũng bị bao phủ bởi sương mù.

Trình Thanh Lam đang đứng trước tường Zombie bỗng nhiên lạnh run, mới giật mình phát hiện mình đã ngăn người một lúc lâu. Tự cười giễu mình, cô xoay người trở về. Thấy lính trinh sát đang đứng bên kia hoảng hốt vì hành động của mình, cô cười xin lỗi.

Ở nơi xa, sở chỉ huy và nơi dưỡng sức của thương binh như hai con thú xám đen đứng sừng sững giữa trời chiều, lẳng lặng mà hướng về vùng đất Zombie. Mà đứng trước hai tòa nhà kia, binh lính giữ trọng trách đang lặng yên cầm súng đứng thẳng.

Nhìn vẻ tĩnh lặng đến thê lương này, trong lòng Trình Thanh Lam chợt dâng lên cảm giác hào hùng mà buồn bã. Sự khó chịu đè nén trước đó đã tan biến bởi cảm giác hào hùng này.

Không có việc gì là hoàn hảo cả.

Cô tự nói với mình. Chỉ cần nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Diệp Diễm, lòng cô đều trở nên thật mềm mại, đủ để đè nén tất cả cảm xúc. Chỉ cần thấy Diệp Diễm, chỉ cần thấy anh, vậy là đủ.

Nghĩ tới đây, cô bỗng bật cười. Đúng vậy, ngày đó cô đã nói giống Chu Tấn. Diệp Diễm đi đâu, cô theo đó.

Cô đi lên cầu thang, phòng của cô và Diệp Diễm ở lầu ba. Phòng rất rộng nhưng chuyện hai người làm nhiều nhất chính là lẩn lộn trên ghế dựa. Đã qua giờ cơm tối, anh đang ở trong phòng hay trong phòng chỉ huy đây nhỉ?

Vừa mới lên lầu ba, cô lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo: “Chị dâu!”

Trình Thanh Lam đang ngẩn ngơ, bị quấy rầy liền ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện có mấy người đang ngồi ở chỗ ban công trên lối rẽ lên lầu ba. Mấy người quen như Diệp Diễm, Hồng Huân, Chu Tấn, Trần Giai Tân đều có mặt.

Cô chưa từng thấy mấy người kia nhàn nhã ung dung như vậy. Ngồi dưới ánh hoàng hôn, trên tay mỗi người cầm một chai rượu, ngón giữa kẹp một miếng thuốc lá tỏa khói.

Mà Diệp Diễm không thể nghi ngờ là người bắt mắt nhất trong số họ. Anh tựa lên ghế, không đội quân mũ, áo sơ mi quân đội màu xanh nhạt, hai nút áo ở trên cùng đã được cởi ra, để lộ lồng ngực màu đồng, mang dáng vẻ thật khác ngày thường. Tay trái của anh khoác lên lan can, cầm một chai rượu nhỏ màu xanh nhạt. Ngón giữa tay phải kẹp điều thuốc kê lên miệng.

Thấy Trình Thanh Lam, anh hút nhẹ vào một hơi rồi để xuống, phả ra một luồng khói. Đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú qua làn khói trắng.

Trình Thanh Lam bỗng hơi xấu hổ. Trước bao nhiêu người mà anh cứ nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc tựa một vật chỉ thuộc về anh như vậy.

Mẹ nó! Cái gì cũng đều làm rồi! Còn xấu hổ gì nữa? Trình Thanh Lam tự giấu trong lòng, lấy lại bình tĩnh, bước nhanh về phía họ.

Rất tự giác đi đến cạnh Diệp Diễm nhưng lại không có chiếc ghế dư nào. Chu Tấn và Trần Giai Tân đồng thời đứng dậy nhường chỗ, Diệp Diễm lại để chai rượu xuống, đổi điều thuốc sang tay trái, vươn tay phải lên ôm cô đặt trên đùi.

Họ Trình nào đó nhất thời mặt đỏ tai hồng, nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh ngồi thẳng như núi. Trần Giai Tân bình tĩnh ngồi xuống, Chu Tấn cũng cười nhìn Trình Thanh Lam: “Chị dâu làm gì đó? Bọn em đợi lâu rồi!”

“Chờ tôi làm gì?” Trình Thanh Lam nghi ngờ.

“Uống rượu!” Chu Tấn thuận tay lấy một chai màu xanh, mở nắp rồi quăng qua. Trình Thanh Lam dùng hai tay bắt lấy theo phản xạ có điều kiện.

Cô biết tửu lượng của mọi người ở đây đều rất tốt, tất nhiên họ cũng sẽ không uống rượu nhẹ. Mặc dù trước kia Trình Thanh Lam cũng đã từng uống rượu, thậm chí là say rượu, nhưng tửu lượng của cô....cũng chỉ là miễn cưỡng được gọi là tốt mà thôi.

Hướng chi, mấy người này cũng không có đồ nhắm, chỉ nâng chai lên và nốc.....

Trình Thanh Lam yên lặng nhìn chai rượu màu xanh biếc, tỏ ý không muốn uống: “Tửu lượng của tôi không tốt...”

Chu Tấn đương nhiên cười he he nhìn mọi người. Hồng Huân cười ha ha rồi nốc một hớp lớn. Trần Giai Tân buồn bực uống một ngụm nhỏ.

Diệp Diễm ôm cô từ đằng sau, tay kia cầm điều thuốc, hít sâu một hơi. Khói thuốc len lỏi vào chóp mũi Trình Thanh Lam từ đằng sau, giọng nói của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Uống một chút cũng không sao.”

Được rồi...Vậy thì uống một chút...Nếu như thế làm mọi người vui.

Trình Thanh Lam nâng chai rượu lên, khẽ nhấp một ngụm nhỏ. Cay quá!!! Cô vội nuốt xuống, chợt có một luồng nhiệt tỏa ra đến tận dạ dày.

Nhiều mày, miệng hơi mấp máy. Cô vừa ngẩng đầu đã thấy Chu Tấn và Hồng Huân đều đang nhìn cô, thậm chí ngay cả Trần Giai Tân cũng hờ hững nhìn sang. Trình Thanh Lam có phần không phản ứng kịp với mục đích của họ, khó nhọc nói: “Ừ, rượu ngon!”

Chu Tấn và Hồng Huân đều phì cười, ngay cả Trần Giai Tân cũng mỉm cười.

Diệp Diễm không thấy bộ dạng khó chịu lại giả vờ khen “Rượu ngon” của cô, quăng bỏ tàn thuốc, đập cho tắt hẳn, tay trái rảnh rồi đưa tới, kéo mặt cô nhìn về phía mình.

Thảo nào họ lại cười.... Lần đầu tiên Diệp Diễm thấy cô uống rượu, không ngờ cảnh tượng cô uống rượu lại đặc sắc như thế, gương mặt nhanh chóng đỏ ửng, ngay cả cổ cũng đỏ. Dáng vẻ thật sự khiến người ta động lòng, Diệp Diễm nhìn nhin, nhìn mặt cô một lúc lâu mới buông cằm cô ra, nhưng cánh tay đang ôm chặt hông cô lại siết chặt thêm.

Mà người nào đó đang ngồi trên đùi Diệp Diễm đỏ mặt, lập tức chuyển chủ đề: “Haizz, Chu Tấn, mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

“Nói chuyện trước kia.” Chu Tấn nhanh chóng liếc nhìn Hồng Huân.

Mặt dày của Hồng Huân đỏ lên: “Mẹ nó, năm đó tôi là lưu manh, anh cũng không khá hơn chút nào đâu!”

Trần Giai Tân và Diệp Diễm cũng cười ra tiếng. Trình Thanh Lam sôi nổi nói: “Á á, tôi cũng không biết chuyện hồi trước của mọi người! Lúc trước mọi người đều là quân nhân sao? Quen nhau từ hồi nào vậy?”

Bốn người còn lại nhìn nhau cười. Trình Thanh Lam chờ nghe kể chuyện, người ở phía sau lại mở miệng: “Em uống thêm chút rượu, Chu Tấn sẽ kể em nghe.”

“Anh minh! Lão đại quả là lão đại!” Chu Tấn vui vẻ.

“Đồng ý!” Hồng Huân nói, “Không uống được một chai cũng phải uống nửa chai mới được!”

Trình Thanh Lam hoàn toàn không ngờ rằng người đầu tiên muốn chuốc cô say lại là Diệp Diễm! Song, người khác muốn chuốc cô, cô còn có thể đẩy Diệp Diễm ra cản, nhưng nếu Diệp Diễm muốn chuốc say cô.... Cô bị phần cầm chai rượu, nốc một hớp lớn, bị sắc đến nỗi cổ họng vừa cay vừa đau, mặt lập tức nhả như khổ qua. Nghe thấy Chu Tấn phì cười, Trình Thanh Lam cố gắng đè nén luồng nhiệt nóng bỏng trong lồng ngực, ngẩng đầu, rất có khí thế nhìn Chu Tấn, quát: “Có thể nói được chưa!”

Chu Tấn vô cùng oan uổng, người muốn chuốc say cô là Diệp lão đại mà? Thế nhưng lại không thể nói ra, hớp một ngụm rượu, hắng giọng nói: “Chuyện rất đơn giản. Lần đầu tiên Diệp lão đại từ Nam Thành tới đây, lưu manh đầu đường Hồng Huân để ý Diệp lão đại, muốn trối về nhà. Kết quả hơn hai mươi người đi theo Hồng Huân kiếm ăn, bao gồm cả bản thân Hồng lão đại đều bị Diệp lão đại đánh cho tàn phế.”

A? Còn có chuyện như vậy sao? Trình Thanh Lam hơi phấn khích, Diệp Diễm mười lăm tuổi mà đã oai như vậy! Cô không kiềm chế được quay đầu nhìn Diệp Diễm, lại nhìn thấy đôi mắt đen thẳm chứa ý cười của anh.

Mặc dù hai người đã từng thân mật hơn cả bây giờ nhiều, nhưng hôm nay, dưới ánh trời chiều nhìn vào mắt anh, Trình Thanh Lam bỗng nhiên đỏ mặt, ngượng ngùng xoay đầu lại, thân thể Diệp Diễm bỗng nghiêng về phía trước, cánh tay dài cầm chai rượu của anh lên, môi lơ đãng xẹt qua mái tóc dài của cô, khiến lòng người nào đó càng thêm ngọt ngào.

“Cho nên Hồng lão đại mới theo Diệp lão đại lặn lội?” Trình Thanh Lam hỏi.

Hồng Huân gật đầu: “Chu Tấn và Trần Giai Tân đều là đàn em của tôi.”

Trần Giai Tân hồ hững nói: “Ồ? Vậy năm đó là ai cứ nhờ vả Diệp lão đại nói giúp để được thả?”

Trình Thanh Lam đầu bắt đầu quay cuồng, nhưng vừa nghe đến đó thì hai mắt sáng ngời. Bạn Trần Giai Tân luôn kiêu ngạo, hôm nay lại chủ động đá xéo người khác. Thật hiếm thấy!

Hồng Huân ấp úng: “Mẹ nó, chuyện lâu như thế mà anh vẫn còn nhớ à?”

Diệp Diễm ở sau lưng lại nói: “Khi đó Trần Giai Tân là đội trưởng đội canh gác phía Tây, lúc nào cũng muốn tiêu diệt chúng ta.”

Trình Thanh Lam hưng phấn nghĩ, Trần Giai Tân luôn mang bộ dạng đứng đắn, thì ra ngay từ đầu đã là một người có thực lực! Lại nói: “Vậy cuối cùng tại sao Trần Giai Tân lại gia nhập với đám lưu manh mấy người?”

Trần Giai Tân ho nhẹ: “Sáu năm trước, người máy ở đại lục phía Tây phát động chiến tranh lần thứ hai. Khu phía Tây, cũng chính là Tây Bộ hiện tại của vùng đất chết bị bao vây, tôi bị thương nặng, Diệp lão đại mang theo chúng tôi phản kích, sau đó loài người phản công đoạt lại khu phía Tây, tôi liền trở về quân đội. Hai năm trước, chiến tranh với người hành tinh Hackley bùng nổ, tôi liền mang quân gia nhập dưới trướng Diệp lão đại.

Hiếm khi nghe thấy Trần Giai Tân nói một hơi nhiều lời như thế, tóm tắt rõ ràng mạch lạc. Trình Thanh Lam cũng nghe Diệp Diễm và Đinh Nhất nhắc đến chuyện người máy tấn công đại lục vào sáu năm trước, thế nhưng loài người đã đánh bại người máy dưới sự thống lĩnh của hai cha con Cố lão tướng quân và Cố tướng quân hiện tại. Cho nên, đại lục phía Tây đã không còn nhiều người máy sống sót. Nhưng cũng bởi vì

thương vong trong trận chiến với người máy quá lớn, nên mới có thể để cho bọn người ngoài hành tinh thừa cơ đạt được thắng lợi, khiến mấy vạn người bị biến thành Zombie.

Nhớ tới vấn đề nặng nề này, Trình Thanh Lam lại cảm thấy không thoải mái. Cô nhìn về phía Chu Tấn: “Còn anh? Công tử như anh sao lại theo chân họ vậy?”

Chu Tấn đang định mở miệng, lại thấy ánh mắt Diệp Diễm liếc qua. Chu Tấn hiểu ý, nhin cười: “Chị dâu, chị phải uống một ngụm nữa mới có thành ý! Mấy người đàn ông chúng tôi sao lại tự nhiên nói mấy chuyện xấu trước kia ra! Nếu không phải chị dâu muốn nghe, chúng tôi không thèm nói đâu! Đúng không? Giai Tân cũng sẽ không nói.”

Trần Giai Tân gật đầu.

Trình Thanh Lam không biết là do Diệp Diễm bày mưu tính kế, trợn mắt nhìn Chu Tấn. Nhưng đã cùng đám người này chém giết đã lâu, sao cô có thể lè mề, đành phải biết điều cầm lấy chai rượu, uống một ngụm lớn. Trình Thanh Lam là người thật thà, người ta nói một ngụm lớn thì cô sẽ uống một ngụm lớn.

Ngay sau đó đầu óc cô liền hơi quay cuồng, cổ họng nghèn nghẹt, đầu rất nặng, khóe miệng lại nở nụ cười ngọt ngào. Chu Tấn thấy vậy thì ngẩn người, lập tức dời tầm mắt đi, uống một ngụm rượu lớn, mặt liền đỏ. Anh ta lại mỉm cười, nhìn Hồng Huân nói: “Cha tôi là nghị sĩ của khu Đông, lại đầu hàng dưới trướng người Hackley. Trong cơn nóng giận tôi đi theo Diệp lão đại, tiện thể đem hết tiền tài vũ khí của cha tôi theo.”

Trình Thanh Lam cười he he: “Anh bỏ gian tà theo chính nghĩa hả?”

Chu Tấn đã hơi say, giọng nói trở nên nhẹ nhàng: “Đúng. Chu Tử là bạn từ thuở nhỏ của tôi, là sinh viên tài cao của trường đại học Đế Đô, cuối cùng lại bị tôi lừa tới đây.”

Mọi người nhất thời im lặng.

Trình Thanh Lam vốn đã vô cùng choáng váng, nghe được hai chữ Chu Tử, trong đầu lại lập tức hiện lên hình ảnh Chu Tử đứng cảm theo đội ngũ chịu chết.

“Chu Tử...” Trình Thanh Lam thấp giọng gọi tên, cánh tay bên hông liền căng cứng.

Một hồi lâu sau, tất cả mọi người đều không lên tiếng.

“Còn có Lâm Uyên, Tạ San.” Trần Giai Tân bỗng nói.

“Lâm Uyên là giảng viên đại học, Tạ Sơn là thượng úy của bộ phận hậu cần hành chính tổng hợp của khu Đông.” Hồng Huân rầu rĩ nói, “Mẹ kiếp, hai người họ chết thật không đáng!”

Chu Tấn đang gục đầu buồn bực uống rượu, đột nhiên ngẩng lên, sững sờ một lát rồi nói: “Diệp lão đại, có khi nào người của chúng ta sẽ chết đến không còn một mống không?”

Hồng Huân và Trần Giai Tân đều rùng mình, không hẹn mà cùng vui đầu uống rượu. Một lát sau, Hồng Huân mắng: “Chu Tấn, mẹ nó anh ủ rũ đủ chưa?”

Diệp Diễm không lên tiếng, bất chợt nâng chai rượu lên. Hầu hết anh pháp phòng, nửa chai rượu trút xuống từ cổ họng. Anh ném bình xuống đất, đang định nói gì thì thỉnh thoảng cô gái trong lòng anh ở lên tiếng: “Không đâu!”

Bốn người đều nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam đã chóng mặt đến không chịu được, ba người trước mắt đều lung la lung lay. Trời cũng đã tối, cô cố gắng trợn mắt, tự cho là rất nghiêm túc mà nói, thực ra giọng nói đã nhẹ nhàng đến mức khiến mọi người tê dại: “Họ không chết đâu.... Chu Tử, Lâm Uyên, Tạ San, và cả....hai nghìn năm trăm....bình lính, cũng....sẽ không chết!”

Cô nói một cách hùng hồn, nhưng nhìn bộ dạng thì biết là đã say. Mấy người khác cũng không biết nói gì để đáp lại.

Chỉ có Chu Tấn tỉnh táo hơn cô một chút đáp lại: “Cô say rồi! Họ đã chết!”

Trình Thanh Lam đang ở trong lòng Diệp Diễm đột nhiên nhòe người dậy, ánh mắt trợn tròn: “Không, chết!” Tay cô run run chỉ vào mình, mặc dù đã say nhưng cô nói rất liền mạch; “Mấy người nhìn tôi, tôi đã chết một lần ở năm 2010 rồi, nhưng lại vẫn sống đến tận bây giờ. Cho nên....họ cũng không chết đâu....”

“Cô.... không phải cô nói mình xuyên không sao?” Vẫn chỉ có Chu Tấn có thể đáp lại.

Trình Thanh Lam không để ý đến anh ta, run rẩy quay đầu lại, gương đôi mắt mông lung nhìn khuôn mặt nghiêm túc ở đằng sau: “Diệp Diễm, anh nói xem, em là người chết hay người sống? Em đã....trải qua tất cả, rốt cuộc đây là....ảo giác hay sự thật?”

Chu Tấn túm lấy vạt áo Trần Giai Tân, lẩm bẩm: “Cô ấy say rồi, say rồi...” Trần Giai Tân không để ý đến anh ta, tiếp tục uống rượu, Hồng Huân thì nhìn Trình Thanh Lam.

Diệp Diễm không để ý xem họ đang làm chuyện gì. Anh chỉ cúi đầu nhìn người trong lòng đang đỏ mặt mà cười, và cả đôi mắt nồng đậm bi ai kia. Anh đột nhiên giơ tay lên, siết chặt cô vào lòng, cô đau đến hít vào một hơi, anh cũng không quan tâm xem cô đang tỉnh hay đang say, cũng chẳng quan tâm cô có nghe được lời của anh hay không.

Anh chỉ nhìn chằm chằm vào cô, gần từng chữ một: “Không phải ảo giác. Trình Thanh Lam, bất kể em là người chết hay người sống, cũng chỉ có thể là vợ của Diệp Diễm.”

41. Chương 41: Liên Minh Với Nam Thành

Thanh Lam, em có bằng lòng tiếp tục cuộc sống như bây giờ không?” Diệp Diễm mặc áo sơ mi. Dưới ánh nắng sớm, anh xoay người nhìn cô gái nằm trên giường. Trình Thanh Lam không cần nghĩ ngợi: “Bằng lòng!”

Mặc dù là câu trả lời trong dự liệu nhưng Diệp Diễm vẫn mỉm cười, đường nét khuôn mặt càng lộ vẻ anh tuấn kiên cường. Anh cài từng nút áo, cơ bụng cơ ngực màu đồng rắn chắc dần dần được che lại.

Trình Thanh Lam nhìn mà ngẩn người, mặt nóng lên.

Dù có say nhưng không đến mức mất trí nhớ, nên Trình Thanh Lam có thể nhớ mang máng mình làm gì Diệp lão đại. Thật ra cô vẫn còn nhớ rõ mồn một, nghĩ lại mà hoảng loạn.

Nếu cô mất ý thức hoàn toàn thì tốt rồi. Nhưng lần nào cô say rượu cũng hưng phấn, không khống chế được hành vi của mình, hơn nữa còn nhớ mình đã làm gì. Trước kia cô đã từng vì chuyện này mà hỏi thạc sĩ tâm lý học MM. Nhà tâm lý học MM tàn nhẫn cất lời lạnh lùng: “Như vậy tức là khi cô uống rượu, nửa trước của cung phản xạ rất nhạy bén với kích thích; nhưng nửa sau của cung phản xạ đã tê liệt. Nên cô mới biết mình đang làm gì nhưng lại không thể khống chế được.”

Có phải vậy không? Trình Thanh Lam không hiểu những lý luận chuyên ngành. Nhưng khi thấy dấu răng lấp ló sau lớp áo sơ mi bộ đội màu xanh nhạt trên cổ anh, cô thật sự xấu hổ không thôi.

Diệp Diễm cũng không nhạy cảm đến mức có thể phát hiện được những dao động cảm xúc phức tạp của phụ nữ, thấy cô định cuộn người vào trong chăn, anh đành ngăn cản: “Mặc quần áo đi.”

“Hà?” Trình Thanh Lam thò đầu ra, cô cũng mệt quá rồi, còn muốn ngủ thêm lát nữa. Đêm qua cô còn mệt hơn anh đó, có biết không?

Diệp Diễm khẽ cúi đầu: “Anh có lời muốn nói với em.”

Có lời gì? Nhất định phải mặc đồ mới nói được sao?

Không đúng! Logic kiểu gì thế này? Trình Thanh Lam xấu hổ cực kỳ, vội vàng mặc quần áo tử tế. Cũng may Diệp Diễm không nhìn chằm chằm vào cô nữa. Khi cô ăn mặc chỉnh tề xong, Diệp Diễm nói: “Anh vốn định nói từ hôm qua.”

Hôm qua! Anh còn nói nữa, rõ ràng anh cầm đầu việc chuốc rượu cô! Trình Thanh Lam nhú mày nhìn anh.

Thấy vẻ mặt hơi chút tức giận của cô, Diệp Diễm hiểu ý, mỉm cười. Anh đi tới bên giường, nhìn cô từ trên cao: “Cũng vì hôm qua anh vui quá.” Anh cho tay phải vào túi quần, lấy một cái hộp nhung đồ nhỏ xinh ra.

Cái hộp nhung đồ trước mặt. có vẻ cực kỳ cổ xưa. Tim cô đập thành thịch.

Diệp Diễm háng giọng. Trong tay anh, cái hộp nhung đồ đó có vẻ cực kỳ nhỏ bé. Anh cụp mắt xuống rồi lại ngước lên, hàng mày anh tuấn nhíu lên, đôi mắt như mực kiên định cổ chấp.

Anh quỳ một chân xuống, cẩn thận mở cái hộp nhung đồ ra, để lộ chiếc nhẫn lông lánh rực rỡ bên trong.

“Trình Thanh Lam, lấy anh nhé!” Giọng nói của anh vô cùng trầm, như thể phát ra từ nơi sâu nhất trong lồng ngực. Có lẽ bởi vì sáng dậy chưa uống nước nên lại càng khô khốc. Nhưng từng chữ từng chữ đều mạnh mẽ, có khí phách.

Trình Thanh Lam ngây người.

Mặc dù anh đã từng nói muốn kết hôn với cô, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý nên sẽ không khóc lóc thảm thiết. Song, khi người đàn ông của hai trăm năm sau thật sự quỳ gối trước mặt mình, cô không thể nào ngăn trở sự dịu ngọt tràn ngập đầy cõi lòng.

Anh nhìn cô với đôi mắt sáng quắc, không hề có gợn sóng dao động và ý định lùi bước trước sự ngần ngại của cô gái trước mặt. Mãi lâu sau mới nghe thấy Trình Thanh Lam hỏi: “Ồ đây đàn ông các anh. cũng cầu hôn phụ nữ như vậy à?”

Diệp Diễm lắc đầu: “Không. Bình thường sẽ phối hợp theo ghen. Cụ thể anh không rõ lắm.”

“Vậy sao anh lại biết làm vậy?”

Diệp Diễm lặng yên một lát: “Thư viện lần trước.”

Trình Thanh Lam kinh ngạc. Thì ra lần trước hai người đến thư viện, anh đã tìm hiểu tập tục cầu hôn của hai trăm năm trước! Chắc hẳn anh cũng chuẩn bị chiếc nhẫn này từ lâu rồi!

Thấy cô lại trợn mắt mà không nói gì, Diệp Diễm đợi một lúc rồi đưa tay nắm lấy tay phải của cô. Tay kia cực kỳ cẩn thận gỡ chiếc nhẫn tinh xảo ra, đeo lên ngón áp út của cô.

Nhìn những động tác liên tiếp của anh, Trình Thanh Lam kêu la trong lòng: Cô vẫn chưa nói đồng ý đâu!

Nhưng sao có thể không đồng ý chứ? Trình Thanh Lam cùng Diệp Diễm đều ngắm nhìn chiếc nhẫn màu trắng bạc, còn có một viên kim cương rất to được cắt đặt chuẩn tám trái tim và tám mũi tên. Trong ánh nắng sớm, viên kim cương lông lánh rực rỡ, nổi bật trên ngón tay trắng nõn động lòng người của cô.

Diệp Diễm kéo tay của cô, đứng lên. Đôi mắt đen nghiêm túc nhìn cô: “Buổi lễ kết hôn sẽ được bù sau. Nhưng từ giờ trở đi, em đã chính thức là vợ của anh.”

Trình Thanh Lam đỏ mặt bên lên gật đầu.

“Có chuyện nên nói với em từ lâu rồi. Nhưng cũng không quan trọng.” Diệp Diễm nói, “Họ của anh vốn không phải là Diệp.”

Trình Thanh Lam kinh ngạc nhìn anh: “Gì cơ?”

Diệp Diễm nói chậm rãi: “Trước mười lăm tuổi anh mang họ Cố. Diệp là họ của mẹ anh.”

Cố?! Dòng họ này vô cùng nổi tiếng trên đại lục. Trình Thanh Lam không thể tin nhìn anh: “Vậy Cố tướng quân.”

Diệp Diễm bình tĩnh nói: “Cố Đồng là em trai anh. Tên anh vốn là Cố Thành.”

Trình Thanh Lam choáng váng, mãi lâu sau vẫn không thể lên tiếng được. Diệp Diễm. Cố Thành. Thân thể của anh hiển hách như vậy sao?

Cho tới nay, Trình Thanh Lam vẫn chưa bao giờ hỏi tại sao anh lại bị quý tộc Nam Thành đuổi ra khỏi nhà. Sao phải hỏi chứ? Chắc hẳn đây là ký ức không vui của anh. Nhưng cô lại hoàn toàn không ngờ rằng anh lại là anh trai của Cố tướng quân!

Tại sao Diệp Diễm ưu tú như vậy lại bị đuổi ra khỏi nhà?

Diệp Diễm thấy vẻ kinh hoàng ngờ vực trong mắt cô thì mỉm cười lắc đầu: “Nói chung Cố gia chỉ cần một người thừa kế.”

“Vậy cũng không cần phải đuổi anh ra khỏi nhà chứ!” Trình Thanh Lam thật sự không thể nào tin nổi nguyên nhân này, “Hơn nữa, em cũng không tin anh kém hơn Cố tướng quân kia!”

Diệp Diễm hơi ngừng lại: “Không phải đuổi ra khỏi nhà. Là muốn giết anh.”

Ngược lại với vẻ kinh hãi của Trình Thanh Lam, vẻ mặt của anh vẫn vô cùng bình tĩnh: “Mẹ lén thả anh đi, Cố gia đều cho rằng anh đã chết. Anh cũng coi Cố Thành đã chết rồi.”

“Đúng là thần kinh!” Trình Thanh Lam cả giận nói, “Vì lý do buồn cười như vậy mà nhẫn tâm giết hại cốt nhục của mình!”

Diệp Diễm lắc đầu: “Ban đầu em hai của anh muốn giết A Đồng, nhưng không thành công. Cha anh phát hiện ra, nên giết em anh trước, rồi định giết anh.”

“Anh còn có em trai khác nữa ư?” Trình Thanh Lam kinh hoàng.

Diệp Diễm gật đầu: “Lão nhị Cố Đình.”

Trình Thanh Lam không thể thể nào tin nổi: “Tại sao lại muốn giết Cố Đồng?”

Diệp Diễm lắc đầu, ánh mắt xa xăm, có lẽ nhớ về thời thiếu niên của ba anh em năm đó, “Từ nhỏ, cha đã cực kỳ quan tâm tới A Đồng. Còn anh và A Đình hiếm khi được gặp cha. Có lẽ A Đình cũng chỉ đổ kị.”

Nhà giàu sang ân oán phức tạp, nếu là ngày thường có lẽ sẽ khiến Trình Thanh Lam hứng thú dào dạt; nhưng chuyện này lại xảy ra với Diệp Diễm nên lòng cô vô cùng đau đớn.

Không muốn hỏi tiếp, cũng không muốn khiến anh nhớ lại quá khứ đáng sợ này nữa, Trình Thanh Lam ôm lấy tay anh, hốc mắt ẩm ướt cọ cọ trên cánh tay cứng cáp với tay áo xăn lên của anh: “Haiz! Anh nên kết hôn với người quý tộc! Bây giờ lại kết hôn với đồ quê mùa đến từ hai trăm năm trước này, thấy lỗ chưa?”

Diệp Diễm bật cười. Yên lặng một chút anh nói: “Nếu như có một ngày không thể bảo vệ em nữa, anh sẽ đưa em tới Nam Thành.”

Ngày 12 tháng 10, Diệp Diễm - người dẫn đầu đội quân lưu vong của vùng đất chết - đưa tin cho Hoàng Địch Linh ở vùng đất Zombie: Đồng ý ba ngày sau gặp mặt nói chuyện.

Đồng thời, Diệp Diễm cũng gửi tin tới quân biên phòng ở Nam Thành: Đồng ý hỗ trợ Nam Thành bắt thủ lĩnh quân phản loạn Hoàng Địch Linh.

Hai lá thư này đều được gửi một lúc, chỉ có những thủ lĩnh giữ chức vụ cao nhất mới biết được.

Địa điểm hẹn gặp với Hoàng Địch Linh là bờ tường Zombie ở duyên hải phía Tây. Đó là nơi vắng vẻ, vô cùng thích hợp để gặp mặt. Tại khu vực lân cận nơi hẹn gặp, hai bên bộ đội đều rút lui một cây số về phía bắc và nam. Hai bên đều giao hẹn rằng sẽ được đưa hai người theo.

Ngay tại lúc đó, quân biên phòng Nam Thành nhận được tin, bí mật phái mười tinh anh được võ trang đầy đủ lên vào duyên hải phía Tây.

Nhằm vào thiên la địa võng của Hoàng Địch Linh, lặng lẽ trải rộng phạm vi. Bất sống tay chân của Hoàng Địch Linh giao cho Nam Thành; tìm kẻ giật dây phía sau, tước vũ khí của quân Zombie. Nếu như tất cả mọi chuyện đều thuận lợi.

Ngày 15 tháng 10 đến nhanh chóng, bầu trời trong xanh.

Diệp Diễm đưa Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân - hai người có thân thủ tốt nhất - đi cùng. Ba người xuống xe cách nơi hẹn gặp năm trăm mét.

Mới đầu Trình Thanh Lam còn hơi thấp thỏm. Nhưng sau khi đã rõ ràng thì bình thường trở lại. Dù cho Hoàng Địch Linh rất cuộc có âm mưu dự định gì, liên minh với Nam Thành cũng chỉ để bắt tên Hoàng Địch Linh này. Cho nên phải bình tĩnh để ứng phó với hết thảy mọi chuyện.

Buổi đêm trước khi xuất phát, cô cũng đã hỏi Diệp Diễm: “Đội trưởng đội canh phòng Nam Thành Hà Khâm Du có tin được không?” Diệp Diễm gật đầu: “Tin được.”

“Anh biết người đó sao?” Cô ngạc nhiên nói.

Diệp Diễm lắc đầu: “Nghe nói anh ta là bạn đại học của A Đồng. Được A Đồng tin cậy, phải là một người trung thành.”

Trình Thanh Lam gật đầu, quân biên phòng Nam Thành cũng không thể trợ giúp Zombie được! Nhưng mà. “Quan hệ của anh với Cố Đồng rất tốt sao?” Cho nên anh mới có thể giao cô cho Cố Đồng khi cần cùng bắt đặc đi?

Diệp Diễm lặng yên một lát rồi nói: “Cũng không tốt lắm. Hồi nhỏ cậu ta không được khỏe mạnh, anh hay đánh lén cậu ta.”

Nhưng người mà Cố Đồng tin tưởng, Cố Thành cũng tin tưởng không điều kiện! Trình Thanh Lam giơ tay lên xoa đầu anh: “Nhỏ vậy đã biết đánh người rồi! Rất tốt, rất đàn ông!”

Dù nói như vậy nhưng hôm nay Trình Thanh Lam vẫn hơi lo lắng. Sau khi xuống xe, ba người đi dọc theo chân tường, quẹo theo hướng Bắc, đến địa điểm hẹn gặp.

Đây là một vách núi ven bờ biển, trên vách núi là đất đai khô cằn. Bức tường ngăn cách vùng đất chết và vùng đất Zombie kề sát nơi đây, chạy dọc một nghìn mét về phía Bắc rồi dừng lại ở một rãnh tự nhiên sâu vài trăm mét. Không ai có thể vượt qua nổi.

Ba người đứng sát góc tường. Không đầy ba phút sau, ba bóng người nhảy khỏi bức tường cao cách hai trăm mét ở phía bắc, đi từng bước về phía họ.

Trình Thanh Lam cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Trần Giai Tân gật đầu với Diệp Diễm, ý bảo tinh binh Nam Thành ẩn nấp dưới nước đã vào vị trí của mình. Sau khi liên minh với Nam Thành, họ cùng xác nhận tần số và cách thức liên lạc.

Khóe mắt Trình Thanh Lam liếc qua mặt biển gợn sóng lẫn tẩn. Trong đó có người thật sao? Không thể tưởng tượng nổi. Như vậy xem ra vùng đất chết cũng không đủ an toàn. Nếu như có ngày Nam Thành muốn xử lý Diệp Diễm thì cũng là chuyện đã rõ mười mươi.

Ba người Hoàng Địch Linh đi dọc theo chân tường. Họ không mở trang bị ra, Trình Thanh Lam cũng vậy.

Hoàng Địch Linh đi đầu tiên, dừng lại ở cự ly hai mươi mét. Đây không phải khoảng cách an toàn. Hai nhóm người đứng mặt đối mặt, phía đông là tường, phía tây là biển.

Hoàng Địch Linh nhiều ngày gặp không gặp râu ria đã xồm xoàm, gương mặt vốn nham hiểm lại càng lộ vẻ hung ác. Hắn liếc mắt nhìn ba người, trầm giọng nói: “Diệp lão đại! Không còn ai khác nữa chứ?”

Diệp Diễm lắc đầu, nói: “Nói thẳng đi, anh muốn gì?”

Hoàng Địch Linh cười: “Tôi có bảy vạn Zombie, anh nói xem tôi muốn gì?”

Diệp Diễm nói thản nhiên: “Bảy vạn Zombie, mười quả tên lửa là đủ.” Trình Thanh Lam nghe thấy thì bật cười trong lòng. Thì ra Diệp Diễm cũng biết trợn mắt nói bừa.

Hoàng Địch Linh đỡ người: “Một câu thôi, anh nhường đường, tôi đánh vào Nam Thành, có đồ ngon anh sẽ được ba phần. Nếu liên thủ với tôi thì chia 5:5.”

Diệp Diễm nhìn chằm chằm vào hắn ta: “Anh cho rằng anh và tôi có thể tấn công Nam Thành ư?”

Hoàng Dịch Linh cười: “Diệp lão đại có thể giao dịch cùng Nam Thành, chỉ cần anh bằng lòng thì tất nhiên là có thể.”

Trình Thanh Lam tập trung nghe cũng phải âm thầm run lên. Diệp Diễm biết lối đi bí mật, nếu cho quân lên vào Nam Thành, trong ngoài kết hợp đoạt lấy biên phòng, cũng không phải là không thể.

Diệp Diễm không tỏ ý kiến, hỏi: “Hoàng Dịch Linh, ai đã dạy anh cách khống chế Zombie?”

Hoàng Dịch Linh nhìn họ: “Anh nói cho tôi biết sự lựa chọn của mình trước đã.”

Diệp Diễm yên lặng trong chốc lát, ho nhẹ một tiếng, nói: “Có người cũng đề nghị tôi như vậy.”

Ba người hội Hoàng Dịch Linh không hiểu. Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân đều sửng sốt.

Diệp Diễm hơi dừng lại, chậm rãi nói: “Giao anh và đám người sau anh cho Nam Thành, cũng vậy, sẽ có vô số phụ nữ và tài nguyên được đưa đến vùng đất chết.”

Vậy mà Hoàng Dịch Linh chỉ hơi ngẩn ra, cũng không giật mình đến mức hoảng loạn, chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Diễm: “Diệp Diễm ơi là Diệp Diễm, anh có biết anh làm hỏng bao nhiêu chuyện tốt của tôi không?”

Vừa dứt lời, sáu người đã đồng thời rút súng ra. Diệp Diễm nhanh nhất, nổ súng đầu tiên. Thân thể Hoàng Dịch Linh chấn động, giơ tay lên bắn liên tiếp. Diệp Diễm nhào về một bên, tránh khỏi cú đạn chết người này.

Trần Giai Tân và Trình Thanh Lam cũng nhanh như chớp, khó khăn tránh khỏi những luồng đạn của đối phương. Trần Giai Tân không bắn trúng đối phương, nhưng Trình Thanh Lam lại bắn trúng đùi một người.

Vai Hoàng Dịch Linh trúng đạn, nghiêng rầm nghiêng lỵ bước một bước dài leo lên tường, bắn yểm trợ từ trên cao. Hai người đàn ông dưới đất một nằm một đứng ra sức bắn điên cuồng. Ba người đã mở trang bị, không bị đe dọa bởi đạn thường, uy lực bỗng chốc tăng lên gấp bội. Như thể ba Tu La trấn giữ bức tường cao.

Mà bên này, Trình Thanh Lam cũng đã mở trang bị ra. Ba người nhanh chóng lẩn vào khúc quanh sau tường, có vật che chắn nên cũng chiếm ưu thế so với Hoàng Dịch Linh.

Trình Thanh Lam thở hổn hển liếc nhìn Diệp Diễm. Diệp Diễm cũng khẽ chau mày. Rõ ràng đã giao hẹn với quân Nam Thành rằng khi Diệp Diễm ho khan, họ sẽ nhào ra đánh úp, bắt sống ba người hội Hoàng Dịch Linh. Tại sao không có động tĩnh gì?

Bỗng có tiếng vang lớn truyền đến từ phía tây, ba người hội Trình Thanh Lam nhìn theo. Trên mặt biển mênh mông bát ngát mịt mù, những người cao lớn cường tráng mặc đồ đen từ đầu đến chân không để lộ chút da nào, chợt xuất hiện bên vách núi.

Liên quân Nam Thành rút cuộc cũng ra tay! Mặc dù không tấn công ở thời cơ tốt nhất nhưng cũng không sao! Ba người hội Hoàng Dịch Linh nhất định sẽ bị bắt sống!

Diệp Diễm thấy viện binh đã đến, là người có phản ứng phối hợp đầu tiên! Anh xoay người, lao khỏi bức tường, dùng hai súng bắn liên tục!

Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân theo sát phía sau anh, nhào ra khỏi tường với tâm lý tấn công! Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Trình Thanh Lam liếc thấy mười mấy người đàn ông cường tráng xuất hiện bên vách núi chợt nâng họng súng màu xám lên.

“KHÔNGGGGG!” Trình Thanh Lam kêu lên cuồng loạn! Trong khoảnh khắc đó cô không thể nào hô hấp được, trơ mắt nhìn. Diệp Diễm đứng trước cũng quay đầu về phía biển...

42. Chương 42: Giam Cầm

Vùng đất chết, ánh nắng rực rỡ.

Nước biển gợn sóng, tiếng súng ngất trời!

Những luồng đạn dày đặc như thể tấm lưới khổng lồ ào ạt tiến tới chỗ Diệp Diễm, Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân. Phía bắc, phía tây, không nơi nào để trốn. Cuộc tấn công thực sự ép họ vào chỗ chết!

Song, phản ứng của Diệp Diễm lại nhanh hơn bất kỳ ai!

Ngay khi binh lính Nam Thành - rõ ràng đã giao ước liên minh - đột nhiên lại nhắm họng súng vào ba người họ, súng lục trên tay trái Diệp Diễm đột ngột chuyển hướng, bắn liền ba phát với tốc độ khó tin. Ba binh sĩ mặc đồ bảo vệ màu đen ngã ngửa, chưa kịp kêu lên một tiếng đã rơi xuống vách đá.

Mà Diệp Diễm hoàn toàn không nhìn bên phải phía trước, súng lục trên tay phải đã đồng thời xả đạn, người đàn ông bên cạnh Hoàng Dịch Linh lao đảo lùi về sau mấy bước!

Ngay lúc đó, thân thể Diệp Diễm cũng chấn động mạnh. Trần Giai Tân và Trình Thanh Lam phản ứng lại; súng máy của Trình Thanh Lam, súng lục của Trần Giai Tân đồng thời quét về phía tây và phía bắc!

Nhưng cùng lúc, đạn của kẻ địch cũng xệt qua! Hai người Trình Trần một trước một sau rên lên một tiếng! Trình Thanh Lam bị binh lính Nam Thành bắn hai phát vào ngực, nhưng bởi vì có áo chống đạn nên cũng không đau đớn. Nhưng bụng Trần Giai Tân bị trúng một viên đạn của Hoàng Dịch Linh. Mặc dù như thế, hai người Trình Trần không hèn mà cùng vươn tay, túm lấy bả vai Diệp Diễm, kéo anh nấp ra sau tường!

Trình Thanh Lam thật sự không thể tin vào những gì trước mắt mình! Cô giang hai tay muốn kéo Diệp Diễm ra sau bảo vệ! Vậy mà thân thể Diệp Diễm vô cùng vững vàng, anh cố chấp đứng thẳng chắn trước mặt cô, hai khẩu súng trên tay vẫn nhả đạn dữ dội, khiến đối phương không dám lộ đầu ra!

Nhưng cảnh tượng có thể nói là anh dũng lấy lưng này, trong mắt Trình Thanh Lam lại tuyệt vọng không gì tả xiết! Đầu óc cô trống rỗng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Lòng cô như có tiếng kêu xé lòng, nhưng dù cô há miệng vẫn không thể phát ra âm thanh. Đôi tay run rẩy của cô giờ súng bắn loạn xạ, binh lính áo đen lại ngã thêm hai người! Nhưng có ích lợi gì? Có ích lợi gì chứ?

Trong tình cảnh rối ren loạn lạc, chỉ có tấm lưng rộng của Diệp Diễm vẫn vững vàng như núi. Hai vết đạn bắn trên lưng chảy máu đầm đìa.

Trong nháy mắt đó, anh giết chết ba người bên đối phương, đồng thời cũng thành công tránh thoát được đạn của bảy binh lính khác, nhưng anh không thể tránh khỏi luồng đạn có thể xuyên qua mọi loại áo chống đạn của ba người hội Hoàng Dịch Linh.

“ĐI!!!!!!” Diệp Diễm gầm lên, như thể hoàn toàn không hề cảm thấy đau đớn do bị đạn bắn, bộc phát sức chiến đấu đáng kinh ngạc như kẻ dũng mãnh không thể gục ngã! Anh chỉ dựa vào hai khẩu súng mà đứng trước dệt lưới phòng ngự bảo vệ hai người Trình Thanh Lam!

Nhưng Trình Thanh Lam và Trần Giai Tân sao có thể đi được chứ?!

Sự dũng mãnh của Diệp Diễm vượt quá tưởng tượng của đối phương, hai bên nhất thời rối loạn. Một binh lính áo đen bắn xối xả, một binh lính khác nhào về phía Diệp Diễm. Diệp Diễm vươn một tay ra đoạt lấy dao trên tay binh lính đó, lật tay cửa lên cổ hấn. Binh sĩ bỏ mạng đổ máu như giếng phun, bắn khắp mặt Diệp Diễm!

Mà Diệp Diễm máu me khắp mặt đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt như bốc lửa, căm tức nhìn bốn binh lính ở ven biển đồng thời đánh úp về phía anh!

Trình Thanh Lam không kiềm chế được mà run rẩy, rớt cuốc thét lên một tiếng khàn khàn, vươn bộ trao sắc nhọn bên tay phải xé nát mặt tên lính đang ôm ghì lấy thắt lưng Diệp Diễm!

Vậy mà đã muộn! Chỉ chậm một bước thôi mà ba binh lính cùng Diệp Diễm đều lăn xuống vách đá!

Trình Thanh Lam trở mắt nhìn Diệp Diễm toàn thân đầy máu rơi xuống biển, lập tức bị sóng biển nuốt trọn! Ba người hội Hoàng Dịch Linh ở một bên giờ súng bắn cần quét về phía biển! Mặt biển nhuộm màu máu đỏ rực! Trình Thanh Lam đột nhiên quay đầu lại, lao về phía ba người kia như cơn bão. Cô đâm vào bụng Hoàng Dịch Linh, Hoàng Dịch Linh không thể tránh được, đau đớn ngã xuống đất. Cô không đợi hai người kia phản ứng đã nghiêng người vọt tới một tên, trong lúc đó nâng nòng súng tay trái lên bắn mù bảo hiểm của tên còn lại!

Hai người đàn ông cũng ngã xuống.

Chỉ còn một mình Trình Thanh Lam vẫn đứng thẳng. Ở đằng xa, Trần Giai Tân bị thương nặng cũng ngã lặn dưới đất, người đầy máu, ruột đã rút ra khỏi bụng, nhưng vẫn mang vẻ mặt phần nộ, vùng vẫy muốn bò dậy.

Trình Thanh Lam không quan tâm kẻ địch trên mặt đất, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm mặt biển lặng thình. Cô không hề chần chừ, chạy hai ba bước lấy đà, phi người nhảy xuống biển.

Bỗng có một sức lực khổng lồ nứu cô lại trước khi cô phi người ra cứu Diệp Diễm. Khi người cô tung lên cách vách núi khoảng nửa mét, bỗng nhiên bị một sức lực mãnh liệt túm lại, bổ nhào về phía vách núi!

Cảnh tượng vô cùng quen thuộc này khiến trái tim cô run rẩy!

Bên hông bị một bài tay mãnh mẽ quen thuộc mà xa lạ ôm chặt, Trình Thanh Lam bực tức không thềm quay đầu lại, cùi chỏ huých mạnh ra sau! Người nọ né sang một bên; vậy mà khuỷu tay còn lại của Trình Thanh Lam lại tiếp tục tấn công. Anh bị huých mạnh, đau đớn kêu lên một tiếng rồi buông tay. Trình Thanh Lam tránh thoát được, tức giận quay đầu lại!

Đinh Nhất đứng sau lưng cô, một tay ôm ngực phải, trầm mặt nhìn cô.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt đen nhánh, sáng quắc mà trầm tĩnh như nước.

“Anh làm gì vậy?” Trình Thanh Lam tức giận quát lên, liếc thấy Trần Giai Tân đã nhắm nghiền hai mắt từ lúc nào, giờ đang nằm ngửa trong vũng máu.

Đinh Nhất không trả lời, dấm mạnh lên vai Trình Thanh Lam! Trình Thanh Lam né qua, chân Đinh Nhất đột nhiên quặp lấy đùi Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam không thể tránh nổi, nòng súng trên tay trái nâng lên nhanh như chớp.

Động tác của Đinh Nhất dừng lại, hợng súng màu xám lạnh lẽo chĩa lên trán anh. Mà ngón tay trắng nõn của Trình Thanh Lam giữ chặt nơi cò súng. Cô thở hổn hển, hoàn toàn đối lập với hơi thở khê khàng của anh.

“Tôi sẽ nổ súng!” Trình Thanh Lam cắn chặt răng, “Anh cứ thử nhúc nhích xem!”

Đinh Nhất yên lặng một lát rồi lên tiếng: “Anh ta đã chết rồi.”

“Cút!” Trình Thanh Lam gào lên một tiếng vang vọng khiến lồng ngực mình tê dại, tai phải cũng ong ong. Súng cô chĩa về phía Đinh Nhất: “Tại sao anh lại ở đây? Tại sao?”

Đinh Nhất không đáp lời, thân thể chậm rãi nghiêng về phía trước, đôi mắt đen vô cùng sắc bén, nhưng trán anh vẫn kề sát hợng súng: “Đi theo tôi!”

“Không!” Ngón tay Trình Thanh Lam vẫn giữ chặt cò súng, sốt ruột nhìn về phía biển. Tuy vậy, màu đỏ rực trên mặt biển xanh sẫm ngày càng lan ra, nhưng không có một ai nổi lên mặt nước. Lòng cô cũng chìm dần, chìm dần, chìm đến cùng cực theo mặt biển gợn sóng này.

“Đi theo tôi!” Đinh Nhất chợt gầm lên một tiếng, trán nổi gân xanh!

Trình Thanh Lam không thể trì hoãn thêm giây phút nào nữa! Cô hít sâu một hơi, hợng súng bỗng dịch xuống. Pằng!!!! Đinh Nhất kêu đau một tiếng, lùi lại nửa bước, nhìn cô với vẻ không thể tin nổi.

Máu tươi ồ ạt chảy ra từ vai Đinh Nhất. Trình Thanh Lam dứt khoát xoay người định lao ra biển, lại bất chợt nghe thấy tiếng cười trầm thấp.

“Muốn giết tôi sao?” Giọng nói của anh trở nên khàn khàn, nhưng cũng lạnh lẽo mà vô cùng tàn nhẫn.

Trình Thanh Lam nghiêng đầu nhìn anh lần cuối theo phản xạ có điều kiện. Song, cô lại nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nhất, khó tin nhất!!!

Đó không phải là Đinh Nhất. Anh ta không còn là Đinh Nhất nữa!

Người đàn ông trước mắt vẫn mặc quân phục rằn ri của Đinh Nhất, thậm chí vẫn mang khuôn mặt của Đinh Nhất. Nhưng người này hoàn toàn không phải là Đinh Nhất!

Từ cổ anh trở xuống được bao trong quân trang, cánh tay, cổ, và gương mặt lộ bên ngoài đã biến thành màu trắng bạc! Khuôn mặt vẫn anh tuấn như vậy, nhưng cô lại có thể thấy rõ mạch máu màu tím ẩn hiện dưới da!

Khuôn mặt anh vẫn thon dài tuấn tú như cũ, nhưng đôi mắt đã tím đậm sâu không thấy đáy. Một chiếc râu trong suốt màu bạc trắng dài chừng một mét đã lẳng lẳng mọc trên đỉnh đầu anh từ lúc nào. Mà cánh tay buông thõng của anh cũng đã biến đổi. Trình Thanh Lam chưa từng thấy bàn tay nào to lớn mà dài như vậy, ngón tay của anh ta tối thiểu cũng phải hai mươi centimet!

Trên vai máu vẫn chảy đầm đìa, nhưng chẳng biết đã biến thành màu tím tinh khiết từ khi nào. Máu màu tím!

Mà Trình Thanh Lam nghe thấy tiếng xương thịt anh tách ra! Tập trung nhìn lại, anh ta đã mọc cánh! Một đôi cánh màu bạc trắng chậm rãi xòe rộng sau lưng. Đó là một đôi cánh khổng lồ, chậm rãi vươn mình đón gió.

Mà phía sau anh, ba người Hoàng Dịch Linh bị Trình Thanh Lam đánh giở đang chao đảo đứng dậy. Họ cung kính đứng sau lưng anh, với dáng điệu kẻ tùy tùng, giờ súng lên nhắm vào Trình Thanh Lam.

“Anh. Anh.” Trình Thanh Lam không thể tin vào mắt mình nữa. Cô đã từng thấy sinh vật có hình dáng như vậy ở thư viện Đế Quốc ở Nam Thành.

Giọng nói run rẩy, nói lên câu trả lời cho hết thảy mọi việc: “Người. Hack. ley!”

Người Hackley, đến từ Siêu Tân Tinh thuộc chòm sao Volans . Hai năm trước đã bị Cố tướng quân tàn sát.

Mà người Hackley có thể thay đổi vẻ ngoài của mình, chính là hoàng tộc với số lượng cực kỳ ít ỏi trên hành tinh xa lạ đó.

Thì ra là vậy, thảo nào Đinh Nhất lại xuất hiện ở nơi đây; thảo nào đám người Hoàng Dịch Linh lại phục tùng anh ta. Thì ra anh ta đứng sau hết thảy, nhìn họ u mê chịu chết!

Đinh Nhất, hoặc là sinh vật giống đực không thể xưng là Đinh Nhất kia, người Hackley toàn thân màu trắng bạc đột nhiên nhào về phía Trình Thanh Lam! Trình Thanh Lam giờ súng bắn vào đùi anh ta, vậy mà bàn tay phải khổng lồ vung lên, viên đạn lao nhanh bỗng biến mất như không khí!

Viên đạn rơi xuống đất từ tay anh, nhưng tốc độ không hề thuyên giảm. Chốc lát đã tới trước mặt Trình Thanh Lam, chuôi dao đột nhiên đập lên gáy cô.

Trình Thanh Lam chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt màu trắng bạc yêu dị chợt tiến tới gần, gáy đau đớn, mọi thứ trước mặt bỗng tối sầm.

Hình ảnh biến rộng, mặt trời và vách đá bỗng chốc vỡ vụn ngay trước mắt!

Bàn tay run rẩy nâng về phía Diệp Diễm biến mất, đây là cổ găng cuối cùng của Trình Thanh Lam trước khi hoàn toàn bất tỉnh.

Tại dinh thự tối cao của thống soái, Nam Thành.

Vòng phòng hộ ngoài cánh cửa phòng chỉ huy quân đội chợt mở ra, một người đàn ông mặc quân trang xông tới với tốc độ gần như chạy.

“A Đồng!” Người đàn ông mặc quân trang nói với giọng gấp rút, “Diệp Diễm chết rồi!”

Có lẽ quá gấp rút mà anh ta quên mất phải gọi “Tướng quân”.

Tướng quân trẻ tuổi đứng thẳng trước hàng loạt màn hình treo lơ lửng chậm rãi xoay người lại, không hề gợn sóng: “Diệp Diễm? Người đứng đầu quân đội lưu vong?”

Người tới - Thư Bình Nam gật đầu: “Vừa nhận được tin của Hà Khâm Du, Diệp Diễm mưu đồ dẫn quân Zombie tấn công Nam Thành! Cuối cùng khi Diệp Diễm xuất hiện ở phòng tuyến thì bị quân canh phòng may mắn đánh gục!”

Cố Đồng yên lặng trong chốc lát, chậm rãi nói: “Không đúng.”

Thư Bình Nam nhướng mày: “Ngài nghi ngờ Khâm Du?”

Cố Đồng không trả lời.

Thư Bình Nam nói: “Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Không phải nửa tháng trước chúng ta đã theo dõi được vùng đất chết bộc phát cuộc chiến quy mô lớn sao? Có lý do để tin tưởng rằng quy mô lớn như vậy nhất định là cuộc chiến giữa Zombie và quân lưu vong. Nên tôi cho rằng Diệp Diễm không có lý do gì để phản bội. Nhưng Khâm Du canh giữ biên phòng, anh ta cũng không cần thiết phải nói dối!”

“Đã điều tra được tại sao Zombie lại đột nhiên bị thuần hóa thành quân đội chưa?” Cố Đồng nói.

Thư Bình Nam lắc đầu: “Cự ly quá xa, vệ tinh của chúng ta lại chưa được sửa chữa, không thể nào quan sát được. Các chuyên gia cho rằng đã áp dụng kỹ thuật khống chế sóng điện não của sinh vật. Nhưng có lẽ quân biên phòng Nam Thành đã quan sát được chuyện gì đó.”

Cố Đồng không bày tỏ ý kiến, khuôn mặt lạnh lạnh có vẻ hơi mệt mỏi: “Mặc kệ đi. Không có bất kỳ kỹ thuật nào có thể vượt qua thuốc khống chế Zombie của chúng ta.”

“Tướng quân. Nhất định phải thử loại thuốc nguy hiểm như vậy sao?” Thư Bình Nam nói.

Đã có vô số tướng lĩnh, chính khách khuyên Cố tướng quân, cứ dùng tên lửa oanh tạc, san bằng vùng đất Zombie và vùng đất chết, còn có thể dọn sạch đại lục.

Vậy mà Cố tướng quân vẫn không đồng ý. Còn kiên trì hơn một năm trời, bắt các nhà khoa học nghiên cứu chế tạo thuốc khống chế Zombie.

Lần này, anh cũng kiên trì như vậy.

Anh ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Thư Bình Nam. Cho dù Thư Bình Nam đã nhìn quen gương mặt này, nhưng vẫn bị sắc mặt lạnh lẽo của anh làm cho kinh ngạc.

Anh ta nói: “Bình Nam, họ cũng từng là con người.”

Ánh mắt của anh nhìn về phương Bắc xa xôi: “Tổ tiên của chúng ta từng nói: ‘Biết là không thể nhưng vẫn cố hết sức’. Trước tiên dùng thuốc cải tạo thuần phục, rồi tìm cách khôi phục họ trở thành con người. Tôi sẽ không từ bỏ.”

Thư Bình Nam yên lặng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, không nói nên lời.

“Về phần Diệp Diễm.” Cố Đồng nói, “Câu bí mật đi thăm dò. Tôi không nghi ngờ sự trung thành của Hà Khâm Du. Nhưng tùy tiện giết chết Diệp Diễm không phải là hành động anh ta nên có. Có lúc, sự trung thành sẽ khiến một người lý trí làm chuyện ngu xuẩn.”

Ngay tại lúc đó, ở vùng đất Zombie cách xa mấy ngàn dặm.

Tại căn phòng rộng rãi ở nơi cao nhất trên tòa thành đá tro xám cổ xưa.

Hoàng hôn, trên chiếc giường lớn nằm chính giữa phòng.

Thân thể trắng nõn bị dây hợp kim dẻo buộc chặt, cố định trên giường. Áo sơ mi quân đội màu trắng mỏng tang khó có thể che lại những nơi kín đáo.

Trình Thanh Lam hoảng sợ bừng tỉnh.

43. Chương 43: Giao Hợp

Nhìn rõ trần nhà màu xám trên cao, cùng sắc trời buổi xế chiều ngoài căn phòng rộng rãi, Trình Thanh Lam chỉ sửng sốt trong chốc lát, tay chân ra sức vùng vẫy.

Nhưng không thể giật ra được, sợi dây kim loại màu bạc giữ chặt tay chân cô trên chiếc giường mềm mại. Áo hai dây và quần soóc quen thuộc bên người đã biến mất, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi nam rộng thùng thình, bên dưới mát lạnh.

Nỗi sợ bỗng ập tới.

Đầu cô vẫn còn rất đau nhưng không thể nào quên đi hình ảnh Diệp Diễm ngã xuống biển, và cả hình ảnh màu trắng bạc của Đinh Nhất.

Bên tai văng vẳng tiếng rít điên cuồng, như thể đám quỷ kêu gào trong gió. Đó là tiếng kêu của Zombie.

Trình Thanh Lam lại giật mạnh tay chân để níu lỏng dây trói, nhưng cho đến khi lưng cô toát đầy mồ hôi mà dây kim loại vẫn còn rất chặt.

Trình Thanh Lam nhìn vách tường loang lổ cũ kỹ, cảm giác bức bối trào dâng trong lòng. Cuối cùng, thậm chí tứ chi cũng chua xót đến mức khiến cô không thở nổi. Đau khổ và tức giận, lại bị trói trên chiếc giường này, khiến cô không thể nhúc nhích.

Mọi chuyện đã sáng tỏ, còn Diệp Diễm lành ít dữ nhiều. Những binh lính phải chờ đợi số mệnh nào đây? Tại sao quân biên phòng ở Nam Thành lại cấu kết cùng Zombie?

Hốc mắt dần ẩm ướt, vòng ôm nóng bỏng và vẻ mặt tỉnh lặng Diệp Diễm rõ mồn một ngay trước mắt. Cô vừa mới nhận nhắn cười của anh mà. Trình Thanh Lam hối hận không thôi, chiếc nhắn vẫn còn để trong căn phòng ở vùng đất chết.

Trời tối dần, đèn tự động trong phòng chột sáng. Ánh sáng nhu hòa ấm áp và tiếng rít thê lương của Zombie khiến con người run sợ trong lòng.

Chẳng biết người kia đã đứng ngoài cửa từ khi nào.

Ánh đèn chiếu xuống người anh. Người đàn ông đã khôi phục dáng người vẫn anh tuấn khôi ngô như vậy, đôi mắt đen nhánh sáng quắc nhìn cô gái nằm trên giường, vẻ mặt hơi khác lạ.

Anh ôm cô từ vùng đất chết trở lại vùng đất Zombie. Đám người Hoàng Dịch Linh bị cô đánh cho thương nặng không cam lòng, thế nhưng anh lại không quan tâm.

Anh hận con người Trái Đất, cũng hận cô.

Cô gái nằm trên giường cũng thấy anh, cơn giận bỗng trào dâng trong mắt lại nhanh chóng biến mất, trở nên lạnh lẽo thấu xương. Rồi cô dời mắt đi, không nhìn anh thêm nữa.

Ánh mắt này tựa như một cái gai đâm vào lòng anh.

Đinh Nhất cho tay vào túi quần, đi tới bên giường. Trình Thanh Lam vẫn nghiêng đầu nhìn chằm chằm về phía tường. Những đường nét nhu hòa tinh khiết bao quanh gò má thanh tú, còn cằm cổ trắng nõn vẫn vùi sâu trong áo sơ mi của anh.

Cô gái người Trái Đất.

Vừa bắt đầu cũng chỉ là lợi dụng. Nhưng cô gái này thú vị hơn những giống cái mà anh đã từng gặp, cho dù lướt qua cũng rất ngon miệng. Đương nhiên, cô sẽ là công cụ, cũng là bạn trên giường của anh.

Nhưng cô lại yêu tên đàn ông Trái Đất mà độc ác khước từ anh.

Đàn ông Trái Đất đã sát hại, đoạt lấy bao nhiêu phụ nữ hành tinh Hackley! Anh còn nhớ rõ toàn bộ hình ảnh tên bộ trưởng cho anh xem ở phủ thủ tướng: Thiếu nữ Hackley xinh đẹp bị mấy tên đàn ông Trái Đất vây chặt. Sau khi phát tiết xong, đám đàn ông Trái Đất còn điên cuồng móc trái tim màu tím trong lồng ngực thiếu nữ còn thoi thóp ra, hò reo ném lên trời.

Vậy mà cô lại phản bội anh. Mấy ngày trước cô vẫn còn ở trong lòng anh, bị hôn đến mức thở gấp liên hồi, mấy ngày sau cô đã nhìn Diệp Diễm bằng ánh mắt dịu dàng buồn bã như vậy.

Sau đó, cô lại ngốc nghếch mà cứu anh, lại còn ngu ngốc thề son sắt rằng sẽ báo thù cho anh.

Vì vậy anh càng thêm muốn cô. Lời yêu khi trước nói với cô cũng chỉ để dụ dỗ. Không dụ dỗ được nhưng anh lại càng thêm muốn cô, chỉ muốn mà thôi.

Đôi mắt đen nháy chột trằm xuống, giọng nói của anh trầm thấp như gió đêm vùng đất Zombie, mang giọng trên đùa cổ hủ: “Không phải em nói sẽ giúp tôi báo thù sao?”

Cô gái nằm trên giường vẫn không nhìn anh, đôi mắt trong suốt tối sầm lại.

Phản ứng này khiến anh có phần vui vẻ, nhưng lại thêm nhói đau.

“Còn nhớ hương vị của tôi không?” Anh cúi đầu xuống, hơi thở lạnh lẽo phả lên cổ của cô.

Thân thể cô run lên, từ từ quay đầu lại, lẳng lặng nhìn anh bằng đôi mắt đỏ bừng ảm ướt: “Chưa bao giờ nhớ tới!”

Tròng mắt đen đột nhiên co lại, bàn tay miết mặt cô. Cảm giác trên tay vẫn mềm mại mịn màng quen thuộc, nhưng ánh mắt không còn vẻ dịu dàng ngoan ngoãn và căng thẳng lo lắng ngày đó nữa.

Đinh Nhất cười: “Nhưng tôi nhớ. Rất ngon.”

Một bàn tay lạnh lẽo khác từ từ lướt qua cổ của cô, vuốt ve ngực cô qua lớp áo sơ mi, sau đó là vòng eo nhỏ nhắn.

Cuối cùng, bàn tay màu mạch chột dừng lại ngay phía trên dải đất bí ẩn mà áo sơ mi khó khăn lắm mới che kín được.

Thân thể Trình Thanh Lam chột cứng đờ.

“Tôi yêu em, công chúa của tôi.” Anh nói nhẹ tênh, tay kia chạm tới nút cài trên ngực áo sơ mi. Khẽ kéo áo sơ ra, để lộ nơi đầy đặn trắng nõn thơm mềm.

“Nếu anh đụng vào tôi, tôi sẽ hận anh cả đời.” Trình Thanh Lam lạnh lùng nói, “Tôi nhất định sẽ giết anh!”

Đinh Nhất như thể không nghe thấy, màu tím mờ ảo trong đôi mắt đen bớt dần, ngón tay dài lại cởi thêm một nút áo. Khi cô hôn mê anh đã mặc cho cô chiếc áo cũ kỹ này. Đơn giản anh muốn ở trước mặt cô, tự tay cởi bỏ chiếc áo trên người cô - chiếc áo thuộc về anh.

Cổ áo mở ra, nơi trắng nõn đỏ hồng như ẩn như hiện. Bàn tay dễ dàng tiến vào thăm dò, trong lòng bàn tay là cảm giác mềm mại đàn hồi không gì sánh kịp. Cô khẽ run rẩy, cắn môi dưới không lên tiếng.

Anh vuốt ve thành thạo, sức lực hơi mạnh. Thấy cô cắn môi dưới đến mức trắng bệch, anh nhẫn nại, không lập tức cúi người xuống hôn.

“Hận tôi sao?” Anh dịu dàng nói, “Rất bình thường. Tôi cũng hận loài người.”

“Nhưng anh giết hai ngàn binh lính vô tội!” Trình Thanh Lam bỗng thét to.

“Hai ngàn binh lính vô tội?” Ánh mắt Đinh Nhất lạnh tanh, “Lừa gạt chúng tôi tới Trái Đất, nhân cơ hội chiếm lĩnh tinh cầu của chúng tôi. Mấy triệu người trên hành tinh mẹ đã trở thành đầy tớ mấy thập niên; chiếm đoạt tài nguyên của hành tinh mẹ, khiến chúng tôi không còn nhà để về. Cuối cùng lại còn tàn sát vương thất Hackley, cướp mất vật chất tinh nguyên của chúng tôi, khiến chúng tôi không còn sức lực để đoàn kết phản kháng. Những binh lính vô tội mà em nói, những chiến sĩ yêu nước mà Diệp Diễm khoe khoang, có mấy người không nhuộm máu của người hành tinh mẹ chúng tôi, em có biết không?”

“Hai năm trước người ngoài hành tinh các anh đã phát động chiến tranh, khiến mấy vạn loài người trở thành Zombie!” Trình Thanh Lam că giận nói.

“Vậy sao?” Đôi mắt đen nhánh của Đinh Nhất nhìn chằm chằm vào cô, “Chúng tôi phát động chiến tranh? Vô số người của hành tinh mẹ bị cái đám gọi là nhà khoa học bí mật giải phẫu, nghiên cứu mối quan hệ giữa người của hành tinh mẹ và vật chất tinh nguyên. Nếu như không phản kháng, bây giờ tôi đã là cái xác khô cuối cùng nằm trong phòng thí nghiệm.”

Trình Thanh Lam bàng hoàng sửng sốt.

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh, cô không thể phản bác chất vấn thêm nữa. Người trước mặt này có lẽ là hoàng tộc cuối cùng của hành tinh Hackley. Anh đã ẩn mình ở vùng đất chết mấy năm, làm bạn với động vật, cũng vì sợ bị nhận ra thân phận? Cuối cùng anh lại nghiên cứu sáng tạo ra cách khống chế Zombie, như vậy chắc hẳn anh sẽ quyết đánh đến cùng, một mất một còn.

Song, hai ngàn chiến sĩ đã này đã tựa như anh em tay chân của cô. Lập trường bất đồng khiến cô rối bời.

Giọng nói của Trình Thanh Lam đã bình tĩnh lại: “Nếu thật sự là như vậy, tôi cũng không còn lý do gì để hận anh nữa. Thế nhưng hai ngàn tính mạng đó vẫn là anh em của tôi. Anh hãy thả tôi đi, tôi cũng không muốn chúng ta trở thành kẻ thù thực sự. Chỉ cần tìm được Diệp Diễm, tôi có thể khuyên anh ấy không nhúng tay vào cuộc chiến giữa anh và Nam Thành nữa.”

Đinh Nhất chưa bao giờ ép buộc cô. Bây giờ mặc dù anh tràn đầy tức giận và thù hận, nhưng anh vẫn đối xử với cô rất dịu dàng. Thậm chí cô còn nhớ ánh mắt của anh sau khi bị cô đánh ngày đó, vẻ dịu dàng ấy không phải giả. Cô chỉ có thể hy vọng rằng anh có thể buông tha cô.

Vậy mà Đinh Nhất không trả lời. Anh bình tĩnh trở lại, vẻ mặt tức giận vừa nãy biến mất tăm. Bàn tay chợt siết chặt nơi mềm mại trước ngực cô, khiến cô khẽ kêu lên.

Bàn tay còn lại chợt tiền vào trong vạt áo sơ mi, chạm tới dải đất mềm mại anh chưa từng có cơ hội tiếp cận đó. Mà thân thể trắng nõn bỗng run lên: “Đinh Nhất! Dừng tay!”

Song, người bên trên lại nhẹ nhàng lắc đầu: “Dừng gọi tôi là Đinh Nhất nữa.”

Ngón tay thon dài thô ráp tiến vào chậm rãi, lại xoa nắn vừa chậm vừa mạnh. Cho dù cô có chống cự nhưng với kỹ thuật vô cùng thành thạo của anh, cô không thể không ụt át.

Một tay chậm rãi vuốt ve, tay kia nhẹ nhàng vạch vạt áo sơ mi ra. Đường nét trắng như tuyết bao quanh nơi ướt mà bí ẩn, rốt cuộc cũng hiện rõ. Thân thể của Trình Thanh Lam không ngừng run rẩy, nhưng cũng càng thêm cứng ngắc lạnh lẽo.

“Tôi là hoàng tử thứ bảy của hành tinh mẹ, Gebhuza.” Đinh Nhất ngồi ở mép giường, dây kim loại buộc tay chân cô theo góc độ rất tốt, anh hoàn toàn không cần tách hai chân cô ra cũng có thể.

Anh cởi áo của mình ra, nhìn cô gái chỉ còn ít vải che thân trên giường.

Anh ném áo sơ mi của mình xuống đất, để lộ lồng ngực cường tráng màu mạch. Người phía dưới mang đôi mắt trống rỗng đỏ bừng, thân thể vẫn còn run rẩy. Mà cổ tay cổ chân cô do giây dũa quá nhiều mà bị dây kim lại siết chặt, hằn lên vết đỏ rất sâu.

Vết đỏ này khiến động tác của anh dừng lại. Anh rút ngón tay ụt nhẹ ra, vươn người bao phủ lên thân thể mềm mại của cô. Ôm cô thật chặt trong vòng tay dịu dàng của anh.

Cô thôi không run rẩy nhưng thân thể càng thêm cứng ngắc. Anh cúi đầu, chợt thấy những giọt nước mắt của cô.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt đó, nóng hổi mặn chát. Cô không trốn không tránh, mặc cho anh kề sát mặt cô.

Cô ngoan ngoãn như vậy khiến anh cảm thấy bất ngờ. Song, cô gái trong lòng mềm mại như vậy, anh không kiềm được mà siết chặt vòng tay.

“Gebhuza.” Rốt cuộc anh cũng nghe thấy giọng nói khê khàng của cô vang lên bên tai, “Dừng ép tôi có ngày phải giết anh.”

Động tác của anh dừng lại, chợt cười ra tiếng, lồng ngực rung lên.

“Vậy sao?” Gebhuza ngẩng đầu lên, đôi mắt anh tràn đầy ý cười dịu dàng, “Tôi sẽ chờ đến ngày đó, công chúa của tôi.” Anh chợt buông thân thể mà anh hằng lưu luyến ra. Ánh mắt chậm rãi rời xuống dưới.

“Có ngọt không?” Tựa như đang lằm bằm, anh dịch người xuống, cho đến khi đôi mắt đen đối diện với nơi vừa mới rút ngón tay ra. Không đợi cô phản ứng, anh đã vùi đầu xuống.

Cả người Trình Thanh Lam đều run rẩy, cảm giác kia khiến cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cảnh tượng trước mặt khiến cô xấu hổ muốn chết! Nhưng cô không thể làm gì được! Chỉ có thể nhìn môi lưỡi của anh vùi sâu vào nơi kia. Lưỡi của anh nóng ẩm khéo léo, xâm nhập điên cuồng, từng đợt từng đợt một, dễ dàng dẫn dắt toàn bộ cảm giác của thân thể cô.

Đôi mắt đen nhánh của anh nâng khỏi nơi tối tăm ướt át đó, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào cô như muốn chứng kiến vẻ khuất nhục của cô. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, vào thân thể run rẩy và gương mặt đỏ ửng của cô.

“Cút ngay. Dừng lại.” Cô nức nở, vậy mà Gebhuza như thể không nghe thấy gì. Rõ ràng anh rất hiểu phụ nữ, không quá mấy phút đã khiến cô không thể nào chịu đựng. Nhưng cô không muốn, cô thật sự không muốn!

Vậy mà không thể không muốn.

Bản năng động vật ca vang, thân thể trái với ý chí đang nhảy múa điên cuồng. Cơ thể run rẩy tột cùng xâm nhập hết lượt này tới lượt khác, từ nơi đó lan tràn khắp toàn thân với tốc độ ánh sáng.

Cuối cùng, trong ánh nhìn chăm chú của đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh, thân thể cô đột nhiên cong lên rồi xầu hổ và lý trí cũng không thể nào ngăn trở phản ứng tự nhiên của thân thể. Sau khi run rẩy kịch liệt, cô mềm yếu trong đôi tay và môi lưỡi của anh.

Nước mắt thấm ướt mặt, môi lưỡi của anh rút cuộc cũng chịu rời đi. Mặt anh trở lại phía trên đỉnh đầu cô, đôi mắt đen nhánh nhìn cô đắm đuối. Anh quỳ gối giữa hai chân cô, chậm rãi cởi quần dài xuống.

Thất lưỡng thon gọn dẻo dai, đôi chân rắn chắc, mang sức lực vô cùng mãnh liệt.

“Bảo bối.” Anh nói khẽ, “Hận tôi đi! Tôi sẽ nhốt em cả đời, mang theo dòng họ của tôi, trở thành vật sở hữu của người Hackley. Nếu như không có thù hận, sao em có thể theo tôi cả đời?”

Hai tay anh nắm chặt, nâng hông cô lên, chậm rãi tiến vào.

Cô lặng lẽ rơi lệ, nhắm mắt lại.

Đêm ấy dài biết bao.

Ánh đèn êm dịu vẫn chiếu rọi đến khi trời sáng, chỉ vang vọng tiếng rít đứt đoạn của Zombie và tiếng va chạm thân thể cùng với hơi thở hỗn hển và tiếng kêu đồ mị của nam nữ trong phòng.

Một bên là để nghiệm chứng nỗi thù hận và sự chiếm hữu; bên kia, chỉ có thể cứng ngắc và lặng lẽ kháng cự trong nỗi tủi nhục. Vậy mà thân thể của hai người lại phản bội lại ý chí của mình, cảm giác hoan lạc tột cùng khiến tinh thần và thân thể hai người gần như tan vỡ.

Đối với Gebhuza, rốt cuộc anh cũng chiếm được cô, rốt cuộc cũng có thể chiếm đoạt, phát tiết với cô gái dám khước từ hoàng tử của hành tinh Hackley này. Khi anh ép cô từng lần rồi lại từng lần, đôi mắt cô cuối cùng cũng mờ mịt, mang dục vọng không thể nào che giấu.

Nhưng Gebhuza lại cảm thấy đau đớn. Cảm giác chiếm đoạt cũng không thỏa mãn và vui sướng như dự đoán mà chỉ khiến anh đau đớn, vì vậy lại càng cảm thấy chưa đủ. Cô ngắt đi nhiều lần, ngón tay cô bấm lên lòng bàn tay anh, hằn lên vết thương sâu hoắm.

Cho đến khi cô buông thả trong cơn mơ màng mà chủ động ôm lấy bờ lưng dầm mồ hôi của anh, anh mới chợt có cảm giác hạnh phúc.

Mà đối với Trình Thanh Lam, lại là cảm giác nhục nhã không thể chịu nổi. Anh cưỡng bức cô, cô lại không thể khống chế thân thể trong thế tiến công mãnh liệt và sự trêu đùa thành thạo của anh. Đêm ấy, thân thể hai người thân thuộc không thua kém cô và Diệp Diễm. Điều này khiến cô càng thêm tủi thẹn.

Cô hận sự chiếm hữu của anh, hận cách chiếm đoạt chẳng khác gì động vật của anh. Thật ra cô cũng có phần đau lòng với tình cảnh thê thảm mà người hành tinh Hackley phải trải qua. Nhưng cảm giác đó đã bị nỗi hận và ô nhục lấn át.

Dù trong lúc anh chạy nước rút, vẻ đau khổ và đè nén trong mắt anh khiến cô hoảng hốt, nhưng cô vẫn không thể tha thứ cho anh.

Dù trong lúc mơ màng cô nghe thấy giọng nói run rẩy ẩn chứa niềm vui sướng vang vọng bên tai: “Em là của tôi.”

Hôm sau, mặt trời đã lên cao. Trình Thanh Lam chậm rãi ngồi dậy khỏi giường.

Dây trói đã được cởi, nhưng cửa phòng và cửa sổ đã bị bịt kín.

Cô vật vã bước vào phòng tắm, mở nước lạnh, lẳng lặng gội rửa mùi và dấu vết trên người.

Hơi hoa mắt chóng mặt, cô cố gắng chịu đựng mà tắm rửa. Hôm qua anh ta đã để lại trong cơ thể cô rất nhiều. Điều này làm cô sợ hãi.

Bên tai bắt chợt vang vọng lời nói trước lúc anh rời đi, trước khi cô không còn biết gì nữa.

Khi đó cô còn xụi lơ trên giường, anh ôm cả người cô vào trong lòng, lưu luyến hôn mái tóc dài của cô, thì thầm bên tai cô: “Bảo bối, em là của tôi. Em không chạy thoát đâu. Hằng đêm, em đều là của tôi.”

44. Chương 44: Trình Thanh Lam Phản Kích

Bầu trời bao la màu xanh xám, là khí trời quen thuộc nơi đại lục này. Từ dưới tòa thành bằng đá cho đến nơi xa nhất của tầm mắt, vô số Zombie hoặc đang chờ đợi tiến tới hoặc đang co quắp kịch liệt.

Kĩ thuật khống chế sóng điện não sinh vật cũng không thể khống chế Zombie quá hai mươi tư giờ, như vậy có thể khiến chúng chết não. Cho nên trong mấy ngày án binh bất động vừa qua, bọn Zombie đầu hàng đều trở thành một đồng cát vụn.

Đình Nhất – Gebhuza đứng trước cửa sổ, nhìn sắc trời xấu xí và đám Zombie. Hôm nay được coi là ngày khiến anh có tâm trạng tốt nhất trong mấy tháng trở lại đây.

Nhắm hai mắt lại, anh liền có thể tưởng tượng ra hình ảnh cô mềm mại trắng nõn không còn chút sức lực, lẳng lặng ngủ trong lòng anh. Còn có cảnh tượng anh đoạt lấy cô hết lần này đến lần khác, trong ánh mắt ấy là sự tức giận nhưng cũng mang dự vọng khó kìm nén, và cả thân thể mềm mại không ngừng run rẩy của cô.

Quả thật khiến người ta muốn ngừng mà không thể ngừng được....Khiến anh phải nhanh chóng xử lí mọi chuyện, trở lại bên cô ngay. Hoàng tử Gebhuza nổi danh của hoàng tộc Hackley, lại khẩn cấp muốn gặp một phụ nữ nhân loại rõ ràng đã thuộc về mình, quả thật đã khiến hoàng tộc phải hổ thẹn.

Mặc dù hơi tự giễu, khóe miệng của anh vẫn chậm rãi nhếch lên.

Hoàng Địch Linh đứng cách anh khoảng hai bước chân, nhìn bóng dáng trầm lặng của anh, cũng hơi mất hồn. Hắn đã từng có đầy tớ người Hackley, từng cưỡng đoạt hoặc giết chết thiếu nữ ngoài hành tinh đến gần mình. Thế nhưng, họ không giống người đàn ông trước mặt.

Họ dụ dỗ, lừa dối, hiền lành, không hề có năng lực chống trả. Mà người đàn ông này lại thâm trầm ảm đạm, lòng dạ độc ác, vô cùng hùng mạnh.

“Vẫn chưa tìm thấy thi thể của Diệp Diễm sao?” Gebhuza xoay người lại, nói.

Anh rất điển trai, tư thế oai hùng, khôi ngô sáng láng. Nếu như không phải đã theo anh một thời gian, Hoàng Địch Linh tuyệt đối không thể tưởng tượng được một người đàn ông nhìn như vô cùng trong sáng này, lại là nghiên cứu sinh về kĩ thuật khống chế sinh vật đang ẩn nấp, mà cuối cùng còn làm loạn đến long trời lở đất.

“Vẫn chưa.” Hoàng Địch Linh nói, “Thế nhưng hắn cũng không thể sống sót, trúng nhiều đạn như thế...”

Gebhuza lại cười, “Cũng không còn cách nào. Nếu hắn quả thật có thể sống sót trở về, tôi cũng đã mang binh đánh vào Nam Thành.”

Hoàng Địch Linh cũng cười: “Chu Tấn cũng đã bị nhốt ở đây. Hắn và Trần Giai Tân, anh có muốn....” Bàn tay của hắn làm động tác cắt qua cổ mình.

Gebhuza: “Giữ lại đã, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Hoàng Địch Linh: “Hồng Huân về dưới trướng của chúng ta, có thể tin không?”

Gebhuza suy nghĩ một lát rồi nói: “Hồng Huân trời sinh rất sợ chết, cô ta lúc này trói Chu Tấn tới gặp chúng ta, còn bằng lòng giúp chúng ta tiếp nhận binh quyền, cũng rất phù hợp với tính cách của cô ta. Tuy

nhân, giao tình của cô ta và Diệp Diễm cũng không hề tầm thường, anh phải trông chừng cô ta, nếu có gì lạ, giết chết.”

Ngày hôm qua, bốn người Gebhuza chặn giết Diệp Diễm, bắt nhốt Trần Giai Tân, nhốt Trình Thanh Lam, sau đó nhanh chóng lui về vùng đất Zombie. Trong quân đội Diệp Diễm vẫn còn Hồng Huân và Chu Tấn canh gác, Gebhuza tấn công liên tục.

Ngàn vạn Zombie chậm rãi tụ họp tại tường Zombie, thế nhưng vào xế chiều, Hồng Huân đưa tin đầu hàng. Tín vật đầu hàng của cô ta chính là Chu Tấn bị trói như bánh chưng đưa tới cho Gebhuza.

Như vậy nghĩa là Hồng Huân đã trở thành tướng lĩnh cao cấp duy nhất nắm giữ binh quyền trong quân. Điều này đối với Gebhuza mà nói, là muốn còn không được. Có thể ổn định binh sĩ của vùng đất chết, không làm cho Nam Thành hoài nghi, càng có lợi hơn cho việc phát động tấn công của anh.

Bảy vạn Zombie muốn tụ họp phải cần thời gian, vũ khí và lương thực. Hai bên ước định, ba ngày sau sẽ gặp mặt, để Gebhuza tiếp quản quyền khống chế quân đội. Năm ngày sau, Hồng Huân mở cửa lớn của vùng đất Zombie, Gebhuza tập hợp bảy vạn Zombie còn sống sót với hơn hai ngàn binh lính loài người, Gebhuza làm thống soái, đánh về Nam Thành.

“Quân biên phòng của Nam Thành có thể tin được không?” Hoàng Dịch Linh không nhịn được hỏi, “Hà Khâm Du sẽ phối hợp với chúng ta sao?” Thực ra hắn vẫn không rõ vì sao thượng úy Hà Khâm Du của quân biên phòng Nam Thành phải đồng ý hợp tác với họ.

Gebhuza cười, “Tôi chỉ biết, người này muốn đẩy lên chiến tranh.” Anh xoay người nhìn sắc trời âm trầm, “Chúng ta có gửi thư hợp tác cho hắn, đủ để hắn thân bại danh liệt tại Nam Thành, sợ gì chứ? Bất kể hắn có mục đích gì cũng không quan trọng.”

Anh gần từng chữ, “Nếu như cản đường tôi, chỉ có đường chết.”

Lời nói lạnh lẽo của anh càng làm Hoàng Dịch Linh hưng phấn sôi trào, hắn đột nhiên quỳ một gối, kiên định nói: “Tôi bằng lòng theo ngài, hoàng tử điện hạ!”

Gebhuza không hề quay đầu lại, nói, “Anh yên tâm, thứ anh muốn, tôi sẽ cho anh”

Hoàng Dịch Linh rời phòng, Gebhuza yên lặng, suy nghĩ lại trở về rất nhiều năm trước.

Hành tinh mẹ với cả một biển hoa cỏ màu tím. Vua cha uy nghiêm, mẹ từ ái, các anh em khôi ngô tuấn tú, còn có các chị xinh đẹp vô cùng. Không biết từ lúc nào, họ buộc phải đến “ở nhờ” Trái Đất ô nhiễm này. Sau đó, chỉ còn máu tươi màu tím chảy mãi không ngừng! Ra sức chống cự, lại bị trấn áp liên tiếp. Cho đến cuối cùng, cha mẹ vốn có cuộc sống thư thái xa hoa cũng bị những kẻ muốn cướp đoạt năng lượng của hành tinh Hackey - bọn người Trái Đất mưu sát.

Đại lục nơi Trái Đất sụp đổ, người Hackey cũng mất tích mấy thập niên. Giờ đây, hành tinh Hackey đã đánh mất nguồn năng lượng, người Hackey cũng phải gánh chịu vận mệnh diệt tộc.

Cho nên, thân là hoàng tộc duy nhất còn sống sót trong trận chiến hai năm trước, anh nhất định phải đoạt lại nguồn năng lượng kia.

Khi đó, anh sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, có thể kêu gọi người Hackey đang lưu lạc trong vũ trụ và Trái Đất, gọi về chiến hạm và vũ khí mà tổ tiên đã để lại.

Gebhuza hít sâu, dần lại nổi kích động trong đáy lòng. Con đường phía trước rất khó đi, nhưng anh không có lựa chọn nào khác.

Không biết vì sao, thân thể trắng như tuyết kia lại không đúng lúc lướt qua đầu anh.

Đúng rồi, còn cả cô nữa, chiến lợi phẩm của anh, chiến lợi phẩm mà anh đang cầm tù. Anh muốn cô vừa đau khổ vừa vui sướng, từng bước chứng kiến hành tinh Hackey phục hưng.

Phía Bắc vận sức chờ phát động, Nam Thành vẫn phồn hoa như trước.

Vẫn là vùng đất vương giả náo nhiệt đẹp đẽ, những người trẻ tuổi sống trong mơ màng, quý tộc ăn sung mặc sướng, quân đội yên lặng bảo vệ.

Cố tướng quân ngồi trong máy bay tuần tra phía trên cao, tuần tra đều đặn dọc theo các dinh thự. Các vật thể bay đều rời rít nhường đường cho người thống trị tôn quý nhất Nam Thành.

Máy bay vững vàng tĩnh lặng, Cố Đồng phê duyệt xong văn kiện xin chỉ thị cuối cùng, tắt màn hình trước mặt. Một người máy được trang bị áo giáp kim loại màu trắng bạc đưa tới một tách cà phê tiếp năng lượng nóng hổi.

“Bình Nam, Khâm Du báo cáo, ở vùng đất Zombie có một nhóm lớn Zombie đang tụ họp, cậu ta đề nghị chúng ta chủ động tấn công.” Cố Đồng thấp giọng nói.

Giữa không trung lập tức hiện lên hình ảnh của Thư Bình Nam, người đàn ông cao lớn mặc quân trang nhàu mảy với thông soái trước mặt, “Cậu ta thật sự muốn phát động chiến tranh sao?”

Cố Đồng ngừng một chút, nói: “Hai năm trước, cha mẹ của Khâm Du đều chết do bị Zombie bao vây.”

“Lúc ấy biểu hiện của cậu ta rất bình tĩnh, thật ra đã mất lý trí rồi.” Thư Bình Nam nói, “Chỉ vì muốn tiêu diệt Zombie mà lạm sát người vô tội sao?”

Cố Đồng không nói gì, chuyển đề tài, “Phía Tây đại lục có gì mới không?”

Sắc mặt Thư Bình Nam căng thẳng, “Tây Đại Lục không có hành động gì, nhưng máy bay chiến đấu và chiến hạm của họ vẫn luân phiên tuần tra cách đại lục hai trăm hải lý.”

Cố Đồng gật đầu, “Chúng ta đã nghỉ ngơi dưỡng sức suốt hai năm, nếu bọn chúng cố ý khiêu khích, sẵn sàng đánh một trận.”

Thư Bình Nam gật đầu. Bất kể là Zombie hay loài người lưu vong, nói cho cùng cũng vì số lượng người Trái Đất còn quá ít, Cố Đồng cũng muốn cho họ một con đường sống.

Hai năm trước, Nam Thành có lẽ chưa có khả năng thu phục miền Bắc. Tuy nhiên, sau hai năm nghỉ ngơi dưỡng sức, Nam Thành đã khôi phục lực chiến đấu như ban đầu. Một đợt tên lửa, cả miền Bắc trở thành bình địa thì có gì khó đâu?

Tuy nhiên, nếu so với tình thế nghiêm trọng ở Tây Đại Lục, Bắc Bộ chỉ được xem là một cuộc nội loạn nho nhỏ.

Suốt trăm năm chinh chiến không ngừng, loài người dần suy yếu, bắt đầu từ năm mươi năm trước, từ cuộc chiến tranh đầu tiên với người máy, với trang bị hoàn mỹ, quân đội có trí có lực đã phá hủy tất cả các vệ tinh của Trái Đất, lập nên căn cứ quân sự khổng lồ. Quân đội liên hiệp của loài người ở bảy đại lục thảm bại, quân đội người máy cũng tổn thất nghiêm trọng.

Mà Tây Đại Lục – nơi có tài nguyên và trang bị vũ khí dồi dào nhất đã chính thức trở thành quốc thổ của liên quân người máy.

“Thuốc cải tạo Zombie đã tiến vào giai đoạn ghép đôi ADN.” Cố Đồng nói: “Sau khi sản xuất nhân rộng, lập tức chuyển tới vùng đất Zombie.”

“Vâng.”

“Sau khi cải tạo, chúng ta sẽ có được quân đội gồm hàng vạn Zombie với lực chiến đấu mạnh mẽ.” Cố Đồng chậm rãi nói “Đến lúc đó, sẽ tuyên chiến với bọn người máy phản bội loài người mà trốn tránh ở phía Tây Đại Lục kia.”

Lực lượng quân sự ở Nam và Bắc Đại Lục đều không biết kế hoạch của đối phương, cũng không biết rằng thời gian chính là điểm mấu chốt quyết định thắng bại. Rốt cuộc là Cố Đồng hạ thuốc trước hay Gebhuza phát động tấn công trước?

Việc tập hợp ở vùng đất Zombie nhanh chóng tiến hành.

Trước đây, Gebhuza đã từng dẫn đầu đội quân động vật, bí mật tích trữ lương thực và vũ khí, chưa kể số vũ khí mà anh đã trộm đến từ vùng đất chết, tất cả đều được đưa đến vùng đất Zombie.

Mà việc sản xuất lương thực và vũ khí ở vùng đất chết, nếu tính tổng cộng, trang bị đầy đủ có thể hơn cả bốn vạn đại quân.

Gebhuza yên lặng đợi việc tập hợp quân đội hoàn thành.

Sắc trời tối dần, anh đi vào gian phòng nơi người phụ nữ kia đang ở.

Mở khóa, anh bước vào một bước, tầm mắt không hề tìm thấy bóng dáng người phụ nữ đó. Giường trống không, ghế sofa cũng trống không, thức ăn trên bàn chưa được đụng đến.

Khóe miệng anh nhếch lên.

Sau giây đột nhiên truyền đến tiếng xé gió! Viên đạn nhanh chóng lao tới, Gebhuza đã sớm biết, cũng không buồn quay đầu lại, chỉ nghiêng người tránh. Nhưng người phụ nữ ở đằng sau lại vô cùng nhanh nhẹn, đâm mạnh vào bụng anh. Anh không trốn cũng không tránh, cú đâm này đau đến mức muốn kêu thành tiếng, nhưng hai cánh tay mạnh mẽ vẫn thành công giam cầm người phụ nữ như con báo nhỏ kia vào lòng.

Hai mắt cô như bốc lửa, súng bên tay trái giơ lên, nhắm ngay huyết thái dương của anh, bộ trao sắc bén đặt ngay cổ họng anh.

Mà tay trái của anh cũng đã rút súng lục ra, để ngay trái tim cô.

Hai người giằng co.

“Đúng là một người nguy hiểm.” Anh cười, “Không để ý sẽ bị em giết ngay.”

Trình Thanh Lam chiếm ưu thế, lạnh lùng nói: “Thả tôi đi!”

Ánh mắt Gebhuza xẹt qua thân thể trắng như tuyết bên trong áo sơ mi đã bị xé tan tành kia, cổ họng giật giật, cười nhạt, “Tôi nên cảnh cáo em sớm, để phòng ngừa em làm mấy trò nguy hiểm như thế này.”

Trình Thanh Lam nổi giận, bộ vuốt sắc nhọn vung tới bầu vào cổ anh, lập tức có máu tươi trào ra, nhưng anh lại không có phản ứng gì.

“Nếu không muốn chết, hãy thả tôi và Trần Giai Tân ra!” Cô uy hiếp.

Anh vẫn mỉm cười, đồng thời cũng chú ý đến mặt cô, thậm chí làn da toàn thân cũng do giận dữ mà hơi ửng hồng.

Một màu hồng thật mê người.

Thấy anh đồng ý, Trình Thanh Lam vẫn giữ sự cảnh giác, đẩy anh đi về phía cửa.

Thế nhưng anh lại cau mày, “Em dám mặc thế này ra ngoài sao?”

Trình Thanh Lam hơi ngừng lại, nhưng lúc này sao có thể để ý đến mấy thứ này: “Đừng nói nhảm!”

Anh lắc đầu, cúi đầu, lúc ngẩng lên, đôi mắt đã như phát sáng: “Như vậy càng khiến tôi muốn em hơn.”

Trái tim Trình Thanh Lam chợt chùng xuống. Song, không đợi cô phản ứng, một cánh tay trắng bạc khổng lồ đã cuốn lấy súng trên tay trái của cô, lực mạnh vô cùng, cô vốn không kịp phản ứng, ngón tay bầu chặt cò súng bị vặn vẹo đến biến dạng, cơn đau truyền đến từ ngón tay. Song cánh tay kia cũng đã bị anh nắm chặt lấy, buộc cô phải thả bộ trao đang bầu chặt trên cổ anh ra.

Thân thể Trình Thanh Lam bị nhấc bổng, mắt hoa lên, lưng đã chạm mặt giường mềm mại. Anh đã đẩy cô lên giường với tốc độ mà người thường không thể thấy được!

Thân thể bị anh đè chặt, cánh tay màu trắng bạc vừa lớn vừa mạnh bắt lấy cánh tay đã bị cong đốt của cô, luồn xuống nút màu đỏ dưới bụng cô.

Trang bị lập tức được thu hồi, anh ngược đôi mắt tím lên nhìn cô, trên mái tóc tím, đôi râu màu trắng bạc khẽ rung.

“Đừng ép tôi phải bẻ gãy hai tay hai chân của em.” Hai tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô. Cánh tay trắng nõn mảnh khảnh của loài người, trong lòng bàn tay của anh yếu ớt đến mức không thể chịu đựng chút sức lực nào.

Trình Thanh Lam chạy trốn thất bại, tay lại bị thương, tức giận nhìn anh: “Anh giết tôi đi.”

Gebhuza cười: “Sao tôi có thể giết em, công chúa của tôi?” Ngón tay thật dài của anh trượt theo cánh tay nhẵn nhụi bóng loáng của cô, “Van xin tôi muốn em, nếu không tôi sẽ bẻ gãy tứ chi của em.”

Trình Thanh Lam cứng người, anh khẽ dùng sức, cánh tay lập tức cảm thấy đau nhức.

Cô nhắm mắt, “Muốn bẻ thì tùy anh.”

Đôi mắt màu tím nhìn người phụ nữ trước mặt, anh không thích cô nhắm mắt, điều này thể hiện sự kháng cự. Lúc này, hàng mi đen như mực kia khẽ run.

Cô sợ sao?

Sức lực của Gebhuza cuối cùng cũng không tăng thêm, anh bỗng cúi đầu, đầu lưỡi nóng bỏng lướt qua hàng mi khẽ run của cô, rồi dời xuống đôi môi khô khốc đỏ ửng.

“Em phải cầu xin tôi muốn em.” Gebhuza trầm giọng nói.

Anh bấm đồng hồ truyền tin trên tay, “Lôi Chu Tấn và Trần Giai Tân đến ngoài phòng tôi.”

Trình Thanh Lam đột nhiên mở mắt ra, sợ hãi nhìn anh. Thấy biểu tình sinh động của cô, Gebhuza cười.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng chân hỗn độn, loáng thoáng còn có tiếng đàn ông kêu rên vì đau đớn. Một giọng nói vang lên: “Lão đại, Chu Tấn, Trần Giai Tân đã đến.”

Gebhuza thỏa mãn ngẩng đầu, buông Trình Thanh Lam ra, khuôn mặt màu trắng bạc âm u, “Nói, nói em muốn tôi, nếu không tôi giết bọn chúng.”

Trình Thanh Lam quả thật không thể tưởng tượng nổi anh lại dùng mạng người uy hiếp mình!

“Cầm thú!” Cô nổi giận mắng.

Gebhuza cười nhạt, đột nhiên giận tái mặt quát, “Chặt một cánh tay của Trần Giai Tân!”

“Không!”

“A!”

Tiếng hét của Trình Thanh Lam vang lên đồng thời với tiếng kêu đau bên ngoài. Trình Thanh Lam nhận ra, đó là giọng của Trần Giai Tân! Cho dù anh ta có dũng mãnh cỡ nào, khi bị chặt một cánh tay cũng sẽ kêu đau!

Trình Thành Lam nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên đánh về phía Gebhuza!

Thế nhưng anh chỉ cần dùng một tay đã có thể đè cô ngã xuống giường. Cô ngước đôi mắt đỏ ngầu nhìn anh, cô lại muốn phản kháng!

Cho nên anh liền nâng hai chân mình lên, túm cô tới, khiến cô rơi vào vòng tay của mình. Anh kéo tóc cô, để cô phải nhìn thẳng vào thân dưới của mình.

“Cởi đồ ra.” Anh ra lệnh, “Sau đó, ngậm tôi.”

45. Chương 45: Ai Nói Tôi Không Yêu Em

“Cởi đồ ra.” Anh ra lệnh, “Sau đó, ngậm tôi.”

Thân thể Trình Thanh Lam không kiềm được mà run rẩy, mệnh lệnh quát nhục như thế, khiến tứ chi cô như mất hết toàn bộ sức lực. Đôi mắt màu tím đậm của Đinh Nhất vẫn xoáy sâu nhìn cô, trong đôi mắt kia có cả dục vọng lẫn sự tức giận.

Mà trước mặt cô, bộ phận ở giữa đôi chân đang mặc chiếc quần rằn ri đang ngang nhiên đứng thẳng, ở vị trí cách cô chưa tới mười centimet.

Ngoài cửa, loáng thoáng truyền đến giọng trầm khàn cổ dè nén của Trần Giai Tân cùng với tiếng hét đầy tức giận của Chu Tấn, “Có ngon thì giết bọn tao đi! Giai Tân, Giai Tân!”

Trình Thanh Lam chậm rãi đưa tay cởi ba nút áo còn sót lại. Đôi mắt màu tím nhìn cô càng thêm nóng cháy. Cô cởi chiếc áo sơ mi xuống, tiến lên một ít, quỳ xuống giữa chân anh.

Mặt cô không còn chút tức giận nào, thay vào đó là sự tuyệt vọng lạnh băng. Trong lòng Gebhuza run lên. Sự tuyệt vọng này gọi cho anh nhớ về sự chết chóc. Đúng rồi, năm đó, chị cả xinh đẹp dịu dàng nhất bị người Trái Đất đối xử tàn bạo đến hấp hối, cũng mang sắc mặt tuyệt vọng lạnh băng như thế, sau đó, dùng dao đâm vào ngực mình.

Cho nên, không chút suy nghĩ, lời uy hiếp đã bật thốt ra: “Nếu như em còn có ý định phản kháng, chạy trốn, hoặc tự sát, tôi sẽ ném cả đám Chu Tấn và Trần Giai Tân, cùng với hai nghìn binh lính còn lại vào đám Zombie đang đói bụng kia!”

Trình Thanh Lam cúi đầu.

Anh nhìn hai tay run rẩy của cô đang cởi thắt lưng, lấy vật nóng bỏng kia ra, hô hấp chợt dồn dập: “Ngoan ngoan trở thành người phụ nữ của tôi đi, Trình Thanh Lam.”

Cô không làm theo lệnh của anh, cởi chiếc quần rằn ri màu xám kia xuống. Hai tay mềm mại xoa nhẹ lên lồng ngực vững chắc của anh, khiến anh hít sâu vào một hơi.

Hai người rốt cục không còn bất kì thứ gì che chắn.

Cô quỳ xuống, cúi đầu, thân thể trắng như tuyết co cứng lại, cuối cùng cũng phải khuất phục nghe theo. Cô cúi thấp đầu, ngậm lấy thứ thô to đang đứng thẳng kia. Nó màu trắng bạc, hình dáng cũng không khác nhiều so với của đàn ông loài người.

Tay của Gebhuza siết chặt lại, làn da màu trắng bạc hiện lên ánh sáng tím, râu trên đầu càng co rút lại. Cô cố gắng ngậm vào, chậm chạp nhả ra nuốt vào. Cái lưỡi ẩm áp vụng về liếm qua đỉnh đầu, nhưng cũng chỉ cần như thế thôi đã khiến anh run rẩy không ngừng.

Từ lần trước anh đã biết, anh quá lớn với cô, bất kể là miệng cô hay là nơi đó.

Nhưng cô vẫn yên lặng cúi đầu, vô cùng ngoan ngoãn sẵn sàng, càng khiến anh kích động hơn so với bất kì giống cái kĩ xảo cao siêu nào khác. Anh dường như không thể khống chế muốn đè ép cô xuống, lập tức tiến vào thật sâu. Thế nhưng vào giây phút tốt đẹp này, giây phút cô mang tư thái quá đổi mê người này, lại khiến anh không thể lập tức chấm dứt được.

“A...” Anh không nhận được cúi đầu rên lên, thân thể người phụ nữ phía dưới cũng hơi cứng đờ, động tác lại không hề ngừng, tiếp tục ngậm trong miệng.

Anh không kiềm được nhắm chặt hai mắt, một ý niệm đột nhiên xông lên đầu.

Không đủ, quả thật không đủ. Sự tốt đẹp như thế, khiến anh không bao giờ cảm thấy đủ. Anh muốn cô, muốn hằng đêm, muốn tất cả sinh mệnh của cô.

Bên đùi đột nhiên có thứ gì đó ẩm ướt, chảy dọc theo bắp đùi anh, giống như một con sâu, vừa bò vừa cắn trên đùi anh, để lại từng vết vừa ngứa vừa tê dại.

Anh đột nhiên mở bừng mắt, vươn tay kéo người cô lên.

Cô bị buộc ngẩng đầu, vật cứng trong miệng trượt ra. Ánh mắt cô nhìn nơi khác, trên mặt có hai hàng nước mắt.

Không hiểu tại sao, Gebhuza không hề thích nước mắt của cô.

“Khóc cái gì?” Gebhuza nói, “Em không muốn làm người phụ nữ của tôi đến vậy sao?”

Giọng nói tự giễu khinh thường của Trình Thanh Lam vang lên: “Rõ ràng anh không yêu tôi. Chỉ vì anh muốn trả thù loài người, nên tôi bị anh hủy diệt như thế là đáng đời lắm đúng không?”

Gebhuza nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô, trái tim đột nhiên siết chặt. Anh bất ngờ vươn tay, một tay nhấc cô lên, ôm chặt vào lòng mình. Cô bị tách hai bắp đùi ngồi lên người anh, vật cứng dâng trào kia dễ dàng đi vào nơi đã ướt át của cô.

Hai người lập tức kết hợp chặt chẽ, trong lòng đều hoảng hốt.

Hai tay anh ôm chặt lưng cô, đôi mắt tím đậm như bùng cháy nhìn chăm chú vào đôi mắt bi thương đen thẳm của cô.

“Ai nói tôi không yêu em hả, Trình Thanh Lam?” Anh nói.

Vẫn giữ tư thế kết hợp kia, anh đột nhiên đẩy ngã cô lên giường. Thân hình cao lớn hơn lúc còn trong hình người hoàn toàn bao trùm lấy cô. Nụ hôn của anh dịu dàng lướt qua mặt và mỗi một tác thân thể cô.

Anh nâng hai chân cô đặt trên vai, lật người cô lại, ép sát eo xuống giường thành tư thế quỳ, sau đó nâng hông cô lên, ôm cô vào lòng, ôm chặt eo nhỏ của cô mà di chuyển... Từng tư thế, anh kịch liệt tiến thẳng về trước, trán cô cũng đầm mồ hôi.

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng cảm thấy, buổi đêm ở vùng đất Zombie này vừa ngắn lại vừa dài đến thế.

Quá ngắn ngủi, Gebhuza cảm thấy dù anh có dây dưa cùng cô cho đến sáng cũng không đủ.

Nhưng khi nhớ đến cô từng vì kiệt sức mà ngủ mê man, anh lại chợt dừng lại, nén lại dục vọng như thủy triều của mình. Cho nên trong bóng tối chỉ còn ánh sao, đêm nay lại trở nên thật dài.

Nhìn gương mặt ngủ yên của cô, hàng lông mày linh động vốn giãn ra, trong lúc ngủ say lại nhú thật chặt. Có lẽ anh đã trở thành ác mộng của cô rồi sao?

Lần đầu gặp gỡ khi anh cố ý dây dưa, rõ ràng cô đã động lòng, cổ dùng đôi tay run rẩy túm lấy vạt áo của anh, đáp lại kịch tình của anh.

Thế nhưng cô lại yêu một người đàn ông khác, cũng không hề quay đầu lại. Kể từ lúc đó, tâm tình ẩn nhẫn và cảm giác bị phản bội vì không chiếm được thứ mình muốn đã khiến anh muốn đoạt lấy cô. Cho đến cuộc hỗn chiến ở cầu vượt kia, anh bị đám người Hoàng Dịch Linh làm bị thương, hoàng tử kiêu ngạo hơi mất khống chế, suýt nữa đã định biến thân phản kích, cô lại dứt khoát đưa tay công anh - người nặng hơn cô rất nhiều lần, chạy khỏi vùng chiến tranh khói lửa.

Đến lúc anh nghiên cứu chế tạo thành công kĩ thuật khống chế Zombie, anh không chần chừ chút nào, lập tức trở thành đồng minh với bọn người Hoàng Dịch Linh. Bởi vì khi đó, anh đã quyết tâm phải có được người phụ nữ này.

Anh nhớ tới lúc này, anh khiến cô không thể khống chế được mà thét chói tai, đáng vẻ mê loạn. Nhớ tới lúc cô gần hôn mê rốt cục cũng không ý thức được mà hôn trả lại anh. Anh hít thật sâu, vươn ra cánh tay đã khôi phục hình người, mơn trớn đôi mày nhú chặt của cô.

Thế nhưng hôm nay cô đã nói, anh phá hủy cô.

Cô nói lời này, khiến trái tim anh đau đớn không thôi.

Vậy thì cứ phá hủy cô đi, để cô chìm sâu trong dục vọng không lối thoát, để thân thể cô không thể rời bỏ được anh. Mãi cho đến khi anh chán cô, mà có lẽ mãi mãi cũng không thể chán ghét cô được? Ai biết được? Thân là hoàng tộc, những năm nay trừ việc báo thù, đây là lần đầu tiên anh muốn một điều gì khác. Cho dù cô hận anh cả đời, anh cũng không hối tiếc.

Thời gian cứ như thế, trôi qua trong vội vã. Từng đêm, đôi khi là cả vào ban ngày, Gebhuza muốn cô càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dịu dàng. Nếu như cô không nói mấy lời khiêu khích, anh sẽ không hành hạ cô cả đêm như lúc trước. Sau mấy lần kịch liệt, anh sẽ ôm cô toàn thân đã mềm nhũn, ngồi trên sân thượng.

Cô giờ đã có thể ngoan ngoãn ngủ say trong lòng anh, chặn lỏng bao quanh hai thân thể dán chặt, mà anh thì ôm chặt lấy cô như vậy, nhìn sắc trời từ đen tối dần sáng lên.

Có lúc, khi cô ngủ mơ, nằm trong lòng anh nhưng vẻ mặt vẫn thống khổ không yên mà gọi tên người đàn ông kia. Lúc này, Gebhuza sẽ kịch liệt hôn cô, hôn đến cô không thở nổi, hoặc sẽ yên lặng tiến vào cô, khiến cô thở hỗn hển tỉnh giấc, khiến cô hiểu rằng, người đang ôm cô lúc này, là anh.

Bởi vì Gebhuza không thể ở bên cô từng giây từng phút, cho nên thức ăn đưa đến cho cô cũng tăng thêm một lượng thuốc làm tê dại thần kinh loại nhẹ. Chỉ qua mấy ngày, ánh mắt cô đã dần hơi mê man, thân thể lại càng mềm nhũn ra. Có đôi lúc, cô chỉ có thể rúc vào lòng anh, dịu dàng phối hợp theo mọi đòi hỏi của anh. Thậm chí đôi lúc khi anh cố ý đùa lâu rồi đột nhiên ngừng lại, cô sẽ mơ mơ màng màng cầu xin anh, “Cho em....em muốn....”

Lúc đó anh cũng sẽ cùng chìm sâu vào dục vọng vô tận kia.

Ba ngày sau, Gebhuza mang theo mười tên Zombie cường tráng, còn có ba người Hoàng Dịch Linh. Chu Tấn toàn thân đều bị đả thương và Trần Giai Tân bị ngụy trang bị bọn binh lính Zombie áp giải đi. Giữa trời chiều, mấy người lặng yên lén vào vùng đất chết. Trình Thanh Lam bị nhốt lại vùng đất Zombie, Gebhuza để lại một tên đàn ông trông chừng.

Đám người Gebhuza đã đến bộ chỉ huy Bắc Bộ, Hồng Huân đợi đã lâu. Dựa theo ước định lúc trước, Hồng Huân mang theo đám người Gebhuza đến trước mặt binh sĩ đã xếp thành hàng.

“Các quân sĩ!” Hồng Huân cao giọng nói, vẻ mặt bi phẫn, “Chúng tôi rất cực đã điều tra rõ ràng, sếp Diệp, lão đại của chúng ta, đã bị quân phòng giữ Nam Thành sát hại!”

Cho dù là quân đội kỉ luật nghiêm khắc, lúc này cũng không tránh khỏi việc xôn xao.

“Vì sao Nam Thành phải giết Diệp lão đại?” Một sĩ quan lớn tiếng nói, “Chẳng lẽ máu chúng ta rơi còn chưa đủ sao?”

“Bọn chúng xem chúng ta như một mầm bệnh!” Hồng Huân nói, “Chúng ta lại bán mạng vì bọn chúng!”

Hồng Huân chỉ về phía Hoàng Dịch Linh, “Mấy vị này đều từng phục vụ vì Nam Thành, thống soái quân đội Zombie. Mọi người thử nghĩ xem, nếu như không phải Nam Thành, ai có năng lực khống chế Zombie chứ?”

Quân lính tức giận nhìn Hoàng Dịch Linh, rống giận liên tục, “Giết bọn chúng! Giết bọn chúng!” Thậm chí đã có người nhắc súng lên.

“Yên lặng!” Hồng Huân nói, “Họ đã đầu hàng!” Hồng Huân rút một lá thư ra, “Đây là thư Diệp lão đại từng viết cho họ khi còn sống. Trong đó có ghi rõ, sẽ cùng nhau chống lại Nam Thành! Thế nhưng Diệp lão đại còn chưa kịp dẫn dắt chúng ta trở lại Nam Thành, đã bị bọn sát thủ bí mật lén vào Nam Thành giết hại!”

Quân lính đều yên lặng. Có người nói: “Hồng lão đại, sếp Diệp quả thật muốn chống lại Nam Thành?”

Hồng Huân chậm rãi gạt đầu, đưa bức thư trong tay cho binh lính truyền nhau đọc.

“Tôi, Đinh Nhất, Chu Tấn, Trần Giai Tân, tuân theo ý của Diệp lão đại, dẫn đầu quân đội Zombie, tấn công Nam Thành! Quân sĩ, chúng ta đã bị vứt bỏ hai năm, bằng thực lực của chúng ta, khôi phục lại vinh dự, báo thù cho Diệp lão đại!”

Gebhuza cũng chậm rãi gạt đầu, liếc mắt nhìn toàn bộ binh lính. Trong trận chiến chống trả Zombie lúc trước, anh đã có danh vọng rất cao trong lòng quân lính. Mà Chu Tấn và Trần Giai Tân đằng sau, hai mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, nhưng lưỡi đã tàn nhẫn bị cắt đứt, tay chân cũng không còn sức lực vì bị hạ thuốc, cho nên quân lính nhìn về mặt của họ, chỉ cho rằng đang tức giận vì cái chết của sếp Diệp.

Người sếp Diệp tin tưởng nhất là bốn người trước mắt, họ còn có thể hoài nghi điều gì nữa đây!

“Tấn công Nam Thành! Báo thù cho Diệp lão đại!” Quân lính tức giận gào thét. Hồng Huân lui ra sau hai bước, “Tôi không giỏi bằng Đinh Nhất, sau này, chúng ta tuân theo sự dẫn dắt của sếp Đinh!”

“Quân lính, mọi người bằng lòng theo tôi cùng sống cùng chết không?” Ánh mắt Gebhuza lạnh như băng, “Bằng lòng dùng tính mạng mình, bảo vệ cho vinh dự của Diệp lão đại không?”

“Bằng lòng! Bằng lòng!”

“Chúng tôi bằng lòng đi theo anh, sếp Đinh!”

Gebhuza chậm rãi rũ mắt.

Trong đêm tối sâu thẳm, tầng cao nhất nơi thành trì của vùng đất Zombie, người phụ nữ ngủ mê man trên giường chợt tỉnh lại.

Tứ chi vẫn còn nhứt mỗi, thân dưới ướt nhẹp khó chịu. Cô chậm rãi ngồi dậy, trong đôi mắt ngập nước hiện lên một tia sáng rõ. Trong phòng chỉ có áo sơ mi và quần dài của Gebhuza nhét vào bên giường, cô cố hết sức khom lưng nhặt lên, từ từ mặc vào.

Bên ngoài rất yên tĩnh, trong tiếng gào thét của bọn Zombie, cô có nghe thấy hơi thở trầm ổn của đàn ông.

Cô lấy lại bình tĩnh, nhích chân, chậm rãi đứng dậy. Không ngờ thân thể lại lão đảo ngã xuống giường. Cô cắn chặt môi dưới, ngồi dậy một lần nữa, đôi mắt càng thêm rõ ràng.

Nếu như không phải mấy ngày nay cô cố tình che giấu, không chừng Gebhuza còn tăng lượng thuốc lên.

Cô ngồi dậy, cánh tay và chân cuối cùng cũng có thể khôi phục được chút sức lực.

Cô bấm nút dưới bụng, trang bị lập tức được mở ra. Cô cắn chặt răng, từ từ đi tới cửa.

“Có ai không?” Cô nhẹ nhàng kêu lên, “Tôi đau bụng khó chịu quá, có thể tới giúp tôi một chút không? Đau quá...”

Giọng nói của cô không cần giả vờ cũng đã mềm mại yếu ớt, đặc biệt là sau khi dùng thuốc lại càng khiến người ta dại.

Ngoài cửa nhanh chóng truyền đến tiếng bước chân, giọng nói người đàn ông vang lên: “Chuyện gì?”

Nòng súng trên tay trái của Trình Thanh Lam nhắm ngay cửa lớn, “Cầu xin anh, giúp tôi một lát....Tôi đau quá...”

“Giọng nói như vậy...” Giọng nói người đàn ông hơi ghen, “Trình Thanh Lam, ngày đó cô làm gãy hai cái xương sườn của tôi, không ngờ cũng có ngày phải cầu xin tôi như thế đúng không?”

Cửa từ từ mở ra, người đàn ông cường tráng đứng ở cửa, cười âm trầm: “Tôi nào tôi cũng nghe thấy tiếng kêu của cô...”

Hắn nhìn đôi tay không ngừng run rẩy của Trình Thanh Lam, nhanh chóng vọt tới trước mặt cô, một phát đã đánh rơi súng và bộ trao của cô.

Nhìn cô yếu ớt ngã xuống đất, người đàn ông bắt đầu cởi áo sơ mi: “Không phải cô trung thành đi theo Diệp Diễm sao? Bây giờ lại có thể hầu hạ Gebhuza thành thạo như vậy? Cô lợi hại như thế, không bằng cho tôi thử một chút?”

Sắc trời đã tối đen.

Gebhuza để Hoàng Dịch Linh ở lại vùng đất chết tạm thời quản lý quân đội nhưng lại đưa bọn người Hồng Huân trở lại. Như vậy, trên thực tế, anh đã đạt được quyền chỉ huy quân đội. Anh mang theo mười người đến dưới tòa thành, liền nhận thấy tiếng kêu của bọn Zombie hưng phấn lạ thường.

Anh lập tức cảm thấy có gì đó bất thường, theo bản năng ngẩng đầu, lồng ngực như bị chày nện mạnh vào.

Cửa sổ trên tầng cao nhất cách mặt đất khoảng hai mươi, chẳng biết từ lúc nào đã bị mở rộng ra! Người phụ nữ kia mặc quần áo đã bị xé nát tan tành của anh. Dưới ánh trăng, anh nhìn thấy rõ đôi chân dài trắng như tuyết dưới chiếc quần dài bị xé rách kia.

Cô đứng trên bệ cửa sổ, đưa lưng về phía ngoài. Bóng dáng mơ hồ hiện rõ tấm lưng trắng nõn, khiến bọn Zombie bên dưới càng gào thét.

“Cút ngay! Anh dám đụng tôi, tôi lập tức nhảy xuống!” Anh nghe được giọng nói run rẩy và tuyệt vọng của cô.

Giọng nói của người đàn ông cũng trầm xuống: “Nghe lời! Bước xuống!”

“Anh là ai? Không được chạm vào tôi!” Giọng nói của cô vẫn kiên cường.

Từ cửa sổ bỗng vươn ra một bàn tay ngăm đen, túm lấy mắt cá chân trắng muốt mảnh khảnh của cô, hai màu trắng đen đối lập, dưới ánh trăng khiến người ta nhìn thấy mà giật mình!

Gebhuza đứng dưới đất giận tím mặt.

Mọi người ở đằng sau anh chỉ kịp nghe tiếng xương thịt xé rách từ trên người anh. Quân trang sau lưng anh như bị một bàn tay vô hình xé rách, đôi cánh trắng như tuyết bỗng nhiên bung ra, anh giương cánh, mặt đất hiện bóng đen thật lớn.

Anh chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tím nổi giận chứa sự chết chóc. Mà râu trên trán, cũng dần dần dựng thẳng lên.

46. Chương 46: Chúng Ta Đi Ngắm Vũ Trụ

Đôi cánh khổng lồ đột nhiên đánh úp về phía cửa sổ. Cửa sổ được chế từ hợp kim trong suốt cùng vách tường xung quanh đều vỡ nát, đôi cánh trắng như tuyết bỗng xuất hiện những vết máu màu tím. Anh nhào vào phòng từ cửa sổ như bóng chim sa, sau đó là tiếng kêu thảm thiết thấu trời của người đàn ông.

Gebhuza ôm Trình Thanh Lam vào lòng, đôi mắt tím thẫm rét lạnh nhìn chăm chăm vào người đàn ông nằm dưới đất: “Mày động vào cô ấy?”

Kẻ ngu cũng biết anh đang tức giận, kẻ nằm dưới đất vừa mới dính đòn, bị thương rất nặng, choáng váng mà trả lời: “Tôi không có..... Lão đại, cô ta muốn chạy trốn, tôi đang bắt cô ta.....”

Gebhuza cúi đầu nhìn cô gái không ngừng run rẩy trong lòng. Lúc vừa ôm lấy cô, toàn thân còn cứng đờ lạnh như băng, hiển nhiên sợ hãi đến cùng cực. Lúc này được anh ôm vào lòng, rõ ràng cô đã tỉnh táo lại, mặc dù không chịu ôm anh nhưng chắc hẳn cần được anh bảo vệ.

Vì vậy sao còn phải truy cứu việc cô chạy trốn chứ? Trong đầu tràn ngập hình ảnh bàn tay ngăm đen của đàn ông tóm lấy mắt cá chân mịn màng dưới ánh trăng.

“Đừng sợ.” Gebhuza kề sát bên tai cô, khẽ nói. “Không ai có thể làm tổn thương em.”

“Giết hắn đi!” Cô gái trong lòng vì đánh nhau mà đã tiêu hao hết tất cả sức lực, ngược đôi mắt đỏ ngầu thất thần lên, khẽ nói.

Gebhuza lặng lẽ nhìn cô.

“Được.”

Kẻ nằm dưới đất nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, hoảng sợ đến mức có quắp: “Lão đại, tôi sẽ chết theo ngài.....Ngài không thể vì một ả đàn bà.....”

Câu nói của hắn đứt đoạn trong cổ họng nhuộm máu. Gebhuza không đợi hắn nói xong, ôm Trình Thanh Lam đi tới, đập gãy cổ hắn.

Đặt cô lên giường, đắp kín chăn cho cô. Vuốt lại mái tóc dài, để lộ khuôn mặt xinh đẹp mịn màng của cô. Gebhuza xoay người, nhắc xác kẻ đó lên rồi ném ra ngoài cửa sổ. Sau đó đóng chặt cửa sổ lại.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người họ.

Gebhuza cởi áo khoác, hít sâu một hơi. Đây là lần đầu tiên thân thể màu bạc trắng này mất không chế, không thể nào trở lại thành người được. Anh thấy vậy chỉ biết cười khổ, vén chăn lông lên, nằm sau lưng cô.

Cô co tròn trong chăn, đưa lưng về phía anh. Bờ lưng vốn trắng nõn lại có hai vết xanh tím. Gebhuza thở gấp hơn, lấy lại bình tĩnh rồi ôm cô thật chặt từ phía sau.

Thân thể mềm mại lạnh như băng rơi vào vòng ôm ấm áp của anh. Mặc dù cô vẫn cố chấp không chịu quay đầu lại đối mặt với anh, nhưng rõ ràng thân thể đã thả lỏng.

Anh hơi muốn, nhưng đáng vẻ kinh hoàng bất lực của cô lại khắc sâu trong đầu óc anh. Anh không thể làm gì cô được.

Mặc dù mới có mấy ngày, anh đã vô cùng quen thuộc với thân thể của cô. Lúc này anh chỉ muốn ôm cô vào lòng mình, đôi chân thon dài quấn chặt lấy chân cô. Anh muốn được dâng trào giữa đôi chân cô, nhưng anh không đành lòng động vào cô.

Anh lại có thể không đành lòng.

“Khắp người chi chít vết thương....” Anh tựa đầu lên vai cô, ôm cô thật chặt, thật chặt.

Căn phòng lặng thinh.

“Do hắn ta làm.” Trình Thanh Lam bỗng mở miệng. “Tôi không thể để mình chịu nhục như vậy.”

Nhưng Gebhuza lại không trả lời. Bỗng ôm thân thể cô ngồi dậy, chân lông trượt xuống. Anh ôm cô vào lòng, đứng lên. Trình Thanh Lam không còn sức để chống cự, mắt nhìn về nơi khác: “Anh nhẹ chút, tôi không còn sức đâu.”

Gebhuza bỗng sững người, ôm cô bước nhanh vào phòng tắm. Đặt cô vào bồn rồi xả nước nóng. Anh bước vào bồn, ngồi đối diện với cô. Anh đã khôi phục hình người, vươn cánh tay màu mạch ra cởi những mảnh đồ còn sót lại trên người cô.

Nước nóng dần dần tràn đầy, hơi nước dày đặc khiến đôi mắt cô càng không mở ra được. Thân thể từ từ ngã ra sau, lại được đôi tay vững chắc của anh đỡ lấy, ôm vào lòng.

Còn bàn tay thô ráp lại cẩn thận dùng khăn lông lau rửa vết bẩn trên người cô từng chút một.

Cho đến khi thân thể của cô không còn nhiễm một hạt bụi, cho đến khi cô tỉnh lại, mở mắt trong màn sương mù. Anh ôm cô đi ra ngoài, lau khô sạch sẽ rồi lại nằm xuống giường, trở lại tư thế ôm chặt dây dưa, cùng nằm trong chăn.

“Thanh Lam.”

“Hả?” Cô trả lời trong mơ màng.

“Em không thích uống thuốc, đợi tôi đánh vào Nam Thành thì không cần uống nữa.” Anh khẽ nói, “Chờ tôi tìm vật chất tinh nguyên, tập hợp binh lực. Chúng ta sẽ tìm một vùng đất, hoặc một tinh cầu nhỏ.”

“Vật chất.....tinh nguyên?”

“Đúng vậy. Đến lúc đó, chúng ta không cần đánh giặc, cũng không cần bôn ba.” Giọng của anh dịu dàng êm tai, “Không ai có thể ức hiếp em nữa. Em có thể sinh con cho tôi, rồi nuôi nấng chúng.

Giống như những người chị của tôi, trồng hoa trồng cỏ, đi du lịch vũ trụ. Tôi dẫn em đi xem hố đen, đi xem siêu tân tinh bùng nổ tạo ra tia gamma, cực kỳ hoành tráng.”

“Đó là.....gì vậy?”

Gebhuza mỉm cười sau lưng cô, nhưng không giải thích: “Còn có thiên hà Tiên Nữ, cột niên hoa bùng nổ. Tôi sẽ dẫn em đi khắp vũ trụ bao la này.”

“Hình như rất thú vị.....” Cô khẽ lên tiếng. “Nhưng tôi không bao giờ.....tha thứ cho anh.”

Gebhuza càng ôm cô chặt hơn.

“Chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ giết anh.” Giọng nói của cô khẽ khàng yếu đuối như vậy, nhưng lại dứt khoát vô tình.

Gebhuza hồi lâu không đáp lời.

Cuối cùng, anh khẽ hôn lên tai và cổ cô: “Vậy hãy chết cùng tôi.”

Trời đã sáng.

Chỉ còn hai ngày nữa đội quân Zombie sẽ bắt đầu lên đường. Dạn dược đầy đủ, khẩu phần ăn ba ngày, vùng đất Zombie và vùng đất chết đều gấp rút chuẩn bị. Trong ánh nắng sớm, Trình Thanh Lam lại thức tỉnh trong vòng tay của Gebhuza. Uống nước thuốc trong lòng bàn tay anh xong, đôi mắt cô dần dần rệu

rã, nhìn thân thể cường tráng mạnh mẽ của anh, cùng với vật cứng dăng trào cả đêm chưa từng buông thả từ từ đặt lên cơ thể mình.

Mà tại vùng đất chết đằng xa, có một cô gái cũng vừa đi thỏa mãn hai người đàn ông trong đêm, mặc quần áo tử tế, vùi vàng mở kho chứa đồ trong gian trong.

Ánh đèn trong kho rất mờ, để chút lương thực và thuốc men – bọn lính thường đưa cho cô những đồ tốt nhất mà mình có, cho nên cô cũng tích góp được rất nhiều.

Trên chiếc giường đơn nằm sát tường, sắc mặt người đàn ông khô ngô vẫn tái nhợt, trên lồng ngực để trần bằng vải thấm vết máu mờ mờ.

Hai hai vết thương do súng và ba vết thương do dao chém, nhưng anh vẫn sống sót. Bởi vì mất máu quá nhiều mà khuôn mặt màu đồng của anh có vẻ xanh xám. Râu ria dài ra, đôi mắt cũng trũng xuống thật sâu.

Gần như không thể nhận ra anh từng là người đàn ông vĩ đại nhất vùng đất chết.

“Anh Diệp, uống thuốc đi.” Tần Tuyết Thần nói dịu dàng, suýt nữa rơi lệ.

Anh chậm rãi mở mắt ra, mặc dù thân thể dày đặc vết thương, nhưng đôi mắt đen thẫm của anh vẫn bừng sáng.

“Cảm ơn cô.” Anh hé miệng, uống viên thuốc cô đưa tới.

Tần Tuyết Thần thấy sống mũi cay cay.

Ngày đó cô chợt phát hiện Đinh Nhất mất tích. Cô tìm kiếm không ngừng, tìm khắp doanh trại rồi tìm dọc theo tường Zombie. Tìm hết bờ biển phía đông lại tới bờ biển phía tây. Đến nửa đêm, nhờ tính tình ngoan cố mà cô đã phát hiện ra Diệp Diễm đang hôn mê ở một bờ vịnh ẩn khuất.

Khi đó toàn thân anh đã bị nước biển thấm ướt đến mức trắng bệch, không thấy hơi thở và nhịp tim. Tần Tuyết Thần vô cùng hoảng hốt, trong đầu bỗng hiện lên vẻ mặt đau khổ của Trình Thanh Lam.

Cô ấy nói, phụ nữ chỉ có thể không nhả tâm với một người đàn ông.

Tần Tuyết Thần bỗng cảm thấy đáng thương – Trình Thanh Lam và Diệp Diễm đáng thương. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại dùng cơ thể nhỏ yếu đỡ Diệp Diễm trở về chỗ của mình. Cô ở rìa doanh trại, lại đi giữa đêm nên không ai phát hiện ra.

Thế mà giờ này Đinh Nhất vẫn chưa trở lại.

Cho nên cố quyết định đi tìm người đứng đầu trong quân, lại phát hiện doanh trại đã loạn hết cả lên. Binh lính đồn nhau rằng Diệp Diễm đã bị Nam Thành sát hại, còn Đinh Nhất, Trần Giai Tân, Trình Thanh Lam cũng không thấy bóng dáng. Hồng Huân bỗng trời Chu Tấn nói là gian tế. Mọi người trong quân doanh đều cảm thấy lo lắng.

Cô chỉ dám tìm một bác sĩ già có kinh nghiệm mà cô vẫn hay qua lại, ông thấy Diệp Diễm thì hết hoảng, vùi vàng cứu chữa, rốt cuộc cũng giữ được mạng cho anh. Vị bác sĩ già đã trải qua nhiều cuộc chiến, dặn dò cô không nên tiết lộ cho bất kỳ ai tin về Diệp Diễm. Giờ phút này không biết ai mới là người trung thành với anh.

Cho đến tối qua, Diệp Diễm rốt cuộc cũng tỉnh lại. Cô lại bị đám binh sĩ tới tìm vui quần lấy. Đến vài nhóm, có người đưa đám, có người tức giận, có người buồn bã.

Cho đến rạng sáng, cô tiễn hai người đi rồi mới đến rồi mới có thể nói chuyện với anh.

Song năng lực hồi phục của Diệp Diễm thật đáng kinh ngạc, anh chậm rãi ngồi dậy trong ánh mắt kinh ngạc của cô.

“Anh Diệp, sao anh đã ngồi dậy rồi, thân thể của anh....” Cô hoảng hốt.

“Không kịp nữa rồi. Tối qua tôi nghe thấy chuyện binh lính nói với cô.” Anh trầm giọng, âm thanh hơi khàn. “Hai ngày nữa tấn công Nam Thành rồi.”

Tần Tuyết Thần ngẩn người, nghĩ đến những âm thanh kích tình kéo dài cả đêm mà đỏ mặt.

Bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liền nói: “Anh Diệp, tôi tin tưởng chị Trình không biết.....”

Hôm qua, binh lính đó ôm cô, nói nhỏ rằng, em biết không, sếp Trình đi theo sếp Đinh rồi đấy! Em không tin hả? Hôm qua lính của sếp Trình là Phương Lâm hỏi sếp Đinh về tung tích của chị ấy, sếp Đinh nói sếp Trình bị thương nặng, anh sẽ chăm sóc chị ấy thay cho Diệp lão đại đã chết.....

Nghe nói đêm nào sếp Đinh cũng ngủ cùng với sếp Trình, rất kịch liệt..... Không phải quá rõ ràng rồi sao..... Thật mà, cảnh vệ của Diệp lão đại nghe thấy cái người tên là Hoàng Dịch Linh nói với Hồng lão đại.....

Sếp Đinh cũng là người giỏi giang, bây giờ anh ấy lại lãnh đạo chúng ta, phục theo thôi! Chắc cũng vì vậy nên sếp Trình mới đi theo anh ấy thì phải?

Nhưng còn chưa tìm thấy xác Diệp lão đại, người đàn bà này thay lòng nhanh quá!

.....

Tần Tuyết Thần thấy mặt Diệp Diễm cứng ngắc, chắc anh cũng nghe thấy phần nào?

Diệp Diễm vẫn luôn điềm tĩnh như nước, nhưng lúc này dường như cũng hơi thất thần.

Vết thương trên người vô cùng đau đớn. Nhưng chẳng là gì, anh đã từng bị thương nặng hơn nữa. Và so với vết thương trên người, đau đớn hơn cả là việc bị Nam Thành phản bội, cũng như người con gái bị Đinh Nhất mang đi

Anh vẫn còn nhớ rõ, bên vách núi, trong mưa bom lửa đạn, anh đã dốc hết sức mà không thể nào thay đổi thế cục, cuối cùng ngã xuống vách đá. Dưới bầu trời trong xanh, trong thủy triều gào thét, anh không để ý đến con dao của đối thủ sắp chém lên vai anh, cố gắng quay người lại để nhìn cô lần cuối.

Cô đứng sát bên vách núi. Một binh lính áo đen bị bộ trảo của cô xé đôi thành hai nửa. Xuyên qua cảnh tượng đầu rơi máu chảy đó, anh thấy trên khuôn mặt động lòng người vẫn hay e thẹn của cô lộ vẻ hoảng hốt cực kỳ bị thương.

Ba người đàn ông chìa súng về phía cô, cô đứng cô đơn ở nơi đó mà không có ai bảo vệ. Thời khắc đó dường như cô đã u mê, ngơ ngác mà giờ tay lên như muốn bắt lấy anh ở vách đá phía xa.

Anh rơi xuống, nước biển mặn chát ập tới trong chốc lát, trước mắt chỉ còn màu xanh lam mơ hồ, anh không còn thấy gì nữa.

.....

Diệp Diễm ngẩng mặt lên nhìn Tần Tuyết Thần.

Dù cho gương mặt gầy gò, sắc mặt u ám; dù cho phải hít sâu một hơi anh mới có thể chậm rãi đứng lên được.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, vẫn mang vẻ ung dung thoải mái như thường ngày; đôi mắt anh đen nhánh như ánh sao sáng ngời trong bầu trời đêm mênh mông vùng đất chết. Sự kiên cường kiên nghị của quân nhân khiến người đàn ông bị thương nặng này tản mát hơi thở mãnh liệt.

“Tìm cho tôi khẩu súng.” Anh nói bằng giọng rất khê, nhưng mang theo sức mạnh kiên quyết không thể nghi ngờ, “Quân lính của tôi, vợ của tôi. Tôi sẽ đoạt lại hết.”

47. Chương 47: Gặp Lại Em

Giữa trời đất là màu đen vô cùng vô tận. Quân doanh ở vùng đất chết đã tĩnh lặng trở lại. Hai nghìn binh lính chìm vào giấc ngủ say, chuẩn bị nghênh đón cánh cửa vùng đất Zombie được mở ra vào ngày mai.

Đã là tháng mười, nửa đêm không khí lạnh như băng. Trước doanh trại không có ánh trăng, mấy người lính đứng gác châm điều thuốc. Ánh lửa nơi đầu điều thuốc, làn khói mỏng manh vờn quanh khuôn mặt trẻ tuổi của họ.

Xung quanh cực kỳ tĩnh lặng. Chỉ có tiếng khóc của Zombie ở đằng xa vọng theo cơn gió. Binh lính thì thào tán gẫu, họ vô cùng lo lắng về cuộc xuất binh ngày mai.

Cho đến khi có tiếng bước chân vững vàng khẽ vang trong bóng tối.

Những binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh đột nhiên ném nửa điều thuốc, vội vã giơ súng lên, nhắm vào màn đêm sâu thẳm phía trước.

“Ai? Nói đi! Nếu không tôi sẽ nổ súng!” Đội trưởng cất giọng tàn nhẫn uy hiếp.

Song, tiếng bước chân đó vẫn vững vàng như vậy, bóng dáng của một người cao lớn từ từ hiện lên trong bóng tối. Bóng đêm khó che giấu nỗi đôi mắt sáng ngời, vẻ tiêu tụy càng đậm chất tang thương kiên định của người chiến sĩ.

Binh lính canh gác kinh ngạc nhìn anh bước từng bước tới doanh trại dưới ánh đèn.

“Các binh lính!” Giọng nói của anh âm vang mạnh mẽ, “Đã quên thủ lĩnh của các anh rồi sao?”

Ánh mắt kiên nghị của anh tựa như hàm chứa sức mạnh, chậm rãi liếc nhìn mọi người. Sau chốc lát kinh ngạc, họ bỗng hoan hô như cuồng dại: “Sếp Diễm!”

Tiếng hoan hô trong bóng đêm khuya khoắt càng vang dội khác thường, cho nên càng nhiều binh lính bị đánh thức. Họ bò dậy khỏi lều, thấy một bóng dáng cao ngất quen thuộc ngang nhiên băng qua doanh trại, mà những binh sĩ đi theo sau anh càng ngày càng đông. Khuôn mặt mọi người không còn vẻ nản lòng ngờ vực bi phẫn mấy ngày trước nữa. Lúc này họ bừng bừng khí thế, cảm xúc dâng trào mà không lời nào có thể diễn tả.

Dòng người băng qua doanh trại, những binh sĩ bị đánh thức càng ngày càng nhiều, đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngất người, rồi cầm súng gia nhập dòng người. Ánh lửa trong doanh trại bỗng bừng sáng. Có binh lính hưng phấn kêu to, gọi những anh em dậy để chứng kiến cảnh tượng này. Song, lại có càng nhiều binh lính dùng hai tay bịt mắt khóc, thì ra họ chưa từng bị vứt bỏ.

“Các binh lính! Có bằng lòng đi theo tôi không?” Người đàn ông đứng chính giữa doanh trại. Chưa đến mười mấy phút mà hai ngàn binh lính đã hòa thành biển người, tụ tập thành từng cụm xung quanh Diễm.

“Bằng lòng! Bằng lòng!” Những binh lính không thể nào kìm nén mà gầm lên!

Cảnh tượng này rất giống hai năm về trước. Diễm Diễm đứng giữa đám Zombie chậm rãi nhào tới như biển đen, dứt khoát kiên quyết quay đầu lại, gầm lên bằng giọng điên cuồng: “Các binh lính! Bằng lòng chết cùng tôi không?”

Khi đó, họ cũng đáp lại thống soái của mình bằng tất cả sức lực: “Bằng lòng! Bằng lòng!”

Ánh mắt điềm tĩnh của Diễm Diễm chậm rãi liếc nhìn những khuôn mặt trẻ trung, kích động này.

Đội lính đầu tiên phát hiện ra Diễm Diễm đã chạy lại báo cáo, đứng nghiêm, cất giọng vang dội trước nay chưa từng có: “Thưa sếp! Chúng tôi đã phong tỏa bộ chỉ huy của Hoàng Đình Linh! Xin chỉ thị!”

“Các binh lính! Tôi cần sự giúp đỡ của các anh! Hãy theo tôi giết kẻ ác, cứu các anh em, đoạt lại người phụ nữ của tôi!”

Hoàng Đình Linh thức dậy trong tiếng huyền ảo. Hắn vốn nhạy cảm, hơi khác lạ đã phát hiện ra. Song, đêm nay hắn quá mất cảnh giác. Từ khi thức tỉnh hắn chưa bao giờ có phụ nữ, mà vùng đất chết này lại có mấy người.

Cho nên hắn ngủ say trong bờ ngực mềm mại của phụ nữ. Đến khi hắn bừng tỉnh, nhảy dựng lên mở cửa đã phát hiện màn đêm ngoài cửa bỗng mờ mờ bóng người.

Hắn hoảng hốt định mở trang bị, tấn công những binh sĩ phản chủ này thì đã không kịp nữa rồi.

Hai viên đạn một trước một sau xé gió lao tới.

Trong lúc giật mình Hoàng Dịch Linh chỉ thấy vẻ mặt đầy sát ý của binh lính, cánh tay hắn chưa nâng lên được một centimet, hoàn toàn không kịp chạm tới chốt mở trang bị trên người.

“Aaaa!” Hắn khê kêu một tiếng, hai cổ tay đau buốt. Hai viên đạn nhắm thẳng vào cổ tay hắn!

Đèn trong phòng, hành lang chợt thấp sáng. Binh lính đứng im như pho tượng, chĩa súng vào người đàn ông trong phòng. Giày da vững chãi bước ra từ khúc quẹo, mặt anh vẫn điển trai như xưa, vô cùng lạnh lùng khắc nghiệt.

“Đánh gãy hai tay hai chân của hắn, giam lại!” Diệp Diễm lạnh lùng nói, ánh mắt hướng về người phụ nữ vừa thức dậy trong phòng.

Thân thể cô gái quẩn trong chăn, biết điều nói: “Thưa sếp, đã hỏi được rồi. Sếp Trình và mọi người bị nhốt ở tòa thành ở giữa vùng đất Zombie.”

Binh lính ở vùng đất chết bất ngờ làm phản, cách tường cao truyền tới vùng đất Zombie. Chỉ có điều, tiếng gió đêm thu càng thêm dữ dội.

Không có ánh trăng, bầu trời đêm đen kịt. Trình Thanh Lam bị Gebhuza ôm trong lòng, hai chân anh kẹp chặt chân cô, cánh tay đặt bên gò má và bên hông cô. Gebhuza đang ngủ say, Trình Thanh Lam cố hết sức mở mắt ra.

Thuốc làm cô hoa mắt chóng mặt, trần nhà đung đưa. Bây giờ thời gian cô ngủ mê man còn dài hơn thời gian cô tỉnh táo, mà lúc cô tỉnh lại cũng không có quy luật. Đôi khi là sáng sớm, nhiều lúc lại là nửa đêm.

Nước mắt không còn chảy nữa; dây dưa gần hết đêm, thân thể càng yếu ớt rã rời. Dục vọng của Gebhuza như thể tích lũy nhiều năm, chỉ mong lúc nào cũng có thể áp cô dưới thân.

Mặt anh cách cô chưa đến mười centimet, khuôn mặt điển trai khi ngủ say có vẻ vô hại. Cô hận anh, hận anh đã giết Diệp Diễm, hận anh đã khống chế mình. Nhưng ánh mắt anh nhìn cô vì sao vẫn luôn rùng rợn như vậy? Động tác thường xuyên của anh nhất không phải là làm, mà là ôm cả người cô vào lòng, để cô kề sát lồng ngực vững chãi ấm áp của anh. Vô cùng cẩn thận mà bắt lấy hai tay cô, kìm chặt hai chân cô để cả người cô nằm trong sự khống chế của anh.

Mỗi lúc như vậy, cô sẽ nhớ tới Diệp Diễm, nhớ đôi mắt đen của Diệp Diễm, nhớ lại cảnh tượng anh rơi xuống vách đá. Gebhuza có thể chiếm đoạt thân thể của cô, nhưng anh không thể dụ dỗ thâm tình đối đãi với cô như thể người yêu! Chỉ có Diệp Diễm mới có thể như vậy!

Nhưng cô không thể trốn thoát, trốn thoát những cử chỉ dụ dỗ của Gebhuza, nụ hôn lưu luyến của anh, lời tâm tình khê khàng của anh, ánh nhìn nóng bỏng của anh.

Khi Gebhuza ngủ chung với cô, anh thường mở cửa sổ để gió đêm thổi vào căn phòng đã đóng kín cả ngày. Mà lúc này, đêm vẫn vắng lặng. Bởi vì thuốc mà Trình Thanh Lam không thể nghe rõ tiếng gào thét âm ỉ của Zombie ngoài kia.

Trình Thanh Lam nghĩ tới chiều nay, Hồng Huân đến tìm cô.

Bởi vì chuyện lần trước mà Gebhuza không phảí người đến trông chừng cô nữa, nhưng vẫn khóa chặt cửa phòng và cửa sổ để cô không chạy trốn được. Thật ra cũng không cần thiết phải làm vậy, thuốc làm cô yếu ớt đến mức chỉ dựa vào sức của mình thì không thể bước ra khỏi phạm vi tòa thành.

Hồng Huân đứng ngoài cửa, nói chuyện với cô.

Mặc dù Gebhuza có binh lực cường đại, nhưng người có khả năng chỉ huy quân đội thì không nhiều. Cho nên Hồng Huân nhân lúc tòa thành không còn ai mà tìm Trình Thanh Lam. May mà chiều nay Trình Thanh Lam cũng thức dậy đúng lúc.

Trình Thanh Lam biết Hồng Huân cũng đến tòa thành thì kinh ngạc không thôi. Song Chu Tấn, Trần Giai Tân đều thương nặng, bị giam giữ; cô lại không hao tổn gì mà vẫn có thể hoạt động tự do. Đáp án không cần nói cũng biết.

Nhưng Trình Thanh Lam không muốn tin. Ở đằng sau cánh cửa, cô cố gắng đứng vững, run giọng hỏi Hồng Huân ngoài kia: “Có phản bội Diệp Diễm sao?”

Khi đó Hồng Huân yên lặng rất lâu mới hỏi ngược lại: “Vậy còn cô? Tất cả mọi người đều nói cô đi theo Đình Nhất. Cô phản bội Diệp Diễm sao?”

Trình Thanh Lam lặng lẽ lắc đầu, giọng nói mềm mại nhưng vô cùng kiên định: “Tuyệt đối không.”

Hồng Huân nói: “Tôi đầu hàng Đình Nhất là vì mạng sống. Nhưng mà đây cũng là cách duy nhất để bảo toàn tính mạng của hai nghìn binh lính.”

Hồng Huân dặn cô nhất định phải sống sót, bởi vì Hồng Huân tin chắc Diệp Diễm chưa chết. Thái độ của cô khiến tư tưởng vốn định cam chịu của Trình Thanh Lam được đẩy lên hi vọng lần nữa.

Đúng vậy, những ngày qua chỉ cần có người cho cô biết Diệp Diễm chưa chết; hoặc tin tưởng rằng Diệp Diễm chưa chết như cô, thì cô sẽ có sức lực để tiếp tục chống chọi. Nhưng không có ai cả. Gebhuza nói, Diệp Diễm không thể sống được. Cho dù có sống thì nhất định bị binh lính của anh ta giết chết. Sự lạnh lùng và thuốc của Gebhuza dần dần mài mòn niềm tin và ý chí của cô.

Nhưng bây giờ cô sẵn lòng tin tưởng rằng Diệp Diễm còn sống! Nghĩ đến điều này, sức lực toàn thân cô tựa như cũng hồi phục. Trong đêm tối, cô lặng lẽ rơi lệ. Song, nước mắt tỉnh lặng đó lại đánh thức Gebhuza ở bên cạnh.

Trong phòng chỉ có ánh sáng mờ ảo hắt vào từ cửa sổ. Đôi mắt sâu và đen của Gebhuza bỗng mở ra, thấy cô gái chưa kịp lau khô nước mắt trong lòng. Mắt anh trầm xuống, tung người áp cô dưới thân.

“Đừng!” Trình Thanh Lam thấp giọng kháng cự.

Nhưng Gebhuza không buông cô ra. Nước mắt trong đêm của cô, đôi mắt lấp lánh của cô, rõ ràng chứng tỏ cô đang nhớ người đàn ông mà cô yêu kia.

Gebhuza không để ý đến sự kháng cự yếu ớt của cô, vùi vào trước ngực cô mà cắn nuốt. Anh dùng một tay cố định hai tay cô, còn tay kia tìm kiếm nơi đó của cô, dịu dàng mà cố chấp thăm dò.

Khi cô không thể nào kháng cự được nữa mà ướt ướt, Gebhuza nâng vật cứng đã dâng trào lên, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng khô khốc của cô.

Trong phòng vang tiếng va chạm trầm lắng, theo cửa sổ mà bay ra ngoài tòa thành

Cùng lúc đó, trong thành cũng có một người mất ngủ.

Hồng Huân không bị nhốt, cô ngồi trên bậc cửa sổ trong phòng, hút thuốc, ngắm nhìn phương nam. Bức tường cao cách xa vài cây số bị những tòa nhà cao tầng ở vùng đất Zombie chắn mất, khiến cô chỉ có thể nhìn thấy bầu trời phản chiếu pha mà lấp lóe ánh sáng màu trắng.

Chiều nay rốt cuộc cũng có thể nói chuyện với Trình Thanh Lam. Mặc dù không được thấy có tận mắt, nhưng nghe thấy giọng nói yếu ớt đó, Hồng Huân lại thấy đau xót trong lòng. Cô gái từng hung hãn khiêu khích cô, từng cùng cô đoạt lại tường Zombie lại bị tên cầm thú Đình Nhất nhốt trong phòng cả ngày, tùy ý làm nhục.

Nếu có một ngày Diệp lão đại thật sự không sao mà trở lại, nhìn thấy người phụ nữ của mình bị đối xử như vậy, thì những thủ hạ như các cô biết phải ăn nói với Diệp lão đại thế nào đây?

Cô ném điếu thuốc ra ngoài cửa sổ.

Dù thế nào đi nữa cô cũng phải hạ quyết tâm! Ngày mai nhân lúc đại quân lên đường, dù phải liều mạng cô cũng phải cứu Trình Thanh Lam ra ngoài!

Cô bỗng đứng dậy, trở về bên giường, vén chăn lên định nằm xuống.

Đôi tay đang vén chăn của cô bỗng dừng lại.

Tiếng động vô cùng khẽ khàng truyền đến từ đằng sau.

Cô hoảng sợ xoay người lại, đồng thời rút súng ra nhắm về phía cửa sổ.

Vốn là cửa sổ đen kịt, chẳng biết bóng dáng mạnh mẽ đó đã xuất hiện từ khi nào. Trong bóng đêm, anh như dã lang đã ngủ đông một thời gian dài, thân hình cao lớn hơi cúi, che lại tất cả ánh sáng rọi vào cửa sổ.

“Hồng Huân, cô đã bảo vệ tính mạng của tất cả binh lính.” Anh khẽ nói, “Làm khá lắm.”

Tại vùng đất Zombie, buổi đêm trước đại chiến, bắt đầu có những tiếng bước chân khê khằng tới mức không thể nhận ra. Diệp Diễm mang theo mười lăm cao thủ từ vùng đất chết, đi theo Hồng Huân lên vào vùng đất Zombie giữa đêm như quỷ mị.

Mà lúc này, ở trung tâm vùng đất Zombie, trong căn phòng rộng rãi trên tầng cao nhất ở tòa thành, người đàn ông vẫn ôm chặt thân thể cô gái, sự ghen tuông lúc trước đã tan thành mây khói, giờ chỉ còn niềm say mê và khát vọng sâu thẳm. Anh tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể đó, thì thầm bên tai cô những lời yêu thương: “Muốn tôi không.....? Nói muốn tôi đi....”

Song, tác dụng của thuốc tới đêm đã giảm bớt, mặc dù cô vẫn choáng váng không có sức lực, nhưng không mất trí. Cô cắn chặt răng, khi anh đưa cô tới khoảnh khắc buông thả điên cuồng vô cùng vô tận, cô lặng lẽ kêu gào trong lòng: “Diệp Diễm!!!!”

Thấy cô đã lên đỉnh, Gebhuza như thể có được khích lệ và kích thích, càng chạy nước rút kịch liệt hơn. Trình Thanh Lam không thể không chế thân thể lẫn cảm giác của mình, khẽ kêu thành tiếng. Đây là tiếng kêu nhục nhã, ánh mắt hoảng hốt không có tiêu cự của cô lướt qua trần nhà, lướt qua gian phòng, cuối cùng lướt qua cửa sổ.....

Cửa sổ!

Bên cửa sổ, một người đàn ông lặng lẽ đứng trong bóng tối.

Cho dù ngoài kia tối om, cho dù Trình Thanh Lam hoa mắt chóng mặt, cho dù cô bị Gebhuza xâm lược gần như điên cuồng mất trí, song cô không thể không nhận ra bóng dáng quen thuộc kia.

Có phải là ảo giác của cô không? Trong chốc lát, nước mắt đọng đầy đôi mắt cô, có phải ngày nhớ đêm mong mang đến hi vọng hư ảo không? Cô không dám nhúc nhích, không dám lên tiếng, chỉ sợ rằng giây lát sau bóng người kia sẽ biến mất.

Cùng lúc đó, Gebhuza đang áp người trên cô bỗng dừng lại, đột nhiên tung mình xuống, thân thể ở bên hông cô. Cô được anh che chắn, cùng lúc đó, những tiếng đạn xé không gian liên tục vang lên. Thân thể Gebhuza rung lên, lăn xuống khỏi giường, trong nháy mắt đã ngồi xổm bên giường, cầm lấy súng trên bàn với tốc độ nhanh như điện.

Trình Thanh Lam phản ứng lại, cô không quan tâm tới bất cứ điều gì nữa! Cố gắng bò đến bên giường, mắt nhắm tịt mà ngã xuống đất. Cô lảo đảo đứng dậy rồi chạy vội mấy bước, nhưng vì quá gắng sức mà hoa mắt, lại ngã lăn ra đất.

Hai người đàn ông vốn đang giương cung bạt kiếm bên cửa sổ, cạnh bàn bỗng dừng đều bị cô gây chú ý, nhìn thân thể trắng như tuyết của cô ngã xuống đất.

Gebhuza giờ súng lên bắn hát phát, vội vã nhào tới chụp lấy bắp chân trắng như tuyết của cô.

Tuy vậy người đàn ông bên cửa sổ lại nhảy bẻ né đạn, hơi cúi mình xuống, vươn tay ra dễ dàng nhắc thân thể mềm mại dưới đất trước Gebhuza, kéo vào lòng.

Anh nhanh chóng dùng áo khoác rằn ri bao lấy thân thể lạnh như băng của cô, một tay đặt dưới mông cô để cô ngồi trên cánh tay vững chắc của anh. Hơi siết lại, cả người cô đã thuận thế gục trên vai anh.

Súng của anh nhả đạn liên tục, để người đàn ông bên cạnh bàn không thể đến gần.

“Thanh Lam, anh đến rồi.” Giọng anh hơi khàn, mang vẻ áy náy và thương tiếc không thể nói rõ, khê vang lên bên tai cô.

Vòng ôm ấm áp quen thuộc như vậy, còn có mùi thuốc phảng phất bên mũi. Trình Thanh Lam chỉ cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn. Anh đã đến rồi! Rốt cuộc anh đã đến rồi! Thì ra anh chưa chết! Anh vẫn còn sống mà đến tìm cô!

“Buông cô ấy ra!” Người đàn ông giằng co với Diệp Diễm từ từ ngẩng đầu lên, chiếc râu trên đỉnh đầu dần dần thẳng tắp, bàn tay khổng lồ vì tức giận mà siết chặt thành nắm đấm. mà phía sau, đôi cánh đủ để che kín vạn vật bỗng giương lên, tấn công điên cuồng, hết sức căng thẳng.

48. Chương 48: Trận Chiến Của Hai Người

“Buông cô ấy ra!” Người đàn ông giằng co với Diệp Diễm từ từ ngẩng đầu lên, chiếc râu trên đỉnh đầu dần dần thẳng tắp, bàn tay khổng lồ vì tức giận mà siết chặt thành nắm đấm. Mà phía sau, đôi cánh đủ để che kín vạn vật bỗng giương lên, tấn công điên cuồng, hết sức căng thẳng.

Nhưng Diệp Diễm không trả lời. Anh ném một quả lựu đạn vào phòng, khói bỗng tản ra, Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam nhảy ra ngoài cửa sổ.

Trong tiếng kính cửa sổ vỡ vụn, Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam đáp vũng vàng trên mặt đất. Hai người thất lạc nhiều ngày cũng chỉ có thể lẳng lặng nhìn đối phương một giây. Không kịp hỏi han, không kịp rơi lệ, Diệp Diễm đã nhấc chân chạy như bay.

Vô cùng may mắn vì đội quân Zombie đều tập trung ở sau tòa thành đợi lệnh, nên suốt quãng đường họ chỉ gặp mấy con Zombie, hoàn toàn không thể ngăn cản được tốc độ của Diệp Diễm.

“Bùm!!!!” Một tiếng nổ chấn động mặt đất. Trình Thanh Lam gục trên vai Diệp Diễm, thấy đạn lửa đột nhiên bắn ra từ tầng cao nhất trên tòa thành, trong chớp mắt đã thấp sáng bầu trời đêm đen ngịt.

Song hành với ngọn lửa hủy diệt đó, một bóng người cao lớn bỗng trải cánh lao vọt ra từ trung tâm ngọn lửa. Trên cánh của anh chỉ dính chút lửa, không thể cản trở anh vỗ cánh tung bay.

Bóng đen khổng lồ bổ nhào về phía hai người!

“Anh ta đuổi sắp tới rồi!” Trình Thanh Lam vội la lên.

Bước chân của Diệp Diễm không hề ngừng lại mà còn tăng tốc, trong nháy mắt đã cách xa mấy mét. Mà trước đó không xa là hai bóng người sừng sững đang đứng đợi. Họ thấy Diệp Diễm và người đang giương cánh đuổi theo phía sau thì vội vã rút súng ra bắn!

Song sự chạy trốn và phản kích của loài người sao có thể ngăn cản nổi đòn tấn công cuồng nộ của hoàng tộc hành tinh Hackley chứ? Gebhuza nghiêng người né đạn liên tiếp, rồi chợt vươn thẳng người ra, bàn tay dài mang lực sát thương cực lớn tóm lấy đỉnh đầu Diệp Diễm và Trình Thanh Lam!

Nhưng Diệp Diễm lại chạy như bay với tốc độ không thể tin nổi, sau lưng lại như mọc mắt! Anh chợt xoay người, súng trên tay nâng lên! Với cự ly gần như vậy, cho dù Gebhuza có thân thể cứng rắn không dễ bị đạn xuyên thủng vẫn phải tránh sang bên.

Đã không thể trốn thoát, Diệp Diễm đặt Trình Thanh Lam xuống, đôi mắt đen nhánh nhìn cô lần cuối: “Chạy mau!” Vừa dứt lời, anh gơ súng xoay người lại. Trình Thanh Lam lùi lại mấy bước. Dưới bầu trời đêm tràn ngập ánh lửa, cô chỉ có thể thấy đầu và cổ của người đàn ông xoay lưng về phía mình bỗng mọc lông thú màu vàng đen, nanh dài móng nhọn lóe sáng giữa trời đêm.

Trình Thanh Lam lo lắng quay đầu lại, trong ánh trăng mờ ảo chỉ thấy ẩn hiện bóng dáng quen thuộc của hai người đứng đằng xa, hình như là Chu Tấn và Trần Giai Tấn. Họ được Diệp Diễm và Hồng Huân cứu ra, đang chạy nhanh về phía này, súng tự động trong tay bắn càn quét.

Trình Thanh Lam không thể nào chạy trốn như lời Diệp Diễm.

Phía trước, hai người đã biến thân dùng những tòa nhà đổ nát làm vật chắn, nã súng liên tục vào đối phương. Hai người theo sát nhau, không ai chạy trốn, không ai lùi bước.

Thời gian chiến đấu của hai người thực ra rất ngắn, nhưng trong mắt Trình Thanh Lam thì như thể cả thế kỷ! Đầu súng không có kết quả, hai người lao vào bắt đầu vật lộn!

Đôi cánh khổng lồ bỗng giương rộng, vây quanh phía sau bán thú khiến anh không thể trốn tránh. Bàn tay kim loại đủ để cắt nát mọi vật bỗng siết chặt cổ bán thú!

Bán thú gầm lên một tiếng thấu trời! Nắm đấm thép với móng nhọn vung mạnh về phía bụng hoàng tử Hackley. Người Hackley buộc phải tránh ra, bán thú cũng nhào tới, răng nanh mãnh hổ phát sáng, đôi mắt khát máu đỏ như lửa, nhìn chăm chăm vào đôi mắt tím đậm của người Hackley.

Bán thú bỗng nhảy lên, nhào về phía người Hackley.

Nhưng bán thú bỗng dừng bước!

Bán thú bị thương nặng vẫn chưa khỏi hẳn, vừa rồi còn chiến đấu kịch liệt mà thở hồng hộc. Vừa định dùng hết sức bình sinh để tấn công thì vết thương do đạn trên ngực lại đau xót, khiến bước chân của anh hơi lảo đảo!

Tuy vậy cả hai đều là cao thủ, dù nhỏ nhoi nhưng sao có thể trốn được đôi mắt sắc bén của người Hackley chứ? Gebhuza rít lên một tiếng, dùng hết sức lực của bản thân, bàn tay cứng như sắt đâm thẳng vào lồng ngực bán thú.....

Thời gian như ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Người Hackley và bán thú đều mở to mắt nhìn cô gái bỗng nhiên lao ra, hai trái tim gần như cùng ngừng đập!

Gebhuza không thể tin mà nhìn khuôn mặt mịn màng tái nhợt trước mắt.....

Cô che trước người Diệp Diễm, cản lại bàn tay còn cứng hơn sắt của anh. Bàn tay cắm sâu vào vị trí ngực trái của cô. Bởi vì quá nhanh nên khi anh nhận thấy thì đã quá muộn!

Bàn tay của người Hackley xuyên thẳng qua chiếc áo khoác quân đội mỏng manh, xuyên qua cơ thể của cô, xương sườn của cô; dù gặp phải vật cản cứng rắn nhưng không hề chùn bước, chỉ trong một giây đồng hồ bàn tay anh đã thấm đẫm máu mà xuyên tới lưng cô!

Cô mỉm cười, cô nở nụ cười lạnh như băng! Nòng súng trên tay trái cô chĩa thẳng vào lồng ngực của anh. Động tác này có lẽ đã tiêu hao hết thủy sức lực của cô, cho nên lúc này mặt cô đã trắng bệch.

Trước mắt Gebhuza bỗng tối sầm lại, nụ cười tái nhợt của cô cũng trở nên mờ ảo.

Nhưng giọng nói khê khàng của cô lại truyền đến: “Đinh Nhất!”

“Pằng!” Tiếng đạn lẳng lặng vang lên, viên đạn găm sâu vào thịt, lồng ngực của anh bỗng đau nhức. Nhưng anh chỉ hơi hoảng hốt, lùi lại một hai bước, dờ dẫm nhìn bàn tay nhuộm máu từ từ rút khỏi cơ thể mềm mại của cô.

“Thanh Lam!” Bán thú rên rỉ thê lương, một tay chậm rãi đỡ người cô ôm vào lòng. Cô cố gắng liếc nhìn anh, ánh mắt đong đầy vẻ thương tiếc.

“Bán thú....” Ánh mắt của cô bắt đầu mơ hồ, nhưng nụ cười bên khóe môi lại thêm rạng rỡ. “Anh tới cứu em..... Thật tốt.....”

Tay bán thú ướt đẫm máu của cô, đôi mắt đỏ ngầu mở to mang vẻ hoảng hốt chưa từng có. Bán thú cô độc không biết phải nói gì để an ủi, chỉ kinh ngạc nhìn khuôn mặt trắng như tuyết của cô.

“Đưa em đi..... Bán thú.....” Giọng nói của cô càng khê hơn, bàn tay buông thõng bên người muốn vuốt ve khuôn mặt hoảng hốt bị thương của bán thú, song cô hoàn toàn không có sức lực để giơ tay lên.

Động tác cuối cùng của cô không được bán thú chú ý tới. Anh run rẩy vòng tay ôm cô chặt thêm: “Lam..... Lam....”

Ngay lúc này, thân thể cô khẽ run lên, tay trái được anh nắm chặt chột buông thõng. Đôi mắt trắng đen rõ ràng bỗng dờ dẫm.

Thân thể bán thú cũng run lên theo, trong khoảnh khắc đó, anh cũng quên mất hô hấp.

Vị trí trái tim bị xuyên thủng, không thể sống sót.

Tuy vậy, bán thú đã trải qua trăm ngàn cuộc chiến đường như không hiểu được điều này, dường như anh đã quên mất sự thật căn bản này. Đôi mắt dã thú đỏ bừng dần dần trở nên mờ lung mơ hồ, ngơ ngác nhìn cô gái trong lòng.

Những giọt nước mắt nóng hổi không thể khống chế mà rơi trên khuôn mặt kinh hoàng của mãnh hổ, nhỏ lên khuôn mặt lạnh như băng của cô, cuối cùng vùi vào mảnh đất dưới chân.

“Lam..... Lam.....” Hơi thở của anh hỗn loạn, vươn móng vuốt run rẩy ra, mang chút hi vọng mong manh cuối cùng mà vuốt ngực cô. Song, nơi đó cực tĩnh lặng, không phập phồng, không có tiếng đập.

Ánh mắt bán thú bỗng thần thờ.

Lúm đồng tiền tình nghịch cô để lộ khi vùi trong lòng anh; nhịp đập trái tim dâng trào khi cô ôm đầu thú của anh vào lòng như thể mới ngày hôm qua.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới nụ cười của cô sẽ đọng lại, trái tim của cô sẽ ngừng đập. Cho dù có tai họa lần này, anh cũng cho rằng chỉ là cuộc chia lìa ngắn ngủi, chỉ là thử thách ông trời dành cho hai người. Anh vẫn luôn cho rằng cô sẽ ở trong lòng anh mà nở rộ cả đời.

Cho nên anh tới đây. Anh tới cứu cô. Rõ ràng anh vẫn còn sống sau mưa bom bão đạn, sóng biển cuộn cuộn; rõ ràng anh đã cầm súng liều lĩnh tới cứu cô gái của anh.

Đội quân bảy vạn Zombie cũng không thể làm anh chùn bước, sự phản bội của Đế Quốc cũng không thể phá hủy ý chí kiên cường của anh. Anh tin rằng: Diệp Diễm và Trình Thanh Lam sẽ là cái tên được loài người đương đại ghi nhớ cùng thừa nhận, và sẽ được khắc lên cùng một bia mộ.

Nhấn kết hôn vẫn ở trong túi áo của anh. Anh phát hiện trong căn phòng ở vùng đất chết, định bụng sau khi cứu cô về thì đeo cho cô một lần nữa, rồi hôn lên mái tóc dài mềm mượt của cô.

Trình Thanh Lam, Trình Thanh Lam của anh. Cô vì anh mà hằng đêm phải nằm dưới thân người đàn ông khác hầu hạ, anh là hi vọng duy nhất để cô có thể thoát khỏi cái chết. Có trời mới biết khi anh đã tức giận đến mức nào khi thấy Đinh Nhất chiếm đoạt cô ở tầng cao nhất trên tòa thành. Nếu không vì cứu cô, anh có thể lập tức cùng chết với Đinh Nhất!

Song, khi anh cho rằng mình sắp làm được; khi anh cho rằng dù mình có chết ở đây, cô cũng có thể chạy về vùng đất chết;

Khi họ chỉ còn cách bức tường Zombie an toàn chưa tới một nghìn mét, khi hai người mới gặp lại nhau được mấy phút ngắn ngủi.....

Móng vuốt run rẩy của bán thú mơn trớn mái tóc dài mềm mại của cô. Quân phục mỏng manh, trong bóng đêm đôi chân thon dài trắng nõn xinh đẹp rung động lòng người. Tuy vậy, trong mắt bán thú lại tràn đầy vẻ tuyệt vọng khiến người khác đau lòng!

Bán thú bỗng ngẩng đầu lên, tiếng gào thét của mãnh hổ bất chợt vang dội khắp vùng đất Zombie.

Hơn vạn Zombie trong doanh trại phía sau tòa thành bị đánh thức, chúng bị tiếng gầm thảm thiết của dã thú làm cho sợ hãi mà chạy trốn khắp nơi, chạy trốn khỏi sát ý thê lương trong tiếng gầm đó!

Nhưng tiếng gầm thét thê lương đó vang lên hết lần này đến lần khác, như thể muốn trút hết tất cả sức lực trong lòng ngực, như thể muốn hủy diệt toàn bộ đại lục này!

Đám Zombie nháo nhác trốn tránh, bản năng khiến chúng bắt đầu đi theo tiếng gầm này, cùng kêu gào khóc thét bằng tất cả sức lực của chúng.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại lục đều vang vọng tiếng Zombie. Tựa như thủy triều không có bến bờ, xâm nhập toàn bộ đất trời.

Ngay sau đó, tất cả động vật chim muông trên đại lục cũng bị tiếng khóc rống nguyên thủy này gọi về, bộc phát tiếng gào thét theo bản năng!

Các sĩ quan phòng giữ Nam Thành ở đằng xa cũng bị đánh thức khỏi giấc ngủ say! Hai nghìn binh lính ở vùng đất chết đồng loạt nhìn về phương Bắc!

Song, tiếng rên rỉ rung động đại lục cũng không thể nào thực hiện được kỳ tích. Trong tiếng kêu bi thương khiến cả đại lục kinh hoàng, cô gái nằm trong lòng bán thú vẫn như pho tượng, tĩnh lặng, lạnh như băng.

Bán thú đột nhiên ngừng kêu, quay đầu lại. Đôi mắt khát máu nhìn chằm chằm vào người Hackley ở đằng xa!

Ngực phải của anh đầm đìa máu tím, nhưng anh lại không hề động đậy mà nhìn cô gái trong lòng bán thú.

Đôi mắt tím đậm của hoàng tộc co rút mãnh liệt, chiếc râu màu trắng bạc trên đỉnh đầu cũng cuộn lại thành vòng tròn nhỏ, như thể vừa đụng phải sẽ mở bung ra! Bàn tay khổng lồ màu trắng bạc còn đọng lại những giọt máu không ngừng nhỏ xuống của cô gái, dần dần hòa vào với dòng máu tím chảy đầm đìa trên người anh, nhuộm khoảng đất dưới chân anh thành màu đen thẫm.

Bán thú đột nhiên ôm lấy thân thể Trình Thanh Lam, giơ súng lên vội bắn về phía người Hackley.

Tay chân người Hackley không hề động đậy, súng cũng quên phản kích, tuy vậy đôi cánh lại giương lên theo bản năng, trong nháy mắt đã bay mấy mét lên trên trời, tránh né loạt đạn của bán thú.

Cùng lúc đó, tòa thành ở phía Đông Bắc bỗng vang lên tiếng nổ dữ dội, còn mạnh hơn tiếng nổ vừa nãy gấp mấy lần, ánh lửa chiếu sáng vùng đất Zombie cũng như vùng đất chết!

Ở giữa không trung, người Hackley bỗng quay đầu lại. Đó là phương hướng của kho lương thực và vũ khí! Mà ánh lửa ở nơi đó đã ngắt trời!

Trong đêm tối, vang vọng tiếng cười thô lỗ của phụ nữ: “Ha ha ha ha!” Đó là tiếng cười của Hồng Huân, vô cùng rõ rệt trong tiếng nổ dữ dội!

Người Hackley như thể được tiếng nổ rung trời động đất này làm cho bừng tỉnh, đôi mắt tím dần dần phục hồi như cũ. Giữa không trung, anh chậm rãi quay đầu lại nhìn bầu trời bao la phía Đông Bắc, rồi lại nhìn hai người Chu Tấn và Trần Giai Tân đã chạy đến bên cạnh Diệp Diễm và Trình Thanh Lam, giơ súng bắn về phía anh.

Cuối cùng anh hít sâu một hơi, không hề nhìn mặt đất nữa mà tung cánh bay về phía kho hàng bị thiêu đốt!

Mà trên mặt đất, bán thú như thể không phát hiện ra thân thể Trình Thanh Lam càng lúc càng lạnh như băng, ôm cô đứng dậy, nói với hai người Chu Tấn và Trần Giai Tân: “Quay về doanh trại! Tìm quân y!”

Hai người Chu Tấn không thể nói nữa liếc mắt nhìn nhau. Hai người cũng thấy vết thương của Trình Thanh Lam, không có quân y nào có thể cải tử hoàn sinh. Nhưng hai người lại gật đầu, đồng thời đưa tay muốn nhận lấy cô gái trong lòng bán thú.

Lưng bán thú đã ươn đen vì vết thương bị rách miệng, nhưng anh làm như không biết, ôm thật chặt thân thể đã bắt đầu lạnh như băng, nhấc chân chạy như điên, bóng dáng chìm dần vào bóng đêm.

49. Chương 49: Sống Lại Đi, Tình Yêu Của Anh.

Buổi sáng. Tại vùng đất chết.

Cánh cửa vùng đất Zombie theo kế hoạch phải mở ra giờ lại lù lù bất động, dưới bức tường cũng không xuất hiện đội quân Zombie được điều khiển. Đội quân tinh nhuệ của loài người tối qua đã nhận được lệnh, mang vũ khí canh giữ bức tường cao.

Vùng đất Zombie và vùng đất chết lại trở về cục diện giằng co.

Có lẽ bởi vì cuộc náo động đêm qua, lương thực vũ khí bị phá hủy, Gebhuza bị thương, vì vậy tường Zombie chưa phải hứng chịu sự trả thù mãnh liệt. Thắng thua trong tương lai vẫn khó có thể kết luận.

Hồng Huân dẫn tám cao thủ còn sống sót vượt qua tường Zombie, trở lại bộ chỉ huy, nhưng chỉ thấy sắc mặt xanh mét cứng ngắc của hai người Chu Tấn và Trần Giai Tân.

“Sao cơ? Thanh Lam cô ấy.....” Hồng Huân không thể tin nổi tin tức mà cảnh vệ khê báo cho cô. Cô lao vọt vào phòng của Diệp Diễm và Trình Thanh Lam.

Trong phòng, Diệp Diễm ngồi bên giường, lưng eo thẳng tắp, hai tay đặt trên đầu gối, nhìn chăm chăm vào cô gái lạnh như băng nằm im trên giường.

Quân trang của anh đen thẫm lại, trên khoảng đất phía dưới chiếc ghế anh ngồi là vết máu khô rất lớn còn đọng lại. Trên ghế cũng có, hiển nhiên chảy từ trên người anh xuống.

Hồng Huân nhớ tới lời cảnh vệ nói. Sếp không cho ai chữa vết thương của mình, ngược lại tức giận gọi tất cả quân y tới trước giường Trình Thanh Lam.

Mà bây giờ đã là quân y cuối cùng. Ông đã lớn tuổi, mắt không còn tốt, một hai năm nay chỉ chữa bệnh vặt cho binh lính.

Thậm chí còn phải lôi ông ta tới, xem ra những quân y trước đã bó tay.

Nhưng cho dù là thần y thì có cách gì đây? Ai có thể cứu sống một người không còn thở, tim không còn đập?

Quân y cuối cùng lắc đầu: “Thưa sếp, cô ấy đã chết rồi...”

Diệp Diễm không lên tiếng, lặng lẽ nhìn cô gái trên giường: “Thay tim cho cô ấy.”

Quân y bị làm khó: “Thưa sếp, tôi không có dụng cụ tiến hành phẫu thuật phức tạp như vậy.... Hơn nữa, cũng không có trái tim thích hợp....”

Diệp Diễm làm như không nghe thấy: “Móc tim của Hoàng Dịch Linh ra, thay cho cô ấy, ngay lập tức!” Cảnh vệ đứng ngoài cửa im lặng một lúc rồi nghe lệnh rời đi.

Quân y liếc nhìn Hồng Huân bằng ánh mắt cầu cứu. Hồng Huân cũng không phản đối việc giết Hoàng Dịch Linh, không nói không rằng mà tới bên giường.

Trên giường, Trình Thanh Lam nhắm nghiền mắt như thể chỉ ngủ thiếp đi. Nhưng sắc mặt xanh xao và đôi môi tái nhợt khiến cô mất đi sức sống.

Quân y thở dài: “Cho dù thay tim cũng phải tới Nam Thành làm phẫu thuật, chỗ của chúng ta hoàn toàn không được..... Hơn nữa cô ấy đã chết được mấy tiếng rồi, dù là quân y giỏi nhất ở Nam Thành.....”

Ôm thi thể và mang theo một trái tim đến Nam Thành, chẳng lẽ có thể cải tử hoàn sinh sao?

Hai tay Diệp Diễm siết chặt thành nắm.

“Ra ngoài.” Diệp Diễm không nhìn quân y cũng như bất cứ ai khác.

Hội Hồng Huân đành phải rời khỏi phòng, khi cô khép cửa phòng lại thì thấy bàn tay lấm bẩn của Diệp Diễm chậm rãi giơ lên, mười ngón tay thon dài thô ráp run rẩy, bưng kín khuôn mặt anh tuấn mà tiêu tụy của mình.

Hồng Huân và quân y già đứng ngoài cửa rất lâu, nhưng không muốn rời đi.

“Thưa sếp! Thưa sếp!” Tiếng hô kinh hoàng của cảnh vệ vang lên, “Tim của Hoàng Dịch Linh....”

Cảnh vệ đã đi theo Diệp Diễm mấy năm, thủ đoạn giết người tàn nhẫn đến không xuể. Nhưng lúc này giọng điệu của anh ta có vẻ kỳ lạ, như thể nhìn thấy chuyện khó tin.

Hồng Huân và quân y già cùng quay đầu lại, nhìn trái tim nhuộm máu trong bàn tay cảnh vệ, liếc mắt nhìn nhau đều thấy vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương.

“Lão đại!” Ba người mở toang cửa ra, xông thẳng vào. Diệp Diễm đứng bên giường chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen thẫm rũ xuống.

“Anh nhìn tim của Hoàng Dịch Linh này!” Hồng Huân đá cảnh vệ đến trước Diệp Diễm.

Cảnh vệ ra sức lau khô vết máu đầy bên trên, khiến vật đó lộ rõ.

Diệp Diễm bỗng nhướng mày: “Đến Nam Thành!”

Nửa giờ sau.

Đến Nam Thành cũng phải chuẩn bị chút ít. Diệp Diễm mang theo sáu chiếc máy gây nhiễu sóng hiêm hoi còn lại. Trái tim của Hoàng Dịch Linh được đặt vào hộp làm lạnh, cất vào trong ngực.

“Nếu sáu ngày sau tôi không về, cô hãy phát tín hiệu tần số cao. Sau đó đến biên phòng Nam Thành yêu cầu gặp Cố Đồng, để cậu ta thu nhận hai ngàn năm trăm người.” Diệp Diễm nói với Hồng Huân, “Số hiệu bằng tần và nội dung tín hiệu ở trong này.”

Hồng Huân nhận lấy trang giấy, trên đó ngoại trừ một chuỗi số hiệu bằng tần, còn có bốn chữ nội dung của tín hiệu: “Người chết Cố Thành”.

Không đợi Hồng Huân lên tiếng hỏi, Diệp Diễm đã đặt thi thể Trình Thanh Lam lên ghế sau xe bọc thép. Chiếc xe bọc thép hình giọt nước màu trắng bạc dần dần khép cửa, lặng lẽ đi về phương nam trong ánh nắng sớm.

Quãng đường vốn kéo dài sáu giờ, Diệp Diễm chỉ chạy xe trong khoảng ba tiếng. Xe bọc thép dừng ở tòa nhà đổ nát cách lưới điện cao thế hai cây số về phía bắc.

Vẫn còn quá sớm.

Trời chưa tối, không thể nào lên vào Nam Thành.

Diệp Diễm cầm lấy bao thuốc trên ghế lái phụ, rút ra một điều. Điều thuốc được kẹp bằng ngón giữa, người hút thuốc ngẩn người nhìn cô gái trầm tĩnh ngủ trên ghế sau hồi lâu, cho đến khi ngón giữa bị bỏng mới giật mình bừng tỉnh.

Bàn tay ngăm đen thô ráp lướt qua ghế dựa, khi sắp sửa chạm tới khuôn mặt lạnh băng đó thì lại dừng sờ giữa không trung.

Đột nhiên thu tay lại, anh xoay người, rút mạnh một điều thuốc ra khỏi bao. Khói thuốc nhanh chóng tràn ngập buồng xe, kích thích đôi mắt đen sẫm của Diệp Diễm.

Anh bỗng dập tắt điều thuốc, mở cửa xe ôm Trình Thanh Lam ra, buộc trên lưng.

Tại vùng đất chết, thành phố vương giả.

Bóng dáng như báo săn, đương đầu với luồng đạn nguy hiểm, men theo bờ biển quanh co uốn lượn. Giữa ban ngày, anh vội vã lao qua dải đất chết dài hai cây trước lưới điện cao thế.

Khi đến dinh thự của Cố tướng quân đã là hai giờ chiều.

Sau bức tường phòng ngừa những kẻ tạp nham lên vào là mảnh đất trống bát ngát. Tòa thanh bằng đá của giới quý tộc cổ đại sừng sững chính giữa. Không có một ai, không có bất kỳ thủ vệ nào.

Song Diệp Diễm biết rõ mảnh đất có vẻ trống trải này lại dày đặc ánh đèn pha đủ để thiêu đốt bất cứ kẻ xâm nhập nào. Anh lặng lẽ ngắm nhìn dinh thự quen thuộc mà xa lạ này, công Trình Thanh Lam, vòng tới một góc nhỏ hẻo lánh nhất ngoài tường rào, hít sâu một hơi rồi cất bước.

Tường rào dần dần biến mất quanh người anh, một dụng cụ thăm dò hình vuông vươn ra, tia đỏ quét đồng tử của anh, lối đi bí mật mở ra, không thấy điểm tận cùng.

Bóng dáng của anh càng lúc càng xa, cửa vào tường rào chậm rãi khép lại.

Diệp Diễm đã đi xa không nhìn thấy có một bàn tay màu mạch vươn tới, máy gây nhiễu sóng hình tròn tinh xảo được dán ngoài cửa vào.

Tường rào không thể khép cửa lại, người đó nghiêng mình đi vào, dùng máy gây nhiễu sóng lấy số liệu sinh trắc học trên dụng cụ thăm dò.

Lúc này tường rào mới khép lại.

Vô cùng tĩnh lặng.

Muốn âm thầm vượt qua từng cánh cửa, cần DNA của người họ Cổ gạt bỏ chứng ngại vật. Cũng không khác gì mười hai năm trước.

Diệp Diễm kéo thấp vành mũ quân đội màu xanh đậm, công Trình Thanh Lam đi lướt qua tòa thành yên tĩnh không một bóng người. Cho đến khi đặt chân tới căn hầm thứ hai dưới đất. Nơi này có giữ người máy tinh vi nhất trong quân đội. Trong đó bao gồm thành quả kết hợp giữa nền y học hoàn hảo của loài người và kỹ thuật điều khiển tự động - Người máy y tế.

Căn hầm thứ hai dưới đất tối om, mắt của người máy y tế được trang bị chip laser, không cần ánh sáng. Tia đỏ lại quét đồng tử của Diệp Diễm, cửa tự động và tia sáng dày đặc mang tính sát thương cao biến mất trong nháy mắt. Diệp Diễm ôm Trình Thanh Lam đi vào.

Căn phòng rộng hai trăm mét vuông bày đầy dụng cụ y tế và các thí thể: Loài người, bán thú, người nhân bản, người Hackley, người máy trí năng.....

Cửa tự động từ từ khép lại sau lưng Diệp Diễm, anh nói bằng giọng rất khẽ: “Cứu cô ấy, dùng trái tim hoàn hảo này.” Một tay anh ôm Trình Thanh Lam, tay kia từ từ lấy hộp lạnh ra.

Bên cạnh tiêu bản của một người nhân bản, một người mặc áo blouse chậm rãi quay lại. Dao mổ laser màu trắng thu vào lòng bàn tay nó trong nháy mắt, như thể chưa từng tồn tại.

Đầu nó được đúc thành từ kim loại đen nhánh, xương gò má rất cao, trán bẹp. Mà đôi mắt màu đỏ lạnh như băng được khắc trên đầu dần dần tập trung nhìn Diệp Diễm.

Mười sáu tiếng cũng không phải thời gian quá dài, nhưng khi Trình Thanh Lam mở mắt ra lần nữa, người đàn ông bên giường như thể đã chờ đợi mấy thế kỷ.

Nơi này không phải là tòa thành của Cổ gia, mà là gian phòng ở khách sạn hai người từng có lần đầu tiên.

Nhìn trần nhà kim loại trắng xám, đôi mắt hơi mê man của Trình Thanh Lam dần dần rõ ràng hơn: “Diệp Diễm? Là anh sao? Em không chết?”

Người đàn ông với khuôn mặt tái xanh đầy râu ria mím môi, cơ thịt trên khuôn mặt điển trai kiên nghị khẽ chuyển động, đôi mắt đen sẫm rực sáng. Nhưng cuối cùng anh lại không nói gì, chỉ gạt đầu khẳng định. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô gái trên giường, chưa từng rời đi nửa phút.

Trình Thanh Lam nhắm mắt lại rồi lại mở ra, chậm ra gơ tay về phía Diệp Diễm. Sau vài giây Diệp Diễm mới có phản ứng, cánh tay mạnh mẽ cẩn thận ôm cô vào lòng.

Diệp Diễm ôm cô nằm xuống giường, cô vùi vào lòng anh.

Hồi lâu, hai người vẫn không lên tiếng. Chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Không phải Trình Thanh Lam không hề hay biết.

Cơn đau như xé nát mà bàn tay màu trắng bạc vùi sâu vào ngực mang đến, đôi mắt màu tím co rút lại của Gebhuza, nước mắt ẩm áp trên khuôn mặt kính hoàng của bán thú.....

Sau đó hình ảnh khuôn mặt kim loại đen nhánh lạnh tanh chợt lóe lên, ánh sáng trắng giăng khắp nơi, dường như cô nghe thấy nhịp tim đầu tiên của mình, nhưng không mở mắt ra nổi.

Và cả bóng dáng lặng lẽ vẫn đứng trong ánh trăng mờ ảo phía trước. Vành mũ anh kéo rất thấp, đường nét của chóp mũi và quai hàm mang vẻ lạnh lùng kiên nghị quen thuộc.

Cuối cùng là tiếng còi báo động rung trời động đất, tiếng gió vù vù bên tai.....

Sau đó tỉnh lại thì đã ở đây rồi.

“Em vừa nghe thấy tiếng còi báo động à?” Trình Thanh Lam khẽ hỏi.

Diệp Diễm lặng lẽ: “Ngoài anh còn có người xâm nhập Cổ gia.” Anh hít sâu một hơi: “Báo động cấp một. Suýt nữa anh không đưa em ra ngoài được.”

“Cố gia.....” Anh đưa cô tới Cố gia để cứu sống cô ư?

Diệp Diễm gạt đầu quả quyết: “Vật chất tinh nguyên bị giấu ở Cố gia đã bị trộm mất rồi.”

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ, vật chất tinh nguyên... Nguồn gốc năng lượng của hành tinh mẹ mà Gebhuza nhớ mãi không quên. Tại sao anh có thể đoạt lấy dễ dàng như vậy?

Diệp Diễm không giải thích nữa, vươn tay mơn trớn mái tóc dài của cô.

Trình Thanh Lam nhìn người đàn ông tiều tụy nhưng không mất vẻ anh tuấn trước mắt. Vai anh vẫn rộng như vậy, nhẹ nhàng ôm cô trong lòng. Chỉ có mấy chục ngày ngắn ngủi, cuối cùng cô cũng trở về vòng tay ấm áp bình yên của anh.

Song, sự ấm áp bình yên này khiến cô sợ hãi.

“Diệp Diễm, đêm hôm đó, anh đã thấy rồi.” Thấy cô đánh mất bản thân trong sự tấn công mãnh liệt của Đinh Nhất.

Đôi mắt đen sẫm nhắm lại rồi mở ra, vô cùng nhẫn nại, hít sâu một hơi rồi nói chậm rãi: “Anh không biết phải nói thế nào mới có thể cho em hiểu sự áy náy và nỗi hận của anh.”

Hai mắt Trình Thanh Lam ướt ướt.

Thấy đôi mắt bỗng chốc đỏ bừng và sắc mặt tái nhợt của cô, Diệp Diễm không thể nào không nhớ lại lời nói của người máy y tế Cố gia khi cứu chữa cho cô:

“Uống thuốc tê liệt thần kinh.”

“Bộ phận bên dưới bị thương nhẹ, có chất lỏng của giống đực.”

“Lưng và đùi có nhiều vết thương.”

.....

Người máy y tế không mang chút tình cảm mà đọc những số liệu kiểm tra bước đầu, hai tay anh siết chặt lại.

Cuối cùng, người máy quay lại nhìn anh, khuôn mặt của người máy có trí năng bậc cao lần đầu tiên xuất hiện trạng thái kinh ngạc của con người: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao cô ấy lại mang thai loài không phải con người?”

50. Chương 50: Phá Thai!

Đối với kẻ gặp lại người yêu, vật chất tinh nguyên bị mất chỉ là một câu nói. Nhưng đối với tầng lớp thống trị tối cao của loài người trên đại lục, điều này chẳng khác gì sấm sét giáng xuống mặt đất!

Sao kẻ trộm có thể lên vào dinh thự của Cố tướng quân được? Làm sao có thể tìm được tầng hầm thứ nhất chứa vật chất tinh nguyên được? Sao lại có thể lấy trộm số liệu DNA của Cố Đồng để mở cánh cửa kiểm soát được? Kẻ trộm có phải là người Hackley không?

Nhân viên an ninh của dinh thự Cố tướng quân gấp rút kiểm tra màn hình giám sát cửa kiểm soát.

Mà cuối cùng khiến Cố tướng quân gầm lên giận dữ: “Đi! Tìm xem vật chất tinh nguyên đang ở vị trí nào!”

Ba phút sau, binh lính quăng máy giám sát đi, xông tới: “Tướng quân! Ở vùng đất chết!”

Cố Đồng bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh băng liếc nhìn tất cả tướng lĩnh cấp cao ở đó, gần từng chữ một: “Vùng - Đất - Chết?”

Quá trình điều tra truy xét tiến hành bí mật, không đánh động đến những người bình thường trong thành, cũng không đánh động đến đôi nam nữ ẩn mình trong khách sạn.

Hai người đã ở khách sạn ba ngày, bí mật trốn tránh, như đôi tình nhân bỏ trốn.

Vết thương của Diệp Diễm hồi phục rất nhanh, sau mấy ngày nghỉ ngơi, những vết thương chưa được chữa trị cẩn thận đã tốt hơn phân nửa. Trình Thanh Lam cũng tắm rửa sạch sẽ, khôi phục vẻ sáng sủa tinh khiết.

Xe buýt và những vật thể bay vẫn lượn lờ trên bầu trời ngoài cửa sổ, thế giới thịnh vượng tạo thành từ quang và điện hoàn toàn không phù hợp với hai người đang ôm chặt nhau trong phòng.

Diệp Diễm ngồi trên ghế sofa đặt ở ban công khép kín, Trình Thanh Lam ngồi bên cạnh anh. Người đàn ông quen nắm giữ mọi việc, một tay ôm lấy hông cô, tay kia cầm điều thuốc lẳng lặng hút.

“Thay tim cho em sao?” Thân thể và thần trí dần dần phục hồi trở lại, Trình Thanh Lam cũng bắt đầu hiểu mang máng vài chuyện.

“Ừ.” Diệp Diễm nhả khói ra, đôi mắt đen sẫm không gợn nét sợ hãi.

“Tim của ai vậy?” Trình Thanh Lam hỏi tới cùng.

“Hoàng Địch Linh.” Lông mày Diệp Diễm không hề nhướng lên, thuốc lá kẹp ở ngón giữa cháy rất nhanh.

“Vậy em có thể mở ngực mình ra xem trái tim có hình thù thế nào không?” Trình Thanh Lam nói rất nghiêm túc.

Nhưng Diệp Diễm lại lộ vẻ căng thẳng: “Em điên rồi! Da thịt và xương cốt đã chữa trị lành lặn rồi....”

Trình Thanh Lam cười: “Đùa thôi! Đừng hoảng vậy chứ!”

Diệp Diễm ném thuốc xuống, giẫm chân lên vùi tắt, vươn hai tay ra nhắc cô lên đùi, lặng im không nói lời nào.

“Vậy bây giờ em là loài gì?” Trình Thanh Lam ngẩng đầu khỏi lồng ngực của anh, đôi mắt đen nhánh rất bình tĩnh.

Diệp Diễm không nói gì, chiếc cằm đã cạo sạch râu đặt lên cái trán lạnh như băng của cô.

“Thật ra em thật sự vô cùng may mắn!” Trình Thanh Lam nói tiếp, “Chết đi sống lại! Anh không biết em biết ơn thế nào đâu!”

“Nếu không phải vì....” Cô nhìn Diệp Diễm bằng ánh mắt có nét thương xót, “Một mình anh ở trên thế giới này đơn độc biết bao! Cho nên mặc dù..... em rất muốn chết. Nhưng khi Gebhuza giết em, em thật sự không nỡ rời bỏ anh.”

Diệp Diễm lặng lẽ hôn môi cô. Môi lưỡi bị đè nén lâu ngày mãnh liệt thăm dò trong cô như ngọn lửa nóng rực, thậm chí có phần hơi tàn nhẫn.

Hồi lâu mới buông cô gái thở hồng hộc, ánh mắt hoảng hốt ra.

“Người máy.” Diệp Diễm nói dịu dàng. “Bây giờ em đã tiến gần tới người máy bị cải tạo hơn. Nhưng thuộc loại hình mà anh mới nghe thấy lần đầu.”

Bộ chip hoàn mỹ, tinh vi thay cho trái tim, khổng lồ nhất cử nhất động của thân thể; nguồn năng lượng chứa đựng khoáng chất quý hiếm, có thể khiến thân thể bộc phát sức lực chiến đấu khủng khiếp. Bởi vì khoáng chất mà máu cũng có độc tố, trở thành vũ khí sắc bén bảo vệ thân thể.

Song chủ nhân của thân thể này lại có suy nghĩ của con người, tình cảm của con người, thậm chí có thể mang thai.....

Không phải là người máy có sức chiến đấu mạnh nhất. Nhưng đôi mắt khắp đại lục, cho dù là thủ hạ của Cổ Đồng cũng không có người máy được nhân tính hóa như vậy.

Trình Thanh Lam bình tĩnh gật đầu: “Anh là bán thú, em là người máy, chúng ta huê nhau.”

Diệp Diễm nhìn cô.

“Vậy em không phải xuyên không đến đây sao?” Trình Thanh Lam cười rồi nói. “Vậy ai đã bảo tồn thân thể của em, rồi tiến hành cải tạo em?”

Diệp Diễm lắc đầu, ôm cô chặt thêm.

Trình Thanh Lam nghĩ tới một chuyện, nói tiếp: “Sao người máy ở dinh thự của Cố tướng quân lại nghe lời anh vậy?”

Diệp Diễm dịu dàng lưu luyến hôn lên mái tóc dài của cô: “Hồi bé chơi bài, nó thiếu nợ anh.”

Trình Thanh Lam thấy buồn cười.

Thấy cô có vẻ đã bình tĩnh trở lại, tâm trạng cũng khá khấm, bàn tay Diệp Diễm chậm rãi đặt lên bụng dưới bằng phẳng của cô. Trình Thanh Lam không khỏi run lên.

“Bà xã...” Lần đầu tiên Diệp Diễm gương gao gọi cô theo cách của vợ chồng loài người trăm năm trước.

Mặt Trình Thanh Lam nhất thời nóng lên, trái tim ấm áp: “Ừm! Ông xã!”

Diệp Diễm nhìn lúm đồng tiền của cô, khó khăn lắm mới có thể thốt ra: “Em mang thai rồi.”

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ, mãi sau mới chậm rãi lên tiếng: “Là của ai...”

Diệp Diễm khẽ vuốt bụng cô: “Hôm nay chúng ta tới bệnh viện....”

Trình Thanh Lam bỗng tái mặt, gật đầu.

Con của loài người và hoàng tộc Hackley có dáng vẻ ra sao? Trình Thanh Lam không biết. Nhưng khi hai người đi tới “Phòng khám chui”, khi cô thấy hình ảnh thấu thị(*) tự động hiện lên trên màn ảnh thì hơi hoảng hốt.

* Thấu thị là phương pháp thể hiện những hình ảnh không thể thấy lên mặt phẳng. Nói chung là giống kiểu vẽ hình học ba chiều hồi cấp ba đó

~Không dám đến bệnh viện lớn mà chỉ có thể tới đây. Song phòng khám chui ở thế kỷ XXIII cũng đã có thiết bị tự động thực hiện tiểu phẫu phá thai. Trình Thanh Lam nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng, dưới thiết bị tự động chữa bệnh, nhìn vật thể nhỏ bé gần như chưa có hình hài trong bụng mình lại có cảm giác thật kỳ diệu.

Tại sao không mang thai con Diệp Diễm chứ? Trình Thanh Lam cắn môi dưới. Thời đại này, chuyện sống chết khó có thể nói, cô bỗng nhiên muốn sinh con. Nếu như có ngày cô chết đi, ít ra còn có con ở lại với anh.

Nhưng lại mang thai con của Gebhuza. Cô lại không thể khống chế mà nhớ tới những đêm buông thả tuyệt vọng, nhớ tới đôi mắt tím rờn rực cuồng nhiệt của anh ta.

Lúc này, Diệp Diễm đứng cạnh thấy vẻ thương xót của cô thì lặng lẽ siết chặt nắm tay.

Mối hận bị đoạt vợ, Gebhuza đoạt lấy cô ngay trước mắt anh....

Ánh mắt tàn nhẫn của quân nhân bỗng lóe lên.

Cô gái nằm trên giường không nhận thấy gợn sóng tức giận dưới khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Diễm. Cô đưa tay ra, nhấn chốt làm giải phẫu.

Thiết bị chữa bệnh trí năng hóa chậm rãi tiến đến, dụng cụ dò xét bao phủ bụng Trình Thanh Lam, bắt đầu đọc số liệu chi tiết.

Còi báo động! Còi báo động vang trời chọt vang lên trong phòng khám! Thiết bị chữa bệnh trí năng hóa bỗng thu hồi thiết bị khám, một cái hộp phía sau bỗng mở ra, hòng súng chìa ra ngoài.

“Loài Hackley! Loài Hackley!” Giọng nói cứng nhắc của người máy vang lên dồn dập. Diệp Diễm bỗng nhượng mảy, đưa tay kéo Trình Thanh Lam trên giường, cùng lúc đó rút súng bên hông ra, bắn một viên đạn vào bảng điều khiển của thiết bị chữa bệnh.

Giọng nói của người máy biến mất nhưng còi báo động vẫn kêu gào không ngừng, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập của con người! Diệp Diễm và Trình Thanh Lam liếc mắt nhìn nhau, lấy vũ khí rồi xông ra cửa.

Lặng lẽ bình an trở về khách sạn.

“Có lẽ tất cả thiết bị trí năng trong thành có liên kết với khu điều khiển, nhận lệnh tiêu diệt người Hackley.” Diệp Diễm đoán. Sắc mặt anh rất khó coi, thật ra anh không thể nào chịu được chuyện cô mang thai con của một người đàn ông khác.

Trình Thanh Lam không lên tiếng. Cô không nói với anh rằng vừa nãy khi còi báo động trong phòng khám chợt vang lên, cái thứ chỉ có thể gọi là trứng thụ tinh trong bụng này lại bỗng nhiên đập một nhịp như thể trái tim khác của cô.....

Nếu không phá thai, có lẽ cô sẽ sinh ra một quái vật! Sẽ có cái râu nho nhỏ, thân thể mềm mại màu trắng bạc.... Trình Thanh Lam như có thể thấy một đôi mắt màu tím trong suốt non nớt đang nhìn mình. Nó là đời sau của hoàng tộc Hackley, nhưng lại được loài người nuôi dưỡng.....

Trình Thanh Lam lấy chiếc súng bên giường, đưa cho Diệp Diễm.

Diệp Diễm lẳng lặng nhìn cô, không nhận lấy.

“Anh bắn vào bụng em đi!” Trình Thanh Lam nói. “Em có thể cảm nhận được...” Ngón tay trắng nõn của cô chỉ vào một chỗ trên bụng mình. “Nó đang co ro.... ở đây....”

Diệp Diễm tóm lấy súng ném xuống đất. “Em điên rồi!” Sao anh có thể bắn cô được chứ. Dù anh muốn đích thân đập chết Gebhuza, nhưng đứa con trong bụng cô?

Diệp Diễm lấy lại bình tĩnh: “Tối nay chúng ta trở về vùng đất chết.” Ánh mắt anh mang nét ảm áp. “Tìm quân y xử lý.”

Trình Thanh Lam gật đầu, tay lại vô thức xoa bụng. Cô biết không thể giữ lại đứa bé này. Đúng là dở khóc dở cười, rõ ràng là một sinh mệnh vô tội, nhưng lại là con của Gebhuza.

Phải phá thai. Trình Thanh Lam quyết định.

Cô biết, dù Diệp Diễm không nói, nhưng nếu đứa bé này còn sống sẽ là lời nhắc nhở cô và anh sự chiếm đoạt điên cuồng của Gebhuza trong khoảng thời gian bị giam giữ đó.....

Trời tối dần.

“Tại sao loài người và người Hackley lại đi tới tình cảnh nước sôi lửa bỏng như lúc này?” Trình Thanh Lam vẫn muốn biết chuyện này.

Diệp Diễm lắc đầu: “Hơn một trăm năm trước đã là kẻ thù không đội trời chung.”

“Nhưng chắc có nguyên nhân chứ!”

Diệp Diễm nhìn chằm chằm vào cô: “Cần nguyên nhân sao? Đối với anh mà nói, hơn mười ngày Gebhuza từng cướp em đi cũng đủ cho anh thể giết sạch người Hackley trong vũ trụ này rồi!”

Hai tay Trình Thanh Lam vuốt ve khuôn mặt góc cạnh của anh: “Diệp Diễm.... Sau khi phá thai, anh có thể ôm em....” Hơn mười ngày chia lìa và đè nén, hai đêm liên tiếp hai người ôm nhau ngủ, cố có thể cảm giác được vật nóng rực cương cứng dưới người anh chạm lên đùi cô, nhưng anh vẫn lẳng lặng bất động cả đêm.

Diệp Diễm lại lắc đầu: “Vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn, em cũng cần nghỉ ngơi. Cứ để một thời gian rồi hãy nói.”

Không phải anh không muốn. Nhưng hai đêm nay, cho dù nằm trong lòng anh nhưng cô vẫn cứ ngắc thắt thân, không thể nói anh không nhận ra. Anh không đành lòng tưởng tượng mấy ngày qua cô đã phải trải qua những gì. Nhưng nếu cô chưa bình thường trở lại, thì dự vọng của anh có là gì chứ?

Trình Thanh Lam nghe vậy, mãi không lên tiếng, về sau mới nói: “Trước kia có một cách nói. Phụ nữ gọi chồng của mình là ‘phu quân’ (**). Trước kia em chỉ thấy từ này rất thích hợp để chỉ bạn đời của mình. Nhưng bây giờ em lại thấy từ này rất sâu sắc.”

** Phu quân: Nguyên văn là Lương Nhân , là cách gọi chồng. Nhưng từ Lương ở đây còn có nghĩa là tốt, lương thiện.

Bóng đêm sâu thẳm.

Đêm nay trăng sáng ngời, mảnh đất trống dưới lưới điện cao thế được chiếu sáng mang màu trắng ngần như được nước rửa trôi.

Không biết tại sao Trình Thanh Lam lại thấy xung quanh rất tĩnh lặng. Có lẽ bởi vì trời sắp sáng?

Quân canh giữ biên phòng hình như đã được tăng cường. Hai người bò lổm ngổm ở bãi đá ngoài bờ biển hồi lâu mới tìm được cơ hội lặng lẽ chạy lướt qua bình nguyên, thoát khỏi sự truy đuổi của đèn rọi cường độ cao.

Hai người chạy băng vô cùng ăn ý, khoảng chừng hơn mười phút, hai người đã tới chỗ Diệp Diễm đậu xe. Họ leo lên xe bọc thép, đóng cửa lại, Trình Thanh Lam thở dài một hơi.

Diệp Diễm khẽ hôn lên khóe môi Trình Thanh Lam, nhìn sâu vào mắt cô.

Trình Thanh Lam hiểu, anh đang nói: Cuối cùng họ đã trở lại địa bàn của mình, hai người đã an toàn.

Trình Thanh Lam cười: “Diệp lão đại, sau này lại phải lăn lộn cùng anh, chỉ bảo nhiều hơn nhé.”

“Tuân lệnh!” Diệp Diễm khởi động xe, đôi mắt đen sẫm nhìn thẳng phía trước, “Phu nhân!”

Trình Thanh Lam cảm thấy lòng mình ấm áp, khi động tình, cách gọi thân mật này cực kỳ xúc động.

Xe bọc thép băng qua bãi đổ nát, băng qua bình nguyên của vùng đất chết. Trong bóng đêm, đại lục cực kỳ yên tĩnh.

Rất cuộc Trình Thanh Lam cũng thấy lạ ở đâu rồi.

Yên tĩnh, yên tĩnh như thể đã chết. Tiếng rít của Zombie ở miền xa xôi lại hoàn toàn biến mất! Đã xảy ra chuyện gì mà mấy vạn Zombie lại im thin thít như vậy?

Cuối cùng xe bọc thép cũng chạy đến Bắc Bộ, tới bức tường Zombie mà toàn bộ binh lực của Diệp Diễm đang canh giữ. Trên đường, xe bọc thép không gặp phải bất kỳ kiểm tra nào, dễ dàng băng qua những phòng tuyến vốn dĩ được canh gác, nhưng giờ này lại trống không.

Cho đến khi xe đến doanh trại.

Trong chiếc xe bọc thép đóng kín, hai màn hình màu bạc cực lớn hiển thị hình ảnh mấy mét bên ngoài xe.

Trình Thanh Lam siết chặt bàn tay, cầm tay Diệp Diễm theo bản năng.

Diệp Diễm cũng lặng yên ngồi đó, nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của cô.

Hai người nhìn cảnh tượng tĩnh lặng đến rùng rợn trước mắt, không nói nên lời.

Doanh trại vẫn luôn yên bình nghiêm chỉnh, giờ lại im thin thít. Xe bọc thép lái vào doanh trại như một tảng đá rơi vào vùng nước chết, nhưng không gợi lên tiếng động nào.

Trình Thanh Lam dần lại nỗi sợ trong lòng, cô vô thức đưa tay sờ vùng bụng bằng phẳng, nơi đó dường như cũng có nhịp đập yếu ớt.

Những bóng người đứng chi chít khắp nơi. Trong bóng đêm, mặt họ bị ánh đèn quân doanh chiếu mà trắng bệch khác thường. Trình Thanh Lam thậm chí còn nhận ra những cánh vạ của Diệp Diễm trong số đó. Sắc mặt của họ tái nhợt, vẻ mặt đại ra, đôi mắt đờ đẫn, nhìn về khoảng không trước mặt. Như thể những bức tượng mất đi sức sống.

Đám người đứng lặng yên trước xe bọc thép, kéo dài đến nơi mà mắt thường không thể nhìn thấy. Với thị lực của Trình Thanh Lam, có thể nhìn rõ sau hàng người dài mấy trăm mét, bấy Zombie ngày xưa điên cuồng khát máu giờ cũng lặng thinh đứng đó.

Người và Zombie bỗng chốc không khác gì nhau!

Họ đứng yên lặng trước xe bọc thép, đội quân hùng hậu, mỗi người chỉ cần vươn một tay ra cũng đủ để xé nát Diệp Diễm và Trình Thanh Lam thành nghìn mảnh!

Diệp Diễm hít sâu một hơi, nhắc súng, mở cửa xe rồi bước xuống. Trình Thanh Lam muốn cùng đi ra nhưng lại phát hiện Diệp Diễm đã khóa cửa xe từ bên ngoài!

“Diệp Diễm!” Cô gào lên, ngẩng đầu thấy Diệp Diễm đứng trước đội quân mấy vạn người ngoài cửa sổ mà lòng chùng xuống!

Trong vòng ba ngày hai người rời đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở vùng đất chết phía bắc Nam Thành?

51. Chương 51: Anh Là Vua Zombie

Trong vòng ba ngày hai người rời đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở vùng đất chết phía bắc Nam Thành?

Dù đã trải qua trăm ngàn cuộc chiến, từng một người một ngựa lao qua đội quân Zombie, lúc này hơi thở của Diệp Diễm cũng trở nên gấp gáp. Loài người không đáng sợ, Zombie cũng chẳng hề gì, nhưng điều đáng sợ chính là người không giống người, Zombie chẳng ra Zombie.

Sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ đẫm như thể tượng gỗ, dường như bị một sức mạnh không tên nào đó điều khiển, lẳng lặng đứng sừng sững giữa vùng đất chết. Dưới ánh trăng, có thể thấy rõ lồng ngực của họ vẫn phập phồng, rõ ràng vẫn chưa chết.

Diệp Diễm ‘lách cách’ lên đạn, ánh mắt sắc bén liếc nhìn xung quanh rồi bỗng nhiên sững lại, gương mặt vốn kẻ sát nòng súng ngược lên.

“Trần Giai Tân! Chu Tấn!” Anh thấy bóng dáng quen thuộc cũng đứng sững sờ cứng ngắc ở phía sau như những kẻ khác.

Trình Thanh Lam cũng nhận thấy, ngẩn cổ nhìn ra xa. Chuyện xảy ra sau đó lại càng khó tin!

Tiếng bước chân đồng loạt vang lên, vẻ mặt của Trần Giai Tân và Chu Tấn vẫn không hề thay đổi, đi đều bước tới trước mặt Diệp Diễm rồi đứng nghiêm. Bàn tay đồng loạt giơ lên đuôi mày, chào Diệp Diễm theo nghi thức quân đội.

Sau đó, hai người cúi gầm mặt xuống, đứng sừng sững bất động như người đã chết. Mặc dù hai người vốn là cấp dưới của Diệp Diễm, nhưng dáng vẻ hết tượng gỗ của hai người vô cùng quái dị.

Diệp Diễm gằn giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hai người vẫn không nhúc nhích, trầm lặng như đã chết.

“Nói!” Diệp Diễm tóm lấy cổ áo Trần Giai Tân.....Giọng nói hơi gấp rút. “Tại sao Zombie lại xuất hiện ở đây?”

Trần Giai Tân lắc đầu vô cùng cứng ngắc.

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam đang ngồi trong xe liếc mắt nhìn nhau. Trình Thanh Lam gõ cửa sổ xe, Diệp Diễm mở cửa ra.

Trong bóng đêm mờ tối, khuôn mặt của binh lính trầm tĩnh khác thường. Bởi vì trầm tĩnh mà hình như khóe miệng mỗi người đều mang nụ cười thần nhiên. Nhìn kỹ lại, cũng chỉ là vẻ mặt nghiêm túc nhất của họ.

Trái tim Trình Thanh Lam đập thành thịch. À, không đúng, là chip ở vị trí trái tim đang đập thành thịch, cung cấp máu cho động mạch.

“Hong Huân!” Trình Thanh Lam thấy thân hình béo mập đứng trong góc.

Hong Huân cũng đứng sững sờ, không hề có phản ứng.

Tại sao Chu Tấn và Trần Giai Tân có phản ứng mà Hong Huân thì không? Diệp Diễm lạnh lùng quát lên: “Hong Huân!”

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, Hồng Huân tiến lên theo cách y hệt như Trần Giai Tân và Chu Tấn, cứng ngắc bước đến trước mặt Diệp Diễm rồi đứng im, chào và lại im lặng.

Đây không phải là Hồng Huân! Hồng Huân chưa bao giờ đối đãi với cấp trên theo cách cứng nhắc như vậy. Cô sẽ cười ha ha, vô lại xông tới huých cho Trình Thanh Lam một phát, sau đó cười he he trêu ghẹo: “Diệp lão đại, cuối cùng cũng cứu được người phụ nữ của anh rồi!”

Mặt Diệp Diễm trầm như nước, hầu kết chuyển động. Trình Thanh Lam khẽ nói: “Anh ra lệnh thêm lần nữa đi, hình như họ chỉ nghe lời anh.”

“Tất cả đứng nghiêm!” Tiếng hô lạnh lạnh của Diệp Diễm vang dội khắp nơi đóng quân.

“Xoạt!”

“Xoạt”

“Xoạt”

Tiếng gót giày vang lên đồng loạt. Lấy hai người làm trung tâm, từng đợt từng đợt lan dần ra ngoài, tiếng động vang dội như dòng thác lũ.

Trình Thanh Lam không thể tin nổi mà liếc nhìn Diệp Diễm. Diệp Diễm lạnh mặt, không nói một lời.

Đây không phải là một trung đội hoặc một đại đội hưởng ứng mệnh lệnh của Diệp Diễm.

Đây cũng không phải hai nghìn năm trăm quân lính hưởng ứng cấp trên của họ.

Đó là tiếng động đứng nghiêm đồng loạt của mấy vạn người, mặc dù đằng sau đội quân loài người, tiếng dậm chân đứng nghiêm của đám Zombie vô cùng hỗn loạn, nhưng vẫn đủ để vang trời thấu đất! Cả vùng đất đều chấn động, vùng núi phía bắc ở vùng đất Zombie xa xôi truyền tới tiếng động vang dội, còn mãnh liệt hơn sóng biển, còn khủng hoảng hơn tiếng pháo nổ.

Trình Thanh Lam càng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao tất cả Zombie lại nghe lệnh Diệp Diễm. Tại sao tất cả Zombie lại nghe lệnh Diệp Diễm? Cô lập tức quát lên: “Tất cả! Nghỉ!”

Giọng nói trong trẻo vang dội khắp trời đêm, nhưng đáp lại cô chỉ có sự yên tĩnh.

“Tất cả nghỉ!” Diệp Diễm lại cất giọng vang dội.

“Xoạt!”

“Xoạt”

“Xoạt”

Tiếng bước chân lại vang lên đồng loạt, từ loài người đến Zombie, từ chính tề đến nhện nhào, từ nhịp chân trong trẻo của hai nghìn năm trăm người lính cho đến tiếng động vang trời của bảy vạn Zombie!

Đám Zombie..... lại có thể..... hiểu mệnh lệnh của loài người! Hơn nữa, chỉ nghe mỗi hiệu lệnh của Diệp Diễm!

Trình Thanh Lam hít sâu một hơi trước cục diện không thể tưởng tượng này. Ngay cả người có thể bình tĩnh tung hoành giữa thiên quân vạn mã như Diệp Diễm, lúc này bàn tay cầm súng cũng khẽ run lên. Anh trầm lặng hẳn, bỗng cất tiếng: “ Binh lính cấp thấp, mỗi người kiểm kê ba mươi Zombie, thành lập tiểu đội, phụ trách chỉ huy. Mười tiểu đội hợp thành một trung đội, do trung đội trưởng cũ chỉ huy; mười trung đội hợp thành một đại đội, do đội trưởng đội cảnh vệ chỉ huy. Trần Giai Tân, Chu Tấn, Hồng Huân kiểm kê tất cả vũ khí, lương thực, phân phối cho tất cả đại đội, trung đội, tiểu đội.”

“Vâng!” Hơn hai ngàn binh lính cùng lên tiếng, âm thanh cũng đủ làm con người đau màng nhĩ.

Diệp Diễm ngẩng nhìn hàng Zombie xa tắp không nhìn thấy điểm tận cùng, lập tức lớn tiếng nói: “ Binh sĩ của vùng đất chết, xin hãy lặp lại lời tôi!”

“Vâng!” Tiếng hô chính tề rõ ràng.

“Những chiến sĩ đến từ vùng đất Zombie..... Tôi, Diệp Diễm, ra lệnh cho các người, mệnh lệnh của binh lính vùng đất chết cũng là mệnh lệnh của tôi, các người phải tuân theo!” Diệp Diễm lạnh lùng nói.

“Những chiến sĩ đến từ vùng đất Zombie..... Tôi, Diệp Diễm, ra lệnh cho các người, mệnh lệnh của binh lính vùng đất chết cũng là mệnh lệnh của tôi, các người phải tuân theo!” Âm thanh vang dội của binh lính như thanh kiếm sắc xé rách bầu trời đêm.

“Vâng!” Tiếng hô vang lên như thủy triều liên miên không dứt, như sấm rền rung động bình nguyên.

Loài người và Zombie lặng lẽ đứng bên hai người, bắt đầu chậm rãi tản đi, từ Trần Giai Tân tới binh lính cấp thấp, tập trung đâu ra đấy, thi hành mệnh lệnh vừa rồi của Diệp Diễm. Mà đám Zombie đông nghịt ở đằng xa không hề nhúc nhích, cho đến khi có binh lính hạ lệnh dẫn chúng đi.

Một lát sau có một trung đội trưởng tới xin chỉ thị: “Thưa sếp, có cần sắp xếp Zombie còn nhỏ vào quân đội không?”

Diệp Diễm lắc đầu: “Đưa toàn bộ Zombie dưới mười bốn tuổi vào một đại đội, phái tới nông trường làm việc.”

Còn có đại đội trưởng tới xin chỉ thị: “Thưa sếp, có mười Zombie mắc bệnh sắp chết.”

Diệp Diễm gật đầu: “Không cần phải để ý.” Thuốc men thiếu hụt, không thể nào chữa trị cho Zombie được.

Đêm nay, mọi người trong Nam Thành đều ngủ say. Nhưng họ không biết, vùng đất chết và vùng đất Zombie ở phía Bắc hàng rào điện phòng hộ đã không còn tách biệt nữa.

Mặt trời từ từ nhô ra từ phía chân trời. Đội quân gồm bảy vạn hai ngàn năm trăm người cùng Zombie bước đầu đã chinh đồn xong. Đón ánh nắng sớm ấm áp, bản vạn quân đứng sừng sững từ phía bắc vùng đất chết đến trung tâm vùng đất Zombie.

Hai mắt Diệp Diễm đỏ ngầu, ra lệnh cho bộ đội nghỉ ngơi tám giờ, giải tán tại chỗ.

Bận rộn cả đêm, cuối cùng Diệp Diễm cũng có cơ hội nắm tay Trình Thanh Lam. Hai người trở lại phòng ngủ trong bộ chỉ huy.

“Diệp Diễm, anh biết thần chú à?” Trình Thanh Lam mở lời đùa giỡn hiểm hoi.

Diệp Diễm cười khổ: “Không biết mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì. Tất cả như bị cải tạo.”

Trình Thanh Lam ngẫm nghĩ: “Nhưng em thấy tất cả quân khuyến vẫn bình thường. Hình như chỉ cải tạo loài người và Zombie.”

Ai có năng lực như vậy? Chỉ có hai người mà thôi.

Trình Thanh Lam và Diệp Diễm liếc mắt nhìn nhau.

Diệp Diễm nói: “Anh đã ra lệnh rồi. Nếu thấy Đinh Nhất hoặc người xưng là Gebhuza thì bắt sống ngay lập tức.”

Trình Thanh Lam hơi chần động. Gebhuza có thể bị cải tạo luôn không? Hay anh là người đứng sau vụ cải tạo hàng loạt này? Dù sao anh cũng là chuyên gia về kỹ thuật khống chế sóng điện não sinh vật, hơn nữa chắc rằng anh đã lấy trộm vật chất tinh nguyên. Nhưng anh không thể tự dưng cải tạo Zombie và loài người để tất cả nghe lệnh Diệp Diễm như vậy được! Nếu như là anh, anh sẽ bắt sống họ từ khoảnh khắc đầu tiên hai người đặt chân tới vùng đất chết rồi!

Ngoài Gebhuza, thì chỉ có một khả năng.

Trình Thanh Lam nói: “Mặc dù họ nghe lời giống hệt tượng gỗ, nhưng em phát hiện họ vẫn còn trí lực. Ngay cả Zombie dường như cũng khôi phục trí lực căn bản, có thể hiểu mệnh lệnh của loài người.”

“Họ vốn là con người.” Diệp Diễm nói. Anh lại trầm lặng, cuối cùng nói, “Có lẽ bởi vì, trong anh có dòng máu của người họ Cố?” Cho nên, mới có thể khống chế Zombie?

Thật không thể tin nổi! Nhưng còn có lời giải thích nào khác sao? Tại sao lại người và Zombie bỗng bị thuần phục cải tạo, tại sao chỉ nghe lệnh của mỗi mình Diệp Diễm? Rốt cuộc mệnh lệnh và chương trình

nào đã được đưa vào đầu hơn bảy vạn hai ngàn sinh vật? Nếu như đây là cạm bẫy thì cũng thật sự không cần thiết!

“A Đồng muốn làm gì?” Diệp Diễm cau mày. Zombie phục tùng là chuyện tốt, nhưng nếu ngay cả những binh sẽ trung thành với Đế Quốc cũng trở thành quái vật không có cảm xúc, vậy thì có khác gì Zombie chứ?

“Thật ra như vậy cũng tốt.” Trình Thanh Lam cân nhắc rồi nói. “Dù là âm mưu của ai, bây giờ trên tay anh đã có thêm bảy vạn binh lực. Toàn bộ binh lực mà loài người đại lục có cũng chưa tới hai mươi vạn phải không?”

Diệp Diễm gật đầu.

“Để chắc ăn, anh nên đưa ra một mệnh lệnh nữa. Ngoài mệnh lệnh của anh, họ không được nghe theo mệnh lệnh của bất kỳ ai.” Trình Thanh Lam nói.

Diệp Diễm bật cười, nhưng vẫn lập tức đưa ra mệnh lệnh này.

Họ không hề biết lúc này Cố Đồng - thống soái tối cao của Nam Thành đang gặp gỡ những chuyên gia ưu tú nhất về kỹ thuật điều khiển tự động, sinh học và người máy y tế của loài người. Thâm khen ngợi họ đã nghiên cứu phát triển kỹ thuật khổng chế lỗi lạc. Cũng tuyên bố năm ngày sau, khi đã chuẩn bị các biện pháp phòng hộ khử độc xong xuôi thì sẽ đưa những chuyên gia này tới vùng đất Zombie, kiểm nghiệm thành quả thí nghiệm của họ.

Dạ tiệc tuyên dương, ca múa mừng cảnh thái bình, pháo hoa long lẫy phát sáng trên bầu trời dinh thự tướng quân. Tiếng động ồn ào náo nhiệt át mất tiếng Zombie ở vùng đất xa xôi. Cũng có cảnh vệ đưa tới tình báo của biên phòng, nói quan sát được động tĩnh ở Bắc Bộ. Cố Đồng và Thư Bình Nam nhìn nhau, khẽ mỉm cười nhưng không nói gì. Có lẽ thuốc đã có tác dụng?

Không tuyên bố với các nhà khoa học bí mật của quân đội rằng vật chất tinh nguyên phát năng lượng trong vùng đất chết. Thăm dò tới vị trí chính xác, ắt phải đoạt lại, đây là trách nhiệm cao cả của quân đội.

Giờ đây, tất cả mọi người ở khắp đại lục đều không biết, đội quân hùng mạnh nhất, bao gồm loài người và Zombie, đã ra đời. Về sau đội quân này đã thể hiện sự dũng mãnh của mình trong nhiều trận chiến, không ai có thể địch nổi. Hơn nữa trong trận quyết chiến giữa loài người và người máy, sức chống cự lại càng mãnh liệt, giành được chiến thắng máu chó thay đổi toàn bộ cục diện. Vô số Zombie đã bỏ mạng trong trận chiến, những cái tên đã từng mất đi của họ có thể ghi lên bia tưởng niệm liệt sĩ của loài người một lần nữa.

Lịch sử tràn đầy những điều tình cờ bất ngờ. Trong đêm đó, thành quả Cố Đồng đã dốc lòng nghiên cứu mấy năm, thuốc cải tạo dùng DNA của anh để truyền bá mật mã và tần số khổng chế, vô cùng xui xẻo đã bị người anh song sinh có cùng DNA với anh trở lại vùng đất chết sớm hơn anh nửa bước cướp mất.

Nhưng bây giờ, Diệp Diễm và Trình Thanh Lam vẫn sống những ngày lo sợ. Họ cũng đoán được đại khái nguyên nhân biến đổi của quân đội Zombie và loài người, nhưng không thể khẳng định hoàn toàn. Diệp Diễm chỉ có thể gia tăng phòng ngự của khu vực, tăng cường huấn luyện bộ đội, đề phòng mối nguy hiểm ập tới, đề phòng sự phản kích của hoàng tộc Hackley đã đoạt được vật chất tinh nguyên không biết ẩn nấp ở nơi nào.

Đêm đó, bộ đội sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức bắt đầu tập luyện; nông trường và mỏ quặng cũng bắt đầu khôi phục sản xuất. Trận chiến dai dẳng mấy tháng giữa vùng đất chết và vùng đất Zombie cuối cùng cũng bình lặng tiêu tan.

Sau mấy ngày sóng gió, cuối cùng Trình Thanh Lam và Diệp Diễm có thể yên bình ôm nhau.

“Mấy ngày nay cứ như nằm mơ vậy.” Trình Thanh Lam nói. Mà cô còn muốn nói với anh rằng, nếu không có anh, bây giờ cô biết phải làm sao?

Không, cô sẽ không tự sát. Mạng sống đáng giá hơn hết thảy. đành phải sống những ngày hoang mang, làm một người máy chiến đấu không rõ lai lịch, cứ sống trong hoang mang như vậy.

“Là lỗi của anh.” Diệp Diễm vươn bàn tay thon dài của anh ra vuốt ve mặt cô.

Lần nào anh cũng tự trách. Nhưng sao có thể trách anh đây?

Trình Thanh Lam lắc đầu: “Có một số việc không thể tránh khỏi.” Như việc cô đột nhiên đi tới niên đại xa lạ này, cũng như Đinh Nhất là người đầu tiên cứu cô, nhưng cũng gần như phá hủy cô.

“Ngày mai sẽ gọi quân y tới đây.” Diệp Diễm bình tĩnh nói.

Trình Thanh Lam không trả lời ngay, cô nhìn đội quân đông nghịt không thấy điểm tận cùng được ánh mặt trời óng ánh bao phủ. Đúng là đội quân hùng hậu, cô nghĩ. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua dáng vẻ của những Zombie nhỏ tuổi.

Nhỏ có bảy tám tuổi, lớn có mười ba mười bốn tuổi. Mái đầu rối bù cẩu bần, vô cùng hôi thối; quần áo trên người cũng không thể gọi là quần áo nữa, thậm chí chỉ còn lại một miếng vải rách, những chỗ xấu hổ cũng không thể che kín.

Gương mặt của chúng cũng bần thỉu, chi chít vết máu đen đã khô lại. Đôi môi tái nhợt, hai chiếc răng nanh vươn ra. Đôi mắt không còn vẻ khát máu cuồng bạo của Zombie trước kia nữa, mà chỉ còn vẻ mơ hồ trong suốt.

Những người bất hạnh nhất có lẽ là những đứa bé này? Dù không chết nhưng lại trầm luân thành Zombie. Cuộc sống trong quân đội của Diệp Diễm có lẽ là những ngày tươi đẹp nhất của chúng. Mặc dù không được cung ứng lương thực đầy đủ đúng hạn, nhưng đêm nay binh lính sẽ cho chúng tắm, mấy ngày nữa sẽ gấp rút may quần áo ưu tiên những đứa trẻ này.....

Tay Trình Thanh Lam chậm rãi xoa bụng, khẽ khàng nói: “Vâng, em nghe lời anh.”

52. Chương 52: Lời Kêu Gọi Của Hoàng Tử

Ánh nắng sớm ở vùng đất chết thanh lạnh mà huy hoàng. Rõ ràng có thêm bảy vạn Zombie, nhưng lại yên tĩnh hơn vùng đất chỉ có hai nghìn người trước kia rất nhiều.

Dù không có cảm xúc hay buồn vui, nhưng vẫn có trí lực và sức chiến đấu, hơn bảy vạn người này tựa như vũ khí giết chóc lạnh băng.

Diệp Diễm và Trình Thanh Lam lái xe chạy dọc theo phòng tuyến của quân đội cách Nam Bộ năm cây số, dò xét một vòng. Sự phản bội của đại úy Hà Khâm Du của Nam Thành, đối với Trình Thanh Lam là mối hận khắc cốt, đối với Diệp Diễm là nỗi thất vọng trầm lắng. Cho nên dù không thể đoán được Nam Thành sẽ hành động gì, họ vẫn phải gia tăng phòng thủ.

Cuối cùng dừng lại ở bờ biển phía Tây.

Diệp Diễm kéo Trình Thanh Lam, xuyên qua từng bụi cỏ dại, phía trước đã không còn đường đi. Hai người vượt qua mấy kênh rạch khắp khênh, cuối cùng cũng tới vịnh bí mật đằng sau ngọn đồi.

“Ở ngay đây.” Diệp Diễm nói, “Anh gặp đại nạn mà không chết.”

“Em chỉ có thể nói trời cao bảo vệ!” Trình Thanh Lam nói.

“Anh không nở chết.” Diệp Diễm khẽ nói rồi không lên tiếng nữa, nhưng trái tim Trình Thanh Lam lại loạn nhịp. Nhìn khuôn mặt vẫn hơi tái nhợt của anh bỗng rạng rỡ sáng chói trong ánh mặt trời.

“Tôi qua em đã gặp Tần Tuyết Thần.” Trình Thanh Lam khẽ nói. Ân nhân cứu mạng của anh, hai người phải biết ơn cả đời. Nhưng cũng trở thành tượng gỗ không có sức sống, đôi mắt đờ đẫn, trầm lắng không nói gì. Khi Thanh Lam tới tìm cô ấy, vẫn có binh lính tới cửa, cô coi Trình Thanh Lam như không khí, nhào vào vòng ôm của binh lính kia.

Cảm xúc chết đi, chỉ còn lại bản năng.

Diệp Diễm hơi sững lại: “Hôm qua anh đã ra lệnh, cô ấy không cần phục vụ binh lính nữa.” Nhưng cô ấy vẫn chấp nhận binh lính, có lẽ đó là việc duy nhất mà cô ấy có thể làm.

“Chỉ còn lại hai người chúng ta thôi.” Trình Thanh Lam hít sâu một hơi, “Một bán thú, một người máy.”

Mặt trời lên cao hơn, bờ biển cuối thu bỗng khiến con người cảm thấy ảm áp kỳ lạ. Sóng biển cố chấp vượt ve bờ biển. Hai người lặng lẽ đứng trên vịnh bí mật cách xa thế giới.

“Thanh Lam.” Diệp Diễm nhìn mặt biển, “Anh đã từng rất đau khổ vì bị cha mình rấp tâm mưu sát.” Giọng của anh rất nhẹ nhàng, “Khi đó anh cảm thấy sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng mẹ không nỡ để cho anh chết. Vì mẹ mà anh còn sống. Trải qua nhiều chiến dịch như vậy nhưng anh vẫn không chết. Thực ra anh cảm thấy được chết ở chiến dịch không có tiếng tăm đó cũng không tồi.

Về sau anh lại cảm thấy vô cùng may mắn. May là anh mạng lớn còn sống, mới có cơ hội được gặp em.”

Trình Thanh Lam nhìn gò má lạnh lùng của anh, ánh mắt vốn luôn sắc bén giờ lại dịu dàng, trái tim cô thắt chặt lại.

“Có được hạnh phúc khi yêu em thì có cực khổ hơn nữa cũng không hề gì.” Ánh mắt ảm áp của Diệp Diễm cuối cùng cũng liếc nhìn cô, “Nhưng anh hi vọng sau này em không còn đau khổ và thù hận nữa. Anh sẵn lòng dùng tính mạng của anh, dùng nỗi khổ của anh để đổi lấy cho em sự bình an cả đời.”

Trình Thanh Lam kinh ngạc nhìn anh.

Diệp Diễm hiếm khi nói những lời dịu dàng thâm tình như vậy. Nhưng hôm nay lại dẫn cô tới nơi anh gặp nạn mà không chết để nói những lời này, tấm lòng của anh sao cô còn không hiểu chứ?

“Có được hạnh phúc khi yêu anh thì có cực khổ hơn nữa cũng không hề gì.” Trình Thanh Lam chậm rãi nhắc lại lời anh, lòng dạ ngổn ngang trăm bề.

Trình Thanh Lam không thể nào trở lại như trước kia. Hơn mười ngày đó như thể đã khắc sâu, có lẽ sẽ đeo đẳng cô cả đời. Nhưng Diệp Diễm tựa như ánh mặt trời, ánh mặt trời kiên cường mà ảm áp, không hề chùn bước mà sưởi ấm cho cô.

Cô cũng hiểu đại khái. Có lẽ đây là một trạng thái khác. Không phải quên lãng, bởi vì không thể nào quên được; cũng không phải chết lặng, mặc dù đã tê dại từ lâu. Mà hãy coi đây là những trải nghiệm gian khổ mà con người phải trải qua, nhưng sau bóng đen đó, điều quan trọng hơn cả là anh vẫn đứng dưới ánh mặt trời, dang hai tay chờ đợi cô, dắt tay nhau bước đi trong cuộc đời loạn lạc này.

“Em yêu anh, Diệp Diễm.” Trình Thanh Lam nói tha thiết.

Diệp Diễm nhìn sâu vào mắt cô: “Anh yêu em, Trình Thanh Lam.”

Trình Thanh Lam cười yếu ớt: “Nhưng anh nói sai rồi.” Thấy Diệp Diễm nhướn mày, cô dịu dàng nói, “Không phải anh dùng tính mạng để đổi lấy sự bình an cho em, mà chúng ta cùng sống vai, sống vai suốt đời, đối mặt với tất cả đau khổ, chia sẻ hạnh phúc mà chúng ta có.”

Diệp Diễm lặng lẽ gật đầu, dang tay ôm chặt cô vào lòng.

Khi trở lại doanh trại đã là giữa trưa, cảnh vệ như tượng gỗ đưa bữa trưa tới, hai người cùng ăn. Sau đó cảnh vệ báo cáo quân y đã chờ ngoài cửa.

Trình Thanh Lam cúi đầu, cắn thìa sắt: “Có đau không?”

Diệp Diễm trầm lặng một lúc mới nói: “Anh không biết.”

Quân y đi tới, vẻ mặt lạnh tanh hành lễ với Diệp Diễm, sau đó đi tới trước mặt Trình Thanh, mở dụng cụ tùy thân, lấy ra một ống tiêm thô to.

“Cái gì thế?” Trình Thanh Lam hỏi.

“Kim sinh sản.” Quân y nói bằng giọng cứng ngắt.

Nếu phụ nữ trong quân đội vô tình mang thai, đều tiêm một mũi như vậy.

“Có đau không?” Lần này đến lượt Diệp Diễm hỏi.

Quân y gật đầu: “Phá thai có xác suất gây hại cho cơ thể phụ nữ tương đối cao, về sau tỷ lệ vô sinh rất cao. Người bệnh phải nằm trên giường một tuần.”

“Có cách nào an toàn hơn không?” Diệp Diễm cau mày.

Quân y lắc đầu.

Mắt Diệp Diễm trầm xuống: “Quân y, ra ngoài trước đi.”

Trình Thanh Lam bình tĩnh nói: “Chỉ có điều kiện như vậy thôi, cứ làm đi. Thể chất của em cũng tốt, không có chuyện gì đâu.”

Diệp Diễm nhìn cô, trong đầu lại hiện lên lời nói của người máy y tế ở dinh thự họ Cổ hôm đó. Nó nhìn anh, lạnh lùng nói: “Đứa bé này mang gien biến dị của hoàng tộc Hackley, sao cơ, anh muốn giữ lại hoàng tộc cuối cùng này sao?”

Không có gì bí ai và bất hạnh hơn chuyện thấy một chủng tộc diệt vong mà vẫn có thể nói những lời trực quan để giải thích cho nền văn minh như vậy!

“Lam... Anh không để ý đến chuyện tiêu diệt chủng tộc gì đó.” Diệp Diễm nói, “Nhưng phải dùng sức khỏe của em đổi lấy thù hận là chuyện ngu xuẩn nhất.” Thời đại hòa bình người Hackley sống chung với người Trái Đất, đã từng lai giữa hai chủng tộc, sau năm tháng mang thai vẫn bình an vô sự.

Giọng nói của anh như thể bay tới từ nơi xăm, Trình Thanh Lam bỗng ngẩng đầu nhìn anh, nhưng trái tim lại đau âm ỉ.

Trình Thanh Lam nói bằng giọng run run: “Cho dù có sinh ra thì em cũng giết chết đứa bé này trước mặt Gebhuza. Cho nên Diệp Diễm, để cho quân y vào đi.”

Đúng vậy, nếu đứa bé còn sống, không gì có thể hả giận hơn việc đích thân giết đứa bé này trước mặt anh ta. Trình Thanh Lam tự nói với mình.

Diệp Diễm nhìn cô, im lặng một lúc lâu rồi nói: “Đừng hành xử hấp tấp. Anh sẽ nghĩ cách. Sẽ có cách mà.”

Trình Thanh Lam nhìn đôi mắt đen thẫm của anh. Trong đó chỉ có vẻ dịu dàng vô cùng vô tận.

Hai tay ôm lấy cổ anh, anh cúi đầu hôn cô nồng nhiệt.

Chỉ chốc lát sau, hơi thở của Diệp Diễm đã trở nên gấp gáp. Đôi mắt đen thẫm của anh bỗng sáng quắc. Trình Thanh Lam cũng có phần không thể tự chủ.

“A!” Khẽ kêu lên một tiếng, Trình Thanh Lam bị Diệp Diễm ôm ngang lấy, giật mình nhìn gò má trầm lặng của anh. Mắt anh tràn ngập gợn sóng màu đen, đó là dự cảm sâu thẳm bị đè nén lâu ngày.

“Nghe nói mấy tháng mang thai đầu không thể...” Giọng cô yếu ớt.

Nhưng vẫn bị hai cánh tay vững chắc của anh ôm đặt lên giường, nhìn khuôn mặt tuần tú của anh từ từ cúi xuống, nhìn thân thể cao lớn của anh dần dần tiến tới.

“Anh chỉ ôm em một lúc thôi...” Giọng anh rất khàn, che môi cô lại.

Khi vùng đất chết và vùng đất Zombie đều yên tĩnh, thời gian trở nên dài hơn. Diệp Diễm và Trình Thanh Lam cố thủ ở vùng đất chết bỗng có cảm giác tương tư.

Chờ đợi họ có lẽ là sự hủy diệt, có lẽ là chiến tranh. Nhưng ngay cả Diệp Diễm cũng không đề cập tới, hằng ngày chỉ phối hợp và huấn luyện quân đội, tuần tra bảo đảm phòng tuyến bốn phía không có sơ hở.

Hôm đó Diệp Diễm trở lại doanh trại dùng bữa trưa, nhưng không thấy bóng dáng Trình Thanh Lam. Hỏi cảnh vệ thì anh ta đáp: “Phu nhân và Hồng Huân đến mỏ quặng rồi.”

Diệp Diễm bỗng nghĩ tới tối hôm qua, cô đỏ mặt nhào vào lòng anh, ngẩng mặt lên hỏi: “Haizz... Làm sao mà tất cả mọi người đều gọi gọi em là phu nhân, không gọi em là sếp Trình nữa?”

Khi đó, anh vuốt tóc cô: “Mệnh lệnh của anh.” Thấy nét ngượng ngùng dịu dàng trong mắt cô.

Như vậy rất tốt. Trình Thanh Lam tràn đầy sức sống, không biết lùi bước đường như đã trở lại từng chút một. Mặc dù vàng trán vẫn mang chút lo lắng, mặc dù càng thêm lệ thuộc vào anh. Nhưng, anh chỉ muốn vậy mà thôi.

Cho cảnh vệ lui xuống, một mình Diệp Diễm lái xe tới mỏ quặng. Được thủ vệ chỉ dẫn, anh thấy trên đỉnh khoáng thạch cao chót vót, có bóng người một lớn một nhỏ

Bước lên khoáng thạch màu đen tiến tới, Trình Thanh Lam và Hồng Huân lập tức nhận ra, quay đầu lại nhìn. Hồng Huân lập tức nhảy dựng lên hành lễ theo phản xạ, cô vẫn ngồi trên đồng quặng bắn thủ đó, ngược mắt nhìn anh.

Anh đi tới, ôm cô vào trong lòng, ra hiệu cho Hồng Huân cùng ngồi xuống.

“Đang làm gì thế?” Anh ngắm nhìn đôi mắt long lanh của cô, trong đó có ngọn lửa nho nhỏ.

Cô uể oải: “Em đang cố gắng tìm lại Hồng Huân trước kia.” Nhưng không có hiệu quả.

“A Đồng cũng nên hành động bước tiếp theo rồi chứ.” Diệp Diễm nói, “Không biết cậu ấy có thừa nhận ông anh này không, hay cũng giống như cha.”

“Vậy thì đừng gặp!” Trình Thanh Lam nói luôn.

Diệp Diễm nhìn cô cười: “Nếu không gặp cậu ấy thì phải cởi nút thắt này thế nào đây? Làm sao tìm được phương pháp để hội Hồng Huân trở lại như cũ?”

“Người Cổ gia đúng là cố chấp!” Trình Thanh Lam nói, “Dù sao hôm hai người gặp nhau, em sẽ mai phục, nếu anh ta gây bất lợi cho anh, em sẽ giết chết anh ta ngay lập tức.”

Ở đại lục mà họ sống, đối lập với Tây Đại Lục bị người máy chiếm cứ là nơi gọi là Đông Đại Lục.

Khác với sự chờ đợi thâm lặng và bình tĩnh giữa Nam Bắc Thành ở Đông Đại Lục; ba ngày trước, mấy chục, mấy trăm, mấy ngàn nô lệ, người dân Hackley ôn hòa rải rác khắp sáu đại lục không hẹn mà cùng bắt đầu điên cuồng chạy trốn với quy mô vĩ đại nhất trong lịch sử.

Ở các đại lục, những chiến hạm hành tinh mẹ ngủ say dưới lòng đất hoặc dưới đáy biển như thể đã là đồ bỏ đi lại lặng yên nổi lên mặt biển. Mà tất cả những người bỏ trốn mang trong mình dòng máu Hackley đều liều mạng tập kích chiến hạm.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, vô số người Hackley bị kẻ thống trị các chủng tộc giết chết trên đường chạy trốn – Đó là những kẻ thống trị chưa từng được coi trọng. Nhưng có càng nhiều người chạy trốn tới chiếm hạm ngủ say, vượt ve chiến hạm khổng lồ đầy rỉ sắt nhưng vẫn sáng lóa mà khóc than.

Việc này đại biểu cho Tinh Nguyên hàng tỉ năm đang phát ra năng lượng không thể tái sinh; đại biểu cho hoàng tộc vĩ đại may mắn còn sống sót đang mạo hiểm tính mạng tiến vào trạng thái hôn mê, khởi động năng lượng của Tinh Nguyên; để tất cả chiến hạm đồng thời khởi động bay lên bầu trời, hoàng tộc sẽ thức tỉnh một lần nữa. Nhưng Tinh Nguyên sẽ không còn tồn tại!

Sự tồn tại của Tinh Nguyên là hy vọng cuối cùng của họ. Vì vậy, họ cảm thấy sợ hãi, nhưng phần nhiều là dũng khí và ý chí sục sôi sau khi rơi vào chỗ chết.

Mà tín hiệu hoàng tộc mượn vật chất Tinh Nguyên để phát ra vang dội trong đầu họ như thần chú:

“Dưới danh nghĩa hoàng tử thứ bảy trong hoàng tộc, ta, Gebhuza, tại Đông Đại Lục của hành tinh xanh số 17593 hệ Ngân Hà, hiệu triệu những đồng bào lưu vong khắp vũ trụ. Ta chính là Tinh Nguyên; ta chính là hi vọng của dân tộc Hackley. Phục hưng, hoặc là diệt vong.”

53. Chương 53: Chúng Ta Không Phải Là Con Người

Bầu trời trên đỉnh đầu con người u ám như thể vũng nước đục ngầu.

Hôm nay một nghìn binh lính ở biên phòng Nam Thành đều lên tinh thần, lưng eo thẳng tắp. Đại úy Hà Khâm Du đứng đầu đoàn quân canh phòng, cung kính chờ đợi.

Đại úy hai tám tuổi để râu quai nón, chiều cao trung bình nhưng vô cùng cường tráng. Giữ chức chỉ huy quân biên phòng Nam Thành được một năm, anh cũng là bạn đại học với Cố Đồng. Sự trung thành của anh với đế quốc là chuyện không thể hoài nghi.

Cho nên anh mới có thể vén lên chiến tranh giữa vùng đất chết và Nam Thành. So với bất kỳ ai khác, anh lại càng nóng lòng hi vọng có thể tiêu diệt tất cả cường thi, thu phục đại lục, gây dựng lại Đế Quốc huy hoàng xưa kia.

Nhưng Cố tướng quân vẫn dung túng không giết lũ Zombie. Xem chừng mẹ của Cố tướng quân cũng vì Zombie mà chết. Anh không thể hiểu dụng ý của Cố tướng quân! Như vậy phải làm sao đây? Để cho Zombie tấn công Nam Thành, có lẽ đây là cách tốt nhất khiến Cố tướng quân giận dữ mà kéo quân tiêu diệt toàn bộ Zombie?

Thậm chí anh còn đồng ý phối hợp với phần tử không hề có thiện chí ở vùng đất Zombie cùng tấn công Nam Thành. Chẳng qua đây cũng chỉ kế sách tạm thời, bằng thực lực quân sự ở Nam Thành, đám Zombie kia xông vào con nào sẽ bị tiêu diệt con đấy. Anh tin tưởng hơn nữa còn mong đợi cảnh tượng đó diễn ra.

Song thủ lĩnh của đội quân lưu vong Diệp Diễm lại quay về, vùng đất chết bình yên trở lại. Anh không biết rốt cuộc Diệp Diễm có năng lực gì mà có thể khiến cho Đình Nhất nham hiểm sắc bén kia lặng thinh.

Sau này, tướng quân Cố Đồng cũng không trách cứ anh. Nhưng khi anh báo cáo công việc, thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của Cố tướng quân qua video call, anh bỗng cảm thấy Cố tướng quân đã biết hết những điều mình làm. Anh xong đời rồi.

Nhưng anh không hề hối hận.

Hà Khâm Du hít sâu một hơi, hốc mắt quân nhân hơi ướm. Ba ngày trước, anh nhận được lệnh của Cố tướng quân, Cố tướng quân sắp dẫn đội quân hộ vệ tiến vào vùng đất chết.

Nhưng lúc này, khi anh thấy đội quân hộ vệ phía sau Cố tướng quân chưa tới một trăm người, còn có hơn mười người là thành phần trí thức ăn vận chỉnh tề, tìm anh bỗng chùng xuống.

“Khâm Du...” Bóng dáng cao lớn đứng lại trước mặt anh, khuôn mặt khác thường ấy lại làm cho anh cảm thấy thân thiết, “Cậu vất vả rồi.”

Hốc mắt người đàn ông ý chí kiên định bỗng nóng lên: “Tướng quân...”

Khác với bộ đồ phòng hộ dày cộm màu xám hoặc đen của những người phía sau, trong lớp áo phòng hộ màu trắng mỏng tang, Cố Đồng mặc bộ đồ bó sát, tôn lên vẻ oai hùng của thân thể cao lớn hoàn mỹ.

“Khâm Du. . . Không ai có thể nghi ngờ lòng trung thành của cậu.” Cố tướng quân cúi đầu nhìn Hà Khâm Du, “Cậu trung thành với Đế Quốc.” Hà Khâm Du nghe vậy bỗng run lên, nỗi tuyệt vọng xông lên đầu.

“Tướng quân. . . Tôi. . .”

“Bắt đầu từ ngày mai, Thượng úy Liên Kỳ Tương sẽ tiếp nhận cậu. Hi vọng tương lai cậu ở ven biển miền Tây vẫn xuất sắc như trước.” Cố tướng quân bình tĩnh nói, “Mở cánh cổng vùng đất chết.”

Hà Khâm Du nghi ngờ nói: “Tướng quân, ít người tiến vào vùng đất chết như vậy. . . Nơi đó toàn những kẻ vô cùng hung ác. . .”

Cố tướng quân nhìn chằm chằm vào Hà Khâm Du, mặt nạ phòng hộ màu trắng bao quanh gương mặt góc cạnh của anh. Cho dù không nhìn thấy hai mắt của anh, Hà Khâm Du bỗng thấy người mình rét run.

Giọng nói của Cố tướng quân vừa chậm vừa trầm: “Mở cửa!”

Khi Diệp Diễm nhận được báo cáo Nam Thành xâm nhập tiền tuyến gửi về đã là mười phút sau.

Dự cảm sẽ gặp mặt Cố Đồng, hai ngày nay anh đã chuyển bộ chỉ huy phía Nam tới vùng lân cận biên giới. Hôm nay nhận được báo cáo, anh lập tức tập hợp năm trăm binh sĩ tinh nhuệ nhất.

“Cái gì? Nam Thành chỉ tới có một trăm người thôi sao?” Trình Thanh Lam nói thất thanh. Bấy vạn hai đầu với một trăm người? Trình Thanh Lam chắc thắng trong lòng.

Diệp Diễm nhìn ánh mắt cũng biết cô đang nghĩ gì, khẽ bật cười.

Trình Thanh Lam gật đầu: “Anh đi trước đi, em nói rồi, em sẽ mai phục sau lưng anh. Chẳng may anh ta có mưu đồ bất chính, em sẽ tập kích anh ta.”

Diệp Diễm nhìn về mặt chân thành của cô, đành phải gật đầu. Thật ra như vậy cũng tốt, nếu cô đi theo anh, anh lại thấy không yên lòng. Bảy vạn quân ở đây có thể bảo vệ cô chu toàn.

Diệp Diễm rời đi bước trước, bước sau Trình Thanh Lam đã điều động năm nghìn quân đội vũ trang đầy đủ, trang bị vũ khí hạng nặng. Cô theo sát Diệp Diễm, để Hồng Huân dẫn bộ đội chờ cách đó năm cây số.

Đùa hả? Tin tưởng Nam Thành, thà rằng đi tìm chết luôn cho xong!

Diệp Diễm dẫn người khẩn cấp chạy tới phía Nam. Năm ngàn Zombie ở phòng tuyến phía Nam đứng chỉ chít giữa những tòa nhà cao tầng đổ nát, vác súng trên vai chĩa về phía đoàn người chưa tới một trăm ở vùng đất trống trải đằng xa.

Diệp Diễm nheo lại mắt.

Bảy tám chục binh lính mặc bộ đồ phòng hộ màu đen giống những kẻ đánh lên Diệp Diễm lần trước; còn có mười mấy người rõ ràng không phải quân nhân, đứng rời rạc, nhìn thân hình còn có phụ nữ.

Song bắt mắt nhất là mười mấy kẻ dẫn đầu.

Họ không phải là người mà là người máy hình người được làm bằng kim loại đen. Bên đầu gối, hông và bờ vai mô phỏng theo con người được trang bị vũ khí hạng nặng. Con người kim loại trong suốt thuần sắc đỏ, đại biểu đó là người máy chiến đấu cấp bậc cao nhất.

Mà giữa mười mấy người máy đó là một bóng dáng màu trắng lạng lẽ đứng sừng sững. Vóc người cao gầy, che kín mặt.

Người đó nhất định là Cố Đồng. Không hiểu sau Diệp Diễm lại chắc chắn như vậy. Bỗng nhiên rất muốn vén mặt nạ của cậu ta lên xem xem cậu ta có dáng vẻ thế nào. Em trai trầm lặng xưa kia đã trở thành người thống trị đại lục được người đời ca ngợi. Hôm nay cậu ta định làm gì đây? Có giết ông anh vốn đã chết này không?

“Gọi thủ lĩnh của các người ra đây nói chuyện!” Ở phe đối phương, một người máy cất giọng không mang chút tình cảm. Năm nghìn Zombie vẫn không nhúc nhích.

Cố Đồng yên lặng đứng nguyên tại chỗ, nhưng trong lòng trào dâng nỗi căm phẫn vô tận.

Khi anh tràn đầy tự tin bước vào vùng đất chết, lại phát hiện không hề xuất hiện cảnh tượng tất cả Zombie cúi đầu phục tùng theo kế hoạch.

Vô số Zombie, có lẽ bao gồm loài người như thể đã bị kẻ nào thuần phục, huấn luyện nghiêm chỉnh, bố trí phòng tuyến. Khi anh ra lệnh buông súng, vậy mà không có Zombie nào đáp lại.

Chết tiệt! Rõ ràng thuốc đã thêm vào thành phần DNA của anh. Bột thuốc chứa cảm biến nano sẽ theo không khí xâm nhập đại não của con người và Zombie. Nhưng phải có người mang DNA giống anh mới có thể ra lệnh điều khiển.

Rốt cuộc nhằm lẫn ở đâu? Rõ ràng những con Zombie tản ra mùi hôi ở trước mắt này đã trở thành binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh!

Tướng quân trẻ tuổi đứng trước mọi người, các nhà khoa học phía sau đã bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, bí quan mà rầu rĩ. Cơ giận của tướng quân bùng nổ. Anh ra sức phản bác số đông mà bảo toàn vùng đất Zombie, hao tổn bao tiền của sức lực để nghiên cứu thuốc, rõ ràng tỷ lệ thành công của thí nghiệm lâm sàng đã vượt quá 95%!

Là ai? Kẻ nào đã mưu chiếm thành quả của anh, giành lấy quyền thống trị Zombie?

“Lão đại của chúng tôi muốn nói chuyện riêng với Cố tướng quân!” Một Zombie chạy lên trước, nói bằng giọng khô khốc.

“Không được!” Thư Bình Nam đứng sau Cố Đồng lập tức phản đối.

Cố Đồng lại không từ chối, tiến lên một bước: “Tôi đồng ý.”

Zombie chỉ ngón đôi cách mọi người năm trăm mét ở phía bên trái: “Lão đại ở đó, một mình.”

Thư Bình Nam tóm lấy cánh tay Cố Đồng, Cố Đồng lạnh lùng nói: “Buông tay!”

“Nhỡ có mai phục!” Thư Bình Nam không thể để anh mạo hiểm!

Cố Đồng lạnh lùng nói: “Cậu đang nghi ngờ sức chiến đấu của tôi ư?” Anh không nói ra miệng, nhưng anh cảm thấy người kia đứng một mình ở đó. Không biết tại sao anh lại cảm thấy như vậy.

Thư Bình Nam cứng họng. Sức chiến đấu của Cố Đồng đứng thứ nhất thứ hai trên Đế Quốc, dù có mười người trốn sau đồi cũng không phải đối thủ của anh. Vì vậy tất cả thuộc hạ trở mắt nhìn Cố Đồng đi về phía sau ngọn đồi.

Trình Thanh Lam theo hướng chỉ của binh lính Zombie, đi tới ngọn đồi đằng xa, vừa hay trông thấy hai người đàn ông đang đứng sừng sững nhìn nhau.

Diệp Diễm mặc quân trang rằn ri, dáng người thẳng tắp cao ngất tựa như thân cây màu đen; người kia mặc bộ đồ trắng bó sát, thân hình gầy như giống hệt Diệp Diễm.

Trình Thanh Lam mở trang bị, khẩu súng trên tay trái xác định mục tiêu, thầm kêu một tiếng trong lòng: Quả nhiên là anh em!

Vừa nghĩ tới đây, Trình Thanh Lam trợn mắt há mồm!

Ôm, ôm, ôm nhau!

Dưới bầu trời u ám, người mặc đồ trắng bỗng vươn hai cánh tay ra, ôm lấy Diệp Diễm! Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, nhưng thấy vòng ôm siết chặt đó cũng có thể đoán được chắc hẳn anh ta vô cùng kích động.

Như vậy xem ra, cuộc gặp mặt của hai người có kết quả tốt đẹp?

“Thanh Lam, lại đây!” Giọng nói của Diệp Diễm theo gió bay tới, mang vẻ không bình tĩnh.

Trình Thanh Lam không thu hồi lại trang bị, bước nhanh tới.

Khi tới bên cạnh Diệp Diễm, hai anh em ôm chặt nhau đã buông ra. Diệp Diễm kéo Trình Thanh Lam tới: “A Đồng, cô ấy là vợ anh!”

Người đàn ông mặc bộ đồ màu trắng bạc yên lặng một lát, bỗng nhiên giơ cánh tay thon dài lên, lướt qua tai phải của mình. Hai tay của anh tựa như có ma lực, mặt nạ màu trắng trước mặt bỗng tiêu tan, dần dần trở nên trong suốt. Nên Diệp Diễm và Trình Thanh Lam có thể thấy được mặt anh.

“Chị dâu!” Cố Đồng trầm giọng gọi, đôi mắt màu xanh bình tĩnh nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam khẽ hít sâu một hơi.

Tin tức anh trai của Cố tướng quân lưu lạc ở vùng đất chết như được lấp thêm cánh mà truyền khắp Nam Thành.

Điều bí mật của gia đình thống trị không thể để dân thường biết được. Song Cố Đồng vẫn luôn khắc chế bình tĩnh lại truyền tin tức đó ra ngoài, cùng với đó còn có chiến công bảo vệ vùng đất chết của Diệp Diễm suốt mấy năm. Vì vậy những quý tộc chính thống đều bị sốc vì tin tức kia. Cố Thành, cái tên xa lạ này lại thuộc về người con cả của Cố gia. Những năm nay anh ở nơi nguy hiểm nhất, thầm lặng canh giữ phòng tuyến Bắc Bộ vì loài người. Anh cũng điển trai trẻ trung như Cố Đồng. . .

Nhưng anh lại chôn mình ở vùng đất chết, cái nơi bị ô nhiễm đó. Hai năm liên tục gia tuyên bố những thứ sót lại từ thời kỳ chiến tranh khiến vùng đất chết tới Bắc Bộ bị nhiễm phóng xạ, không thể biết được ảnh hưởng trong tương lai.

Cho nên con cả Cố gia cho dù có ưu tú vẫn không thể trở về xã hội loài người chính thống.

Cho nên Nam Thành nảy sinh cuộc thảo luận oanh liệt về chuyện có bài xích người lưu vong ở vùng đất chết không. Một phe cho rằng, phải bài xích, cho dù là người của Cố gia cũng không được, vì lợi ích của toàn thể loài người mà không được bước một bước vào Nam Thành. Một phe khác lại cho rằng họ trở nên như vậy là trách nhiệm của chính phủ, chính phủ có nghĩa vụ nghiên cứu chế tạo thuốc để “chữa bệnh” cho họ.

Dinh thự Cố tướng quân không có ý kiến với những thảo luận suy đoán đó. Quân đội vùng đất chết cũng không hề thanh minh. Đúng vậy, ngày thứ hai sau khi Cố tướng quân gặp anh trai, phương tiện truyền thông giữa Bắc Nam Thành đã được nối liền. Mặc dù vẫn không cho phép dân thường vượt phòng tuyến.

Người máy chiến đấu cấp cao nhất trở thành công nhân bốc vác, món ăn ngon quý hiếm và trang phục lộng lẫy được đưa tới như nước chảy. Diệp Diễm, mà bây giờ nên gọi là Cố Thành, từng nói sẽ trả lại bảy vạn quân Zombie này cho Cố Đồng, nhưng Cố Đồng lắc đầu, nói rằng một khi khởi động chương trình không chế DNA thì không thể đảo ngược, cũng không có thuốc giải.

Giờ phút này, khi Trình Thanh Lam nhìn hai anh em đang uống rượu ở bộ chỉ huy vùng đất chết, vẫn cảm thấy bao phủ bởi tình cảm anh em vô cùng không chân thật.

Người của Cố gia rất hùng mạnh, cũng rất điên cuồng, biến thái.

Diệp Diễm có vẻ ngoài xuất chúng, ngón tay dài nắm lấy chén rượu, đôi mắt càng uống càng sáng, cử chỉ mang đậm phong thái sĩ quan.

Nhưng anh ấy là bán thú, không phải là người.

Cố Đồng ngồi đối diện anh có gương mặt giống hệt Diệp Diễm. Đôi mắt sâu thẳm, lông mày đẹp như núi. Nhưng anh ta lại khác hẳn Diệp Diễm.

Da của anh ta có màu xanh. Từ vầng trán cho đến cằm cổ bị áo che khuất, từ con ngươi đến đôi môi, toàn bộ đều mang màu xanh. Dưới ánh hoàng hôn, thanh lạnh tĩnh mịch như dòng sông băng.

Anh ta giống như người bị trúng độc trong tiểu thuyết võ hiệp. Nhưng anh ta không trúng độc.

Da anh ta có màu xanh bởi vì anh là người nhân bản, không phải người bình thường. Từng tế bào trong người đều được cải tạo mà thành. Đây chính là Cố tướng quân trong truyền thuyết.

Mà người thứ ba ngồi trong phòng, là một phụ nữ có thai đang bồi rượu. Cô cũng không phải con người, là người máy. Mà trong bụng cô. . . là thứ gì?

Trình Thanh Lam nghĩ tới đây bỗng cảm thấy đầu mình toát mồ hôi lạnh.

Hai người đàn ông vẫn trầm lặng ít nói như trước, nhưng uống rượu vô cùng hăng say. Diệp Diễm thỉnh thoảng nhìn Trình Thanh Lam ngồi bên, ánh mắt dịu dàng thâm trầm. Thật ra cũng không cần nhiều lời, kẻ ngu cũng thấy được trong ánh mắt của hai người có bí mật không thể tiết lộ.

“Nếu được kiểm soát bởi DNA của cậu, sao anh có thể không chế chúng được?” Diệp Diễm nói.

Cố Đồng nhìn Diệp Diễm: “Anh trai, DNA của chúng ta có độ tương thích 99. 9%.” Nhưng cũng không đi sâu đã chuyển đề tài: “Vẫn chưa tìm được người Hackley kia sao?”

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ. Cố Đồng bình tĩnh nhìn Diệp Diễm.

Diệp Diễm lắc đầu: “Nếu thuốc của cậu không có tác dụng với anh ta, anh nghĩ anh ta vẫn còn ở nơi nào đó trong đại lục.”

Cố Đồng: “Nhưng bọn em không theo dõi được tín hiệu của vật chất Tinh Nguyên. . . Ngày mai em muốn tới Tây Đại Lục xem thử. Hai người có đi cùng không?”

Trình Thanh Lam bỗng thấy buồn nôn, nôn khan một trận rồi ho sặc sụa. Diệp Diễm vươn tay vỗ nhẹ lưng cô, đưa chén nước tới. Trình Thanh Lam khẽ mím môi nhấp một ngụm, sắc mặt trắng bệch.

Cố Đồng là người nhạy cảm cỡ nào! Đôi mắt màu xanh bỗng lóe lên, chậm rãi nói: “Anh trai. . .”

Diệp Diễm cup mắt: “Bọn anh không định giữ đứa bé trong bụng cô ấy.” Nâng chén rượu lên, Diệp Diễm không nhìn Trình Thanh Lam, uống cạn sạch, sắc mặt bình tĩnh.

Còn khó xử đến mức nào nữa đây? Diệp Diễm phải chính miệng nói với em trai mình như vậy?

Trình Thanh Lam không nhìn Cố Đồng, chỉ gật đầu theo. Nhưng cũng không thể nói thẳng đó là đứa con của người Hackley.

Cố Đồng hơi ngẩn ra, mau chóng bình tĩnh trở lại, nói: “Chiến hạm tới đây vào ngày mai sẽ có bác sĩ.”

Diệp Diễm trầm lặng, gật đầu.

“Chị dâu. . .” Cố Đồng nói với cô, “Em cần một chút máu của chị để mang về nghiên cứu.”

Trình Thanh Lam gật đầu không hề để ý, mặc cho bàn tay màu xanh của Cố Đồng cầm lấy ống tiêm nhỏ, để sát vào cánh tay trắng như tuyết của cô.

Cô nhìn chăm chăm vào quai hàm kiên cường của Diệp Diễm, nỗi lòng chua xót.

54. Chương 54: Tình Hình Thế Giới

Tháng mười một trời lộng gió, cho dù có khoác áo rằn ri vẫn cảm thấy lạnh thấu xương.

Sáng nay phản ứng nôn nghén của Trình Thanh Lam cực kỳ nghiêm trọng, tâm trạng cũng hơi bức bối. Khi cô mang khuôn mặt trắng bệch bước ra khỏi bộ chỉ huy, đúng lúc nhìn thấy hai anh em sinh đôi điển trai đứng trước chiếc máy bay màu xanh hút thuốc. Máy bay cao tầm mười lăm mét, hình tròn, đường kính hai mươi mét, vẫn còn nhỏ so với thể tích của máy bay chiến đấu tầm trung.

Từ nhỏ Cố Đồng và Diệp Diễm đã uống thuốc độc, thật ra cũng không sợ không khí ở vùng đất chết, khuôn mặt màu xanh không hề cố kỵ mà để lộ trong không khí.

Thấy Trình Thanh Lam đi tới, Diệp Diễm dập tắt thuốc, cầm lấy tay cô, không nói lời nào, chỉ nhìn cô đầy âu yếm.

Hôm nay sẽ phá thai. Cô hiểu ánh mắt của anh, mỉm cười bình thản.

Làm vậy là tốt nhất. Diệp Diễm, hãy để sinh mạng này không bao giờ xuất hiện trên Trái Đất, không phải đối mặt với thù hận và vận mệnh không thể biết trước.

Khói thuốc màu trắng quấn quanh ngón tay giữa của Cố Đồng, đôi mắt xanh thản nhiên nhìn Trình Thanh Lam, nhưng lại nói với Diệp Diễm: “Chúng ta sẽ bay tầng hình ở khu vực cách bờ biển Tây Đại Lục một nghìn hải lý trong ba ngày, quan sát tình trạng binh lực của họ.”

Một người đàn ông bước xuống khỏi cầu thang máy bay, bộ đồ phòng hộ mỏng màu đen bao quanh cơ thể, không nhìn rõ vẻ ngoài.

“Đây là phụ tá của em, Thư Bình Nam.” Cố Đồng nói, “Cũng là bác sĩ hạng nhất.”

“Ngài Diệp! Phu nhân!” Thư Bình Nam chào theo nghi thức quân đội, mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng có thể thấy rõ ngực của anh ta đang phập phồng, “Ngài Diệp, từ lâu đã được nghe danh của ngài! Hôm nay cuối cùng cũng được gặp... Tôi vô cùng vinh hạnh!”

Diệp Diễm khẽ vuốt cằm: “Cũng chỉ là kẻ lưu vong mà thôi. Thư tướng quân khách sáo quá rồi.”

Thư Bình Nam hơi nghiêng đầu, nhìn lướt qua Trình Thanh Lam. Trình Thanh Lam chỉ mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt không có chút sắc đỏ.

“Phu nhân, xin yên tâm.” Giọng của Thư Bình Nam hơi dè dặt.

Có lẽ họ cũng sẽ biết huyết thống của đứa bé, Trình Thanh Lam lấy lại bình tĩnh, gật đầu: “Thật ra đứa bé này...”

“Đứa bé này là người Hackley.” Diệp Diễm bỗng cắt đứt lời cô, vẻ mặt kiên nghị, giọng nói bình tĩnh. “Năm tháng trước, cô ấy bị hoàng tộc bỏ trốn của hành tinh Hackley bắt mất.”

Mọi người yên lặng, nhưng không ai tỏ vẻ sửng sốt.

“Phu nhân...” Thư Bình Nam ôn hòa nói. “Tôi sẽ không để đứa trẻ phải chịu chút đau đớn nào.”

Rõ ràng mong đợi có thể phá thai sớm một chút... Nhưng lồng ngực Trình Thanh Lam bỗng thắt chặt, cô đè nén hơi nước ầm ập trong hốc mắt, rũ mắt xuống, nói: “Vâng! Cảm ơn anh.”

“Em dẫn theo mười người máy...” Cố Đồng bước một bước lên cầu thang, nói với Diệp Diễm ở phía sau, “Thêm vào mười người của anh, tổng cộng là hai mươi thủ vệ...”

Ánh tím! Ánh tím chói mắt! Như thể sinh ra từ hư không, đột nhiên xé rách bầu trời. Màu tím này rất nhạt, nhạt đến mức gần như hòa vào với màu trắng nhưng lại khiến mắt của con người bông rớt!

Tia sáng này dần dần lan rộng, đầu tiên là một điểm trên cùng, sau đó bỗng nhiên lan tràn chỉ trong nháy mắt, bao phủ vài trăm mét xung quanh máy bay. Cố Đồng phản ứng rất nhanh, quát to: “Cất cánh!”

Thư Bình Nam đứng ở bậc cầu thang cuối cùng, bảo vệ Trình Thanh Lam ở phía trên. Trình Thanh Lam đã võ trang đầy đủ, mũ bảo hiểm tìm kiếm mục tiêu không tên. Song trái tim cô đập càng lúc càng kịch liệt. Ánh sáng tím, ánh sáng thi thoảng bao quanh người nọ, nhưng đó là màu tím đậm, nhưng bây giờ trong màu tím còn mang ánh trắng, có nghĩa rằng đã khác lúc xưa!

Máy bay rời khỏi mặt đất, tình thế gấp rút. Tốc độ vốn đã cực nhanh, trong nháy mắt đã bay mấy chục mét lên cao. Song mắt Trình Thanh Lam bỗng hoa lên, ánh tím trong không trung bỗng ập tới.

Một lực lượng khủng bố bỗng nảy sinh, máy bay đột nhiên dừng lại, mọi người đứng trên cầu thang đều nghiêng ngã, nắm chắc lấy tay vịn.

“Xuống đi!” Một tiếng quát chói tai, cánh máy bay bị kéo chúc xuống mấy mét, đập rầm xuống đất.

Trình Thanh Lam tựa trên cầu thang, không thể tin nhìn người Hackley đứng cách xa bảy tám mét. Anh mặc bộ đồ rằn ri màu xám trắng, toàn thân bao phủ trong ánh sáng màu tím, bộ râu màu trắng bạc hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn thấy dòng máu màu tím chậm rãi chảy bên trong.

Anh ngẩng khuôn mặt màu trắng bạc lên, đôi mắt màu tím sẫm tràn đầy sát ý như ngọn lửa, tàn nhẫn liếc nhìn mọi người.

Nhưng khi ngọn lửa kia chạm tới ánh mắt Trình Thanh Lam, tựa như bị đóng băng ngay lập tức.

Bộ râu màu trắng bạc khẽ run lên, đôi mắt tím vô cùng kì lạ nhìn cô rất lâu, bao gồm vẻ rung động và vui mừng phức tạp.

Trình Thanh Lam chợt run lên, bàn tay che bụng dưới bằng phẳng của mình theo bản năng. Không khỏi cảm thấy run sợ trong lòng, nếu anh ta biết đứa bé này, hậu quả sẽ khôn lường...

“Công chúa của tôi.” Giọng nói của Gebhuza khàn khàn mà xa xôi, anh chậm rãi giơ bàn tay tái nhợt lên. “Trở lại với tôi.”

Tình yêu của tôi, hãy trở lại bên tôi. Dù bây giờ em là người đã chết hay còn sống, hãy trở lại bên tôi.

Thân thể Trình Thanh Lam cứng đờ, thù hận trong lòng lại trào dâng, nhưng hai mắt không thể dè nèn hơi nước. Có lẽ mắt cô ướt át bởi vì cảm xúc quá kịch liệt trong lòng!

Dù tầm mắt mơ hồ nhưng không thể cản trở cô đưa tay lướt qua rưới rốn, trang bị xé rách áo khoác rằn ri thành từng mảnh nhỏ. Cô giơ ngón súng trên tay trái lên, bình tĩnh xác định thân thể bao quanh bởi ánh tím đó.

Mắt tím híp lại, nhưng hoàn toàn không hề có vẻ tức giận và sát ý, chỉ có màu tím sâu thẳm tựa như nước biển gợn sóng, bình tĩnh nhưng đủ để nuốt chửng cô.

“Hoàng tử Gebhuza...” Cố Đồng bỗng cất tiếng. “Lâu rồi không gặp.”

Gebhuza hơi ngẩng đầu, nhìn hai người đàn ông cao ngất giống nhau như đúc trên cầu thang, chỉ khác nhau mỗi màu da.

Ánh mắt Gebhuza chợt lóe lên: “Cố Đồng?”

Cố Đồng gật đầu. Trong khoảnh khắc đó, chân trời bỗng lóe lên ánh sáng trắng. Gebhuza híp mắt lại, Trình Thanh Lam quay đầu lại nhìn. Chỉ có Cố Đồng và Diệp Diễm trầm tĩnh, sáng tỏ trong lòng.

Đằng sau mọi người mấy cây số, trên bầu trời xám xịt, năm máy bay chiến đấu hình bầu dục bỗng xuất hiện như quái thú kim loại màu trắng bạc! Bằng tốc độ khó tin, trong nháy mắt đã vây quanh mọi người!

“Đã hấp thu vật chất Tinh Nguyên...” Cố Đồng khẽ cười rồi nói, “Hoàng tộc có sức chiến đấu không giới hạn... Cũng không thể ngăn cản bản thân khỏi sự hấp dẫn của máu phụ nữ mà lao vào bấy sao?”

Hơi thở của Trình Thanh Lam hơi chậm lại. Thì ra Cố Đồng lấy máu của cô để dụ Gebhuza tới!

“Không! Tôi phải cảm ơn anh!” Gebhuza dường như không nhìn thấy sáu máy bay chiến đấu vây quanh mình, “Nếu không làm sao tôi có thể đón hoàng phi của tôi về được?”

“Câm mồm!” Diệp Diễm vẫn trầm lặng bỗng sải chân dài, nhảy xuống đất. Bởi vì tức giận và nhục nhã nên bộ lông vàng óng và răng nanh bén nhọn bỗng mọc ra, tựa như thanh đao vàng chém vào ánh sáng xen lẫn màu trắng và tím.

Diệp Diễm bước từng bước tới gần, đôi mắt thú đỏ ngầu lóe lên ánh sáng sắc bén: “Anh đừng mơ đụng vào cô ấy lần nữa!”

Đôi mắt màu tím bỗng rực sáng, Gebhuza cười lạnh, nói: “Bằng anh?” Tiện đà ngẩng đầu nhìn những máy bay chiến đấu trên đỉnh đầu, “Bằng các người?”

Vừa dứt lời, Gebhuza đột nhiên giơ cánh tay phải lên, ánh sáng màu tím nhạt bỗng phóng ra từ người anh, đánh úp tới chiếc máy bay ở bên phải bằng tốc độ ánh sáng.

Không gì có thể sánh bằng năng lượng ánh sáng, nhưng máy bay chiến đấu cấp cao không hề tỏ ra yếu thế. Ánh sáng tím bị vòng bảo vệ màu đỏ của máy bay chiến đấu chặn lại, tuy vậy mặt ngoài máy bay chiến đấu vẫn bị sức lực mãnh liệt làm cho hơi lồm vào.

Nhưng điều kinh khủng không phải là sức mạnh kia, mà sau cú tấn công đó, Gebhuza bỗng nhảy lên với tốc độ khó tin, nhào tới chiếc máy bay đó, đâm một cú dữ tợn.

“Ầm!” Vòng bảo vệ màu đỏ bị phá vỡ, mặt kim loại màu trắng bạc bỗng chốc sụp xuống, còi báo động vang lên liên tiếp, quang điện hỗn loạn không thể khống chế.

Gebhuza cười khinh miệt, đá một phát vào chiếc máy bay khổng lồ, mượn lực nhảy xuống đất. Song Cố Đồng và Diệp Diễm sao có thể bỏ qua cho anh? Cố Đồng vùng mạnh tay lên, những chiếc máy phía sau bắn lửa đạn trả thù liên tiếp! Diệp Diễm nhanh chóng vác súng lên, tròng mắt đỏ ngầu trầm tĩnh như lửa. Sau vài phát đạn dù không bắn trúng Gebhuza, nhưng lại nhắm chính xác vào mấy chỗ trên bầu trời!

Thư Bình Nam “Ồ” một tiếng, Trình Thanh Lam rùng mình, Cố Đồng khẽ kêu một tiếng: “Tốt!”

Hết thấy chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi.

Gebhuza treo mình giữa không trung chỉ nghe thấy tiếng lửa đạn xé gió bên tai. Anh không hề sợ hãi, trong lúc lao mình xuống, né tránh xoay mình trên không bằng tốc độ khó tin, tránh khỏi mưa đạn bắn ra từ máy bay chiến đấu!

Bóng dáng tím nhạt như một làn khói màu trắng ánh tím, xuyên qua mưa bom bão đạn. Giữa không trung, với tốc độ cực nhanh anh vẽ nên đường cong uốn khúc, mắt thấy luồng đạn lại sắp lao tới.....

Những viên đạn vọt tới khiêm tốn mà vững vàng, như thể đã trải qua tính toán tinh vi, vừa hay cản lại con đường sống sót trong lửa đạn của Gebhuza!

Gebhuza bỗng nhường mảy, mặc dù sức mạnh và tốc độ vượt trội, nhưng anh cũng không thể đối đầu với màn tập kích dã man như vậy! Mấy loạt đạn liên tiếp đoán được điểm rơi của anh, như thể con dao nhọn không chế cổ họng!

Anh hoảng hốt, đột nhiên rít lên một tiếng, mắt tím lướt qua loạt đạn đang lao về phía mình. Trong đầu tính toán cực nhanh, thế nhưng không hề trốn tránh mà dùng vai đỡ lấy loạt đạn.

Mấy viên đạn găm vào bả vai rộng của anh, chất độc mau chóng lan khắp vai anh. Gebhuza khẽ kêu một tiếng, nhưng cũng vì hi sinh mà có thể mở đường máu, rơi bịch xuống vùng đất trống ngoài vòng vây.

Cố Đồng vùng tay lên, máy may chiến đấu ngừng tấn công, nhưng vô số họng súng vẫn nhắm vào người Hackley với bờ vai đầm máu.

Lúc này Trình Thanh Lam mới hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn về mặt trầm tĩnh của Diệp Diễm. Cô vẫn biết Diệp Diễm có sức chiến đấu rất mạnh, nhưng là vừa nãy cô vẫn không thể không lo lắng. Dù sao Diệp Diễm từng đánh ngang tay với Gebhuza; hôm nay Gebhuza có được vật chất Tinh Nguyên, không thể nào tưởng tượng sức tấn công của anh ta mạnh mẽ đến nhường nào.

Nhưng Diệp Diễm đã làm được. Anh bình tĩnh, không hề sợ hãi, tính toán kỹ lưỡng loạt đạn tấn công. Hỏa lực hùng mạnh của máy bay chiến đấu không hề khiến Gebhuza cau mày, thế nhưng chỉ bằng một khẩu súng máy hạng nặng, anh đã khiến Gebhuza bị thương ngã xuống đất!

Diệp Diễm buông súng xuống, lạnh lùng nói: “Mặc dù anh đã có được vật chất Tinh Nguyên, nhưng cũng không phải bất khả chiến bại.”

Gebhuza vươn đầu lưỡi màu trắng liếm đôi môi màu tím của mình, mỉm cười. Máu chảy bên vai vậy mà lại có màu đen. Song về mặt anh không tỏ cảm xúc, chỉ lẳng lặng nhìn mọi người. Vì vậy màu máu đen trên vai nhạt dần, màu đen kia như thể bị màu tím nuốt trôi, mau chóng ngừng chảy, chỉ còn vết máu màu tím khô khốc trên chiếc áo xám trắng.

“Tại sao hôm nay các người lại dụ tôi tới đây?” Gebhuza ngạo nghễ nói, “Giết tôi ư? E rằng các người không làm nổi.”

“Chúng tôi muốn giao dịch với anh.” Cố Đồng châm điếu thuốc, mắt xanh híp lại, “Một giao dịch có lợi cho cả loài người và tộc Hackley.”

Gebhuza hơi ngẩn ra, chợt cười: “Dựa vào cái gì chứ? Ba mươi chiếc chiến hạm cỡ lớn của hành tinh mẹ đã được tôi đánh thức, mấy vạn người dân sẽ cùng tôi chinh chiến. Tại sao phải giao dịch với các người?”

Cố Đồng cười: “Chiến hạm thì tôi có năm mươi chiếc. Ngoài ra còn có hai trăm người máy chiến đấu cấp cao, mười vạn binh lính phục vụ lâu dài, mười vạn quân dự bị. Anh tôi có bảy vạn Zombie bất tử.”

Gebhuza cười lạnh: “Định uy hiếp tôi sao?”

Diệp Diễm nhận lấy điếu thuốc từ tay Cố Đồng, ở thời khắc vô cùng quan trọng này hai anh em lại vô cùng ung dung. Châm thuốc, Diệp Diễm nói: “Thủ hạ của anh có thể dùng được sao?”

Gebhuza im lặng.

Trình Thanh Lam hiểu.

Đúng vậy, nếu quả thật anh có chiến hạm cỡ lớn và hơn vạn người dân Hackley như lời anh nói, mới nghe có vẻ đáng sợ, nhưng chưa chắc đã có sức chiến đấu của mấy vạn bộ đội. Gebhuza phải đối mặt với sự không thống nhất, cho dù trong số họ đã từng có chiến sĩ và tướng lĩnh, nhưng để trở thành đội quân hùng mạnh trong thời gian ngắn thì không hề dễ dàng.

Ngày đó, Diệp Diễm chỉ cần mười lăm tinh binh đã có thể xông vào vùng đất của bảy vạn Zombie được Gebhuza dẫn dắt. Ngoài mưu lược và sự dũng mãnh của Diệp Diễm, phần lớn là do thủ hạ của Gebhuza chỉ có bốn con người có thể suy nghĩ và chỉ huy quân đội.

“Mẹ của chúng tôi biến thành Zombie trong cuộc chiến với người Hackley.” Diệp Diễm nói, “Thù này, chúng tôi tất phải báo. Tộc Hackley cần nghỉ ngơi dưỡng sức hơn cả con người. Cái giá cho cuộc giao dịch, chúng tôi cho anh mười năm. Mười năm sau, chúng ta quyết chiến.”

“Vậy đối lại các người muốn...” Gebhuza nhìn về phía tây, “Người máy sao?”

Cố Đồng gật đầu: “Thù hận giữa các người và người máy còn sâu nặng hơn loài người phải không? Người máy ở Tây Đại Lục không thể nào liên minh, cũng không thể cho anh một đại lục, cho anh mười năm. Liên minh với chúng tôi, anh mới có cơ hội cứu sống dân tộc của mình, mới có thể báo thù từng bước.”

Gebhuza im lặng, dưới hàng mi dày rậm màu tím, là đôi mắt tím đậm.

Điếu thuốc trên tay Cố Đồng và Diệp Diễm đã cháy hết. Cuối cùng ánh mắt của Gebhuza liếc nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam bỗng run lên trong lòng, chậm rãi nói: “Gebhuza, mười năm sau, tôi sẽ tuân thủ lời hứa của tôi, giết chết anh.”

Gebhuza nghe vậy, lập tức nói: “Liên minh cũng có thể.” Anh nhìn chăm chăm vào Trình Thanh Lam, “Nhưng, tôi muốn cô ấy.”

55. Chương 55: Người Nhân Tạo Số 15

Gebhuza nghe vậy, lập tức nói: “Liên minh cũng có thể.” Anh nhìn chăm chăm vào Trình Thanh Lam, “Nhưng, tôi muốn cô ấy.”

Ba người đàn ông đều yên lặng. Cố Đồng nhìn anh, đôi mắt thú của Diệp Diễm đỏ ngầu.

“Vì sao tôi phải làm lợi ích trao đổi?” Giọng nói trong trẻo vang lên. Diệp Diễm biến sắc, nhìn Trình Thanh Lam.

Gebhuza hít sâu một hơi: “Thanh Lam, tôi sai rồi. Khi nhìn thấy em sắp chết, tôi. . . không ép em nữa. Đi theo tôi được không?”

Trình Thanh Lam cắn môi dưới nhìn anh, đôi mắt đen gợn sóng lẫn lẫn.

Ánh sáng tím nhạt dần dần biến mất, cái râu màu trắng từ từ trở nên trong suốt. Bàn tay khổng lồ màu trắng trở lại thành màu mạch. Cứ thế biến hình trước mắt mọi người. Cho đến khi màu tím trong mắt biến mất, thay vào đó là màu đen tinh khiết.

“May là em còn sống.” Giọng của Gebhuza vừa chậm vừa trầm, hoàn toàn không còn là chiến sĩ bình tĩnh vừa mới xuyên qua mưa bom bão đạn kia nữa, “Tôi không làm vậy nữa đâu. . . Đi cùng tôi nhé. . .”

“Tôi không đi cùng anh!” Trình Thanh Lam nhìn anh trong dạng hình người, cái tên quen thuộc kia bỗng bật lên thành tiếng, “Đinh Nhất, người tôi yêu là Diệp Diễm. Dù chiến tranh thắng lợi hay thất bại, dù loài người hay tộc Hackley bị tiêu diệt, người duy nhất tôi yêu chỉ có Diệp Diễm mà thôi. Anh nói sẽ không ép tôi nữa, vậy anh đi đi, mang theo dân tộc của mình, đánh bại người máy. Mười năm sau, chờ tôi đến lấy mạng anh!”

Gebhuza nhìn sâu vào mắt cô, khóe miệng chột nở nụ cười khổ, nói bằng giọng điệu trêu đùa chỉ Đinh Nhất mới có: “Đúng là người phụ nữ nhẫn tâm. . . Em đã quên lần đầu khi rời khỏi tôi, em đã bảo tôi đợi em trở lại sao? Tôi vẫn đợi, mà em không chịu trở lại.”

“Cho nên. . . Cho nên anh mới có thể đối xử với tôi như vậy ư? Tôi sẽ giết anh, tôi thề!” Nước mắt không thể không chế mà tuôn rơi. Đúng vậy, không có được tình yêu thật bi ai. Nhưng tại sao có thể chiếm đoạt như vậy?

Cứ coi như cô phụ anh, không trở lại bên anh nữa, nhưng tại sao anh lại có thể đối xử với cô theo cách có chấp béc đồng như vậy?

Gebhuza thấy nước mắt của cô, bàn tay thô ráp bên người siết chặt rồi lại buông ra.

“Được. Tôi không ép em.” Gebhuza lẳng lặng nói, “Tôi chờ em mười năm sau tới giết tôi. Không hề gì, tôi sẽ đợi em thêm mười năm nữa, Trình Thanh Lam.”

Hai người không nói thêm lời nào.

Đứng sau Trình Thanh Lam, Diệp Diễm siết chặt bàn tay hỏ, móng tay cứa vào lòng bàn tay, từng giọt máu lặng lẽ nhỏ xuống. Đôi mắt của bán thú nồng đậm màu máu, đứng sau nhìn bả vai run run của cô.

Cố Đồng và Thư Bình Nam liếc mắt nhìn nhau, khuôn mặt màu xanh của Cố Đồng ra chiều dăm chiêu, Thư Bình Nam khẽ lắc đầu.

Thư Bình Nam đưa hiệp ước, ba người ký tên, lấy danh nghĩa vua của vùng đất vương giả, vùng đất Zombie và tộc Hackley. Hiệp ước được đưa vào kho cơ mật tối cao của quân đội ngay lập tức, ngoài ra còn bí mật gửi bản sao cho chính khách và những người có cấp bậc từ Đại úy trở lên ở Nam Thành.

Sau khi liên minh, các chiến sĩ thu hồi vũ khí, nắm chiếc máy bay chiến đấu nhanh chóng cất cánh biến mất trên bầu trời bao la của Nam Thành.

“Mấy ngày nữa chiến hạm của tôi sẽ được đưa tới.” Gebhuza nói, “Loại người, tôi sẽ không tin tưởng các người nữa. Tốt nhất các người nên tuân thủ lời hứa, nếu không dù phải chiến đấu tới người dân cuối cùng, tôi cũng không lùi bước.”

Anh không nhìn Trình Thanh Lam nữa, đoạt lấy chiến xa của một gã Zombie, nhảy lên.

“Ngày mai gửi kế hoạch tác chiến cho tôi.” Giọng của anh lẫn trong tiếng động cơ trầm thấp. Xe bọc thép màu đen đột nhiên phóng đi, để lại luồng khói bụi.

Bốn người ở lại vẫn đứng trước máy bay, nhìn bóng dáng cô độc ấy dần dần đi xa.

Thấy ba người kia không lên tiếng, Thư Bình Nam địa vị thấp nhất bèn lên tiếng phá vỡ sự lúng túng: “Tướng quân, ngài Diệp, chúng ta có đến Tây Đại Lục theo kế hoạch không. . .”

Ánh đỏ, ánh đỏ chói mắt bỗng xé rách bầu trời đại lục! Như chiếc rìu khổng lồ màu đỏ bổ đôi bầu trời, rồi biến mất trong nháy mắt.

Cổ Đồng chợt nhướng mày, quát lên: “Mau lên máy bay!”

Nhưng đã không kịp nữa!

Bốn người bị chuyển biến bất ngờ làm cho hoảng hốt ngược mắt nhìn đường chân trời phương xa. Gebhuza chợt phanh xe lại, giống mọi người, anh cũng bị ánh đỏ đó làm cho kinh hoàng!

Phía bắc, bầu trời vùng đất Zombie bỗng nhiên xuất hiện màu đỏ gay gắt, lóa mắt.

Đây là rung động thứ hai trong ngày sau sự xuất hiện của Gebhuza. Chẳng qua khi Gebhuza xuất hiện, Diệp Diễm và Cổ Đồng đã lên kế hoạch, nhưng biến chuyển lúc này thậm chí còn khiến Cổ Đồng bất ngờ!

Một phi thuyền hình thoi màu đỏ, hung tợn mà nhanh chóng, trong nháy mắt đã từ bầu trời phía bắc lướt tới nơi chỉ còn cách mọi người hai cây số.

Thật hung tợn! Phi thuyền hình giọt nước bình thường không bao giờ dùng màu sắc bắt mắt. Nhưng chiếc phi thuyền trước mặt hoàn toàn đi ngược với lẽ thường, lại còn trốn được tuần tra của quân đội loài người và Zombie mà vọt tới giữa vùng đất Zombie!

Tất cả hỏa lực trên máy bay chiến đấu sau lưng Diệp Diễm nhanh chóng phản ứng, tất cả tên lửa đều nhắm vào phi thuyền trên bầu trời này.

Mà dưới mặt đất, chiếc xe bọc thép màu đen của Gebhuza đột nhiên chuyển hướng, cấp tốc lao về phía mọi người.

Bốn người dưới đất cũng giơ súng nhắm vào phi thuyền trên trời.

Song chiếc phi thuyền màu đỏ đó cũng không tấn công.

Dòng điện vang tiếng cực khê đến mức gần như không thể nghe thấy, trên trời bỗng hiện lên hình ảnh ba chiều khổng lồ.

Đó là một người đàn ông.

Một người đàn ông mặc bộ quân phục màu đen phẳng phiu, tầm ba mươi tuổi. Trên cổ áo và vành mũ quân đội đều ký hiệu hoa lan đỏ chói. Ký hiệu này đại biểu cho quân đội người máy trên Trái Đất.

Hắn ta cũng không quá điển trai, nhưng vô cùng cao lớn. Đường nét trên mặt góc cạnh cường tráng, trán cao rộng, mũi cao. Đôi môi dày khê mỉm cười, hơi mỉm. Đôi mắt kia có màu đỏ, đây là màu mắt của người máy.

Hình ảnh lớn gấp mấy lần của hắn ta được chiếu lên không trung, trông như một vị thần, cúi đầu nhìn xuống mấy người Cổ Đồng. Đôi mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng.

“Cố Đồng, tôi là Hình Tùng, thủ lĩnh của Tây Đại Lục, chính thức tuyên chiến với các người.” Giọng của hắn ta trầm thấp khô khốc, còn rét lạnh hơn gió thu vùng đất chết, “Dùng vùng đất của tôi và cậu làm chiến lợi phẩm, không chết không thôi.”

Cố Đồng đứng dưới đất ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, gần từng chữ một: “Tôi sẽ thu phục mảnh đất loài người đã đánh mất, đánh đuổi đám phản bội các người!”

“Ha ha!!” Bóng người trên không trung cất tiếng cười to, híp mắt lại. “Cố Đồng, cậu cũng y hệt bố mình, vẫn cho rằng tôi là kẻ phản bội loài người sao?”

Cố Đồng không lên tiếng, tuy vậy trong mắt anh và Diệp Diễm đồng thời hiện lên sát ý sắc bén. Trình Thanh Lam khởi động mũ bảo hiểm theo bản năng, tập trung vào phần đầu của hình ảnh ba chiều đó. Mặc dù cô biết đây cũng chỉ là hình ảnh ba chiều mà thôi.

Hình Tùng, kẻ thống trị của quân đội người máy Tây Đại Lục. Người máy bất tử, cuộc sống vĩnh hằng. Hắn ta vẫn giữ nguyên khuôn mặt ba mươi tuổi, năm mươi năm trước đã phát động chiến tranh người máy đầu tiên, thống trị Tây Đại Lục đã lâu. Mấy ngày nay Trình Thanh Lam cũng nghe Cố Đồng nhắc tới tên hắn ta.

Nhưng người máy bất tử sẽ không có đời sau, sẽ không có tình cảm. Người máy chiến đấu siêu đẳng như vậy, lãnh đạo hơn vạn chiến sĩ người máy, phát động từng cuộc chiến tranh vì lý do gì chứ?

Giống trống khua chiêng tuyên chiến, sát ý lạnh như băng. Hắn ta đang tìm kiếm đối thủ ư? Trình Thanh Lam không biết. Nhưng hôm nay nghe thấy tên hắn ta, trong lòng hơi hồi hộp.

Thống lĩnh của quân đội người máy! Người máy.

Song, như thể cảm nhận được tiếng thở dài trong lòng Trình Thanh Lam, đôi mắt màu đỏ của hình ảnh ba chiều bỗng nhìn chằm chằm vào Trình Thanh Lam! Khi thấy trang bị khắp người cô thì giật mình.

Hội Diệp Diễm cũng rung mình.

“Đứng sau lưng anh. . .” Diệp Diễm khẽ nói. Trình Thanh Lam từ từ nhấc chân di chuyển. Nòng súng hướng vào phi thuyền đỏ rực.

“Người nhân tạo số 15?” Hắn ta bỗng bật cười. “Thì ra ở đây. . .”

Trình Thanh Lam bỗng thấy tai mình ù đi. Người nhân tạo số 15, người nhân tạo số 15! Người nhân tạo?

Vậy mà ánh mắt của hắn ta hơi thần thờ như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lạnh băng sắc bén bỗng dịu dàng hơn. Nhưng vẻ dịu dàng đó nhanh chóng biến mất, hắn cúi đầu, nhìn Trình Thanh Lam từ trên cao, lầm bầm: “Chạy trốn đủ xa rồi. . . Trở lại đi, người nhân tạo!”

Lời còn chưa dứt, một luồng sáng màu đỏ bỗng toát ra từ phi thuyền, nhắm trúng vào người Trình Thanh Lam. Cả người cô bị bao quanh bởi ánh đỏ, song viên đạn ở nòng súng tay trái cũng lập tức bắn vào phi thuyền!

Diệp Diễm kéo cô cách xa ánh đỏ nguy hiểm đỏ. Cố Đồng quát to: “Hình Tùng, anh muốn khai chiến luôn sao?! Tôi hầu!”

Cùng lúc đó, chiếc xe bọc thép màu đen bỗng phanh lại, Đinh Nhất nhảy khỏi xe, giơ súng máy lên nhắm vào phi thuyền màu đỏ, nhưng lại lao người về phía Trình Thanh Lam.

“Cố Đồng!” Giữa không trung, Hình Tùng lạnh lùng nói. “Đây là người nhân tạo vợ tôi làm, có liên quan gì tới cậu?”

Người máy cũng có vợ sao? Trình Thanh Lam chợt nghĩ, chắc cũng có. Bản thân cô cũng là người máy được cải tạo, không phải cũng yêu Diệp Diễm sao?

“Tôi không đi theo anh.” Nghe giọng nói dịu dàng khi nhắc đến vợ của anh ta, Trình Thanh Lam bỗng lớn tiếng, nói: “Anh có vợ, tôi cũng có chồng của mình.”

Hình Tùng hơi ngẩn ra, như cười như không: “Cô có chồng?” Hắn liếc nhìn bán thú đứng trước Trình Thanh Lam, “Bán thú dễ tiện này ư?”

Không đợi Trình Thanh Lam trả lời, hần khê nói: “Không. Tôi không cho phép.” Vừa dứt lời, ánh mắt của hần trở nên sắc bén. Cùng lúc đó, khoang đáy chiếc phi thuyền màu đỏ bỗng mở ra, mười mấy người máy màu xám tro nhảy xuống, lao về phía Trình Thanh Lam!

Tuy vậy, những người đàn ông dưới mặt đất sao có thể để người máy cướp Trình Thanh Lam đi được? Gebhuza giơ súng lên bắn vào đầu người máy! Thư Bình Nam lập tức ra lệnh cho hỏa lực của máy bay chiến đấu sau lưng yểm trợ phản kích! Diệp Diễm giận dữ gầm lên với Trình Thanh Lam: “Lên máy bay!” Lập tức nâng súng nhào về phía người máy gần nhất! Ngay cả Cố Đồng trước giờ không bao giờ ra tay, đôi mắt xanh chợt sắc bén, bằng tốc độ mắt thường không thể quan sát mà vung nắm đấm về phía người máy cũng đang tấn công với tốc độ tương đương!

Bởi vì tốc độ của người máy rất nhanh, trong nháy đã vây quanh bốn người đàn ông, máy bay chiến đấu sau lưng không thể nào bắn chính xác được. Nhưng ngoại trừ Thư Bình Nam yếu hơn chút, ba người còn lại đều là những chiến sĩ đứng đầu đại lục. Hai bên vừa giao đấu, mức độ chênh lệch giữa sức chiến đấu của mười người máy chiến đấu cấp cao và ba người họ càng rõ rệt. Sau vài giây, dưới đất là ba thi thể người máy bị bẻ gãy cổ.

Mà trên máy bay chiến đấu của Cố Đồng, mười người máy cấp cao nghe tin lập tức hành động, lao vào cuộc chiến. Có thể đoán được, không tới năm phút nữa, họ có thể giết chết toàn bộ người máy của Hình Tùng!

Trình Thanh Lam hiểu lực chiến đấu của mình không bằng ba người họ, xoay người chạy lên cầu thang. Nhưng người đàn ông trên không trung lại mỉm cười, ánh đỏ toát ra từ phi thuyền lại khóa chặt lấy cô.

“AAAA!” Cô hét lên một tiếng, lực hấp dẫn cực mạnh khiến Trình Thanh Lam không thể nhúc nhích!

“Quay lại đây!” Người đàn ông gầm lên, mọi người dưới đất đồng thời ngẩng đầu, chỉ thấy thân thể Trình Thanh Lam bị luồng sáng màu đỏ này hút lấy, bay vọt lên khoang đáy của phi thuyền.

Diệp Diễm, Cố Đồng, Gebhuza gần như nhảy lên cùng một lúc, lao về phía Trình Thanh Lam!

Trong luồng sáng mang sức mạnh vô cùng vô tận đó, Trình Thanh Lam cứng ngắc chuyển động thân thể, nòng súng trên tay trái nhắm bắn vào hai người máy đứng ở cửa khoang!

Một người máy kêu lên rồi ngã xuống, người kia nghiêng đầu né tránh, vươn cánh tay kim loại màu xám bắt lấy cổ Trình Thanh Lam! Theo thói quen đối xử với tù binh bỏ trốn, người máy chiến đấu đâm mạnh vào bụng Trình Thanh Lam!

“AAA!” Trình Thanh Lam kêu lên thảm thiết.

Ba người đàn ông chỉ cách phi thuyền vài mét bỗng thay đổi sắc mặt! Trơ mắt nhìn cửa khoang đóng lại.

Họ đều thấy Trình Thanh Lam bị người máy đánh trúng bụng, khom người xuống, khuôn mặt bỗng trở nên cứng ngắc. Dòng máu màu tím đỏ chậm rãi chảy dọc theo bắp chân trắng như tuyết của cô!

Không phải là màu đỏ, là màu đỏ tím. Là màu đỏ tím rất gần với màu tím. Như một vôi nước không kịp đóng, dòng máu đỏ tím tuôn trào, trong nháy mắt đã thấm đẫm bắp đùi của cô! Đỏ đến chói mắt, tím đến kinh người!

Diệp Diễm gầm lên, thân thể dường như mất trọng tâm, nhào về phía khoang đáy!

Đôi mắt Gebhuza tràn ngập nỗi đau, không thể tin nổi mà nhìn cô, đôi mắt đen thẫm mau chóng trở thành màu tím đậm xinh đẹp, con ngươi co rút lại, anh thét vang trời: “THANH LAM!”

Trong cơn đau, Trình Thanh Lam ngược đôi mắt choáng váng mơ hồ lên, thấy bóng dáng ba người đàn ông lao về phía trước. Còn có hai đôi mắt cực kỳ bi thương, một đôi đỏ ngầu, một đôi tím đậm, nhưng đã bị cánh cửa kim loại ngăn cách.

“TRÌNH THANH LAM!” Tiếng thét của Gebhuza vang dội cả bầu trời, nhưng nằm trong chiếc phi thuyền đột ngột rời khỏi mặt đất, Trình Thanh Lam không thể nghe thấy được.

56. Chương 56: Đột Tấn Công Đầu Tiên

Gió thu xào xạc, bầu trời vẫn xám xịt như trước, không thấy chút ánh nắng nào. Đối với những người dân bình thường ở Nam Thành mà nói, đây chỉ là một buổi chiều bình thường.

Mặt đất, không trung, xe buýt, tàu điện và máy bay tư nhân lao vút qua; những tòa nhà với kiến trúc cường điệu phong phú đều lặng yên đứng sừng sững, khiến thành thị bao phủ bởi màu xám quanh quẩn. Giữa ban ngày, những cậu ấm nhà giàu vẫn trầm mê trong thân thể tinh xảo của người máy nữ tại khu nhà cao cấp của mình. Những nam thanh nữ tú không tìm thấy lý tưởng tình thì lựa thể ăn uống sinh hoạt trong tòa nhà trong suốt. Người máy nô lệ kiểm soát đang giám thị dây chuyền sản xuất vũ khí tự động trong công xưởng.

Buổi trưa, mười hai giờ đúng, sự yên bình và tĩnh lặng kéo dài hai năm ở Nam Thành đã bị một giọng nói lạnh tanh vô tình phá vỡ.

Tất cả màn hình ngoài trời hoặc trong nhà người dân, tất cả thiết bị thông tin trí năng hóa dùng trong quân sự hay dân sự, tất cả tòa nhà hoặc người máy có trang bị máy cảm biến nano đều đồng thời hiện lên khuôn mặt của một người đàn ông còn trẻ, hoặc vang lên giọng nói của anh.

Khuôn mặt của anh ta cực kỳ điển trai lạnh lùng; làn da, mắt và môi đều có màu xanh đã chứng thực lời đồn về vẻ ngoài của người thống trị tối cao. Mặc dù đây là lần đầu tiên con người thần bí này xuất hiện trước mặt toàn dân.

“Hỡi những người dân của đại lục, tôi là Cố Đồng.” Những lời này vừa vang lên, những con người rải rác khắp mọi góc ngách ở Nam Thành đều không hẹn mà cùng ngừng thở.

“Hòa bình sẽ không còn nữa. Tám giờ bốn mươi lăm phút sáng nay, tôi đã nhận được lời tuyên chiến của người máy Tây Đại Lục.”

Sau giây phút yên lặng ngẩn ngui, mọi người vỡ òa trong nỗi kinh sợ. Có người lập tức gào lên: “Chiến tranh! Chúng tôi muốn chiến tranh! Giết sạch những tên phản bội này đi!”

Nhưng cũng có người lập tức rơi nước mắt: “Không! Chiến tranh đáng ghê tởm!”

Những người lớn tuổi vẫn còn nhớ như in bước ngoặt suy bại của xã hội loài người, bắt đầu từ cuộc chiến tranh đầu tiên với người máy phản bội vào năm mười năm trước. Mà hôm nay, người máy lại góc đầu trở lại!

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.” Người đàn ông trong màn hình không hề tức giận, cũng không trợn tròn mắt. Đôi mắt xanh của anh bình tĩnh không một gợn sóng. Nhưng bởi vì quá bình tĩnh lại khiến mọi người cảm thấy sự kiên nghị trong ánh mắt đó ẩn chứa nỗi bi thương.

“Tôi, và đội quân của mình sẽ đánh bại quân đội người máy, bằng máu tươi và ý chí của chúng tôi.” Cố Đồng nói chậm rãi. “Mặc dù Đế Quốc đã bị tiêu diệt, nhưng lời hứa của quân đội dành cho con dân Đế Quốc không bao giờ thay đổi.”

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Sau một lúc lâu, bỗng vang lên tiếng hoan hô ngắt trời.

“Muôn năm! Muôn năm!” “Đế Quốc muôn năm! Cố tướng quân muôn năm!”

Tin tức hai bờ đại lục tuyên chiến lập tức lan truyền khắp nơi, trở thành đề tài bàn luận sôi nổi của mọi người. Khác hẳn với vẻ hăm dọa của dân thường, chính khách, quý tộc, các thương gia đều lo sợ bất an. Vòng luẩn quẩn của xã hội thượng lưu bắt đầu tràn ngập không khí kỳ dị. Trong các cuộc giao dịch, những chiếc máy bay dân dụng có thể bay khắp sáu đại lục có số lượng hiếm hoi đó được bán với giá trên trời. Mặc dù mọi người không biết những đại lục ngoài hai đại lục Đông Tây bị giống loài gì thống trị. Hễ những người có đầy đủ tiền tài quyền lực đều bắt đầu chuẩn bị chạy trốn sau khi Nam Thành thua trận.

Tuy vậy bên Cố Đồng, nào có nhàn hạ bận tâm tới những suy nghĩ hèn mọn này.

Tại căn hầm cơ mật ở tầng ba dưới lòng đất, dinh thự Cố tướng quân.

Không có đèn, bức tường kim loại màu bạc tản ra ánh sáng trắng dịu dịu, khiến cả gian phòng sáng trưng.

Cố Đồng không hề chểnh mảng công việc, ngồi vị trí chủ trì của chiếc bàn hội nghị hình bầu dục. Diệp Diễm ngồi cạnh anh. Sau đó là Gebhuza, Thư Bình Nam, và những nhân vật nòng cốt có quyền khống chế Nam Thành.

Thư Bình Nam trình bày vắn tắt chiến lược của người máy, cuối cùng tổng kết: “Bước đi đầu tiên mà kẻ địch có thể thực hiện chính là phát động chiến tranh thông tin. Khả năng phá hoại hệ thống thông tin của chúng vốn mạnh hơn loài người, những năm nay kỹ thuật của chúng càng phát triển tới mức không biết đường nào mà lần.”

“Cho nên?” Đại úy Hà Khâm Du cất giọng hỏi. Mặc dù anh ta từng phạm sai lầm, nhưng vẫn là tướng lĩnh cấp cao có kinh nghiệm chiến đấu với người máy phong phú hiếm có trong quân đội.

“Nếu chúng phát động chiến tranh thông tin, mạng lưới thông tin của chúng ta, hệ thống điều khiển trí năng hóa và cả hệ thống điều khiển thành phố sẽ gặp nguy hiểm khôn lường!” Thư Bình Nam buông tay.

“Có thể giữ vững trong bao lâu?” Cố Đồng hỏi.

“Nhiều lắm là một ngày.” Ngồi ở vị trí cuối cùng, người máy duy nhất trả lời. Thân thể kim loại đen nhánh, con người đỏ ngầu toát lên vẻ lạnh lẽo, cũng chính là người máy cứu sống Trình Thanh Lam hôm đó. Hắn cũng là người đứng đầu về khoa học kỹ thuật trong quân đội.

Nghe hắn nói vậy, mọi người đều im lặng.

“Vera, chúng ta đưa vào nhiều tài nguyên để xây dựng hệ thống phòng ngự như vậy, mà chỉ có thể ngăn cản hai mươi tư giờ thôi sao?” Cấp dưới của Cố Đồng, người của bộ nội vụ là một người đàn ông hai mươi bốn tuổi chừng chạc, khó hiểu hỏi.

Người máy Vera trả lời không chút tình cảm: “Mười năm trước, người máy đánh lén Đông Đại Lục, hệ thống phòng ngự của loài người bị sập trong vòng năm tiếng.” Có nghĩa là, bây giờ có thể chống đỡ hai mươi tư giờ đã tốt lắm rồi.

Diệp Diễm bỗng lên tiếng: “Bất kỳ người máy nào cũng dựa vào chip điều khiển. Chúng ta có thể ra tay từ đây không?”

Diệp Diễm và Gebhuza đều xuất hiện lần đầu ở hội nghị nòng cốt của Nam Thành. Mấy thủ hạ của Cố Đồng biết thân phận của họ, tâm trạng hơi phức tạp. Bây giờ nghe anh nói như vậy, Thư Bình Nam liếc nhìn Cố Đồng, lập tức uyển chuyển tranh quyền nói trước: “Về lý là như vậy, nhưng kỹ thuật của chúng ta chưa đến mức đó...”

Vera ở bên không hề nể tình, hần lẳng lặng nói: “Chip của mỗi người máy đều có mã hóa đặc biệt, phòng ngừa sự tấn công của chúng đã khó lắm rồi. Nếu cậu còn muốn thông qua thiết bị thông tin, thì hoàn toàn không có khả năng khống chế được chúng.”

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Diễm, phản ứng của Hà Khâm Du là rõ ràng nhất, nở nụ cười mỉa mai.

Diệp Diễm lại nhìn Cố Đồng, nói: “Tôi cũng không am hiểu lắm về lĩnh vực kỹ thuật thông tin. Nhưng, dù hệ thống chip có tinh vi hơn nữa, cũng phải truyền mệnh lệnh qua mạng lưới thông tin trong thân thể. Có thể phá hỏng mạng lưới thông tin trong thân thể người máy không?”

Cố Đồng khẽ nhướn mày.

“Ví dụ như...” Diệp Diễm trầm ngâm, “Chúng ta có thể phá hỏng thần kinh cảm biến nano và mạch điện nano trong thân thể chúng. Dùng thuốc sinh hóa có được không? Hoặc là...” Anh nhìn Gebhuza, “Kỹ thuật khống chế sóng điện não sinh vật?”

Đôi mắt đỏ ngầu của Vera chợt sáng ngời, Thư Bình Nam hơi ngẩn ra, mặt Gebhuza trầm lặng. Những người khác cũng lâm vào trầm tư.

Cố Đồng lại liếc mắt nhìn Gebhuza: “Hoàng tử, tôi vô cùng kính nể kỹ thuật khống chế sóng điện não của anh.” Vera bỗng ngược mắt nhìn Gebhuza vẫn luôn im lặng.

Gebhuza lắc đầu: “Tôi chỉ có thể đưa ra những mệnh lệnh cơ bản cho Zombie. Nhưng thuốc cải tạo của các người lại làm cho Zombie khôi phục năng lực tư duy cơ bản. Điểm này, tôi không làm được.”

Vera lại lắc đầu: “Nhưng nếu chúng phát động chiến tranh thông tin, chúng ta có tự vệ cũng không đủ, hoàn toàn không thể tấn công người máy bằng sinh hóa và sóng điện não từ khoảng cách xa như vậy.”

Diệp Diễm và Cố Đồng liếc mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười.

“Nếu chúng ta không phòng thủ thì sao?” Diệp Diễm hỏi ngược lại, tất cả mọi người đều chấn động, không phòng thủ ư?

Cố Đồng tiếp lời: “Nếu chúng ta bỏ qua tất cả hệ thống thông tin dân sự và hệ thống phòng thủ cơ bản của quân đội, tập trung tất cả kỹ sư, chỉ duy trì hệ thống chỉ huy và hệ thống vận chuyển vũ khí quan trọng nhất, có phải dễ dàng hơn nhiều không?”

Vera ngừng hai giây, đáp lời: “Vâng.” Người tinh thông chiến tranh thông tin như hấn lập tức hiểu được, kinh hãi nhìn Cố Đồng và Diệp Diễm.

Diệp Diễm gật đầu: “Đúng. Chúng ta phải trả giá bằng sự sụp đổ đến 90% của hệ thống thông tin, để tín hiệu tấn công của chúng xâm nhập, cùng lúc đó, phục chế tín hiệu của chúng, che giấu đạn đạo nano chứa thuốc sinh hóa có tính ăn mòn, từ đó đột phá hệ thống phòng ngự của chúng, tấn công đội quân của chúng trên quy mô lớn!”

Cố Đồng nói: “Chúng ta không đề cao phòng thủ. Chúng ta tấn công!”

Gebhuza nói tiếp: “Còn có thể đưa máy cảm biến sóng điện từ nano vào trong đạn đạo, tự động tìm kiếm chip tín hiệu, đề cao độ chính xác của đòn tấn công!”

“Thiên tài! Đây là ý tưởng thiên tài!” Thư Bình Nam là người đầu tiên hiểu rõ, hai tướng lĩnh cấp cao khác trong quân đội và Hà Khâm Du cũng phải gật đầu rối rít. Hai người giữ vị trí chủ đạo trong bộ nội vụ mặc dù không hiểu chi tiết kỹ thuật, nhưng cũng hiểu đại khái về chiến thuật này.

Thay đổi lịch sử của chiến tranh thông tin: Bước đầu tiên, cho dừng 90% hệ thống chống cự và phòng ngự, dụ tín hiệu tấn công của kẻ địch xâm nhập. Bước thứ hai, phục chế tín hiệu mã hóa thông tin của kẻ địch, che giấu đạn đạo chứa thuốc sinh hóa đột phá phòng tuyến của chúng, chủ động tấn công!

Sống lại sau khi bị đưa vào chỗ chết, phản đòn mà tấn công!

Kết quả sẽ ra sao đây? Không biết. Nhưng chung quy lại thành công đã không thể nghi ngờ. Vera và Gebhuza lập tức bắt tay vào chuẩn bị; hai người ở bộ nội vụ và ba tướng lĩnh cao cấp trong quân đội lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh, tránh cho hệ thống thông tin tê liệt khiến dân thường và quân đội hỗn loạn.

Trong phòng cơ mật chỉ còn lại hai anh em Cố thị.

“Anh trai...” Về nghiêm túc trầm tĩnh vừa nãy của Cố Đồng chợt biến mất, đôi mắt xanh lóng lánh ánh cười, “Anh vẫn tài giỏi như năm đó.”

Nhảy bèn, bình tĩnh, khả năng chỉ huy vượt trội cùng ý chí kiên cường hơn sắt đá, anh đúng là người có khiếu lãnh đạo bẩm sinh.

Diệp Diễm nhìn em trai mình, cũng cười: “A Đồng, anh không bằng cậu.”

Cố Đồng lắc đầu: “Sau khi biết anh còn sống, có lúc em còn nghĩ, hai năm trước nếu anh chỉ huy cuộc chiến với người Hackley, có lẽ kết cục đã không như vậy. Có lẽ chúng ta không cần trả cái giá thê thảm bằng vài trăm nghìn người biến thành Zombie.”

Diệp Diễm không lên tiếng, mãi sau mới nói: “A Đồng, cậu đã làm rất tốt rồi. Mẹ ở trên trời có linh nếu biết được, nhất định sẽ tự hào về cậu.”

Đôi mắt xanh của Cố Đồng trầm xuống: “Cuối cùng anh đã trở về Nam Thành, chắc mẹ vui lắm.” Nhưng lại nói, “Anh yên tâm đi, Hình Tùng không giết thủ hạ của mình, chị dâu nhất định không sao đâu.”

Sắc mặt của Diệp Diễm cứng đờ, trước mặt em trai không hề nguy trang vẻ buồn rầu trong mắt, khẽ nói: “Đúng, cô ấy nhất định không sao.”

Chiến tranh thông tin của Tây Đại Lục quả nhiên tới rất nhanh.

Một giờ chiều, Cố Đồng nhận được báo cáo cơ mật từ các nơi: Hệ thống thông tin bị hacker tấn công, các kỹ sư ra sức bảo vệ, nhưng tình thế vô cùng nguy ngập!

Người máy tấn công luân phiên!

Bộ chỉ huy tối cao ở dinh thự Cố Đồng, bắt đầu vận hành với cường độ cao, chỉ huy cả quân đội và lực lượng khoa học kỹ thuật, dựa theo chiến lược trước đó, mau chóng thực thi chiến thuật.

Ban đêm, sau chống cự giả bộ, phần lớn hệ thống tin tức ở Nam Thành đã lâm vào tê liệt. Mà đòn tấn công đạn đạo sinh hóa của Vera đã theo mệnh lệnh phức tạp của hắn mà sắp xếp thành trận địa dày đặc. Tất cả kỹ sư đã thành công phục chế tín hiệu tấn công của quân địch, lặng lẽ phản hồi lại tín hiệu theo sự tấn công luân phiên của kẻ địch, che giấu đạn đạo ẩn mình tập kích bất ngờ về phía Tây Đại Lục.

Mặc dù Diệp Diễm đưa ra chiến lược đánh lén, nhưng anh cũng không tinh thông kỹ thuật thông tin, cầm bao thuốc lá, đi tới sân cỏ trồng cây cảnh.

Vừa ngẩng đầu, đã thấy Gebhuza cũng đứng ở hành lang gấp khúc cũ kỹ, nhìn phía tây suy nghĩ đến mất hồn. Diệp Diễm châm thuốc, hít sâu một hơi, tựa ở đầu bên kia của hành lang, lẳng lặng nhả khói thuốc.

Gebhuza chậm rãi quay đầu lại, cất tiếng hỏi: “Cô ấy mang thai con của tôi?”

Diệp Diễm nghe vậy, ném điếu thuốc xuống dưới đất, bước qua. Đôi mắt đen của hai người nhìn chằm chằm vào nhau. Diệp Diễm đột nhiên nâng cánh tay phải, đấm mạnh lên mặt Gebhuza!

Gebhuza không trốn không tránh, gương mặt bị lực đánh mãnh liệt của Diệp Diễm làm cho quay sang một bên. Anh nhổ máu ra, chậm rãi quay lại, vẫn nhìn Diệp Diễm.

Má phải màu mạch đã sưng vù, thế nhưng dường như anh không hề cảm thấy đau đớn, lạnh lùng nói: “Cú đấm này là tôi nợ anh.”

Diệp Diễm hơi ngẩn ra, Gebhuza đột nhiên vung tay, đấm lên mặt Diệp Diễm! Diệp Diễm cũng bị đánh tới mức mặt quay sang bên như trước, khóe miệng chảy máu, khuôn mặt chợt xanh tím sưng đau.

Thế nhưng anh vẫn âm trầm, đôi mắt đen thẫm tức giận nhìn Gebhuza.

“Cú đấm này, là anh nợ tôi.” Gebhuza nói, “Nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không để cô ấy bị người máy bắt đi! Còn có... con trai của tôi!”

Sắc mặt của Diệp Diễm cực kỳ khó coi, gần từng chữ một: “Geb-Hu-Za!”

Gebhuza lại cười: “Cái tên Gebhuza... Khi tôi khôi phục hình dáng vốn dĩ và thân phận của mình, không chế quân đội Zombie, tôi cho rằng tôi đã sống lại. Nhưng...”

“Cho đến khi cô ấy chết trên tay tôi.” Gebhuza nói, “Tôi mới biết được, thật ra thì tôi đã chết.”

Giọng anh mang ý cười, nhưng vô cùng đau thương. Trong lòng Diệp Diễm bỗng hiện lên hình ảnh Trình Thanh Lam bị bắt đi, khuôn mặt tái nhợt và dòng máu đỏ tím chậm rãi xuống bắp đùi mà cảm thấy đau xót.

Nhưng Gebhuza lại lẩm bẩm, nói bằng giọng điệu khiêu khích hài hước của riêng mình Đinh Nhất: “Diệp Diễm, nếu bây giờ tôi cứu cô ấy về, có làm nổi bật lên sự vô năng của anh không nhỉ?”

Diệp Diễm lấy lại tinh thần, lửa giận trong mắt đã thu lại, chỉ còn vẻ hờ hững: “Không cứu được cô ấy, tôi còn quan tâm tới gì nữa?”

Không cứu được cô ấy, chẳng phải tôi sẽ trở thành cái xác không hồn sao? Còn quan tâm tới điều gì nữa?

Hai người đàn ông vẫn luôn kiêu ngạo cố chấp, đang lặng lẽ giằng co ở Nam Thành, rồi lại hợp tác mật thiết. Mưu lược của Diệp Diễm, khả năng khoa học kỹ thuật của Gebhuza.

Mà ở Tây Đại Lục cách xa bốn nghìn cây số, tại dinh thự nguy nga tráng lệ tựa như ảo mộng, Trình Thanh Lam dần dần tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là sờ bụng mình.

Không hề khóc lóc, cũng không khó chịu. Tứ chi và trái tim cô đều chết lặng, nhưng lại cất một tiếng thở dài như một người đã có tuổi. Tiếng rất khẽ nhưng hơi thở lại nặng nề.

“Thanh Lam, cô đã trở lại rồi.” Đôi mắt xa lạ ấm áp đang nhìn cô.

Khi thấy cô thở dài, đôi mắt vẫn nhìn cô chăm chú bỗng ứa nước mắt.

57. Chương 57: Tình Mẹ Con

Thật ra Trình Thanh Lam chỉ hôn mê chưa tới nửa giờ.

Từ khi bị bắt vào chiếc phi thuyền màu đỏ, cô vẫn yên lặng. Yên lặng nhìn thân dưới của mình không ngừng chảy dòng máu đỏ tím, yên lặng chịu đựng từng cơn đau quặn thắt.

Người máy trên phi thuyền ném cô vào một khoang thuyền đóng kín, cũng không để ý đến cô lắm, cũng không có bác sĩ đi theo. Trình Thanh Lam đau đến mức không đứng vững, tựa vào vách khoang kim loại màu vàng, cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Cho đến khi dòng máu đỏ tím chảy đầy sàn nhà bên người, cô mới dừng lại. Thân thể khỏe mạnh được gắn thêm bộ chip mạnh mẽ khiến cô thoát khỏi vận mệnh băng huyết mà chết.

Nhưng bụng càng lúc càng lạnh.

Đã may mắn lắm rồi. Cô vẫn còn sống, cô lặp lại với bản thân. Hít sâu một hơi, cô không để rơi dù chỉ một giọt lệ. Chẳng qua khi cô thấy vũng máu tím đậm đọng lại dưới chân thì cảm thấy như bị kim châm, vội vàng dời ánh mắt đi.

Buổi chiều, chiếc phi thuyền tốc độ cao đã tới Tây Đại Lục, mà lúc này, Đông Đại Lục vừa mới công bố với nhân dân tin tức về chiến tranh.

Xuyên qua những tòa nhà cao tầng đồ sộ, xuyên qua những công xưởng nhân tạo đầy khói bụi. Nơi này khác hẳn Đông Đại Lục. Vài thập niên sau khi nơi này bị chiến tranh phá hủy, gần như không hề gây dựng lại bất kỳ tòa nhà dân sự xinh đẹp nào.

Thứ duy nhất được gây dựng lại là nhà máy quân giới, và pháo đài chỉ huy dù đơn sơ nhưng trang bị đầy đủ thiết bị phòng ngự tân tiến mà Trái Đất có.

Diện tích Tây Đại Lục chỉ bằng một phần ba Đông Đại Lục. Trên bình nguyên hoang tàn, là vô số nhà máy quân giới, chiến hạm, chiến xa điện, người máy chiến đấu vừa mới xuất lò đang đứng xếp hàng dày đặc... Những thứ này trải rộng khắp lục địa.

Đây là một lục địa được quân sự hóa hoàn toàn.

Trình Thanh Lam nhìn cảnh tượng bên ngoài qua màn hình tinh thể lỏng trong khoang thuyền kim loại, nhớ tới lời của Hình Tùng. Thì ra, cô đến từ lục địa này ư? Là ai đã đưa cô đến Đông Đại Lục? Nhưng lại không thèm nói vài câu đôi lời, khiến cô cho rằng mình đã sống lại, che giấu sự thật rằng cô đã là người chết?

Câu trả lời sẽ xuất hiện nhanh thôi.

Trình Thanh Lam bị người máy dẫn tới nơi nguy nga lộng lẫy duy nhất trên Tây Đại Lục.

Thật ra thì nơi nguy nga lộng lẫy cũng hơi quá. Chẳng qua so sánh với nơi ở đơn sơ của Diệp Diễm, dinh thự đơn giản vắng lặng của Cố tướng quân, nơi này bố trí vô cùng ấm áp. Bức tường kim loại màu xanh nhạt, ghế sofa và bàn làm việc mang màu ấm áp. Thậm chí cả màn hình tinh thể lỏng trôi nổi giữa không trung cũng có màu da cam.

Tường được trang trí bằng mảnh hạt thủy tinh ngũ sắc, vô số bó hoa xinh đẹp được đặt trong phòng. Nếu không có Hình Tùng chấp tay đứng bên cửa sổ, Trình Thanh Lam còn cảm thấy nơi đây mới là nhà của loài người.

“Số 15, còn nhớ nơi đây không?” Hình Tùng cao tầm 1m78, vóc người rắn rỏi, khuôn mặt trầm tĩnh không một gợn sóng như đại dương sâu không thấy đáy.

Chỉ gọi cô bằng số hiệu... Trình Thanh Lam lắc đầu.

Tùng nghĩ hết cách để tìm ra lai lịch thân thế của mình, hôm nay chân tướng đã ở ngay trước mắt, Trình Thanh Lam lại không cảm thấy cấp thiết nữa. Không quan trọng, chẳng còn gì quan trọng hơn việc được trở về bên Diệp Diễm.

“Đưa cô ấy đi gặp phu nhân.” Hình Tùng cũng không nhiều lời với cô, sai bảo người máy bên cạnh.

“Tôi cần bác sĩ!” Trình Thanh Lam lập tức nói.

Hắn không thèm để ý đến chuyện cô đã chảy rất nhiều máu trên phi thuyền. Đôi mắt đỏ ngầu không hề có tình cảm liếc nhìn cô, nói với người hầu: “Bảo bác sĩ qua luôn.”

Trình Thanh Lam theo người hầu đi qua hành lang tràn ngập hoa và ánh nắng mặt trời. Tên Hình Tùng vui giận bất chợt này thật khó nắm bắt. Lúc trước thì giận dữ bắt cô trở lại, sau đó lại không thèm để ý đến cô, cuối cùng thì tìm bác sĩ cho cô?

Căn phòng này bố trí thanh nhã hơn đại sảnh vừa nãy. Trong phòng bày biện những vật dụng trắng toát đan xen với màu vàng nhạt, giống như cảnh điện viên trong lành.

Trong phòng không có ai, Trình Thanh Lam vịn chiếc sofa mềm mại ngồi xuống. Nhanh chóng có người mở cửa đi vào, là một người máy kim loại màu trắng.

Trên chiếc đầu kim loại, đôi mắt đỏ ngầu lóe sáng. Anh ta đi tới trước mặt Trình Thanh Lam, giọng nói trầm thấp: “Thưa cô, cô cảm thấy khó chịu ở đâu?”

Trình Thanh Lam sững sờ, một lát sau mới chỉ vào bụng mình: “Vừa có người đâm vào bụng tôi, chảy rất nhiều máu.” Ngay một chút rồi nói, “Anh xem hộ tôi em bé thế nào rồi?”

Người máy màu trắng ngồi xổm xuống.

Không khí bỗng lạnh ngắt, cởi quần ra, nơi đó hoàn toàn bại lộ trước mặt người máy xa lạ. Hai mắt Trình Thanh Lam ngược nhìn trần nhà. Một phút đồng hồ ngắn ngủi mà dài như tận mấy năm, người máy đứng lên, nói giọng bình thản: “Thưa cô, thi thể thai nhi vẫn còn trong cơ thể cô.”

Trần nhà vàng nhạt, đèn chùm tinh xảo chợt mờ hồ trong tầm mắt. Trình Thanh Lam cố gắng ổn định nhịp thở, nhưng không thể mà cất tiếng nghẹn ngào.

“Lớn thế nào?” Cô nói với giọng run run.

Người máy không hiểu.

“Thai nhi, lớn thế nào rồi?”

Người máy màu trắng dừng lại một chút rồi miêu tả: “Hình dáng không xác định, gần như hình tròn, chưa được năm centimet vuông.”

Bàn tay màu trắng chìa ra trước mặt cô, trên bàn tay không có đường chỉ là một viên thuốc: “Xin hãy uống. Tôi sẽ đợi cô ngủ rồi thanh lọc thân thể, chữa trị tử cung.”

Sau khi uống thuốc, Trình Thanh Lam đã nằm mơ.

Đó là màn sương trắng mịn mờ, không thấy rõ nơi bắt đầu, cũng không nhìn thấy điểm cuối. Cô bước chân trần trong màn sương trắng lạnh như băng.

Khi cô đi sâu vào màn sương trắng đó, lại nhìn thấy bóng dáng một đôi nam nữ quần quít trôi nổi giữa không trung. Khuôn mặt của người phụ nữ không rõ ràng, người đàn ông có sắc mặt màu mạch, hàng mày anh tuấn chéch lên, gương mặt thấm đẫm mồ hôi. Hoàn toàn không hề có tiếng động, Trình Thanh Lam thấy khuôn mặt hai người tràn ngập vẻ đau khổ đè nén.

Ồ, đúng rồi, cô nghĩ ra rồi, đó là Đinh Nhất và Trình Thanh Lam. Ở trong tòa thành ở vùng đất Zombie hoang vu, đây dựa từ đêm này tới đêm khác.

Lòng ngực như nghẹn lại, không thể hô hấp. Trước mắt thoảng qua rất nhiều rất nhiều hình ảnh lộn xộn vụn vỡ. Người đàn ông mỉm cười rạng rỡ khiêng súng ôm hông cô; cánh tay vững chãi màu mạch đẫm mồ hôi, đưa lưng về phía cô, đứng trong đám chó dữ; vạt áo tơ của người phụ nữ tung bay, tay và môi của người đàn ông lút dưới lớp áo. . .

Cuối cùng, là đôi mắt màu tím đậm và đỏ thẫm, không thể át nổi đau đớn mà nhìn cô. . .

Đinh Nhất, Đinh Nhất! Tại sao anh lại khiến Trình Thanh Lam mang thai con của anh?! Con của anh đã chết rồi! Thứ nghiệt chủng không nên đến với cõi đời này, quái vật chưa thành hình mang dòng máu của hoàng tộc Hackley đã chết rồi!

Trình Thanh Lam đột nhiên mở mắt ra, chỉ cất một tiếng thở dài.

Cùng lúc đó, tại Đông Đại Lục xa xôi, Gebhuza đang đứng ở hành lang gấp khúc của dinh thự họ Cố, trái tim chảy dòng máu tím co rút mảnh liệt. Anh ngược đôi mắt lạnh băng lên nhìn Diệp Diễm, gần từng từ từng chữ: “Cô ấy mang thai con của tôi?”

Tầm mắt của Trình Thanh Lam đã rõ ràng.

Đôi mắt ấm áp mà bi thương kia thuộc về người phụ nữ xinh đẹp mảnh khảnh trước mắt.

Cô ấy khoảng ba mươi hai tuổi, nhưng rất biết chăm sóc sắc đẹp, gương mặt trái xoan thanh lệ động lòng người, đồ trang sức trang nhã, thướt tha đứng đó.

“Tôi là Hình Lăng Y. Cô có thể. . . coi tôi là người mẹ của cô ở thế giới này.” Cô nhìn gương mặt tái nhợt của Trình Thanh Lam, “Đừng buồn nữa, bác sĩ nói về sau cô vẫn có thể sinh con.”

Vợ của Hình Tùng, người chế tạo người nhân tạo số mười lăm. . . tự xưng là người mẹ của cô ở thế giới này.

Trình Thanh Lam ngẩng đầu nhìn Hình Lăng Y: “Tại sao lại là tôi? Tại sao lại là tôi của hai trăm năm trước?”

Hình Lăng Y hơi ngẩn ra rồi hiểu rõ, ngồi xuống bên cạnh Trình Thanh Lam, dịu dàng nói: “Từ mấy trăm năm trước Hình gia đã nghiên cứu người máy. Cô. . . Lúc ấy là thi thể có điều kiện hoàn toàn phù hợp, nên đã được bí mật giữ lại.”

“Bảy mươi năm trước, tôi vừa mới hai mươi sáu tuổi, cô là người nhân tạo nữ đầu tiên tôi bí mật cải tạo.”

“Rốt cuộc người nhân tạo là gì?” Trình Thanh Lam nhìn chăm chăm vào người phụ nữ chín mươi tuổi có khuôn mặt ba mươi này. Hoặc là, có lẽ cô ấy cũng không phải là người?

Hình Lăng Y cực kỳ thông minh, lập tức nói: “Cô nghĩ đúng rồi, tôi cũng bị cải tạo thành người máy. Nếu không, bây giờ tôi đã là đồng xương trắng. Nói đơn giản, người nhân tạo, tên đầy đủ là người máy nhân tạo nguyên linh, chip là mấu chốt trong quá trình cải tạo. Khác với những người máy khác, trừ trái tim và sức chiến đấu không giống với con người, người nhân tạo vẫn có tình cảm và đặc thù của loài người. Cô sẽ già đi, biết đau đớn, bị thương, mang thai, cũng sẽ chết.”

“Vậy tại sao tôi lại xuất hiện ở vùng đất chết?” Trình Thanh Lam hỏi.

Hình Lăng Y cười khổ: “Tôi vẫn ôm ảo tưởng không thực tế. Các người là tôi gạt Hình Tùng để bí mật nghiên cứu chế tạo. Mấy năm trước tôi mang theo mười mấy người nhân tạo ngủ say trốn thoát, hi vọng thay đổi cục diện giằng co giữa người máy và loài người ở hai đầu đại lục. Tôi muốn cho loài người thấy, thật ra con người và người máy không hề khác biệt.”

Cô nhìn Trình Thanh Lam: “Nhưng thật đáng tiếc, tôi mới trốn được một tháng đã bị Hình Tùng bắt lại. Các người cũng bị thất lạc.”

“Chị là người máy à?” Trình Thanh Lam hỏi.

Cô lắc đầu: “Bây giờ tôi không phải người máy, cũng không phải là người. Hơn năm mươi năm trước Hình Tùng đã bắt đầu cải tạo tôi. May bây giờ tôi vẫn còn lý trí và tình cảm của con người, thế nhưng bên trong thân thể này đã hoàn toàn là kim loại.”

Nhìn làn da trắng nõn mềm mại của cô ấy, Trình Thanh Lam cực kỳ rung động, lại nói: “Hình Tùng là chồng chị à?” Một người máy không già không chết?

Nụ cười của Hình Lăng Y càng thêm khổ sở: “Anh ấy là người máy chiến đấu hình người trí năng hoàn mỹ nhất mà tôi chế tạo được. Anh ấy không giống cô, lúc vừa mới tỉnh lại hoàn toàn không có trí nhớ và tình cảm. Anh ấy từng cực kỳ lệ thuộc vào người mẹ này.

Năm mươi tám năm trước, anh ấy đã dùng thành quả nghiên cứu của tôi, mang theo tất cả người máy mà phản bội tôi và loài người. Dưới sự ép buộc của anh ấy, quan hệ giữa chúng tôi đã có định nghĩa mới.”

“Vậy chị. . . có yêu anh ta không?” Giọng Trình Thanh Lam hơi run.

Đôi mắt xinh đẹp của Hình Lăng Y khẽ chớp, giọng nói khê khàng ẩn chứa sự bất đắc dĩ: “Tôi yêu anh ấy.”

Hai người phụ nữ thở dài thườn thượt ở căn phòng tràn ngập ánh nắng sau nhà. Trong đại sảnh phía trước, Hình Tùng đang chủ trì hội nghị quân sự.

Toàn bộ thủ hạ của Hình Tùng đều là người máy, nhưng hẳn có một nhóm tướng lĩnh có chỉ số thông minh bậc cao. Hôm nay, người tham mưu đang vẫn tắt thông tin.

Tình trạng binh lực của hai bên, thông tin người máy có được còn chính xác hơn loài người: Mười vạn quân chính quy, mười vạn quân dự bị, hai trăm người máy võ trang cấp cao, năm mươi chiếc chiến hạm, bảy vạn Zombie.

“Ngoài ra, xê chiều hôm nay, có hai mươi chiếc chiến hạm từ ngoài hành tinh tập trung ở bờ biển cách Đông Đại Lục hai trăm hải lý.” Người tham mưu báo cáo tin tức giật gân này bằng giọng lạnh băng, “Tính số lượng vận tải, có gần ba vạn người.”

Hình Tùng cười: “Người Hackley định diệt tộc luôn sao?”

Xem xét lại Tây Đại Lục, về tổng binh lực không bằng loài người, nhưng thực lực không hề thua kém: Năm nghìn người máy võ trang cấp cao, năm vạn người máy võ trang cấp thấp, một trăm chiếc chiến hạm. Bộ đội người máy đặc chủng có ba nhánh: Một trăm người máy cỡ lớn, năm mươi chim máy cỡ lớn, năm trăm người máy biết bay cỡ nhỏ.

Tướng lĩnh chịu trách nhiệm chiến tranh thông tin là một người máy kim loại màu xám. Hắn đứng lên, đôi mắt màu đỏ như máu đọng lại: “Tính đến tám giờ tối nay, quân ta đã đánh chiếm được trên 95% hệ thống thông tin và hệ thống điều khiển của kẻ địch. Quân địch giăng bẫy, lợi dụng đạn đạo nano để phản công, đột phá hệ thống phòng ngự đầu tiên của quân ta. Binh lính thông tin phe ta thương vong quá nửa, lên đến tám trăm. Toàn bộ thiết bị thông tin vòng ngoài đã bị hủy.”

Đại sảnh lạnh tanh mà tĩnh lặng. Các tướng lĩnh người máy không hề phần nộ đau buồn cho những binh lính đã chết và bị thương. Họ chỉ tính toán chính xác binh lực và kế hoạch tác chiến của hai bên, tìm kiếm sách lược đương đầu thích hợp nhất.

“Dừng tấn công thông tin.” Máu mắt của Hình Tùng trầm xuống, “Cuộc chiến đầu tiên chúng ta đã thất bại. . . Thật thú vị.”

Cuối cùng cuộc chiến tranh này cũng có chút thú vị.

Hình Tùng cất cao giọng: “Thượng úy Quý Lan, thiếu tướng Mục Đồng, đại úy Tuyết Nãi dẫn dắt quân đoàn chủ lực, chinh chiến!”

58. Chương 58: Anh Em

Đêm đến.

Sau chiến thành thông tin luân phiên, thương vong của kẻ địch nhỏ hơn dự tính. Nhưng dù thế nào đây vẫn là sự ủng hộ tinh thần lớn lao. Thăm dò thấy chiến hạm của quân địch đang neo ở ven biển, chiến hạm của loài người cũng chạy băng tới vùng biển rộng mênh mông không cùng.

Hai bên đều đi một nước cờ lớn. Không thể tránh khỏi chiến trường chính diện ác liệt.

Vì là tổng tư lệnh, chiến hạm của Cố Đồng sắp xếp ở vị trí quan trọng nhất trong đội hình, chạy trên mặt nước lạnh băng đen ngòm.

Dự tính sáng ngày mai binh lực hai bên mới có thể giao chiến. Bây giờ là mười giờ, Cố Đồng mặc quân trang màu đen phẳng phiu, một mình ngồi trên khoang tàu cao nhất.

Cửa tự động lạng lẽ mở ra, lính cảnh vệ cơ yếu dẫn một người phụ nữ tới trước mặt Cố Đồng, sau đó rời đi.

Cô gái đó mặc áo hai dây quần soóc, để lộ làn da mềm mại trắng nõn. Dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt mê muội như trẻ thơ, hoàn toàn không tương xứng với khuôn mặt độ hai mươi.

“Lại đây.” Cố Đồng nói bằng giọng trầm khàn.

Thấy khuôn mặt màu xanh của Cố Đồng, cô gái hơi giật mình, rụt rè tiến tới: “Chủ nhân.”

Đúng vậy, anh là chủ nhân của cô. Ba ngày trước khi cô vừa được sinh ra đã biết được, chủ nhân duy nhất của cô là người thống trị tối cao của đại lục: Cố Đồng.

Tướng quân trẻ tuổi kéo cô gái vào lòng mình. Cánh tay dài chậm rãi mơn trớn gương mặt, xương quai xanh cô gái, rồi thăm dò trong quần áo cô. Cảm xúc mềm mại đến khó tin.

Cô gái cũng không biết xấu hổ, để cho bàn tay chủ nhân lưu luyến trên người mình. Có điều thân thể không chống cự nổi mà khẽ run.

Cố Đồng đặt cô lên chiếc giường đằng sau, chậm rãi cởi quần áo trên người cô. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông điển trai vẫn mặc nguyên bộ đồ đen, không biết phải làm sao.

Anh nhìn thật sâu vào cô. Tay anh mơn trớn từng tấc da thịt của cô. Nhưng ánh mắt không hề có dục vọng.

“Chủ nhân. . .” Thân thể cô gái run rẩy, giọng êm như áng mây, “Em là ai?”

“Lam.” Cố Đồng cởi quần trang của mình, để lộ lồng ngực màu xanh cường tráng, “Tên cô là Lam.”

“Lam. . .” Cô nhắc lại tên này, hai tay bị anh bắt lấy, cố định trên đỉnh đầu.

Anh tiến thẳng vào cơ thể cô, khiến cô đau đến run rẩy. Anh lặng lẽ di chuyển, Lam thở hổn hển, hỏi: “Chủ nhân, tại sao lại đối xử với em như vậy?” Mặc dù lính cảnh vệ cơ yếu đã dạy cho cô biết phải làm thế nào để lấy lòng chủ nhân bằng thân thể, nhưng vì sao cô lại cảm thấy kỳ lạ như thế?

Cố Đồng không trả lời, chỉ di chuyển gấp rút mạnh mẽ hơn. Trong khoang thuyền không có bất kỳ âm thanh nào khác, tiếng nước biển mênh mông truyền tới từ cửa sổ mở rộng. Tiếng thân thể quần quít cũng bị sóng biển bao phủ.

Sau một lúc, Cố Đồng chợt rút ra khỏi người cô, thứ nóng rực ướt át rơi trên bụng cô. Cô luống cuống cầm khăn lông lau sạch sẽ cho anh.

Bỗng nghe thấy giọng nói khàn khàn vang trên đỉnh đầu: “Thứ anh trai thích nhất định rất tốt. Anh thích, mình cũng thích.”

Cô gái không hiểu, lại bị anh áp xuống giường lần nữa.

Tới nửa đêm, cửa khoang mở ra. Cố Đồng ôm cô gái xuất hiện, hai người không mặc quần áo. Lính cảnh vệ cơ yếu vội vàng nhận lấy cô gái từ tay anh.

“Nếu. . .” Cố Đồng nhìn vẻ mặt say ngủ của cô gái trong ngực cảnh vệ, “Không cứu Trình Thanh Lam về được, cứ đưa vật nhân bản này đến cho anh trai.”

Cảnh vệ hoảng sợ: “Tướng quân, nhưng luật pháp Đế Quốc cấm nhân bản người. . .”

Mặt Cố Đồng trầm xuống: “Cứ làm vậy đi.”

Ngày hôm đó anh nghe thấy hội thoại giữa anh trai và Gebhuza. Giọng nói kia vô cùng bình tĩnh: Không cứu được cô ấy, tôi còn quan tâm tới gì nữa?

Anh quyết không thể trở mặt nhìn anh trai sa sút bởi một người phụ nữ được. Máu của Trình Thanh Lam có thể dẫn dụ Gebhuza tới, cũng có thể nhân bản hàng loạt. Khoa học kỹ thuật từng bị xã hội loài người nghiêm cấm tuyệt đối, thật buồn cười, thật thảm thương.

Ở tiền tuyến phía tây cách chiến hạm Cố Đồng chỉ huy chừng vài hải lý, mười lăm chiếc chiến hạm cùng vô số tàu ngầm chiến đấu cỡ nhỏ thông thả tiến về phía trước.

Diệp Diễm chỉ huy tiền tuyến phía tây, dẫn theo năm nghìn chiến sĩ mạnh nhất ở vùng đất chết, cùng với năm nghìn binh lính Cố Đồng điều tới, tổng cộng là một vạn người.

Do thám khu vực mấy nghìn hải lý phía trước, chiến hạm của quân địch đang tiến tới. Diệp Diễm và mấy phó tướng nghiên cứu trong buồng chỉ huy tới quá nửa đêm. Các tướng lĩnh trở về khoang chợp mắt, giữ gìn thể lực để nghênh đón trận chiến ngày mai. Một mình Diệp Diễm ngồi trong buồng chỉ huy, lẳng lặng hút thuốc lá.

Trong máu người Cố gia đều có gen tàn nhẫn, để có được chiến thắng bất ngờ, họ đều đưa ra kế sách tác chiến đẫm máu. Ví dụ như trong cuộc chiến với người Hackley hai năm trước, Cố Đồng đã hy sinh vài chục vạn dân thường biến thành Zombie để đạt được thắng lợi. Ví dụ như Diệp Diễm anh, trả giá bằng tính mạng của hai nghìn binh lính vùng đất chết, đánh lui đội quân Zombie. Và cũng như ngày hôm nay, hai anh em đồng lòng hy sinh 90% thiết bị thông tin để đánh lên kẻ địch. . .

Tàn nhẫn mới có thể sinh tồn.

Diệp Diễm nhìn kế sách tác chiến trên màn hình tinh thể lỏng, nhả từng vòng khói quấn quanh.

Chiến tranh đã nổ ra, hai bên đều có thái độ thăm dò. Mặt biển rộng lớn và tốc độ chậm rãi là sự lựa chọn của cả hai bên. Cho nên lúc này, anh chỉ có thể ngồi ở buồng chỉ huy tiền tuyến phía tây, nhìn trời biển đen ngòm mệnh mang ngoài khoang thuyền trong suốt.

Anh có kích động muốn điều khiển máy bay chiến đấu tới Tây Đại Lục đoạt lại cô, nhưng bị chức vụ tướng lĩnh này trói chân. Hơn mười người tiếng cô bị bắt đi dài dằng dặc như thể đã trôi qua mấy tháng.

Có lẽ cô là thất bại lớn nhất trong gần ba mươi năm cuộc đời anh. Trung thành với xã hội loài người, khiến Đinh Nhất có cơ hội cướp cô đi mất. Hôm nay lại bởi vì cuộc chinh chiến giữa hai bờ đại lục mà cô bị người máy mang đi. Diệp Diễm anh từ nhỏ đến lớn hề nói là làm, song lời hứa bảo vệ cô luôn bị phá vỡ hết lần này tới lần khác.

Anh hút từng điếu rồi lại từng điếu. Khoang thuyền đóng kín nồng nặc mùi thuốc lá. Diệp Diễm ngồi trên chiếc ghế bành, mũ kéo thấp xuống, ngăn trở ánh sáng trong khoang thuyền.

Trình Thanh Lam, Trình Thanh Lam. Cái tên này đã khắc vào dòng máu thú của anh từ lúc nào? Từ sự kinh ngạc và xúc động thuở đầu, đến khi sống chết có nhau không rời không bỏ; từ niềm yêu thích và khát khao thân thể, đến sự chiếm giữ quyết liệt. Cô gái mềm mại mà kiên cường, ngọt ngào vui tươi mà ngây ngất đi theo anh không hề chùn bước. Đàn ông sinh ra là để bảo vệ phụ nữ, nhưng cô đi theo anh lại chưa từng bình an!

Diệp Diễm anh phải làm gì mới thỏa lòng đây?

Một bao thuốc lá đã sắp trống không, hơn phân nửa tướng sĩ trên chiến hạm đều đã ngủ. Ánh xanh chợt lóe lên trong buồng chỉ huy, hệ thống điều khiển trí năng biến hóa thành một cô gái trẻ tuổi, hoàn mỹ tinh xảo đứng trước mặt Diệp Diễm.

“Tướng quân không ngủ được sao?” Giọng nữ ngọt ngào vang lên.

Diệp Diễm không nói không rằng.

Một cái khay đặt cốc sữa nóng được người máy đặt ngay ghế ngồi của Diệp Diễm.

“Tướng quân có cần phụ nữ không?”

Diệp Diễm lắc đầu.

“Vậy tôi bật chút nhạc cho tướng quân.” Giọng nữ rất dịu dàng, “Hay là nghe nhạc cổ điển Cổ tướng quân cất giấu?”

Diệp Diễm hơi sững lại, gật đầu.

Hình ảnh ba chiều biết điều biến mất. Ánh đèn trong khoang thuyền được chỉnh tối hơn, dịu dàng như sắp hoàng hôn. Nhạc dạo chậm rãi u buồn chợt vang lên, tiếp đó là giọng nam trầm khàn, không nghe rõ lời ca bi thương nhưng lại khiến lòng Diệp Diễm run lên.

“Mọi công trình đều tan nát. . . Không còn nhớ nổi những ngày còn sôi nổi . . . Văn minh có thể đè nén mối tình say. . . Mong em có thể tha thứ cho sự thấp hèn của anh biết bao. . .”

Kết thúc ca khúc, Diệp Diễm cực kỳ ít nghe nhạc lại suy nghĩ đến mất hồn.

“Vera.” Giọng nói thanh lạnh chợt vang lên. Người máy tham mưu không cần ngủ Vera bị anh gọi tới, trên không trung thoáng hiện hình ảnh ba chiều.

“Sau khi cuộc chiến miền Tây thắng lợi, tôi muốn tới Tây Đại Lục.” Anh bình tĩnh nói.

Con người đỏ ngẫu của Vera nhìn anh: “Ngoài người máy, lưới phòng ngự tầng ngoài cùng của Tây Đại Lục không cho phép loài khác tiến vào. Sức chiến đấu của cậu có mạnh hơn nữa, trở thành người mạnh nhất đại lục cũng sẽ bị tia laser ở lưới phòng hộ xuyên thủng!”

Diệp Diễm không nói lời nào, lẳng lặng nhìn Vera.

Khuôn mặt màu đen lạnh băng của người máy lộ vẻ kinh ngạc: “Không phải cậu muốn. . .”

Diệp Diễm gật đầu: “Tôi muốn cứu cô ấy. Tôi cần trở nên mạnh hơn.”

“Cố Thành, như vậy rất nguy hiểm. . .” Người bạn cũ Vera có cảm xúc không nên có.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Diệp Diễm nhìn hấn: “Sau khi tôi đánh lui kẻ địch ở sườn tây. . . Hãy cải tạo tôi! Đây là mệnh lệnh. Tôi biết anh có thể làm được.”

Trời vừa sáng, phó tướng Trần Giai Tân đã xông vào buồng chỉ huy của Diệp Diễm.

“Báo cáo! Phát hiện hai mươi chiến hạm của quân địch ở khu vực năm trăm hải lý phía trước!” Giọng nói rập khuôn có vẻ hơi dồn dập, đôi mắt đỏ dẫn như bao phủ bởi lớp sa. Diệp Diễm nghiêng đầu nhìn phó tướng mình yêu mến, mặc dù anh vẫn có IQ cao cùng tài năng chỉ huy, nhưng không biết khóc biết cười.

“Chúng ta có thể đánh thắng trận này không? Giai Tân?” Diệp Diễm khẽ nói.

Trần Giai Tân đáp: “Tỷ lệ thắng bại 50 50.”

Diệp Diễm cười: “Khá lắm, thắng thắn như vậy.”

Trần Giai Tân không hề đáp lại trò đùa của chỉ huy.

“Tôi muốn thay đổi kế sách tác chiến đêm qua một chút.” Diệp Diễm tự nhủ, “Tôi không thể thua. . . Truyền lệnh của tôi, chiến hạm số một, ba và năm, năm phút sau tấn công chính diện!”

Chiến hạm số một chính là chiến hạm chỉ huy của Diệp Diễm. Chiến hạm chỉ huy xung phong, có nghĩa là sẽ đánh một trận tử chiến. Trần Giai Tân trả lời vang dội: “Dạ!”

Mặt trời mới vừa ló ra ở đường chân trời, chiến hạm chỉ huy của loài người bỗng nhiên nhô lên khỏi mặt biển, vút lên tầng mây!

Đây vốn là một trận chiến ác liệt với thế lực ngang bằng.

Năm mươi năm trước, quân đoàn của Quý Lan đã nổi tiếng. Thượng úy Quý Lan có chip tinh vi, là một tướng quân nổi tiếng với thủ đoạn quyết đoán, cứng rắn, còn am hiểu chỉ huy chiến dịch quy mô lớn. Chip trong đầu hắn có thể sánh ngang với máy tính cỡ lớn, nhanh chóng tính toán từng số liệu chi tiết của chiến trường.

Nhưng hắn lại gặp phải Diệp Diễm.

Xem xét tình hình, vị tướng loài người này là một bán thú, con cả bị thất lạc của Cố gia, lưu vong nhiều năm trời, từng chỉ huy một số chiến dịch quy mô nhỏ ở Đông Đại Lục, dụng binh tàn nhẫn, tấn công bất ngờ. Đối phó với anh, Quý Lan đưa ra kế sách cố thủ nghiêm ngặt, tấn công vững chắc.

Nhưng vừa mới bắt đầu Diệp Diễm đã phá hỏng kế sách này.

Chiến hạm chỉ huy của loài người bỗng phát động kiểu đánh lén tự sát, bay qua bầu trời trên hạm đội người máy, nhưng lại cản chặt những chiến hạm phòng thủ yếu kém nhất ở đằng sau hạm đội;

Hạm đội người máy ra sức chống cự, nhưng lại rơi vào một cái bẫy tầm thường đã bố trí từ trước;

Thế tấn công kỳ lạ linh hoạt, tốc độ chiến đấu không thể tin nổi. Đúng vậy, rõ ràng tốc độ của chiến hạm hai phe không phân cao thấp, nhưng chiến hạm của loài người lại có thể nhanh hơn một bước mà bao vây phía sau chiến hạm của người máy. . .

Việc binh quý ở tốc độ. Tối chiều, mặt biển đã phủ kín vô số xác chiến hạm hỏng hóc tàn tạ, bốc khói nghi ngút. Vô số người máy bị chặt đứt cổ, moi chip trong lồng ngực. Thi thể kim loại của chúng chìm vào đáy biển, dường như mặt biển cũng cao lên một tấc.

Máu của binh lính loài người cũng nhuộm đỏ mặt biển.

Diệp Diễm của trước kia, con hổ canh giữ vùng đất chết, là chuyện người bên ngoài không biết. Song lúc này, khi anh cầm súng laser vọt vào buồng chỉ huy của thượng úy Quý Lan, cái tên Diệp Diễm này đã nổi tiếng khắp nơi sau một cuộc chiến.

“Thượng úy Quý Lan, anh có bằng lòng theo tôi không?” Diệp Diễm hỏi.

Người máy kim loại màu xám Quý Lan lắc đầu: “Chương trình cuối cùng của tôi chỉ có một: Trung thành với Hình thống lĩnh. Xin thứ cho tôi không thể đi theo ngài.”

Diệp Diễm gạt đầu, súng laser chột nâng lên, bắn vào đại não của Quý Lan.

Người máy chậm rãi ngã xuống, cuộc chiến sườn tây hoàn toàn thắng lợi. Diệp Diễm xoay người, nhìn Trần Giai Tân: “Chuyển tất cả người máy từ binh vào chiến đội của Vera. Nếu không thể lập trình lại, lập tức tiêu hủy.”

“Dạ!”

Nửa giờ sau khi quân đoàn của Diệp Diễm ở sườn tây truyền tới tin tức thắng lợi, đại quân tuyến giữa do thượng úy Kỳ Liên dẫn dắt lại gặp phải sự tấn công mãnh liệt của thiếu tướng Mục Đồng. Thượng úy Kỳ Liên nổi tiếng từ thời niên thiếu bị sự tan tác lúc đầu của quân địch che mắt, sơ suất dẫn tới toàn bộ hạm đội bị chèn ép, cuối cùng bị người máy đặc chủng cỡ lớn mai phục ở sườn đông bao vây tấn công!

Khi Diệp Diễm nhận được tin của Cố Đồng, vội vàng dẫn hạm đội tiến thẳng về phía đông trợ giúp quân đoàn Kỳ Liên. Hai mươi chiến hạm tuyến giữa đã hao tổn hơn phân nửa! Thi thể của hai vạn binh lính tinh anh của Nam Thành phủ kín mặt biển!

“Tấn công!” Khói thuốc súng lan tràn khắp mặt biển, quang điện lóe lên. Đôi mắt của Diệp Diễm đỏ ngầu, mười tám chiến hạm vừa trải qua trận chiến đẫm máu, lập tức gia nhập cuộc chiến như mãnh hổ.

Cùng lúc đó, ở phía đông, hai mươi chiếc chiến hạm cỡ lớn của người Hackley lơ lửng trên không trung. Đối diện với biển, là cuộc giằng co gay go với người máy chiến đấu cỡ lớn và người máy biết bay cỡ lớn.

“Tấn công!” Hoàng tử Gebhuza đứng vững trên chiếc chiến hạm nòng cốt, sau lưng là đôi cánh khổng lồ dang rộng.

Trong buổi chiều chiến đấu ác liệt đó, tiếng nổ dữ dội cũng vang tới hai bờ đại lục.

Hai người phụ nữ ngồi uống hồng trà trong hoa viên.

“Cô không lo lắng cho chồng của mình sao?” Đôi mắt đẹp của Hình Lăng Y liếc nhìn.

Sau một buổi sáng, hai người phụ nữ đã hiểu đại khái về hoàn cảnh của đối phương, lại càng thẩn thớt.

Trình Thanh Lam lắc đầu: “Tôi tin anh ấy.”

Hình Lăng Y cười: “Nhưng đối thủ của anh ta là Hình Tùng, Hình Tùng không bao giờ thua cuộc.” Người máy thống lĩnh đã phá vỡ xã hội loài người năm mươi năm trước!

“Tôi muốn nói lời tạm biệt.” Trình Thanh Lam nói, “Cảm ơn chị.”

Một câu cảm ơn, bao hàm rất nhiều ý nghĩa. Hình Lăng Y nghiêm mặt, nói: “Cô được Hình Tùng mang về. Tôi không thể quyết định được.”

Trình Thanh Lam nhìn cô: “Anh ta đưa tôi về cũng chỉ vì chị. Tôi có thể đi hay không chẳng qua cũng chỉ cần một câu nói của chị thôi.” Tối đây một ngày rưỡi, Hình Tùng kia chẳng bao giờ xuất hiện. Nhưng chỗ ở của Hình Lăng Y được canh phòng cẩn mật, muốn thoát thân không phải là dễ.

Hình Lăng Y cười khổ: “Không phải tôi không cho cô đi. Những năm gần đây tôi đã chạy trốn rất nhiều lần, hai năm trước chạy trốn lại càng xa. Bây giờ một con chim cũng không thể bay ra. Huống chi Hình Tùng đang chiến đấu với loài người, cô cũng được coi là người bên này, điều Hình Tùng ghét nhất là phản bội.”

Trình Thanh Lam nhìn trời, dường như chân trời cũng bị ngọn lửa chiến tranh nhuộm đỏ.

“Hình Lăng Y, chị chạy trốn nhiều lần chỉ vì nền hòa bình giữa loài người và người máy.” Trình Thanh Lam nói chậm rãi, “Bây giờ, chị còn nghĩ vậy không?”

Hình Lăng Y yên lặng, gật đầu: “Nếu có thể hòa bình, dĩ nhiên là tốt nhất.” Như thể đoán được suy nghĩ trong lòng Trình Thanh Lam, “Nhưng tuyệt đối không được làm hại Hình Tùng. Huống chi, loài người có thể bỏ qua cho Hình Tùng sao?”

Đúng vậy, oán hận chất chứa bao năm. Hôm nay tài nguyên trên Trái Đất thiếu hụt như vậy, ai bằng lòng cúi đầu chịu thua chứ?

“Vậy tôi chỉ có thể bắt chị để uy hiếp Hình Tùng đầu hàng.” Trình Thanh Lam nâng chén trà lên, bình tĩnh nói.

Hình Lăng Y nhìn cô: “Cô không làm vậy đâu.”

Trình Thanh Lam đặt chén trà xuống: “Chị nói đúng. Tôi không làm vậy. Bắt giữ chị cũng như bắt giữ chính mình. Lòng tôi cũng không muốn. Huống chi, mặc dù chị không có sức chiến đấu, nhưng từng góc nhỏ trong căn nhà này đều bị Hình Tùng giám sát. Tôi chỉ cần đụng ngón tay vào đầu chị đã bị người máy bảo vệ ném ra ngoài tiêu diệt luôn rồi.”

“Nhưng Hình Lăng Y.” Trình Thanh Lam nói, “Diệp Diễm không như vậy. Anh ấy là người đàn ông giỏi giang nhất tôi từng gặp. Anh ấy nhất định sẽ đánh tới đây, mang tôi đi.”

Hình Lăng Y ngơ ngẩn: “Trước đây rất lâu, tôi cũng nói những lời hệt như cô. Về sau, Hình Tùng dẫn tôi đi rồi, lại không buông tha cho tôi.” Cô hít sâu một hơi, “Tôi và Hình Tùng đã sống quá lâu rồi. Nếu quả thật có một ngày phải chết, Trình Thanh Lam, xin hãy khuyên chồng của cô đối xử tử tế với chúng tộc người máy. Dù cô có không muốn đi nữa, cô vẫn là một thành viên trong số họ.”

Trình Thanh Lam gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức. Thật ra thì người máy chỉ bị lập trình mà thôi. Loài người phát động chiến tranh bởi vì rất nhiều loại dục vọng. Nhưng người máy chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, họ có gì sai đâu?”

Hình Lăng Y không nói lời nào.

Trình Thanh Lam nhìn cô: “Tôi đã nhận lời rồi, có thể cho tôi về không?”

Ánh mắt của Hình Lăng Y chợt lóe lên. Trình Thanh Lam lại hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Chị là chuyên gia người máy vĩ đại nhất, chị tạo ra tôi, tạo ra Hình Tùng. Chị nhất định còn rất nhiều ý tưởng hay chưa thực hiện phải không?”

Cô nhìn Hình Lăng Y: “Cứ việc thử lên người tôi. Chỉ cần giữ lại ý thức cho tôi là được. Những thứ khác, thì mặc sức thử. . .”

Hình Lăng Y giật mình, mặc dù cô luôn hứng thú với việc cải tạo người máy bằng cơ thể sống, nhưng giọng nói của cô lại hơi run run: “Tại sao? Cô biết như vậy sẽ vô cùng đau đớn!”

“Yên tâm, tôi không làm gì Hình Tùng đâu. Chị có thể đưa vào tôi một chương trình, để Hình Tùng có thể dễ dàng hạ gục tôi. Tôi chỉ. . . mặc dù đã được chị cải tạo rất mạnh. Nhưng lần nào. . . cũng cần họ tới cứu. Tôi muốn trở nên mạnh hơn, tôi muốn đứng sừng sững với người đàn ông luôn che chở cho tôi. Cho dù có chết, cũng phải chết trên cùng một chiến tuyến.”

59. Chương 59: Cuộc Trùng Phùng Bi Ai

Chiếc chiến hạm khổng lồ của hành tinh Hackley có đường kính trên hai trăm mét đang trôi nổi trên mặt biển. Đạn pháo với hỏa lực mạnh mẽ, nã từng quả vào chiến hạm đầu trên mặt biển của quân địch.

Bất chợt, đằng sau chiến hạm hành tinh Hackley, có một đôi tay khổng lồ cứng như sắt khiến người ta sợ hãi bồng vươn tới, túm lấy hai bên chiến hạm. Mặc dù chiều dài của bàn tay này không đến một phần tư bán kính chiến hạm, nhưng lại mang sức lực khổng lồ. Theo trận gió ào ạt, người Hackley trên chiến hạm đều kinh hoàng kêu thét, thân thể nhào xuống theo chiến hạm. “Bùm!” Chiến hạm lao thẳng xuống mặt biển, vang lên tiếng va chạm inh tai nhức óc, ngay sau đó, khoang thuyền tan vỡ, nước biển ập vào. Trước mặt người máy hạng nặng cao trên bảy mươi mét, người Hackley mất tím như thể côn trùng, những người không chết đuối lộ đầu khỏi mặt biển bị người máy hạng nặng tóm lấy, bóp chết trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt, bàn tay người máy hạng nặng đã tràn đầy chất lỏng màu tím.

Một tiếng động inh tai nữa lại vang lên! Động tác của người máy hạng nặng bỗng cứng đờ, chiến hạm khổng lồ chậm rãi lật lại. Đầu người máy gắn camera và đạn pháo bỗng vang tiếng ‘răng rắc’, lặn lẳng lắc vào nước biển, cả chiến hạm chấn động nổ tung.

Gebhuza bay la đà trên một chiến hạm, ánh bạc nơi đầu ngọn pháo laser bên cạnh vừa mới thu lại. Anh liếc nhìn xung quanh, hai mươi chiếc chiến hạm chỉ còn lại mười lăm. Thương vong không thể nói là không nghiêm trọng. Bên đối phương cũng tiêu hao mười người máy hạng nặng.

Bên tai vang vọng tiếng gào thét thê lương của dân tộc, hòa lẫn với tiếng sóng biển. Người máy kim loại có chết cũng không chảy máu, cho nên trên mặt biển chỉ có thể nhìn thấy màu máu tím, cùng với màu đỏ của máu loài người, tạo thành màu sắc nồng đậm.

Như thể đã từng trải qua.

Gebhuza thẫn run lên.

“Đức vua! Không thể đánh tiếp như vậy nữa! Đã chết bốn nghìn người rồi!” Giọng nói của phó tướng người Hackley vang lên từ máy truyền tin trên cổ tay.

“Phải đánh.” Gebhuza hít sâu một hơi, “Anh không thấy quân đội loài người đã chết gần tám nghìn sao?” Đêm trước đại chiến, Cố Đồng điều tới một vạn năm ngàn binh lính loài người cho anh, để anh lãnh đạo tổng cộng ba vạn người tác chiến. Còn một vạn năm ngàn người dân Hackley khác, anh đã sắp xếp trên chiến hạm dự phòng ở vùng đất Zombie.

Vẫn phải chờ lại nòi giống cho người Hackley.

“Nhưng đức vua, để cho hai phe loài người và người máy cùng tồn tại, không phải càng tốt sao...” Giọng nói của phó tướng rất khê.

Gebhuza không trả lời, đôi cánh trắng như tuyết sau lưng đã nhuộm màu đỏ tím, anh bỗng nói: “Anh có thấy màu nước biển không?”

Phó tướng không hiểu ra sao.

Đôi cánh của Gebhuza bỗng dang rộng, vẫy mạnh, bay lên trời bằng tốc độ cực nhanh, thuận thế lướt đến trước mặt người máy hạng nặng đã mất đầu, giơ chân đá một phát vào ngực nó!

Người máy hạng nặng này có chiều cao gấp mấy chục lần Gebhuza! Anh chỉ bằng ngón tay của người máy đó. Song, chuyện khiến toàn bộ chiến trường đều khiếp sợ lại xảy ra! Thân thể người máy kia chậm rãi, chậm rãi đổ nhào xuống! Sắp tép đập vào mặt biển, tiếng vang thấu trời!

Tất cả người máy, người Hackley và binh lính loài người đều bị thanh âm này hấp dẫn. Nhìn về nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy một người đàn ông nhuộm máu đỏ tím, giương cánh bay giữa không trung mấy vòng, đột nhiên dừng lại, súng máy trong tay nhắm vào chiến hạm chỉ huy cách xa mấy ngàn mét của người máy.

Mọi giống loài đều nghe thấy tiếng quát nghiêm nghị của vua Hackley: “Người máy! Tôi muốn các người phải trả nợ máu!”

Chiến tuyến phía đông càng thêm gay cấn.

Song người máy hạng nặng, cùng với người máy biết bay khổng lồ mang vũ khí hạng nặng cũng không dễ đối phó. Cho dù loài người và người Hackley hiếm khi có chung mối thù, vẫn không thể ngăn cản từng chiếc chiến hạm chìm mất, từng thân thể trôi nổi trên mặt nước biển.

Đây là trận đối kháng vô cùng thảm khốc. Cả hai phe đều không được lợi gì, nhưng cũng không thể lùi bước, vẫn phải đánh cho đến tận khi còn lại một người cuối cùng.

Người Hackley và con người cũng đánh đến điên rồi!

Có thiếu niên Hackley mắt tím da trắng lái chiếc tàu bay cỡ nhỏ xông lên, đâm thẳng vào đầu người máy hạng nặng! Tàu bay nổ tung, con mắt trên chiếc đầu kim loại của người máy hạng nặng bị đâm nát bấy, lửa đạn trên chiến hạm loài người lập tức nhắm tới, người máy hạng nặng bị xuyên thủng, đổ rầm xuống!

Có chiếc chiến hạm bị quân địch bắn rơi, loài người và người Hackley rải rác trên mặt biển bị hạm đội người máy hạm bao vây. Nhưng họ không hề sợ hãi, thân thể trần trụi độ sức với người máy. Nhưng khi súng máy bắn càn quét, màu đỏ và màu tím lại nhuộm mặt biển đậm thêm!

“Tự do! Tự do!” Có chiến sĩ Hackley la lớn trước khi chết!

“Đức vua!” Các chiến sĩ hô lên tin ngưỡng của họ trước khi xông lên!

Tự do, họ muốn tự do, nhân dân Hackley bị áp bức mấy chục năm không muốn phải làm đầy tớ thêm nữa! Hôm nay, có hoàng tộc cuối cùng dẫn đầu cuộc tử chiến, vì tổ quốc đã diệt vong, vì cái tên Hackley này!

“Đức vua! Rút lui thôi!” Giọng nói trầm khàn của phó tướng mang theo tiếng khóc nức nở, “Sắp chết hết rồi! Chẳng lẽ ngài muốn cắt đứt huyết mạch của Hackley sao?”

Thân thể Gebhuza chấn động, ngược mắt nhìn bầu trời sáng ngời.

Có lẽ, phải rút lui thôi. Người máy có thể chế tạo vô cùng vô tận, nhưng người Hackley sắp bị tiêu diệt hết rồi!

“Đức vua! Mau nhìn xem!” Phó tướng bỗng nhìn đường chân trời phía tây.

Gebhuza đột nhiên quay đầu, trên mặt biển nhấp nháy ánh sáng, từ từ hiện lên một chiếc chiến hạm màu đen. Ngay sau đó, hai chiếc, ba chiếc. . .

Có lẽ vừa mới trải qua đại chiến, những chiếc chiến hạm ở đằng xa kia tràn đầy khói lửa, có chiếc thậm chí gần như vỡ nát. Tuy nhiên chúng vẫn kiên định, tiến về phía trước từng chút một.

“Gebhuza, quân miền tây cùng tác chiến với anh.” Giọng nói quen thuộc vang lên từ thiết bị truyền tin, vô cùng kiên định.

Ban đêm, liên quân giữa loài người và người Hackley giao chiến chính diện với người máy, kết thúc với thắng lợi của liên quân. Người máy thương vong mất năm vạn, đội quân người máy đặc chủng tổn thất hơn phân nửa, thống soái tối cao của đội quân người máy phía đông tử trận.

Liên quân cũng phải trả giá vô cùng thảm khốc. Thương vong của loài người lên tới hơn ba vạn, người Hackley hi sinh gần chín nghìn.

Thời đại này, giống loài và tính mạng là thứ mong manh nhất, cũng là thứ quý giá nhất. Trận đánh ngày hôm nay đã cướp đi gần mười vạn tính mạng. Nhưng hai bên đều có sức lực lớn mạnh, thắng bại của cuộc chiến này còn rất khó nói. Nhưng khả năng thắng của liên quân đã tăng lên rõ rệt.

Bộ đội đặc chủng loài người và quân đội người máy dưới trướng Cố Đồng suýt nữa bị đánh bại ở chiến dịch trung tâm. Cùng tác chiến với đội quân miền tây của Diệp Diễm, ngăn cơn sóng dữ, chuyển bại thành thắng.

Lúc này, quân đội người máy bắt đầu rút lui toàn bộ, chỉ còn lại đội ngũ bọc hậu. Thương vong của liên quân vô cùng thảm khốc, cũng cần phải nghỉ ngơi. Cố Đồng hạ lệnh dừng truy kích, cho đội quân tràn trề sức lực dưới trướng mình tiếp tục đuổi giết tàn quân người máy chưa kịp rút lui, để cho quân đoàn của Diệp Diễm và Gebhuza lui về nghỉ ngơi.

Quân đoàn Vera nhận được mệnh lệnh, nghỉ ngơi dưỡng sức một đêm, sáng sớm hôm sau giải trừ toàn bộ vũ trang của người máy tù binh, dùng quân hạm áp tải về Đông Đại Lục. Số lượng người máy chiến đấu cấp thấp là đông đảo nhất, mà loại người máy này được sản xuất hàng loạt bằng kỹ thuật thông dụng của xã hội loài người trước kia, muốn lập trình lại cho chúng chỉ cần tốn chút thời gian.

Còn những người máy chiến đấu cấp cao bắt được rất ít. Hơn nữa cực kỳ nguy hiểm, chỉ có thể tiêu diệt ngay tại chỗ.

Đêm nay, Diệp Diễm không trở về khoang thuyền chỉ huy của mình.

Cũng không hề có cảnh tượng liên minh loài người tung hô ăn mừng. Hầu hết binh lính người máy rút lui cũng ử rữ một cách khó hiểu. Quân hạm bị tổn hại nặng nề chạy dọc theo miền duyên hải, còn những quân hạm được coi là hoàn hảo thì bay thẳng về Tây Đại Lục.

Trăng sáng nhô lên khỏi mặt biển, rồi lại hạ xuống. Mặt trời nhô lên, và rồi cũng hạ xuống.

Quân đội người máy không ngừng rút lui, cho đến chiếc quân hạm cuối cùng chịu trách nhiệm bọc hậu cũng đã lái về thềm lục địa.

Sĩ quan người máy hình người đứng ở bến tàu, nhìn từng chiến sĩ người máy bước lên bằng chuyên tự động, chia thành những hướng khác nhau, trạm chữa bệnh, hoặc trở lại phân xưởng chế tạo.

Bỗng nhiên, sĩ quan ngăn lại một chiến sĩ hình người: “Đứng lại!”

Chiến sĩ hình người cao lớn cúi thấp đầu, bề ngoài không khác gì loài người.

“Tôi chưa từng thấy anh, anh là người của quân hạm này ư?”

“Thưa sếp, tôi đến từ quân đoàn số năm. Quân hạm bị đánh chìm, tôi bơi tới đây.” Chiến sĩ ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, con ngươi đỏ ngầu.

Ánh mắt của sĩ quan liếc thấy ánh sáng trắng hiện lên từ tay phải anh ta, lạnh lùng nói: “Trên tay anh là cái gì?”

“Cái này sao?” Chiến sĩ giơ cánh tay phải lên, tay áo quân đội trượt xuống theo cánh tay, từ cổ tay trở lên là năm ngón tay kim loại màu trắng bạc, ngón giữa sắc bén, tản ra ánh xanh mờ hồ.

Ánh mắt sĩ quan buông lơ, tránh đường.

Chiến sĩ cúi đầu, nhảy lên đường ray vận chuyển.

Sau đại chiến, bầu trời mang màu trong xanh hiếm thấy, thậm chí còn trong hơn cả màu nước biển. Mà bên bờ biển Tây Đại Lục, vô số đường ray vận chuyển cùng vận hành, chở đầy những người máy tĩnh lặng đến ngẩn ngơ, di chuyển nhanh chóng vào trung tâm lục địa.

Cùng lúc đó, tại cabin kim loại màu vàng trong căn hầm dưới lòng đất ở dinh thự của Hình Tùng, Trình Thanh Lam mở hai mắt ra.

Khi Hình Lăng Y trở lại từ tiền sảnh, vừa bắt gặp Trình Thanh Lam ngồi dậy trong cabin kim loại. Trình Thanh Lam ngược mắt thấy vẻ mặt buồn rầu của Hình Lăng Y, trong lòng hơi dao động.

Quả như vậy, Hình Lăng Y thở dài: “Hình Tùng thua rồi.” Vừa sáng ra, Hình Tùng đã trở về từ tiền tuyến, cô ở bên hắn một ngày, đến giờ hắn mới đi ngủ.

“Diệp Diễm không sao chứ?” Trình Thanh Lam hỏi.

Hình Lăng Y liếc nhìn cô: “Yên tâm, loài người chỉ hi sinh một tướng lĩnh cấp cao, không phải Diệp Diễm.”

Trình Thanh Lam hơi ngẩn ra, chậm rãi nói: “Ai hi sinh vậy?”

Hình Lăng Y suy nghĩ một lát: “Cái tên đó rất khó nhớ.”

Trình Thanh Lam tái mặt: “Có phải Gebhuza không?”

Hình Lăng Y liếc nhìn cô: “Không phải. Tôi nhớ ra rồi. Tên là Kỳ Liên.”

Trình Thanh Lam vẫn thản nhiên. Hỏi tiếp: “Chị không cài chương trình khống chế lên người tôi đấy chứ?” Tứ chi đã bị cải tạo, trở thành kim loại lỏng có thể biến hình. Trong đầu cũng được cài đặt một chip khống chế. Đau đớn một ngày một đêm khiến cô ngất đi vô số lần, giờ đây thân thể đã cứng ngắc.

Rất cứng, rất cứng.

“Không cần thiết.” Hình Lăng Y nhìn cô, “Cô là con của tôi. Với mỗi thân thể cải tạo thành người nhân tạo, tổ tiên của tôi đều điều tra và ghi chép cẩn kẽ. Tôi đã đọc sơ yếu lý lịch của cô, tôi tin tưởng lời hứa của cô.”

Trình Thanh Lam nhìn người phụ nữ xinh đẹp đã hơn chín mươi tuổi này, không biết nên nói gì.

“Thật ra bản thân chị cũng không muốn đi phải không?” Trình Thanh Lam nói, “Nếu chị muốn đi, Hình Tùng giam cầm chị thế nào được? Bắt chị lại làm sao được?” Không nói đến tầng hầm dưới lòng đất này, nhà kho rộng mấy ngàn mét vuông này, có vô số người máy chiến đấu còn ngủ say chưa được khởi động. Chỉ bằng mức độ cải tạo Hình Lăng Y có thể tiến hành trên cơ thể cô, chế tạo mấy người máy chiến đấu tuyệt đỉnh hộ tống mình chạy khỏi Tây Đại Lục thì có gì khó?

Ánh mắt của Hình Lăng Y hơi chùng xuống: “Đúng vậy. . . Sao cô lại không để cho tôi chút mặt mũi nào vậy. . .” Mỉm cười với Trình Thanh Lam, Hình Lăng Y chuyển đề tài: “Còn cô?”

“Hả?”

“Cô có nhớ rời bỏ người đàn ông đã từng giam giữ cô không?” Hình Lăng Y hỏi.

“Tôi yêu chồng tôi Diệp Diễm, tôi vĩnh viễn trung thành với anh ấy.” Trình Thanh Lam gằn từng chữ một.

“Vậy tại sao khi mất con, cô lại đau khổ như vậy?” Ánh mắt Hình Lăng Y có vẻ bi thương.

Ôm đầu khóc lóc không phải là đau khổ, nước mắt lâm ly không phải là đau khổ. Ánh mắt trống rỗng hơn cả vũ trụ khi nhìn thấy vật nhỏ bé đầm máu trên tay người máy y tế đó, mới là đau khổ.

“Tôi không biết.” Giọng Trình Thanh Lam mang vẻ tự giễu, “Tôi không biết, tại sao khi mất đi con của anh ta, tôi lại đau khổ như vậy.”

Có lẽ bởi vì mới vừa bị cải tạo, thân thể còn chưa thích ứng hoàn toàn với chip và kim loại; có lẽ do nhấc tới đứa bé đã mất, mà hai người phụ nữ đều ngẩn ngơ. Khi Trình Thanh Lam chú ý tới trong không gian có thêm một hơi thở nữa, cô chợt chảy mồ hôi lạnh.

“Ai vậy?” Trình Thanh Lam bảo vệ Hình Lăng Y ở phía sau.

Thật ra căn hầm này là đại sảnh khổng lồ, đám người máy trầm lặng kia đứng sừng sững ở phía tây. Tay phải của Trình Thanh Lam biến thành lưỡi dao kim loại sắc bén, nhìn chăm chăm vào đám người máy âm u.

Một người đàn ông cao lớn bước ra khỏi bóng tối, đi tới trước ánh đèn dịu êm.

Anh mặt quân trang màu xanh đậm, vành mũ kéo rất thấp. Tóc ngắn màu đen, mày rậm như mực, đôi mắt của quân nhân thâm trầm kiên nghị. Có điều ở dưới ánh đèn, làn da màu đồng có phần hơi trắng xanh, sắc mặt lại càng tái nhợt.

“Anh tới đón em.” Giọng của anh trầm thấp như nước chảy, khiến con người có xúc động muốn rơi lệ.

Trình Thanh Lam thu hồi cánh tay phải lại theo bản năng, trong nháy mắt khôi phục lại bàn tay hình người. Ánh mắt Diệp Diễm lóe lên.

Hai người chợt sửng sốt.

Tại sao anh có thể vượt qua vòng phòng hộ mà chỉ có người máy mới có thể tiến vào? Vì sao đôi mắt anh lại có màu đỏ ngầu? Chẳng lẽ anh. . .

Cánh tay phải của cô tại sao lại như vậy? Vì sao mắt của cô cũng có màu đỏ chết tiệt đó? Chẳng lẽ cô cũng bị cải tạo rồi sao? Đau đớn khủng khiếp như vậy. . . Người máy chết tiệt!

Lòng hai người bề bộn trăm ngàn cảm xúc, nhưng ánh mắt dành cho nhau cũng chỉ thấy vẻ quyết tuyệt và ân cần của đối phương.

60. Chương 60: Bước Ngoặt Chiến Tranh

Sau lưng Trình Thanh Lam, thân thể Hình Lăng Y khẽ run lên.

Thân thể Diệp Diễm nhanh như tia chớp, chợt nhào về phía trước, bàn tay như kim sắt bóp chặt cổ Hình Lăng Y.

“Đừng giết cô ấy!” Trình Thanh Lam khẽ hô lên. Diệp Diễm liếc nhìn cô. Hình Lăng Y bị anh siết chặt cổ không thể thở nổi, sắc mặt dần dần tím tái trắng bệch. Bàn tay Diệp Diễm hơi nổi lông, nhưng vẫn giữ chặt cô ấy.

“Cô ta là ai?” Diệp Diễm lạnh tanh nhìn cô gái đang thoi thóp dưới bàn tay.

“Cô ấy...” Trình Thanh Lam nhìn đôi mắt trong suốt của Hình Lăng Y, “Cô ấy là vợ của Hình Tùng. Cũng là người giúp em sống lại. Anh... đừng làm cô ấy bị thương.” Cô ấy chỉ là một người đáng thương mà thôi.

“Các người không đi ra được đâu.” Giọng nói êm dịu thấm thiết của Hình Lăng Y lại mang tính uy hiếp.

Diệp Diễm nhướng mày. Trình Thanh Lam nhìn Hình Lăng Y: “Chúng tôi nhất định phải đi.”

Hai người phụ nữ mới chỉ chung sống hai ngày ngắn ngủi, song tình cảm giữa hai cô lại rất phức tạp. Nếu sống trong thời bình, có lẽ hai người sẽ trở thành bạn bè thân thiết. Không có Hình Lăng Y thì cũng không có Trình Thanh Lam. Mặc dù Hình Lăng Y có vẻ trẻ trung, nhưng thực tế lại đã cao tuổi, dành cho Trình Thanh Lam tình cảm thương tiếc của bề trên. Mà điều Trình Thanh Lam thấy được, chỉ là một phụ nữ thiên tài bị tình yêu giam giữ. Hình Lăng Y thương xót cho đứa con đã mất của Trình Thanh Lam, thậm chí không hề chần chừ mà thỏa mãn yêu cầu của cô, cải tạo thân thể cho cô.

Nhưng cô lại rất mâu thuẫn. Cô chạy trốn liên tục, cô cải tạo Trình Thanh Lam. Nhưng cô lại không cho phép bất cứ ai làm hại Hình Tùng.

Lúc này, chỉ vừa đụng vào, Hình Lăng Y đã hiểu. Bây giờ Diệp Diễm không còn thân thể toàn vẹn của một con người nữa. Cặp vợ chồng này đều vì đối phương mà cải tạo mình thành người máy. Tình cảm khiến cô bị thương. Nhưng cô cũng biết, Diệp Diễm là kẻ thù của chồng mình, hôm nay đã xông vào, sao cô có thể thả hồ về rùm?

Cho nên Hình Lăng Y đưa ngón cái tay phải nhẹ nhàng mơn trớn vòng kiểm soát trên cổ tay, áy náy nhìn Trình Thanh Lam.

Trình Thanh Lam thấy ánh mắt của cô, khẽ rùng mình, theo bản năng vội la lên: “Diệp Diễm, anh đi mau!” Diệp Diễm không đành lòng được mà nhìn về phía vợ mình. Dưới ánh đèn màu trắng dịu êm, khuôn mặt trắng nõn của cô gái mang vẻ đau khổ. Bàn tay bóng loáng dịu dàng xưa kia đang biến hóa một cách khó tin trước mắt anh, dần dần biến thành hình dạng sắc nhọn. Hai chân cô cũng đang biến hóa thành kim loại màu xám, cứng ngắc mà tuyệt vọng.

Mà khi tay cô lướt qua dưới rốn, những trang bị dần triển khai không còn trói buộc trên người cô nữa, mà lại kết hợp hoàn mỹ không còn kẽ hở với tứ chi kim loại và thắt lưng cô.

Một người phụ nữ, một nữ người máy. Trước kia, chẳng qua cô chỉ có một trái tim kim loại mà thôi, giờ đây...

Người yêu, thì ra chúng ta đã giống nhau. Vì đối phương, chúng ta đã không còn là người.

Trong khoảnh khắc đó, phạm vi nhìn của Diệp Diễm lại có phần không rõ rệt.

Chắc không đâu, đôi mắt kim loại tỏ tường đã được thượng úy Vera cải tạo sao có thể mơ hồ? Tầm mắt Diệp Diễm vòng qua Trình Thanh Lam, nhìn về nơi âm u cách đó không xa.

Vô số người máy đứng trong bóng tối bắt đầu phát ra tiếng động!

Vòng kim loại trên cổ tay Hình Lăng Y chợt sáng lấp lánh.

“Coi chừng cô ta!” Diệp Diễm quát một tiếng, buông Hình Lăng Y ra, chợt nhào vào nơi tối tăm đó. Trong bóng tối, chỉ thấy từng đôi mắt đỏ dần dần lóe lên. Diệp Diễm đắm một phát vào ánh đỏ đầu tiên, tiếng kim loại va chạm truyền tới, màu đỏ đó tạo thành một đường cong trên không trung.

Cho nên những ánh đỏ còn lại bắt đầu di chuyển, tập trung đông đúc về phía Diệp Diễm. Màu đỏ vô cùng vô tận, không thể thấy rõ rốt cuộc có một trăm, hay là một nghìn, hay là một vạn đôi mắt? Nhưng trong lòng đất âm u này, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy từng cặp mắt đỏ lan tràn tới nơi tận cùng mà mắt người có thể nhìn thấy được.

Cho dù Diệp Diễm có anh dũng hơn nữa, sao có thể một mình đấu lại một đội quân?

“Diệp Diễm, đi mau!” Trình Thanh Lam chỉ có thể nhìn thấy vô số đôi mắt đỏ rực trong bóng tối, nhưng không thể nhận ra bóng dáng của Diệp Diễm.

“Nếu anh ấy chết! Tôi muốn Hình Tùng chôn cùng!” Trình Thanh Lam quát lên, xoay người lao vào bóng tối đó.

Chiến đấu, chiến đấu hết mình! Trình Thanh Lam không nhớ rõ mình đã đánh gục bao nhiêu người máy, nhưng khi cô nghe thấy trong bóng tối có tiếng gọi khẽ khàng bên tai: “Không sao chứ?”, đột nhiên có cảm thấy có chết cũng không tiếc.

Đột nhiên, một loạt tiếng súng vang lên! Hai người kè vai chiến đấu chỉ thấy lửa đạn trắng xóa ập từ phía trước! Hai người không hẹn mà cùng lộn nhào về phía sau, người máy bên cạnh ngã xuống hàng loạt!

“A!” Trong ánh sáng, một tiếng kêu hốt hoảng vang lên! Trình Thanh Lam quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy ngực Hình Lăng Y đỏ thẫm! Cô bị đạn lạc bắn trúng, ôm ngực ngã xuống!

Mặc dù Hình Lăng Y đã được cải tạo, nhưng chỉ để kéo dài tính mạng, không có sức chiến đấu. Hôm nay viên đạn này có thể xuyên qua thân thể mà làm cô bị thương, có thể thấy được không phải là đạn bình thường.

“Lăng Y!” Trình Thanh Lam thét lên kinh hãi!

“Dừng... Dừng tấn công...” Hình Lăng Y cất giọng run rẩy.

Tất cả ánh đỏ chợt tắt ngấm! Chỉ còn lại hai cặp mắt màu đỏ, từ trong bóng tối nhìn chằm chằm vào Hình Lăng Y nằm dưới đất há miệng thở dốc.

“Cứu tôi... Trình Thanh Lam... Cứu tôi...” Giọng Hình Lăng Y càng lúc càng khê, “Mau gọi bác sĩ... Tôi không thể chết được, Hình Tùng... Tôi không thể chết được... một mình anh ấy...”

Trình Thanh Lam tái mặt.

Nhưng bởi vì tiếng súng đó, tiếng còi báo động trên mặt đất vang lên!

“Đi ngay!” Diệp Diễm nắm lấy tay Trình Thanh Lam!

Trình Thanh Lam nhìn người phụ nữ sắp chết dưới đất, lời nói khê khằng của cô ấy vẫn vang vọng bên tai.

Cô không muốn chết, lúc này đây, cô đã quên mất kẻ địch, quên mất đau đớn. Cô chỉ biết cô không thể chết được, bởi vì nếu vậy, Hình Tùng chỉ còn lại một mình.

Khi Hình Tùng đến, anh ta chỉ thấy vợ bị thương nặng, máu tươi đã nhuộm đỏ ngực cô, bác sĩ khẩn cấp cứu chữa, cô chỉ kịp nói một câu: “Đừng giết cô ấy.” Rồi lâm vào hôn mê.

Cảnh vệ báo cáo lại: Ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất, phu nhân bị người máy ngộ thương. Hình Tùng liếc đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trình Thanh Lam đứng trân trân bên giường vợ mình, lặng lẽ nói: “Giải xuống.”

Không giết cô ta chỉ bởi vì một câu nói của Hình Lăng Y. Nếu không một vạn Trình Thanh Lam cũng không sánh bằng một giọt máu của người yêu.

Trình Thanh Lam trầm lặng bị bảo vệ mang đi, ngược mắt lên chỉ có thể thấy Hình Tùng ngồi bên giường vợ mình, nắm chặt tay cô.

Trình Thanh Lam nghĩ, thật ra thì con người và người máy cũng chẳng có gì khác biệt.

Một ngày trôi qua, Trình Thanh Lam bị nhốt ở cabin tối om vẫn vô cùng bình tĩnh. Để cho Diệp Diễm đi trước, còn mình ở lại, kịp thời gọi cảnh vệ cứu mạng Hình Lăng Y.

Cô không thể nhìn Hình Lăng Y chết được.

Hơn nữa, nếu cô ấy chết thật rồi, thì trên thế giới này còn có ai có thể ngăn cản được những bước đi đầy dã tâm của Hình Tùng?

Khi Hình Lăng Y sai người dẫn Trình Thanh Lam đến bên giường cô ấy, đã là chiều ngày hôm sau.

Hình Tùng không có ở đó, điều này làm cho Trình Thanh Lam thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Hình Lăng Y tái nhợt, cũng đã có thể ngồi dậy.

“Chị có khỏe không?” Trình Thanh Lam hỏi.

Thân thể nhu nhược của Hình Lăng Y không còn chút sức lực, trả lời không hề liên quan: “Cảm ơn cô...”

“Mạng của tôi vốn là nhờ chị mới có được, dù thế nào tôi cũng không thể nhìn chị chết.” Trình Thanh Lam chân thành nói.

“Không, không chỉ riêng điều này.” Hình Lăng Y nhìn thật sâu vào cô, “Cô không động vào quân đội người máy dự bị.”

Trình Thanh Lam nhìn cô: “Họ chỉ là máy móc. Tôi không có quyền quyết định ý chí của họ. Huống chi, mang theo họ, chưa chắc tôi đã thoát khỏi Tây Đại Lục.”

Những chiến sĩ cơ khí kéo dài mấy ngàn mét, ngủ say dưới lòng đất. Hình Lăng Y chỉ đạo chế tạo một nhóm binh lính mới, chỉ đợi chương trình phức tạp được đưa vào, chúng có thể đưa ra sử dụng. Ít nhất số lượng cũng phải vượt qua năm nghìn! Hôm qua, Hình Lăng Y hôn mê, vòng kim loại kiểm soát người máy vẫn ở trên tay cô.

Cơ hội tốt như vậy, nhưng Trình Thanh Lam lại không tận dụng.

“Cảm ơn cô.” Hình Lăng Y nói, “Người đáng tin cậy.”

“Sai rồi.” Trình Thanh Lam tự giễu cợt, “Là người máy đáng tin. Bây giờ cô không sao rồi, tôi phải đi đây.”

Nụ cười trên mặt Hình Lăng Y bỗng nhạt nhòa: “Hình Tùng cũng cho rằng tôi không có chuyện gì.”

Trình Thanh Lam kinh ngạc nhìn cô.

“Bây giờ thứ hoàn hảo trong lòng ngực tôi, là trái tim kim loại dự phòng tôi lén lút tự cấy ỳnh.” Hình Lăng Y nói, “Trái tim già nua của tôi, hôm qua đã bị tia laser của người máy bắn trúng rồi.”

“Vậy... vậy phải làm sao?” Trình Thanh Lam âm thầm cảm thấy không ổn, mình cũng có trái tim kim loại, chẳng lẽ không thể sống lâu ư?

Như thể đoán được suy nghĩ trong lòng cô, Hình Lăng Y lắc đầu: “Tôi không phải là cô. Tôi không có điều kiện thân thể như cô, máu và DNA đều không thể tương xứng với bộ chip hoàn mỹ. Trái tim này chỉ có thể duy trì hai ngày.” Trình Thanh Lam khẽ run lên: “Không có cách nào sao? Thay một trái tim khác? Hoặc cải tạo lại cơ?”

“Thân thể tôi đã cải tạo rất nhiều lần rồi. Thân thể mục nát này không chịu nổi một lần hành hạ nào nữa. Nếu cải tạo để mạnh mẽ hơn, điều chờ đợi tôi có lẽ là cú nổ hủy diệt.” Hình Lăng Y cười khổ, “Thật ra thì cũng không sao, tôi sống đủ lâu rồi.”

Cô chợt mở to mắt: “Nếu Hình Tùng biết tôi chết... Anh ấy sẽ phát điên mất...”

Đúng vậy, người máy vẫn yêu cô sâu đậm như màn đêm vĩnh hằng đó sẽ phát điên mất.

“Ở lại thêm hai ngày đi, Trình Thanh Lam.” Hình Lăng Y khó nhọc nói, “Hình Tùng tiêu diệt loài người cũng được, bị loài người đánh bại cũng được, không còn quan trọng nữa, tôi cũng không xen vào chuyện thế giới hòa bình cùng loài người gì đó nữa. Nhưng điều duy nhất tôi không thể làm là để anh ấy lại một mình, sống cô độc mãi mãi trên thế giới này. Xin hãy giúp tôi!”

Trình Thanh Lam nhìn đôi mắt trong suốt của Hình Lăng Y, một hồi lâu sau mới nói: “Được.”

Nhưng Trình Thanh Lam không biết sự thật mà Hình Lăng Y che giấu cô. Lúc này, binh sĩ của Hình Tùng đã bí mật tiến vào lục địa của loài người.

Đông Đại Lục sắp nghênh đón sự thất bại thảm hại nhất trong lịch sử chiến tranh với Tây Đại Lục.

Mấy ngày nay, phòng tuyến của loài người vẫn chưa lui về sau. Đội quân người máy tháo chạy đột nhiên góc đầu trở lại. Nhờ vậy mà Diệp Diễm có thể dễ dàng nguy trang chạy về tiền tuyến.

Khi anh gấp rút lên đường, lực lượng quân đội người máy cỡ nhỏ bắt đầu khiêu khích liên quân bắt chốt. Cố Đồng ra lệnh, giữ vững tinh thần. Đồng thời, cho vô số thương binh trở về lục địa, đưa những người trẻ khỏe tới tiền tuyến.

Cố Đồng đặt gần hết tinh thần và sức lực vào tiền tuyến. Anh luôn chú trọng phòng thủ, Đông Đại Lục mới được hưởng an ổn. Người máy muốn phá một đội quân đánh lên Đông Đại Lục từ phía sau là điều hoàn toàn không thể.

Nhưng nếu đội quân này bao gồm một nghìn người máy chiến đấu cấp cao, hai vạn người máy chiến đấu cấp thấp, xuất phát từ ba tháng trước, hơn nửa không màng đến nguy cơ từ đại dương và lục địa xa lạ, vượt qua quá nửa đại dương, đột ngột xuất hiện ở vùng biển đông bắc của Đông Đại Lục, thì dù thất bại cũng không có gì là lạ.

Khi nhận được tin tức của đội quân này, Hình Tùng vẫn còn ở tiền tuyến cũng không vui cho lắm. Vốn định lên kế hoạch bao vây quân địch bốn phía, lại trở thành một đội quân xâm nhập. Nhưng Hình Tùng có khả năng lãnh đạo bẩm sinh, hần ra lệnh cho đội quân không tấn công Nam Thành - khu vực nông cốt của Đông Đại Lục, mà tấn công từ phía bắc - vùng đất chết chỉ có hai vạn Zombie đóng quân, phát động cuộc tập kích quy mô khổng lồ với tiến độ cấp tốc.

Bởi vì đối mặt với Zombie đánh không chết, cú đột kích này chỉ có một mã lệnh: “Tàn sát.”

Cùng lúc đó, ở tiền tuyến cách xa mấy ngàn cây số, quân đội người máy đột nhiên phát động tấn công mãnh liệt, Cố Đồng dẫn quân chiến đấu với người máy!

Hành động “Tàn sát” diễn ra vào một giờ sáng hôm đó. Cho dù là Zombie cũng cần phải ngủ.

Quân đội người máy gặp phải sự chống cự ngoan cường bất ngờ. Dưới trướng Diệp Diễm, đội quân Zombie bị cả xã hội loài người chối bỏ, trong đầu chỉ có mệnh lệnh Diệp Diễm đã quán triệt mấy ngày trước: “Chiến đấu!” Chiến đấu tới giây phút cuối cùng, chiến đấu tới tới người cuối cùng!

Chỉ huy đội quân Zombie chính là Zombie Hồng Huân, cùng với một sĩ quan trẻ tuổi được Nam Thành phái tới. Nhưng sự cố gắng của họ cũng không ngăn nổi toàn bộ đội quân người máy kim loại tiếp tục lao về phương nam với tốc độ không hề chậm trễ. Vô số Zombie bị bộ trao sắc bén của người máy chém rơi đầu, đâm thủng tim. Cả vùng đất chết trải đầy máu tươi và sắt thép.

“Trợ giúp! Chúng tôi cần trợ giúp!” Sĩ quan trẻ tuổi được Nam Thành phái tới kêu gào như điên trong thiết bị truyền tin. Phía sau anh, khói thuốc súng dày đặc có phần mờ ảo.

Đại úy Hà Khâm Du ở lại canh giữ đại lục, thượng úy Thư Bình Nam choàng tỉnh khỏi giấc mộng, khi những người đang xử lý quân vụ trong phòng chỉ huy nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều khiếp sợ không nói nên lời.

“Lập tức phái quân biên phòng Nam Thành...” Thư Bình Nam lạnh lùng nói.

“Khoan đã!” Hà Khâm Du chợt lên tiếng, “Thượng úy, nơi đó là vùng đất chết.”

Thư Bình Nam nhìn anh ta với vẻ khó tin: “Đại úy! Chúng ta đã liên minh rồi!”

“Chẳng lẽ anh định để Zombie vào Nam Thành sao?” Hà Khâm Du kiên quyết nói, “Tôi từng thề, cả đời này không cho phép một con Zombie bước vào Nam Thành!”

Thư Bình Nam nhìn chằm chằm vào Hà Khâm Du có quân hàm cao hơn mình, cười lạnh một hồi, rồi nhìn hai gã ở bộ nội vụ: “Các anh là người Cố tướng quân tín nhiệm nhất, sẽ không phản bội ngài vào giờ khắc này chứ!”

“Rút lại lời của anh ngay!” Một gã ở bộ nội vụ quát lên, “Tôi trung thành với tướng quân!”

Tên còn lại cất giọng tương đối bình tĩnh: “Nhưng thượng úy, muốn để nhân dân Nam Thành tiếp nhận Zombie vào thành, quả thật vẫn còn khó khăn.”

“Nhân dân Nam Thành?” Thư Bình Nam cười lạnh, “Ai đại biểu cho nhân dân Nam Thành? Là đám quý tộc kia sao?”

“Dùng hỏa lực hỗ trợ!” Gã ở bộ nội vụ trước đó tiếp lời, “Dù sao Cố tướng quân cũng chưa đồng ý cho Zombie vào thành.”

Hai người kia gật đầu lia lịa, Thư Bình Nam không còn cách nào.

Lúc rạng sáng, dưới màn lửa đạn mãnh liệt của Nam Thành, Zombie và người máy đã tiến vào trạng thái giáp lá cà đều lần lượt ngã xuống.

Một giờ sau, quân đoàn Zombie bị tiêu diệt, đội quân người máy bị hao tổn phân nửa.

Hai mươi phút sau, đội quân người máy biết bay cỡ lớn tấn công vào biên phòng Nam Thành, đoạt lấy quyền cố thủ.

Năm giờ sau, bộ đội tinh tuệ của Nam Thành trả giá bằng mạng sống của một vạn năm ngàn người, tiêu diệt phần lớn người máy, bắt giữ gần ba nghìn người. Loài người đoạt lại biên phòng Nam Thành, quân đội lại bố trí canh phòng, mọi người ăn mừng thắng lợi không hề dễ dàng này. Nhưng không ai nhớ tới thi thể của ba vạn Zombie đã vì họ mà chiến đấu sáu giờ.

Khi cuộc chiến này truyền tới tay Cố Đồng, Diệp Diễm vừa nhảy lên một chiếc quân hạm của liên quân. Mà chiếc chiến hạm Cố Đồng giao lại quyền chỉ huy cho Diệp Diễm, đã bắt đầu lên đường trở về đại lục.

Đối với một tướng lĩnh cao cấp như Cố Đồng, chuyện Hình Tùng phái tới một đội quân đánh úp rồi lại bị tiêu diệt toàn bộ ở phía bắc Nam Thành, đúng là hơi khó tin. Bằng năng lực của Hình Tùng, nhất định còn có chiêu trò phía sau. Khiến người khác không rõ ý đồ của anh ta.

Song Cố Đồng, lãnh tụ tối cao của loài người, vẫn không hề chùn bước mà bước lên con đường nguy hiểm bốn bề.

61. Chương 61: Người Máy Vera

Tại thành phố vương giả, Nam Thành.

Từ bức tường phòng hộ mang điện cao thế ở phía bắc, đến vùng núi mênh mông ở phía nam; từ duyên hải phía tây quần quanh khói thuốc súng, đến duyên hải phía đông lặng thình không một tiếng động. Cả thành phố vương giả đều chẳng đèn thâu đêm, nhảy múa ăn mừng.

Người dân thành thị không hề để ý đến tình hình căng thẳng của hai quân nơi tiền tuyến, cũng không hề cảm thấy đau lòng cho hai vạn Zombie hi sinh trong trận chiến chống lại cuộc tập kích. Họ chỉ thấy, quân đội loài người anh dũng, đã ngoan cường đoạt lại phòng tuyến Bắc Bộ, bảo vệ lãnh thổ loài người.

Khi Cố Đồng đặt chân trở lại mảnh đất ẩm ướt ôn hòa của Đông Đại Lục, ngửi thấy mùi máu và khói lửa nồng nặc trong không khí thì khẽ nhủ thầm.

Hi sinh tính mạng của hai vạn Zombie, một vạn năm nghìn binh lính tinh nhuệ để tiêu diệt gần hai vạn người người máy của quân địch. Trong lòng Cố Đồng, đâu chỉ là thắng trong bi thảm, mà còn là hai bên cùng chịu tổn hại!

Ban đêm, mấy viên đại tướng, thành viên bộ nội vụ trú tại đại lục đều nhận được mệnh lệnh từ trước, chạy tới mở hội nghị ở chiến hạm vừa mới cập bến của Cố Đồng.

Ánh đèn màu cam nhu hòa cũng không thể sưởi ấm kim loại lạnh tanh. Cố Đồng mặt trầm như nước ngồi ở đầu chiếc bàn dài, ánh mắt lạnh như băng.

“Tướng quân, tôi thề chết kháng nghị!” Đêm qua khi quân đoàn Zombie bị tiêu diệt, Thư Bình Nam đã gửi thư tố cáo cho Cố Đồng, kháng nghị đám người Hà Khâm Du thấy chết mà không cứu.

“Tướng quân, tôi trung thành với loài người, trung thành với ngài.” Hà Khâm Du không thay đổi sắc mặt. Hai nhân viên nội vụ cũng gật đầu lia lịa, giải thích đêm qua không để cho quân Zombie tiến vào Nam Thành cũng vì tình thế bất đắc dĩ.

Người máy Vera đứng bên vẫn lặng thình.

Cố Đồng gơ cánh tay lên, mọi người lập tức yên tĩnh trở lại.

“Bình Nam đứng.” Anh chậm rãi nói, “Các anh cũng không sai.”

Anh vươn tay vỗ vai Thư Bình Nam: “Quân đoàn Zombie đã là liên quân của chúng ta. Nhưng suy nghĩ của những người kia cũng không phải không có lý, tùy tiện để Zombie vào thành, nhất định sẽ gây nên hỗn loạn. Nam Thành tuyệt đối không thể xảy ra náo động.”

Hà Khâm Du và hai gã nhân viên nội vụ nghe vậy thì gật đầu rối rít.

“Nhưng, tại sao các anh không phát động tấn công chủ động sớm hơn?” Cố Đồng khẽ thở dài, “Tôi có thể không quan tâm đến sự sống cái chết của hai vạn Zombie, cũng không quan tâm đến thắng thua của chiến dịch. Nhưng, trong quá trình này, các anh lại đánh mất phòng tuyến Bắc Bộ. Phòng tuyến không thể phá nổi trong suy nghĩ của người dân Nam Thành lại có thể bị phá. Có lần đầu tiên, ắt sẽ có lần thứ hai. Không có chuyện gì đáng sợ hơn sự thất vọng cả!”

Mọi người im lặng.

Họ nghĩ tới sự tổn hại lẫn nhau giữa Zombie và người máy, nghĩ tới thù riêng hận chung, nghĩ tới địa vị và quyền lực, nhưng chỉ duy không nghĩ tới ý nghĩa biểu trưng của phòng tuyến Bắc Bộ vững vàng trong lòng dân chúng.

“Tướng quân...” Giọng Thư Bình Nam mang chút áy náy, anh nhìn khuôn mặt màu xanh không đổi của Cố Đồng, và cả đôi mắt xanh hần tia máu màu xanh vì mấy ngày vất vả liên miên, lại không biết nói gì thêm nữa.

Hà Khâm Du nói giọng cứng nhắc: “Tôi thề bằng cả tính mạng, tuyệt đối không để mất một tấc phòng tuyến của Nam Thành!”

Cố Đồng nhìn Hà Khâm Du bằng ánh mắt ám áp tán thành. Sau đó rời đi, dừng bên người Vera: “Vera, người máy tù binh tiến triển thế nào rồi?”

“Tiến độ cải tạo 40%.” Giọng của Vera còn lạnh lùng cứng rắn hơn cả kim loại, “Còn khoảng năm ngày nữa.”

Cố Đồng gật đầu, lại nói với mọi người: “Mọi người cảm thấy thế nào về cuộc tập kích của quân địch?”

Thư Bình Nam cân nhắc rồi nói: “Tôi đoán rằng Hình Tùng vốn muốn bao vây chúng ta, kết quả chúng ta đã thắng trận ở tiền tuyến. Mà đội quân bí mật ẩn nấp mấy tháng này công thủ đều không thỏa đáng, cho nên mới phát động tấn công vũ bão!”

Hà Khâm Du cũng gật đầu: “Đơn độc xâm nhập, rời xa nơi đóng quân, tiếp tế khó khăn, cuộc tập kích của họ cũng không thoải mái.”

Nhân viên nội vụ Aytan suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hay là bọn chúng muốn tấn công Zombie để ly gián quan hệ giữa ngài và ... Diệp tướng quân?”

Cố Đồng ngạo nghễ nói: “Buồn cười! Tôi và anh trai tuyệt sẽ không hiểu lầm lẫn nhau.”

Anh cân nhắc một lúc, thận trọng nói: “Nhưng với hiểu biết của tôi về Hình Tùng, hẳn không thể tùy tiện áp dụng chiến thuật biển người(*) như vậy được. Các anh hãy ra lệnh cho biên giới gia tăng phòng thủ, quyết không thể để kẻ địch đánh lên thành công lần nữa!”

* Chiến thuật biển người là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng số lượng áp đảo của mình tấn công ào ạt, chấp nhận thương vong. Cách xung phong ào ạt, đông đảo như vậy có thể khiến đối phương sợ hãi nhưng có thể phải chịu hy sinh rất lớn. Do vậy chiến thuật này thường chỉ được áp dụng với những nước có dân số hùng hậu nhưng thiếu phương tiện cơ giới, như các quân đội trong Thế chiến thứ nhất, quân Nhật trong Thế chiến thứ hai hay Trung Quốc trong Chiến tranh Triều Tiên.

“Vâng!” Mọi người cùng hô lên.

“Tướng quân, bao giờ ngài tới thị sát tình hình cải tạo?” Vera nói, con người đồ tể bình tĩnh không một gợn sóng. Trên đường trở lại Cố Đồng đã ra lệnh sẽ đi thị sát tình hình cải tạo.

“Bốn giờ chiều nay.” Cố Đồng liếc nhìn đồng hồ, “Còn sáu giờ nữa, Vera, hi vọng sáu giờ sau, tiến độ cải tạo tù binh người máy có thể đẩy mạnh thêm 10%.”

Vera lắc đầu, trịnh trọng nói: “Sáu giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể đẩy mạnh 5%, tôi không thể thực hiện mệnh lệnh của tướng quân.”

Các tướng lĩnh rời khỏi cabin kim loại. Khi Cố Đồng chờ đợi tín hiệu ở tiền tuyến thì chớp mắt nửa giờ. Cũng may quân đoàn của Diệp Diễm và Gebhuza kín không một kẽ hở, lại có thể tiêu diệt đội quân năm trăm người máy cỡ nhỏ của quân địch.

Trận quyết chiến sắp tới rồi.

Dự cảm này dần dần xâm nhập vào lòng Cố Đồng. Anh đã chinh chiến mấy năm, sự hồi hộp khó hiểu trong lòng nhắc nhở anh mấy ngày sau sẽ có chuyện.

Nhìn sơ qua nơi cung cấp đạn dược và lương thực, anh dựa theo kế hoạch lúc trước, phát biểu trước toàn bộ dân chúng. Bởi vì 95% thiết bị thông tin đã bị phá hủy, Cố tướng quân chỉ có thể thông qua truyền hình nguyên thủy để truyền đạt cho toàn thành phố giọng nói kiên định mạnh mẽ của mình.

“... Không có bất kỳ giống loài nào có thể ngăn cản sự phục hưng của loài người...”

“... Điều chúng ta muốn, không chỉ là hòa bình...”

“... Chiến đấu, không chết không thôi...”

So với lần tuyên chiến bình tĩnh trước kia, lời tuyên bố lần này của Cố Đồng càng thêm thô bạo và giàu tính xâm lược, cảnh tỉnh những người dân lơ là sự nguy hiểm khi phòng tuyến bị đột phá.

Bởi vì Cố tướng quân nói, điều chúng ta muốn, không chỉ là hòa bình.

Còn hai tiếng nữa tới thời gian thị sát đã hẹn với Vera. Cổ Đồng ngồi trên boong tàu cao nhất của chiến hạm chỉ huy, gió biển khê lướt qua, trước mặt anh chỉ có một chén trà nóng hổi.

Cảnh vệ lặng lẽ xuất hiện, theo sau là một người phụ nữ vẫn luôn ở trên chiến hạm.

Khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt trong suốt như nước biển. Chỉ mấy ngày không gặp, cô gái non nớt không hiểu chuyện trước kia đã biết dè dặt quan sát cảnh vật xung quanh, sau đó lặng thinh đứng trước mặt anh.

Tính cách biết điều lạnh lợi, không biết có giống với nguyên bản hay không.

“Lại đây, Lam.” Cổ Đồng cất giọng trầm thấp.

Lam cúi đầu đi tới bên cạnh Cổ Đồng, chiếc cằm mềm mại bị ngón tay thô ráp nắm chặt lấy. Cô ngẩng mặt lên, trông thấy vẻ lạnh lùng vô tình trong đôi mắt màu xanh đỏ, màu xanh choáng ngợp khiến cô khê run lên.

“Sợ tôi?” Cổ Đồng khê cười, cánh tay dài mạnh mẽ đột nhiên túm chặt, cô gái không hề có sức chiến đấu ngã nhào vào lồng ngực của anh, đôi mắt tinh khiết hơi kinh hoàng, cố giữ vẻ bình tĩnh, nằm trong lòng anh không nhúc nhích.

Bàn tay theo đà len vào quần áo cô.

Bên Cổ Đồng có rất ít phụ nữ, nhưng anh cũng có dục vọng. Thật khó hiểu, cô gái này lại khiến anh nảy sinh dục vọng. Dù đối mặt với nguyên bản Trình Thanh Lam, anh cũng không có dục vọng này.

Dục vọng kỳ diệu.

Tướng quân không hề dụ dỗ, người đã quen với việc đứng từ trên cao nhìn xuống ra lệnh như anh, trong vòng một giờ đã giải quyết xong dục vọng của mình, thậm chí cả quần áo cũng không cởi. Cô gái trần truồng nằm trong lòng anh, khuôn mặt ửng hồng khiến cô nhu nhược như một ngọn cỏ. Thân thể run rẩy sau hai lần, lúng túng khi anh dừng giữa chừng lần thứ ba.

Tướng quân cũng không phải là không biết tán tỉnh con gái. Dục vọng thân thể đã qua đi, anh ngược đôi mắt xanh thăm nhìn mặt biển mênh mông lung linh mây khói, một tay ôm hông cô, tay kia thành thạo trêu chọc cô.

Khi cô đỏ mặt cứng ngắc gục trong lòng anh, nghe thấy giọng nói như truyền đến từ đáy biển của anh, xen lẫn trong tiếng sóng biển trầm thấp: “Nếu anh ấy không cần, ở lại bên tôi nhé...”

“Anh ấy, là ai?” Lam ôm chặt lấy thắt lưng thon gọn dẻo dai của anh, người đàn ông kiêu ngạo đó.

Nhưng tướng quân không trả lời, vươn tay cầm lấy chiếc khăn to ở bên, trùm kín người cô. Mà hộ vệ đứng ở góc boong đã tiến đến, nhận lấy cô gái mềm mại. Có vẻ lại muốn đuổi cô đi.

“Em chỉ là đồ chơi thôi sao?” Lam bỗng lên tiếng, “Rốt cuộc tại sao? Tất cả những chuyện này?”

Sắc mặt của tướng quân chùng xuống, thản nhiên nhìn phương xa: “Thay vì nghĩ tới những vấn đề không có ý nghĩa này, không bằng hãy ngắm nghĩ xem làm thế nào để trở thành con người thật sự.”

Lam kinh ngạc nhìn anh, bị cảnh bộ dẫn đi.

Tướng quân hít sâu một hơi, lồng ngực bỗng trào dâng cơn đau âm ỉ.

Anh trai nói đã gặp chị dâu ở Tây Đại Lục. Ít ngày nữa, chị dâu sẽ trở về. Anh tin chắc.

Cổ Đồng cũng tin tưởng, không ai có thể chia cắt tình cảm cố chấp của anh trai và chị dâu. Thứ anh trai muốn, anh sẽ cố gắng hết sức để giúp anh có được, bằng bất cứ giá nào.

Mà chắc anh trai cũng không cần vật nhân bản vô duyên vô cớ tạo ra này nữa. Nhưng không sao, anh trai một, anh một. Không liên quan đến tình yêu nam nữ, nhưng lại thấy thỏa mãn.

Bốn giờ chiều.

Chiến xa của Cổ Đồng đã tới nơi đóng quân ở bờ biển phía tây vùng đất chết của Vera. Người máy chiến đấu cấp thấp đã bắt được gần bảy nghìn, bao gồm ba nghìn người bắt được ở cuộc chiến Zombie. Số lượng này không hề nhỏ, Vera dùng hàng rào điện giam giữ những người máy này, tìm kiếm phương pháp chỉnh sửa chương trình cơ bản của chúng.

Việc này cũng không khó lắm, loài người đã từng làm vậy trong các cuộc chiến trước. Nhưng mã hóa chương trình của người máy càng ngày càng phức tạp, thứ Vera cần chỉ là thời gian.

Nếu nói về nơi đóng quân, cũng chỉ là một vùng đất rộng lớn trống trải. Quân đoàn của Vera không cần lương thực, chỉ cần đạn dược. Cho dù hiện này bảy nghìn tù binh bị năm trăm người máy trung thành với loài người canh chừng, Vera vẫn không chế thời tiết khu vực này, không để nước mưa giáng xuống, ảnh hưởng đến chức năng phong tỏa của hàng rào điện.

Cổ Đồng nhảy xuống xe, Hà Khâm Du và một thành viên nội vụ, mười người máy chiến đấu cấp cao cũng theo sát bên người.

Người máy kim loại đen, người bạn trung thành nhất của loài người, người máy siêu thông minh Vera đã đi theo Cổ gia từ năm mươi năm trước, lẳng lặng đứng bên cạnh xe. Hai trăm mét phía sau, người máy màu trắng, màu đen, màu xám đứng sừng sững chình tề. Còn có vài người máy hình người. Con người đồ ngẫu của chúng giờ đã tắt ngóm. Đội hình người máy vô cùng trầm lặng, đông đúc, như thể chỉ cần một mệnh lệnh, chúng sẽ tỉnh lại, ra tay chém giết.

“Tướng quân.” Giọng nói của Vera vẫn vững vàng như vậy, “Người máy chúng ta bắt được tổng cộng có bốn chủng loại lớn, mười lăm chủng loại nhỏ, cho phép tôi chỉ cho ngài xem.”

Cổ Đồng gật đầu: “Kỹ thuật chế tạo của người máy đã vượt xa chúng ta. Aytan, sau chiến tranh hãy cung cấp thêm tài nguyên cho Vera. Vera, nhân cuộc chiến lần này, hãy nghiên cứu kỹ lưỡng kỹ thuật của chúng.”

Nhân viên nội vụ Aytan lập tức gật đầu. Vera cất giọng lạnh lẽo khàn khàn: “Vâng!” Xoay người, đôi chân dài kim loại mạnh mẽ sải bước, đám người Cổ Đồng theo sát phía sau.

“Phía trước có hàng rào điện và hệ thống phóng xạ.” Vera nói, “Xin hãy ra lệnh cho cảnh vệ máy của ngài tắt hệ thống vũ khí, tránh làm chập mạch hệ thống tấn công.”

Cổ Đồng phát tay, những người máy đằng sau thu lại vũ khí hạng nặng kèm theo thân thể, chỉ nắm trong tay những vũ khí như súng laser và đạn pháo. Rõ ràng tiến vào nơi đóng quân của mình, nhưng trước mặt dù sao cũng là tù binh quân địch, đại úy Hà Khâm Du cũng đặt tay ở súng lục bên hông, đi sát theo Cổ Đồng.

“Đây là người máy L311.” Vera dẫn mọi người đi giữa hai hàng người máy, “Trước kia chưa từng thấy loại này. Mặc dù là người máy chiến đấu cấp thấp, nhưng chúng đã có sóng điện não và khả năng suy nghĩ cơ bản.”

Cổ Đồng nghe vậy, chân mày cau lại.

“Đây là người máy hình người.” Vera chỉ vào phía những người máy giống hệt con người xếp hàng không thấy điểm cuối ở bên phải. Phần lớn có gương mặt tuyệt đẹp, nhưng tái nhợt, trầm lặng như đã chết, “So sánh với tài liệu trước kia của chúng ta, người máy hình người này có tổ chất tốt hơn, chức năng thì không cải tiến mấy.”

“Tướng quân, xin hãy đi cùng tôi xem những tù binh này, người máy vũ trang cấp thấp có chức năng hoàn mỹ nhất. Có lẽ chúng ta có thể sản xuất hàng loạt, tăng cao sức chiến đấu!” Giọng Vera vẫn lạnh băng vô tình.

Cổ Đồng gật đầu, Hà Khâm Du và Aytan đằng sau cũng tỏ vẻ vui mừng.

Vera dẫn mọi người đi về phía người máy xếp hàng kéo dài mấy nghìn mét. Nơi đó có hơn mười người máy màu xám, tay cầm vũ khí, đứng sừng sững chết lặng.

Họ đi cạnh những người máy xếp hàng đó.

Lấy họ làm trung tâm, bảy nghìn tù binh xếp hàng chi chít. Giống như bầu trời đêm âm u giăng đầy sao, giống như ván cờ khổng lồ kẹt cứng.

Đứng trước mặt người máy màu xám, Vera chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu lảng lảng nhìn Cổ Đồng. Ánh mắt của hắn chỉ dừng lại chưa tới 0,1 giây, vẫn lạnh băng vô tình như ánh mắt thường ngày.

Cổ Đồng chợt giật mình. Đội ngũ như vậy, vị trí như vậy... vũ khí hạng nặng của cảnh vệ cũng đã đóng lại...

“Giết chết họ!” Vera cất giọng lạnh băng khản đặc, như thể sấm sét, đột nhiên đánh ngang tai đám người Cổ Đồng.

Trên chiếc đầu đen nhánh đúc từ kim loại, xương gò má rất cao, trán bẹp. Đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào đám người Cổ Đồng, lộ vẻ vô tình thấu tới tận xương tủy.

“Vera, anh!” Hà Khâm Du hoảng hốt kêu lên, Aytan không hiểu ra sao, Cổ Đồng vẫn lảng lảng nhìn Vera.

Mà xung quanh họ, đôi mắt của người máy kim loại chợt phát ánh sáng màu đỏ. Hơn bảy nghìn đôi mắt đồng thời sáng lên.

“Vera! Anh điên rồi!” Hà Khâm Du nghiêm nghị quát lên.

Nhưng người máy điên thế nào được? Người máy đã trung thành với Cổ gia mấy chục năm qua không trả lời câu hỏi này. Hắn chỉ hờ hững như người xa lạ, lùi về chiến trận người máy đằng sau. Hắn nhìn hội Cổ Đồng bằng ánh mắt như thể nhìn một đồng thi thể.

“Giết!” Đôi mắt đỏ rực của hắn biến thành màu đen, thân thể chế từ kim loại đen phát ra tiếng ầm ạch, đó là tiếng động của chip và hệ thống điều khiển đang vận hành với tốc độ vượt quá cho phép, gặp phải nguy cơ sụp đổ. Như vậy tức là máy móc trong người hắn đang vận hành chương trình cực kỳ phức tạp. Có lẽ, vì hai chương trình xung đột với nhau, nên hắn mới có tiếng như sắp nổ như vậy!

Thứ gì có thể khiến đội người máy bố trí cái bẫy không còn lối thoát với tướng quân mà chúng trung thành cả đời như vậy? Thứ gì có thể khiến hắn cho dù có hỏng toàn bộ hệ thống, cũng không thể nào chống cự?

Cổ Đồng được cảnh vệ máy che chắn ở giữa, hoảng hốt trong chốc lát.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt của Đông Đại Lục, lại nhìn chiến trận đông nghịt người máy. Vẻ mặt tức giận của Hà Khâm Du và sự tuyệt vọng của Aytan lướt qua trước mặt anh.

Lòng anh bỗng nhiên tĩnh lặng lạ thường.

Thì ra, hai vạn quân tử trận của Hình Tùng chỉ để che giấu, che giấu một thứ, lặng lẽ xâm nhập vào quân đội người máy của loài người. Thứ đó chính là: Virus!

62. Chương 62: Anh Em Cổ Thị

Tôi chưa từng biết bầu trời của vùng đất chết còn trong xanh hơn bầu trời của Nam Thành.

Thứ mơ hồ gì làm mắt tôi đau nhói? Là máu xanh còn lại trong mắt tôi? Hay là lửa đạn người máy phản bội bắn vào tôi?

Không còn quan trọng nữa.

Hôm nay tôi mất mạng ở đây, vùng đất chết, xin khắc ghi tên tôi: Vua đại lục Cổ Đồng, tan xương nát thịt ở nơi đây.

Anh trai, nếu biết được tin em chết, xin đừng đau buồn. Em chỉ đi trước một bước mà thôi.

Nếu không phải anh đột nhiên xuất hiện ở vùng đất chết, chắc em cũng sắp quên mất thời gian ba anh em bầu bạn hồi bé. Chuyện này khiến lòng em dâng lên hơi ấm xa lạ trước kia. Nhưng anh à, anh không biết, kẻ đầu sỏ hại anh bị cha đuổi giết, hại anh bị tước đoạt tên họ, hại anh lưu lạc mười hai năm chính là em đây.

Có lẽ bởi vì em và anh đều là người nhân bản, vốn dĩ không xứng đáng với họ “Cố” phải không?

Bây giờ anh không biết gì cả, như vậy cũng tốt. Em hi vọng tất cả tội lỗi và bí mật sẽ mãi mãi chôn vùi dưới lòng đất cùng thân xác này. Tuy nhiên cuối cùng chắc hẳn anh sẽ biết sự thật, cả anh và em đều không thoát được số phận của người nhân bản.

Anh trai, vào ngày giỗ của em năm sau, xin đừng nhắc tới tên thật của em. Em không phải là Cố Đồng, em là Cố Dĩnh, con thứ hai của Cố gia, là em hai mà anh thương yêu nhất. Cố Đồng thật sự đã chết trên tay em từ lâu, chết vào năm chúng ta mười lăm tuổi.

Từ nhỏ anh và em đều biết, cha đối xử với em út khác hẳn chúng ta. Cha cũng không để cho em út tham gia những sự kiện cộng đồng, cũng không tiêm vào người em út thuốc sinh hóa và gen động vật.

Liên tục xuất hiện trước trước mặt công chúng, nhiều lần bị người máy và người Hackley ám sát, chỉ có chúng ta. Tháng tháng năm năm, bị ghen xa lạ xâm nhập vào thân thể, đau đến mức cả đêm không thể ngủ, chỉ có chúng ta.

Dường như em và anh chỉ là bia đỡ đạn của Cố Đồng, là vật thay thế và là con rối trong tay cha.

Anh có còn nhớ không? Khi đó mặc dù mặt mũi em vẫn bình thường, nhưng hằng đêm bị thuốc sinh hóa giằng xé trong cơ thể, đau đến mức run rẩy. Khi đó, anh trai, chỉ có anh ôm em vào lòng.

Em thấy thậm chí người vẫn luôn kiên cường trầm lặng như anh cũng rơi lệ.

Em hỏi anh: “Anh ơi, tại sao cha chỉ thương mỗi Cố Đồng?”

Anh vẫn trầm lặng, chỉ cười rồi nói: “A Dĩnh, em nghĩ nhiều quá rồi. A Đồng là em út. Huống chi, sự rèn luyện lúc này chỉ giúp em và anh mạnh mẽ hơn nữa thôi.”

Em vẫn cố chấp không tin, thậm chí nhiều ngày còn không thêm quan tâm tới anh. Bởi vì anh còn có mẹ thương yêu, còn em, lão nhị của Cố gia lại không có ai cả.

Cho đến một ngày, anh phát hiện em dị ứng với thuốc mà nghẹt thở sắp chết ở phòng thí nghiệm, lúc đó dù anh chưa biến thân, nhưng trông mắt đã biến thành màu vàng. Trong đó có ngọn lửa mãnh liệt, anh lay em tỉnh dậy, ôm em khóc ròng, nói: “A Dĩnh, em còn có anh.”

Từ đó về sau, em thề không ai có thể làm tổn thương anh em ta nữa. Dù là cha cũng không thể.

Phát hiện bí mật thân thể của chúng ta, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

Khi em mười lăm tuổi, không còn hèn nhát khóc lóc nữa. Em đã quyết tâm sẽ trở thành người kiên cường ẩn nhẫn như anh. Trừ các nhà khoa học thử nghiệm các loại thuốc lên người chúng ta, bản thân em cũng đã nắm giữ kỹ thuật sinh hóa đỉnh cao nhất. Không phải không thừa nhận, huyết mạch và gen của Cố gia đã cải thiện và ưu hóa qua các thế hệ, đúng là rất mạnh mẽ. Cho dù là vật nhân bản, cũng không thể ngăn em có sức chiến đấu và trí thông minh ưu việt gấp mấy lần người thường.

Cho nên bí mật kia đã bị vạch trần khi em lén lút lên vào phòng thí nghiệm, làm thí nghiệm sâu đêm. Em nhớ rõ, lúc đó là ba giờ sáng, phòng thí nghiệm dưới lòng đất cực kỳ mờ mịt. Em bị sặc khói mà tỉnh giấc. Xuyên thấu khe hở cabin kim loại nơi em nằm ngủ, em nhìn thấy tổ trưởng y tế Tiết Mộng Nam của em và tổ trưởng y tế Trần Phi Lam của anh, đang lặng lẽ ngồi trong phòng thí nghiệm hút thuốc lá.

“Tôi thật sự không biết ba năm sau phải ra tay thế nào.” Tiết Mộng Nam nói, “Mặc dù Cố Dĩnh chỉ là người nhân bản của thiếu gia, nhưng trình độ sinh hóa của cậu ấy đã vượt qua nhà khoa học bình thường từ lâu. Nếu được bồi dưỡng như chuyên gia, tiền đồ sẽ vô cùng xán lạn.”

Tiết Mộng Nam là người vô cùng bộc trực, bình thường đối xử với em cũng tốt. Nhưng lời nói của cô ta lại như sét đánh ngang tai, khiến em đang núp trong cabin cũng toát mồ hôi lạnh khắp người. Anh trai, anh có biết không, thật ra em không thể tin được lời của họ! Tại sao em lại là người nhân bản? Nhưng dường như trong lòng em lại tin tưởng.

Bởi vì chỉ có tin tưởng, mới có câu trả lời cho tất cả.

Nhưng lời nói của Trần Phi Lam lại khiến lòng em hỗn loạn. Anh ta nói: “Mộng Nam, chẳng lẽ Cố Thành không phải là nhân tài quân sự hiếm có sao? Nhưng tướng quân đã có lệnh, khi thiếu gia tròn mười tám tuổi, phải tiêu diệt hai người nhân bản. Tôi và cô có thể thay đổi được gì?”

“Nhưng...” Tiết Mộng Nam còn muốn tranh luận.

“Suy nghĩ kỹ đi! Mộng Nam.” Trần Phi Lam thở dài, tiếng thở dài đó như một ngọn núi chặn trong lòng em. Anh ta nói, “Nhân bản vốn bị pháp luật cấm đoán. Huống chi tướng quân còn trẻ, nếu xuất hiện thảm kịch người nhân bản giết chết người thật để thay thế, cô bảo tướng quân phải làm thế nào?”

. . .

Sáng sớm hôm đó, em lảo đảo bò ra khỏi cabin kim loại. Anh không biết được đâu, trong mắt em, bầu trời ngày hôm đó mang màu đỏ như máu.

Cảm xúc quá mức dữ dội khiến em sinh bệnh nặng. Cha cũng không thăm hỏi, mẹ chỉ tới nhìn thoáng qua. Chỉ có anh trai hằng đêm canh giữ trước giường em.

Còn có Cố Đồng, thiếu gia, em út hướng nội trầm lặng, cả ngày chỉ thích đứng sau lưng anh, vì vậy thành nhóc có bị cha trách mắng cũng tới thăm em. Thấy ánh mắt dán vào anh của nó, anh à, bí mật vượt vượt khỏi đầu em em lại tiếp tục bị chôn giấu.

Nếu là người nhân bản, thật sự có tội. Nếu vậy anh trai, hãy để một mình em mạo hiểm gánh vác.

Che giấu bằng bề ngoài trầm lặng nhu nhược nhiều năm, hết thấy mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi. Nhân lúc ba người chúng ta ngồi với nhau, em đuổi anh đi, gây mê nó, tiêm thuốc vào người nó. Rồi phá hỏng hệ thống phòng ngự trong nhà, gây hỏa hoạn. Lấy ngọc xanh ngàn năm trên cổ Cố Đồng đã bị tiêm thuốc làm mất mùi chuyển màu xanh. Quá trình trộm long tráo phượng đó chỉ mất một đêm mà thôi.

Người em có bao nhiêu loại thuốc, em liền tiêm vào Cố Đồng bấy nhiêu loại thuốc.

Song tổ trưởng y tế Tiết Mộng Nam đã nói sai rồi. Thành tựu sinh hóa của em không chỉ vượt qua nhà khoa học bình thường, mà còn vượt qua cô ta. Cũng như anh, mặc dù không sợ sóng dữ, cũng đã âm thầm dựa vào tài năng quân sự bẩm sinh, chỉ đạo Vera đánh thắng mấy trận chiến với người máy. Cho nên em chịu đựng đau đớn dữ dội, tiêm vào cơ thể mình hàng loạt loại thuốc kiểm chế được tính.

Khi em đã trở thành Cố Đồng, cảnh vệ trưởng che chắn em ở phía sau; Cố Đồng hoàn toàn không có khả năng miễn dịch với thuốc đã phát điên, cầm dao định chém giết em. . . Em thấy nó bị cảnh vệ trưởng đánh gục; em thấy Tiết Mộng Nam rơi nước mắt; em thấy được anh ôm thi thể nó mà khóc thất thanh.

Đừng mà, Cố Đồng, từ nay về sau, em chính là Cố Đồng. Trước năm mười tám tuổi em sẽ thay đổi vận mệnh. Anh à, lần này, đổi lại em sẽ bảo vệ anh.

Nhưng em vẫn đánh giá thấp sự nhẫn tâm của cha. Mà cũng không nên gọi là cha, người đàn ông thống trị đại lục đó.

Khi em còn chưa kịp thích ứng với nhân vật Cố Đồng này, tin dữ đã truyền đến. Vào một đêm đen kịt, tiếng khóc của mẹ vang dội khắp Cố gia.

Với vẻ mặt xấu hổ hoảng hốt, em mặc đồ ngủ trắng nõn thuộc về Cố Đồng chạy ra đại sảnh. Cha vỗ vai em, chỉ thân thể đầm máu nhưng cực kỳ nhìn quen thuộc dưới đất. Cha nói: “Anh cả của con bất hạnh bị ám sát.”

Em nhớ rõ giây phút ấy, đôi tai em như ù đi.

Em run rẩy khóe môi, lẩm bẩm: “Anh trai. . .” Kinh ngạc, đau đớn, cũng không coi là cuồng loạn, nhưng thái độ hi vọng của cha lại là vậy. Ông ta mỉm cười, ông ta nói gì đó, nhưng em hoàn toàn không nghe thấy, em chỉ gật đầu, gật đầu.

Từ đó, đối với em, dinh thự họ Cố này chỉ là một nơi lạnh như băng. Giữ gìn danh dự cho Cố gia, bảo vệ loài người hèn hạ, những thứ này có liên quan gì tới em?

Về sau, em vẫn cố gắng sắm vai nhân vật cứu thế, sắm vai Cố Đồng.

Nhưng anh ơi, em thật sự không biết sau khi người nhân bản chết, có linh hồn bay lên hay không, có thiên đường hay không? Em còn có thể gặp lại anh không?

Nhưng nhân vật Cố Đồng này, em càng đóng càng nhập tâm. Sau từng cuộc chiến, thấy ánh mắt mong chờ của mọi người bên cạnh, em lại bất tri bất giác cố gắng không biết mệt mỏi.

Cha mất năm em hai mươi hai tuổi, trong một cơn bệnh nặng, virus còn lại sau mấy năm chiến đấu với người máy. Là người lãnh đạo, cha vẫn ấn nhẫn đến giây phút cuối cùng mới rời bỏ cõi đời này.

Trước khi mất, cha gọi em đến bên giường mình.

Cha chỉ hỏi một câu: “A Dĩnh, con có hận ta không?”

Em không lên tiếng.

Cha nói tiếp: “Đừng quên trách nhiệm của Cố gia.”

Sau khi cha qua đời, em không tiêm thuốc kiềm chế nữa. Da của em, mắt của em, máu của em dần dần trở lại màu xanh vốn có.

Em là Cố Đồng, là người nhân bản của Cố Đồng. Trên đời này không còn ai dám chất vấn thân phận của em nữa.

Sau khi cha ra đi, mẹ cũng tiếp bước. Trong chiến tranh với người Hackley, mẹ ở lại vùng đất chết, chậm chạp không chịu rút lui về phía nam. Khi em dẫn quân tới, chỉ thấy người mẹ cao quý trắng trẻo xưa kia đã mang về mặt dữ tợn, nhào tới những đứa trẻ gào thét sợ hãi, cào xé gặm cắn.

Em không cho cảnh vệ nổ súng, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi mắt trống rỗng của mẹ liếc nhìn em, rồi cùng một đám Zombie chìm vào trong bóng đêm.

Anh trai, khi đó em không biết vì sao mẹ ở lại vùng đất chết. Thì ra là bởi vì anh. Cả đời mình, mẹ coi anh là con trai cả của mình, không thể nào chấp nhận thân phận người nhân bản của anh. Nhưng mẹ lại quên mất đứa con thứ hai là em đây.

Sau đó chỉ còn chiến tranh, chạy trốn và gây dựng. Ma xui quỷ khiến, em lại quyết định cứu vớt đám Zombie. Em lệnh cho cả Nam Thành không được có màu sắc nào ngoại trừ màu xám.

Mẹ qua đời ở vùng đất chết. Mặc dù mẹ không yêu em, nhưng em muốn cả thành phố phải truy điệu mẹ.

Cho nên không biết từ lúc nào trọng trách trên vai đã trở nên nặng nề như vậy. Anh trai, anh dùng tên giả Diệp Diễm tung hoành ở vùng đất chết. Em nên nghĩ ra từ sớm Diệp là họ của mẹ mới phải. Nhưng hai năm qua, em lại chẳng hề quan tâm đến anh hùng Diệp Diễm. Đúng là đáng chết.

Vùng đất chết càng ngày càng sục sôi, cuối cùng cũng khiến em tò mò. Khi em thấy anh sau ngọn đồi ở vùng đất chết, được gặp anh sau quãng thời gian dài dằng dặc, âm thanh bên tai em đã sống động trở lại.

Bầu trời hôm đó cũng trong suốt như hôm nay vậy.

Anh trai, anh vẫn cao ngất cường tráng như vậy. Đôi mắt đen nhánh của anh cũng đẫm lệ như em.

Anh chỉ khẽ gọi em một tiếng: “A Đồng, thì ra cậu cũng là người nhân bản.”

Em nhìn gương mặt kiên nghị, vẻ dầy dặn gió mưa của anh mà trong lòng trào dâng cơn đau lạ lẫm.

Mấy năm đầu khi tưởng anh đã chết, em vẫn thường nằm mơ thấy anh. Mơ thấy anh cúi đầu, gương mặt cường tráng hơn em rất nhiều hiện lên nụ cười dịu dàng.

Em yêu anh. Bởi vì em rất yêu bản thân mình, nên em cũng yêu anh như vậy. Em và anh vốn dĩ cũng chỉ là một người.

Cô gái tên Trình Thanh Lam đó được anh gọi ra từ sau ngọn đồi. Cô ấy rất xinh đẹp, mặc bộ đồ rằn ri, cảnh giác đứng bên cạnh anh. Nhưng khi thấy khuôn mặt màu xanh của em, ánh mắt của cô ấy lại không hề thay đổi, mà chỉ có ánh sáng nhu hòa.

Anh trai, thảo nào anh yêu cô ấy. Cô gái này rất giống anh, dịu dàng, kiên cường, luôn cố gắng hết mình.

Nhưng, trời cao biết rõ vận mệnh của anh, mà lại không thể mang tới hạnh phúc cho anh? Cô ấy bị người máy đưa đi. Khi đó em thầm hạ quyết tâm trong lòng, tuyệt đối không để mất đi cô ấy.

Dù có phải nhân bản cô ấy cho anh! Cho nên mấy ngày sau khi gặp, em bèn lấy máu và DNA của cô ấy.

Có một vài thứ, em đã có được, nhưng anh lại mất đi. Mà vài thứ khác, anh đang cố gắng đoạt lấy, em lại không bao giờ nhận được. Vì vậy anh à, chỉ cần là thứ anh muốn, em sẽ cho anh.

Nhưng thì ra em cũng có lúc lực bất tòng tâm như vậy. Rõ ràng đã là hai quân nhân tràn trề ý chí chiến đấu, rõ ràng đã là hai anh em cùng nắm tay bắt đầu thế giới mới!

Nhưng tại sao lại bị dao nhọn đâm sau lưng?

Trời cao đúng là không muốn thấy người nhân bản sống an lành. . . Giờ đây em không thể gặp lại anh nữa rồi.

Dưới bầu trời trong xanh, đôi mắt của em mờ dần; mặt đất cứng ngắc làm đau lưng em. Em nằm ngửa trên vùng đất anh từng chiến đấu và bảo vệ, nhưng lại không nhìn thấy anh.

Loạt đạn không ngừng bắn vào ngực, vào đầu em. Những viên đạn nóng rực cứng ngắc, như muốn lấp đầy máu thịt trong em, mới có thể chứng minh cái chết của em.

Tôi, vua đại lục Cổ Đồng, hôm nay táng thân ở đây. Chết trong một cuộc mưu sát, chết trong tay người bạn thân nhất. Anh trai, xin đừng đau buồn. Em đã lấy trộm gien để sống ở trên đời, em đã giết chết em trai để có được thân phận vinh quang. Tội lỗi của em không thể dung thứ.

Nhưng cả đời này em đã bảo vệ loài người, chiến đấu vì danh dự của Cổ gia. Em không thẹn với gien của mình, không thẹn với dòng họ của mình.

Anh trai, vào ngày giỗ của em năm sau, xin đừng nhắc tới tên thật của em. Thiếu niên co rúc trong phòng thí nghiệm, nghẹt thở sắp chết bao nhiêu năm trước; đứa trẻ nhân bản yếu ớt được anh rơi lệ ôm vào lòng đó.

Tôi là Cổ Đình, con trai thứ hai của Cổ gia.

63. Chương 63: Đại Lục Thất Thủ

Diệp Diễm ngồi trên chiếc ghế trôi lơ lửng trong khoang thuyền cao nhất, ngón giữa kẹp một điều thuốc, Gebhuza vẫn lặng thinh ngồi bên cạnh.

Mặt trời ngả về phía tây, mặt biển nhuộm ánh nắng chiều đỏ rực, tạo thành khung cảnh hùng vĩ tráng lệ. Bầu trời nơi đây trong trẻo hơn bầu trời Đông Đại Lục vô số lần, sắc trở từ xanh lam đến đen xám, giống như sắc mặt con người, biến hóa sinh động mà chậm chạp.

Hai người đàn ông thống lĩnh hai đoàn quân lớn ở tiền tuyến vừa mới bàn bạc xong chuyện phòng thủ ở phòng chỉ huy. Diệp Diễm khổng chế toàn cục, Gebhuza tài năng nhanh nhẹn khiến những sĩ quan khác rất khâm phục. Nhưng họ không ngờ, hai người đàn ông này cả buổi chẳng nói với nhau lời nào.

“Cô ấy còn sống.” Diệp Diễm bỗng nói, giấm tắt điều thuốc đã cháy hết.

Gebhuza liếc mắt, trong dáng vẻ hình người, anh bớt vẻ dĩ tận của màu trắng bạc, thêm vẻ tuần lãng ôn hòa. Anh cười ầm áp: “Cô ấy sẽ không chết.” Cô ấy ngoan cường như sắt thép, sao có thể chịu chết dễ dàng được?

Diệp Diễm híp lại mắt: “Đứa bé không còn.”

Gebhuza đang định ngậm điều thuốc trên tay vào miệng, lập tức dừng lại. Bả vai rộng, thân thể cao lớn lập tức cứng đờ.

Ngày cô bị bắt đi đó, dòng máu đỏ tím chảy dọc chân cô khiến anh không còn ôm chút kỳ vọng gì nữa. Nhưng hôm nay chính miệng Diệp Diễm chứng thực, Gebhuza lại thấy hơi khó tin.

“Cô ấy sống là tốt rồi.” Gebhuza hít sâu một hơi thuốc, gương mặt anh tuấn nở một nụ cười, “Bao giờ cô ấy trở lại?”

Diệp Diễm vươn cánh tay dài ra, vỗ vai Gebhuza, bình tĩnh nói: “Sắp rồi.”

“Đứa bé mất rồi cũng không sao.” Gebhuza hơi thất thần, “Khoảng thời gian đó thân thể của cô ấy cũng không tốt...”

Diệp Diễm nhìn về phía mặt biển.

“Xin lỗi, Diệp Diễm.” Cuối cùng, Gebhuza đưa tay bưng kín mặt mình, giọng nói của anh toát ra từ giữa những ngón tay màu mạch thô ráp, “Tôi chỉ nghĩ, cô ấy không đủ quyến rũ, cũng không đủ thông minh. Tại sao tôi lại không chiếm được?”

Diệp Diễm liếc nhìn người đàn ông ngồi cạnh, trong đầu bỗng vang giọng nói bi thương:

“Tôi không biết, tại sao khi mất đi con của anh ta, tôi lại đau khổ như vậy?”

Đôi mắt đỏ ngầu nhắm vào rồi lại mở ra, cho tới bây giờ vẫn luôn yêu nhau kiên định chưa từng chùn bước. Mà nay, lồng ngực lại gợn cơn đau âm ỉ xa lạ, quấn quanh giày vò. Rõ ràng người cô yêu là anh, kiên cố không thay đổi. Nhưng lời tự giấu của Gebhuza, lại vang dội trong tai Diệp Diễm:

Tại sao tôi lại không chiếm được...

Nhưng đôi mắt sáng tỏ lại không hề do dự. Cô là người phụ nữ của Diệp Diễm, nhưng e rằng cô cũng đã động lòng với Đinh Nhất, cho dù cô có cải tạo hoàn toàn, chuyện này cũng không thể thay đổi được.

“Sắp quyết chiến rồi.” Diệp Diễm lẳng lặng nói, “Gebhuza, vì sự phục hưng của loài người và người Hackley, hãy đánh một trận.”

Gebhuza gật đầu: “Hãy đánh một trận.”

Đang định nói những điều anh đã nhận thấy về chiến lực của đối phương ở Tây Đại Lục, Diệp Diễm lại chỉ há miệng mà không thể cất lời.

Thấy anh bỗng im bặt, Gebhuza nhướn mày: “Sao thế?”

Diệp Diễm đột nhiên vươn hai tay ra, ôm lấy đầu mình.

Cơn đau buốt choáng váng đột nhiên ập tới, cảm giác chưa từng có chợt bộc phát. Thân thể của Diệp Diễm luôn khỏe mạnh, giờ phút này lại cảm thấy đầu đau như muốn nứt, mắt tối sầm, ngay cả trái tim trong lồng ngực cũng đập loạn, lại có cảm giác lo sợ bất an.

“Chắc là tác dụng phụ sau cải tạo...” Diệp Diễm từ từ buông tay ra khỏi đầu, cơn đau này đến rất nhanh, duy trì mấy chục giây, rồi đột nhiên biến mất.

Gebhuza cup mắt xuống: “Anh cần gì phải cải tạo chứ?”

Song mặc dù nghi ngờ là tác dụng phụ của cải tạo, trong lòng Diệp Diễm bỗng hiện lên một cái tên: “Cố Đồng.”

“A Đồng...” Diệp Diễm khẽ lẩm bẩm, dự cảm khó hiểu chợt trào dâng, anh đột ngột ấn phím liên lạc trên ghế, “Giúp tôi liên lạc với chiến hạm của A Đồng!”

Nhưng khi chiến hạm chỉ huy ở Đông Đại Lục xa xôi nhận được tiếng gọi nơi tiền tuyến, chỉ báo cáo tướng quân chưa trở về. Cảnh vệ trên chiến hạm chỉ huy liên lạc với Cố Đồng, nhưng lại không thể kết nối. Dĩ nhiên không thể nào kết nối, tất cả tín hiệu radio đã bị hệ thống hàng rào điện của Vera ngăn chặn.

Diệp Diễm ở tiền tuyến xa xăm liên lạc với Thư Bình Nam, gần như gào thét, khiến Thư Bình Nam lập tức sai người đi tìm Cố Đồng!

Đã bốn giờ sau thời điểm bốn giờ chiều đó. Nơi đóng quân của Vera yên tĩnh trở lại.

Ánh trời chiều ảm đạm chiếu lên mặt biển đằng xa. Màu trời xanh đen khiến mọi cảnh vật trên đại lục đều mơ hồ. Khắp mọi nơi đều trải những mảnh kim loại vỡ vụn và máu thịt loài người. Hơn bảy nghìn người máy đã giảm bớt mấy trăm, nhưng vẫn bao vây tầng lớp.

Mười người máy vũ trang lặng lẽ nhào tới. Hà Khâm Du giơ súng lên, đôi mắt dần mơ hồ. Nhưng chuyện này không cản trở giọng nói còn cứng rắn hơn xương cốt của anh ta: “Tướng quân, tôi mãi mãi trung với ngài!”

Anh ta hét lớn một tiếng, bắn càn quét một lượt! Mười người máy ngã xuống tám, anh ta cũng chậm rãi ngã ra sau, đôi mắt bắt khuất vẫn trừng lớn, giống con sư tử bị bắn giết, không thể cự quậy.

Đằng sau anh ta, chỉ còn lại duy nhất Cố Đồng, tướng quân Cố Đồng nhân bản có sức chiến đấu mạnh nhất đại lục; vừa mới giết trên trăm người máy nhưng lại bị hơn sáu ngàn người máy bao vây, toàn thân đầm máu nhưng vẫn đứng sừng sững.

Anh ngược mắt nhìn bầu trời và mặt biển đằng tây.

“Anh trai, hãy báo thù cho em.” Giọng nói trầm thấp chỉ có anh mới có thể nghe thấy, nhưng anh tin chắc anh trai cũng có thể nghe.

Xung quanh anh, vô số người máy nâng súng lên. Anh cũng nâng súng, nhắm vào Vera ở đằng xa.

“Pằng!!!” Thân thể anh khê chấn động, sau đó tiếng súng bắn vang lên liên tiếp, tầm mắt dần dần mơ hồ, anh cố gắng mở mắt, nhưng cũng không tìm được bóng dáng của Vera trong số người máy.

Đúng rồi, ai ai cũng là Vera; nhưng không ai là Vera cả.

Hơn sáu nghìn người máy đó không có gì khác biệt. Cả Cố Đồng và Cố Thành đều cho rằng vẫn còn một Vera trung thành với Cố gia cả đời, nhưng thì ra nhân tính như ẩn như hiện của Vera chỉ là ảo giác của họ. Những người máy bị nhiễm virus, lập tức hóa thân thành cỗ máy giết chóc.

Lực lượng người máy cuối cùng trung thành với loài người cũng không còn nữa.

Phải chăng vận mệnh bi thương của loài người đã được định trước?

Đêm đến, thủ đoạn bất ngờ của Vera bắt đầu được thực thi.

Dùng thân phận của Vera để che giấu, sai người máy len vào dinh thự của từng chính khách và doanh trại của từng tướng lĩnh, bắt tù binh dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong một buổi tối, mất đi nhóm người này, cả thành phố vương giả gần như mất đi cột trụ. Mặc dù tất cả tiến hành trong bí mật, nhưng đối với Vera, chiếm thành phố vương giả đúng là dễ như trở bàn tay.

Dựa theo mệnh lệnh của Hình Tùng, Vera bí mật đưa nhóm người đó đến tiền tuyến, giao cho Hình Tùng làm tù binh và con bạc. Trong đó có cả người phụ nữ lai lịch không rõ ràng trong chiến hạm chỉ huy của Cố Đồng. Vera bị nhiễm virus không thể phân biệt được cô là người nhân bản, mà định nghĩa cô ta là Trình Thanh Lam - người phụ nữ Diệp Diễm và Gebhuza yêu mến, cùng đưa đến tiền tuyến. Một ngày sau, khi Hình Tùng thấy người phụ nữ hôn mê trong đám đàn ông, còn tướng Trình Thanh Lam nguyên bản trốn thoát khỏi Tây Đại Lục. Thống lĩnh người máy chỉ trầm lặng, để cô ở lại trong quân hạm của mình.

Thượng úy Thư Bình Nam, lại có thể trốn thoát khỏi cuộc bắt giữ bí mật quét sạch toàn thành phố này.

Có lẽ bởi vì sự gấp rút trong mệnh lệnh của Diệp Diễm khiến anh sinh lòng cảnh giác, có lẽ trời uốn anh đưa di chúc của Cố Đồng tới trước Diệp Diễm. Tóm lại, đúng hai giờ đêm đó, khi Diệp Diễm nhận được video call của Thư Bình Nam, nỗi lo lắng khổng lồ trào dâng trong lòng anh.

“Diệp tướng quân, tôi dùng hệ thống truyền thông bí mật của Cố tướng quân để nói chuyện với ngoài.” Gương mặt trẻ tuổi của Thư Bình Nam thậm chí còn có nước mắt, cho dù đằng sau lưng đen ngịt, nhưng không ngăn được ánh sáng trong suốt trên mặt anh.

“A Đồng đâu?” Giọng nói của Diệp Diễm hơi run rẩy.

Thư Bình Nam gần như nghẹn ngào: “Tướng quân đi rồi.”

Diệp Diễm nổi giận: “Cậu nói gì?!”

Thư Bình Nam mở màn hình tinh thể lỏng ra: “Diệp tướng quân, hệ thống này gắn liền với sóng điện não của Cố tướng quân. Chỉ khi não Cố tướng quân tử vong, mới có thể mở ra...” Thượng úy đã chinh chiến nhiều năm gần như phải hao tổn hết sức lực mới nói hết mấy câu đó.

Màn hình tinh thể lỏng dần dần phác họa hình ảnh một người giữa không trung. Hình ảnh ba chiều đó sóng vai với Thư Bình Nam.

“Tôi, Cố Đồng, với danh nghĩa nguyên soái tàn quân của Đế Quốc, lập di chúc dưới đây. Nếu tôi hi sinh trong chiến tranh, hoặc chết vì bệnh tật, hãy để anh trai Cố Thành hoàn thành nguyện vọng của tôi. Nếu Cố Thành không may cũng tử trận, thì hãy theo thứ tự dưới đây xác định người kế nhiệm của tôi: Hà Khâm Du, Thư Bình Nam, Kỳ Liên, Vera.”

“Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Diễm gần như chữ một. Tại sao Cố Đồng lại chết? Cậu em có sức chiến đấu mạnh nhất đại lục sao có thể chết được?

Nghe Thư Bình Nam trình bày lại mọi chuyện, Diệp Diễm lâm vào trầm tư. Thư Bình Nam ở cách xa mấy ngàn cây số, chỉ thấy đôi mắt đỏ ngầu của người đàn ông lạnh lùng khủng khiếp như màn đêm băng giá.

Một lúc lâu sau, Thư Bình Nam mới nghe thấy giọng nói còn trầm khàn hơn giọng của tướng quân Cố Đồng.

“Cậu ấy không chết.”

Anh ngược trông mắt đỏ ngầu lên: “Cố Đồng không chết! Thử vệ, lập tức gọi bác sĩ giỏi nhất đến!”

Thư Bình Nam khiếp sợ nhìn anh: “Diệp tướng quân, anh...”

Diệp Diễm kiên quyết nói: “A Đồng là hi vọng của vài chục vạn người Nam Thành. Cậu ấy không thể ngã gục, không thể chết được, nếu không thì không còn một binh sĩ loài người nào muốn tiếp tục chiến đấu với người máy nữa. Thư Bình Nam, anh nghĩ cách đi, trước khi trời sáng, Cố Đồng sẽ phát biểu lần ba trước mặt toàn dân.”

Thư Bình Nam khê cần răng, gật đầu.

Hình ảnh vụt mất, toàn bộ hình ảnh ba chiều biến mất trong nháy mắt. Cửa khoang thuyền kim loại mở ra, bác sĩ đi đến.

“Thay đổi màu da rất dễ phải không?” Diệp Diễm nói, “Nếu để lộ, tôi lập tức giết anh.”

Năm giờ sáng, thành phố vương giả vẫn bình lặng yên tĩnh như vậy. Những người dậy sớm lại thấy khác lạ.

Số lượng người máy tuần tra trên đường bỗng tăng lên. Cơ quan chính phủ rồi rít phát hiện lãnh đạo không xuất hiện, các tướng lĩnh cao cấp trong quân đội cũng không thấy bóng dáng.

Họ lại có thể vắng mặt vào thời khắc chiến tranh khủng hoảng này, người sáng suốt lập tức cảm thấy bất thường.

Nhưng chỉ có thể chờ đợi trong khu vực chiến tranh biệt lập.

Thời gian tuyên bố sắp đến, như thể sấm sét giữa trời quang vô tình phá vỡ ước mơ của những người đang hưng phấn vì thắng lợi mấy ngày trước.

Từng màn hình tinh thể lỏng lộ thiên khổng lồ, từng tòa cao tầng đều có ánh mắt đỏ ngầu; dấu hiệu hoa lan đỏ rực tượng trưng cho quân đội người máy bỗng chốc trải rộng cả Nam Thành.

Đúng năm giờ mười phút, giọng nói lạnh tanh của người máy Vera vang dội từng góc nhỏ của thành phố vương giả.

“Cố Đồng đã chết. Từ bây giờ, người máy sẽ tiếp quản Đồng Đại Lục.”

Đầu tiên là khiếp sợ, sau đó trầm lặng, cuối cùng là phản ứng kịch liệt.

Cố tướng quân đã chết? Làm sao có thể? Hãy bảo Cố tướng quân ra ngoài, nói chuyện với chúng ta!

Vera, kẻ phản bội này! Quân đội quyết không đầu hàng! Tuyệt đối không!

Mặc dù trước khi Vera tuyên bố tin tức, đã khống chế phương tiện và quân đội quan trọng trong thành, song khu dân cư, khu buôn bán và trụ sở của quân đội vẫn không thể tránh khỏi bộc phát bạo động quy mô nhỏ.

Nhưng lúc này, Nam Thành đã giống như cỗ máy tê liệt, dân chúng và binh lính dù có tức giận, tất cả vẫn nằm trong bàn tay Vera.

Nếu hình ảnh và giọng nói của Cố tướng quân không xuất hiện trước dân chúng lần thứ ba, thành phố này đã thật sự rơi vào trong tay Vera, không ai có thể xoay chuyển.

Tuyên bố lần thứ ba của Cố tướng quân xuất hiện vào lúc sáu giờ đúng.

Khuôn mặt điển trai của Cố tướng quân chợt xuất hiện trên tất cả thiết bị thông tin và truyền hình, người máy Vera vừa lúc đứng ngoài quân doanh nào đó, ra lệnh đóng kín kho đạn dược.

Ánh sáng lóe lên trong không trung, màn hình quân dụng trong suốt đột nhiên phát sáng. Người máy đen bỗng quay đầu, thấy khuôn mặt xanh đậm khổng lồ trên màn hình.

Giây phút đó, không riêng gì Vera, cả Nam Thành đều tĩnh lặng.

“Tôi là Cố Đồng. Tôi chưa chết.”

Đôi mắt đỏ ngầu của Vera liếc nhìn người đàn ông mặt xanh mắt đỏ trong màn hình, đại não định nghĩa chính xác: Anh ta không phải là Cố Đồng, anh ta là Cố Thành.

Song...

“Kẻ phản bội Vera, anh giả truyền tin tức tôi hy sinh, mưu đồ bí mật cướp lấy Nam Thành. Loài người sẽ không tha thứ cho anh, Cố Đồng, Cố gia, sẽ không tha thứ cho anh. Dân chúng, binh lính, cấp trên của các bạn đã bị Vera bắt đi. Xin cầm súng của các bạn bảo vệ đại lục của loài người!”

Vera nhìn chằm chằm vào bóng hình quen thuộc trên màn ảnh, bốn phía đột nhiên vang tiếng hoan hô thấu trời.

“Phong tỏa tín hiệu!” Vera ra lệnh, mau chóng, tất cả hình ảnh trên màn hình dừng lại, không có động tĩnh gì nữa. Nhưng người Vera lại vang tiếng máy móc vận hành ồn ã.

Cảm giác quen thuộc choáng váng lại xâm nhập đại não tinh vi của Vera. Nóng bừng và hỗn loạn. Vera khó khăn ngẩng đầu, nhìn thấy hình ảnh quen thuộc trên màn hình. Đó là Cố Thành? Không, người có khuôn mặt màu xanh quen thuộc này rõ ràng là Cố Đồng.

Cái tên Cố Đồng này gào thét trong chiếc đầu kim loại như thể thần chú. Những sóng ngắn và dấu hiệu chớp nhoáng tràn ngập trong vòng quay ký ức.

Loài người sẽ không tha thứ cho anh.... Cố Đồng sẽ không tha thứ cho anh....

Giết Cố Đồng, cướp lấy Đông Đại Lục... Đây là mệnh lệnh cao nhất...

Anh là vệ sĩ trung thành nhất của loài người... Bảo vệ Cố gia, lấy danh nghĩa hoa lan chữ thập...

Vera, tôi sắp chết. Hãy chăm sóc cho con trai tôi... Nhớ kỹ, chủ nhân của anh là Cố Đồng...

Vera, đừng bao giờ, đừng bao giờ phản bội Cố Đồng, phản bội loài người. Đây là nhiệm vụ cuối cùng của anh, cho dù hủy diệt, cũng không thể sửa đổi.

64. Chương 64: Lăng Quân Nổi Dậy

Con chip trên não nóng rực, dường như có thể nghe thấy tiếng vụn vỡ như sắp sửa sụp đổ... Có đồ thứ gì đó dần dần tiêu tan. Vera không tự chủ mà giơ tay lên, dụi đôi mắt mông lung, lại phát hiện bàn tay kim loại có chất lỏng màu đỏ.

Vera hơi ngẩn ra.

Thân thể quá nóng, tinh thể màu đỏ trên mắt bắt đầu tan chảy. Nước mắt mà loài người nói, chính là như vậy sao?

Người máy Vera, hơi ngẩng mặt lên nhìn màn hình khổng lồ. Khuôn mặt kim loại màu đen không hề có vẻ tức giận, chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuống từ mắt.

Thị vệ máy đứng cạnh thấy vậy mà ngây người, bộ não kim loại không thể giúp nó phân tích chất lỏng màu đỏ này là cái gì?

Tiếng nổ trong cơ thể bỗng im bật, màu đỏ trong mắt hần cũng không còn. Chỉ còn lại hai vệt máu trên gương mặt kim loại, chỉ còn lại ánh mắt màu trắng trong suốt, nhìn khuôn mặt màu xanh tĩnh lặng trên bầu trời phương xa.

Khói trắng chậm rãi bốc lên từ đỉnh đầu hần. Thị vệ máy đứng cạnh tiến lên một bước: “Sếp...”

“Đừng!!” Một tiếng nổ lớn, không ai thấy rõ đã xảy ra chuyện gì, ngọn lửa bỗng bùng lên, tan xương nát thịt! Trong màn khói dày đặc, người máy màu đen rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng do mệnh lệnh xung đột, hệ thống bị phá hủy, toàn thân nổ tung!

Thị vệ máy đứng cạnh bị vụ nổ làm chấn thương, ngẩng đầu lên lại không thấy bóng dáng cấp trên. Nhưng dưới mặt đất, kim loại đen rải rác khắp nơi. Người và người máy ở đằng xa rời rít nhìn sang, họ không hề biết kẻ mưu sát Cố Đồng, kẻ đứng đầu cuộc tập kích này, khi thấy Cố Đồng đã chết rồi còn sống lại, thành ra quá tải mà sụp đổ.

Quân đội người máy mất chỉ huy tối cao, cũng mất người ra lệnh. Còn Thư Bình Nam lập tức bí mật liên lạc với các đội quân, chống cự lại sự đàn áp của người máy.

Thế cục Đông Đại Lục lại lâm vào hỗn loạn.

Khi tin tức không hề vui vẻ này truyền tới tai Hình Tùng nơi tiền tuyến, vị thống lĩnh này trầm lặng một lúc.

“Quyết chiến!” Hần nói. Nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, sau đó đánh vào Đông Đại Lục, bây giờ là cơ hội tốt nhất.

“Giải người phụ nữ kia đến tiền tuyến.” Hần nói, “Kẻ can đảm dám bỏ trốn đó.”

Khi tin tức này cũng truyền tới chỗ Diệp Diễm, anh chỉ ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ấm áp buổi sáng. Mặt biển dịu dàng mà tĩnh lặng, tiếng sóng biển tựa như tiếng thì thầm của phái nữ.

Anh nhấn nút liên lạc với Gebhuza: “Chắc đêm nay sẽ quyết chiến.”

Buổi tối loài người không thể thấy gì, nhưng người máy lại không hề có trở ngại. Hình Tùng muốn nhân cơ hội đánh vào Đông Đại Lục, tối nay là cơ hội tốt nhất.

Hai quân cách đôi bên hai mươi hải lý.

Diệp Diễm đứng trên chiến hạm chỉ huy, phía sau là toàn bộ lực lượng vũ trang của loài người. Những quân hạm có thể hoạt động trên biển và trên không xếp thành hàng, tạo nên cảnh tượng hùng vĩ giữa không gian mênh mông tràn ngập sắc nước lung linh.

Nhưng anh lại hơi ngẩn người. Đã mấy ngày rồi mà cô còn chưa về. Cho dù anh tin tưởng sự dũng cảm kiên cường của cô, nhưng bây giờ lại có phần không chắc chắn. Trong đầu hiện lên đôi mắt đỏ rực của cô.

Cô nàng cổ chấp này. Anh sẽ không để cô rời khỏi mình thêm lần nào nữa.

Ban đêm, trước lúc kẻ địch phát động tấn công, mặt biển hiện lên hình ảnh ba chiều khổng lồ.

Mấy chục vạn người của hai bên đều bị hình ảnh này hấp dẫn. Đó là một cô gái, một cô gái xinh đẹp, mặc áo hai dây quần soóc, quỳ gối trong khoang thuyền kim loại.

Nước mắt vương đầy gương mặt xinh đẹp trắng nõn của cô, hai tay bị trói chặt, hoảng hốt ngẩng mặt lên.

Trên chiến hạm chỉ huy của loài người, Diệp Diễm bỗng sững sờ; trên chiến hạm chỉ huy của quân đoàn Hackley, trông mắt của Gebhuza cũng nhuốm màu tím đậm.

Thanh Lam! Họ cùng kinh hoàng thốt lên cái tên đó trong lòng!

“Trình Thanh Lam, bảo bọn chúng đầu hàng!” Ngoài hình ảnh ba chiều, một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Cô gái quỳ dưới đất có vẻ hoang mang bất lực, giọng nói mềm mại yếu đuối chưa từng có: “Tôi không biết... Anh nói gì tôi không hiểu...”

“Cô không nói, tôi giết cô ngay lập tức.” Giọng nói kia không mang chút tình cảm.

Cô gái tròn tròn đôi mắt màu đen, chỉ có thể nhìn nơi trống không trước mặt, cất giọng sợ hãi: “Đầu hàng... Các anh đầu hàng đi...”

Tiếng cười vang lên, giọng nói lạnh băng của Hình Tùng vang dội từng góc ngách chiến trường: “Diệp Diễm, Gebhuza, người phụ nữ của các anh đang ở trong tay tôi. Có muốn xem tôi đối xử với cô ta thế nào không? Yên tâm, tôi sẽ cho cô ta chết chung với các người!”

Đội quân tĩnh lặng.

Màu xanh trên mặt Diệp Diễm sẫm lại, anh đã thay thế thân phận Cố Đồng, nhưng không hề biết sự tồn tại của người nhân bản này. Tuy vậy, đôi mắt đen và giọng nói nhát gan hoàn toàn trái ngược với Trình Thanh Lam lại khiến anh sinh lòng nghi ngờ.

Thế nhưng khi nhìn thấy vẻ sợ hãi trên khuôn mặt quen thuộc, anh vẫn thấy lòng mình tắc nghẹn không chịu nổi. Anh lấy lại bình tĩnh, lập tức liên lạc với Gebhuza: “Đây là Thanh Lam giả. Có thể là người máy.”

“Tôi biết.” Người đàn ông ở đầu kia hít sâu một hơi, nói chậm rãi, “Thanh Lam tuyệt đối không khuất phục đầu hàng.” Cho dù cảm thấy là giả, trong lòng vẫn đau nhói.

Binh còn chưa xuất, lòng soái đã loạn.

Điều Hình Tùng muốn chính là đây. Bàn tay vô tình vung xuống, loạt tên lửa đầu tiên bắn chính xác về phía hạm đội liên minh cách xa hai mươi hải lý!

Trận chiến giữa liên quân loài người và người Hackley với người máy, đã bắt đầu từ đêm nay.

Trong khi tiền tuyến đang đấu tranh gay gắt, đại bản doanh của người máy trên bầu trời Tây Đại Lục vang tiếng còi báo động dồn dập!

Nhưng cũng không thể nào truyền tới Hình Tùng đang lâm vào cuộc chiến kịch liệt.

Một trăm chiếc máy bay chiến đấu kiểu mới bay lên trời, mỗi chiếc chở năm mươi người máy kiểu mới trang bị tinh vi. Người máy này không tinh vi phức tạp đắt đỏ như người máy chiến đấu cấp cao, sức chiến đấu lại vượt xa người máy chiến đấu cấp thấp. Thậm chí chúng còn có hệ thống tư duy sơ đẳng, năng lực tác chiến của từng binh sĩ được nâng cao.

Bởi vì người máy bị hạn chế bởi mệnh lệnh không tấn công lẫn nhau, người máy ở Tây Đại Lục lại không thể nhận được mệnh lệnh tấn công chiến đội này của Hình Tùng kịp thời, đành phải nhìn một trăm chiếc máy bay rời khỏi đại lục, bay tới tiền tuyến.

Trình Thanh Lam mặc quân phục màu xanh, trên vai là dấu hiệu hoa lan đỏ của quân đội người máy. Cô ngồi trong cabin kim loại màu vàng của chiến hạm chỉ huy có vị trí quan trọng trong chiến đội. Đằng sau cô là năm mươi chiến sĩ máy tinh nhuệ nhất, cảnh giác quan sát động tĩnh ngoài cabin qua máy thăm dò.

Mặt biển mênh mông không bờ bến gợn ánh lung linh, chói lọi khôn cùng. Trình Thanh Lam nhớ tới cuộc đối thoại với Hình Lăng Y sáng nay.

Khi đó, Hình Lăng Y nằm trong khoang lạnh. Còn cô, quỳ một gối bên khoang thuyền, tay phải đặt lên dấu hiệu hoa lan đỏ trên vai trái mình.

“Tôi lấy danh nghĩa của Lăng quân, thế với chị. Đội quân này không chỉ trung thành với loài người, mà còn trung thành với người máy. Mục đích tồn tại duy nhất của nó là ngăn cản chiến tranh xảy ra, đưa Hình Tùng an toàn trở về bên chị.” Trình Thanh Lam thành kính nói từng từ từng chữ.

Chỉ có tiến vào trạng thái đóng băng mới có thể ngăn cản Hình Lăng Y chết đi. Thậm chí cô còn không kịp nhìn mặt Hình Tùng ở tiền tuyến lần cuối. Nhưng trước khi hôn mê, cô đã giao năm nghìn binh lực cho Trình Thanh Lam ở phe địch, phải tin tưởng đến mức nào mới có thể làm được như vậy?

Mệnh lệnh trung thành với Trình Thanh Lam được đưa vào từng người máy, Trình Thanh Lam dứt khoát đặt tên cho đội quân là: Lăng quân.

Nghe lời nói của Trình Thanh Lam, Hình Lăng Y đã hơi mê man mỉm cười: “Không cần thề. Tôi tin cô.”

Đôi mắt đỏ ngầu của Trình Thanh Lam mang nét đau đớn: “Tôi nhất định sẽ đưa Hình Tùng về gặp chị.”

Ngay sau đó, khuôn mặt của Hình Lăng Y bất động trong khoang lạnh màu vàng trong suốt. Trong trạng thái chữa trị của khoang lạnh, cô có thể chết đi, hoặc thức tỉnh một lần nữa. Chính cô còn không chắc, việc duy nhất cô có thể làm chính là cho Hình Tùng hy vọng rằng cô vẫn còn sống.

Hình Tùng, chồng của cô, con của cô, vẫn đang ở tiền tuyến xa xăm, hoàn toàn không biết tin này.

Trình Thanh Lam nhìn mặt biển tĩnh lặng bình yên ở phương xa, chợt nghĩ, thì ra loài người và người máy chẳng hề khác biệt.

Khi đó, chiến dịch của người máy và liên quân đang tiến vào gian đoạn gian nan nhất. Hình Tùng và Diệp Diễm, hai tướng lĩnh có tài năng quân sự xuất sắc dốc hết sức cũng không thể lấn lướt đối phương. Cho nên sau khi thăm dò, đặt bẫy và đánh lén, hai bên tiến vào so đo sức lực.

Từ chạng vạng đến nửa đêm, khi Lăng quân của Trình Thanh Lam bay tới nơi cách chiến trường năm mươi hải lý, mặt biển sâu thẳm đã chất đầy thi thể, không khí tràn ngập mùi thuốc súng và mùi máu tanh gay mũi.

Lăng quân như thể một con dao, thâm lặng quỷ dị gia nhập chiến trường.

Phe đầu tiên phát hiện ra đội quân này là người máy. Căn cứ vào mệnh lệnh người máy không tấn công lẫn nhau, khi Lăng quân bay qua quân hạm của người máy, quân hạm không thể không hạ súng.

Nhưng họ cũng không tấn công loài người. Thấy quân hạm loài người lâm vào đường cùng, còn tiến lên đẩy lùi hạm đội người máy, cứu những người may mắn còn sống;

Họ cũng không tấn công người máy, khi thấy một quân hạm người máy bị ba quân hạm của loài người bao vây trên bầu trời, mười chiếc máy bay chiến đấu cỡ nhỏ của Lăng quân đột ngột xông tới, uy hiếp quân hạm loài người phải rút lui.

Trên chiếc chiến hạm chỉ huy bay cao, Trình Thanh Lam hồ hững hờ mắt nhìn chiến trường. Đang định dựa theo kế hoạch ngăn cản Hình Tùng tiếp tục chiến đấu, đột nhiên nhìn thấy tình hình chiến đấu căng thẳng ở một chỗ đẳng đồng. Cô trầm lặng một lát, lập tức ra lệnh: “Lao xuống đi!”

Đằng sau chiếc chiến hạm chỉ huy nhỏ nhắn linh hoạt là năm chiếc máy bay chiến đấu, lập tức lao xuống.

Trên mặt biển đẳng đó, một chiếc quân hạm khổng lồ đã bị ba người máy hạng nặng vây quanh. Hơn mười khẩu pháo trên quân hạm đã tắt ngóm, chính giữa bị thủng một lỗ to, nước biển nhanh chóng tràn vào.

Người máy hạng nặng vung cánh tay khổng lồ chụp tới khoang thuyền! Người Hackley màu trắng bạc nhỏ bé chạy trốn khắp nơi! Nhìn trong bóng đêm, chất lỏng lấp lánh trên chiến hạm, những giọt máu cuối cùng của người Hackley đang bị rửa trôi.

“Tấn công!” Trình Thanh Lam nhảy lên máy bay quang điện trong chiến hạm, cùng với ba mươi người máy phía sau, dưới sự che chở của lửa đạn chiến hạm chỉ huy, bay về phía quân hạm Hackley đang chìm dần.

Quân hạm rối loạn, đang từ từ nghiêng xuống. Ba mươi người máy kéo người mang màu da trắng bạc trên boong tàu lên máy bay của mình, bay trở về chiến hạm chỉ huy. Trình Thanh Lam đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng dáng màu trắng bạc đột nhiên đánh về phía một người máy hạng nặng.

Ngực cô hơi thất lại.

Người máy hạng nặng vốn là cỗ máy giết chóc khổng lồ! Song chiến sĩ màu trắng bạc này không hề sợ sệt, thân thể nhỏ gấp mấy lần vẫn dứt khoát nhào tới. Lửa đạn không thể tạo thành thương tổn cho người máy hạng nặng, bàn tay chiến sĩ đỏ hồng lóe sáng, một thanh đao đột nhiên chém vào cổ người máy khổng lồ đó.

Trình Thanh Lam liếc thấy một người máy hạng nặng khác đứng sau chiến sĩ trắng bạc, giơ súng máy trên tay lên nhắm bắn.

Nhưng làm sao Trình Thanh Lam có thể để nó bắn viên đạn trí mạng đó?

Chiếc máy bay màu đỏ nhọt nhô lên, xông về phía người máy khổng lồ định đánh lên. Bóng đánh cường tráng đó đột nhiên va phải máy bay, “Roạt” một tiếng, cánh tay biến thành chiếc dao nhọn chém sắt như chém bùn, đâm vào bộ chip chỉ huy thân thể của người máy khổng lồ.

“Bùm!”

“Bùm!”

Hai tiếng nổ cùng vang lên, chiến sĩ đánh bại người máy hạng nặng đột nhiên quay đầu, thân thể cao lớn hơn nhân dân bình thường rất nhiều, gương mặt anh tuấn nổi bật trước sóng biển.

Lửa đạn thấu trời, nước biển cuộn cuộn.

Trình Thanh Lam đứng trên thân thể sụp đổ của người máy hạng nặng, lảng lảng nhìn anh.

Đôi mắt tím đậm rạng rỡ chói lòa trong đêm đen. Ánh sáng bàng bạc bao phủ thân thể của vị vua. Chỉ liếc nhìn trong nháy mắt, nhưng như thể kéo dài một năm.

Trình Thanh Lam nhìn đôi mắt thâm trầm như biển của anh, đằng sau anh, thi thể dân tộc phủ kín một góc biển.

Trong lòng đột nhiên đau nhói. Thì ra đã không còn hận nữa rồi.

Mà có lẽ, chưa bao giờ hận?

Nhưng trong giây phút đó, bóng dáng trắng bạc đó như tên rời cung, chợt giương cánh bay lên, cô còn chưa nhận ra ý đồ của anh, bóng đen khổng lồ đã ập xuống.

Cô rơi vào lồng ngực lạnh băng có phần quen thuộc. Hai cánh tay cứng ngắc, bàn tay màu trắng bạc khổng lồ ôm chặt cô vào lòng.

Bộ trao sắc dừng giữa không trung của cô dần dần trở lại thành bàn tay. Nhưng người đàn ông Hackley cao lớn này gần như ôm trọn lấy cô. Thân thể bị anh ôm bay lên không, hai chân không thể chạm đất, hai tay đành phải ôm lấy lưng anh.

Tầm lưng rộng cường tráng đó rõ ràng cứng ngắc lại.

“Chết tiệt...” Giọng nói trầm thấp của anh như thể truyền tới như thời xa xưa, “Đôi mắt màu đỏ, hoa lan đỏ. Có phải một giây sau em sẽ đâm thủng ngực tôi không? Nữ người máy này?”

Nhưng, từ giây đầu tiên khi nhìn thấy em, anh vẫn không dần lòng được mà ôm em vào lòng.

65. Chương 65: Kết Cục Của Chiến Tranh

Ánh sao mờ hồ, điểm tuyết trên bầu trời đen sâu thẳm. Mặt biển một màu đen ngòm.

Diệp Diễm đứng vững trên chiến hạm chỉ huy, cũng nhạy cảm phát hiện ra biến chuyển của chiến cuộc. Những chiếc máy bay chiến đấu cỡ nhỏ xuất hiện khắp nơi, gia nhập cuộc chiến. Quân phục màu lam, hoa lan đỏ chói. Hình như là bạn, không phải kẻ địch, câu trả lời vô cùng rõ ràng.

Mặt biển vang tiếng nổ thấu trời. Máy thăm dò trên chiến hạm chỉ huy nhạy cảm đổi hướng, nhắm về phía tiếng động, để tướng lĩnh có thể kịp thời nắm bắt từng điểm mấu chốt của cuộc chiến.

Qua màn hình tinh thể lỏng màu xanh nhạt, Diệp Diễm hít sâu một hơi. Thấy thân thể người máy khổng lồ đổ rầm xuống, bóng dáng hai người ôm nhau thật chặt.

Mặc dù cô ấy mặc quân phục màu lam, nhưng Diệp Diễm vẫn có thể dễ dàng nhận ra bóng dáng quen thuộc trong vòng ôm của vua Hackley cao lớn. Cô ngẩng mặt khỏi lồng ngực của anh ta, cánh tay ôm lấy lưng anh ta. Mà trên mặt vị vua đó là vẻ đau khổ và vui sướng đan xen.

Rốt cuộc em cũng về rồi, vợ của anh.

Nhấn nút, một luồng sáng cực mạnh chiếu qua thân thể dần dần chìm xuống của người máy hạng nặng. Dường như cảm nhận được luồng sáng sau lưng, cô gái chột tránh khỏi vòng ôm của Gebhuza, tung mình lên không, rồi nhảy lên máy bay của mình.

“Lên đây! Định Nhất!” Trên máy bay, mái tóc cô tung bay, khuôn mặt tinh khiết thoáng vẻ kiên định, “Hãy kết thúc cuộc chiến này!”

Gebhuza nhìn thân hình mảnh mẽ của cô gái, đôi mắt đỏ ngầu đã không còn ánh lên cảm xúc như ham muốn và thù hận nữa. Gebhuza mỉm cười, giương cánh bay ra sau cô.

Máy bay của Trình Thanh Lam xuyên qua lửa đạn bập bùng, nhanh chóng đáp xuống nóc chiến hạm chỉ huy của Diệp Diễm.

Hai người tiến vào buồng chỉ huy, Diệp Diễm đã chấp tay đứng đợi trong khoang thuyền. Thấy vẻ tràn trề sức sống của Trình Thanh Lam, anh buông thông hai tay, bình tĩnh nhìn cô.

Đôi mắt đỏ ngầu, dưới tinh thể lỏng lánh bình thản, là vẻ dịu dàng và vui sướng sâu thẳm.

Trình Thanh Lam đi tới vô cùng tự nhiên, giang hai tay kéo lấy Diệp Diễm, nghiêng đầu nhón chân hôn lên má phải của anh: “Em đã trở về rồi.”

Diệp Diễm đưa tay ôm hông cô, ngửi mùi nước biển trên người cô, hơi thở chột rối loạn.

Tuy vậy cô lại rời khỏi lồng ngực anh ngay lập tức, ngược đôi mắt đỏ nhìn tình hình trận chiến trên mười mấy màn hình tinh thể lỏng.

Gebhuza đứng sau lưng cô, nhìn đôi mắt đỏ giống hệt nhau của hai người, anh chợt cảm thấy màu đỏ này rực rỡ đến lóa mắt. Anh lấy lại bình tĩnh, nhìn theo ánh mắt của Trình Thanh Lam.

Cùng thời khắc đó, ở chiến tuyến đằng kia.

Hình Tùng đứng vững trong buồng chỉ huy hiển thị hình ảnh ba trăm sáu mươi độ. Một đội quân kỳ lạ của Tây Đại Lục bỗng lặng lẽ gia nhập cuộc chiến. Binh lực đôi bên vốn không phân cao thấp, kẻ kia vừa khuấy động, người máy phe Hình Tùng tuân theo mệnh lệnh không tấn công người máy, gây tổn thất phần nào.

Thực ra, thương vong cũng đã quá lớn rồi. Hắn cũng không muốn chiến thắng trong bi thảm.

Vậy phải làm sao đây? Cầu hòa, sau đó trở lại một lần nữa? Không, như vậy còn có ý nghĩa gì?

Nhưng đội quân đó, quân phục màu lam, hoa lan sắc đỏ. Khiến hắn nhớ tới một người.

“Liên lạc với phu nhân cho tôi.” Hắn trầm giọng ra lệnh.

Sau khi lính bộ phận thông tin thử kết nối, lắc đầu: “Không tìm thấy phu nhân.”

Hình Lăng Y, em trốn tránh anh? Em lại dám trốn tránh anh ư? Sau đó phái một đội quân xông tới, em muốn làm gì?

Song, như thể hưởng ứng sự nghi ngờ và tức giận của hắn, ngoài khoang thuyền chợt lóe lên ánh đỏ. Sau đó, cả bầu trời sáng như ban ngày!

Hình Tùng đột nhiên lao khỏi buồng chỉ huy, không để ý đạn lạc trên đỉnh đầu mà đứng hiên ngang trên nóc chiếm hạm.

Bầu trời, mặt biển, đỉnh đầu tràn ngập hình ảnh ba chiều giống như Hình Tùng phát lúc trước. Màu cam êm dịu bao phủ tầm mắt. Lửa đạn của loài người, người máy đều dừng lại.

Hình Tùng cười khở, đó là khu vườn rực rỡ ở nhà mình. Cô gái mặt mũi tái nhợt ngồi trên chiếc ghế mây cũ kỹ, ánh mắt nhu hòa.

Bây giờ cô dùng hình ảnh ba chiều quấy nhiễu chiến trường làm gì? Hình Tùng tức giận, nhưng từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ quá để ý đến cô, cho nên đành phải yên lặng lắng nghe cô nói. Lúc này, hắn cũng cho rằng thứ mình nhìn thấy là hình ảnh ba chiều hiện giờ của cô, cô vẫn còn sống khỏe mạnh, nên không biết nặng nhẹ mà tạm ngưng cuộc chiến.

Hắn cũng không biết, có lẽ hắn đã mất cô rồi.

“A Tùng.” Giọng nói dịu dàng của cô vang vọng trên mặt biển, “Ngừng chiến đi, A Tùng.”

Hình Tùng im lặng không lên tiếng. Nhưng em nghĩ tại sao anh lại muốn chiến tranh? Hình Lăng Y?

Cô gái khẽ ho khan hai tiếng, khóe miệng chảy dòng máu tươi, nhìn thấy mà hoảng hốt.

Chết tiệt! Định uy hiếp như vậy sao? Hình Tùng chợt nhượng mảy, lạnh giọng hỏi thị vệ: “Tìm thấy phu nhân chưa?”

Thị vệ máy hình người lộ vẻ hoảng hốt: “Thống lĩnh, họ nói, phòng thí nghiệm ở tầng hầm thứ hai dưới lòng đất tự động vận hành hệ thống phòng ngự.”

“Đừng tìm em, A Tùng.” Cô gái trên hình ảnh ba chiều cười thê lương, “Anh thật sự cho rằng em có thể dứt bỏ sao? Không phải là anh chết, thì loài người sẽ diệt vong... Dù kết quả là gì đi nữa, em cũng không thể chấp nhận...”

“Em ngủ đây, Hình Tùng. Em đã theo anh bảy mươi năm. Em cần nghỉ ngơi rồi.” Trên bầu trời, hình ảnh của Hình Lăng Y dần dần mờ hồ, chỉ còn lại đôi mắt bi thương màu đen, trống rỗng nhìn khoảng không phía trước.

“Ngừng chiến đi. Hòa bình với loài người, không bao giờ xâm phạm, chấp nhận số phận. Ngoài đại lục Đông Tây còn có sinh vật phi hữu cơ, mức độ nguy hiểm có lẽ sẽ vượt qua sức tưởng tượng của anh. Anh không thể chết được. Anh phải sống thật tốt, kéo dài chủng tộc người máy! Chủng tộc của chúng ta.”

Hình Tùng đột nhiên ngẩng đầu, tin tức về sinh vật phi hữu cơ là bí mật chỉ có hắn và Hình Lăng Y mới biết. Trước khi nghĩ ra đối sách, họ tuyệt đối không nói cho người thứ ba. Hôm nay Hình Lăng Y cố tình tiết lộ cho loài người biết, khiến họ sinh lòng cảnh giác.

Hình Tùng bỗng có dự cảm xấu.

Giữa không trung, hình ảnh sưng lại của Hình Lăng Y dần dần biến mất!

Lính truyền tin lão đảo chạy tới: “Thống lĩnh! Loài người phát tín hiệu tới!”

“Kết nối.” Hình Tùng nhảy khỏi nóc khoang thuyền, trở lại cabin kim loại.

“Hình Tùng.” Hình ảnh ba chiều của một cô gái chợt hiện ra. Hình Tùng hơi ngẩn người, nhớ tới cô gái giống như đúc giam trong khoang đáy.

“Vợ tôi đâu?” Giọng nói của Hình Tùng toát vẻ dữ dằn. Nếu cô ta trốn thoát, năm ngàn quân này chắc hẳn do cô ta dẫn tới. Chẳng lẽ cô ta bắt giữ Hình Lăng Y?

Trình Thanh Lam hơi ngập ngừng, nói: “Chị ấy sắp chết rồi.”

Sắc mặt Hình Tùng chùng xuống, đôi mắt đỏ ngầu lộ vẻ hung ác. Cùng lúc đó, thị vệ đột nhiên xông vào nói: “Thống lĩnh, tìm thấy phu nhân rồi... Trong khoang lạnh...”

“Hai ngày trước trái tim chị ấy đã bị phá hủy. Nhưng anh không phát hiện ra.” Trình Thanh Lam lạnh lùng nói, “Chị ấy không phải người anh yêu nhất sao? Tại sao ngay cả điều bất thường rõ rệt như vậy, anh cũng không phát hiện ra?”

Thân thể Hình Tùng sững sờ, hoảng hốt nhớ lại vẻ mặt tái nhợt của cô ấy trước khi hấn ra trận. Tại sao cô không nói? Chết tiệt! Sao cô lại gạt hấn?

“Anh phát động chiến tranh, thù hận giữa người máy và loài người cũng chỉ là một loại chương trình mà thôi.” Trình Thanh Lam nói, “Hình Lăng Y kể lại quá khứ của hai người cho tôi biết. Hình Tùng, chẳng qua anh cũng chỉ muốn chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình phải không?”

Hình Tùng cười lạnh, nói: “Chuyện của tôi, không đến lượt kẻ phản bội như cô bình xét!”

“Không.” Trình Thanh Lam lắc đầu, “Tôi không bình xét. Tôi chỉ muốn hỏi anh. Bây giờ tính mạng người phụ nữ của anh đang bị đe dọa, phải dùng khoang lạnh để kéo dài sự sống yếu ớt. Anh thấy việc chứng minh bản thân qua cuộc chiến này quan trọng, hay trở về nhìn mặt chị ấy lần cuối quan trọng hơn?”

“Ha ha ha!!!!” Hình Tùng cười vang rồi bỗng ngưng bật, không nhìn Trình Thanh Lam nữa, nhưng lại nhìn về chân trời phía tây đằng xa.

“Lăng Y, em thật tàn nhẫn... Dùng tính mạng của mình để uy hiếp anh...”

“Hình Tùng.” Trình Thanh Lam lạnh lùng nói, “Tôi nhìn cô ấy dần thiếp đi, nhìn cô ấy vẫn luôn gọi tên anh. Như vậy anh còn không rõ nữa sao? Sao hai người còn không rõ ư? Dù là anh là người máy, hay là bất cứ thứ gì, giá trị sinh tồn của anh không thuộc vào sức mạnh, cuộc chinh phục và quyền sở hữu của anh. Anh và cô ấy, mới là ý nghĩa sinh tồn của nhau.”

Hình Tùng như không nghe thấy tiếng cô, giọng cười càng thêm kịch liệt, vang dội cả bầu trời đêm. Tiếng cười của hấn bị thương tuyệt vọng, binh lính vì vậy mà hoảng hốt.

“Lui binh đi, Hình Tùng.” Trình Thanh Lam nói, “Lăng quân này là Lăng Y giao cho tôi. Không giúp đỡ loài người, cũng không giúp anh. Mục đích tồn tại của nó chính là ngăn cản chiến tranh, để anh có thể an toàn trở về bên cạnh chị ấy.”

“Hình Lăng Y.” Hình Tùng gầm gừ, “Em đúng là cô gái có một không hai.”

Trong chiến hạm chỉ huy của liên quân, thân thể đích thực của Trình Thanh Lam chột cứng đờ vì những lời này.

Trước đó vài ngày, Hình Lăng Y kể chuyện về Hình Tùng. Vài thập niên trước, hấn đã không chịu gọi cô là mẹ nữa, nhìn cô vô cùng cẩn thận trang bị cho hấn hệ thống đạn đạo mini tiên tiến nhất. Hấn bỗng vươn bàn tay lạnh băng ra, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Người máy luôn trầm lặng như nước bỗng cất giọng trầm thấp du dương hơn cả MC trên truyền hình.

Cô nhớ rõ, hấn nói từng từ từng chữ: Hình Lăng Y, em là cô gái có một không hai trên thế giới này.

Cô không thể nào tưởng tượng được, sao người máy này lại có thể tổ hợp mã hóa vi tính thành lời nói khiến người ta rung động như vậy. Nhưng hấn lại lặp lại từng lần từng lần, đôi mắt đỏ lạnh băng chăm chăm nhìn cô, ẩn chứa dục vọng chiếm hữu của con chip tình vi nhất thế giới.

...

Đứng đằng sau, Diệp Diễm khẽ khàng ôm lấy bả vai Trình Thanh Lam. Hòa bình cũng không phải kết cục mà cậu em đã qua đời mong muốn. Nhưng phải dùng lực lượng cuối cùng của loài người để giành lấy thắng lợi, hiển nhiên không phải là hành động lý trí.

Hướng chỉ cô, cô gái nửa người nửa người máy dẫn Lăng quân từ trên trời giáng xuống, ngăn cản trận chiến đẫm máu này.

Diệp Diễm chợt lên tiếng: “Quân đội của tôi sẽ chiến thắng, Hình Tùng, anh không thể giành được thắng lợi. Nếu anh vẫn khư khư cố chấp, Lãng quân của vợ anh cũng phải phản bội lại anh.”

“Tôi rút binh.” Hình Tùng cất giọng lạnh tanh, “Không phải bởi vì e ngại cái chết hoặc thất bại, mà bởi vì đây là nguyện vọng của cô ấy. Bởi vì, tôi phải đi nhìn mặt cô ấy lần cuối.”

Hắn cười rồi nói: “Nếu cô ấy chết, tôi muốn các người phải chôn cùng.”

Lời nói của Hình Tùng không hề trở thành sự thật.

Hình Lãng Y bị hắn giam giữ cả đời, yêu hắn cả đời, chiến đấu cả đời, thông minh dùng trạng thái hôn mê vĩnh viễn không biết ngày nào mới có thể tỉnh lại, để trói buộc người máy tài hoa hơn người, bước khỏi cuộc chinh phục cả thế giới.

Chiến tranh hoàn toàn kết thúc. Trả giá bằng thương vong mấy vạn của đôi bên. Người máy Tây Đại Lục cũng không vui sướng, chỉ biết lặng thinh chờ đợi mệnh lệnh của thống lĩnh. Ở Đông Đại Lục, tiếng reo hò của con người và người Hackley vang thấu trời. Vậy mà trận chiến nguy ngập này lại được cứu vãn bởi một cô gái bị tổng thống lĩnh người máy giam giữ mấy năm.

Hai ngày sau, Hình Tùng mất hồn mất vía lên phi thuyền đặt thân thể của Hình Lãng Y, rời khỏi Tây Đại Lục trong sự chấn động của Diệp Diễm và Gebhuza. Nếu hắn rời đi rồi, đối với loài người mà nói, Tây Đại Lục đúng là dễ như trở bàn tay.

Dựa theo mệnh lệnh Hình Tùng để lại, Trình Thanh Lam tiếp quản quyền thống trị Tây Đại Lục lại lắt đầu.

“Chiếc phi thuyền Hình Lãng Y hôn mê rất lớn, có dây chuyền sản xuất người máy và hơn tấn khoáng thạch năng lượng cao nén chặt. Chỉ cần Hình Tùng muốn, chưa đến một năm đã có thể sản xuất mười vạn quân.” Trình Thanh Lam nói với Diệp Diễm, “Hơn nữa, em từng thề, quân đội Tây Đại Lục có thể chung sống hòa bình với loài người, có thể trở thành lính đánh thuê cho loài người, nhưng không khuất phục mà làm đầy tớ.”

Lúc đó hai người đang ngồi trong dinh thự của Cố tướng quân. Đông Đại Lục lại trở về bàn tay của loài người, Tây Đại Lục nghe lệnh của Trình Thanh Lam. Diệp Diễm cũng khôi phục thân phận Cố Thành, được dân chúng và quân đội tôn trọng như trước.

Nghe thấy lời nói kiên định của Trình Thanh Lam, Cố Thành yêu chiều hôn vị thống lĩnh trong lòng: “Em muốn đánh với chồng mình sao?”

Trình Thanh Lam lắt đầu: “Không muốn đánh nữa, vất vả lắm mới có cuộc sống yên ổn. Huống chi, không phải còn phát hiện ra đại lục khác có tồn tại sinh vật phi hữu cơ sao? Thật sự không biết là địch hay là bạn.”

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời rực rỡ, quang cảnh trời chiều lúc bốn năm giờ. Chiến tranh đã kết thúc từ rạng sáng ngày hôm qua, hai người bận rộn nhiều công việc sau cuộc chiến. Bây giờ hai người mới có thời gian bên nhau sau cuộc xa cách mà không bị ai quấy rầy.

Cố Thành vừa cúi đầu đã thấy đôi mắt đỏ ngầu trên gương mặt trắng nõn của cô. Hơi thở người đàn ông chợt rối loạn, nụ hôn nhẹ nhàng lướt trên hàng mi vẫn đen dày của cô. Thân thể cô khẽ run lên.

“Em... có thể không?” Tay anh thăm dò trong vạt áo sơ mi màu lam của cô, cảm xúc vẫn mềm mại như vậy.

Cô gái trong lòng nói lí nhí: “Có thể. Lãng Y cải tạo em, nhưng không cải tạo... những bộ phận không thể làm vũ khí. Anh... còn anh...”

Cố Thành dừng lại, vật cứng rần giữa hai chân rõ ràng đã chạm lên người cô, cô lại hỏi lời không tin tưởng như vậy. Nên anh chợt cất lời tự giễu hiềm hoi: “Anh cũng có thể. Anh không bao giờ biến bản thân mình thành một khẩu súng.”

Cặp mắt đỏ ngầu nóng bỏng nhìn nhau chăm chú. Cố Thành ôm cô, chợt đứng dậy, đi tới giường đặt cô lên. Sắc mặt cô ửng hồng, dục vọng bị đè nén lâu ngày, hai người vô cùng căng thẳng. Đôi mắt đỏ của anh sáng quắc, cổ từng nút áo của cô, để lộ làn da trắng nõn.

Cô nặng hơn, cảm giác cũng cứng rắn hơn, nhưng xương cốt sau khi cải tạo thành kim loại hiếm không chỉ cứng rắn, mà càng thêm dẻo dai. Anh ôm cô vào lòng, áp lên tường, hai hợp chặt làm một, sau đó va chạm mãnh liệt.

Cô đã trở nên dẻo dai mạnh mẽ hơn, mang đến cho anh cảm giác hoàn toàn khác. Trước kia, trong lồng ngực của anh cô mềm mại như ngọn cỏ, mặc anh làm gì thì làm. Hôm nay, vị thống lĩnh đã mạnh hơn rất nhiều, mấy lần choáng váng trong lúc kích tình lại cố gắng đẩy ngã anh.

Nhưng làm sao anh chịu được. Sự đánh lén của cô mang đến màn phản công càng thêm mạnh mẽ. Mà dục vọng giữa hai chân, cũng như bờ lưng cường tráng và ý chí như sắt thép của anh vẫn luôn kiên định, đang đợi lượt xung phong cuối cùng.

Cho đến khi cô dâng trào trong vòng tay của anh ba lần, đôi mắt đỏ ngầu gần như không mở ra được nữa, anh mới va chạm với thân thể cô bằng sự mãnh liệt chưa từng có.

“Em là người phụ nữ của anh.” Bàn tay thô ráp vuốt ve làn da trắng nõn của cô, nhìn vẻ mặt mê say không thể tự chủ của cô, cảm giác và khoái cảm khổng lồ cuối cùng cũng xâm nhập toàn thân, niềm trào dâng quen thuộc và sự phóng thích đến cùng cực đến ngay lập tức, khiến anh và cô hoàn toàn trở thành một...

“Báo cáo!” Giọng nói lạnh tanh của thị vệ máy vang lên, “Gebhuza đã tới phòng khách.”

66. Chương 66: Kết Thúc

Phòng tiếp khách.

Bị cắt đứt giữa chừng, sắc mặt tướng quân vô cùng khó coi. Song điều này cũng không làm trở ngại anh khách sáo gặp mặt kẻ thù lớn nhất, tình địch và cũng là đồng minh Gebhuza của mình.

“Hôm nay tôi sẽ rời khỏi thành phố vương giả, đến từ biệt các người.” Không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, Gebhuza cũng không tỏ vẻ gì cả.

Cố Thành gật đầu. Dựa theo hiệp nghị trước cuộc chiến, vùng đất Zombie và vùng đất chết đều thuộc về Gebhuza. Còn Trình Thanh Lam cũng nhường lại 1/3 lãnh thổ ở Tây Đại Lục, giao cho người Hackley sinh sống cấy cày.

Chung sống hòa bình sao? Cố Thành không biết. Nhưng ít nhất lúc Trình Thanh Lam còn sống, nếu như không có gì bất ngờ, có lẽ thật sự sẽ như vậy.

Sáng nay, Gebhuza đã nhận được chữ ký Trình Thanh Lam đưa đến, đất đai phì nhiêu, tài nguyên khoáng sản phong phú, và cả lãnh địa có dây chuyền sản xuất vũ khí và người máy nguyên vẹn, anh chợt hoảng hốt hồi lâu.

Anh và Cố Thành đều hiểu Trình Thanh Lam muốn bảo đảm cho hòa bình. Loài người, người Hackley, và cả người máy.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, người phụ nữ mang sắc mặt ửng đỏ xuất hiện tại cửa phòng khách. Đôi mắt sáng ngời dừng trên người Gebhuza rồi hơi ngẩn ra.

“Hôm nay tôi sẽ trở về vùng đất chết.” Gebhuza khẽ nói. Dựa theo hiệp nghị của loài người và người Hackley, từ nay sẽ coi như hai nước độc lập trên đại lục. Song phương mở cửa mua bán nhưng không thể tự do qua lại.

Trình Thanh Lam gật đầu: “Bảo trọng.” Nhưng lại không nói tiếp.

“Món quà của Tây Đại Lục rất hậu hĩnh.” Gebhuza khẽ khom người, “Toàn thể dân tộc tôi muốn cảm ơn em.”

Trình Thanh Lam khoát tay: “Tôi cũng chỉ mượn hoa kính phật.” Một phần ba lãnh thổ và tài nguyên, nói đùa liền đùa. Ngày nào đó Hình Tùng và Hình Lăng Y có trở về thật, không biết có làm thịt cô không đây?

“Sau này, nếu có cần đến tộc Hackley...” Gebhuza nhìn cô, thậm chí trên mặt còn có nụ cười, “Xin mở lời bất cứ lúc nào, công chúa của tôi.”

Rõ ràng là lời cười đùa, nhưng Cố Thành ngồi phía trước trầm tĩnh bất động, trái tim Trình Thanh Lam hơi ngừng lại.

Gebhuza cũng cười khổ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn chứa đựng nụ cười: “Tôi đi đây. Tạm biệt.”

Tạm biệt, không gặp lại, tình yêu của anh.

Anh liền quay người đi, từ trong phòng ra đến cửa tự động, đôi chân thon dài chỉ mới bước chừng năm sáu bước. Song anh lại cảm thấy như có người đuổi theo, bước chân bình tĩnh bước ra khỏi cửa chợt tăng nhanh.

Vội vã đi dọc theo lối mòn trong vườn hoa của dinh thự họ Cố. Lần đầu tiên anh đến đây là để trộm vật chất tinh nguyên. Lần thứ hai là kết thành đồng minh với loài người. Lần thứ ba, cuối cùng đại lục cũng hòa bình, cuối cùng tộc Hackley cũng độc lập. Mà cô vẫn không thuộc về anh.

Nhưng phía sau có tiếng bước chân. Giọng nói mềm mại của người phụ nữ kia vang lên: “Đinh Nhất, tôi vốn dĩ muốn giữ lại đứa con đó.” Nhưng mà không thể được.

Trái tim Gebhuza hơi nhói đau, vì cô kêu lên hai chữ “Đinh Nhất”, vì niềm thương tiếc trong giọng nói của cô.

Vẫn không đành lòng, anh bỗng quay người, thân hình cao lớn tiến đến gần cô, không đợi cô kháng cự đã ôm cô vào lòng.

Cô không phản kháng. Lần đầu tiên cô không phản kháng, không cứng ngắc.

Mái tóc dài mềm mượt chôn trong ngực anh, giọng nói dịu dàng của cô vang lên khe khẽ: “Đinh Nhất, anh phải sống thật tốt, sinh thật nhiều con, hoàng tộc Hackley con đàn cháu đống.”

Mà nơi xa cuối đường mòn, vua đại lục Cố Thành lặng lẽ đứng sau trăm hoa như gấm, trông mắt màu đỏ tĩnh lặng.

Vũ trụ hồng hoang, như muối bỏ bể. Đối với cuộc đời kéo dài gần hai trăm năm của tộc người Hackley mà nói, mười năm cũng không tính là dài, nhưng cũng đủ để mòn mỏi. Năm đó lúc từ biệt không hề muốn nói cho cô biết mười năm sau mới cô đến báo thù.

Hôm nay thật sự đã qua mười năm. Đã là mùa đông năm 2246 sau công nguyên. Vua Hackley nhận được tín hiệu bí mật đến từ lãnh địa loài người.

Sau khi Gebhuza xem tin, trầm mặc cả buổi tối. Sau nửa đêm, trong cơn gió lạnh anh đi vào hậu cung của mình.

Cô gái xinh đẹp mắt đen tóc đen yếu đuối ngồi bên giường, thấy anh đi đến, trong mắt hiện lên niềm ngạc nhiên. Cô cũng không phải là người được anh vô cùng yêu thương, trong mười mấy phi tử cũng chỉ là một người làm bạn ban đêm với anh nhiều nhất.

Tìm được cô ở trên một chiếc quân hạm bị quên lãng trên chiến trường. Song Cố Thành tựa như ngẫm đồng ý với hành vi của anh, Trình Thanh Lam cũng không biết sự tồn tại của cô gái này. Cho nên anh đoạt lấy vật nhân bản này.

Mỗi một lần khi anh và cô cùng đạt đến đỉnh khoái cảm, nhìn gương mặt giống hệt Trình Thanh Lam của cô, thế nhưng anh lại không thể gọi tên.

Đúng vậy, trái tim của vua Hackley đã sớm nguội lạnh. Sự phục hưng của hoàng tộc quan trọng hơn tất cả. Cho nên dù cô gái nhân bản này sinh ra đứa con có dòng máu đỏ tím vì anh, anh vẫn lập con gái của phó tướng Hackley – cô gái mắt trắng bạc xinh đẹp cùng tộc làm hậu, cũng lập đứa con có huyết thống thuần khiết làm người thừa kế.

Còn hôm nay, bởi vì tin tức cô gửi tới mà anh phải nhìn thấy cô lần nữa. Thật khó hiểu, trái tim đã nguội lạnh bất chợt nhớ đến vật nhân bản bị anh nhốt trong thâm cung này.

Lại một đêm giầy vò và đòi hỏi dịu dàng, cô gái yếu mềm ở trong lòng của anh, tính cách ngây thơ không hiểu được việc đời, chỉ tự mình là cô gái loài người may mắn được vua Hackley để ý, cố hết sức lấy lòng anh, thỏa mãn với cuộc sống quý giá hôm nay.

Thế nhưng anh lại không kiên nhẫn đẩy cô ra, châm một điếu thuốc, ngồi ở bên giường.

Mười năm nay, tộc người Hackley được hồi phục lớn mạnh chưa từng có, dân số gia tăng nhanh chóng, công nghiệp và nông nghiệp có thể nói là dồi dào. Cảnh tượng hành tinh Hackley phồn vinh trước kia từ từ tái hiện tại đại lục Đông Tây.

Thời gian này cũng có chiến tranh. Lần lớn nhất là cuộc chiến khiến đại lục bị chiếm đóng bùng nổ năm năm trước. Sinh vật phi hữu cơ, quái thú biến dị không biết đến từ hành tinh nào, đột nhiên tấn công Đông Đại Lục. Cố Thành và Gebhuza lại liên hiệp xuất binh lần nữa, trong vòng hai tháng đã đánh lui đội quân quái thú sinh hóa dững mãnh như thủy triều. Khi đó cô đang mang thai đứa con thứ hai của Cố Thành, cũng không xuất hiện.

Vợ chồng Hình Thị vẫn không biết tung tích. Có lẽ một ngày nào đó vương giả sẽ quay trở về.

Song mấy năm nay thi thoảng anh cũng biết được chút tin tức đến từ Nam Thành. Vốn nhận được tin tức này anh phải hèn hạ cảm thấy may mắn. Song nghĩ đến Trình Thanh Lam có lẽ sẽ phải trải qua đau đớn khổ sở, anh lại không đành lòng. Chỉ mong đợi trên mặt cô còn mãi nụ cười.

Song ngày này vẫn phải đến.

Vua Hackley đã không còn là thằng nhãi ranh, nhưng lần này lại bốc đồng không nói cho bất cứ đại thần nào, chỉ dẫn mấy hộ vệ lên chiếc chiến hạm cấp cao đi thẳng đến Nam Thành từ lúc bình minh.

Trình Thanh Lam, anh đến đây, đến với cuộc hẹn mười năm của chúng ta. Song anh lại không ngờ rằng điều chờ đợi chúng ta lại là kết cục này.

Nghĩa địa của Cố gia nằm sau vườn hoa của dinh thự họ Cố. Nơi này đã có năm thế hệ Cố gia an nghỉ.

Một lần nữa Gebhuza bước vào hoa viên lạnh lẽo, tuyết đọng dưới chân vang tiếng rột roạt theo từng bước đi. Ngẩng đầu trong cảnh mông lung, nhìn thấy bóng dáng gầy gò quen thuộc đứng trước một bia mộ xanh trắng. Bên cạnh cô là hai đứa bé một ột thấp cũng lẳng lặng đứng đó.

Trong lòng đau xót, thậm chí anh cảm thấy mình không cất bước nổi. Song, vua Hackley cũng chỉ hơi thất thần, nhanh chóng đi về phía cô.

Hai đứa bé quay đầu lại đầu tiên. Đứa cao chính là con gái, tuổi vẫn còn nhỏ, còn chưa khổng chế được gien thú, thân thể thon thả lại có gương mặt hổ dữ tợn đáng sợ.

Đứa thấp chính là con trai duy nhất của Cố Thành và Trình Thanh Lam, mặt mũi cực kỳ anh tuấn, hai tròng mắt thú vàng óng ánh, trong veo trầm lắng, tỏ rõ gien khác biệt của cậu.

“Ai vậy?” Cô bé đặt câu hỏi đầu tiên.

Lúc này Trình Thanh Lam đang đứng sững trước bia mộ mới giật mình tỉnh ra, quay đầu lại nhìn cổ nhân, đôi mắt bình tĩnh cuối cùng có chút dao động.

“Đinh Nhất.” Giọng của cô hơi khàn, “Cố Thành có lời để lại cho anh.”

Nhìn mặt mày cô tiêu tụy, mười năm rồi, cô cũng đã ba mươi lăm tuổi, khóe mắt cũng có nếp nhăn không dễ gì phát hiện. Song, cả người cô vẫn tươi đẹp chói mắt. Điều này khiến cho trái tim của Gebhuza ngậm đau.

Năm 2246 sau công nguyên, Cố Thành – lãnh tụ vĩ đại nhất loài người – sau hai năm ốm đau hành hạ kéo dài, cuối cùng buông tay rời đi. Để lại vợ và hai đứa con, thừa kế sự nghiệp của Cố gia bảo vệ loài người. Tại sao con trưởng Cố gia vẫn khỏe mạnh lại chết trẻ vô lý như vậy? Có phải không một kỹ thuật y học nào có thể tìm ra nguyên nhân, có thể cứu được tính mệnh của anh ta? Quân y cao cấp của quân đội giữ kín như bưng.

Người đã đi rồi, hãy để bí mật vĩnh viễn chôn dưới đất. Tổng thống lĩnh Tây Đại Lục Trình Thanh Lam, vợ của Cố Thành đã yêu cầu như thế. Cô tạm thời giao quân đội cho thống soái Thư Bình Nam, tĩnh tâm nuôi dưỡng hai đứa con.

Còn di ngôn cuối cùng của Cố Thành khi còn sống cũng để lại cho Gebhuza - kẻ thù cả đời của mình.

Trong lòng như có nghìn câu vạn chữ lại không biết nói gì cho phải. Gebhuza đành theo hướng dẫn của Trình Thanh Lam, đi vào phòng sách của Cố Thành khi còn sống. Quyển sách sáng ánh sáng niềm phong được nhấc mở ra, còn Trình Thanh Lam cũng tránh đi.

Hình ảnh ba chiều của người đàn ông anh tuấn hiện lên trong không trung, thoáng qua vẫn như vị anh hùng nam chinh bắc chiến ngày trước. Có điều mái tóc đen nhánh một thời chẳng biết đã rụng sạch từ khi nào. Quai hàm cũng hằn rõ dấu vết kim loại.

“Đinh Nhất.” Anh trầm giọng nói, “Khi anh thấy được di ngôn này thì tôi cũng đã chết.” Ánh mắt của anh trong veo vô tư, “Xin hãy chăm sóc Thanh Lam thay tôi.”

“Anh...” Biết rõ đây chỉ là ảo ảnh Cố Thành để lại hồi còn sống, nhưng Gebhuza vẫn không nhịn được lên tiếng chất vấn.

Song người đàn ông trong hình ảnh dường như không hề bị ảnh hưởng bởi những cơn đau hành hạ trong hai năm, tiếng cười càng bộc lộ tư thái oai hùng: “Trong lòng cô ấy có anh. Tôi và anh đều biết. Có điều lúc trước tôi tuyệt đối không tặng cho anh. Bây giờ tôi sắp đi rồi, tuy không nở nhưng cũng chỉ có anh mới xứng với cô ấy.”

“Cố Thành... Cái thằng cha này...” Gebhuza hít sâu một hơi “Cái này là sao?”

Song người đàn ông không trả lời anh, chỉ mỉm cười, gương mặt mờ dần trong ánh sáng. Hốc mắt của Gebhuza cay cay, đưa tay lau đi thậm chí còn có nước mắt.

“Chết tiết...” Gebhuza lẩm bẩm, “Cố Thành, cô ấy sẽ không chịu đi theo tôi, anh vẫn chưa rõ sao?”

Ra khỏi cửa phòng sách, bên ngoài tuyết trắng sáng lóa, vô cùng chói mắt. Gebhuza ngẩng đầu liền nhìn thấy ngón giữa của Trình Thanh Lam kẹp một miếng thuốc, ngời lị trên lan can hành lang.

“Tôi sẽ không đi với anh.” Trình Thanh Lam nói giọng khàn khàn: “Chồng tôi ở đây, tôi không đi đâu hết.”

“Tôi hiểu.” Gebhuza đi đến phía sau cô, thế nhưng không dám đưa tay ôm cô, chỉ vươn cánh tay dài vỗ nhẹ lưng cô.

Hai người lại im lặng.

Một hồi lâu, Trình Thanh Lam bỗng cất tiếng trong bàng hoàng: “Anh ấy là người nhân bản, từ nhỏ đã vậy.”

Gebhuza giật mình, tuy lẽ mờ đoán được kết quả này, nhưng nghe chính miệng cô nói ra dĩ nhiên trong lòng anh chua xót.

“Anh ấy là người nhân bản của Cố Đồng. Cho nên không thể sống quá ba mươi tuổi. Chúng tôi vốn cũng không biết. Có điều là sau khi anh ấy ba mươi lăm tuổi thì bắt đầu rụng tóc, bắt đầu đau, không tìm ra bất cứ nguyên nhân nào. Cho đến khi lấy được DNA của Cố Đồng kết hợp với anh ấy mới phát hiện giống nhau như đúc.”

Người nhân bản vốn thiếu sót, DNA sao chép không thể sống quá ba mươi tuổi. Đây là sự thật mà chuyên gia y học đều biết. Cố Thành chịu đựng được đến ba mươi bảy tuổi mới qua đời đã là một kỳ tích.

Cho nên mới phải bị gia tộc quyết đuổi giết, cho nên gien của anh mới có thể hoàn toàn khống chế những Zombie được đưa vào virus có gien của Cố Đồng... Tất cả, tất cả đều đã có đáp án. Song anh lại chẳng còn ở đây.

Gebhuza lẳng lặng nói: “Em đừng đau khổ, chúng ta cuối cùng sẽ chết. Có điều anh ta đi trước một bước thôi.”

“Đúng vậy đó...” Trình Thanh Lam cười chua xót. Nụ cười tàn mạn kia khiến lòng Gebhuza bắt đầu trào dâng nổi bất an.

“Đừng nên nghĩ bấy bạ.” Gebhuza trầm giọng nói, “Em còn phải nuôi dưỡng hai đứa con của anh ta thành người. Nếu như không tìm được cách giải quyết, hai đứa nó cũng sẽ chết ở tuổi ba mươi sao? Em đừng hòng rời đi không chịu trách nhiệm!”

Thân thể Trình Thanh Lam bỗng chấn động, đôi mắt đỏ ngầu ảm đạm. “Anh nói rất đúng. Tôi không thể để chúng cũng gặp phải đau đớn như vậy.”

Lúc này lòng Gebhuza mới hơi yên lại: “Yên tâm, tôi đã không còn là thằng nhóc bị thù hận che mờ mắt năm đó nữa. Tôi sẽ không bắt buộc em làm bất cứ chuyện gì. Tôi chỉ muốn bảo vệ em và con của em. Đây là nguyện vọng của anh ta. Cả tộc Hackley sẽ dốc hết sức bảo vệ dòng máu của anh ta.”

“Cảm ơn.” Trình Thanh Lam cười khở, “Anh ấy thật khờ, trăm phương nghìn kế muốn tôi sống sót. Không tiếc kéo anh vào.”

Trong lòng Gebhuza chấn động, đầu óc vang lên di ngôn của Cố Thành: “Trong lòng cô ấy có anh... Tôi và anh đều biết...”

Bỗng ngẩng đầu, chỉ thấy giữa trời xanh tuyết trắng, đôi mắt đỏ ngầu trên khuôn mặt trắng nõn của cô vẫn trầm tĩnh động lòng người như vậy. Thế nhưng Gebhuza không dám nhìn chăm chăm vào cô, ngẩng đầu nhìn bông tuyết nhỏ bé lạnh lẽo từ từ rơi, hơi thất thần đáp: “Ừ, thật là khờ.”

Mười năm trước người phụ nữ nhẫn tâm này kiên quyết dứt khoát đi theo người đàn ông khác. Mười năm sau cô đau đớn không nơi nương tựa cô độc một mình, thế nhưng anh vẫn không thể chân chính kề cận cô.

Mà cuối hành lang, vị anh hùng bất thể đã mãi mãi ngủ say. Chỉ có chú chim đen và bông tuyết trắng lướt qua tấm bia đá màu xanh trắng.

Trong cảnh tượng mênh mông tĩnh lặng, cô bé bán thú đứng cảm kéo em trai nhỏ tính cách trầm tĩnh, quỳ xuống trước mộ cha. Hai đứa trẻ trọng thể sẽ bảo vệ lãnh thổ loài người, tiếp nối vinh quang và trách nhiệm của Cố gia bằng máu và ý chí của mình.

67. Chương 67: Yêu Không Nói Bằng Lời

Đó là năm năm sau khi Cố Thành qua đời.

Gebhuza đã hoàn toàn gia nhập vào cuộc sống của họ, lặng lẽ gắng sức sắm vai “Người cha” và “Người bảo vệ”. Về chuyện huấn luyện quân đội loài người, anh giúp đỡ Thư Bình Nam không hề e ngại. Còn chuyện huấn luyện sức chiến đấu của hai đứa bé, anh giám sát nghiêm túc. Cũng bởi vì thái độ kiên quyết ủng hộ của hoàng tộc Hackley nên xã hội loài người không hề dị nghị với vấn đề huyết mạch Cố gia sẽ kế thừa quyền thống trị đại lục trong tương lai.

Thậm chí lúc mười bốn tuổi con gái lớn Cố Thiển dẫn bạn trai về nhà cũng bị Gebhuza dùng ánh mắt nghiêm nghị soi mói và đánh giá.

Con trẻ trưởng thành cần phải có nhân vật người cha này. Đây là nguyện vọng của Cố Thành và được Trình Thanh Lam ngầm đồng ý.

Có điều là đến hôm nay, ngay cả Cố Thiển cũng không nhìn được nữa.

Trên bàn cơm tối cô con gái xinh đẹp có thể khổng chế giếm thú ngẩng đầu hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ tái giá đi. Để Gebhuza làm chồng của mẹ.”

Chiếc đĩa trên tay Trình Thanh Lam rung lên, gương mặt vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu nở nụ cười: “Chưa từng thấy đứa con gái nào như con.”

Cố Thiển vỗ vỗ em trai đang yên lặng ở bên cạnh: “Cố Dĩnh cũng cho là thế.”

Cậu nhóc mới vừa mười tuổi nhưng lạnh lùng bức người giống hệt cha mình khề nhừ mảy, gương mặt lảng mịn trắng nõn: “Không bằng cha.” Giọng trẻ con non nớt nhưng lại có vẻ lạnh tanh, “Nhưng miễn cưỡng đạt yêu cầu.”

Trình Thanh Lam cười: “Lo cho tốt chuyện của các con đi! Cố Dĩnh, con còn nhỏ, không được học theo chị có bạn trai.”

Đứa em trai cùng cha có lúc giống như một đứa trẻ, lông mày nhướng lên, giọng nói hơi bất đắc dĩ: “Tại sao con phải có bạn trai?”

Lúc này Trình Thanh mới phát hiện mình nói nhầm, Cố Thiển bên cạnh cười ha ha, nói: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm, em con chẳng thuận mắt đứa con trai con gái nào trong xã hội loài người đâu.”

Cố Dĩnh liếc nhìn chị, gỡ gạc: “Tự tạo ra một người bầu bạn hoàn mỹ là được!”

Cố Thiển tính tình thẳng thắn vẫn cười nhạo em trai nói lời điên cuồng, Trình Thanh Lam toát mồ hôi lạnh, trẻ con không kiêng kị, trẻ con không kiêng kị.

Cơm nước xong hai đứa nhỏ đi làm bài tập về nhà của mình.

Ánh nắng chiều nhuộm bầu trời Nam Thành thành sắc vàng rực rỡ vụn vỡ, dinh thự to lớn họ Cố chìm vào tĩnh lặng. Trình Thanh Lam ngồi trong khoang thuyền trôi lơ lửng trong không trung, quan sát hoàng hôn mênh mông của Nam Thành.

Chẳng biết từ lúc nào, phía sau có thêm hơi thở một người.

Trình Thanh Lam đang ngủ mê lập tức tỉnh lại, bầu trời bốn phía chỉ còn một màu đen nhánh, ánh sao thưa thớt le lói trên bầu trời, vô cùng tĩnh lặng động lòng người.

Một đôi tay mạnh mẽ chậm rãi vòng qua hông cô từ phía sau. Cô không quay đầu lại, đôi môi lạnh lẽo của người nọ đã khề hôn lên mái tóc dài của cô.

“Sao lại đến vào lúc này?” Cô mặc cho anh ôm vào lòng, được rồi, quanh thân cô lạnh lẽo nên luyến tiếc vòng ôm có thể nương tựa này.

“Xế chiều tuần tra biên cảnh với Thư Bình Nam.” Anh nói, “Một lát còn phải tiếp tục họp.” Gương mặt anh áp vào cô, phát hiện ra vô cùng lạnh lẽo, lập tức cau mày: “Lạnh à?”

Cô lắc đầu.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn tám giờ nhưng đêm mùa thu lại lạnh lẽo. Khoang thuyền trôi lơ lửng cũng khá lớn, anh ngồi xuống bên cạnh cô, có điều là cánh tay dài vẫn không chịu bỏ qua ôm lấy bà vai cô.

“Còn phải họp?” Giọng nói cô mang theo sự mơ màng vừa mới tỉnh, “Vậy đến khi anh về vùng đất chết chẳng phải là nửa đêm sao?”

Giọng nói của anh trong trẻo tựa ánh sao sáng tinh khiết: “Không sao.”

Trình Thanh Lam chợt thấy đau đớn ứ trệ, yên lặng suy nghĩ mọi chuyện.

Qua hồi lâu Trình Thanh Lam thu hồi ý nghĩ, nghiêng đầu nhìn về phía anh định nói chuyện lại phát hiện ra anh đã ngủ rồi.

Dưới ánh sao yếu ớt, anh ngồi lì trên ghế sofa trong khoang thuyền. Anh vốn cao lớn, duỗi hai chân ra lập tức chiếm hơn nửa ghế và phần lớn không gian trong khoang thuyền. Một cánh tay mạnh mẽ vẫn ôm vai cô, cánh tay kia đặt trên tay vịn, lẳng lẳng buông thõng.

Mái tóc ngắn màu đen mềm mại dán chặt vào gương mặt anh tuấn của anh. Mười mấy năm qua, hàng mày đen nhánh hơi xệch, đường nét gương mặt dịu dàng mà không thiếu vẻ sắc nét vẫn không hề thay đổi.

Hai mắt anh nhắm nghiền, tiếng hít thở bình thản thư thả, giống như là một người chồng đi làm khổ cực trở về, an tâm ngủ say bên cạnh vợ yêu. Chỉ có điều giữa khoảng thời gian ngắn ngủi của cuộc họp, thế nhưng anh lại lẳng lẳng chạy đến thăm cô.

“Anh có muốn.... ở đây hay không?” Giọng nói của cô rất nhẹ, êm dịu tựa như bóng đêm mờ sáng, nhưng lại khiến cho anh đang ngủ say kinh ngạc mở mắt ra.

Không phải chạy đi chạy lại vội vã, không chỉ tìm đến vào những lúc cần đòi hỏi lẫn nhau. Là ở đây, trở thành một phần của gia đình này.

Ba giờ đêm hôm đó, Trình Thanh Lam bị người khác rón rén lần mò vào phòng đánh thức.

Lần đầu tiên anh không quan tâm đến sự mệt mỏi của cô, mở đèn trong phòng lên, ánh sáng màu cam óng ánh, anh vất vả cả nửa buổi tối nhưng đôi mắt đen nhánh còn rực sáng hơn cả kim cương.

Anh còn mặc quân trang, giơ tay cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi trắng, đẹp trai như còn trẻ. Thân hình cao lớn trong nháy mắt bao phủ lên người cô.

Anh nhìn cô chăm chú, chậm rãi nói: “Tuổi thọ của người Hackley là hai trăm năm; tổ trưởng y tế của em nói em ít nhất có thể sống tới một trăm năm mươi tuổi. Trình Thanh Lam, em bảo anh ở lại, như vậy anh sẽ ở lại đây một trăm mười năm.”

Nơi nào đó trong lòng Trình Thanh Lam hơi dao động rồi lại êm ái. Cô chỉ nhìn anh cười: “Ngại dài sao?”

Mười mấy năm trước cô rất dễ dàng bị sự bá đạo của anh chọc đến phun máu, hiện tại cũng sẽ dùng giọng nói bình tĩnh hài hước đáp trả.

Nhìn cô gái tóc dài mềm mại phía dưới. Cô chỉ mặc đồ ngủ màu lam, tóc đen mượt, anh chỉ cần cúi thấp đầu xuống là có thể nhìn thấy đường nét uyển chuyển dưới cổ, đường cong nhấp nhô mềm mại trắng nõn mơ hồ.

Chờ ngày này đã bao nhiêu năm, đến khi cô thật sự mở lời, trong lòng anh cũng chỉ có sự ảm áp bình yên chậm rãi chảy vào trái tim đã cứng rắn từ lâu.

“Xem có dài hay không...” Ánh sáng hiện lên từ đôi mắt tím của anh, “Anh sẽ dùng hành động chứng minh.”

Đêm này cũng không phải là lần đầu tiên họ phát sinh quan hệ trong mấy năm nay.

Lần đầu xảy ra là lúc một năm rưỡi trước.

Mấy năm trước xảy ra chiến tranh với quái vật biến dị phi hữu cơ, kết thúc trong chiến thắng của liên quân. Nhưng cũng có không ít quái vật lén vào Đông Đại Lục. Trải qua mấy năm càn quét gần như không xuất đầu lộ diện, tất cả mọi người đều cho rằng chúng đã diệt chủng tại đại lục.

Song, một năm rưỡi trước bỗng mấy con quái thú lại xuất hiện, suýt nữa khiến Cố gia mất đi người thừa kế.

Cố Dĩnh tám tuổi rưỡi cùng với mười mấy thiếu niên tham gia huấn luyện tấn công ở vùng đất hoang ở cực nam đại lục.

Định ra từ trước là tám giờ tối hoàn thành nhiệm vụ trở về, nhưng đến chín giờ vẫn không hề có tin tức. Trình Thanh Lam lòng như lửa đốt chạy đến vùng đất hoang, đến đó đã là mười rưỡi đêm, đội bảo vệ chỉ phát hiện có mấy thi thể trẻ con.

Ngay sau đó phát hiện được có vài đứa trẻ hôn mê bị trọng thương chưa chết. Nhưng duy nhất không thấy bóng dáng Cố Dĩnh.

Đó là lần thứ hai Trình Thanh Lam gần như sụp đổ sau khi Cố Thành qua đời.

Ba giờ đêm đội bảo vệ báo cáo phát hiện tung tích quái thú, Trình Thanh Lam toàn thân vũ trang đẳng đẳng sát khí chạy đến địa điểm chỉ định.

Nhưng có người còn tới trước cô.

Cô chạy đến đúng lúc thấy vua Hackley toàn thân màu tím bạc sắc bén, gằm lên giận dữ, bay lên trời! Đôi cánh khổng lồ ào ào xé, móng vuốt khổng lồ màu bạc với khí thế sấm vang chớp giết đánh bại hai con quái thú đang kẹp hai bên bắt Cổ Dĩnh đi.

Máu màu lam thấm đẫm cả một mảnh rừng.

Vua Hackley lạnh lùng quyết tuyệt đứng vững trong vũng máu màu lam, đôi mắt tím sáng ngời đủ khiến cho bất cứ sinh vật nào kinh hồn bạt vía. Dưới chân anh là hai con quái thú có thân hình to lớn, bị xé tươi thành hai nửa.

Ánh sáng tím bạc vờn quanh, anh vươn bàn tay khổng lồ ôm lấy Cổ Dĩnh đang hôn mê trên mặt đất, đưa đến trước mặt cô.

“Chỉ ngắt đi thôi.” Giọng nói của anh trở nên dịu dàng, anh vẫn lặng lẽ quan tâm đến mẹ con họ, cô lại cố ý giữ khoảng cách với anh. Thậm chí cả tay cũng chưa từng bị anh chạm vào.

Nhưng đêm hôm đó họ đã làm. Sau khi anh đưa cô mang con trai về nhà, nước mắt sợ hãi vì dè nén quá lâu chợt tuôn rơi, anh kìm nén hồi lâu cuối cùng không nhịn được ôm cô vào lòng.

Run rẩy trong vòng ôm tràn ngập mùi máu tươi dường như đã đốt lên điều gì đó bị dè nén đã lâu, bộc phát từ trong thân thể hai người. Họ làm điên cuồng, hai hợp thành một không hề có kẽ hở.

Hóa ra thân thể thỏa mãn cũng sẽ khiến người ta quên đi nỗi tương tư khắc cốt, quên nỗi khổ riêng muốn tìm nhưng không thấy.

Song tối nay cuối cùng cô cũng lên tiếng cho phép anh ở lại đây, sự thân mật của họ khác hẳn những lần trước đây.

Tình yêu sâu kín giấu trong thân thể cuối cùng cũng đã được trái tim khác đáp lại. Lần đầu Gebhuza cảm thấy thân thể nóng rực đến mức khiến người ta muốn nổi điên.

Thân thể tuyết trắng mềm mại và xinh đẹp trước mắt, cô đã sớm không còn là thiếu nữ ngây ngô bị động, nhưng gò má vẫn ửng đỏ dưới cái nhìn nóng bỏng của anh. Điều này khiến cho hô hấp của vua Hackley ngưng lại.

Hôn em thế nào mới không xem là đường đột? Muốn em thế nào mới có thể thỏa mãn?

Chúng ta bắt đầu âm mưu tính toán. Một người phụ nữ không đủ quyền rũ cũng không đủ thông minh như em nhưng lại khiến anh không chiếm được hết lần này đến lần khác. Rõ ràng đã động lòng với anh nhưng vẫn đi theo người đàn ông khác không hề chùn bước. Có lẽ em biết tất cả lời nói yêu em cũng là giả dối nên mới ra đi quyết tuyệt vậy sao?

Khi đó anh còn không biết là anh thật sự yêu em, cuối cùng cũng nói không nên lời. Không trách được lúc trước em vẫn luôn không tin. Hóa ra tình yêu thật sự không thể nói bằng lời.

Giam em ở bên cạnh anh, anh cho rằng sẽ không còn hứng thú với em nữa. Nhưng khi em tuyệt vọng nhìn anh, anh mới phát hiện lúc đó anh đã thật lòng yêu em.

Luôn không chiếm được đã là thói quen. Chiếm được cơ thể anh lại muốn trái tim. Lại không ngờ trái tim này lại khiến cho anh chờ đợi một lần đến nhiều năm thế này. Cho nên chờ đợi cũng trở thành thói quen.

“Nghĩ gì vậy?” Giọng nói mềm mỏng cắt ngang suy nghĩ của vua Hackley, “Sao hả? Hơn nửa đêm lực bắt tông tâm sao?”

Giọng nói khiêu khích nhắc nhở vua Hackley rằng người phụ nữ trước mặt cũng là tổng thống lĩnh Tây Đại Lục.

Trong mắt nhất thời mang theo nét cười, nhìn vào ánh mắt màu đỏ của cô, ngón tay màu mạch của Gebhuza thành thạo tìm được nơi nào đó nhẹ nhàng trên đầu: “Chẳng qua là lo lắng thể lực của em không đủ dư thừa.”

Hơi thở của Trình Thanh Lam hơi chậm lại, thân thể nhạy cảm tiết lộ bản chất miệng hùm gan sứa của chủ nhân, Gebhuza cúi đầu cười, ngược mắt nhìn cô: “Anh đã bắt đầu...”

Ở trên giường thái độ anh rất ôn hòa nhưng động tác rất kiên quyết.

Anh mê mẩn liếm từng tắc da của cô, ở trước ngực cô và giữa hai chân lại càng chiếm giữ hồi lâu. Từ đầu đến cuối chiếc lưỡi trơn mềm và ngón tay thô ráp đều nóng bỏng dịu dàng. Cho đến khi toàn thân cô khẽ cong lên giống như một con tôm chín mọng, chỉ cần một chút kích thích nữa quân lính sẽ tan rã.

Anh keo kiệt lúc này mới cởi xuống quân phục của mình, đặt cô đã sớm bị cởi hết xuống bên dưới. Không phải cô chưa từng phản kháng, nhưng kỹ xảo của anh thật sự vô cùng.... Vật chất tinh nguyên lại khiến cho anh thật sự quá mạnh mẽ, cho nên cô chỉ có thể làm kẻ thức thời.

Vua Hackley thâm trầm uy nghiêm, chỉ lúc ở trên giường mới hiện ra chút vẻ lỗ mãng du côn lúc còn là lính trẻ. Ham muốn dâng trào cuộn cuộn bốc lên bị kiềm chế, cạn cạn sâu sâu, từng chút một mang con tôm chín mọng còn sống bỏ vào nồi lửa nấu.

Cho nên càng nóng, càng nhạy cảm, càng bó chặt, ngay cả tiếng nói cũng bắt đầu run rẩy. Ngài tổng thống lĩnh cũng tập được chút tính uy nghiêm, đỏ mặt đe dọa: “Anh còn như vậy đừng mơ lên giường nữa.”

“Tuân lệnh!” Người đàn ông chưa thỏa ước nguyện lộ ra nụ cười dịu dàng, nhưng bàn tay thô ráp bỗng ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô! Sau cơ bụng rắn chắc của anh, thắt lưng tập luyện bền bỉ bỗng điên cuồng đu đưa, phát động tấn công vô cùng mãnh liệt!

“Gebhuza... Anh... Anh...” Ngài tổng thống lĩnh trước mặt dân chúng lạnh lùng như băng trơn tròn hai mắt, “Sao giống như trẻ con...”

“Hả?” Gebhuza nhú mào, “Chỗ nào trên người.... giống trẻ con?”

Mặt chính, mặt sau, mặt bên. Trên giường, bàn đọc sách, bên tường.... thân thể của cô có đầy đủ sức lực và tính dẻo dai, môi của cô sẽ chủ động hôn anh, điều này khiến anh càng thêm gắng sức đổ mồ hôi đầm đìa.

“Mỗi ngày anh đều muốn em.” Anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ bừng vì lên đỉnh của cô mà tuyên cáo kiên quyết.

Cô trơn tròn mắt lần nữa, lại nghe thấy anh cười nhẹ: “Năm năm trước anh đã giải tán hậu cung... Em phải nghĩ cách làm sao để thỏa mãn anh...”

Dưới ánh đèn êm dịu, cô vô số lần bị anh ném lên đỉnh núi, khi mở hai mắt ra chỉ thấy anh vẫn kịch liệt tấn công, chỉ thấy tấm lưng nở nang màu mạch của anh chảy mồ hôi trong suốt dưới ánh đèn treo. Anh vùi đầu chạy nước rút, cảm nhận được ánh mắt của cô liền ngược mắt nhìn, đôi mắt đen sâu lắng càng rực rỡ lóa mắt hơn bất cứ đá quý nào.

“Anh yêu em, Trình Thanh Lam.” Anh bỗng ôm siết lấy cô, thân thể kiên cường của anh khẽ run lên.

Lời của anh rất nhẹ, có lẽ lúc này anh cũng không còn chút sức lực nào mềm rũ đè lên người cô. Có điều câu vô thức nói ra lại như một ngọn lửa trong nháy mắt thiêu đốt Trình Thanh Lam. Một dòng nhiệt bị đèn nén không biết dâng lên từ đâu, dòng nhiệt bị xem thường chậm rãi buông thả, chảy qua thân thể cô, vào trong tim cô.

Ngọn lửa rừng rực như vậy cũng dấy lên từ trong thân thể cô, hòa lẫn với anh. Cô biết tối nay anh nồng nhiệt và kích động, biết dưới tiếng nói hài hước của anh là âm thanh run rẩy. Lần đầu tiên hai người trao đổi linh hồn hợp nhất với xác thịt đã để anh chờ đợi rất nhiều năm.

“Em yêu anh, Đinh Nhất.” Cô đưa tay ôm lấy tấm lưng đang lên xuống bởi hơi thở dồn dập.

Người đàn ông vùi trên người cô trong nháy mắt như bị làm phép đứng yên, ngay cả hơi thở cũng chợt dừng lại. Đầu của vua Hackley kiêu ngạo cứ thế gục trên đầu vai cô, không nhúc nhích, cho đến giờ hai mắt kiên cường khô cạn thậm chí có dòng nhiệt cuộn cuộn chảy xuống.

Ngày dự sinh của Trình Thanh Lam là tháng ba đầu xuân.

Đối với khái niệm trong quá khứ của cô thì bốn mươi tuổi đã là sản phụ cao tuổi, nhưng đối với tuổi thọ một trăm năm mươi tuổi trở lên của loài người bây giờ thì thật ra cô vẫn còn trẻ tuổi.

Xã hội loài người và tộc người Hackley vô cùng coi trọng sự ra đời của đứa bé này, hơn nữa... không biết tính sao.

Song bất cứ kẻ nào cũng không có cách ngăn cản vua Hackley và tổng thống lĩnh người máy sinh ra đứa trẻ lai này.

Ngày này cuối cùng đã tới.

Vua Hackley vài năm trước đã sớm cày cấy tỉ mỉ trong hậu cung, mười năm đã có tám đứa con trai. Nhưng mà lại lần đầu tiên đứng ngồi không yên ngoài phòng sinh, bị Cố Thiển và Cố Dĩnh cười nhạo.

Quá trình sinh thật ra cũng rất nhanh. Trình Thanh Lam ý chí kiên cường thậm chí không hét lên tiếng nào, đứa bé được tia sáng bạc bao trùm cũng đã nằm trong tay Gebhuza.

Có điều là...

“Lão đại, hóa ra người Hackley của chú đẻ trứng à?” Cố Thiển khó tin kêu lên.

“Có JJ... là em trai à...” Cố Dĩnh đánh giá cẩn thận.

Gebhuza lặng im một chút rồi nói: “Tộc chú không đẻ trứng. Còn nữa, cái kia không phải là JJ, con nhìn ngược rồi. Đó là râu của con bé...”

Sắc mặt Trình Thanh Lam hơi trắng bệch nằm trên giường sinh, lọn tóc ướt đầm mồ hôi. Gebhuza lập tức bế con đến cạnh cô: “Là con gái.” Thấy cô nhú mày liền lập tức giải thích: “Chuyên gia nói vật chất tinh nguyên tự phát ra bảo vệ con bé, cho nên mặt ngoài thân thể có màng bảo vệ. Hai ngày nữa sẽ biến mất.”

Vừa dứt lời con bé toàn thân màu trắng bạc sáng lấp lánh được tấm màng màu tím bạc nhẹ nhàng bao trùm chậm rãi mở hai mắt ra.

Hai mắt thật to, màu đen tinh khiết. Cánh tay bé nhỏ mềm mại khẽ giơ lên, thoáng cái đã đâm vỡ màng bảo vệ, bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt ngay lấy cánh tay Trình Thanh Lam.

Bé không lên tiếng, đôi mắt đen ngơ ngác nhìn Trình Thanh Lam rồi cười.

Trong lòng Trình Thanh Lam mềm mại vô cùng, hai mắt nhất thời tỏa sáng rực rỡ: “Gebhuza, con bé cười rồi, cười rồi!”

Cố Thiển và Cố Dĩnh bên cạnh lập tức nhào đến trêu đùa em gái nhỏ. Thế nhưng Gebhuza gắng sức cũng không bước nổi, đứng tại chỗ ngốc nghếch nhìn Trình Thanh Lam đang cười.

68. Chương 68: Người Chồng Cố Thành

1. Đặt tên

Một năm sau khi chiến tranh kết thúc, Cố Thành và Trình Thanh Lam nghênh đón đứa con đầu lòng.

Trình Thanh Lam vô cùng lo lắng đến sức khỏe của đứa trẻ, dù sao ba mẹ đều không bình thường. Mà các chuyên gia y học ở Nam Thành còn thấp thỏm hơn cả cô, mong ngóng người thừa kế của thống lĩnh đại lục tốt nhất không có khuôn mặt màu xanh và đôi mắt màu đỏ.

Nhưng rồi đứa trẻ ra đời bình an vào một đêm đông tuyết bay đầy trời.

Mang về ngoài của loài thú, thân thể trắng nõn tròn xoe, là con gái.

Trình Thanh Lam rất vui mừng, điều này làm cho Cố Thành cười to khoan khoái. Thú non mới sinh chỉ mở mắt mấy phút đã ngủ khò khò. Trình Thanh Lam nhìn nụ cười khê bên khóe môi của bé con, trong lòng xao động.

“Gọi là Cố Thiển có được không?” Đứng sống cuộc đời vất vả bươn chải như ba mẹ, hãy giữ mãi nụ cười khê đó, vui vẻ bình an.

Cố Thành vốn cảm thấy cái tên này thật sự quá nữ tính, không đủ mạnh mẽ, nhưng khi thấy vẻ hơi thất thần của vợ thì lập tức đáp: “Được!”

Khi đứa con thứ hai ra đời, đúng vào lúc chiến tranh của liên quân và quái thú phi hữu cơ. Đại lục đã không đánh giặc nhiều năm, Trình Thanh Lam cũng ngứa tay ngứa chân, nhưng bụng đã lớn rồi.

Vào một ngày cuối thu, Cố Thành vẫn mặc nguyên quân trang xuống khỏi chiến hạm, chạy đến như điên. Khi tới ngoài phòng sinh của dinh thự họ Cố, anh mới dè dặt dừng bước.

Bác sĩ vội vàng khử trùng cho anh vừa mới trở về từ chiến trường, rồi đưa bộ quần áo ở nhà để anh thay bộ quân trang đầy mùi thuốc súng. Xong xuôi mới cho phép tướng quân vừa đánh thắng trận trở về tiến vào phòng sinh.

Trên giường, ấy vậy cô lại tươi tỉnh mà nhìn anh cười: “Tướng quân, tôi sinh cho ngài một đứa con trai.”

Lòng anh hơi đau, nhưng vẫn trầm giọng cười: “Cảm ơn tổng thống lĩnh.”

“Nhanh lên chút! Đặt cái tên lợi hại chút đi! Đây là người thừa kế của Cố gia đó.” Cô cười nói.

Tên à...

Anh nhớ lại hai tháng trước, ở một góc bụi bặm trong vòng thí nghiệm đã từng là của Vera, thấy được bản báo cáo thực nghiệm ghi chép về người Cố gia.

“Cố Dĩnh.” Anh giang tay ôm cô vào lòng, mỉm cười, “Tưởng niệm em hai của anh.”

2. Làm

Kế thừa quyền thống trị của Cố Đồng, Cố Thành vất vả hơn hồi còn ở vùng đất chết rất nhiều. Nhưng tài năng của anh cũng được bộc lộ hết thảy. Loài người đại lục mất đi Cố Đồng, vài năm sau mới giật mình phát hiện, dưới sự thống trị của Cố Thành, loài người đang phục hưng với tốc độ nhanh chóng vượt bậc.

Cho nên nhiều khi Cố Thành bận rộn đến tận khuya mới về nhà. Cho dù anh vẫn luôn khỏe mạnh, khuôn mặt cũng lộ vẻ mệt mỏi.

Sau khi dỗ con ngủ, cô luôn bật đèn chờ anh trong phòng.

Trừ phi thân thể cô khó chịu, trừ những buổi tối không thể nào trở lại. Nếu không, anh sẽ ôm cô ngủ, hôn cô, vuốt ve cô, sau đó... không dừng nổi nữa.

Tướng quân chẳng chặc thâm trầm cũng có lúc kích động. Trong khoang thuyền lơ lửng ở độ cao năm trăm mét trên nóc nhà, được tướng quân đặt một chiếc sofa mềm mại. Vào những đêm sao sáng, gió dịu êm, anh sẽ cuốn chăn lông quanh cô, lên nơi cao vời vợi có thể quan sát chúng sinh này.

Mở chăn lông ra, ôm, hôn, anh áp thân thể cô lên vách tường kim loại trong suốt, dịu dàng mà kiên định tiến vào.

“Yêu em... Thanh Lam.” Tướng quân không dễ dàng nói lời yêu, mấy lần hiếm hoi bị vẻ trầm mê của cô lây nhiễm.

“Yêu anh... Diệp Diễm.” Hằng đêm cô đều nói. Phụ nữ thích nghe những lời này, nhưng cũng thích nói những lời này. Mỗi khi cô nói vậy, động tác của anh đều hơi ngừng lại, sau đó... càng tấn công mãnh liệt...

Cho nên... Thật ra là cô cố ý...

Kết hợp vô cùng chặt chẽ. Anh dùng chăn lông bao lấy thân thể hai người, ôm cô, quan sát Nam Thành trong đêm.

Cô dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, bắt tri bắt giác thiếp đi. Anh vẫn châm từng liều thuốc, lặng lẽ nhìn về mặt bình an khi ngủ của cô.

Cả đêm không chớp mắt.

3. Trách nhiệm của người cha

Cố Thành cực kỳ coi trọng giáo dục của hai đứa trẻ.

Sau khi sinh con trai, huấn luyện dành cho hai đứa càng gia tăng rõ rệt. Lúc Cố Dĩnh mới hai tuổi, anh đã gấp rút huấn luyện sức chiến đấu cho con.

Chuyện này có phần không thích hợp với tác phong thận trọng vững vàng thường ngày của anh.

Nhưng Trình Thanh Lam lại nghe theo anh. Đối với con cái, ảnh hưởng của người cha khác hẳn người mẹ. Thời đại hoàn cảnh như vậy, trẻ nhỏ càng phải phát triển sớm hơn.

Nhưng buổi sáng mỗi ngày, cô đều dậy sớm hơn anh, nhìn vẻ mặt say ngủ của anh, muốn đưa tay chạm vào nhưng không sao nhúc nhích nổi.

Đầu anh đã có chỗ rụng sạch tóc, mà mỗi một ngày, cô thấy càng nhiều tóc rụng trên giường.

Một ngày khi anh ăn tối cùng bọn trẻ, chợt ngã xuống hôn mê, khi tỉnh lại, trên mặt lại là nụ cười áy náy.

Trình Thanh Lam không lên tiếng, tất cả nhân viên y tế cũng không đề cập tới. Nhưng đều dốc hết sức nghiên cứu, nghiên cứu nữa.

Con gái bảy tuổi đã có thể trụ lại sau hai mươi hiệp đấu với thủ hạ của Thư Bình Nam. Con trai hai tuổi ngây thơ không chế sức lực của mình, không để cho người hầu bên cạnh bị thương.

Trong đêm tĩnh lặng, anh sẽ ôm cô, đồng thời ôm hai đứa bé, cả nhà ngồi trên khoang thuyền trôi lơ lửng.

Con trai vươn tay sờ mắng đầu rụng sạch tóc của anh, lại bị chị gái đập bốp lên bàn tay nhỏ bé. Thăng bé nhào lên người chị, bị chị dễ dàng ném lên ghế sofa khinh bỉ.

Hai người liếc nhìn cặp trai gái mà không nhịn được cười.

“Quá trình trưởng thành của con cái, không thể thiếu người cha được.” Anh nói.

“Em biết anh quan trọng!” Cô cười rồi đấm anh, lại bị anh bắt được hai cánh tay, hôn nồng nhiệt.

69. Chương 69: Thiếu Nữ Bất Lương - Vợ Chồng Hình Thị (một)

Ánh huỳnh quang ngũ sắc như ma quỷ, chiếu chếch xuống từ tòa nhà cao chọc trời. Hoàn toàn đối lập với ánh sáng đỏ mị đó, là những sinh vật tối tăm dựa bên vách tường ở nơi tận cùng của vùng đất.

Thiếu niên dựa lên chân tường dơ bẩn màu xám đen, áo jacket quần jean, để lộ vóc người cân đối cao ráo. Mũi lưỡi trai kéo rất thấp, có thể thấy loáng thoáng được nét mặt và khuôn cằm thanh thoát.

Chân thiếu niên cổ chống lên tường, tay áo hơi dài, che kín mu bàn tay, chỉ để lộ năm ngón tay thon dài, đang kẹp một điều thuốc.

Dù bao nhiêu năm qua đi, đàn ông vẫn thích thói tiêu khiển cũ kỹ này, đúng là có lý riêng.

Thiếu niên đưa điều thuốc lên khoe miệng, hít sâu một hơi, động tác vừa ngẫu vừa mạnh bạo, cực kỳ giống người đàn ông thích nhứ màu lúc trầm tư.

“Lão đại! Nghe nói đám quái vật ở quần đảo Triết Anh đó lại không yên phận!” Giọng nói khàn khàn vang lên, tiếng nói như thể bị nghiền nát.

Thiếu niên buông bàn tay cầm thuốc xuống, ngẩng đầu, giọng nói có vẻ hơi kinh ngạc: “Hả? Lão ngũ, sao giọng lại khó nghe như vậy? Cổ họng điện tử tôi cho cậu không có tác dụng sao?”

Giọng nói vừa giòn vừa ngọt, ánh huỳnh quang nhấp nháy, chiếu sáng mũi lưỡi trai. Khuôn mặt thiếu niên vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn không phù hợp với cử chỉ. Đôi mắt tinh khiết tựa như đá quý màu đen, vô cùng sáng rõ.

Lão ngũ là một kẻ nửa người nửa máy, bị thương nặng trong trận chiến lần trước, thường xuyên xuất hiện tình trạng rối loạn kỳ cục giữa bộ phận cơ thể con người và máy móc. Lúc này, hần gằng gương mặt vàng vọt lên, cười he he không ngừng: “Giọng nói kia quá lạnh lốt, không phù hợp với hình tượng của tôi!”

Đám người hoặc đứng hoặc ngồi xôm kia có những chiến sĩ lưu vong mang súng, bán thú đầu người mình sư tử, người máy kim loại, người nhân bản trắng toát, còn có một người máy hình đại bác, tất cả đều cười ha ha.

“!@#%\$@, cậu còn có hình tượng để nói sao?” Lão đại – nổi danh toàn thành phố là thiếu nữ bất lương ném thuốc đi rồi giẫm tắt, nói, “Ngày mai tôi trộm chút tinh khoáng năng lượng cao trong phòng thí nghiệm của ông già. Lão tam, cậu mang theo lão tứ, lão ngũ đi một chuyến đến quần đảo Triết Anh, tìm kiếm thực hư về đám người máy kia.”

“Lão đại, cô cứ bán mạng vì tên công tử bột kia mãi sao?” Chiến sĩ lưu vong mang súng – lão tam, cau mày hỏi.

“Gọi anh ấy. . .” Thiếu nữ cười he he, “Hãy gọi anh ấy là vua của đại lục, Tây Lạc Bạch.”

Đã là nửa đêm, bảy người giải tán, vào nội thành tìm thú vui.

Thiếu nữ bất lương Hình Lăng Y mười tám tuổi, ngày trốn trong nhà đêm ra ngoài chơi, lúc này các anh em đi tìm thú vui, cô lại không có việc gì làm, định trở về phòng nghiên cứu nằm một trăm mét dưới đất của gia tộc Tây Lạc.

Khử trùng toàn thân, tiến vào phòng thí nghiệm của Hình thị, đại biểu cho kỹ thuật điều khiển tự động đỉnh cao nhất của loài người. Thiếu nữ bất lương còn có một thân phận: Nhà khoa học thiên tài trẻ tuổi nhất trong dòng họ có truyền thống khoa học lâu đời.

Hình Lăng Y vừa ra khỏi sở nghiên cứu liền không phép không tắc, một khi trở lại phòng thí nghiệm lại tĩnh lặng như lão tăng.

Thời đại này là thời đại phát triển rực rỡ nhất của hệ thống điều khiển tự động, thậm chí sắp vượt qua ảnh hưởng của kỹ thuật sinh hóa đối với xã hội loài người mấy năm trước. Mỗi một ngày, người máy kiểu mới lại được nghiên cứu chế tạo, từ người máy vô tri vô giác, đến người máy được nhân cách hoá, rồi đến người máy gần giống như người thật, tiếp nối là người máy chiến đấu sơ cấp. Và giờ đây, dùng thân thể con người để cải tạo thành người máy cũng được coi là hợp pháp.

Trên nền tảng nghiên cứu khoa học trăm năm của Hình gia, Hình Lăng Y vô cùng nổi bật. Nhưng gia tộc của cô vì tận với gia tộc Tây Lạc, nên vẫn không có tiếng tăm gì.

Cô nổi tiếng khắp thành phố cũng bởi vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, cô là vị hôn thê của người đàn ông độc thân hai mươi lăm tuổi siêu đẹp trai, vua của đại lục – Tây Lạc Bạch. Thứ hai, cô chỉ thích trà trộn với giống loài bất kham nhất, hèn hạ nhất trong bóng đêm.

Cho nên, Hình Lăng Y là một cô gái kì cục.

Mở dây chuyền sản xuất người máy kiểu mới mà cô tham gia nghiên cứu, ghi chép chi tiết thí nghiệm, điều chỉnh các bug. Bất tri bất giác, đã đến bốn giờ sáng. Hình Lăng Y châm thuốc, thỏa mãn duỗi lưng.

Sau đó, theo thói cũ, cô tiến vào phòng thí nghiệm bí mật của mình.

Phòng thí nghiệm rất nhỏ, chưa đến năm mươi mét vuông. Nhưng độ tinh vi ở nơi này còn đáng kinh ngạc hơn phòng thí nghiệm rộng lớn ngoài kia. Tất cả máy móc dụng cụ đều nhỏ xíu, tinh thể năng lượng cao trôi nổi giữa không trung.

Cô hôn hờ đi vào chính giữa phòng, nhấn nút mở nguồn.

Giữa những dây điện ánh sáng bao quanh, một người máy có đầu và tứ chi của con người, nhưng chỉ có cấu tạo bằng kim loại phức tạp rồi ren, không có lớp bọc bên ngoài. Phiên bản ban sơ của người máy chợt phát sáng.

Trên đầu, nơi có hàng loạt mạch điện và máy cảm ứng siêu nhỏ, hai viên tinh thể dùng để làm mắt chợt lóe ánh sáng màu đỏ.

“Hello. . .” Cô khoanh tay đứng trước người máy mới làm xong một nửa này, “Hình Tùng!”

Đồng mạch điện được gọi là Hình Tùng, bộ chip ở vị trí trái tim chợt sáng lên. Ánh sáng màu đỏ trên mắt hơi thu lại một chút, nhìn chăm chăm vào lúm đồng tiền trước mặt.

“Hình Lăng Y.” Nó gọi chính xác cái tên này. Vậy mà giọng nói lại trầm thấp mượt mà như một người đàn ông.

“Ngoan!” Hình Lăng Y cười, “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy?” Nó lặp lại, chip lóe sáng, “Tối tăm.”

Tối tăm, là tất cả những gì tôi nhìn thấy, tôi nghe thấy, tôi nhận thấy.

“Cứ từ từ.” Hình Lăng Y, “Đợi đến lúc lắp khoáy thạch năng lượng, anh không cần nạp điện nữa. Có thể luôn luôn mở to mắt, không còn thấy tối tăm nữa.”

Nó không lên tiếng đáp lại.

“Đừng nghiêm túc như vậy.” Hình Lăng Y cười nói, “Tôi hi vọng anh biết khóc biết cười như một con người. Nào, cười đi.”

Nó trầm lặng, vài giây sau, khung kim loại trong thân thể nó bỗng rung động ken két.

“Tôi đang cười.” Nó dờ dẫm nói.

Hình Lăng Y cười không ngừng, cô đã đổ bao công sức để chế tạo người máy trước mắt này. Cô hi vọng có thể chế tạo hẳn thành người máy chiến đấu hình người thành công nhất.

Dĩ nhiên, cô giấu Tây Lạc Bạch. Tây Lạc Bạch cảm thấy người máy chỉ cần chiến đấu giỏi là được. Cô lại hết lần này tới lần khác sinh lòng thương xót những người kim loại này.

Nếu cô có thể chế tạo người máy có ngoại hình, tri giác hoàn toàn không khác gì loài người, nhưng lực chiến đấu còn cao hơn loài người mấy lần, là chuyện thỏa mãn đến nhường nào?

Đến lúc đó tên Tây Lạc Bạch kia nhất định sẽ kinh ngạc nhìn cô, nói: “Thì ra cô vợ nhỏ của anh lợi hại như thế!”

Sáng sớm, bầu trời vẫn tối mờ.

Lúc này, cả người của Hình gia và Tây Lạc gia đều biết rằng, Hình đại tiểu thư khiến người ta đau đầu trăm phần trăm đang bò về nhà ngủ.

Nhưng hôm nay, Hình Lăng Y lại nổi hứng, đột nhiên muốn đi xem tướng ngũ của Tây Lạc Bạch. Cũng hay ho đây, dù thế nào thì hệ thống an ninh trong phòng hắc hoàn toàn vô dụng với cô. Len lén tiến vào, dọa hắc hoảng sợ một phen!

Dĩ nhiên, vua đại lục Tây Lạc Bạch hoàn toàn không biết chuyện này. Nếu không nhất sẽ bắt cô lại hành hung.

Khi đó cô vẫn chưa biết, trò đùa ác độc ngẫu hứng này lại thay đổi hoàn toàn cuộc đời cô.

Dù cô chỉ mới mười tám tuổi, dù danh tiếng của cô rất xấu, nhưng Tây Lạc Bạch chưa bao giờ chán ghét. Dù vì lợi ích gia tộc, hay tình cảm thanh mai trúc mã mười tám năm, hai người nhất định trở thành vợ chồng.

Nhưng, sao Tây Lạc Bạch có thể ôm một phụ nữ khác trên chiếc giường trôi lơ lửng khổng lồ?

Vô cùng thô bỉ, tận cùng khốn nạn! Nhưng tại sao Tây Lạc Bạch, người mà cô ngưỡng mộ từ nhỏ, lại có thể làm vậy?

Cô đứng ngoài phòng hắc, che bởi bức tường với hệ thống thông tin nhạy nhứt, rõ ràng đó là bóng dáng của hắc. Hắc ta vẫn nho nhã dịu dàng như vậy, bờ vai của hắc vừa rộng lớn vừa cường tráng. Hắc ôm cô gái đang quần quít trong lòng, mỉm cười nói: “Anh sẽ cưới em, Cố Diễm. Như vậy Cố gia của các em vẫn chưa tin thành ý liên minh của anh sao?”

Hình Lăng Y lao khỏi nhà Tây Lạc Bạch, đung hổng ba phòng tuyến, kinh động năm thủ vệ máy! Dinh thự Tây Lạc ré tiếng còi báo động. Dưới cơn nóng giận, cô rút khẩu súng điện xung bắn vỡ chip khống chế hệ thống an ninh của dinh thự Tây Lạc. Đây là thứ cô đưa cho hắc, với ý đồ phòng ngừa bất cứ ai mon men đến gần hắc, nhưng không phòng được cô.

Thiếu nữ bất lương tan nát cõi lòng khóa mình trong phòng thí nghiệm bí mật suốt năm ngày năm đêm, cho dù ai tới gõ cửa cũng không chịu mở. Cha đứng ngoài quát mắng cô làm xăng làm bậy! Chị gái than thở khuyên bảo cô thông cảm cho Tây Lạc Bạch.

Nhưng ai thông cảm cho cô đây? Hai người yêu nhau, không phải còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì sao?

Hay là vào lúc này, đứng ở ngoài cửa nói cho cô biết, thủ đoạn tuyệt hảo liên hôn với Cố thị ở Đông Đại Lục để trở nên hùng mạnh, nói cho cô biết, Tây Lạc Bạch nói chỉ yêu mỗi mình cô, chẳng qua chỉ là lừa gạt mà thôi?

Thì ra tất cả mọi người đều lừa gạt cô, chỉ có cô không biết cuộc liên hôn chấn động giữa hai đại lục.

“Đừng bao giờ gạt tôi, Hình Tùng.” Cô cảm tình thể tía mạnh nhất trên vũ trụ, vốn là năng lượng của Siêu Tân Tinh cổ xưa nhất, thứ mà cô vẫn luôn đeo trên cổ, vào trái tim của Hình Tùng.

Thiếu nữ thường xem mấy bộ phim truyền hình sến súa thường bị ảnh hưởng tới tư duy logic. Cô khóc lóc, nói: “Không còn tình yêu và hôn nhân nữa, chỉ có thể dựa vào con mình thôi. Nhưng ngay cả con tôi cũng chưa sinh, anh làm con của tôi đi, Hình Tùng.”

Lông mày dài chạm đến tóc mai, người máy cường tráng trầm tĩnh có bề ngoài tàn khốc của loài người. Cô nói nhảm một câu, vậy mà hần lại gạt đầu thật lòng: “Vâng, mẹ.”

Rốt cuộc Hình Lăng Y cũng chịu bước ra khỏi phòng thí nghiệm, ngoài cửa chỉ có chị gái ân cần nhìn cô. Cha còn bận việc lớn, Tây Lạc Bạch. . . cũng vậy.

Sự quật cường của tuổi mười tám còn cứng rắn hơn tuổi hai tám rất nhiều. Hình Lăng Y đỏ mắt cười he he: “Chị gái, giới thiệu cho chị người đàn ông tốt nhất trên đời, Hình Tùng.”

Khi vua đại lục Tây Lạc Bạch đi tìm người từng là vị hôn thê, đã là ba ngày sau.

Con gái cả của Cố thị ở Đông Đại Lục cực kỳ nhạy cảm phát hiện ra sự bất thường mấy ngày nay của hần, sớm chiều làm bạn, quán quýt lấy hần trước khi rời khỏi Tây Đại Lục.

Cho nên đến khi tiễn được Cố đại tiểu thư đi, Tây Lạc Bạch tìm thấy Hình Lăng Y đứng uống rượu cùng với Hình Tùng và một đám giống loài hèn hạ trong một hẻm nhỏ toàn những chiến sĩ lưu lạc.

“Về nhà với anh!” Tây Lạc Bạch nhìn thấy đôi mắt mê ly bởi vì say rượu của cô, bỗng dưng khó chịu.

Kỳ quái, thật sự kỳ quái. Hần nghĩ, nhất định đã quán cô thành quen rồi. Nếu không tại sao cô bé còn chưa phát dục trưởng thành mà hần vẫn coi là em gái, vẫn coi là công cụ lợi dụng này, lại khiến lòng hần đau âm ỉ.

Song Hình Lăng Y đã không còn là Hình Lăng Y trước kia nữa, bên cô đã có thêm một người – Hình Tùng.

“Cút ngay!” Giọng nói lạnh tanh, con người đỏ ngầu. Chương trình trung thành với Hình Lăng Y trong cơ thể Hình Tùng nhanh chóng phản ứng, che trở Hình Lăng Y lảo đảo lắc lư sau lưng mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tây Lạc Bạch cau mày. Mặc dù biết trước mắt cũng chỉ là người máy, nhưng hình thái như người thật kia lại khiến hần không vui.

“Cút ngay!” Hình Tùng ôm eo Hình Lăng Y, “Nếu không tôi sẽ giết anh!”

Đêm đó, Hình Lăng Y tỉnh lại trong cơn nhức đầu, lại phát hiện mình lại ở trên tầng cao nhất trong thư viện - tòa nhà cao nhất thành phố.

Hình Tùng ở bên cạnh cô.

Cô ngồi trong lòng hần, tứ chi quán chặt hần như bạch tuộc. Hần ôm chặt lấy hông cô, để ngừa cô ngã xuống.

“Ôi. . .” Cô vội vàng ngồi dậy, mặt nóng ran. Được rồi, mặc dù cô biết hần là người máy, nhưng cự ly gần như vậy, cô vừa ngẩng đầu đã có thể thấy cảm hần, cô vẫn thấy ngượng ngùng. Hơn nữa, bàn tay to của hần ôm lấy hông cô, khiến cô cảm thấy là lạ.

Đúng vậy. . . Nhất định do chứng thất tình!

Cô cười he he: “A Tùng, sao chúng ta lại ở đây?”

Hình Tùng nói: “Cô nói muốn đến chỗ cao nhất hóng gió. Tôi liền đưa cô tới.” Da thịt trên má phải hấn lại có thể bầm tím như con người.

“Sao thế này?” Cô ngờ vực.

“Đánh nhau.” Hấn nói gượng gạo, “Với người đó.”

Hình Lăng Y giật mình: “Anh. . . anh đánh nhau với anh ta? Ai thua ai thắng?”

Sức chiến đấu của Tây Lạc Bạch nổi tiếng khắp đại lục!

“Tay phải của hấn trật khớp.” Hình Tùng trầm giọng nói, “Mặt tôi dính một đám. Tôi nghĩ, là Hình Tùng thắng.”

Hình Lăng Y ngẩn ngơ. Cô đã tạo được một người máy vô cùng giỏi giang!

Bỗng chốc cảm thấy hết giận, chỉ muốn đánh tên đàn ông xấu xa thay lòng đổi dạ kia thôi!

“Nào! Cười lên đi! A Tùng!” Hình Lăng Y ngẩng đầu nhìn hấn, hai tay tóm lấy bờ vai hấn.

Môi dày cong lên, đường cong cường tráng trên khuôn mặt bất chợt trở nên mềm mại. Giống như thanh đao rắc đầy ánh trắng dịu dàng, giống như nguồn suối mát chợt xuất hiện giữa sa mạc.

Lúc này Hình Lăng Y hoàn toàn ngây ngẩn.

Sao lại. . . cảm thấy. . . có chỗ nào đó. . . bất thường?

Sao trái tim trong lồng ngực lại đập thành thịch như vậy?

Nhưng không đợi cô phản ứng và ổn định tâm trạng, người máy dưới ánh trắng bỗng nhiên cúi đầu.

Ngón tay lạnh băng bắt lấy cằm cô, còn lạnh gấp mấy lần ngón tay lạnh băng đó là gương mặt kề sát của hấn, và cả đôi môi đột nhiên bắt lấy môi cô.

Đầu lưỡi chuyển động thần tốc kiên định như cánh tay mạnh mẽ của hấn. Trong chốc lát cô quên mất phải phản ứng, sự xâm nhập mãnh liệt của hấn khiến cô trợn mắt há mồm. Nụ hôn của hấn hơi vụng về, nhưng lại làm cô đỏ mặt tới tận mang tai.

“Anh! Anh! Tại sao anh lại hôn tôi?” Cô nổi giận đùng đùng đẩy hấn ra.

“Hôn?” Hấn nhướn mày, cảm thấy nghi ngờ với từ này, “Cô. . . Hai tiếng trước, cô hôn tôi hai mươi bảy lần, mỗi lần trên một phút.”

Trời ạ!

Hình Lăng Y che mặt, cô làm gì vậy chứ?

“Ngọt.” Hình Tùng đẩy tay cô ra, đôi mắt màu đỏ nhìn cô chăm chú, “Cảm giác của tôi, ngọt.”

“Biết rồi! Biết rồi!” Cô không muốn sống tiếp nữa. Mình lại có thể cưỡng hiếp người máy mình làm ra!

“Còn muốn.” Hình Tùng giữ chặt hai tay của cô, cúi đầu muốn bắt lấy đôi môi cô lần nữa.

“Không thể!” Cô la hét, “Đây là loạn luân, loạn luân đấy, Hình Tùng!”

70. Chương 70: Vị Vua Vô Tình - Vợ Chồng Hình Thị (hai)

Ngày hôm sau, Hình Lăng Y kiên quyết không cho phép Hình Tùng có cử chỉ và quan hệ “Không bình thường” với mình nữa. Hình Tùng có trí thông minh còn vượt trội hơn loài người, thế nhưng lại không thể hiểu vì sao Hình Lăng Y không chịu hưởng thụ “Hôn” “Ngọt” với mình, thực ra lúc “Hôn”, rõ ràng cô cũng có những phản ứng sinh lý bình thường, cô cũng hưng phấn.

Nhưng hấn không thể không tuân thủ mệnh lệnh của cô.

Cho đến khi, chính cô phá vỡ quy củ này trước, hơn nữa còn phá vỡ hoàn toàn.

Đó là bởi vì Tây Lạc Bạch và Cố Diễm cử hành lễ đính hôn ở Tây Đại Lục.

Đêm hôm đó, cả Tây Đại Lục đều hân hoan chúc mừng. Dinh thự Tây Lạc lung linh rực rỡ, trai tài gái sắc nổi bật giữa bao người.

Hình Lăng Y đứng trong góc tiệc, sắc mặt âm u cứ như phù thủy.

Cha và chị gái vốn không cho cô tới tham gia, sợ cô quấy rối. Nhưng rõ ràng Tây Lạc Bạch vứt bỏ cô trước, vừa nhìn cô lại lập tức nổi giận như ăn đạn: “Để cô ấy vào! Tôi xem cô ấy quấy rối kiểu gì!”

Cho nên cô tới, trang điểm xinh đẹp như những phụ nữ bình thường khác, hấp dẫn ánh mắt của hàng loạt những anh tài tuần tú trong thành. Cô không nhìn hấn, cũng không nhìn người phụ nữ có thể lực nhất trong xã hội loài người đó.

Món quà cô chuẩn bị cho kẻ phụ tình Tây Lạc Bạch này, được đưa tới lúc chín giờ tối.

Những kẻ lưu lạc trong thành bao gồm loài người, người máy, bán thú, người nhân bản đều góp công sức vào món quà này.

Họ đột nhiên tụ tập ngoài dinh thự Tây Lạc, khi cặp đôi đang nhận những lời chúc phúc, bỗng nhiên vang tiếng xì xầm ầm ĩ, cùng với tiếng rống to: : “LÃO —— BẠCH —— CON —— MẸ —— MÀY —— CÁI —— ĐỒ —— KHỐN —— NẠN —— ”

Lão Bạch, đây là nickname mà Hình Lăng Y vẫn hay gọi Tây Lạc Bạch.

Khi tiếng của các chủng loại vang dội khắp thành phố, khách khứa không hiểu ra sao, Tây Lạc Bạch lại sững sờ, tròng mắt lờm Hình Lăng Y đứng trong góc. Cố Diễm đặt ly rượu xuống, ngón tay như ngọc khẽ gõ lên mặt bàn, cười lạnh.

“HÌNH LĂNG Y!” Người đầu tiên mở miệng quát tháo chính là cha của Hình Lăng Y.

Hình Lăng Y le lưỡi, vươn tay kéo người đàn ông điển trai bên cạnh: “A Tùng! Chạy!”

Đêm đó, Hình Lăng Y vô cùng hưng phấn, vô cùng khác thường.

Cô là nữ vương của những kẻ lưu lạc. Đêm nay, cô mang theo thần dân của mình, thác loạn trên tầng cao nhất của thư viện quốc gia cả đêm. Đội cảnh vệ của Tây Lạc gia đã bao quanh thư viện quốc gia đến mức nước chảy không lọt, nhưng không thể nào đột phá phòng tuyến hồng ngoại của Hình Lăng Y.

“Ha ha ha, tôi đã bố trí tám mươi mã hóa.” Hình Lăng Y và Hình Tùng đứng trên nóc nhà, cười càn rỡ, “Bằng năng lực của họ, ít nhất cũng phải hơn bốn giờ mới có thể đột phá!”

Không có ai vỗ tay vì nữ vương, tất cả thần dân đều say ngất ngư trong thư viện, ngay cả người máy cũng chập mạch vì chất cồn. Chỉ có Hình Lăng Y và Hình Tùng đứng trên nóc nhà.

“Tấn công! Lăng quân!” Hình Lăng Y một tay chống nạnh, một tay giơ cao ly rượu, bỗng nhiên cúi đầu nhìn Hình Tùng.

Hắn trầm tĩnh nhìn cô. Trong bóng đêm, hắn điển trai đến ngỡ ngàng.

Cô cười, ném ly rượu xuống, đột nhiên đánh về phía hắn.

Rõ ràng là lạnh lẽo nhất, nhưng cũng ấm áp nhất.

Khi Tây Lạc Bạch bỏ lại người vợ vừa đính hôn, bỏ lại tất cả khách khứa, mang theo đội cảnh vệ xông lên nóc nhà, cố gắng đuổi bắt con bé thích gây sự kia; thứ mà hắn và đội cảnh vệ nhìn thấy là hai thân thể quần quýt lấy nhau trong chiếc chăn lông cừu nạt.

Người máy được cô đặt tên đó đang ở trần, để lộ lồng ngực cường tráng mô phỏng theo loài người. Cô gục trong lòng hắn. Hắn ôm cô, con ngươi màu đỏ lạnh băng, như thể đang quân vương đang lặng lẽ liếc nhìn loài người xông vào lãnh địa của hắn.

“Bắt lấy chúng!” Sắc mặt của vua đại lục u ám hơn cả sắc trời đen ngịt, sát ý chưa từng để lộ trước mặt Hình Lăng Y bỗng dâng trào.

Hình Tùng bị giam lại, tống vào phòng nghiên cứu, bị hàng loạt các nhà khoa học nghiên cứu xem rốt cuộc thiếu nữ thiên tài này chế tạo hắc bằng cách nào.

Cùng lúc đó, Hình Lăng Y lại được tự do. Nhưng cô bị Tây Lạc Bạch áp trên tường, kịch liệt hôn lên mặt, lên môi, lên xương quai xanh của cô.

“Đừng rời xa anh, Lăng Y.” Tây Lạc Bạch chưa bao giờ đối xử với cô như vậy, hắc nghiêng răng nghiêng lợi, “Cuộc hôn nhân giữa anh và Cố gia cũng chỉ là kế hoạch tạm thời thôi. Chết tiệt! Thấy em cùng với người máy đó! Anh muốn giết hắc!”

“Không được giết anh ấy!” Hình Lăng Y hoảng hốt, “Sao anh lại xấu xa như vậy! Tôi cũng chỉ uống rượu say thôi! Không liên quan tới anh ấy!”

Cuối cùng Hình Lăng Y lại trở về bên Tây Lạc Bạch. Không phải đây vẫn luôn là điều cô muốn sao? Từ nhỏ đến lớn cô đều muốn lấy hắc, hôm nay chính miệng hắc đã nói ra, đứng rời xa anh, Lăng Y.

Hôn lễ của hắc và Cố Diễm bị hoãn không kỳ hạn, nhưng vẫn chưa thể giải quyết vấn đề cốt lõi.

Đã hơn một tháng rồi Hình Lăng Y chưa gặp Hình Tùng. Cũng hơi nhớ, nhưng lại cảm thấy không gặp cũng tốt.

Cô lại có thể lên giường với hắc, một người máy. Mặc dù cô đã tạo bộ phận phái nam cho hắc, còn cho hắc có kích thích và cảm nhận của đàn ông. Nhưng... cô lại có thể ghê tởm mà làm cùng hắc như vậy.

Lần đầu của cô!

Cô nhớ đã cảm thấy gặp trở ngại.

Cùng với Tây Lạc Bạch mới là bình thường! Hắc đã hứa với cô là sẽ chia tay với Cố Diễm.

Nhưng biến cố ngoài dự liệu đã thay đổi hết thảy.

Đám cưới của Tây Lạc Bạch và Cố Diễm không thể nào thực hiện được nữa. Hình Tùng cũng được thả khỏi phòng thí nghiệm, gia nhập quân đội.

Người máy trên quần đảo Triết Cầm đã bạo động.

Cuối cùng Hình Lăng Y đã gặp lại Hình Tùng ở quần đảo Triết Cầm.

Lúc này, hắc mặc bộ đồ rằn ri chống đạn, cao ngất như một người đàn ông đích thực. Còn cô bị người máy quần đảo Triết Cầm bắt giữ.

Hai quân giằng co.

Sắc mặt của Tây Lạc Bạch sa sầm như mây đen. Hắc đứng trong quân đội, lạnh lùng quan sát.

“Thủ lĩnh loài người, Tây Lạc Bạch, muốn có cô gái này, hãy dùng bản thân mình đổi lấy.” Thủ lĩnh người máy Thủy Đồ Linh là người máy kim loại trắng bạc, đứng sau lưng Hình Lăng Y, khẽ cười.

Hình Lăng Y mắng: “Đồ thần kinh! Sao Tây Lạc Bạch có thể dùng bản thân để trao đổi được?”

“Ồ?” Thủy Đồ Linh cười, “Cô là người phụ nữ loài người duy nhất trong doanh trại của hắc.” Giọng nói bỗng lạnh tanh, “Nếu không ra, tôi sẽ giết cô ta!”

Bàn tay phải sắc bén của vệ binh nhắm ngay cổ mảnh khảnh của Hình Lăng Y.

Trận địa của loài người hoàn toàn yên tĩnh.

Một bóng dáng cao lớn bước ra. Lông mày dài tới tóc mai, cường tráng lạnh lùng.

“Tôi là Tây Lạc Bạch.” Chẳng biết mắt hắc đã biến thành màu tối tăm từ lúc nào, “Thả người phụ nữ của tôi ra.”

“Chứng minh thế nào đây?” Thủy Đồ Linh nghi ngờ nhìn hắc.

Bóng dáng của hắn nhanh như tia chớp, nhanh hơn tốc độ mà mắt người máy có thể thấy được, trong nháy mắt đã đến bên Hình Lăng Y. Vệ binh máy ngã xuống, thậm chí Thủy Đồ Linh còn phải lùi lại mấy bước mới né tránh được tầm ngắm của ống súng trên tay hắn!

Hình Lăng Y lại rơi vào vòng ôm lạnh băng quen thuộc này.

Lồng ngực hắn bị dao nhọn trên tay Thủy Đồ Linh xuyên qua, đôi mắt của hắn đã quay trở về thành màu đỏ ngẫu. Hắn cúi đầu, gọi cô: “Hình Lăng Y.”

Hắn không nói thêm gì cả. Hốc mắt Hình Lăng Y bỗng đỏ lên.

Đêm đó, Hình Tùng bị quân đội người máy giam giữ.

Đêm đó, Hình Lăng Y được quân đội Tây Lạc Bạch cứu về. Quân đội loài người đàn áp cuộc bạo động của mấy vạn người máy trên quần đảo Triết Cầm, bởi vì sự khinh địch của Tây Lạc Bạch mà thất bại thảm hại.

Hình Lăng Y nổi trận lôi đình trong doanh trại của Tây Lạc Bạch, cho khi bị tiêm vào thuốc an thần mới ngủ mê man.

Hôm sau cô tỉnh lại, Hình Tùng đã ngồi bên mép giường.

Hắn nói hắn trốn thoát khỏi quần đảo Triết Cầm, trả giá bằng một con mắt và một cánh tay.

Tây Lạc Bạch bận rộn chỉnh đốn lực lượng sau chiến tranh, chuẩn bị phát động cuộc chiến phản công.

Không ai quan tâm đến hai người họ.

Mất đi một con mắt? Không sao cả! Mất đi một cánh tay, liệu có vấn đề gì?

Hình Lăng Y được ôm trong lòng hắn, cảm thấy vô cùng cảm kích, lại lắp cho Hình Tùng cánh tay gỗ tốt hơn.

Hắn nhìn cô làm việc trong dây chuyền sản xuất người máy, lặng thinh không nói gì. Cô dạy hắn cách chế tạo người máy chiến đấu cấp thấp, cách cải tiến chất lượng người máy. Hắn học rất nhanh.

Cô lại cải tiến toàn bộ cơ quan trong người hắn. Khi hắn nằm vào cabin kim loại mà hắn đã từng ở rất lâu để chờ đợi cải tạo, hắn ngược đôi mắt đỏ ngẫu nhìn cô: “Có đưa vào chương trình khống chế không?”

“Gì cơ?” Hình Lăng Y không hiểu ra sao.

“Có muốn cài đặt cho tôi chương trình khống chế hành động không?” Như vậy, tôi sẽ hoàn toàn nghe lệnh của em, sẽ không làm bất kỳ điều gì trái với mong muốn của em.

“Không được! Dĩ nhiên không được!” Hình Lăng Y lắc đầu, “Chẳng lẽ người máy phải bị loài người khống chế sao? Hình Tùng, đừng bao giờ nghĩ như vậy. Anh là người máy, nhưng, anh là chính anh.”

“Tôi... là chính tôi?” Hình Tùng nhìn cô, dòng điện kết nối, hắn chìm vào tối tăm.

Sau khi tỉnh lại, từng câu từng chữ mà hắn nói đã vượt ra khỏi chương trình đã lập trình sẵn, bị tình cảm kỳ lạ thúc giục, lời nói được mã hóa thành tiếng.

Hắn nói: “Hình Lăng Y, em nói rất đúng, tôi là chính tôi. Chúng ta có thể..... yêu nhau như hai con người không? Hằng đêm làm chuyện giống ngày đó, hằng đêm có thể hôn em?”

Cuối cùng thí nghiệm của cô cũng thành công. Cô đã tạo ra một người máy có bề ngoài, giác quan giống hệt loài người, nhưng có sức chiến đấu siêu mạnh.

Thậm chí hắn còn muốn yêu cô.

Cô choáng váng, mãi lâu sau khi hắn ôm cô hôn cô, cô mới hoảng sợ thức tỉnh, đẩy hắn ra, quay đầu bước đi.

Người máy Hình Tùng có sức chiến đấu số một trên đại lục, lại bị một cô gái loài người hoàn toàn không có lực chiến đấu đẩy ra.

Cho nên, hai người lại chia xa rất lâu.

Chia xa rất lâu.

Hình Tùng gia nhập quân đội loài người, sức chiến đấu kinh người khiến hắn trở thành nòng cốt của phân đội người máy. Hình Lăng Y khước từ Tây Lạc Bạch, Tây Lạc Bạch bề bộn chuyện chiến tranh, hơn nữa tin chắc cô bé Hình Lăng Y không thể nào rời khỏi mình.

Một năm sau, đội quân sinh vật phi hữu cơ đến từ ngoài không gian, xâm lược Tây Đại Lục.

Binh lực mười vạn, nhưng sức chống đỡ ngang trăm vạn tinh binh.

Tây Lạc Bạch dẫn quân ngoan cường chống cự, nhưng không thể thay đổi vận mệnh bị chiếm đóng của Tây Đại Lục.

Cô không có sức chiến đấu, nhưng chỉ huy một nhóm người máy mới nhất, chiến đấu ở tiền tuyến.

Khi hay tin Tây Lạc Bạch hi sinh truyền đến, cô hơi ngẩn ra. Nhìn quái thú bay đầy trời, không ngừng tấn công quân đội người máy của mình, cô chợt cảm thấy tính mạng của mình cũng sắp chấm dứt rồi.

Chiến tuyến trải rộng lên đến một trăm cây số.

Mà Hình Tùng, người duy nhất tôi nhớ đến trước khi chết, anh ở đâu rồi?

Hình Lăng Y ở đâu, Hình Tùng ở đó.

Khi người máy cỡ lớn cuối cùng ngã xuống, quái thú phi hữu cơ mang thân thể đạn pháo không thể xuyên thủng kia, gầm thét tấn công về phía Hình Lăng Y.

Người đàn ông đầu tiên của cô, đứa con cô tạo ra, anh hùng cái thế của cô, Hình Tùng của cô, giáng xuống từ trên trời!

Thân thể màu đen cứng rắn nặng đến một tấn bị xé rách dễ dàng giữa không trung!

Cô ngã nhào xuống đất, kinh ngạc ngẩn đầu.

Phía sau cảnh tượng máu me thảm khốc, trong khói thuốc súng lửa đạn, bóng dáng cao ngất của hắn như thả lỏng, kiên định đi về phía cô.

Cuối cùng cô đã gặp lại hắn, người cô run rẩy như bị điện giật.

Đầu hắn đã mất đi một nửa, từ giữa đường mép tóc đến sau tai trái bị gọt sạch. Cánh tay phải của hắn cũng biến mất, bụng trái bị thủng một lỗ lớn, rõ ràng bị lửa đạn tốc độ cao xuyên thủng. Hắn còn sót lại một cánh tay trái, máu chảy đầm đìa, có lẽ là máu của quái thú bị xé rách để lại.

Giờ khắc này, hắn chính là khung xương trắng, hắn chính là tử thần, hắn chính là vương giả.

Mà đằng sau hắn, người máy kim loại màu trắng bạc, thủ lĩnh Thủy Đồ Linh của quần đảo Triết Cầm, lưng mang súng laser, đuổi theo hắn với tư thái bề tôi.

Mà đằng sau hắn, vô số người máy chiến đấu võ trang màu đen sẫm, như những Zombie đã chết, như những pho tượng trang nghiêm, đi theo hắn, đi theo vị vua của họ, bước từng bước về phía cô.

Hắn đi tới trước mặt cô, một con người đồ ngẫu còn lại thậm chí còn có nét dịu dàng.

Đôi môi dày của hắn từ từ cong lên, như thể ánh trăng dịu dàng rắc trên thanh đao, như thể con suối mát chợt xuất hiện giữa sa mạc.

“Hình Lăng Y.” Hắn không nói những lời thừa thãi khác, chỉ lẳng lặng gọi tên cô. Sau đó, dùng cánh tay trái còn lại của mình, ôm lấy cô bé nước mắt lưng tròng vực dậy khỏi mặt đất, lao vào lồng ngực mình.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-hung-thoi-loan>